

பாபாசாகேப்
டாக்டர் அம்பேத்கர்

நூல் தொகுப்பு :

தொகுதி 11

டாக்டர் பாபாசாகேப்

அம்பேத்கர் :

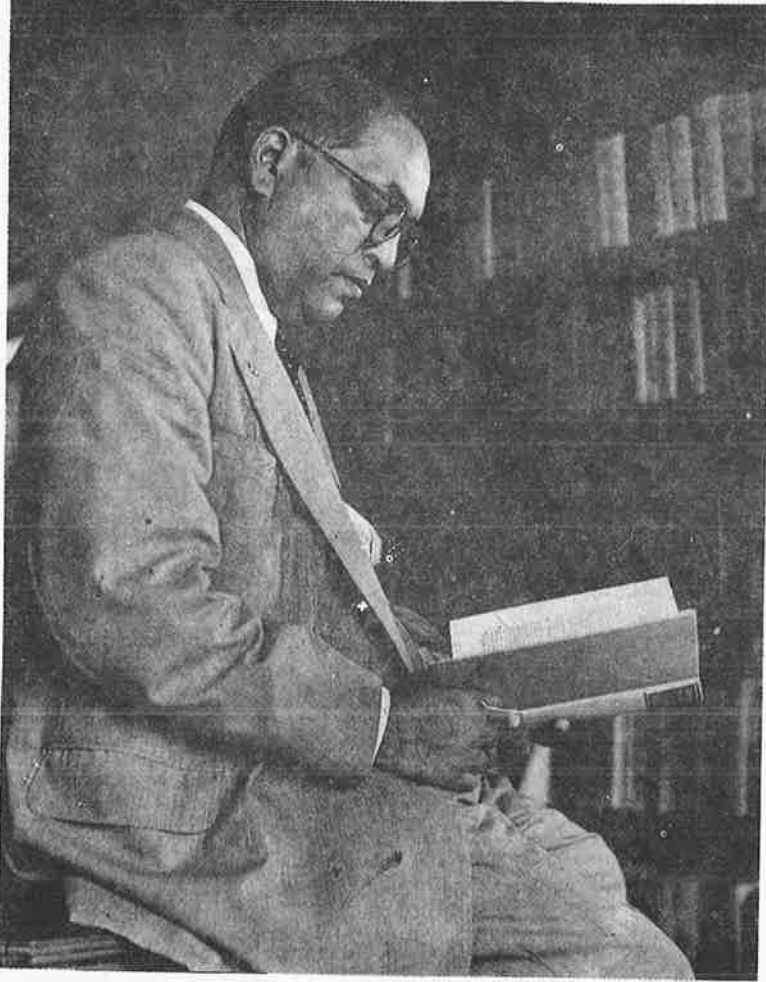
பேச்சும் எழுத்தும்

நூல் தொகுப்பு

தொகுதி 11

உயிர்ப்பித்தல், பரிபாஷணம், டாக்டர்

புத்தகங்களைப் படிக்கிறார்

டாக்டர் பாபாசாகேப் அம்பேத்கர்

தோற்றம் : ஏப்ரல் 14, 1891

பரிநிர்வாணம் : டிசம்பர் 6, 1956

"குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சி முறை, நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறை என்ற இருவகை ஆட்சிமுறைகளின் மாறுபட்ட இயல்புகளை ஒப்பீட்டளவில் நோக்கினால், அது நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறைக்கே பெரிதும் சாதகமாக இருக்கிறது. ஏனெனில், மக்களின் எண்ணங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவோர் என்று கருதப்படுவோரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ், முற்றிலும் பயனுள்ள வகையில் அதிகாரமையத்தை வைக்கும் ஆற்றல் நாடாளுமன்ற வகை ஆட்சியைத் தவிர வேறு எந்த ஏற்பாட்டுக்கும் இல்லை என்று குறிப்பிடப்பட்டது. அதாவது இதற்கு இணக்கத்தின் அடிப்படையிலான அரசாங்கம் என்று அர்த்தம். நாடாளுமன்றத்தின் பெரும் பான்மைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகவும், அதற்கு இசைவான கருத்துகளைக் கொண்டவர்களாகவும் உள்ள நபர்களைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பு அரசின் பணிகளைச் செய்வதை இந்த ஆட்சி முறை உறுதி செய்கிறது. ஒரு வலுவான நிர்வாக இயந்திரத்தை வழங்கக் கூடிய ஒரே ஆட்சிமுறை இது மட்டும்தான். சிறந்த ஆட்சியின் அடிப்படைகளுக்கு ஊறு விளைவிக்காத வகையில் பொறுப்புள்ள ஒரு நிலையான அரசை அமைப்பதற்கு வலுவான நிர்வாக இயந்திரம் அவசியம். தங்களது செயல்கள் சரியென்று நிரூபித்துக் காட்ட வேண்டும் அல்லது பதவி நீக்கத்தைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற பொறுப்பை உயர் பதவிகளில் உள்ளவர்கள் மீது இந்த ஆட்சிமுறை சுமத்துகிறது. சட்டம் இயற்றாதல், நிர்வாகம் ஆகிய இரண்டிலும் உயர் அதிகாரம் படைத்த அமைப்பாக நாடாளுமன்றத்தை இது ஆக்குகின்றது. அப்போதுதான் வாழ்க்கையை வாழக் கூடியதாக மட்டுமின்றி, சிறப்பாக வாழக்கூடியதாகவும் ஆக்குவதற்கு ஓர் அரசை இது அமைக்க முடியும். ஒழுங்கமைப்பானது கொடுங்கோன்மையாக வக்கரித்துப் போவதையும், சமா தானம் என்ற பெயரில் முன்னேற்றத்துக்கு முட்டுக் கட்டை போடுவதையும் உறுதியுடன் தடுக்கும் ஆற்றல் இந்த ஆட்சி முறையைத் தவிர வேறு எந்த ஆட்சி முறைக்கும் இல்லை என்பது வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒழுங்குமுறை ரீதியிலான முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்துவதில் நாடாளுமன்ற முறையிலான அரசு அதனுடைய மேலான பண்பைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது; ஆரம்பத்தில், பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் வளர்ச்சியில் ஒரு தற்செயல் நிகழ்வாக இது உருவானது என்றாலும், அரசில் குழப்பங்கள் காரணமாக ஆட்சி முறைகளின் அமைப்பைப் புதுப்பிக்கவோ, மாற்றவோ வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்ட பல நாடுகள், மிக அடிப்படையான நிறுவனம் என்ற முறையில் இந்த ஆட்சி முறையை மிகுந்த ஆர்வத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன."

- டாக்டர் பாபா சாகேப் அம்பேத்கர்,
 'மாற்றத்துக்கான அவசியம்'

This Volume XI in Tamil forms the first part of the English Volume 6 : **Dr. Babasaheb Ambedkar - Writings and Speeches** Published by the Education Department, Government of Maharashtra, 1982.

முதற் பதிப்பு : ஏப்ரல், 1997
சைத்ரா, 1919

© உரிமைப் பதிப்பு

விலை ரூ. 40/-

நூலகப் பதிப்பு : ரூ. 100/-

வெளியீட்டாளர்:

டாக்டர் அம்பேத்கர் பவுண்டேஷன்,
நல அமைச்சகம், இந்திய அரசு,
புது டில்லி.

விந் பனை நிலையம்:

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிமிடெட்.,
41B, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 98.

அச்சிட்டோர்:

பாவை பிரிண்டர்ஸ் (பி) லிமிடெட்.,
சென்னை - 600 014.
தொலைபேசி: 8532441, 8532973

ஆலோசனைக் குழு

மாண்புமிகு பல்வந்த்சிங் ராமுவாலியா
நலத்துறை அமைச்சர்
இந்திய அரசு

திரு. கே.கே. பக்ஷி, இ.ஆ.ப.
செயலாளர், நல அமைச்சகம்

பி.எல். சர்மா, இ.ஆ.ப.,
உறுப்பினர் - செயலாளர்,
டாக்டர் அம்பேத்கர் பவுண்டேஷன்

எச்.ஆர். பீமாசங்கர், ஐ.ஆர்.எஸ்.,
இயக்குநர்,
டாக்டர் அம்பேத்கர் பவுண்டேஷன்

நிர்வாகப் பதிப்பாளர் (தமிழ்) :

டாக்டர் எஸ். பெருமாள், எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி.

ஆங்கிலத் தொகுப்பாளர் :

திரு. வஸந்த் மூன்

பம்பாய்

தமிழ் நூல் பதிப்பாளர் :

டாக்டர் எஸ். பெருமாள்

மொழி பெயர்ப்பாளர்கள்:

திரு. நடராசன்

திரு. என். ஜெயராமன்

ஒப்பு நோக்கியோர்:

டாக்டர் பி. ஜெகதீஸ் காந்தி

பிழைதிருத்த உதவி:

பேராசிரியர் எஸ். தேவராசன்

அணிந்துரை

சமுதாயத்தில் சிலர் தம்மை உயர்ந்தவர்கள் என்று கருதிக் கொள்வதும், பிறரை இழிந்தவர்கள் என்று அவ மதிப்பதும் உயர்ந்தவர்கள் என்று கருதிக் கொள்வோர் மற்றவர் களைத் தொடுவதற்குக் கூட அஞ்சுவதும், வெறுத்தொதுக்கு வதும் வழக்கமாக உள்ளது. இந்தப் போக்கு மிகுந்த வருத்தத்தை அளிக்கக் கூடியதாகும். இந்த மனநிலை இப்போது மாறிவரக் காண்கிறோம். பழையனகழிந்து, புதியன புகுதல் நிகழ்வதோடு, இந்த மாற்றத்தை ஏற்படுத்த பாடுபடுவோரும் பெருகி வருகின்றனர். இவர்களின் முயற்சி வெற்றி பெற்றே தீரும்.

புத்தரின் நெறியை அறியாதவர்கள் வெகுசிலர். அவர் காட்டிய நெறியைப் பின்பற்றிச் சமத்துவச் சமுதாயத்தை உரு வாக்கும் பணியைப் பலரும் மேற்கொண்டுள்ளனர். சமத்துவ மற்ற நிலையைப் போக்கிடப் பாடுபட்டவர்களில் பாபா சாகேப் டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அவர் வகுத்தளித்த சமத்துவக் கொள்கையைப் பாரத அரசு நிறை வேற்றப் பாடுபட்டு வருகின்றது.

பாபா சாகேப் டாக்டர் அம்பேத்கர், தீண்டாமையைத் தீரமுடன் எதிர்த்த சிறப்புக்குரியவர். மக்களிடையே பிறப்பினால் ஏற்றத்தாழ்வு பாராட்டுவதை அறவே வெறுத்தவர்.

நம் நாட்டின் விடுதலைக்காக எண்ணற்றவர்கள் இரத்தம் சிந்தியுள்ளனர். அவர்கள் சிந்திய இரத்தத்தில் வேற்றுமை இல்லை. இந்த உண்மையை அறிந்த பின் மக்கள் அனைவரும் சமமே என்பதில் நாம் உறுதியாக இருப்பதோடு, மக்களிடையே நிலவும் அனைத்து வகை வேறுபாடுகளையும் களைந்து நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபட வேண்டும்.

இந்த இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுவதில் ஈடுபட்டிருப் போர் அனைவரும் நமது பாராட்டுக்கு உரியவர்களாகின்றனர்.

பல்வந்த் சிங் ராமுவாலியா

புது டில்லி

நலத்துறை அமைச்சர்,

இந்திய அரசு

வாழ்த்துரை

'பாரத் ரத்னா' விருதுபெற்ற டாக்டர் பாபா சாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் ஒப்பற்ற அறிஞரும், உண்மையான தேசபக்தருமாவார். அவர் நம் நாட்டுக்கு ஆற்றிய பணிகள் மறக்க முடியாதவை; எண்ணற்றவை. நம் நாட்டை நலிவடையச் செய்த பிரச்சினைகளுக்கான காரணங்களைக் கண்டறிந்து அவற்றைப் போக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார்.

சமுதாயத்தில் நிலவும் துன்பங்களுக்கும் துயரங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளசாதி, மத வேறுபாடுகளை ஒழித்தால் தான் நாடும், மக்களும் முன்னேற்றம் காணமுடியும். மக்களிடையே வேற்றுமை பாராட்டும் தீண்டாமைக் கொடுமையை ஒழித்து ஒன்றுபட்டு வாழும்போதே உயர்ந்த பண்பாடுள்ள சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற நிலையை எய்த முடியும். இத்தகைய கொள்கையை எடுத்துரைத்து நிலைநிறுத்து வதற்காகத் தம் வாழ்நாள் முழுதும் அயராது பாடுபட்டவர் டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்கள். இந்த முயற்சியில் அவர் வெற்றியும் பெற்றார்.

டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்கள், தம் கருத்துகளை ஆங்கில மொழியில் அழகாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துரைத்துள்ளார். அவருடைய சிந்தனைகளை இந்திய மொழிகளில் வெளியிட்டுப் பரப்பும் பணியை மாண்புமிகு நலத்துறை அமைச்சர் திரு. பல்வந்த்சிங் இராமுவாலியா அவர்களும், நலத்துறைச் செயலாளர் திரு. கே.கே. பக்ஷி அவர்களும் மேற்கொண்டு நிறைவேற்றி வருகின்றனர்.

சமத்துவச்சமுதாயத்தை உருவாக்கப் பாடுபட்ட டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்களின் எண்ணங்களையும், கருத்துகளையும் தாங்கிவரும் இந்தத் தொகுதியும் மக்களிடையே நல்ல வரவேற்பைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

புது டில்லி

பி.எல். சர்மா,
உறுப்பினர் - செயலாளர்
டாக்டர் அம்பேத்கர் பவுண்டேஷன்,
நல அமைச்சகம்

பதிப்புரை

மகாராஷ்டிர மாநில அரசு ஆங்கில மொழியில் வெளியிட்டு வரும் டாக்டர் பாபா சாகேப் அம்பேத்கர் அவர்களின் நூல் தொகுதிகளை இந்தியிலும் ஏனைய இந்திய மொழிகளிலும் மொழிபெயர்த்து வெளியிடும் பணியை இந்திய அரசின் நல அமைச்சகத்தைச் சார்ந்த டாக்டர் அம்பேத்கர் பவுண்டேஷன் மேற்கொண்டு நிறைவேற்றி வருகின்றது. இந்தப் பணி மக்களிடையே வரவேற்பைப் பெற்றிருப்பது மகிழ்ச்சி அளிப்பதாகும்.

டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்களின் நூல் தொகுப்பு வரிசையில் 10-வது தொகுதியை நாட்டு மக்களுக்கு அளிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கிறோம். உயர்ந்ததொரு இலட்சியத்தை நோக்கி நம் நாடு செல்லும் பயணத்தில் டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்களின் நூல்கள் வழிகாட்டியாகவும் உறுதுணையாகவும் பயன்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆங்கில நூல்களை இந்திய மொழிகளில் அளிப்பதில் முனைந்து பணியாற்றும் பதிப்பாசிரியர்கள், மொழிபெயர்ப்பாளர்கள், ஒப்புநோக்குவோர், அச்சகத்தார் ஆகிய அனைவரும் நமது பாராட்டுதலுக்கு உரியவர்கள். இந்த அரிய பணியில் ஒத்துழைப்பு நல்கும் அனைவருக்கும் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

ஏனைய தொகுதிகளைப் போலவே இந்தத் தொகுதியையும் மக்கள் வரவேற்று ஆதரிப்பார்கள் என நம்புகின்றோம்.

புதுடில்லி,

எச்.ஆர். பீமா சங்கர்,

இயக்குநர்

டாக்டர் அம்பேத்கர் பவுண்டேஷன்

தமிழ் நூல் பதிப்பாசிரியர் உரை

மகாராஷ்டிர மாநில அரசு ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டு வரும் டாக்டர் பாபா சாகேப் பி.ஆர். அம்பேத்கர் அவர்களின் நூல் தொகுப்பு வரிசையில் ஆறாம் தொகுதி, தமிழில் இரு பகுதிகளாக வெளியிடப்படுகின்றது. தமிழில் முதல் பகுதி பதினொன்றாவது தொகுதியாகவும், இரண்டாம் பகுதி பன்னிரண்டாவது தொகுதியாகவும் அமைந்துள்ளது.

இந்திய நாட்டுச் சமூக, அரசியல் சிக்கல்களில் ஆழமும் நுட்பமும் நிறைந்த பேரறிஞராக விளங்கிய பாபாசாகேப் அம்பேத்கர் அவர்கள் சட்டத்துறையிலும், பொருளாதாரத்திலும் ஆர்வமும் ஆழமான அறிவுத்திறனும் கொண்டவர் என்பதனை இவ்விரு தொகுதிகளும் வெளிப்படுத்துகின்றன. 1915-ல் 24 வயது இளைஞராக விளங்கிய டாக்டர் அம்பேத்கர், அமெரிக்க நாட்டு கொலம்பியா பல்கலைக்கழக மாணவராக இருந்த காலம் முதற்கொண்டே இந்திய நாட்டில் ஆங்கிலேயராட்சி நிலைபெற்ற வரலாற்றுப் பின்னணி யில் சமூக, பொருளாதாரத் துறைகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் கூர்ந்து ஆய்ந்து ஆய்வேடுகளாக அளித்திருக்கிறார் என்பது வியப்புக்குரியது. இந்திய மக்களை நவீன காலத்திற்குக் கொண்டு வரும் முயற்சிக்கு அடித்தளமாக அமையும் வகையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிகாலத்தில் தொடங்கிய பொருளாதார மாற்றம் மற்றும் சிந்தனை வளர்ச்சி வரலாற்றை ஆய்வு செய்து வெளியிட்ட நூல்கள் பதினொன்றாம் தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன.

ஆங்கில மொழியில் சிறந்த சிந்தனைக் களஞ்சியமாக உள்ள டாக்டர் அம்பேத்கர் அவர்களின் நூல்களை மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் தமிழிலும் ஏனைய இந்திய மொழிகளிலும் வெளியிடும் மகத்தான பணியை மேற்கொண்டுள்ள இந்திய அரசின் நலத்துறையும், டாக்டர் அம்பேத்கர் பவுண்டேஷனும் பாராட்டுதலுக்கு உரியவை. இந்த நூல்களை மொழிபெயர்க்கும் பணியைப் பலர் மேற்கொள்வதால் மொழிநடையிலும், சொல் லாட்சியிலும் வேறுபாடு ஏற்படுவது தவிர்க்க இயலாததாகி யுள்ளது. இந்தக் குறைகளைத் தமிழ் மக்கள் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என நம்புகின்றோம்.

இந்த அரிய பணியில் ஈடுபட்டுள்ள மொழிபெயர்ப்பாளர்கள், ஒப்புநோக்குவோர் ஆகிய யாவரும் நன்றிக்குரியவர்கள். முந்தைய தொகுதிகளைப் போலவே இந்தத் தொகுதியையும் மக்கள் வரவேற்று ஏற்பார்கள் எனவும் நம்புகின்றோம்.

எஸ். பெருமாள்
தமிழ் நூல் பதிப்பாசிரியர்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

நூல் 1

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் நிர்வாகத்துறையு
நிதித்துறையும் 5

நூல் 2

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மாகாண நிதி ஆதாரங்களின்
பரிணாம வளர்ச்சி 65

ஆசிரியரின் முன்னுரை

பேராசிரியர் எட்வின் ஆர்.ஏ. செலிக்மானின் அணிந்துரை
முகவுரை - பொருளின் விளக்கமும் சுருக்கமும் 73

பகுதி - I

மாகாண நிதி அமைப்பு : அதன் தோற்றுவாய்

1. ஏகாதிபத்திய முறை: அதன் வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும் 81
2. ஏகாதிபத்தியமும் சமஷ்டி அமைப்பும் 116
3. உடன்படிக்கை - ஏகாதிபத்திய நிர்வாக அமைப்பு
இல்லாத ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பு 131

பகுதி - II

மாகாண நிதியமைப்பும் அதன் வளர்ச்சியும்

4. ஒதுக்கீடுகளின் மூலம் பட்ஜெட் 147
5. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வருவாய்களின் அடிப்படையில்
அமைந்த பட்ஜெட்டுகள் 181
6. பகிர்வு வரிவருவாய்களினால் ஆன பட்ஜெட் 207

பகுதி - III

மாகாண நிதி : அதன் செயல் அமைப்பு

7. மாகாண நிதியின் வரையறைகள்	265
8. மாகாண நிதியின் இயல்பு	283
9. மாகாண நிதியின் செயல் பரப்பை விரிவுபடுத்துதல்	307

பகுதி IV

இந்திய அரசின் 1919-ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின்கீழ் மாகாண நிதி

10. மாற்றத்துக்கான அவசியம்	325
11. மாற்றத்தின் இயல்பு	355
12. மாற்றம் - ஒரு திறனாய்வுக் குறிப்பு	405
சிறப்புப் பெயரகராதி	445

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரின்
நிர்வாகத் துறையும்
நிதித் துறையும்

பீம்ராவ் அம்பேத்கர்

முதுகலைப் பட்டப் பேற்றிற்காக
அளிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு

மே 15, 1915

சென்னை மாநகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை
மாநகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை
மாநகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

மாநகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

மாநகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை
மாநகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

மாநகராட்சி நிர்வாகப் பேரவை

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியாரின் நிர்வாகத்துறையும் நிதித்துறையும்

இந்த ஆய்வேட்டின் நகலை, வாஷிங்டன் பல்கலைக் கழக வரலாற்றுத் துறையைச் சார்ந்த டாக்டர் பிராங்க் எப். கோன்லோன் அவர்கள் கொலம்பியாப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து பெற்று, நாக்பூரிலுள்ள டாக்டர் அம்பேத்கர் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தைச் சார்ந்த திரு.வசந்த மூன் அவர்களுக்கு 1979-இல் அளித்தார்.

இதுவரை நூல்வடிவில் வெளிவராதிருந்த இந்த ஆய்வேட்டினை வெளியிடுவதற்கு அனுமதி அளித்த அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுக் கொலம்பியாப் பல்கலைக் கழகத்தார் பதிப்பாசிரியர்களின் நன்றிக்குரியவராகின்றனர். மகாராஷ்டிர மாநில அரசு இந்த ஆய்வேட்டினை அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு உதவிய, நாக்பூர் டாக்டர் அம்பேத்கர் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தாருக்கும் பெருந்தன்மையுடன் உதவிய டாக்டர் கோன்லோன் அவர்களுக்கும் பாராட்டு உரித்தாகுக.

கி முக்கிந்தியக் கம்பெனியின் நிர்வாகத் துறையினுடைய வரலாற்றுரீதியான வளர்ச்சியினை ஆராயாமல் அதைப் பின்வருமாறு எளிதில் விவரிக்கலாம்.

1. உரிமையாளர்களின் மன்றம்

அந்த மன்றம் “ஓரளவுக்குக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் மூலதனத்தின் பங்குதாரர்களைக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் வாக் கெடுப்பின் மூலம் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான பிரதிநிதிகளைத் (24 பேர்) தேர்ந்தெடுத்தனர். அவர்களுக்குத் திட்டமிடுதல், இந்தியா மற்றும் இங்கிலாந்தின் நலங்களுக்கு ஏற்புடைய எந்த நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவும் உரிமையாளர்கள் அதிகார மளித்தனர். கொடுக்கப்பட்ட அதிகாரத்தைச் செயல்படுத்துவதிலும் வரையறுக்கப்பட்ட கட்டுப்பாட்டையும் கண்காணிப்பையும் மேற்கொள்ளுவதிலும் அதிகாரத்தை உரிமையாளர்கள் தங்கள் வசமே வைத்துக் கொண்டனர்.”

இந்த மன்றத்தில் ஓர் இடத்தையும் வாக்கையும் பெறுவதற்குத் தேவையான விதிமுறைகள்:

500 பவுண்ட் பங்குகளின் உரிமையாளர் இந்தமன்றத்தில் ஓர் இடத்தைப் பெறத் தகுதியுடையவராகிறார்.

1000 பவுண்ட் பங்குகளின் உரிமையாளர் ஒரு வாக்குக்கான உரிமையைப் பெறுகிறார்.

3000 பவுண்ட் பங்குகளின் உரிமையாளர் இரு வாக்குக்கான உரிமையைப் பெறுகிறார்.

6000 பவுண்ட் பங்குகளின் உரிமையாளர் மூன்று வாக்குகளின் உரிமையைப் பெறுகிறார்.

10,000 பவுண்ட் முதல் 1,00,000 பவுண்ட் வரையிலான, அதற்குமேலும் பங்குகளின் உரிமையாளர் நான்கு வாக்குகளுடன் உரிமையைப் பெறுகிறார்.

இதைத் தவிர, வாக்கெடுப்பில் கலந்துகொள்ளுமுன்னர் குறைந்தபட்சம் ஒரு வருடமேனும் இப்பங்குகளை அவர் வைத்

திருக்க வேண்டும். மூன்றாவது நபர் மூலமாக வாக்களிக்க முடியாது. மைனர்கள் வாக்களிக்க முடியாதவர்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

வாக்களிப்பவர்களில் பிரபுக்கள், சமானியர்கள், பெண்கள், மதகுருமார்கள், சிவில் மற்றும் ராணுவ அதிகாரிகள் (மன்னர் மற்றும் கம்பெனியின் அதிகாரிகள்) ஆகியோர் அடங்குவர்.

இந்த மன்றத்தின் கூட்டத்தொடர்கள் மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை, மார்ச், ஜூன், செப்டம்பர், டிசம்பர் ஆகிய மாதங்களில் நடைபெறும். தகுதியுள்ள ஒன்பது உரிமையாளர்கள் மன்றத்தின் சிறப்புக் கூட்டத் தொடரைக் கூட்டுமாறு கோருவதற்கு முடியும். கூட்டத்தொடருக்குத் தலைமை வகிக்கும் தலைவர் பணித்துறை சார்ந்தவராக இருப்பார். மன்றத்தின் அங்கீகாரம் தேவைப்படும் எல்லா மசோதாக்களையும் மன்றத்தின் முன் வைப்பார். கம்பெனியின் கணக்கு வழக்குகளை உறுப்பினர்களின் பார்வைக்கு வைப்பார்.

அம்மன்றத்திற்கு பின்வரும் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன:

1) இயக்குநர்கள் மன்றம் என்று அழைக்கப்படும் அமைப்புக்குத் தகுதியுள்ள நபர்களைத் தேர்வு செய்தல்.

2) நாடாளுமன்றத்தின் ஒரு சில வரையறைகளுக்குட்பட்டுக் கம்பெனியின் மூலதனப் பங்குகளுக்கு லாபப் பங்கீட்டை அறிவித்தல்.

3) நாடாளுமன்றத்தின் சட்ட திட்டங்களுக்கு முரண்படாத வகையில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் நல்லாட்சிக்குப் பாதகம் விளைவிக்கக்கூடிய துணைவிதிகள் உருவாக்கவும், திருத்தவும் அல்லது நீக்கவும் அதிகாரம் பெறுதல்.

4) ஆண்டொன்றுக்கு 200 பவுண்டுக்கும் மேலாகச் சம்பளத்தில் அல்லது ஓய்வூதியத்தில் எந்த ஒரு அதிகரிப்பையும் அல்லது 600 பவுண்டுக்கும் அதிகமாக வழங்கப்படும் எந்த ஒரு பணிக்கொடையையும் பொதுவில் கட்டுப்படுத்துதல்.

5) சிறந்த சேவைக்காக ரொக்க வெகுமதி வழங்குதல்.

II. இயக்குநர்களின் மன்றம்

இதில் 24 உறுப்பினர்கள் இருப்பர். ஒரு வாக்கு அளிக்கத் தகுதியுள்ள உரிமையாளர்களினால் இந்த இயக்குநர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இயக்குநர்களின் மன்றத்திற்கு ஒரு வேட்பாளராக இருக்கும் விதிகள் வருமாறு:

1) அவர் பிரிட்டனில் இயற்கையான பிரஜையாகவோ அல்லது குடியரிமை பெற்றவராகவோ இருக்கவேண்டும்.

2) 200 பவுண்டு மூலதனப் பங்குகளின் உரிமையாளராக இருத்தல் வேண்டும். (எவ்வளவு காலமாக அவற்றை வைத்திருக்கிறார் என்பது முக்கியமல்ல).

3) பாங்க் ஆஃப் இங்கிலாந்து அல்லது தென்கடல் கம்பெனியின் இயக்குநராக இருத்தல் கூடாது.

4) இந்த மன்றத்தில் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட பின்னர் இரண்டாண்டுகளாவது இங்கிலாந்தில் குடியிருந்திருக்க வேண்டும்.

5) அவரது உத்தேசத் தேர்வுக்கு இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு வரை கம்பெனியின் சேவையில் கப்பல் சார்ந்த பதவி வகித்திருக்கக் கூடாது.

6) எந்த ஒரு முறையீடு அல்லது பொய்க் காரணம் சொல்லி நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ, தமக்காகவோ அல்லது வேறு நபருக்கோ ஓர் இயக்குநராவதற்கான முயற்சிகளைச் செய்யக் கூடாது.

7) அவர் பின்வருமாறு உறுதிமொழி ஏற்க வேண்டும்:

அ) தனிப்பட்ட முறையில் வர்த்தக நடவடிக்கைகள் எதிலும் ஈடுபடுவதில்லை.

ஆ) தனிநபர் என்ற முறையில் தவிர, வேறு எந்த விதத்திலும் கம்பெனியுடன் எந்தவிதமான தொடர்புகளும் இல்லை.

இ) முடிஆட்சியின் கீழ் எந்த ஒரு பொறுப்பிலோ அல்லது ஊதியம் பெறக்கூடிய பதவியிலோ, இல்லை.

பல்வேறு கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக அந்த மன்றம் பல கமிட்டிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு அவற்றுக்குப் பொறுப்புகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அவையாவன:

1. இரகசியக் கமிட்டி
2. கடிதப் போக்குவரத்துக் கமிட்டி
3. கருவூலக் கமிட்டி
4. அரசுப் படைவீரர் மற்றும் சரக்குகள் கமிட்டி
5. சட்ட நடவடிக்கைகள் கமிட்டி
6. ராணுவ நடவடிக்கைகள் கமிட்டி
7. கணக்குக் கமிட்டி

8. கொள்முதல் கமிட்டி.
9. பண்டகசாலைக் கமிட்டி.
10. இந்தியா ஹவுஸ் கமிட்டி.
11. கப்பல் போக்குவரத்துக் கமிட்டி.
12. தனியார் வர்த்தகக் கமிட்டி.
13. சிவில் கல்லூரி
14. ராணுவக் கல்லூரி

எழுத்தர்கள், பயிற்சிபெறுவோர், உதவி அறுவை சிகிச்சை நிபுணர்கள் போன்ற நியமனங்களை இயக்குநர்களே செய்தனர். சிவில் மற்றும் ராணுவத் தேவைகளுக்கான ஊழியர்கள் இரு கல்லூரிகளின் பட்டதாரிகளிடையே இருந்து தேர்வு செய்யப்பட்டனர். அந்த இரு கல்லூரிகளுமே கம்பெனியின் வருவாய்களுக்கு ஒரு சுமையாகவே இருந்தன.

III. இந்திய விவகாரங்களுக்கான கமிஷனர்களின் வாரியம் (கட்டுப்பாட்டு வாரியம்)

வாரியத்தின் அதிகாரங்கள் வறுமாறு:

1) கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் எல்லா பிரிட்டிஷ் பிரதேசச் சொத்துக்களையும் கண்காணித்துக் கட்டுப்படுத்துதல், அங்கு வர்த்தகம் செய்யும் வர்த்தகர்களின் ஐக்கியக் கம்பெனியின் விவகாரங்களையும் கட்டுப்படுத்துதல்.

2) பின்வரும் விதமான கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் வசமுள்ள பிரிட்டிஷ் பிரதேசச் சொத்துக்களின் வருவாய்கள் அல்லது சிவில் அல்லது ராணுவ அரசாங்கத்துக்கு சம்பந்தப்பட்ட எல்லா விஷயங்களையும் கண்காணித்து, வழிநடத்தி, எல்லா நடவடிக்கைகள், செயல்பாடுகள், நலன்கள் ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்துதல்...

“மேற்குறிப்பிட்ட மன்றத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களும் அவர்களுக்குகந்த நேரத்திலெல்லாம் மேற்படி யுனைடெட் கம்பெனியின் கணக்கு வழக்குகள், தஸ்தாவேஜுகள் ஆகியவற்றைப் பார்வையிடலாம், அவர்களுக்குத் தேவைப்படும் எல்லா ஆவணங்களின் நகல்களும் வழங்கப்படும். சிவில் அல்லது ராணுவ அரசாங்கம் அல்லது வருவாய்கள் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாப் பொது அல்லது கம்பெனியின் உரிமையாளர்களுடைய சிறப்பு மன்றங்கள், மற்றும் இயக்குநர்களின் மன்றத்தினுடைய எல்லா நடவடிக்கைக் குறிப்புகள், உத்தரவுகள்,

தீர்மானங்கள் மற்றும் இதர நடவடிக்கைகளின் நகல்களை இந்த வாரியத்திற்கு இயக்குநர்கள் மன்றம், அத்தகைய சம்பந்தப்பட்ட மன்றக்கூட்டங்கள் நடைபெற்ற எட்டு நாட்களுக்குள் அனுப்பவேண்டுமென்று அறிவுறுத்தப்படுகிறது; கிழக்கிந்தியப் பகுதிகளில் உள்ள தங்களது ஊழியர்களிடமிருந்து இயக்குநர்கள் பெறும் எல்லாக் கடிதங்களின் நகல்களும் கூட, அக்கடிதங்கள் வந்து சேர்ந்த உடனேயே அனுப்பப்படவேண்டும்; கிழக்கிந்தியப் பகுதிகளில் உள்ள கம்பெனியின் எந்த ஒரு ஊழியருக்கும் இயக்குநர் மன்றம் அனுப்ப உத்தேசித்துள்ள, சிவில் மற்றும் ராணுவ அரசாங்கம் அல்லது பிரிட்டிஷ் பிரதேச உடைமைகளின் வருவாய்கள் சம்பந்தமான எல்லாக் கடிதங்கள், உத்தரவுகள், அறிவுரைகள் போன்றவற்றின் நகல்களும் அனுப்பப்படவேண்டும்; சிவில் அல்லது ராணுவ அரசாங்கம் மற்றும் கிழக்கு இந்தியப் பகுதிகளில் உள்ள பிரிட்டிஷ் பிரதேச உடைமைகளின் வருவாய்கள் சம்பந்தமாக வாரியத்திலிருந்து அவ்வப்போது பெறப்படும் உத்தரவுகளுக்கும் அறிவுரைகளுக்கும் கீழ்ப்படியவும், அவற்றின்படி நடக்கும் கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றும் இயக்குநர்கள் மன்றம் கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறது...

“கோரிக்கை விடுக்கப்பட்ட பதினான்கு நாட்களுக்குள் தங்களது எந்த ஒரு விஷயம் குறித்தும் தங்களது உத்தேசக் கடிதங்களை வாரியத்திற்கு அனுப்ப இயக்குநர்கள் மன்றம் தவறும்போதெல்லாம், வாரியம் அந்த இயக்குநர்களுக்கு (மேற்கூறப்பட்டவாறு இயக்குநர்கள் மன்றத்தினர் அனுப்ப உத்தேசிக்கப்பட்டிருந்த கடிதங்களின் நகல்கள் வந்துசேரும் வரை காத்திராமல்) கிழக்கிந்தியப் பகுதிகளில் பிரிட்டிஷ் பிரதேசங்கள் மற்றும் உடைமைகளின் சிவில் அல்லது ராணுவ அரசாங்கம் சம்பந்தமாக மேற்கூறப்பட்ட அரசாங்கங்கள் அல்லது மாகாணங்களுக்கு எல்லாவித உத்தரவுகள் அல்லது கட்டளைகளைத் தயாரித்து அனுப்புவது சட்டப்படி சரியானதாகும்: வழக்கமான வடிவத்தில் (அவர்களுக்கு அனுப்பப்படும் உத்தரவுகள் மற்றும் கட்டளைகளின் போக்கைத் தொடர்ந்து) இந்தியாவில் உள்ள சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கங்கள் மற்றும் மாகாணங்களுக்குக் கடிதங்களை அனுப்புமாறு இயக்குநர்கள் கோரப்படுகிறார்கள். இத்தகைய உத்தரவுகள் மற்றும் கட்டளைகள் சம்பந்தமாக இந்த வாரியத்திற்கு இயக்குநர்கள் முறையீடு செய்யாதவரை, அதில் ஏதேனும் மாற்றம் செய்ய வேண்டுமானால் அதற்கான கட்டளையை வாரியம் பிறப்பிக்கும், அக்கட்டளைகளின்படி இயக்குநர்கள் மன்றம் நடந்து கொள்ள வேண்டும்”.

அக்கட்டுப்பாட்டு வாரியம் அதன் நடவடிக்கைகளுக்கேற்ப ஆறு துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது : 1. கணக்கு 2. வருவாய் 3. நீதி 4. ராணுவம் 5. ரகசியம் மற்றும் அரசியல், 6. அயல்நாடு மற்றும் பொதுத்துறை .

இந்தியாவில் உள்ளாட்சித் துறை அமைப்பு பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது :

நாடு, வங்காளம், மதராஸ், பம்பாய் என்ற மூன்று மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அரசாங்கங்களின் தலைமைச் செயலகங்கள் முறையே வில்லியம் கோட்டை, செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டை, பம்பாய் ஆகிய இடங்களில் அமைகின்றன.

ஆரம்பத்தில் இந்தியாவின் தலைமை, உள்ளாட்சித்துறை இந்த மூன்று அரசாங்கங்களிடையே ஒரேமாதிரியான இணைந்த அந்தஸ்து அடிப்படையில் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மத்தியப் படுத்தும் கண்ணோட்டத்துடன் இந்தியாவின் தலைமை, உள்ளாட்சி நிர்வாகம் வங்காளத்திலுள்ள வில்லியம் கோட்டை கவர்னர் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலாக்கப்பட்ட வங்காள கவர்னருக்கு மற்ற இரண்டு கவர்னர்களும் கீழ்ப்படிந்து நடப்பர்.

முடிமன்னர்களின் அங்கீகாரத்தைப் பொறுத்து இயக்குநர்கள் மன்றம், கவர்னர் ஜெனரலை நியமித்தது. கவர்னர் ஜெனரலுக்கு உதவிபுரிய உச்சக்குழுமன்றம் என்ற நான்கு பேரடங்கிய ஒரு கவுன்சில் நியமிக்கப்பட்டது. அவர்களில் மூன்றுபேர் குறைந்த பட்சம் பத்தாண்டுகளேனும் இந்தியாவில் கம்பெனியின் ஊழியர்களாக இருத்தல் அவசியம். நான்காமவர் கம்பெனியின் சேவையில் இருப்பவராக இருத்தல் கூடாது. கவர்னர் ஜெனரலின் அலுவலகத்தில் பணித்துறை சார்ந்த உறுப்பினராக இந்தியாவிலுள்ள படைகளின் தலைமைத் தளபதி இருந்தார். ஐந்து உறுப்பினர் கொண்ட உச்சக்குழு மன்றத்தில் 1853 இல் மேலும் அறுவர் சேர்க்கப்பட்டு விஸ்தரிக்கப்பட்டது, அந்த அறுவரும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள். அவர்கள் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளவும் சட்டங்கள் மற்றும் விதிமுறைகளை வகுப்பதில் வாக்களிக்கவும் மட்டுமே அதிகாரமளிக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த ஆறு சட்டமன்ற உறுப்பினர்களில் நால்வர் பம்பாய், மதராஸ், வங்காளம் மற்றும் வடமேற்கு மாகாணங்களைச் சேர்ந்த, கம்பெனியில் பத்தாண்டு அனுபவமுள்ள சிவில் ஆட்சிப்பணியாட்களாக இருந்திருக்கவேண்டும். மீதமுள்ள இரண்டு இடங்களில் ஒன்றைத் தலைமை நீதிபதியைக் கொண்டும்

மற்றொன்றைக் கல்கத்தா உச்சநீதிமன்றத்தின் நீதிபதியைக் கொண்டும் நிரப்பப்பட்டன. விக்டோரியா சாப்டர் 95, கூட்டம் 1-17இன் விதி 22 இன் கீழ் பதினொரு பேர் கொண்ட இக் கவுன்சில் மேலும் இருவரைச் சேர்த்துக்கொள்ள கவர்னர் ஜெனரலுக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. ஆனால், பயன்படுத்தப்படவில்லை.

ஆகவே, இந்தியாவின் உச்சக்குழுமன்றத்தில், அரசாங்கத்தை நிர்வகிக்கும் காரணங்களுக்காக கவர்னர் ஜெனரலையும் தலைமைத் தளபதியையும் உள்ளடக்கிய ஆறு உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகித்தனர். சட்டமியற்றும் காரணங்களுக்காக 12 உறுப்பினர்கள் இருந்தனர். கவுன்சில் கூட்டத்தை நடத்துவதற்கு ஏழு உறுப்பினர்கள் இருந்தாலே போதுமானதாக இருந்தது.

கவர்னர் ஜெனரலுக்கு வானளாவிய அதிகாரங்கள் கொடுக்கப் பட்டிருந்தன. கிட்டத்தட்ட அவர் ஓர் எதேச்சாதிகாரியாக இருக்கு மளவுக்கு அவருக்கு அதிகாரங்கள் இருந்தன. கவுன்சிலில் இயற்றப் பட்ட எல்லாச் சட்டங்களையும் ரத்து செய்வதுடன், கவுன்சிலின் முடிவை மீறிச் சுதந்திரமாக முடிவெடுக்கும் நடவடிக்கைகளை மேற் கொள்ளவும் அவரால் முடியும். சொந்த மாநிலங்களுக்கு அமைச்சர் களை நியமிப்பது உள்ளிட்டு எல்லா "அரசியல்" நியமனங்களையும் ஒழுங்கமைக்கப்படாத மாகாணங்களுக்கு கமிஷனர் நியமனங்களையும் அவரே செய்தார். வங்காளம் மற்றும் வடமேற்கு மாகாணங்களின் துணை ஆளுநரையும் கீழ்க் கோர்ட்டுகளின் நீதிபதிகளையும் அவர் நியமித்ததுடன் வங்காளத்திலும் வடமேற்கு மாகாணங்களின் ராணுவத்திற்கான மானியங்களையும் கட்டுப்படுத்தினார்.

நான்கு சார்பு அரசாங்கங்களின் எல்லைகளுக்குள் சேர்க்கப் படாத எல்லா மாவட்டங்களும் கவுன்சிலில் உள்ள கவர்னர் ஜெனரலின் நேரடி ஆளுகையின் கீழ் இருந்தன. ஒப்பந்தக் கடப் பாட்டின் மூலமாக அவருக்கிருந்த அதிகாரங்களைக் கொண்டு திணைக்குடி மாநிலங்களையும் கட்டுப்படுத்தி வந்தார். கவர்னர் ஜெனரலின் அலுவலக ஊழியர்கள் நான்கு துறைகளாகப் பிரிக்கப் பட்டு ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஒரு செயலாளர் பொறுப்பேற்றிருந்தார்.

அத்துறைகளாவன:

- 1) அயல் துறை (பிரிட்டிஷாரின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் வராத மாகாணங்கள் சம்பந்தமான அயல்துறை)

- 2) உள்துறை, நீதித்துறை மற்றும் வருவாய் கடிதப் போக்கு வரத்தைக் கையாளும் துறை.
- 3) நிதித்துறை
- 4) ராணுவத்துறை

இவற்றைத் தவிர அரசியல் மற்றும் நிதித்துறைச் செயலாளர்கள் தங்களது சம்பந்தப்பட்ட ரகசியத் துறைகளையும் கொண்டிருந்தனர். அத்துறைகள் வசம் ரகசியப் பணிகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

மதராஸ் மற்றும் பம்பாயின் சார்பு அரசாங்கங்கள் பின்வருமாறு நிர்வகிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொன்றும் சம்பந்தப்பட்ட கவர்னர்களையும் மூன்று உறுப்பினர்களடங்கிய கவுன்சில்களையும் (தலைமைத் தளபதி உள்ளிட்ட) கொண்டிருந்தன. கவர்னர்களையும் கவுன்சிலர்களையும் இயக்குநர்கள் மன்றமே நியமித்தது. வங்காளமும் வடமேற்கு மர்காணங்களும் லெப்டினன்ட் கவர்னர்களால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தன. அவர்களை கவர்னர் ஜெனரல் நியமித்தார். சட்டமியற்றும் அதிகாரம் அல்லது எந்த ஒரு புதிய பதவியையும் உருவாக்கும் அதிகாரம் சார்பு அரசாங்கங்களுக்கு மறுக்கப்பட்டது. அதேபோன்று அவை "கவுன்சிலில் உள்ள இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலின் முன் அனுமதியின்றி ஊதியம், பணிக்கொடை அலவன்சுள் வழங்க முடியாது." இந்தக் கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் சட்டப்படியானது தான் என்றாலும் வழக்கப்படி தேவையற்றதாகும். கவர்னர் ஜெனரலின் மீது அதிக பளுவை ஏற்றாதிருப்பதற்காகச் சிறிய விஷயங்களை கவர்னர் செயல்படுத்தினார். அது சம்பந்தமாக கவர்னர் மேலதிகாரிகளுக்குக் காலாண்டு அறிக்கைகளை அனுப்பினார். இந்த அறிக்கைகளைப் பரிசீலனை செய்த அதிகாரிகள் வழக்கமாக அவற்றுக்கு ஒப்புதல் அளித்தனர். இயக்குநர்கள் மன்றத்துடன் நேரடியாகக் கடிதத்தொடர்பு வைத்துக் கொள்ளும் சலுகையை பம்பாய் மற்றும் மதராஸ் அரசாங்கங்கள் பெற்றிருந்தன. தங்களது நடவடிக்கைக் குறிப்புகளின் சுருக்கத்தை நீதிமன்றத்திற்கும் இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் அனுப்பின. இந்திய அரசாங்கத்தின் ஒப்பந்தப்பத்திரங்களை சிவில் (உடன்படிக்கையின் படியான, உடன்படிக்கையின் படி அல்லாத) ராணுவம் கடற்படை மற்றும் திருச்சபை சேவை ஆகியவைகளின் அடிப்படையில் வழங்கின. வருவாய் வசூல் மற்றும் நீதி பரிபாலனம் ஆகியவை சிவில் சர்வீஸிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன.

சிவில் மற்றும் ராணுவ ஊழியர் தேர்வுக்காகக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இங்கிலாந்தில் இரு கல்லூரிகளை நடத்திவந்தது.

1) ஹெய்லிபர்க் கல்லூரி மற்றும் 2) அடிஸ்கோம்பே கல்லூரி: ஒவ்வொரு மாணவருக்கும் அவரது பயிற்சிக்காலத்தின் போது ஆண்டொன்றுக்கு சுமார் 96 பவுண்ட் கம்பெனிக்குச் செலவாயிற்று.

வருவாய்களனைத்தும் இந்தியாவின் தலைமை அரசாங்கத்தின் பெயரால் வசூலிக்கப்பட்டன. வசூலிக்கப்பட்ட வருவாய்கள் தலைமைக் கருவூலத்திற்கு மாற்றப்பட்டு அதனால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. ஸ்தல நிதி சுயாட்சி என்பது முற்றிலுமாக இல்லாதிருந்தது; ஒரு மாகாணத்தில் ஏற்படும் பற்றாக்குறையை வேறொரு மாகாணத்தில் கிடைக்கும் உபரி வருவாயைக் கொண்டு ஈடுசெய்யப்பட்டது. ஏதேனும் ஒரு குறிப்பிட்ட மாகாணத்தில் நடைபெற்ற போர்களுக்காக வாங்கப்பட்ட கடன்களுக்கு இந்தியா முழுவதன் வருவாய் பொறுப்பாக்கப்பட்டிருந்தது; சுருக்கத்தில் நிதியும் நிர்வாகமும் முழுவதுமாக ஏஜென்சியின் ஆட்சியின்கீழ் பிரான்சிஸ் இருந்தது போன்று மத்தியப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

நெறிமுறை நிர்வாக அமைப்பைப் பற்றி இதுவரை கூறியதே போதுமானது. அதைப்பற்றிய விமர்சனத்தை அடுத்த இயல் வரை ஒத்திப்போடுவோம்.

இந்தியாவைத் தனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவதற்காக மேற்கு ஐரோப்பா ஏன் எப்படி ருத்ர தாண்டவமாடியது என்பதைக் கடந்த இயல் தெளிவுபடுத்தியிருக்கும். பல்வேறு தேசங்களின் பல்வேறு தலைவர்களின் ராணுவங்களை நாம் பின்தொடர்ந்தோம் - ஒரு நாட்டுக்காகப் போராடிய மக்கள் இறுதியில் தங்களுக்கு விருப்பமானதைத் தேர்வு செய்துகொள்ள முடிய வில்லை. - ஷேக்ஸ்பியரின் மேக்பெத்தை சிந்தை கலங்கச் செய்து பயமுறுத்திய பாங்கு மோவின் பிசாசுகளைப்போல காமா, ஆல்புகர்கியூக்கள், புஸ்ஸீக்கள், லால்லிகள், கிளைவ்கள், மால்சோம்கள், ஏரிகள், கரைகள் ஆகியவற்றைத்தான் நாம் கண்டோம்.

2

இந்தப் பிரிவில் நாம், வர்த்தக நிறுவனமாக இருந்து ஓர் அரசியல் முடியாட்சியாக வளர்ந்ததை விவரிக்காமல், ஓர் அரசியல் முடியாட்சி மற்றும் நிதிஅமைப்பு என்ற முறையில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியைப் பற்றிக் குறிப்பாகத் தெரிந்து கொள்வோம்.

நமது கடந்த விவாதத்தில் கண்டதுபோல கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இந்தியாவின் மீது தனது முழு ஆதிக்கத்தைச் செலுத்து வதில் வெற்றி பெற்றது என்ற உண்மையில் விந்தையேதும் இல்லை. பல்வேறு மாகாணங்களில் காலடிபதித்த அது, தனது ஆட்சி அதிகாரத்தை உபகண்டம் முழுவதிலும் விஸ்தரித்ததுடன், இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தைச் சட்டப்படி நிறுவியது. வேறுவிதமாகச் சொல்வதெனில், அது அரசை நிறுவியதுடன் அரசியல் மற்றும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளைக் கூட்டாக மேற்கொண்டது. இந்த ஒருங்கிணைந்த நடவடிக்கையின் பயனாக இந்தியாவில் கம்பெனியின் நிதி நிர்வாகம் ஒரு சிக்கலான காட்சியுண்மையாக இருந்தது. வர்த்தகம் மற்றும் வருவாய்க் கணக்குகளைத் தனித்தனியாக வைக்காமல் அவை ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டன. ஆகவே நிதி இயல் துறையின் எந்த மாணவரும் 1814 ஆம் ஆண்டுடன் முடியும் காலகட்டம் முழுவதையும் ஆய்வு செய்யவேண்டியிருக்கும். அந்த ஆண்டில்தான் பார்லிமெண்டில் இயற்றப்பட்ட ஒரு சட்டத்தின்படி கம்பெனி நிதி மற்றும் வர்த்தகம் சம்பந்தமாகத் தனித்தனிக் கணக்குகளை வைத்திருக்கும் கட்டாயத்திற்குள்ளானது.

இந்த எச்சரிக்கையுடன் வருவாய்கள் எந்தெந்த இனத்தில் கிடைத்தன என்பதைப் பார்ப்போம்.

1. நிலவருவாய்

இந்தியாவின் சிலபகுதிகள் ஆரம்பகாலத்திலிருந்தே தொழில்மயமானவையாக இருந்தபோதிலும், ஒட்டுமொத்தமாக இந்தியாவையே ஒரு விவசாயநாடு என்று வகைப்படுத்தலாம். முன்னர் இருந்ததைப் போலவே இன்றைக்கும் நிலம்தான் அரசின் வருவாயில் பெரும்பகுதியை ஈட்டித் தருகிறது.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் சரியாகவோ அல்லது தவறாகவோ அரசு நிலவுடைமைக் கோட்பாட்டுக்கு எதிராகத் தனியுடைமைக் கோட்பாட்டை நிறுவியதுடன், அக்கொள்கைக்கிசைய நிலவருவாய் அமைப்பை ஒழுங்குபடுத்தியது.

இந்தியாவில் வெவ்வேறு வகையான நிலவருவாய் முறைகள் உள்ளன. நாடாளுமன்ற நீலப் புத்தகங்களின் சொற்களில் அவற்றை விளக்குவது பொருத்தமாக இருக்கும்.

I. கார்ன்வாலிசின் ஜமீன்தார் நிலவுடைமை உரிமைத் தீர்வுமுறை

இந்த முறையில் உள்ள அனுகூலத்தின் மிகத்தெளிவான அம்சம் நிதிவசூலில் உள்ள வசதிதான். அரசாங்க அதிகாரிகள் தனித் தனி நபர்களிடம் இருந்து வசூல் செய்வதைவிட ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான ஜமீன்தார்கள் அல்லது பங்களிப்பார்களிடமிருந்து ஒரு பெரிய மாவட்டத்தின் வருவாயைப் பெறும் மிக எளிதான முறையாகும் இது. மற்றுமொரு அனுகூலம் என்னவெனில் 1831 C. 3339 இன்படி பலனின் பெருமளவிற்கு வருவாய் நிச்சயத் தன்மை இருந்தது என்பதில் ஐயமேதும் இல்லை.

இந்த நிலவுடைமை முறை இவ்வாறுதான் இருந்தது. வங்காளம், பீகார், ஒரிஸ்ஸா ஆகிய திவான்களின் வருவாய்களைக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி தன்வசம் எடுத்துக்கொண்டபோது, முகமதியர் அரசாங்கத்தின் கீழ் அதிகாரிகளின் (சுபேதார்கள்) இடையீட்டாளர்கள் மூலமாக நிலவருவாய் வசூலிக்கப்பட்டதைக் கண்டறிந்தனர். அவர்கள் மாவட்டங்களில் சிலசமயங்களில் அதிக இடங்களையும் சிலசமயங்களில் குறைவான இடங்களையும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தனர். ஜமீன்தார்கள், தாலுக்காதார்கள் என்ற பட்டங்களையும் சூட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வருவாயைக் கருவூலத்தில் ஒரே தொகையாகச் செலுத்தினர். அதற்காக அவர்கள் கணிசமான அளவில் மாவட்டங்களை நிர்வகித்து வந்தனர். அரசாங்கத்திற்கு ஆண்டுதோறும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைச் செலுத்துவது அவர்களது கடமையாக இருந்தது. அவர்களில் பெரும் பாலோர் தங்களது மாவட்டங்கள் அல்லது எஸ்டேட்டுகளைப் பரம்பரையாகப் பின்வரும் நிபந்தனையின் கீழ்ப் பராமரித்து வந்தனர் (2.சி. எஃப் 1831 சி. 3114, 3115, 3215.) வங்காளப் பிரதேசத்தைக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி தன்வசம் எடுத்துக்கொண்டது. வருவாயை வசூலிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட பலதரப்பட்டவர்கள் பின்பற்றிய நடைமுறைகளினால் அதிகாரங்கள் பெருமளவில் தவறாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது கண்டறியப்பட்டது. இந்த விஷயத்தில் நிலவிய பெருங்குழப்பங்கள் லார்டு கார்ன்வாலிசையும் அன்றைக்கு இருந்த அரசாங்கத்தையும் அச்சுறுத்தியது. குடியானவர்கள் அல்லது சிறு விவசாயிகளைப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு புதுவகையான நிலப்பிரபுக்களை உருவாக்குவதைத் தவிர வேறு சிறந்த முறை எதையும் கண்டு பிடிக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்தனர். அத்தகைய நிலப்பிரபுக்களிடமிருந்து அவர்கள் சிறந்த பயன்கிடைக்கும் என்று

எதிர்பார்த்தனர்: இதில் அவர்கள் முக்கிய ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்த கருத்து இதுதான்: தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதிகளின் மீது நிரந்தர அக்கறை கொள்ளும் அந்த ஜமீன்தார்கள், இங்கிலாந்தில் உள்ள ஒரு நிலப்பிரபு தனது குடியானவர்களின் வளவாழ்வில் அக்கறை கொண்டிருப்பது போன்று, இங்கும் விவசாயிகளின் வளவாழ்வில் அக்கறை கொண்டிருப்பர் என்று கருதப்பட்டது. இந்த ஏற்பாட்டின் மூலம் இரு நல்ல விளைவுகள் ஏற்படும் என்று எதிர்ப்பார்க்கப்பட்டது. நாட்டில் நிலப்பிரபுக்களைக் கொண்ட உயர்குடியை உருவாக்குவது: ஜமீன்தார்களிடையே நிலவும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிற ஒருவகையான தந்தைப் பாசத்தின் மூலமாகக் குடியானவர்களுக்கும் சிறு விவசாயிகளுக்கும் பாதுகாப்பு வழங்குவது என்பதே அவை. (1.சி.எஃப், 1831 சி.3136) ஒட்டு மொத்தமாக விவசாயப்பொதுமக்களைப் பாதுகாக்கும் கண்ணோட்டத்துடனும், மிகச் சிறந்த நோக்கங்களுடனும் 1793 இல் ஜமீன்தார்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். மாவட்டங்களில் உண்மையான பொறுப்பாளர்களாக இருக்கும் குடியானவர்கள் அல்லது அதிகாரிகளாக இருந்தாலும், பரம்பரையாக அல்லது சிறப்பு நியமனத்தின் மூலமோ ஆனாலும் சரி, ஜமீன்தார்கள் நாட்டின் நிலவுடைமையாளர்களாக ஆக்கப்பட்டனர். அதன்மூலம் நிலங்கள் அவர்கள் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. கிட்டத்தட்ட இங்கிலாந்தில் இருப்பதைப் போன்ற முறையாகும். ஒரு சில முந்தைய ஆண்டுகளில் ஒரு ஜமீன்தார் எவ்வளவு தொகையைச் செலுத்தி வந்தார் என்பது கண்டறியப்பட்டு ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது. அதன் அடிப்படையில் வரிநிர்ணயம் நிரந்தரமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அவர் செலுத்த வேண்டிய நிலவரி எப்போதும் உயர்த்தப்பட மாட்டாது என்ற ஓர் உடன்படிக்கையும் செய்து கொள்ளப்பட்டது. "ஜமீன்தாரி அல்லது நிரந்தர செட்டில்மெண்ட்" என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்ட செட்டில்மெண்ட்டின் தன்மை இவ்வாறுதான் இருந்தது." (2.சி.எஃப், 1831.சி. 3115, 3116, 3136, 3215; 1832, ஆர்.சி. பக்.21.)

II. கிராமப்புர நிலவருவாய் முறை

கிராமப்புர சமுதாய அமைப்பை முக்கியமாக வடஇந்தியாவில் காணமுடியும். கிராமத்தில் வசிக்கும் சமுதாயம் முழுவதன் பொறுப்பில் நிலத்தின் உரிமை ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. கிராம நிர்வாகம் கிராம மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு தலைவரின் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இந்த முறையின் கீழ் நிலங்கள் சில

சமயங்களில் அதே கிராமத்து மக்களுக்குக் குத்தகை விடப்பட்டது. சிலசமயங்கள் அண்டையிலுள்ள கிராமத்து மக்களுக்குக் குத்தகை விடப்பட்டது. பள்ளி ஆசிரியர், சலவைத்தொழிலாளி, முடிதிருத்து பவர், தச்சர், கருமார், காவலாளி, கிராமக்கணக்கர் போன்ற கிராமத்தின் பல்வேறு கைவினைஞர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட நிலங்களும் சில உரிமங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. கிராமத்தின் சில அங்கீகரிக்கப்பட்ட செலவினங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைப் பெறும் உரிமை அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இருந்தது. அதேபோது வெளியிலிருந்து வருபவர்களுக்கு விருந்தோம்புவதற்காகவும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை ஒதுக்கப்பட்டது. (1. சி. எஃப் 1830, எல் 398, 399, 405, 406, 529) இந்தக் கிராம சமுதாயங்கள் சிறிய குடியரசுகளைப் போன்றவை, அநேகமாக அவர்களுக்குத் தேவையானவை எல்லாம் அவர்கள் வசம் இருந்தது. எந்தவிதமான அந்நிய உறவுகளிலிருந்தும் சுதந்திரமாக இருந்தனர். வம்சங்களைத் தொடர்ந்து வம்சங்கள் உருண்டோடின; புரட்சியைத் தொடர்ந்து புரட்சிகள் வந்தன. இந்து, பத்தான், மொகல், மராத்தா, சீக்கியர்கள், ஆங்கிலேயர்கள் என்று எஜமானர்கள் ஒருவரின் ஒருவராக வந்தனர். ஆனால், கிராம சமுதாயங்கள் அப்படியே இருந்தன. தொல்லைகள் ஏற்பட்டபோது அவர்கள் ஆயுதமேந்தித் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டனர்; (2 சி. எஃப், 1832 காமனஸ் பரிசீலனைக் கமிட்டி, பக்கம் 29.) கிராமத்தின் உற்பத்தியில் அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்திய விகிதாசாரம் என்ன என்பதைக் கூறுவது கடினம்: நில உடைமையாளர்களுக்கு எவ்வளவு சொத்து உள்ளது என்பதைப் பற்றி அதிகாரிகள் அவ்வளவாக அறிந்துகொள்ளவில்லை; தங்களுக்கு என்னென்ன ஆஸ்திகள் உள்ளன என்பதை அரசாங்கம் ஆய்வு செய்வது கிராமத்தின் நலன்களுக்கு உகந்ததல்ல அல்லது கிராமத்தின் விருப்பமும் அல்ல. ஆகவே கிராமத்திலுள்ள ஒருவர் தனது பங்கைச் செலுத்தத்தவறினால், அப்பிரச்சினையைக் கிராமங்கள் ஒன்று கூடித் தீர்த்து வைத்தன, அவருக்காகக் கிராமங்கள் அத்தொகையைச் செலுத்த முன்வந்தன. ஆனால், இவையெல்லாம் கிராமங்களுக்கே உரித்தான தனிப்பட்ட ஏற்பாடுகளாக இருந்தன. இந்த மதிப்பீட்டை அமல்படுத்துவதற்கு அரசாங்கத்திடமிருந்து யாருக்கும் அதிகாரம் வழங்கப்படவில்லை; கிராமத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் எவ்வளவு செலுத்தவேண்டும் என்பது கிராம மக்களே முடிவு செய்து கொள்ளவேண்டிய உள்விவகாரமாகும். அதில் அரசாங்கம் தலையிடுவது விரும்பத்தகாததாக இருந்தது. கிராமத்தின் செழிப்பு எந்த அளவுக்கு இருக்கிறது என்பதைப்பற்றிய விசாரணைக்குப் பின்னர் மொத்தமதிப்பீடும் கணிக்கப்பட்டது; இதுவரை அந்தக் கிராமம்

எவ்வளவு செலுத்திவந்தது; எவ்வளவு தொகை செலுத்தவல்லது: கிராமநிலங்களின் நிலைமை என்ன, உற்பத்தியைப் பொறுத்தவரை எத்தகைய மதிப்பீட்டை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே அது. (3. சி.எப். 1830, எல். 401, 402, 404, 528, 583, 584) நில அளவுப் பணிகள் மேற்கொள்ள அரசாங்கம் கணிசமான தொகையைச் செலவு செய்தது.

ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் நிலத்தின் தன்மையைப் பற்றிய நுணுக்கமான மதிப்பீடு மேற்கொள்ளப்பட்டது. முடிந்த அளவுக்கு எல்லாவிதமான உதவிகளையும் பெற்றுத் தங்களது பணியாளர்களிடமிருந்து மட்டுமின்றிக் கிராம சமுதாயங்களிடமிருந்தும், ஆர்வமுள்ள கிராமமக்களிடமிருந்தும் கலந்து கொள்ளுமாறு அழைக்கப்பட்ட அண்டையிலுள்ள கிராமங்கள் மற்றும் குடியானவர்களிடமிருந்தும் கூட உதவிகளைப் பெற்று நில அளவை அதிகாரிகளின் முன்னிலையில் வயல்கள் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட்டன. கிராமத்தின் எல்லைகள் துல்லியமாக வரையறுக்கப்பட்டன. கிராமத்தில் உள்ள நிலத்தின் விவரங்கள், அவற்றின் உற்பத்திப் பொருள்கள், வீடுகள், பலனளிக்கும் மரங்கள் போன்ற விவரங்களும் அளிக்கப்பட்டன. இந்த விவரங்களின் அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டது. (1.சிஎஃப், 1831, சி.3492)

III. இரயத்துவாரி முறை

இரயத்துவாரி முறை என்று அழைக்கப்பட்ட நிலமதிப்பீட்டின் இந்த மூன்றாவது வகையான விநோதமான கோட்பாடு நாட்டின் எல்லா நிலங்களின் மீதும் அதிகபட்சமான வரி நிர்ணயம் செய்வதற்கான ஏற்பாடாகும். (2.சி.எஃப். 1831 சி.45, 65) தன்வசமுள்ள வயல்களுக்காக ஒவ்வொரு குடியானவருக்கும் நிர்ணயிக்கப்படும் குத்தகைத் தொகை கூடுமானவரை நிரந்தரத் தன்மையுடன் வரையறுக்கப்படுகிறது. இத்தகைய குத்தகையின் மொத்தத் தொகையே மொத்த மதிப்பீட்டுத் தொகையாக அமைகிறது. சாகுபடி அதிகரிப்பதை அல்லது குறைவதைப் பொறுத்து அது ஒவ்வொரு ஆண்டும் மாறுபடுகிறது. எல்லாக் கிராமங்களிலும் இப்போது உள்ளது போன்றே விவசாயிகள் அல்லது குடியானவர்களின் உரிமைகளை அத்துமீறல்களிலிருந்து பாதுகாப்பதும் அந்த உரிமைகளை மீறும் எல்லாச் செயல்களையும் தடுப்பதும் இரயத்துவாரி முறையின் மற்றுமொரு முக்கியக் கோட்பாடாகும். (3 சி.எஃப் 1831. சி.5156:) இவ்வாறு இரயத்துவாரி முறையில் சம்பந்தப்பட்ட

குடியானவர்களின் நலன்கள் குறித்த விளக்கங்கள் முழுமையாகத் தெரியவந்திருக்கின்றன. ஆனால், ஜமீன்தாரி அமைப்பில் அவ்வாறு இல்லை; பிந்தைய அமைப்பு என்ன செய்ய நினைக்கிறதோ அதை முந்தைய அமைப்பு மிகத் திறமையாகச் செய்கிறது. பிந்தைய அமைப்பு செய்ய நினைத்ததை ஒருபோதும் செய்ததில்லை, செய்யவும் முடியாது. நாட்டிலுள்ள எல்லா நிலங்களுக்கும் வரி மதிப்பீட்டை நிர்ணயம் செய்வதே அது. இரயத்துவாரி முறையின்படி வரிமதிப்பீடு நிலத்திலிருந்து ஒட்டுமொத்த வருவாய்க்குச் செல்கிறது: அது மிகப்பெரிய நிலக்கிழாரிலிருந்து மிகச்சிறிய குடியானவர்கள் வரை அனைத்து வர்க்கங்களின் சொத்துடைமையையும் மதிக்கிறது; அது ஒரு சொத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் அளவிட்டு மதிப்பீடு செய்கிறது. இவ்வாறு அது நிலஉரிமையை மாற்றித் தர வகை செய்கிறது. ஏனெனில் ஒரு நிலத்தை விற்பனை செய்ய முற்படும் போது எழும் முதல் கேள்வி, நிலத்திற்குப் பொது மக்களிடமிருந்து எந்த அளவுக்குத் தேவை ஏற்படும் என்பதுதான் (4 சி.எ.ஃப், 1831 சி, 4565, 4567, 4568). உரிமையாளர்கள் இருக்குமிடத்தில் விவசாயிகள் மற்றும் குடியானவர்களுடனும்: மிகப்பெரிய நிலப் பரப்பு அல்லது மிகச்சிறிய அளவிலான நிலத்திற்கும்; கோடிக் கணக்கான ஏக்கர் நிலம் அல்லது மிகக்குறைந்த அளவிலான ஏக்கர்நிலப்பரப்பிற்கும் - இரயத்துவாரி செட்டில்மென்ட் பொருந்தும். ஒரே ஒரு வயலுக்கு உரிமையாளராக இருந்தாலும்கூட அரசாங்கத்துடன் அவர் நேரடியாக ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டு, சாகுபடியில் ஈடுபடலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைக்கு மேல் வரி செலுத்துமாறு தன்னைக் கோரமுடியாது என்பது அவருக்குத் தெரியும்: நிலத்தின் மதிப்பு, மாறுபட்ட மண்வளம், மக்கள்தொகை, நிலவளம் மற்றும் இதர ஸ்தலப் பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றுக்கேற்ப இந்த முறையின் கீழ் வரிநிர்ணய மதிப்பீடு மாறுபட்டபோதிலும்கூடக் குறைந்த வரி செலுத்தும், தரம் குறைந்த நிலம் மேம்பாடடைந்து அதிக வரி செலுத்த வேண்டிய அவசியமேற்பட்டபோதிலும் கூட, மிகச்சிறந்த நிலத்திற்கு அதிகபட்சவரி நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. அதற்கு மேல் கிடைக்கும் வருவாய் நிலஉரிமையாளரையே சாரும். பாதிப்புகள் ஏற்படும்போது வரிவிலக்குகளும் உண்டு. (1. சி.எஃப் 1832 சி, ஆர்.பி. எண் 20.) பெயரளவில் மட்டும் உரிமையாளர்களாக ஒருசிலர் இருப்பதற்குப் பதிலாக, சுதந்திரமான உரிமையாளர்களைக் கொண்ட ஒரு பெரும் அமைப்பை உருவாக்கியதில் ஜமீன்தார் முறையைவிட இரயத்து வாரி அமைப்பிற்கு மற்றுமொரு அனுகூலம் உள்ளது: இதில் பெருமளவில் பொதுமக்களுக்கும் ஓர் அனுகூலம் உள்ளது. ஆனால், ஜமீன்தார் முறையில் ஒரு சிலருடைய நன்மைக்காக மட்டுமே இந்த

அனுசூலங்கள் பயன்படுகின்றன, அதே சமயம் இரயத்துவாரி முறையில் மூலதனம், கணிசமான அளவுக்கு ஒரே இடத்தில் குவிந்துவிடும் போக்கும் உள்ளது. (2.சிஎஃப், 1831 சி. 4577, 4578, 4579.)

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சியின் கீழ் இந்தியாவில் நிலவருவாய் அமைப்பு இவ்வாறுதான் இருந்தது. இந்த அமைப்பைப் பற்றிய விமர்சன ரீதியான மதிப்பீட்டைப் பின்னர் பார்ப்போம்.

அடுத்த முக்கியமான வருவாய் இனம் அபினி வருவாய் ஆகும். நிலவருவாய்க்கு அடுத்தபடியாக அதிக வருவாயை ஈட்டிக் கொடுத்தது அபின் வருவாய் ஆகும். அபின் வரி இரு வேறான வழிகளில் விதிக்கப்பட்டது:

1) “வங்காளத்தில் அரசாங்கமே சாகுபடியையும் விற்பனையையும் மேற்கொள்ளும் ஒரு தனிப்பட்ட முறையின் மூலம்.”

2) “மால்வாவின் சுதேச மாநிலங்களில் சாகுபடி செய்யப்பட்டு பம்பாயிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படும் அபினின் மீது பம்பாயில் விதிக்கப்படும் உயர் ஏற்றுமதி வரியின் மூலம்.”

“1799 ஆம் ஆண்டின் விதி VI பிரிவு 3 இன் படி வங்காளத்தில் அபின் தரும் கசகசாச் செடிகளைப் பயிரிடுவதும் 1803 - ஆம் ஆண்டின் விதி XLI பிரிவு 2-இன்படி வடமேற்கு மாகாணங்களில் அச் செடிகளைப் பயிரிடுவதும் தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. முன்பணம் கொடுத்து அபின்தரும் வெள்ளைக் கசகசாச் செடிகளை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு நிலத்தில் பயிரிடுவதற்குச் சில தேர்வு செய்யப்பட்ட மாவட்டங்களில் விவசாயிகளுடன் அரசாங்கம் வருடாந்திர உடன்படிக்கைகள் செய்துகொண்டது. விவசாயிகள் தங்களது உற்பத்திப் பண்டங்களை அபின் வடிவில் அரசாங்கத்திற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலையில் தரவேண்டும். 1856 இல் வங்காளத்தில் அபினி ஏகபோகத்திலிருந்து கிடைத்த நிகர வருவாய் ரூபாய் 2,767,126 ஆக இருந்தது.”

அபினியை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதிலிருந்து கிடைத்த வருவாய் சம்பந்தமாக, ஒரு சிறிய வரலாறு இருக்கிறது. 1831க்கு முன்னர் பிரிட்டிஷார் அபினியைத் தங்களது அரசாங்கப் பிரதிநிதி மூலமாகச் சுதேச மாநிலங்களிலிருந்து (அப் பொருளின் மீது கண்டிப்பான ஏகபோகத்தைக் கொண்டிருப்பதற்காக)

வாங்குவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். அதை பம்பாயிலோ அல்லது கல்கத்தாவிலோ விற்பனை செய்தனர். ஆனால், போர்த்துக் கீசியர் குடியேற்றங்களுக்குள் பெருமளவில் கடத்தப்படுவதைத் தடுப்பதற்காக ஏகபோகக் கொள்கை கைவிடப்பட்டு, பம்பாய்க்கு எடுத்துச் செல்லும் செலவினத்தை ஈடுசெய்வதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட விகிதத்தில் "நுழைவுச் சீட்டுகளின்" வடிவில் போக்குவரத்து வரி வசூலிக்கப்பட்டது. ரூ.175/- போக்குவரத்து வரியாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இந்த நிகழ்வுப்போக்கு வருவாய் குறைவதைக் காட்டியது. ஆகவே பெட்டி ஒன்றுக்கு ரூ.125/- வரியாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

சிந்து பகுதியை வெற்றி கொண்ட பின்னர் போர்த்துக்கீசியப் பிரதேசங்களுக்குள் அபின் கடத்தப்படும் கூடுதல் வழி மூடப்பட்டது. வேறு வழியில் இந்த வர்த்தகம் சாத்தியமில்லை என்பதனால் கூடுதல் போக்குவரத்து வரி அதிக வருவாயைக் கொடுக்கும் என்று மிகச் சரியாக நம்பப்பட்டது. ஆகவே 1843 அக்டோபரில் பெட்டி ஒன்றுக்கு ரூ. 200 ஆக வரி அதிகரிக்கப்பட்டது. 1845 இல் பெட்டி ஒன்றுக்கு ரூ. 300 ஆகவும் 1847இல் பெட்டி ஒன்றுக்கு ரூ.400 ஆகவும் அதிகரிக்கப்பட்டது.

III. உப்பு வரி

இந்தியாவின் பல்வேறு பகுதிகளில் உப்பு பல்வேறு விதங்களில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. பல்வேறு வழிகளில் வரி விதிக்கப்படுகிறது.

வங்காளத்தில் கடல் நீரைக் கொதிக்கவைத்து உப்பு உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. பம்பாயிலும் மதராசிலும் கடல் நீரைச் சூரிய ஒளியில் ஆவியாக்கியும், பஞ்சாபில் உப்புச் சுரங்கம் போன்ற இயற்கைச் செல்வாதாரங்களிலிருந்தும், ராஜபுதனத்தில் உப்பு ஏரிகளிலிருந்தும் உப்பு பெறப்படுகிறது.

வங்காளத்தில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி உப்பு உற்பத்தியில் ஏகபோகத்தைக் கொண்டிருந்தது. உப்பை உற்பத்தி செய்த உள்ளூர் மக்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட உப்பு அனைத்தையும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட குறைந்த விலையில் அரசாங்கத்திற்குத் தர ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்பட்டது. பின்னர் இந்த உப்பை அரசாங்கம் ஆறு வெவ்வேறு ஏஜென்சிகளான ஹிட்கெலீ, தும்லூக், சிட்டகாங், ஹரிகான, கட்டாக், பலாகூர், கொரெடா ஆகியவற்றின் மூலம்

அடக்க விலையுடன் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட உப்பின் மீது விதிக்கப்படும் வரிக்குச் சமமான தொகையுடன் கூட்டிவரும் விலைக்கு விற்பனை செய்தது. இதன் விளைவாக “நுகர்வோருக்கான சராசரி சில்லறைவிலை” கிட்டத்தட்ட ஒரு பவுண்டுக்கு ஒரு பென்னியாக இருந்தது.

இறக்குமதி வரிக்குச் சமமான தொகைக்கு ஈடான கலால் வரி மட்டும் செலுத்தும் ஒரு முறையின் கீழ், கல்கத்தாவில் தனியார் உப்பு உற்பத்திக்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

ஆனால் 1836இல் காமன்ஸ் சபையின் தேர்வுக்கமிட்டியின் பரிந்துரையின் பேரில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட விலை, பகிரங்கக் கிடங்குகள் என்ற முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அங்கு முன்னர் குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் விற்பனை நடந்ததற்குப் பதிலாக “விற்பனை தொடர்ந்து எப்போதும் நடைபெற்று வந்தது.”

மதராசில் அரசாங்கத்தின் சார்பாக உப்பு உற்பத்தி செய்யப்பட்டு மாநில நுகர்வுக்காக விற்பனை செய்யப்பட்டது. உப்பின் அடக்கவிலைக்கும் விற்பனை விலைக்கும் இடையிலான வித்தியாசத்திற்குச் சமமாக இறக்குமதி செய்யப்பட்ட அன்னிய உப்பின் மீதான வரி பவுண்டு ஒன்றுக்கு ரூபாய் மூன்றிலிருந்து குறைக்கப்பட்டது.

உப்பின் மீதான இறக்குமதி வரிக்குச் சமமான கலால்வரி செலுத்தும் முறையின் கீழ், பம்பாயில் உப்பு உற்பத்தி தனியார்கள் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. பஞ்சாபின் உப்புச் சுரங்கங்களில் அரசாங்கம் உப்பை வெட்டிஎடுத்து அங்கேயே விற்பனையும் செய்து வந்தது.

தங்களது உப்பு சப்ளைக்காக வடமேற்கு மாகாணங்கள், வங்காளத்தின் தாழ்வான பகுதிகளையும் ராஜபுதனத்தில் உள்ள சாம்பூர் உப்பு ஏரியையும், இந்தியாவின் மேற்கத்திய பகுதிகளையும் நம்பி யிருந்தது. எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் உப்பு வடமேற்கு மாகாணங்களை வந்தடையும் போது ஒரே மாதிரியான விலையுடன் இருக்கும் விதத்தில் வரிகள் விதிக்கப்பட்டிருந்தன.

IV. சுங்கவரி

நுழைவுவரி என்ற பெயரில் ஒவ்வொரு நகரத்திலும் ஒவ்வொரு சாலையிலும் எண்ணற்ற போக்குவரத்து அல்லது உள்நாட்டு

வரிகள் விதிக்கப்பட்டன. ஆனால் அவை வங்காளத்து 1836 ஆம் ஆண்டின் சட்டம் 1 இன் படியும் மதராசில் 1844 ஆம் ஆண்டின் சட்டம் 6 இன் படியும் நீக்கப்பட்டன. பிரிட்டிஷ் இந்தியா முழுவதிலும் ஒரேமாதிரியான சுங்கவரி அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்த உள்நாட்டைக் கடந்து செல்லும் வரிகளின் தீய பலன்களைப் பற்றிப் பின்னர் விவாதிப்போம்.

சுங்க வரி வருவாய்க்கு இரு ஆதாரங்கள் இருந்தன. அவை:

1) ஏற்றுமதி மற்றும் இறக்குமதிகளின் மீது கடல்வழிச் சுங்க வரி, உப்பு மற்றும் அவரைச் செடியின் மீது ஏற்றுமதி வரி மட்டும்.

2) பிரிட்டிஷ் பிரதேசங்களுக்கும் துணைப் பிரதேசங்களுக்கும் இடையிலான எல்லைகளைக் கடந்து செல்லும் பொருள்களின் மீது விதிக்கப்படும் தரைவழிச் சுங்கவரி.

V. உப்பு மற்றும் அபினியின் மீதான ஏகபோகத்தைத் தவிர கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி மற்றுமொரு வருவாய் ஆதாரமாகப் புகையிலை ஏகபோகத்தையும் கொண்டிருந்தது.

VI. அப்காரி அல்லது சாராயம் மற்றும் மதுபானங்களின் ஏகபோக விற்பனையின் மூலம் கிடைக்கும் வருவாய். மிக அதிகத் தொகைக்கு ஏலம் கேட்பவர்களுக்கு (லைசென்ஸ்) விற்பனை செய்யப்பட்டன. தமது சொந்த விலையில் விற்பனை செய்வதற்கு அவர் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். வியாபாரம் செய்யும் நேரம், எந்த இடத்தில் கடை அமைத்திருக்கவேண்டும் போன்ற விஷயங்களை அரசாங்கம் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது.

VII. வாடகை வண்டிகள், மாட்டுவண்டிகள், ஒற்றைக் குதிரை வண்டிகள் ஆகியவற்றின் மீது சக்கரவரி விதிக்கப்பட்டது.

VIII. வகைப்படுத்தப்படாத வரிகளுக்குச் "சேயர்வரிகள்" என்ற கூட்டுப் பெயரிடப்பட்டது. நாட்டின் வெவ்வேறு பகுதிகளில் வெவ்வேறு வரிகளை அது உள்ளடக்கியிருந்தது. உள்ளூர் வருவாய் அதிகாரிகள் செய்த ஒழுங்கற்ற வசூல்களை ஒருசமயத்தில் அது உள்ளடக்கியிருந்தது. மதராசில் அது கடந்து செல்லும் வரிகளை உள்ளடக்கியிருந்தது. வங்காளத்தில் இந்த இனத்தின்கீழ் யாத்திரிகர் வரி சேர்க்கப்பட்டது. தக்காணத்தில் "இந்த வருவாய் ஆதாரம்" இரு முக்கிய இனங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது முதலாவது மொஹந்தூர்ஃபா என்ற பெயரில் கடைகள், வர்த்தக நிறுவனங்கள் போன்ற

வற்றின் மீதான வரிகளாக இருந்தன. இரண்டாவதாக பல்லூடா¹ என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்ட வரிகள், கிராமக் கைவினைஞர்கள் குடியானவர்களிடமிருந்து பெறும் பொருள்களின்மீதும், தங்களது இனாம்(குத்தகையற்ற) நிலங்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயின் மீதும் விதிக்கப்பட்ட வரிகளாகும். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மோசமான நாணயங்கள் மீதான ஒரு வீதாசாரம் சேயர் என்ற இந்த இனத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தது.

IX. சட்டரீதியான கட்டணங்களைச் செலுத்துவதற்காக, வழக்கு களுக்கேற்பப் பல்வேறு தொகைகளுக்குத் தேவையான முத்திரைத் தாள்களின் வடிவில் நீதிமன்றக் கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்பட்டன; வழக்குத் தொகைகளுக்கேற்ப முத்திரைத் தாள்களின் மதிப்பு மாறுபட்டது.

ரூ.16வரையிலான வழக்குகளுக்குத் தேவையான முத்திரைத்தாள் மதிப்பு ரூ.1	
ரூ.16லிருந்து ரூ.32 வரை ரூ. 2
ரூ.32லிருந்து ரூ.64 வரை ரூ. 4
ரூ.64லிருந்து ரூ.150 வரை ரூ. 8
ரூ.150லிருந்து ரூ.300 வரை ரூ. 16
ரூ.300லிருந்து ரூ.800 வரை ரூ. 32
ரூ.800லிருந்து ரூ.1600 வரை ரூ. 50
ரூ.1600லிருந்து ரூ. 5000 வரை ரூ. 100
ரூ.5000லிருந்து ரூ.10,000 வரை ரூ. 250
ரூ.10,000லிருந்து ரூ.25,000 வரை ரூ. 500
ரூ.25,000லிருந்து ரூ.50,000 வரை ரூ. 750
ரூ.50,000லிருந்து ரூ.1,00,000 வரை ரூ. 1,000
ரூ.1,00,000 அதற்கு மேலும் ரூ. 2,000

இதைத் தவிர, தாக்கல் செய்யப்படும் காட்சிப்பொருள்கள், சம்மன்கள், பதில்கள், மறுமுறையீடுகள், மறுபதில்கள், துணை வழக்குரைகள், வழக்குரைஞருக்கு வாதாட அங்கீகாரமளித்தல் (சன்னத்) ஆகியவற்றிற்கும் முத்திரை வரியுண்டு. நீதிமன்றத்தில் அந்தஸ்த்துக்கேற்ப முத்திரைதாள் மதிப்பு வேறுபடும்.

X. 1797 இல் வங்காளத்தில் முதல்முதலாக ஏற்படுத்தப்பட்ட முத்திரைத்தாள் தீர்வைகள், ஒப்பந்தங்கள், கிரயப்பத்திரங்கள்,

1. கையெழுத்துப் பிரதியில் இச்சொல் "பல்லுபே" என்று தட்டச்சு செய்யப்பட்டுள்ளது.

உரிமைமாற்றுப்பத்திரங்கள், பவர் ஆப் அட்டர்னி, இன்சூரன்ஸ் பாலிசிகள், பிராமிசரி நோட்டுகள், ரசீதுகள், ஜாமீன் பத்திரங்கள், மற்றும் பொதுவில் சட்டரீதியான நடவடிக்கைகள் போன்ற எல்லா ஆவணங்களுக்கும் பொருந்தும். (ரூ.25க்கும் குறைவான பில்ஸ் ஆஃப் எக்ஸ்சேஞ்ச், ரூ.50க்கும் குறைவான ரசீதுகள் ஆகியவற்றிற்கு விலக்களிக்கப்பட்டிருந்தன).

மதராசில் முத்திரைத்தாள் முதலில் 1808 ஆம் ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. முக்கியமாகச் சட்டரீதியான நடவடிக்கைகளுக்கே அது பயன்படுத்தப்பட்டது: 1816இல் இந்த வரி பாண்டுகள், ஒப்பந்தங்கள், குத்தகைகள், அடைமானங்கள், பில்ஸ் ஆஃப் எக்ஸ்சேஞ்ச் மற்றும் ரசீதுகளுக்கும் முத்திரைத்தாள் வரி விஸ்தரிக்கப்பட்டது.

பம்பாயில் 1815 இல் இந்தவரி முதலில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இந்தியாவில் முத்திரைத்தாள் வினியோகத்தில் ஆங்கிலேய முறை பின்பற்றப்பட்டது.

“முத்திரைத்தாள் விற்பனையாளர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான சப்ளையைக் கலெக்டரிடமிருந்து பெறுகின்றனர்: முத்திரைத்தாளுக்கான பிணையத்தொகையை விற்பனையாளர்கள் செலுத்தி தேவைப்படும் நபர்களுக்கு அவர்கள் வினியோகிக்கின்றனர். அந்த விற்பனையில் ஒரு சதவிகிதத்தை அவர்கள் கமிஷனாகப் பெற்றனர்...”

XI. **அக்கசாலை வருவாய்**, உற்பத்திப் பொருளின் மீது இரு சதவிகிதம் மேலாண்மைப் பங்காக வசூலிக்கப்படுகிறது. தரத்திலுள்ள வேறுபாட்டை ஏற்றுக்கொண்டும் சுத்திகரிப்புக்கான கட்டணங்களைக் கழித்துக் கொண்டும் அத்தகைய கட்டணங்கள் வசூலிக்கப்படும்.

XII. **கப்பல்துறை வருவாய்**. கல்கத்தா, மதராஸ், பம்பாய் ஆகிய இடங்களிலுள்ள துறைமுக நிறுவனங்களை நடத்துவதற்காகத் துறைமுகம் மற்றும் கப்பல் நங்கூரமிட்டு நிற்கும் நாட்களுக்கான கட்டணம் ஆகியவற்றின் வாயிலாக வசூலிக்கப்பட்டது.

XIII. **ஒப்பந்தக் கட்டுப்பாடுகளின் கீழ் செலுத்தப்படவேண்டிய தொகையான கிட்டத்தட்ட ஐந்து லட்சம் பவுண்டுகள் திணை மாநிலங்களிலிருந்து மானியத் தொகையாகக் கிடைத்தது.**

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கீழ் வருவாய்களுக்கான பதின்மூன்று ஆதாரங்கள் இவையேயாகும். இவற்றில் பல இன்றளவுக்கும் தொடருகின்றன.

3

பல்வேறு ஆதாரங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட வருவாய் முழுவதையும் மொத்தவருவாய்க்கு ஒவ்வொன்றும் அளித்த பங்களிப்பின் வீதாசாரத்தையும் அறிந்து கொள்வது பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

முதலாவது நிலவரி: மொத்த நிலவரி வருவாயும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மொத்த வருவாயில் அதன் விகிதமும்.

காலம்	நிலவரி சராசரி வருடாந்திர வருவாய்	மொத்த வருவாயில் நிலவரியின் பங்கு விகிதம் (சதவிகிதம்)
1792-93 முதல் 1796-97	4,068,000	50.33
1797-98 முதல் 1801-02	4,126,000	42.02
1802-03 முதல் 1806-07	4,582,000	31.99
1807-08 முதல் 1811-12	5,078,000	31.68
1812-13 முதல் 1816-17	9,018,000	52.33
1817-18 முதல் 1821-22	13,263,000	66.17
1822-23 முதல் 1826-27	13,567,000	61.83
1827-28 முதல் 1831-32	13,112,000	60.90
1832-33 முதல் 1836-37	11,942,000	57.00
1837-38 முதல் 1841-42	12,380,000	59.05
1842-43 முதல் 1846-47	13,432,000	55.85
1847-48 முதல் 1851-52	14,947,000	56.06
1852-53 முதல் 1855-56	16,183,000	55.40
1792-93 முதல் 1855-56	10,349,000	54.07

அபினி வருவாய்:

அபினி வருவாயும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மொத்த வருவாய்க்கு அதன் பங்களிப்பு விகிதமும்.

காலம்	சராசரி வருடாந்திர வருவாய்	மொத்த வருவாய்க்கு அதன் பங்களிப்பு விகிதம் (சதவிகிதம்)
1792-93 முதல் 1796-97	264,000	3.27
1797-98 முதல் 1881-82	312,000	3.18
1802-03 முதல் 1806-07	579,000	4.04
1807-08 முதல் 1811-12	767,000	4.79
1812-13 முதல் 1816-17	958,000	5.56
1817-18 முதல் 1821-22	1,090,000	5.44
1822-23 முதல் 1826-27	1,641,000	7.47
1827-28 முதல் 1831-32	1,747,000	8.12
1832-33 முதல் 1836-37	1,677,000	8.00
1837-38 முதல் 1841-42	1,547,000	7.38
1842-43 முதல் 1846-47	2,965,000	12.33
1847-48 முதல் 1851-52	3,840,000	14.50
1852-53 முதல் 1855-56	4,943,000	16.91
1792-93 முதல் 1855-56	1,667,000	8.71

உப்புவரி: மொத்த உப்புவரி வருவாயும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மொத்த வருவாயில் அதன் பங்களிப்பு விகிதமும்.

காலம்	சராசரி வருடாந்திர வருவாய்	மொத்த வருவாய்க்கு பங்களிப்பு விகிதம் (சதவிகிதம்)
1792-93 முதல் 1796-97	1,207,000	14.93
1797-98 முதல் 1801-02	1,188,000	12.10
1802-03 முதல் 1806-07	1,589,000	11.09
1807-08 முதல் 1811-12	1,785,000	11.14
1812-13 முதல் 1816-17	1,882,000	10.92
1817-18 முதல் 1821-22	2,256,000	11.25
1822-23 முதல் 1826-27	2,603,000	11.87
1827-28 முதல் 1831-32	2,590,000	12.03
1832-33 முதல் 1836-37	2,036,000	9.72
1837-38 முதல் 1841-42	2,593,000	12.37
1842-43 முதல் 1846-47	2,798,000	11.65
1847-48 முதல் 1851-52	2,438,000	9.47
1852-53 முதல் 1855-56	2,677,000	9.17
1792-93 முதல் 1855-56	2,118,000	11.07

சுங்க வருவாய்: மொத்த சுங்க வருவாயும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மொத்த வருவாயில் அதன் பங்களிப்பு விகிதமும்

காலம்	சராசரி மொத்த வருவாய்	மொத்த வருவாயில் பங்களிப்பு விகிதம் (சதவிகிதம்)
1792-93 முதல் 1796-97	192,000	2.38
1797-98 முதல் 1801-02	304,000	3.10
1802-03 முதல் 1806-07	596,000	4.16
1807-08 முதல் 1811-12	807,000	5.04
1812-13 முதல் 1816-17	1,159,000	6.68
1817-18 முதல் 1821-22	1,667,000	8.32
1822-23 முதல் 1826-27	1,663,000	7.58
1827-28 முதல் 1831-32	1,747,000	8.12
1832-33 முதல் 1836-37	1,506,000	7.19
1837-38 முதல் 1841-42	1,418,000	6.76
1842-43 முதல் 1846-47	1,449,000	6.02
1847-48 முதல் 1851-52	1,439,000	5.40
1852-53 முதல் 1855-56	1,611,000	5.52
1792-93 முதல் 1855-56	1,190,000	6.22

இதரவகை வருவாய்கள்: இந்த இனத்தின் மொத்த வருவாயும் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் ஒட்டுமொத்த வருவாயில் இதன் விகிதமும்

காலம்	சராசரி வருடாந்திர வருவாய்	மொத்த வருவாயில் இதன் விகிதம் (சதவிகிதம்)
1792-93 முதல் 1796-97	2,315,000	28.64
1797-98 முதல் 1801-02	3,809,000	38.79
1802-03 முதல் 1806-07	6,857,000	47.87
1807-08 முதல் 1811-12	7,452,000	46.49
1812-13 முதல் 1816-17	3,990,000	23.16
1817-18 முதல் 1821-22	1,392,000	6.94
1822-23 முதல் 1826-27	1,986,000	9.05
1827-28 முதல் 1831-32	1,789,000	8.31
1832-33 முதல் 1836-37	3,059,000	14.00
1837-38 முதல் 1841-42	1,434,000	6.84
1842-43 முதல் 1846-47	1,636,000	6.80
1847-48 முதல் 1851-52	1,977,000	7.40
1852-53 முதல் 1855-56	1,575,000	5.39
1792-93 முதல் 1855-56	3,043,000	15.90

வருவாய் ஆதாரங்களையும் ஒவ்வொரு ஆதாரத்தின் வாயிலாகவும் பெறப்பட்ட தொகைகளையும், ஒட்டுமொத்த வருவாயில் அவற்றின் வீதாசாரங்களையும் பற்றிய இந்த விவரங்கள் போதுமானவை.

செலவுகளைப் பொறுத்தவரை நாம் பின்வரும் இனங்களைக் காண்கிறோம்.

- 1) வருவாய் வசூலிப்பதற்கு ஆகும் செலவுகள்
- 2) ராணுவம் மற்றும் கடற்படைச் செலவுகள்
- 3) சிவில், நீதித்துறை மற்றும் காவல்துறை
- 4) பொதுப்பணி
- 5) இந்தியாவில் பத்திரக் கடன்மீதான வட்டி
- 6) ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் அவைகளைப் பயன்படுத்துவதன் கீழ் திணை மாநில அரசர்களுக்கு அலவன்சுகளும் பொறுப்புகளுக்குமான செலவினங்கள்
- 7) உள்நாட்டுச் செலவினங்களில் பின்வருவன அடங்கியிருந்தன:
 - அ. உள்நாட்டுப் பத்திரக் கடன் மீதான வட்டி
 - ஆ. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிப் பங்குகளின் உரிமை யாளர்களுக்கு லாபப் பங்கீட்டுத் தொகை.
 - இ. மேதகு ராணியாரின் படைகளுக்கும் இதர நிர்வாக அலுவலர்களுக்கும் ஊதியங்கள்.
 - ஈ. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி மற்றும் கட்டுப்பாட்டு வாரியத்திற்கான செலவினங்கள்

இனவாரியாகச் செலவினங்களைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவது உபயோகமானதாக இருக்கும்.

1800 முதல் 1857 வரையிலான காலகட்டத்தைத் தேர்வு செய்து ஒவ்வொரு பத்தாண்டுகளையும் ஒரு பிரதிநிதித்துவ ஆண்டாகக் கொண்டு அந்தக் குறிப்பிட்ட ஆண்டில் வருவாய் மீதான செலவினங்களின் சதவீதத்தைக் காண்போம்.

	நிகர வருவாய்	செலவினங்கள்	ராணுவச் செலவினங்கள்	கடன் மீதான வட்டி	சிவில் மற்றும் அரசியல் செலவினங்கள்	நீதித் துறைச் செலவினங்கள்	பிரதேசக் காவல் துறைச் செலவினங்கள்	கட்டிடங்கள் மற்றும் கோட்டைகொத்தளங்கள்
	பவுண்ட்	பவுண்ட்	பவுண்ட்	பவுண்ட்	பவுண்ட்	பவுண்ட்	பவுண்ட்	பவுண்ட்
1809-10	11,238,000	11,076,000	58,877	18.010	7.221	7.525	1.991	1.639
1819-20	13,016,000	12,934,000	64,290	12.805	8.900	6.800	2.093	1.756
1820-30	14,200,000	13,107,000	63,754	12,124	9.575	7.107	1.535	2.810
1830-40	13,742,000	13,004,000	57,721	9.766	12.296	9.565	2.062	1.428
1840-50	19,510,000	16,404,000	51,662	10.512	8.902	7.100	2.062	1.661
1857	33,303,000	28,079,000	4,555	7.19	9.62	9.38	-	-

பொதுப்பணிகள்:

பேராசிரியர் ஆடம்ஸின் கூற்றுப்படி வளர்ச்சிக்கான செலவினங்களின் கண்ணோட்டத்திலிருந்துதான் ஒரு நாட்டின் நிதி வளத்தைக் கணக்கிடமுடியும். ஒருநாட்டின் வளர்ச்சிக்கான செலவினங்களில் பொதுப்பணித்தறை ஒரு முக்கிய இடத்தை வகிக்கிறது.

இதே அளவுகோலைப் பயன்படுத்திக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் நிதி அமைப்பு முறையை முற்றிலும் கண்டனம் செய்யும் கட்டாயத்திற்குள்ளாகிறோம்.

1885 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் நிர்வாகம் போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தது. ஆகவே பொதுப்பணிகளில் எந்த ஒரு புதிய திட்டமும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அதேசமயம் பழைய திட்டங்களையும் கிடப்பில் போட அனுமதித்தது.

தமது "நவீன இந்தியா" (1837) என்ற நூலில் டாக்டர். ஸ்பிரே, "சுதந்திரமான திணை மாநிலத் தலைவர்கள் மற்றும் மன்னர்களின் பிரதேசங்களில் மட்டும்தான் மகத்தான, பயனுள்ள பணிகள்

மேற்கொள்ளப்பட்டு பராமரிக்கப்படுகின்றன. நமது பிரதேசங்களில் கால்வாய்கள், பாலங்கள், நீர்த்தேக்கங்கள், கிணறுகள், தோப்புகள் போன்றவற்றிற்கென்று, வருவாய்களிலிருந்து நமது முன்னோர்கள் ஒதுக்கிய பணிகள் வேகமாகச் சீரழிந்து வருகின்றன” என்று கூறுகிறார்.

இந்தியாவில் பொதுப்பணிகளைப் பற்றிப் பேசும்போது, “இந்திய மக்களின் சார்பாக நான் பேசவேண்டுமெனில், பொதுப்பணிகளைப் பொறுத்தவரை நான் இந்த உண்மையைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தியா முழுவதிலும் இருப்பதைவிட ஒரே ஒரு ஆங்கிலேய கிராமப்புறப் பகுதியில் அதிக சாலைகள் - உள்ளன” என்று திரு. ஜான் பிரைட் கூறினார்: தொடர்ந்து “1834லிருந்து 1848வரையிலான 14 ஆண்டுகளில் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி தனது ஆட்சிப்பகுதிகள் முழுவதிலும் சகலவிதமான பொதுப்பணிகளில் செலவிட்டதைவிட மான்செஸ்டர் நகரம் அங்கு வசிப்பவர்களுக்குத் தண்ணீர் வசதி செய்து கொடுப்பதற்காக அதிகப் பணத்தைச் செலவிட்டுள்ளது என்றும் கூறுவேன். இந்திய அரசாங்கம் மேற்கொண்டிருந்த உண்மையான நடவடிக்கை போர்தொடுப்பதும் நாடு பிடிப்பதுமாகத்தான் இருந்தது என்றும் கூறுவேன்” என்றார்.

இந்தியாவின் எல்லா மாகாணங்களுக்கும் “பொதுப்பணித்துறை” ஒரே மாதிரியாக ஆக்கப்படுவதற்கு முன்னர், நிர்வாகத்தின் இந்த முக்கியத்துறை பல்வேறு வழிகளில் நடத்திச் செல்லப்பட்டது.

பம்பாயில் இத்துறை ராணுவபோர்டின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. சாலைகள் மற்றும் குளங்களுக்கான கண்காணிப்பாளர் ராணுவ போர்டின் துணைஅமைப்பாக இருந்தபோதிலும் அதன் கட்டுப்பாட்டுக்கு வெளியே இருந்து செயல்பட்டது.

வங்காளத்தில் அத்துறை முற்றிலுமாக ராணுவ போர்டின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது.

மதராசில் இத்துறையின் நிர்வாகம் மூன்று பிரிவாக இயங்கியது: அவையாவன:

- 1) வருவாய் வாரியத்தின் பொதுப்பணித்துறை
- 2) சாலைகளின் கண்காணிப்பாளர்
- 3) ராணுவ போர்டு

இந்த அமைப்பின் பல்வகைத் தன்மை டல்ஹவுசி பிரபு வினால் ஒரே சீரான அமைப்பாக மாற்றப்பட்டது. பொதுப்பணிகள் தொடர்பான பிரச்சினைகளைச் சமாளிப்பதற்காக அரசின் சார்பாக தனியாக ஒரு துறையை உருவாக்கினார்.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சியின் கீழ் செயல்படுத்தப்பட்ட பொதுப்பணிகள் பற்றிய விபரத்தைச் சுருக்கமாக இங்குப் பார்ப்போம்.

1) கால்வாய்கள்

கங்கைக் கால்வாய் 449 1/2 மைல்கள்

கிழக்கு மற்றும் 445 மைல் நீள மேற்கு யமுனைக் கால்வாய் கட்டி முடிக்கப்பட்டது.

பஞ்சாப் கால்வாய்கள்- பஞ்சாபில் 425 மைல் நீளமுள்ள போரீ- தோவாப் கால்வாய் 1856 ஆண்டு மே மாதம் செயல்படுத்தப்பட்டது.

மதராஸ் நீர்ப்பாசனப் பணிகள் - குளங்கள், நீர்த்தேக்கங்கள், "அணைக்கட்டுகள்" அல்லது அணைகள் முதலியவை காவிரி, கோதாவரி, கிருஷ்ணா நதிகளின் குறுக்கிலும் படுகைகளிலும் கட்டப்பட்டன.

2) பெருவழி வண்டிச் சாலைகள்:

	மைல்கள்	செலவு
கல்கத்தாவிலிருந்து பெஷாவர்வரை -	1,423	1,423,000
கல்கத்தாவிலிருந்து பம்பாய்வரை -	1,002	500,00
மதராசிலிருந்து பெங்களூர்வரை -	200	37,121
பம்பாயிலிருந்து ஆக்ராவரை -	734	243,676
ரங்கூனிலிருந்து புரோமே வரை -	200	1,60,000

3) ரயில் இருப்புப் பாதைகள்

கல்கத்தாவிலிருந்து பர்த்வான் வரை	-	120
பம்பாயிலிருந்து வாசின்ட் வரை	-	50
பம்பாயிலிருந்து கொம்ப்பூயி வரை	-	10
மதராசிலிருந்து வேலூர் வரை	-	81

4. மின்சாரத் தந்திக் கம்பிப் பாதை

கல்கத்தாவிலிருந்து பெஷாவர் வரை	}	மொத்தத்தில்
ஆக்ராவிலிருந்து பம்பாய் வரை		கிட்டத்தட்ட
பம்பாயிலிருந்து மதராஸ்வரை		4000 மைல்கள்

“நிலப்பரப்பையும் மக்கள் தொகையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இப்பணிகளின் விஸ்தரிப்பு பெருமளவில் நடைபெறவுமில்லை: விரும்பியதுபோல் தொடர்ச்சியாகவும் நடைபெறவில்லை. முற்றிலும் ராணுவத் தன்மை கொண்ட பணிகளைத் தவிர்த்து விட்டுத், தகவல்தொடர்பு மற்றும் நீர்ப்பாசனப் பணிகள் சம்பந்தமான நிலம் மற்றும் நீர்வழிப்பாதைகளின் கீழ் வகைப்படுத்தப்படும் பணிகளை, வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதெனில், வருவாய் - உற்பத்தி சார்ந்த பொதுப்பணிகளைப் பார்த்தோமானால், அண்மை ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற பெரும்பாலான நடவடிக்கைகளுக்காக ஓராண்டிற்கு அதிகபட்சத் திட்டமதிப்பீடாகக் கிட்டத்தட்ட 15 லட்சம் ஸ்டெர்லிங் ஒதுக்கப்பட்டது. கால்வாய் வெட்டுதல், நீர்ப்பாசனம் போன்ற உடனடி உற்பத்தி சார்ந்த பணிகளைப் பார்த்தோமானால் 1853-54 ஆம் ஆண்டில் 738,015 ஸ்டெர்லிங் கிற்கும் மிகைப்படாத தொகையும், 1854-55 ஆம் ஆண்டில் 543,333 ஸ்டெர்லிங்கும் செலவிடப்பட்டது.”

“பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் நிலப்பரப்பு 837,000 சதுர மைல்களாகவும் அதன் மக்கள்தொகை 132,000,000 ஆகவும் இருந்தது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கும்போது வருவாய் நிலைமை மிகத் துரிதமான, பரந்த திட்டமதிப்பீட்டைத் தடுத்து வந்தது. திட்ட ஒதுக்கீட்டுத் தொகை மிகக் குறைவாக இருப்பதாகக் கூறுபவர்களுக்கும் கூட இது பதிலளிப்பதாக இருந்தது. இந்தப் பதில்

இதிலுள்ள சிரமத்தைச் சட்டிக் காட்டுகிறது. மேற்கூறப்பட்ட சம்பவங்களில் இச்செலவினங்கள் உற்பத்தியான பலன்களைக் கொடுத்துள்ளது என்ற உண்மையிலிருந்து மட்டுமன்றி, இந்த நாட்டின் காலனி சாம்ராஜ்யத்தின் இதர துறைகளின் வரலாறு மற்றும் கொள்கையிலிருந்தும் கூட இச்சிரமங்கள் தெளிவாக நமக்குத் தெரிவதுடன் இவற்றிற்குப் பரிகாரம் காணமுடியும் என்பதையும் தெளிவுபடுத்துகிறது. கவனமாகத் தேர்வுசெய்யப்பட்ட திட்ட இலக்குகள் எதிர்பார்க்கும் பலன்களைத் தராதபோது, அவை அடிக்கடி ஊதாரித்தனமானதாகவும் குறிக்கோளற்றதாகவும் தோன்றக்கூடும் என்ற பொதுவான விதிக்குக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி அல்லது இதர நாடுகளின் வர்த்தகக் கம்பெனிகளின் வரலாறு விலக்கல்ல என்பதைக் காட்டியுள்ளன...

வருவாயின் நெருக்குதல்

நமது ஆய்வின் இந்தத் துறை முற்றிலும் சாத்தியமற்றதாகும்: இது நமது குறிக்கோளுக்கு அப்பாற்பட்டது என்பதல்ல: ஆனால், நமது பாதையில் எண்ணற்ற பிரச்சினைகள் உள்ளன என்பதேயாகும். முதலும் முக்கியமுமாக மக்கள் தொகை சம்பந்தமாக நம்மிடம் முற்றிலும் சரியான புள்ளிவிவரங்கள் இல்லை. அந்தக் காலகட்டத்தில் மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பு இல்லாதிருந்தது. மக்கள் தொகையைப் பற்றிய மதிப்பீடு சுருக்கத்தில் எந்தவித விஞ்ஞானரீதியான முடிவுக்கும் ஆதாரமாகக் கொள்ளமுடியாத அளவுக்கு ஒரு பொதுவான, அர்த்தமற்ற யூகமாக இருந்தது.

இத்தகைய ஆய்வு மேற்கொள்ளும்போது ஏற்படும் மற்றொரு முக்கியக் குறைபாடு யாதெனில், ஒவ்வொரு ஆண்டும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி தனது பிரதேசத்தைப் பல சதுரமைல் பரப்புக்கு விஸ்தரித்துக் கொண்டே போயிற்று. ஆகவே, வருவாய் பெருகியது, உயர்வரி விகிதத்தினாலா அல்லது பிரதேசம் விஸ்தரிக்கப்பட்டதனாலா என்பது நம்மைக் குழப்பமடையச் செய்கிறது என்ற உண்மையாகும்.

மூன்றாதவதாகக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் வருவாய்க் கணக்குகள் தெளிவாக இல்லை. முன்னர் கண்டதுபோல, 1813 வரை அவை வர்த்தகக் கணக்கு வழக்குகளுடன் கலந்திருந்தது. அதற்குப் பின்னர் நாடாளுமன்றச் சட்டத்தின்படி தனியாகப் பிரிக்கப்பட்ட போது அவற்றைப் புரிந்து கொள்வது இயலாததாக இருந்தது.

இந்த மோசமான குறைபாடுகளின் விளைவாக, நமது

ஆய்வின் இந்த முக்கியமான கட்டத்தை ஒதுக்கிட வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம். இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாகக் கிடக்கும் சில அறிக்கைகளை ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்கும்போது, அது வருவாயின் நெருக்குதல் சம்பந்தமாக நமக்குச் சில கருத்துகளைச் சொல்லக்கூடும். வேறு எவரையும் விட, இத்துறையில் நிபுணரான திரு. ஆர்.சி. தத் நிலவரியைப் பற்றி மட்டுமே பேசும்போது, "பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் வசூலித்த நிலவரி மிக அதிகமானது மட்டுமின்றி, அவ்வப்போது ஏறி இறங்கக் கூடியதும் பல மாகாணங்களில் நிச்சயமற்றதாகவும் இருந்தது. இங்கிலாந்தில் நிலவரி ஒரு பவுண்டிற்கு ஒரு ஷில்லிங் மற்றும் நான்கு ஷில்லிங்காக இருந்தது. அதாவது 1798க்கு முன்னர் நூறாண்டுகளாகக் குத்தகையில் ஐந்து முதல் 20 சதவிகிதத்திற்கு இடையில் இருந்தது. அப்போதுதான் அது வில்லியம் பிட்டினால் நிரந்தரமானதாகவும் திரும்பப் பெறக்கூடியதாகவும் ஆக்கப்பட்டது. 1793க்கும் 1822க்கும் இடையில் வங்காளத்தில் நிலவரியானது குத்தகைத் தொகையில் 90 சதவிகிதத்திற்கும் அதிகமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. வடஇந்தியாவில் குத்தகைத் தொகையில் 80 சதவிகிதத்திற்கும் அதிகமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. பெருமளவில் நிலவரி வசூலித்து வந்த முகமதிய ஆட்சியாளர்களின் முன்னுதாரணத்தையே பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் பின்பற்றியது என்பதுதான் உண்மை. ஆனால், இதில் வித்தியாசம் என்னவெனில் முகமதிய ஆட்சியாளர்கள் விதித்தவரியை முழுமையாக வசூலிக்க முடியவில்லை: பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் விதித்தவரியை முழு வீச்சில் வசூலித்தனர். வங்காளத்தின் கடைசி முகமதிய ஆட்சியாளர் தமது நிர்வாகத்தின் இறுதி ஆண்டில் (1764) 817,553 பவுண்ட் வரியாக வசூலித்தார்: அதே மாகாணத்தில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் முப்பது ஆண்டில் ஒளத்தின் நவாப் வடஇந்தியாவில் அலகாபாத் மற்றும் சில இதர வளமான மாவட்டங்களை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திடம் இழந்தார். அதிலிருந்து மூன்றாண்டுகளுக்குள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்கள் 1,682,306 பவுண்டுகளை நிலவரியாக வசூலித்தனர். மதராசில், கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி முதலில் விதித்த நிலவரி, நிலத்தின் மொத்த உற்பத்தியில் பாதுகாக்க இடமிருந்தது. பம்பாயில் 1817இல் மராட்டாக்களிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசத்தின் நிலவரிவருவாய் அந்த ஆண்டு 800,000 பவுண்டாக இருந்தது: பிரிட்டிஷ் ஆட்சி அமல்செய்யப்பட்ட சில நாட்களிலேயே அது 1,500,000 பவுண்டாக உயர்த்தப்பட்டது. அதுமுதல் நிலவரி தொடர்ந்து உயர்த்தப்பட்டு வந்தது" என்று கூறுகிறார். 1826இல் இந்தியா முழுவதிலும் பயணம் செய்து, பிரிட்டிஷ் ஆட்சிபுரியும் மாகாணங்களிலும் மன்னர்கள் ஆண்ட மாகாணங்களுக்கும் சென்று வந்த

பிஷப் ஹெபர் என்பார், “மன்னர்கள் ஆளும் எந்த ஒரு மாநிலத்திலும் நம்மைப் போல நிலக்குத்தகை வசூலிக்கப்பட வில்லை” என்று எழுதினார். “இந்தியாவில் இப்போது நடப்பில் இருக்கும் நிலவரி முறை நிலக்கிழாரின் குத்தகைத் தொகை முழு வதையும் அபகரித்துக் கொள்வதாக இருக்கிறது. ஐரோப்பாவிலோ அல்லது ஆசியாவிலோ எந்த அரசாங்கத்தின் கீழும் இத்தகைய முறை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை” என்று 1930 இல் கர்னல் பிரிக்ஸ் என்பார் எழுதினார்.

“பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் ஆரம்ப ஆண்டுகளில் செய்யப் பட்டிருந்த மிக அதிகமான நிலவரி மதிப்பீட்டிலிருந்து வங்காளத்தை யும் வட இந்தியாவையும் சேர்ந்த மக்கள் படிப்படியாகச் சில சலுகைகளைப் பெற்றனர். வங்காளத்தில் இந்த மதிப்பீடு நிரந்தர மாக்கப்பட்டது; சாகுபடி நிலங்கள் விஸ்தரிக்கப்பட்டபோது கூட இது உயர்த்தப்படவில்லை, இப்போது (அதுமுதல் விதிக்கப்பட்ட குத்தகை மீதானவரியில் சாலை மற்றும் பொதுப்பணிகள் மதிப்பீடு அடங்கும்) குத்தகையில் அதன் வீதாச்சாரம் கிட்டத்தட்ட 35 சதவிகிதமாகும். வட இந்தியாவில் இந்த மதிப்பீடு நிரந்தரமாக்கப்படவில்லை. ஆனால் 1885இல் எல்லா மதிப்பீடுகளையும் உள்ளிட்டு 50 சதவிகிதத்திற்கும் சற்றே அதிகமாகக் குறைக்கப்பட்டது. ஆனால் புதிய மதிப்பீடுகள் சேர்க்கப்பட்டன. நடப்புக் குத்தகைத் தொகையில் அல்லாமல், ஆனால், வருங்காலக் குத்தகையின்மீது வரியானது கிட்டத்தட்ட 60சதவிகிதமாக உயரும் விதத்தில் மதிப்பீடு கணக்கிடப்பட்டது.”

பம்பாயிலும் மதராசிலும் நிலைமை பழைய மாதிரியாகவே இருந்தது. இந்த இரு மாகாணங்களிலும் இரயத்துவாரித் தீர்வை நடப்பிலுள்ளது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சியின்போது நில உரிமைக் காலத்தில் இந்த இரயத்துவாரி அமைப்பு செயல்படும் விதத்தை திரு. ஃபுல்லர்டன் (மதராஸ் அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர்) மிக அழகாக விவரிக்கிறார். அவர் கூறுகிறார், ஒட்டுமொத்தமாக நில உடைமை அனைத்தும் - அதாவது கிரேட் பிரிட்டனில் நிலக் கிழார்கள் அனைவரும் மூலதன விவாசாயிகளும் கூட ஒரே நேரத்தில் இந்த உலகப் பரப்பிலிருந்து துடைத்தெரியப்படுகிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம்: முடியரசின் ஒவ்வொரு வயலின்மீதும் நிர்ணயிக்கப்படும் குத்தகை, அதைச் செலுத்தும் வழிவகைக்கு ஒருபோதும் குறையாமல், பொதுவாக அதிகமாக, இருக்கிறது என்று

வைத்துக்கொள்வோம்: அவ்வாறு குத்தகைக்கு விடப்பட்ட நிலம் கிராமமக்களுக்கு அவர்களின் வசமுள்ள கால்நடைகள் மற்றும் ஏர்களின் எண்ணிக்கைக்கேற்ப அதாவது ஒவ்வொரு வருக்கும் 40 அல்லது 50 ஏக்கர் நிலம் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுகிறது என்று கொள்வோம்: ஒரு லட்சம் வருவாய் அலுவலர்களைக் கொண்ட அமைப்பின் மூலமாக விதிக்கப்படக்கூடிய மேற்கண்ட விகிதத்திலான வருவாய், உழுபவரின் நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் விளைச்சலிலிருந்தோ அல்லது அவருடைய சொந்த ஆஸ்தியிலிருந்தோ அந்த அலுவலர்களின் விருப்பப்படி, நிலத்தை உழுபவரின் வரிசெலுத்தும் ஆற்றலைப் பற்றிய அவர்களது கருத்துக்கேற்ப வசூலிக்கப்பட்டுச் செலுத்தப்படுகிறது: ஒவ்வொரு நபரையும் அவரது அண்டை வீட்டாரை வேவுபார்க்கும் உளவாளியாகச் செயல்படுமாறு ஊக்குவிப்பதற்காகவும், அவரது வரிசெலுத்தும் வழிவகைகளைப் பற்றித் தெரிவிக்கவும், அதன்மூலம் அவர் தன்மீது விதிக்கப்படும் கூடுதல் வரியிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் முடியும் என்று வைத்துக் கொள்வோம்; கிராமத்தின் ஒன்று அல்லது கூடுதல் நபர்கள் செலுத்தத் தவறும் வரியை ஈடுகட்டுவதற்காகக் கிராமத்தின் எல்லாக் குடியானவர்களும் எல்லாக் காலங்களிலும் தனியான ஒரு கோரிக்கைக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாகிறார்கள் என்று கொள்வோம். ஒரு வாரியத்தின் உத்தரவின்படி செயல்படும் கலெக்டர்கள், உழைப்புக்கான ஆர்வமனைத்தையும் அழித்துவிட, நெஞ்சிற்கினிய கோட்பாட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டு மதிப்பீட்டை ஒரு பொதுவான சமநிலைப்படுத்துவதன் மூலம், ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்றொரு பகுதிக்கு ஓடிவிடும் விவசாயிகளைத் திரும்பவும் அவர்களுடைய இடத்திற்கே திரும்பி அனுப்புகிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். இறுதியாகக் கலெக்டர், மாஜிஸ்ட்ரேட்டுகள் அல்லது நாட்டின் அமைதிக்கான நீதிபதிகள் ஆகியவர்களின் மூலமாகத்தான் ஒருபிரஜை அனுபவிக்கும் தனிப்பட்ட குறைபாட்டுக்கான எந்த ஒரு குற்றவியல் புகாரும் உயர் நீதிமன்றங்களுக்குச் சென்றடையமுடியும் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதேசமயத்தில் நிலவரி வருவாயை வசூலிப்பதில் பணிக்கமர்த்தப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு கீழ்நிலை அலுவலரும் ஒரு காவல்துறை அதிகாரியாக இருந்து குற்றம்சாட்டப்பட்டவரின் வாக்குமூலத்தையோ அல்லது அந்த வழக்கில் பதிவுசெய்யப்பட்ட சாட்சியங்களோ இல்லாமல் அபராதம் விதிக்கவும் சிறையிலடைக்கவும், ஜப்தி

செய்யவும், தனது பகுதியிலுள்ள எந்த ஒரு பிரஜைக்கும் கசையடி கொடுக்கும் அதிகாரம் பெற்றவராக இருக்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம்.”

மார்ட்டின் மேலும் கூறுவதாவது :

“மதராசில் உள்ள இரயத்துவாரி முறையை நியாயப் படுத்துபவர்களின் கண்களை ஏதேனும் திறக்கமுடியும் என்றால், இந்த சித்தரவதை வெளிப் பாடுகள் அதைச் செய்யும். மதராசில் உள்ள கவுன்சிலின் உறுப்பினரான காலஞ்சென்ற திரு.சல்லிவன், தம்முடைய கச்சேரியிலிருந்து (கருவூலம்) வண்டிவண்டியாக வெள்ளி ஏற்றிச் செல்லப்பட்டதைக் கண்டபோது, யாரிடமிருந்து அது வசூலிக்கப்பட்டதோ அந்த மக்களின் ஏழ்மையை எண்ணிப்பார்த்த அவர், வரவிருக்கும் ஆண்டில் அவர்களுடைய நிலையை எண்ணி அதிர்ச்சியடைந்தார், ஏனெனில் அரசாங்கத்தின் தேவை அளவற்றதாக இருந்தது, ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை வரவேண்டும் என்று கூறினார்.”

கம்பெனியின் ஆட்சியின்போது இந்தியாவின் பொருளாதார நிலைமையைப் பற்றி நாம் தெரிந்துகொள்ளும்போது உள்நாட்டுப் போக்குவரத்து கடந்து செல்லும் வரிகள் நெருக்குதலைப் பின்னர் பரிசீலனை செய்வோம்.

வரிவிதிப்பின் இந்த நெருக்குதலைப் போலன்றி மக்களின் வருவாய் சம்பந்தமாக மிகக் குறைவான தகவலே நமக்குக் கிடைத்துள்ளது.

வருவாயுடன் வரியை ஒப்பீடு செய்வதைவிட வரியின் நெருக்குதலைப் பற்றிய ஒரு சிறந்த தகவலை நமக்கு வேறு எதுவும் தருவதில்லை; ஆனால், மக்களின் வருவாயைப் பற்றிய போதிய விவரங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. மன்றோவின் கூற்றுப்படி ஒருவிவசாயத் தொழிலாளியின் மாதாந்திர ஊதியம் நான்கு ஷில்லிங்குக்கும் ஆறு ஷில்லிங்குக்கும் இடையில் இருந்தது. வாழ்க்கைச் செலவினம் ஆண்டொன்றுக்கு 18 ஷில்லிங்குக்கும் 27 ஷில்லிங்குக்கும் இடையில் இருந்தது.

வரியின் நெருக்குதல் எந்த அளவுக்கு இருந்தது என்பது நமக்குத் தெரியாது. அது மிகப் பெரிய அளவில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்பதை நமக்குக் கிடைக்கும் சூழ்நிலைச் சான்றுகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

4

நிதித்துறையின் வரலாறு முழுவதையும் மார்ட்டின் மிகத் தெளிவாகப் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்:

“கம்பெனி பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றுவதைத் தொடர்ந்து வளம்பெருகும் என்று கிளைவ் கருதிய எதிர்பார்ப்புகள் நிறைவேறவில்லை. வங்காளம் மற்றும் பீகார் திவானிகள் கம்பெனிக்கு வழங்கப்பட்டபோதும், அதைத் தொடர்ந்து வந்த சந்தர்ப்பங்களிலும் வருவாயில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பு அநேகமாக, செலவினங்களின் அதிகரிப்பை ஈடுசெய்வதாக இல்லை; ஐரோப்பியர்கள் நடத்திவந்த அரசாங்கத்தின் செலவினங்கள், ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் நிரந்தர ராணுவத்தின் வளர்ச்சி, இதர நியாயமான மற்றும் நியாயமற்ற செலவினங்களுக்கான ஆதாரங்கள் ஆகியவை எதிர்பார்க்கப்பட்ட உபரி வருவாயனைத்தையும் கபளீகரம் செய்தன. நாட்டின் செல்வாதாரங்களை மேம்படுத்தும் பணிக்கும் அல்லது திணை மாநில மன்னர்கள் கட்டிய சாலைகள், கால்வாய்கள் மற்றும் இதர பொதுப்பணிகளைப் பராமரிப்பதற்கும் எந்தவிதமான நிதி வசதியும் இருக்கவில்லை.”

கம்பெனியின் நிதி விவகாரங்கள் மிக மோசமானமுறையில் நிர்வகிக்கப்பட்டன. “பிரிட்டிஷ் படைவீரர்களை அதிகாரிகளாகக் கொண்ட ராணுவம் நம்மிடம் இருக்கிறது. ஐரோப்பிய நடைமுறைப் படி அது வழி நடத்திச் செல்லப்படுகிறது. நமது நீதித்துறையை ஆங்கிலேயச் சட்டம் முழுமையாக வியாபித்திருக்கிறது. வருவாய்க்கான நமது மதிப்பீடுகள் ஆடம் ஸ்மித்தும் அவரது சீடர்களும் (?) வரைந்த சித்தாந்தங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பதாகக் கருதப்படுகிறது. நமது நிதி மட்டுமே இந்தியாவைச் சார்ந்தது. நமது ராணுவத்தினர் ஜோமினியின் யுக்திகளையே படிக்கின்றனர்: பிளாக்ஸ்டோன், பென்த்தாம், மில்ஸ், ரிகார்டோ ஆகியவர்களின் நூல்கள்தாம் சிவிலியன்களுக்குப் பாடநூலாக இருக்கிறது. ஆனால் நமது நிதித்துறையினர் பின்பற்றும் வழிமுறைகள் முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அக்பரின் மந்திரியாக இருந்த அபுல்ஃபஜாவின் வழிமுறைகளையாகும்.”

ஆண்டு	மொத்த வருவாய்	மொத்தச் செலவினங்கள்
	பவுண்டு	பவுண்டு
1792-93	5,512,761	3,873,859
1793-94	8,276,770	6,593,129
1794-95	8,026,193	1,567,808
1795-96	7,866,094	6,888,997
1796-97	8,018,171	7,508,038
1797-98	8,059,880	8,015,327
1798-99	8,652,033	9,139,363
1799-1800	9,736,672	9,955,390
1800-01	10,485,059	11,468,185
1801-02	12,163,589	12,410,045
1802-03	13,464,537	12,326,850
1803-04	13,271,385	14,395,405
1804-05	14,949,395	16,115,183
1805-06	15,403,409	17,421,418
1806-07	14,535,739	17,508,864
1807-08	15,669,905	15,850,290
1808-09	15,525,055	15,392,889
1809-10	15,655,985	15,534,711
1810-11	16,679,197	13,909,981
1811-12	16,605,615	13,220,966
1812-13	16,336,290	13,515,828
1813-14	17,228,711	13,617,725
1814-15	17,297,280	15,955,006

ஆண்டு	மொத்த வருவாய்	மொத்தச் செலவினங்கள்
	பவுண்டு	பவுண்டு
1815-16	17,237,819	17,059,968
1816-17	18,077,578	17,304,162
1817-18	18,375,820	18,046,194
1818-19	19,459,017	20,396,587
1819-20	19,230,462	19,689,107
1820-21	21,352,241	20,057,252
1821-22	21,803,108	19,856,489
1822-23	21,171,701	20,083,741
1823-24	21,280,384	20,853,997
1824-25	20,750,183	22,504,156
1825-26	21,128,388	24,168,013
1826-27	22,383,497	23,312,295
1827-28	22,863,263	24,053,837
1828-29	22,740,691	21,718,560
1829-30	21,695,208	20,568,358
1830-31	22,019,310	20,233,890
1831-32	18,317,237	17,048,173
1832-33	18,477,924	17,514,720
1833-34	18,268,368	16,924,332
1834-35	28,856,647	16,684,496
1835-36	20,148,125	15,994,804
1836-37	20,999,130	17,363,368
1837-38	20,858,220	17,553,525

ஆண்டு	மொத்த வருவாய்	மொத்தச் செலவினங்கள்
	பவுண்டு	பவுண்டு
1838-39	21,158,099	21,306,232
1839-40	20,124,038	22,228,011
1840-41	20,851,073	22,546,430
1841-42	21,837,823	23,534,446
1842-43	22,616,487	23,888,526
1843-44	23,586,573	24,925,371
1844-45	23,666,246	24,293,647
1845-46	24,270,608	25,662,738
1846-47	26,084,681	26,916,188
1847-48	24,908,302	26,747,474
1848-49	25,396,386	26,766,848
1849-50	27,522,344	26,960,988
1850-51	27,625,360	27,000,624
1851-52	27,832,237	27,098,462
1852-53	28,609,109	27,976,735
1853-54	28,277,530	30,240,435
1854-55	29,133,050	30,753,456
1855-56	30,817,528	31,637,530
1856-57	31,691,015	31,608,875
1857-58	31,706,776	41,240,571

1792க்கும் 1857க்கும் இடையிலான காலகட்டத்தைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு பார்க்கும்போது திரு.ரமேஷ் சந்திர தத் கூறுகிறார்: " 14 ஆண்டுகள் பற்றாக்குறை இருந்தது என்றால், 32 ஆண்டுகள் உபரிவருவாய் இருந்தது என்பதைக் காணமுடியும். பற்றாக்குறை ஒட்டுமொத்தமாகக் கிட்டத்தட்ட 17 மில்லியனாக இருந்தது என்றால் உபரியாகக் கிடைத்த வருவாய் கிட்டத்தட்ட 49 மில்லியனாக இருந்தது. ஆகவே 46 ஆண்டுகளில் இந்திய நிர்வாகத்தின் நிதித்துறை நிகரமுடிவுகள் 32 மில்லியன், உபரி வருவாயைக் காட்டின. ஆனால், இப்பணம் இந்தியாவில் சேமித்து வைக்கப் படவில்லை அல்லது நீர்ப்பாசனம் மற்றும் இதர மேம்பாட்டுப் பணிகளுக்காகச் செலவிடப்படவில்லை. கம்பெனியின் பங்குதாரர்களுக்கு லாப ஈட்டுத்தொகை செலுத்துவதற்காகத் தொடர்ந்து அப்பணம் இங்கிலாந்திற்கு அனுப்பப்பட்டது; வரிப் பங்கீட்டுத் தொகையைச் செலுத்துவதற்கு இந்தியாவிலிருந்து செல்லும் பணம் போதவில்லையாதலால் இந்தியாவின் பொதுக்கடன் என்ற பெயரில் அதிகரித்த கடன் தொகை பெறப்பட்டது." (1.ஆர்.சி தத்." பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் தொடக்கத்தில் இந்தியா." பக்கம்.408)

இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் இரு வெவ்வேறு வழிகளில் கடன்கள் பெறப்பட்டன.

இந்தியாவில் அரசாங்கத்திற்குப் பணம் தேவைப்பட்ட போதெல்லாம் அது விளம்பரம் செய்தது. விளம்பரத்தில் குறிப்பிட்ட விகிதங்களில், அதில் உள்ள நிபந்தனைகளின் பேரில் கடனாகப் பணம் பெறுவதற்குக் கருவூலம் தயாராக இருப்பதாக விளம்பரம் செய்யப்பட்டது. இக் கடன்கள் பகிரங்கமானவையாக இருக்கும் வரை, தங்களுக்கு விருப்பமான தொகைகளைச் செலுத்த மக்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். அதற்குப் பதிலாக கடன் பத்திரங்கள் என்ற பத்திரங்களைப் பெற்றனர். இவ்வாறு செலுத்தப்படும் தொகைக்கு வரையறை கிடையாது. கடனாகப் பெறப்பட்ட பணம் முழுவதும் இந்தியாவிலேயே பெறப்பட்டது.

இங்கிலாந்தில் ஒரு மாறுபட்ட முறை செயல்பட்டது. பார்லிமெண்ட் வகுத்தளித்த ஒரே வழிமுறையின்மூலம் கிழக் கிந்தியக் கம்பெனி இதர பெரும் நிறுவனங்களுக்கு இணையாகக் கடன்பத்திரங்களின் (பாண்டு) மூலம் கடன் பெறமுடிந்தது, இங்கிலாந்தில் உள்நாட்டுக்கடன் முழுவதும் இத்தகைய பாண்டுகளின் மூலம்தான் பெறப்பட்டது.

கம்பெனியின் ஆட்சியில் இந்தியாவின் பொதுக்கடன் முழுவதும் போரினால் ஏற்பட்டதாகும்.

இந்த இரு கடன்களின் வளர்ச்சியைத் தனித்தனியாகப் பார்ப்போம்.

இந்தியக் கடன்

1792இல் இந்தியக் கடன் 70 லட்சம் பவுண்டுகளுக்கும் சற்றே அதிகமாக இருந்தது. ஏழு ஆண்டுகளுக்குள் அது ஒருகோடி பவுண்டுகளாக உயர்ந்தது. 1800 ஆம் ஆண்டில் அது 14,625,384 பவுண்டாக இருந்தது. அதற்கு வட்டித்தொகை மட்டுமே 1,342,854 பவுண்டு என்று கணக்கிடப்பட்டது. இப்போது மராட்டாக்களுடன் வெவ்வேஸ்ஸி மேற்கொண்ட போர்கள் வந்தன. 1807-08 இல் இந்தியக் கடன் ஒரேயடியாக உயர்ந்து 30,098,857 பவுண்டாகியது. அதற்கு மொத்த வருடாந்திர வட்டி 2,339,087 பவுண்டு எனக் கணக்கிடப்பட்டது. அமைதி ஏற்பட்டபின்பு மீட்புப்பணிகள் மூலம் கடன்களைக் குறைக்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன; இக்கொள்கையின் பயனாக 1810-11 ஆம் ஆண்டில் இந்தியக்கடன் 22,545,843 பவுண்டுகளாகக் குறைந்தது: வட்டி 1,503,434 பவுண்டாகக் குறைந்தது. ஆனால் போர்கள் அன்றாட நிகழ்ச்சியாகவும் அமைதி விதிவிலக்கானதாகவும் இருந்தது; 1819-20 இல் நேபாளப் போர் மற்றும் முதலாவது மராத்தா யுத்தத்தின் மூலமாகவும் இந்தியக் கடன் 31,338,855 பவுண்டாக உயர்ந்தது. 1823-24 வாக்கில் இடைக் கால அமைதி நிலவியதன்மூலம் கடன் குறைக்கப்பட்டது. ஆனால் அடுத்த ஆண்டான 1824-25 இல் நடைபெற்ற முதலாவது பர்மியப் போர், கடனை 38,316,486 பவுண்டாக உயர்த்தியது. 1835-36 இல் கடன் தொகை 31,821,118 பவுண்டாகக் குறைந்தது. ஆனால், இந்தியாவுக்குத் தொடர் ராணுவ நடவடிக்கைகள் காத்திருந்தன. ஆப்கன் போர், சிந்து யுத்தம் கடனை அதிகரித்தன. 1852-53 இல் அது 52,313,094 பவுண்டாகவும், வட்டி 2,479,133 பவுண்டாகவும் உயர்ந்தது. ஆயினும் 1853-54 இல் இந்தியக் கடன் 49,762,876 பவுண்டாகக் குறைக்கப்பட்டது. 1853-54இல் பொதுப்பணிகள் கொள்கை துவங்கப்பட்டது. அதன் விளைவாக 1855-56 இந்தியக் கடன் 55,546,650 பவுண்டாக அதிகரித்தது. 1857-58 ஆம் ஆண்டு இந்தியக் கலகம் அல்லது சுதந்திரப் போரைக் கண்டது. இந்தியக் கடனும் 60,704,084 பவுண்டாக உயர்ந்தது.

உள்நாட்டுப் பத்திரக்கடன் (இங்கிலாந்தில்)

1800 ஆம் ஆண்டில் உள்நாட்டுப் பத்திரக்கடன் 1,487,112 பவுண்டாகவும், அதன் மீதான வட்டி 5 சதவிகிதமாகவும் இருந்தது.

ஆனால், வெல்லெஸ்லியின் போர்களும் கூட உள்நாட்டுக் கடனைப் பாதித்து 1807-08இல் 4,205,275 பவுண்டாக அதிகரித்தது. 1811-12இல் உள்நாட்டுப் பத்திரக் கடன் அதிகபட்சத் தொகையான 6,565,900 பவுண்டை அடைந்தது. அதற்கான வட்டி 5 சதவிகிதமாக இருந்தது. 1816-17 இல் வட்டிவிகிதம் 4 சதவீதமாகக் குறைக்கப்பட்டது, பின்னர் அது ஒருபோதும் உயர்த்தப்படவில்லை. 1814-15 இல் உள்நாட்டுப் பத்திரக் கடன் 4,376,976 பவுண்டாகக் குறைக்கப்பட்டது. அவ்வப்போது குறைக்கப்பட்டு அது 1840-41இல், 1,734,300 பவுண்டாகக் குறைக்கப்பட்டு ஆப்கன் போரின் காரணமாகவும் கலகத்தின் விளைவாகவும் உள்நாட்டுப்பத்திரக்கடன் 3,894,400 பவுண்டாக உயர்ந்தது, அதைத் தவிர கலகத்தின் விலை 40,000,000 பவுண்டாயிற்று.

இந்தியக் கடனுடன் ஒப்பிடும்பொழுது இந்திய உள்நாட்டுப் பத்திரங்களின் அளவு மிகச் சிறியதாக இருந்ததைப் பார்க்கும் போது அது ஆச்சரியப்படக்கூடிய விஷயமாக இருக்கக்கூடும். கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி இங்கிலாந்தில் கடன்வாங்கும் அளவு நாடாளுமன்றக் கட்டுப்பாடுகளினால் கண்டிப்பாக வரையறுக்கப்பட்டது என்பதை நாம் அறியும்போது அந்த ஆச்சரியம் மறைந்து போகிறது. தனக்குப் பாதகமில்லாமல் கம்பெனியினுடைய ஆட்சியின் சாதகங்களைப் பெறுவதில் நாடாளுமன்றம் எப்போதும் ஆவலாக இருந்தது. இந்திய சாம்ராஜ்யத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்வதில் அது ஆர்வமாக இருந்தது. ஆனால் இறுதி இலக்கு எய்தப்படும் வரை, இந்தியாவை, அது பிரச்சினைக்குரியதாகவே கருதியதுடன், வெற்றி பெறுவது போல் தோன்றிய போதிலும் கூட அனுகூலமான பலன்கள் நிச்சயமில்லை என்று கருதியதால் இந்தியா சம்பந்தப்பட்ட திட்டத்திற்காகத் தனது நாட்டின் நலன்களை ஆபத்திற்குள்ளாக்க அது விரும்பவில்லை. ஆகவே ஓரளவுக்கு மேல் கடன்களைப் பெறுவதிலிருந்து கம்பெனியின் மீது கண்டிப்பான தடையை நாடாளுமன்றம் விதித்திருந்தது. இல்லையெனில், ஒருவேளை இந்தியாவின் மீதான பிடிப்பைக் கம்பெனி இழக்க நேரிட்டால், அது ஆங்கிலேய மூலதனத்திற்குக் கேடு விளைவித்து இங்கிலாந்தின் அழிவுக்கு வழிவகுக்கும்.

5

இந்தியாவும் 1858 ஆம் ஆண்டின் சட்டமும்

இங்கிலாந்தின் வளவாழ்வுக்குக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி பெரும் செல்வாதாரமாக இருந்தது என்ற உண்மையையும் மீறி

பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றம் மற்றும் பிரிட்டிஷ் மக்களின் அவ மதிப்புக்கு உள்ளாயிற்று.

இந்திய வர்த்தகத்தில் தனது ஏகபோகத்தைப் பற்றிக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி பெருமை கொண்டிருந்தது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கு இந்தச் சலுகையை வழங்குவதற்காக முடிந்த அளவுக்கு அதிகமான லாபத்தைப் பெறுவதில் பிரிட்டிஷார் உறுதியாக இருந்தனர். நிர்வாகத்தில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு பலவீனமும் பணம் பறிக்கவும் தலையிடவும் ஒரு காரணமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது: கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஒப்பந்தத்தைப் புதுப்பிப்பது என்பது அதனிடமிருந்து இந்திய வர்த்தகத்தின் ஏகபோகத்தின் மூலம் குவிந்துள்ள செல்வத்தைப்பறிக்கும் ஒரு சாக்குப்போக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

கம்பெனியின் வரலாற்றினுடைய ஆரம்ப காலத்தில் வர்த்தகத்தின் இந்த ஏகபோகம் சம்பந்தமாக ஒரு கருத்து வேறுபாடு தோன்றியது. அதன் சாதக பாதகங்களைப் பற்றிக் காரசாரமாக விவாதிக்கப்பட்டது. 1833 ஆம் ஆண்டுவரை முறையாகவோ, முறையற்ற விதத்திலோ கம்பெனி தனது ஏகபோகத்தைத் தொடருவதற்கு ஆங்கிலேய அரசியல்வாதிகளின் ஆதரவைப்பெறுவதில் வெற்றிகண்டது. ஆனால், அந்த ஆண்டில் கம்பெனியின் ஏகபோகத்திற்குப் பெருத்த எதிர்ப்பு கிளம்பியதால், கம்பெனியும் அமைச்சர்களும் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதாயிற்று. கிழக்கிந்திய வர்த்தகம் இங்கிலாந்தின் பொது மக்களனைவருக்கும் திறந்து விடப்பட்டது.

1834 ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்ட சட்டத்தின் மூலம் ஒரு வர்த்தகக் கார்ப்பரேஷனாகக் கம்பெனி செயல்படுவது முடிவுற்றது. கம்பெனியின் கடப்பாடுகள் எவ்வாறு நிறைவேற்றப்பட்டன என்பதைப் பின்வரும் விவரங்களிலிருந்து காண்போம்:

“உருப்படியான வர்த்தகரீதியான சொத்துக்கள் 1834 ஆம் ஆண்டின் சட்டப்படி விற்பனை செய்யப்பட்டு அதன்மூலம் பெறப்பட்ட தொகையான 15,223,480 பவுண்டுகள் இவ்வாறு வினியோகிக்கப்பட்டது: இந்தியக் கடனைத் திருப்பிச் செலுவத்துவதற்கு 2,218,831 பவுண்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன: உள்நாட்டுப் பத்திரக் கடனின் ஒருபகுதியைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்கு 1,788,525 பவுண்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன: 1874 இல் கம்பெனியின் மூலதனப்

பங்குகளை (6,000,000) இறுதியில் மீட்டுப் பெறுவதற்காகக் கூட்டு வட்டி விகிதத்தில் ஒரு "பாதுகாப்பு நிதியை" ஏற்படுத்துவக்தற்காக பாங்க் ஆஃப் இங்கிலாந்தில் 2,000,000 பவுண்டுகள் வைப்பு நிதியாகச் செலுத்தப்பட்டது: கப்பல் சொந்தக்காரர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இழப்பீடு கொடுப்பதற்காக 561,000 பவுண்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்டன: மீதமுள்ள 463,135 பவுண்டுகள் இந்தியாவில் உள்ள அரசாங்கத்தின் செலவுக் காரணங்களுக்காக இங்கிலாந்தில் ரொக்கமாக வைக்கப்பட்டன. லீடன்ஹால் தெருவில் உள்ள இந்தியா இல்லம், ராணுவ நுகர்பொருள்துறையின் உபயோகத்துக்காக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு சேமக்கிடங்கு, இந்தியாவில் சில வீட்டு ஆஸ்தி போன்ற, 635,445 பவுண்டு மதிப்புள்ள வர்த்தக ரீதியான சொத்துக்கள் என்று கம்பெனி கூறிய சில சொத்துக்கள் கம்பெனியின் வசமே இருந்தன. ஆனால், அவை இந்திய அரசாங்கத்தின் உபயோகத்திற்குப் பயன்படுத்தத்தக்கவையாகும்."

ஒரு வர்த்தக அமைப்பு என்ற முறையில் கம்பெனி மறைந்து விட்ட போதிலும்கூட, அது இந்தியாவிலுள்ள தனது பிரதேசங்களில் ஓர் அரசியல் தன்னுரிமையாட்சி அமைப்பாகத் தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. இதன்மூலம் துரதிருஷ்டவசமாகக் கம்பெனியின் நாட்கள் அதிவேகமாக எண்ணப்பட்டு வந்தன.

1857 இல் நடைபெற்ற கலகத்தில் தெளிவாகப் புலப்பட்டது போல, அதன் திறமையின்மை காரணமாகக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஒழிக்கப்பட்டது என்று கருதுவது தவறாகும். மாறாக, உண்மையில் கலவரம் நடைபெறுவதற்கு முன்பாகவே, இந்திய அரசாங்கத்தை, அரசியாரின் முடியாட்சியே நேரடியாக மேற்கொள்வது பற்றிய விவாதம் நடைபெற்றது. கலகம் நடைபெற்றதோ இல்லையோ, ஆனால், தங்களுக்கு நேரடியாக மாட்டிறைச்சிக் கொழுப்பை வழங்கிய ஒரு கார்ப்பொரேஷனைக் கசக்கிப் பிழியும் நிகழ்வுப் போக்கின் வாயிலாக இந்தியாவில் தங்களது ஆட்சியின் மூலம் மறைமுகமாக வந்த "இலைகளையும் மீன்களையும்" நேரடியாகக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு பிரிட்டிஷ் ராஜியவாதிகள் அவசரப்பட்டனர் என்பதையே இது சுட்டிக்காட்டுகிறது.

பொறுமையற்ற மனங்களுக்கு இந்தச் சுற்றி வளைக்கும் நிகழ்வுப் போக்கு அலுப்பூட்டுவதாகவும் மனத்தளவில் சோர்வடையச் செய்வதாகவும் இருந்தது. கிரிமியன் யுத்தத்தில் பெற்ற வெற்றியினால் 1857இல் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்றுத்

வெற்றியினால் 1857இல் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்றுத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பால்மெர்ஸ்டன் பிரபு, கம்பெனியை மூடிவிட்டு இந்திய அரசாங்கத்தை முடியாட்சியின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வருவதற்கான ஒரு மசோதாவை அறிமுகப்படுத்தத் தாம் உத்தேசித்திருப்பதாகக் கம்பெனியின் இயக்குநர்களுக்கு அதிர்ச்சியூட்டும் விதத்தில் ஒரு தாக்கீது அனுப்பினார்.

தூரதிருஷ்டவசமாக 1857 இல் கலகம் நடையபெற்றது. அது ஏற்கனவே முழு வீச்சில் இருந்த கம்பெனியை ஒழித்துக்கட்டும் இயக்கத்திற்கு ஒரு வலுவான உந்துவிசையளித்தது.

1857 டிசம்பர் 31 அன்று கம்பெனியின் தலைவரும் துணைத் தலைவரும் பால்மெர்ஸ்டன்னின் தாக்கீதுக்குப் பதிலளித்தனர், இந்தியாவை நிர்வகிப்பதற்குக் கம்பெனியைப் போன்ற “ஓர் இடைக்கால, அரசியல் கலப்பற்ற, முற்றிலும் சுதந்திரமான அமைப்பு” அவசியம் என்று அதில் அவர்கள் வலியுறுத்தினர்.

இதைத்தவிரக் கம்பெனி, நாடாளுமன்றத்தின் இரு சபைகளுக்கும், ஒரு முறையான விண்ணப்பத்தை அனுப்பிற்று. அந்த விண்ணப்பத்தை வரைந்த ஜான் ஸ்டுவர்ட் மில், கம்பெனியை ஒழித்துக்கட்டும் மசோதாவைக் கொண்டுவந்தவரின் வாதங்களில் உள்ள தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டினார். “ஆரம்பம் முதல் கட்டுப்பாடு வாரியத்திற்குத் தலைமை ஏற்கும் மந்திரியின் மூலமாக இந்திய அரசாங்கத்தின் மீது முடியரசு தனது கட்டுபாட்டைச் செலுத்தி வந்துள்ளது. இந்தியாவில் உள்ள அரசாங்கத்திற்கும் முடியரசின் மந்திரிக்கும் இடையில் இருந்த இயக்குநர்கள் மன்றத்தைத் தான், அப்புதிய மசோதா ஒழிக்கவேண்டுமென்று விரும்பியது. அனுபவத்தின் சின்னமாகத் திகழும் இந்த இயக்குநர்கள் மன்றம் (கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஓர் அங்கம்), இந்தியாவின் நிர்வாகம் முழுவதையும் உண்மையிலேயே கட்டுப்படுத்தி வந்த முடியரசின் அமைச்சருக்கு ஒரு சிறந்த வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தது என்று மில் வாதிட்டார். நிர்வாக முறைமையில் ஏதேனும் பிரச்சினைகள் தோன்றியிருப்பதாக வைத்துக் கொண்டாலும், அதற்குப் பரிகாரமாக இயக்குநர் மன்றத்தை ஒழித்துவிட்டு, முடியரசின் அமைச்சரை எதேச்சாதிகாரியாக்குவது என்பது, நோயைவிடப் பரிகாரம் மோசமானது என்பது போன்றது. இயக்குநர்கள் மன்றத்தின் உதவியின்றி முடியரசின் மந்திரி இந்தியாவின் நிர்வாகத்தைக் கவனித்திருப்பாரேயானால், தவறுகள் ஏதும் நடைபெற்றிருக்காது என்று கருதுவது,

கும் பொறுப்பைப் பெற்றிருந்த அவர் மிக மோசமாக நிர்வாகம் செய்திருக்கிறார், ஏனெனில், அவர் அனுபவம் வாய்ந்த பொறுப்புள்ள ஆலோசகர்களின் ஒத்துழைப்பை அவர் பெற்றிருந்தார்.”

இங்கிலாந்துடனான இந்தியாவின் தொடர்பின் வருங்காலத்தைப் பற்றிப் பலதரப்பட்ட கருத்துக்கள் நிலவின. இங்கிலாந்தின் ஒரு முக்கியச் செய்தி ஏடான “ஸ்டான்லி ரெவ்யூ”, இங்கிலாந்தின் அரசியலிலிருந்து இந்தியாவை ஒதுக்கிவைப்பதற்குக் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி தொடர்ந்து செயல்படவேண்டுமென்று வாதிட்டது. இந்தியாவுக்குச் சென்ற ஆங்கிலேயர்கள் எதேச்சாதி காரிகளாக மாறினர்: அதனால், ஜனநாயகத்திற்கே ஆபத்து ஏற்பட்டுள்ளது என்ற உண்மையை அது தெளிவுபடுத்தியது. “இந்தியா ஒரு மிகப்பெரிய நீர்மூழ்கிக் குண்டைப்போன்றது, அது இங்கிலாந்தின் அனுகூலமான நடவடிக்கைகளை முடக்கிவிடும், இங்கிலாந்தின் சுதந்திர, தார்மிக வாழ்வைச் செயலிழக்கச் செய்துவிடும் ” என்று துணிந்து பிரகடனம் செய்தது. “இந்தியாவை இங்கிலாந்திற்கு நெருக்கமாகக் கொணர்ந்தால், அது ஒரு மகத்தான பள்ளியாகத் திகழும். அதில் நேப்பிள்ஸ் மன்னரின் கோட்பாடுகளையும், திருமதி. ஸ்டோயியின் வெக்ரி நடைமுறைகளையும் கற்றுக் கொள்ளலாம்.”

மற்றவர்கள், குறிப்பாகக் கோண்டியின் சீடரான ரிச்சர்டு கான்கிரீவ் என்பவர், தனது வருங்காலத்தை நிர்ணயிக்கும் பொறுப்பை இந்தியாவிடமே விட்டுவிட வேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுத்தார். ஒரு நாட்டுமக்கள் வேறொரு நாட்டு மக்களை ஆளுவது என்பது ஒழுக்கக்கேடானது, மானுட இனத்தின் வளர்ச்சிக்கு நன்மை பயக்காது என்று அவர் கூறினார். ஆங்கிலேயர்கள் வெளியேறிய பின் இந்தியாவிற்குள் வேறு எந்தநாடும் நுழைந்துவிடுவதைத் தடுப்பதற்காக, நிர்வாகத்தை ஒழுங்கமைப்பதற்கு, ஒரு சர்வதேச அமைப்பு நிறுவப்படவேண்டுமென்று அவர் யோசனை கூறினார். இறுதியில் அது, தன்னாட்சி அரசாங்கத்தை நடத்த வல்லவர்களாக இந்தியர்கள் மாறும்போது அவர்களிடம் நிர்வாகத்தை ஒப்படைக்கும்.

இக்கருத்துக்கள் எவையும், வேறுவிதமாகச் சிந்தித்த பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு ஏற்புடையவையாக இல்லை. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியை ஒழித்துவிடுவதிலும் இந்திய அரசாங்கத்தை முடியரசின் கீழ் உடனடியாகக் கொணருவதிலும் அவர்கள் உறுதியாக இருந்தனர்: இரட்டை அரசாங்கங்களுக்குப் பதிலாக நேரடி அரசாங்கத்தை நடத்த அவர்கள் விரும்பினர். இதன் விளைவாகக்

கத்தை அதன் வடிவங்கள் அல்லது அதிகாரங்கள் சம்பந்தமான கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தாலும், ஆரம்பம் முதல் இன்றுவரை அது பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்தின் உருவாக்கமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. கடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வதற்காக இந்திய அரசாங்கத்திற்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரம் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றம் வழங்கிய அதிகாரமேயாகும். அது இந்த நிமிடம்வரை, கடைசி ஈட்டுப்பத்திரக் கடன் விஷயத்தில் நிகழ்ந்ததைப்போல, அந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதில் உள்ள உரிமையை வலியுறுத்துகிறது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியை பிரிட்டிஷ் நாட்டின் வெறும் டிரஸ்டிகளாகச் செயல்படுமாறுதான் நாடாளுமன்றம் பிரகடனம் செய்தது. அது, இக்கண்ணோட்டத்திற்கேற்ப அவ்வப்போது தங்களது டிரஸ்டின் நிபந்தனைகளை மாற்றியமைத்தது. இறுதியில் டிரஸ்டிகளைப் பணியிலிருந்தே விடுவித்தது. இந்த விஷயத்தை மிகக் கவனமாகப் பரிசீலிக்கும்போது, இந்திய அரசாங்கமானது இதுவரை ஒரு வேற்றுநாட்டு அரசாங்கமாக இருந்ததிலிருந்து, ஆரம்பம் முதல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தின் ஒரு துறையாகத்தான் இருந்து வந்துள்ளது என்பதைக் காணலாம். கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின் தலைவர் மூலம் செயல்பட்டு வந்த பிரிட்டிஷ் அமைச்சகம், ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்த இந்திய நிர்வாகங்களின் கொள்கையைத் தீர்மானித்த மெய்யான உந்துசக்தியாக அமைந்தது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஒரு வெறும் வசதியான மூடுதிரையாகத்தான் இருந்தது. உண்மைகள் இவ்வாறு இருக்க அவற்றை மறுத்துப் பேசமுடியாது, ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசிவரை இந்திய அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் பிரிட்டிஷ் நாட்டின் நடவடிக்கைகளாகவே இருந்து வந்துள்ளன என்ற உண்மையை நாம் காண மறுப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. இந்தியாவின் மீது ஒரு அரசியல் சட்டத்தின் நிழல் படிந்ததில்லை. அல்லது ஒரு தேசிய அரசாங்கத்தின் நிழல்கூட விழுந்ததில்லை. ஆனால், போரில் கைப்பற்றப்பட்ட நாடு என்ற முறையில்தான் இந்தியா தொடர்ந்து வரும் பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றங்களின் பிரிட்டிஷ் நிர்வாகிகளின் கண்ணோட்டங்களுக்கேற்ப ஆளப்பட்டு வந்துள்ளது. **இந்தியக் கடன் உண்மையில் இந்த நாட்டின் அரசாங்கத்தினால்தான் ஏற்பட்டது. அப்படியிருக்க இந்தியக் கடனுக்கான பொறுப்பிலிருந்து நாம் ஒதுங்கிக் கொள்வது சாத்தியமாகுமா?"**

இங்கிலாந்துக்கான அனுசூலங்களையும், இந்தியாவுக்கு ஏற்பட்டுள்ள பாதகங்களையும் விளக்கி, பிரிட்டிஷ் மக்களின் மனித நேயத்திற்குத் திரு. வின்சேட் அறைகூவல் விடுத்தார் :

“இந்த அனுகூலங்களைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு முன்னர் மற்றுமொரு முக்கியமான உண்மை உள்ளது என்பதை வாசகர் எப்போதும் மனதில் கொள்ளவேண்டும். அந்த அனுகூலங்கள் பெரியவையாக இருந்தாலும் அல்லது சிறியவையாக இருந்தாலும் அவற்றினால் நாட்டுக்கு எந்தச் செலவும் ஏற்பட்டதில்லை. இந்தத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஆங்கிலேயர்களுக்கு இது ஒரு பிரமிப்பூட்டும் விஷயமாகத் தெரியக்கூடும். ஏனெனில் இவர்கள் கனடாவில் கலகங்களுக்காகவும், காஃபரே போர்களுக்காகவும், சிலோன் கிளர்ச்சிகளுக்காகவும் மற்றும் மேற்கத்திய அடிமைகளின் பல பெரும் நடவடிக்கைகளுக்காகவும், செலுத்த வேண்டியிருந்த பெரும் தொகைகளை இன்னமும் மறந்திருக்க மாட்டார்கள்; நாடாளுமன்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கப்படும் நிதி அறிக்கைகளின் மூலம் நமது காலனிகளையும் சார்பு அரசுகளையும் ஆளுவதற்கு அல்லது பாதுகாப்பதற்கு ஆகும் செலவினங்கள் ஆண்டுதோறும் அவர்களுக்கு நினைவூட்டப்படுகிறது; ஆனாலும், இந்தக் கூற்று கண்டிப்பாகவும் தாராளமாகவும் சரியானதேயாகும்; ‘நமது காலனியாதிக்க உடைமைகளின் மீது எவ்வளவோ செலவழித்திருக்கும் நாம், நன்றியில்லாத வெளிநாட்டவருக்காகப் பெரும் செலவில் பல போர்களை நடத்தியிருக்கிறோம். அப்படியிருக்க நமது மாபெரும் இந்திய சாம்ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றுவதில் அல்லது மேம்படுத்துவதில் பணத்தைச் செலவழித்திருக்கக்கூடாது என்பது விந்தையே’ என்று நாம் வியக்கக் கூடும். “இது அவ்வாறு இருக்கக்கூடாது: இது நம்புவதற்குக் கடினமாக இருக்கிறது”. உண்மையில் இது அதிர்ச்சியூட்டக்கூடியதுதான். இதற்குப் பின்னால் இன்னும் அதிக ஆச்சரியமூட்டும் ஒரு விஷயம் இருக்கிறது; நம் நாட்டிற்கு ஒரு ஷில்லிங் செலவின்றி இந்தியா கைப்பற்றப்பட்டது என்பது உண்மை. நமது நாட்டின் செலவினங்களைப் பொறுத்தவரை இந்தியா, கிரேட் பிரிட்டனுக்குப் பெருந்தொகையைச் செலுத்துவது வழக்கமாக இருந்து வந்துள்ளது. இந்த நூற்றாண்டில் மட்டும் இந்தியா, நமக்கு நம்பற்கரிய தொகையான 10கோடி ஸ்டெர்லிங் கிற்குக் குறையாமல் கப்பம் கட்டியுள்ளது என்று நம்புவதற்கான காரணங்கள் உள்ளன” இந்த இந்தியக் கப்பத்தை நீதியின் துலாக் கோலால் எடைபோட்டாலும் அல்லது நமது சொந்த உண்மையான நலன்களின் வெளிச்சத்தில் பார்த்தாலும், அது மானுட இனத்திற்குப் பொது அறிவுக்குப் பொருளாதார அறிவியலின் மூதுரைகளுக்குப் புறம்பானதாக இருப்பதைக் காணமுடியும்.”

இந்தியாவின் குறைகளைத் தொட்டுக்காட்டிய திரு. வின்சேட் இங்கிலாந்து மக்களைப் பின்வருமாறு வினவுகிறார்:

“இந்தியாவில் நமது கொள்கை, அந்த நாட்டின் மக்களுடைய அப்பட்டமான, சுயநலமற்ற, தர்மசிந்தனையுள்ள எண்ணத்தினால், அது நமது சொந்த நலன்களைப் பாதிக்கக்கூடும் என்ற விதத்தில் மிகச் சிறிய அளவு மதிப்புக்கூட இல்லாமல் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளதா? இந்திய உற்பத்தியாளர்களின் பண்டங்களை இந்த நாட்டிற்கு இறக்குமதி செய்வதன் மீது அபரிதமான சுங்கத் தீர்வை விதிப்பதிலும் இக்கோட்பாடுதான் வழிகாட்டியதா? இந்தியாவிலிருந்து கிரேட் பிரிட்டனுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பருத்திக்கு சுங்கத் தீர்வையிலிருந்து விலக்களிக்கப்பட்டது. அதேசமயம் இங்கிலாந்தைத் தவிர உலகின் எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்படும் போது அதற்கு வரிவிதிக்கப்பட்டது. இது இந்தியாவின் பாலுள்ள மதிப்பினால் செய்யப்பட்டதா? பிரிட்டிஷ் கப்பல்களில் இந்தியாவுக்குக் கொண்டுவரும் சரக்குகளின் மீதான இறக்குமதி வரிகள், வேறு எந்த நாட்டுக்கும் கப்பல்களில் கொண்டு வரப்படும் இதேபோன்ற சரக்குகளின்மீது விதிக்கப்படும் வரியில் சரிபாதியாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதும் கூட இந்திய நலனில் கொண்ட அக்கறையினால் தானோ? சாதாரணக் குற்றவியல் நீதிமன்றங்களின் வரையறைகளிலிருந்து இந்தியாவிலுள்ள ஐரோப்பியர்களுக்கு விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்ததும், அதன் மூலம் பிரிட்டிஷார் புரியும் குற்றங்களுக்குப் பரிகாரம் காணுவது என்பது நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்று ஒன்பது வழக்குகளில் சாத்தியமில்லை என்ற நிலை உருவாகியிருப்பதும் இந்திய மக்களின் நலன்களைக் கருத்தில் கொண்டுதானோ? வரிசெலுத்தும் இந்து மற்றும் முஸ்லீம் மக்களின் கல்விக்கு அல்லது அவர்களுக்கு அறிவொளியூட்டுவதற்காக எதையும் செய்வதற்கு முன்னர் இந்தியாவிலுள்ள அதிகாரப்பூர்வ ஐரோப்பியர்களுக்கு மிகுந்த செலவில் மத நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டதும் கூட இந்தியமக்களின்பால் கொண்ட பரிவினால்தானோ? பிரிட்டிஷ் கருவூலத்திலிருந்து தங்களது ராணுவ பந்தோபஸ்துக்கான செலவினங்களை வழங்குவதற்காக, எல்லா பிரிட்டிஷ் சார்பு நாடுகளிலும் நிலவும் சட்டத்திற்கு எதிரான முறையில், இந்தியாவில் வசூலிக்கப்பட்ட வரிகளின் மூலமாகக் கிழக்கில் பிரிட்டிஷ் ஆட்சிப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றி, நிலைநாட்டி, விஸ்தரிக்கும் கொள்கையும் கூட அந்தந்த நாட்டுமக்களின்பால் கொண்ட சுயநலமற்ற மதிப்பினால்தானோ? கடைசியாக, இந்த நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் வரியாக வசூலிக்கப்பட்ட கிட்டத்தட்ட 10 கோடி ஸ்டெர்லிங்

பணத்தை கிரேட் பிரிட்டனுக்கு எடுத்துச் சென்றதும், இந்திய வருவாயிலிருந்து ‘உள்நாட்டுச் செலவினங்கள்’ என்ற பெயரில் செலவழிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ததும் கூட இந்திய மக்கள் மட்டும் பயன்பெறுவதற்காக உருவாக்கப்பட்டதுதானோ? நேர்மையான வாசகர்கள் இக்கேள்விகளுக்கான பதிலைச் சிந்தித்து மனச் சாட்சிப்படி தாங்களாகவே சொல்லிக் கொள்ளட்டும், பின்னர் பிரிட்டிஷ் நலன்களும் அதேபோன்று இந்திய நலன்களும் நமது இந்தியக் கொள்கையைத் தீர்மானிப்பதில் பங்காற்றியுள்ளனவா இல்லையா என்பதைக் கூறட்டும்.’’

சட்டரீதியான மானுடநேயங்கொண்ட வாதங்கள் அனைத்தும் செவிடன்காதில் ஊதிய சங்காகவே இருந்தன. சாம்ராஜ்யத்தின் அடிமை நாடுகளை உருவாக்கிய இந்தியக் கடனைப் பகிர்ந்து கொள்ள ஆங்கிலேய நாடாளுமன்றம் அப்பட்டமாக மறுத்து விட்டது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் கடன் சுமையான 69,473, 484 பவுண்டுகள் முழுவதும் - பெரும்பாலும் இது பயனற்ற செலவினங்களுக்கே பயன்படுத்தப்பட்டது - கம்பெனியின் செயல்பாடுகளில் எந்தவிதமான பங்கும்பெறாத ஏழ்மையில் வாடிய திணை நாட்டு மக்களின் மீதே சுமத்தப்பட்டது. இதுமட்டுமல்ல: துரதிருஷ்டவசமான கலகத்தினால் 40,000,000 பவுண்டுகள் செலவாயின. நியாயமாகப் பார்த்தால் சாம்ராஜ்யத்தை விஸ்தரிப்பதற்கான நியாயமான செலவினம் என்ற முறையில் இங்கிலாந்துதான் நியாயப்படி கலகத்திற்கான செலவினத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இந்திய வரி செலுத்துவோரை அடிக்கடி ஆதரித்துப்பேசிய ஜான்பிரைட் நாடாளுமன்றத்திற்குப் பின்வரும் வேண்டுகோளை விடுத்தார், ‘‘புரட்சியினால் செலவான நான்கு கோடி பவுண்டுகளின் பளுவை இந்திய மக்களின் மீது சுமத்துவது நியாயமற்றது. அது நாடாளுமன்றத்தின் முறையற்ற நிர்வாகத்தினாலும் இங்கிலாந்து நாட்டு மக்களினாலும்தான் நிகழ்ந்தது. ஒவ்வொரு நபரும் நேர்மையுடன் சிந்தித்தால் அந்த 4 கோடி பவுண்டுகளையும் இந்த நாட்டு மக்கள் (இங்கிலாந்து) மீது விதிக்கப்பட்ட வரிகளிலிருந்துதான் செலுத்த வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.’’

இந்த நேர்மையற்ற ஏற்பாடுகளின் நடைமுறை விளைவினால் இந்தியமக்கள் பலகோடி பவுண்டுகள் கொடுத்து சாம்ராஜ்யத்தை விலைக்கு வாங்கினர், ஏனெனில், இக்கடன் அதற்கான செலவில் ஒரு பகுதியேயாகும். அதைப் பிரிட்டிஷ் முடியரசுக்குக்

காணிக்யாகச் செலுத்தினர்: வேறுவிதமாகச் சொன்னால், அந்த சாம்ராஜ்யம் ஒரு வெகுமதியாகவோ அல்லது அறக்கட்டளையாகவோதான் இருந்தது.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் பங்குகள் சம்பந்தமான ஏற்பாடுகள் இதே நேர்மையற்ற முறையில்தான் இருந்தன. ஒரு கடன் மூலமாகத்தான் கம்பெனியின் பங்குகள் மீட்கப்பட்டன, அக் கடனும் கூட இந்திய அரசாங்கக் கடன் என்று அழைக்கப்பட்ட ஏற்கனவே இருந்த ஏராளமான கடனுடன் சேர்க்கப்பட்டது.

உண்மையில் அச்சட்டம் செய்தது கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தை ஒழித்ததுதான்: சட்டரீதியாகக் கம்பெனி மறைந்துவிட்டபோதிலும் கூட, நடைமுறையில் அது இன்னமும் இருந்துவருவதுடன், இந்திய வருவாய்களிலிருந்து செலுத்தப்படும் வட்டியின் வடிவில் இன்றளவும் லாபப்பங்கீட்டைப் பெற்று வருகிறது. இக் கொள்கையின் வியத்தகு முடிவு என்னவெனில் **இங்கிலாந்துக்கு ஆதாயங்கள், இந்தியாவுக்குச் செலவினங்கள்** என்பதேயாகும். இந்தியாவுக்கு நியாயம் வழங்கும் எல்லா முயற்சிகளும் பயனற்றுப் போனபோது, இந்தியாவின் இந்த ஏராளமான கடனுக்கு இங்கிலாந்து நாடாளுமன்றம் உத்தரவாதமளிக்க வேண்டுமென்றும், அதனடிப்படையில் வரி விகிதம் குறைக்கப்பட்டு இந்திய வரிசெலுத்துவோரின் பளு குறைக்கப்படும் என்றும் ஒரு மசோதாவை டெர்பிரிபு முன் வைத்தார். அவர் கூறியதாவது:

“இந்த நாட்டின் நாடாளுமன்றம் மற்றும் அரசாங்கத்தின் ஒரே சீரான கொள்கை, இந்தியக் கருவூலமே பொறுப்பு என்று கூறப்படும் இந்தியாவின் கடன் சம்பந்தமான எல்லாப் பொறுப்புகளையும் மறுப்பதுதான் என்பதை நானறிவேன். இப்போதைய நிலவரத்தைப் பார்க்கும்போது, அக்கொள்கையில் எந்தவித மாற்றத்தையும் நான் பரிந்துரைக்கப்போவதில்லை என்று உடனடியாக என்னால் கூறமுடியும். இத்தகைய எந்த ஒரு ஏற்பாடும் எத்தகைய அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் என்பதை நானறிவேன். அதேபோல, அத்தகைய ஏற்பாடு எத்தகைய மறுதலிப்பைத் தவிர்க்கமுடியாத வாறு பெறும் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். திரும்பத் திரும்பத் தோன்றும் இப்பிரச்சினையை வருங்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டியதிருக்கும்.

இந்த வகையில் ஏற்கனவே நடப்பிலிருக்கும் கொள்கையில் மாற்றம் ஏற்படுமானால், அக்கடன் பொறுப்புகளுக்கு ஒரு தேசிய உத்தரவாதம் வழங்கப்படும்போது, அந்த உத்தரவாதம் இந்தியக்கடன்மீதான வட்டியை 750,000 பவுண்டுகள் அல்லது 1,000,000 பவுண்டுகளாகக் குறைப்பதற்குப் பாடுபடும். அவ்வாறு செய்யும்போது அது கடனடைப்பு நிதியாக உருவாக்கப்பட்டு மொத்தக் கடனையும் தீர்ப்பதற்குச் செலுத்தப்படும் விதத்தில் செயல்படும்.”

குறுகிய கண்ணோட்டத்துடன் இதை எதிர்த்த ஜான் பிரைட் கூறினார்:

“இந்த அடிப்படையில் ஓர் ஏகாதிபத்திய உத்தரவாதத்தை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன் - இந்தியாவின் செல்வாதாரங்களை வற்றடித்தபின், இந்தியாவின் சேவைகளிலிருந்து நாம் விலகி விட்டோமானால், ஆங்கிலேய மக்களின் பாக்கெட்டுகளில் அவர்கள் கைவைக்க வேண்டியிருக்கும். இந்தியச் செலவினங்களின் மீது எந்தவிதக் கட்டுப்பாடும் இல்லாதிருக்கும் இங்கிலாந்து மக்கள், எந்த அளவுக்குக் கற்பனைக்கும் எட்டாத ஊதாரித்தனத்திற்குச் செல்வார்கள் என்று கூறுவது கடினம்: இந்தியாவைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் இங்கிலாந்தை அழிவுப்பாதையில் இட்டுச் செல்லா திருப்போமாக!”

இந்த அபாயத்தைத் திரு.பிரைட் இந்த அளவுக்குப் பெரிது படுத்தவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்பது மட்டுமல்ல, “இந்தியாவின் விவகாரங்களை இங்கிலாந்து மக்கள் அசட்டை செய்வதை விரைவிலேயே நிறுத்திக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பதைக் காணவும், இந்தியக் கடன்மீதான பொறுப்புகளின் ஒரு பகுதியைத் தங்கள் மீது சுமத்தினாலும் கூட, இந்தியச் செலவினங்களின் மீது அவர்கள் ஒரு மெய்யான கட்டுப்பாட்டைப் பெற்றிருப்பார்கள் என்பதைக் காணவும்” அவர் தவறிவிட்டார்.

விவாதங்களனைத்தும் பயனற்றவையாக இருந்தன, பேசிப் பேசிக் காலவிரயம்தான் ஏற்பட்டது, இந்த வகையிலும் இந்திய மக்களுக்கு “எண்ணற்ற துன்பங்களிலிருந்து” எந்த நிவாரணமும் கிடைக்கவில்லை.

அந்தக் கூட்டம் எதிர்காலத்தில் என்ன செய்வதாக உத்தேசித் திருந்தது என்பதை இப்போது பார்ப்போம். பிரிவு 55 கூறியதாவது,

“மேதகு மகாராணியின் இந்திய ஆஸ்திகளின்மீது உண்மையிலேயே போர்தொடுக்கப்படும்போது அதை எதிர்க்கவும் அல்லது தடுக்கவும், அல்லது இதர அவசரத் திடீர்த் தேவை ஏற்படும்போதும் தவிர, நாடாளுமன்றத்தின் இரு சபைகளுடைய ஒப்புதல் இன்றி இந்தியாவின் வருவாய்கள் இத்தகைய ஆஸ்திகளின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் மேற்கொள்ளப்படும் எந்தவித ராணுவ நடவடிக்கைக்காகவும் செலவழிக்கப் பயன்படுத்தக்கூடாது.”

திரு. ஆர்.சி. தத்தின் அறிவாற்றலுக்கு ஆழ்ந்த மதிப்பளிக்கும் ஒருவரால், இப்பிரிவைப் “பாராட்டத்தக்கதொரு நிதி சார்ந்த ஷரத்து” என்று எந்த அடிப்படையில் அவர் கூறினார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாது. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் நிதி நிர்வாகத்தை விட மேம்பட்டது என்பதில் யாரும் ஐயுறமுடியாது. ஆனால் இதைப் பாராட்டத்தக்கது என்று எந்தவகையிலும் கூறமுடியாது. ஏனெனில், இச்சட்டம் இயற்றப்பட்ட பின்னரும் கூட இந்தியாவின் வருவாய்கள், இந்தியக் காரணங்கள் அல்லாதவற்றிற்காக இந்தியாவுக்கு வெளியேயும் செலவழிக்கப் பட்டுவந்தன. மிக மோசமான தவறு இதில்தான் உள்ளது. இந்தியாவுக்கு வெளியே இந்திய வருவாயைச் செலவழிக்க அனுமதிக்கும் மேற்கூறிய பிரிவில் உள்ள விதிவிலக்கு அளிக்கும், உட்பிரிவு ஜீவாதாரச் சொல்லான **முந்தைய** என்பதைத் தவிர்க்கிறது. அந்த உட்பிரிவு பாராட்டுக்குரியதாக இருக்க வேண்டுமெனில் அது பின்வருமாறு அமைந்திருக்க வேண்டும் - “நாடாளுமன்றத்தின் இரு சபைகளுடைய **முன்** அனுமதியின்றி இந்தியாவின் வருவாய்கள் பயன்படுத்தப்பட மாட்டாது போன்ற.....” மேற்கூறப்பட்டது போல் அல்ல. ஒரு அடையாளம் தெரியாத எழுத்தாளர் கூறுகிறார், “மூலநகலில் அந்த அத்தியாவசிய ஷரத்து இடம்பெற்றிருந்திருக்கக் கூடும், ஆனால் பின்னர், வெளியுறவுத் துணை அமைச்சரின் விலக்கையும், பொறுப்பின்மையையும், தனிப்பட்ட ஏதேச்சாதிகாரத்தையும் பெறுவதற்காக பிரிவுகள் 26,27,28 ஆகியவற்றை உருவாக்கிய அதே குறும்புத் தனமான கரம்தான் அதை நீக்கியிருக்கக்கூடும்”

நீக்கப்பட்ட ஷரத்தைச் சேர்ப்பதில் ஒன்றுபட்டு நின்ற லார்டு ஸ்டான்லியும், டெர்பியின் ஏர்லும் தான் அச்சட்டத்தை வடிவமைப்பதற்கு அரும்பாடுபட்டனர் என்பதை எடுத்துக் கூறிய அந்த எழுத்தாளர், பிரிவு 55 தொடர்பாகத் திரு.கிளாட்டோனின் கருத்தையும் பின்வருமாறு மேற்கோள் காட்டுகிறார்:

“மிகக் கவனமாக விளக்கப்பட்ட சிலகுறிப்பிட்ட விசேட சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர, இந்திய எல்லைக்கப்பால் இந்தியாவில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கும் படைகள் மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளுக்காக இந்தியப் பணத்தை வழங்குவதற்கு நாடாளுமன்றத் தின் ஆரம்ப சம்மதம் தேவை என்பதைக் கூறுவதுதான் இந்த உட்பிரிவின் நோக்கம் என்பது எனது கருத்தாகும். உண்மையில் அது ராணுவ நடவடிக்கைகளுக்கு இந்தியப் பணத்தைப் பயன்படுத்துவதைத் தடுப்பதற்கேயாகும். இது என் நினைவுக்கு வருகிறது; இந்த உட்பிரிவை வகுத்துக் கொடுத்தது நான்தான். இந்தியாவுக் கான வெளியுறவுத்துறை அமைச்சராக இருந்த இப்போதைய லார்டு டெர்பி, அதன் குறிக்கோள்கள் சம்பந்தமாக என்னுடன் ஒருமித்த கருத்துக் கொண்டிருந்தார்.”

அதே எழுத்தாளர் தொடர்ந்து கூறுகிறார்:

“சட்டத்தின் இந்த வெறுக்கப்பட்ட, புறக்கணிக்கப்பட்ட ஷரத்துக்களின் கீழ் மிகப்பகட்டாகச் செயல்படுத்தப்பட்ட பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை சற்றும் மதியாமல் நடந்துகொண்டதைவிட “மகாராணியின் இந்தியா”வுக்குப் பேரழிவையும் நிதி சார்ந்த சேதத்தையும் விளைவித்த சில காரணங்களும் உண்டு. அப்பிரிவில் “முந்தைய” என்ற சொல் சேர்க்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட, அரை வேக்காட்டு ஏகாதிபத்திய நலன்களின் சார்பாக எழுந்த கூச்சல் அல்லது கட்சித் திட்டங்களின் உடனடித்தேவைகள் போன்றவை, இந்திய மக்களின் உரிமை கோரல்களையும் உரிமைகளையும் புறக்கணிப்பதற்குப் போதுமானவையாக இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை நாம் நன்கு அறிவோம். ஆனால், அச்சொல் குறைந்த பட்சம் மதிப்பிடற்கரிய ஒரு தாமத்தைப் பெற்றுத்தந்திருக்கும், அப்போது நியாயத்தின் குரல் செவிமடுக்கப்பட்டிருக்கும்.”

இச்சட்டத்தின் நிதி சாராத பிரிவுகள் வருமாறு:

1) கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் பிரதேசங்கள் மேதகு ராணியாரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியும் கட்டுப்பாட்டு வாரியமும் பிரயோகித்துவந்த அதிகாரங்கள் இந்தியாவுக்கான வெளியுறவுத்துறை அமைச்சரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. அவர் 15 உறுப்பினர்கள் கொண்ட கவுன்சிலை நியமித்தார். அந்த

உறுப்பினர்கள் நன்னடத்தையுடன் பதவிவகித்தனர். ஒவ்வொரு உறுப்பினரும் இந்தியாவின் வருவாய்களிலிருந்து ஆண்டொன்றுக்கு 1200 பவுண்டுகள் ஊதியமாகப் பெற்றனர். வெளியுறவுத்துறை அமைச்சரின் ஊதியம் மற்றும் அவரது அமைச்சகத்திற்கான செலவினங்கள் முழுவதும் இந்திய வருவாயிலிருந்து செலுத்தப்பட்டன.

2) ஒருசில குறிப்பிட்ட விஷயங்களைத் தவிரக் கவுன்சிலின் பெரும்பான்மை முடிவுக்கு எதிராகச் செயல்படுவதற்கு வெளியுறவுத் துறைச் செயலர் அதிகாரம் பெற்றிருந்தார். சமாதானம் மற்றும் போர் சம்பந்தமான பிரச்சினைகளிலும் கூட (இதுவரை இப்பிரச்சினைகளை இயக்குநர்கள் மன்றத்தின் ரகசியக் கமிட்டியின் மூலமாக கட்டுப்பாட்டு வாரியம் கையாண்டு வந்தது) தனது கவுன்சிலைக் கலந்தாலோசிக்காமல் உத்தரவுகளை அனுப்பவும் அல்லது உறுப்பினர்களுக்கு அந்த உத்தரவுகளைத் தெரிவிக்கவும் வெளியுறவுத்துறைச் செயலர் அதிகாரம் பெற்றிருந்தார்.

3) இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல், மதராஸ் மற்றும் பம்பாயின் கவர்னர்களை இனி மேதகு ராணியார் நியமிப்பார்; மேதகு ராணியாரின் சம்மதத்துடன் லெப்டினன்ட் கவர்னர்களை கவர்னர் ஜெனரல் நியமிப்பார். போட்டியின் மூலம் இந்தியாவின் சிவில் சர்வீசுக்கு அனுமதிப்பதற்கான விதிகளை வெளிவிவகாரத்துறைச் செயலர் உருவாக்க வேண்டும்.

மேற்கூறப்பட்ட நிர்வாகப் பிரிவின் தீயபோக்குகள் 1. ஏதேச்சாதிகாரம், 2. ரகசியம் மற்றும் 3. பொறுப்பின்மை ஆகியவற்றுக்குச் சான்று பகருகின்றன. இவையனைத்தும் நாட்டின் நல்ல நிர்வாத்திற்கு எதிரானவையாகும். தங்களது சொந்த நாட்டின் நிர்வாகத்தில் சொந்த நாட்டு மக்களின் குரலுக்குச் செவிமடுக்கும் ஷரத்து எதுவும் அச்சட்டத்தில் இல்லை என்பது வருந்தற்குரியது. இந்த முக்கிய விஷயத்தில் கம்பெனியின் நிர்வாகம் முடியரசின் நிர்வாகத்திலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டிருந்தது என்று எவரேனும் கூறமுடியுமா?

இச்சட்டத்தின் ஷரத்துக்களுக்கு விளம்பரம் கொடுப்பதற்காக விக்டோரியா ராணி, லார்டு டெர்பியை (அதன் முதலாவது நகலில் திருப்தியடையவில்லை என்பது தெளிவாகிறது) ஒரு பிரகடனம் வெளியிடுமாறு பணித்தார். அது "பெருந்தன்மை, இரக்க குணம்

மதசகிப்புத்தன்மை போன்ற உணர்வுகளைப் பிரதிபலிப்பதாக இருக்க வேண்டும், பிரிட்டிஷ் முடியரசின் பிரஜைகளுக்குச் சமமாக இந்தியர்கள் பெறவிருக்கும் சலுகைகளையும், நாகரிகத்தின் வழியில் கிடைக்க விருக்கும் வளவாழ்வையும் பிரதிபலிப்பதாக இருக்க வேண்டும்," என்று அவர் கூறினார்.

இந்தியாவில் இப்பிரகடனம் வாசித்தளிக்கப்பட்டது. இந்தியாவின் அரசியல் உரிமை ஆவணமாகவும் அது கருதப்பட்டது. அந்த அரசியல் உரிமை ஆவணத்தில் மக்கள் உரிமைகள் அடங்கியிருக்கவில்லை. ஆனாலும் அது ஒரு மகத்தான ஆவணமாக இருந்தது.

இந்தியாவுக்கு இங்கிலாந்தின் பங்களிப்பை மதிப்பீடு செய்ய வேண்டியுள்ளது. இங்கிலாந்திற்கு இந்தியாவினுடைய பங்களிப்பின் அளப்பரிய தன்மையைப் பார்க்கும்போது இந்தியாவுக்கு இங்கிலாந்தின் பங்களிப்பு கெட்டி இல்லை என்பது திகைப்படையச் செய்வதாக உள்ளது. பொருளாதாரக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கும்போது இந்த இரு கூற்றுகளுமே உண்மைதான். மற்றொரு கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கும்போது, இந்தியாவின் பங்களிப்பை நீதி மற்றும் மானுடநேயம் என்ற துலாக்கோலில் நிறுக்கமுடியாது எனில், இங்கிலாந்தின் பங்களிப்பைத் தங்கம் வெள்ளி என்ற தராசில் எடை போடமுடியாது. கடைசியில் கூறப்பட்ட கூற்று உயர்வு நவீனவாதத்தின் உருவகமாகவும் உண்மையானதாகும். இந்தியாவின் தங்கம் மற்றும் வெள்ளிச் சேமிப்பைப் பெருக்குவதற்கு இங்கிலாந்து எதுவும் செய்யவில்லை: மாறாக "உலகின் சாக்கடைக்குழி"யான இந்தியாவை அது வற்றடித்து விட்டது.

அதன் பங்களிப்பு பொருளாதாரமில்லாத துறையில்தான் இருக்கிறது. ஆனாலும் கூட அது நாணயத்தினால் அளவிடமுடியாத அளவுக்கு மகத்தானது.

"இந்தியாவில் தாங்கள் ஆற்றிய பணிகளை ஆங்கிலேயர்கள் கலப்படமற்ற திருப்தியுடன் இல்லாவிடினும் நியாயமான பெருமிதத்துடன் திரும்பிப் பார்க்க முடியும். இந்திய மக்களுக்கு அவர்கள் மகத்தான மானுடக் கொடையாம் அமைதியை வழங்கியுள்ளனர். மேற்கத்தியக் கல்விமுறையை அவர்கள் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளனர், தொன்மையான நாகரிகத்தைக் கொண்ட நாட்டை நவீன அமைப்புகளுடன், நவீனவாழ்வுடன் தொடர்புபடுத்தினர். அவர்கள் உருவாக்கி

யுள்ள நிர்வாக அமைப்பில் காலப்போக்கில் சீர்திருத்தம் தேவைப்பட்டபோதும் கூட, அது வலுவானதாகவும் திறமையுடன் செயல்படக்கூடியதாகவும் உள்ளது. அவர்கள் அறிவார்ந்த சட்டங்களை இயற்றியுள்ளனர். நீதிமன்றங்களைத் தோற்றுவித்தனர், இந்த நீதிமன்றங்களின் தூய்மையை உலகின் எந்த நாட்டு நீதிமன்றங்களுடனும் ஒப்பிடமுடியும். இந்தியாவில் பிரிட்டிஷார் ஆற்றியுள்ள பணிகளின் இப்பலன்களை விமர்சிப்பவர் எவரும் உயர்வாகப் பாராட்டாதிருக்க முடியாது.”

ஆனால், வெறும் மிருகத்தனமான அமைதிக்குப் பதிலாகப் பொருளாதார ஏழ்மையை விரும்பமுடியுமா என்பதை ஒவ்வொருவரும் முடிவு செய்து கொள்ளட்டும்.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில்
மாகாண நிதி ஆதாரங்களின்
பரிணாம வளர்ச்சி

இம்பீரியல் நிதி ஆதாரங்களை மாகாண வாரியாகப்
பரவலாக்குவது குறித்த ஓர் ஆய்வு

பி.ஆர். அம்பேத்கர்

பம்பாய், சைடென்ஹாம் வர்த்தகவியல் மற்றும்
பொருளாதாரவியல் கல்லூரியில் அரசியல்
பொருளாதாரத்துறையில் சிறிது காலம் பேராசிரியர்.

“ரூபாயின் பிரச்சினை”, “இந்தியாவில் ஜாதிகள்”
“இந்தியாவின் சிறிய சொத்துக்களும் அவற்றுக்கான
பரிகாரங்களும்” ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியர்.

நியூயார்க், கொலம்பியாப் பல்கலைக்கழகப் பொருளாதாரப்
பேராசிரியர் எட்வின் ஆர்.ஏ. செலிக்மான்
அளித்த முன்னுரையுடன்

(1925, கிரேட் பிரிட்டன், வெஸ்ட்மினிஸ்டர், பி.எஸ், கிங் &
லன்ஸ் லிட்., பிரசுரித்த பதிப்பின் மறுபிரசுரம்)

தமிழக அரசு
சமர்ப்பணம்

சமர்ப்பணம்

பரோடா மஹாராஜா

மேன்மை தாங்கிய ஸ்ரீசாயாஜிராவ் கெயிக்வாட் அவர்களுக்கு
என்கல்விக்காக அளித்த பேருதவிகளுக்கு நன்றியின்
காணிக்கையாக இந்நூலைச் சமர்ப்பணம்
செய்கின்றேன்.

முன்னுரை

இந்திய நிதி அல்லது பொருளியல் சம்பந்தமான ஓர் ஆய்வை வழங்குதவற்காக மன்னிப்புக் கோரவேண்டிய மரபான அவமானத்திலிருந்து மாணவர்கள் வெகுகாலத்திற்குக் காக்கப்படுவார்கள். ஆனால், மறுபுறத்தில் தங்களது சம்பந்தப்பட்ட ஆய்வுகளின் குறைபாடுகளுக்காக, அதேபோன்று வெகுகாலம் வரை அவர்கள் மன்னிப்புக் கோரவேண்டிய அவசியமும் ஏற்படும். ஒரு விஷயம் பகுப்பாய்வு செய்யப்படவேண்டியதாக இருக்கும்போதுகூட, ஒரு சிறந்த பகுப்பாய்வுக்கு ஒரு வரலாற்றுப் பின்னணி தேவைப்படுகிறது. துரதிருஷ்டவமசாக இந்திய நிதித்துறை சம்பந்தமாக எந்தவித ஆரம்பப் பணிகளும் செய்யப்படவில்லை. அதன் காரணமாக அத்துறையில் முன்னோடியாக இருக்க விழைபவர் எதிர்கொள்ளும் சிரமங்களைச் சொல்லி மாளாது. சில விஷயங்களின் முன்வரலாறு முழுவதுமாக விளக்கிச் சொல்லப்படாத காரணத்தினால் அவ்வப்போது சிரமங்கள் ஏற்படுவதுண்டு. ஏதோ தவறு நடந்துவிட்டதோ என்ற அச்சம் அடிக்கடி ஏற்படுகிறது. அதிலிருந்து அந்த மாணவரைக் காப்பாற்ற யாருமில்லாதபோது எரிச்சலூட்டும் துன்பஉணர்வில் அவர் உழலுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. தான் ஆய்வு செய்யும் விஷயம் சம்பந்தப்பட்ட தகவலைக் கண்டெடுக்கும்போது ஒரு முன்னோடி மாணவர், அவ்வப்போது ஆனந்தப் பரவசமடைவது உண்டு. ஆனாலும், அது நெடிய அலுப்பூட்டும் தேடலுக்குப் பின்னர்தான், அதுவும் உமியிலிருந்து தானியத்தைக் கண்டெடுப்பது போலத்தான் கிடைக்கிறது. மறுபடியும் கிடைக்கக்கூடிய அத்தகவல் ஆதாரங்கள் சில சமயங்களில் தவறான வழிகாட்டிகளாக இருக்கின்றன. அவற்றை ஆய்வுசெய்வது, கணிசமான காலமும் ஆற்றலும் விரய மாவதில்தான் முடிகிறது.

இப்போதைய கடமையைப் பீடித்துள்ள சிரமங்கள் இவை தான். எந்த மாணவரையும் அவரது பணிக்குத் தயாரிக்கும் நூல்கள் எதுவும் இல்லை: அல்லது அவரது உழைப்பை எளிதாக்கும் அறிஞர்கள் எவரும் இல்லை: அல்லது அவரைச் சரியான பாதையில் வழி நடத்திச் செல்லவும் யாரும் கிடையாது. இத்தகைய சிரமங்கள் ஒருபுறமிருக்க, அதிக விவரங்களின்றி இந்த ஆய்வை முழுமையானதாக்கும் ஒரு முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இது, இப்பணியை மிகவும் கடினமாக்கியுள்ளது. ஆனால் இதில் சம்பந்தப்பட்டுள்ள உழைப்பைப் பற்றி நான் பேசவிரும்பவில்லை, அல்லது இத் தனி

நூலைத் தயாரிப்பதில் உதவியாக இருந்த நூல்கள், ஆவணங்கள் ஆகியவற்றின் நீண்ட பட்டியலை வெளியிட்டு வாசகரை அதிர்ச்சி யூட்டவும் விரும்பவில்லை. நான் சொல்ல விரும்புவதெல்லாம் அதன் குறைபாடுகளைப் பற்றித்தான். உண்மையில் குறைபாடுகள் ஏராளமானவையாக இருப்பதைக் கற்றறிந்த மதிப்புரையாளர் கண்டறியலாம். ஆனாலும் அவை இத்தனிநூல் பெற்றிருப்பதாகக் கண்டறியப்படும் மதிப்பைப் பாதிக்குமளவுக்கு மோசமானவையல்ல என்பது எனது கருத்தாகும். எனது வருத்தமெல்லாம், ஒரு சில குறைபாடுகளைப் பற்றித்தான். இந்தியாவில் உள்ளாட்சி நிதித்துறை பரவலாக்கப்பட்ட ஒரு தேதியை நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்; ஆனால், அந்தத் தேதி முற்பட்டதாக இருக்காது என்றும், நான் குறிப்பிட்டுள்ள தேதியை விட முந்திய தேதியாக அது இருக்கக்கூடும் என்றும் நான் கருதுகிறேன். இறுதியில் இந்த விஷயத்தைப் புரிய வைத்துவிட்டேன் என நினைக்கிறேன். ஆனால் அது வைக்கோல் போரிலிருந்து ஊசியைத் தேடுவதற்கு ஒப்பான கடமையாக இருந்திருக்கும். அந்தப் பயனின் மதிப்பு, அதைப் பெறுவதற்காகச் செலவிடப்பட்ட உழைப்பிற்கு ஈடாக இருக்குமா என்பது ஐயத்திற்குரியதாகும். மேலும், என்னுடைய தேதியைப்பற்றி நான் நம்பிக்கையுடன் இல்லாவிட்டாலும் கூடப், பிற்கால ஆராய்ச்சியாளர்கள் என்னுடைய கூற்றை உறுதிப்படுத்தக்கூடும் என்பது எனது கருத்து. நான் எடுத்துக்கொள்ளாத மற்றொரு விஷயம், ஆனால் எடுத்துக் கொள்ள மிகவும் விரும்பியிருக்கக்கூடிய விஷயம், மாநில மற்றும் உள்ளாட்சி நிதிகளுக்கிடையிலான உறவு சம்பந்தப்பட்டதாகும். இதை நான் செய்யத் திட்டமிட்டிருந்தேன். ஆனால், அதைத் தொடருவதை விட்டு விட்டேன். ஏனெனில், நான் ஆய்வுக்குத் தேர்வு செய்துள்ள பிரதான விஷயமான ஏகாதிபத்திய நிதியமைப்பை, மாநில அளவில் பரவலாக்குதல் என்பது அந்தத் தலைப்புக்குச் சம்பந்தமில்லாத உண்மைகளையும் வாதங்களையும் கொண்டு நிரப்பப்பட்டிருந்தது. இக் குறைபாடுகள் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் உள்ளாட்சி நிதியமைப்பு குறித்த ஓர் அனுபந்தத் தனிநூலினால் அகற்றப்படும், அது தயாரிக்கப்பட்டு வருகிறது. விரைவிலேயே அது பிரசுரிக்கப்படும் என்று கருதுகிறேன். இத்தனிநூலின் ஒரு குறையாக ஆங்காங்கே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைச் சுட்டிக்காட்டக்கூடும். அவற்றைத் தவிர்த்திருக்கலாம் என்று கூறுவது கூட நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால், பொருளாதாரத்தை விளக்கும் வார்த்தைகள் தெளிவற்றவையாக இருக்கும் பட்சத்தில் ஒரே விஷயம் திரும்பத் திரும்பக் கூறப் படுவது தவிர்க்கமுடியாதது என்பதை நியாயப்படுத்த வேண்டும், ஏனெனில், விளக்கமளிப்பதன்

நலன்கள் எப்போதும் அவற்றில் உள்ள மனச்சோர்வை மிஞ்சுவதாக இருக்க வேண்டும்.

மதிப்பிடற்கரிய பல யோசனைகள் வழங்கியதற்காகவும், இத்தலைப்பு சம்பந்தமான பல முக்கிய ஆவணங்களைக் கொடுத்துதவியதற்காகவும் இந்தியா அலுவலகத்தில் நிதித்துறைச் செயலாளராக இருந்த திரு.ராபின்சன் அவர்களுக்கு நன்றி கூறாமல் இந்த முன்னுரையை என்னால் முடிக்கமுடியாது. கையெழுத்துப் பிரதியின் ஒரு சிறிய பகுதியின் நகலை வாசித்துப் பார்த்த லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர் கேனனுக்கும் கூட நான் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கொலம்பியாப் பல்கலைக்கழகத்தில் எனது ஆசிரியராக இருந்த பேராசிரியர் செலிக்மானுக்கு நான் பட்டிருக்கும் கடன் அளப்பரியது. ஏனெனில், அவரிடம் இருந்துதான் பொது நிதி இயல் கோட்பாடுகளின் முதலாவது பாடங்களை நான் கற்றேன். அச்சுப் பிழை திருத்தும் மிகக் கடுமையான பணியில் எனக்கு ஒத்துழைப்பளித்த எனது நண்பர் திரு.சி.எஸ். தியோலுக்கும் நன்றி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

- அம்பேத்கர்

அணிந்துரை

தமது அற்புதமான ஆய்வுக்கட்டுரையில் திரு. அம்பேத்கர் விவாதப் பொருளாக எடுத்துக் கொண்டுள்ள பிரச்சினை உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பெரும் ஆர்வத்தைத் தூண்டிவிட்டுள்ளது. ஆரம்பம் முதல், மைய மற்றும் உள்ளாட்சி அரசாங்கங்கள் திணிக்கும் நிதிச்சுமைகளை நாம் கண்டுவருகிறோம். ஓர் அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்ட உடனேயே ஒருபுறத்தில் யுத்தங்களை நடத்து வதற்கும் மறுபுறத்தில் உள்ளாட்சிப் பாதுகாப்புக்கும் வசதிகளுக்கும் வகை செய்வதற்கும் அரசு மற்றும் உள்ளாட்சி நிர்வாகிகளுக்குச் செலவினங்களுக்குப் பணம் தேவைப்பட்டது. பிற்காலத்தில்தான் உள்ளாட்சி மற்றும் மத்திய அரசியல் அமைப்புகளுக்கிடையில் இடைச்செருகலாகத் திரு. அம்பேத்கர் கூறுவதுபோல் பிரதேச அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. பல்வேறு வகையான செலவினங்களுக்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட பெயர்கள், அதிகாரிகள் கூறுவதிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபடுகின்றன. இந்தியாவில் நாம் உள்ளாட்சி, பிரதேச மற்றும் ஏகாதிபத்தியச் செலவினங்கள் என்று கூறுகிறோம்; ஜெர்மனியில் உள்ளாட்சி, அரசு மற்றும் ஏகாதிபத்தியச் செலவினங்கள் என்று கூறுகிறார்கள்; அமெரிக்காவிலும் ஸ்விட்சர்லாந்திலும் உள்ளாட்சி அரசு மற்றும் (பெடரல்) மத்திய அரசுச் செலவினங்கள் என்கிறார்கள்; ஆஸ்திரேலியாவில் உள்ளாட்சி, அரசு மற்றும் காமன் வெல்த் செலவினம் என்று அழைக்கிறார்கள்; தென் ஆப்பிரிக்காவிலும் கனடாவிலும் உள்ளாட்சி, பிரதேச, பெடரல் செலவினங்கள் என்கிறார்கள்; பிரான்சில் உள்ளாட்சி, துறைசார்ந்த மற்றும் பொதுச் செலவினங்கள் என்று கூறுகின்றனர். பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தில் உள்ளதைப் போல இன்னும் சில நாடுகளில் ஒட்டுமொத்தமாக சாம்ராஜ்யமே ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு சர்வாம்ச செலவினங்கள் வகை உருவாக்கப்பட்டு வருகிறது.

அரசாங்கத்தினுடைய செயல்பாடுகளில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றத்தின் காரணமாக, இச்செலவினங்களின் பல்வேறு வகைகளின் தன்மைகளும் முக்கியத்துவமும், அவற்றுற்கிடையிலான உறவுகளும் தொடர்ச்சியான மாற்றங்களுக்குள்ளாகி வருகின்றன. பெருமளவிற்கு இது பொதுவான பொருளாதாரச் சூழ்நிலைகளினால் ஏற்பட்ட மாற்றமாகும். இது, அரசியல் கட்டமைப்பு அல்லது நிர்வாக நடவடிக்கையைப் படிப்படியாக மாற்றியமைப்பதில் முடிந்தது. சில நாடுகளில், அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, சுவிட்சர்லாந்து போன்ற நாடுகளில்

உள்ளதைப்போல பெடரல் அரசாங்கத்தை முன்னர் அரசரிமை பெற்றிருந்த நாடுகள் தான் உருவாக்கின. இன்னும் சில நாடுகளில் இடைப்பட்ட (மார்காண அல்லது மாநில) அரசாங்கம் உள்ளாட்சி அல்லது மத்திய அரசாங்கங்களுடன் ஒப்பிடும் பொழுது முக்கியத்துவம் இழந்து நிற்கிறது. வேறு நாடுகளில் இதற்கு நேர் மாறாக இருக்கிறது.

வரிவிதிப்பின் நெருக்குதல் அதிகரித்ததுடன் நவீன ஜனநாயகங்களின் கீழ் அதிகரிக்கப்பட்ட அரசாங்க நடவடிக்கைகளின் வளர்ச்சியும் சேர்ந்து, அரசாங்கத்தின் இந்தப் பல்வேறு வடிவங்களிடையே பளுவை நேர்மையாகப் பங்கிடும் பிரச்சினை ஏறக்குறைய கடுமையாகியுள்ளது. திரு அம்பேத்கர் கூறுவது போன்ற ஒதுக்கீடுகள், ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டவருவாய், பங்கு வருவாய் போன்றவை எல்லா நாடுகளிலும் பின்பற்றப்படும் வழிமுறைகளைப் போன்றவைதான். மூன்று அடிப்படைத் திட்டங்களில் ஒன்று பின்பற்றப்படவேண்டும். மத்திய அல்லது மாநில அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்ட பயத்தின் அளவுக் கேற்ப, ஒன்று மற்றொன்றைக் கட்டுப்படுத்தவேண்டும்: முன்பு அமெரிக்காவிலும் ஜெர்மனியிலும் ஒட்டுமொத்தமாக அல்லது பெருமளவில் மாநிலங்கள்தான் மத்திய அரசாங்கத்தை ஆதரித்துவந்தன; நவீன காலத்தில் கனடாவிலும் ஆஸ்திரேலியாவிலும் இதற்கு நேர் மாறாக இருந்தது உண்மை. அல்லது, இரண்டாவதாகத் தெளிவான வருவாய்களைத் தனித்தனி அரசாங்கங்களுக்கு ஒதுக்கலாம்: அண்மைக்காலம் வரை அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, சுவிட்சர்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் உள்ள அரசாங்கங்கள் முக்கியமாக மறைமுக வரிகள் மூலமாகத்தான் நடத்தப்பட்டன. மாநில அரசாங்கங்கள் நேரடி வரிகளினால் நடத்தப்பட்டன. அல்லது மூன்றாவதாக, வருவாய்களை ஒரு அரசாங்கம் வசூலித்து அதன் ஒரு பகுதியை மற்றொரு அரசாங்கத்திற்கு ஒதுக்கலாம்; ஒரு மாநில அரசு வரிகளைத் தன் பெடரல் அரசாங்கத்துடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் பல உதாரணங்களும் உள்ளன. அமெரிக்காவில் தற்போது மாநில மற்றும் பெடரல் அரசாங்கத்திற்கிடையில் வழி வழி வந்த வரியை முறையாகச் செலவிடுவது ஒரு பெரும் பிரச்சினையாகியுள்ளது; ஜெர்மனியில் மாநில மற்றும் பெடரல் அரசாங்கத்தின் நிதிஉறவுகள், அரசியல் விவாதத்தில் முன்னணியில் உள்ளன.

இந்த விவாதத்திற்குத் திரு. அம்பேத்கரின் பங்களிப்பினுடைய மதிப்பு, உண்மைகளைப் புறவயமாக வரிசைப்படுத்திக் கூறியிருப்பதிலும் தமது சொந்த நாட்டில் நிகழ்ந்துள்ள ஆர்வமூட்டும்

வளர்ச்சிப் போக்குகளை நடுநிலையாக ஆய்வு செய்திருப்பதிலும் அடங்கியுள்ளது. இதரநாடுகளுக்கும் இப்படிப்பினைகள் பொருந்தும்; எனக்குத் தெரிந்தவரை, அடிப்படைக் கோட்பாடுகளைப்பற்றி இவ்வளவு விரிவான ஆய்வு வேறு எங்கும் நடைபெற்றதில்லை.

பாதிச் சித்திரம் மட்டுமே வழங்கப்பட்டுள்ளது என்பதுதான் உண்மை. ஏனெனில், இத்துறையில் உள்ளாட்சி அதிகாரிகள் நுழைந்த தனாலும், மாநில (மாகாண) மற்றும் பொது (பெடரல்) தேவைகளுடன் ஒப்பிடும்பொழுது அவர்களுடைய நிதித் தேவைகளுக்கான கோரிக்கைகளினாலும் நிலைமை எங்கும் சிக்கலடைந்திருந்தது. உதாரணமாக, அமெரிக்காவில் இப்போது பரவலாக விவர்திக்கப்படும் பிரச்சினை பள்ளிகளுக்கு நிதியுதவியளிப்பது பற்றிய்தாகும். இது நிதிசார்ந்த இடையுறவு சம்பந்தமான கேள்விகளுக்கு, அளிக்கப்படவிருக்கும் சரியான பதிலையே அதன் தீர்வு பெருமளவுக்குச் சார்ந்துள்ளது. இப்பிரச்சினைக்காகத் திரு. அம்பேத்கர் பின்னர் ஓர் ஆய்வில் தன்னையே அர்ப்பணித்துக் கொள்ளத் திட்டமிட்டுள்ளார். ஆரம்பப் பிரச்சினையை இங்கு அவர் வெற்றிகரமாகக் கையாளுவதைப் போலவே அந்த நிலைமையை விளக்குவதிலும் அவர் வெற்றி காண்பாரேயானால், நாமனைவரும் அவருக்கு இன்னமும் அதிகமாகக் கடமைப்பட்டவர்களாவோம்.

எட்வின் ஆர். ஏ. செலிக்மான்

கொலம்பியாப் பல்கலைக் கழகம், நியூயார்க்,
அக்டோபர், 1924.

முன்னுரை

பொருளின் விளக்கமும் சுருக்கமும்

இந்திய நிதி விபரங்களை அறிந்து கொள்வதற்கு ஒரு மாணவருக்கு இரண்டு முக்கிய தகவல் மூலங்கள் வழிகாட்டியாக இருக்கின்றன. ஒன்று ஆண்டு பட்ஜெட் விபரம்: மற்றது ஆண்டு நிதி மற்றும் வருவாய்க் கணக்கு விபரங்கள். இவை இரண்டும் தனித்தனியாக வெளியிடப்பட்டாலும் நிதி பற்றிய விபரங்களை அறிந்து கொள்வதற்குப் பெரும் துணையாக அவை இருக்கின்றன. ஏனென்றால் இது ஒரு விரிவான விளக்கமான ஆண்டு நிதி நடவடிக்கைகளைப் பற்றியதாகும். மேலும், இதில் அடங்கிய விபரங்கள் நிதி மற்றும் வருவாய் கணக்குகளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த மூல ஆதாரங்கள் உதவியாக இருந்தாலும் கூட அவற்றில் குழப்பங்கள் இல்லாமல் இல்லை. அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட நிதி மற்றும் வருவாய்க் கணக்குகளைப் பார்க்கின்றபோது நிதிக் கணக்கு விபரங்கள் நான்கு வெவ்வேறு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். அவையாவன: 1. இம்பீரியல் 2. மாகாணம் 3. இணைக்கப்பட்ட உள்ளூர் 4. இணைக்கப்படாத உள்ளூர். ஆனாலும் இவை ஒரே சீராக இருப்பதாகச் சொல்ல முடியாது. உதாரணமாக, 1870 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பாக ஒரே கணக்கு விபரத் தொடர்ச்சிகள் "மாகாணக் கணக்கு" விபரங்களில் காணப்படவில்லை. மேலும் 1863 ஆம் ஆண்டுக்கு முன் 'உள்ளூர்' என்ற தலைப்பில் எந்தக் கணக்கு விபரங்களும் காணப்படவில்லை. அதே மாதிரி, 1870 ஆம் ஆண்டுக்கு முன் உள்ள நிதி விபரங்கள் இம்பீரியல் மற்றும் உள்ளூர் என்ற வகையில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், 1905 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்வரும் கணக்கு விபரத் தொடர்ச்சிகள் இம்பீரியல்

1. "உள்ளூர் சேராதவை" என்ற கணக்கு விபரங்கள் நிதி மற்றும் வருவாய் கணக்கு விபரங்களில் காணப்படாதது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. சேர்க்கப்படாத காரணத்தை மிக நுட்பமான காரணங்கள் இருப்பதாக "மதராஸ் மேலுவல்" (பகுதி 1, பாகம் V பக்கங்கள் 467-9) சுட்டிக்காட்டுகிறது. சேர்க்கப்படாத நிறிகள் மத்திய அரசாங்கத்தின் சாதாரணமான நிதிவசூலிக்கும் ஏஜென்சியுமே வசூலிக்கப்படவில்லை என்பதால் அதில் தலை யிடவில்லை. இன்னொரு நுட்பமான காரணமும் உள்ளது. அதாவது "சிலில் கணக்கு மரபு" (பக்கம் 137), மூன்றாவது பதிப்பில் ஒரு தீர்ப்பைச் சுட்டிக்காட்டி கூறப்படுகிறது. அதன்படி அரசாங்கக் கருவூலத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற தேவை இல்லை. ஆகவே அவை நிதிவிவரங்களில் சேர்க்கப்படாதது என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆனால் ஏழாவது மற்றும் அண்மையில் வெளியிடப்பட்ட பதிப்பில் (பக்கம் 122) அந்தத் தீர்ப்பிற்கு இவ்வாறு அர்த்தம் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதன்படி ஒவ்வொரு பொதுநிதியும் அரசாங்கக் கருவூலத்தில் சேர்க்கவேண்டிய அவசியம் உள்ளது. இதற்கு மேலாக ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விளக்கம் 'அறநெறி மற்றும் பருப்பொருள் வளர்ச்சி' (Moral and Material Progress Report)

மற்றும் உள்ளூர் என்ற வகையில் பிரிக்கப்படவில்லை. மாறாக 1. இம்பீரியல் 2. மாகாணம், என்ற அடிப்படையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் 1921-ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் வருகின்ற நிதி விபரங்கள் இம்பீரியல் நடவடிக்கைகளை மட்டுமே விளக்குகிறது. இவ்வகையான நிதிக்கணக்கு விபரங்கள் முதலில் படிப்பவருக்கு அதிகக் குழப்பத்தை ஏற்படும். இதனால், அவருக்கு இயற்கையாக மனதில் எழும்புகிற கேள்வி என்னவென்றால், இந்த வேறுபட்ட பகுதிகளின் வகைபாடு எவ்வாறு பரிணாம வளர்ச்சிபெற்றது; மற்றும் இவைகளில் ஒன்று, மற்றவைகளோடு எவ்வாறு சம்பந்தப்பட்டுள்ளது என்பதாகும்.

இந்த ஆய்வில், அவற்றில் ஒன்றான "மாகாண" என்பதன் தோற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் விளக்குவதற்கான ஒரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இந்த விவாதத்தைத் தொடருவதில் எந்த சிரமமும் இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக, இந்த விவாதப் பொருளை விளக்குவதைக் கோடிட்டுக்காட்டவும், பிரிக்கப்பட்டுள்ள பாகங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளைச் சுட்டிக்காட்டவும் இந்த ஆய்வுக்கு ஒரு முன்னுரை உசிதமானது என்று கருதப்பட்டது. இந்த விஷயத்தை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்வதை ஏதுவாக்குவதற்காக, இந்த ஆய்வுநான்கு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொன்றும் மாநில நிதியின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அமைப்பு ஆகியவற்றை விளக்குகிறது. இறுதி வடிவம் 1979ஆம் ஆண்டின் அரசியல் சட்ட மாற்றங்களினால் வடிக்கப்பட்டது. பாகம் ஒன்றில் சிக்கல் நிறைந்த, இதுவரை கடக்கப்படாத, ஆயினும் தேவையான பாதை, மாநில நிதியின் தோற்றுவாயைப் பற்றிய ஒரு முழுமையான கருத்தை வழங்குவதற்காகக் கடக்கப்பட்டுள்ளது. இப்போதைய மாணவர்கள் கடந்த காலத்தை ஆய்வு செய்யவேண்டும் என்று கூறும் முதுமொழிக்கு உரிய மதிப்பளிக்கும் அதேசமயம், தற்காலத்தில் கடந்த காலத்தைத் தவிர வேறு எதையும் இங்கு ஆராயவில்லை. இயல் 1, பாகம் 1 இல் மாகாண நிதித்துறை தொடங்கப்படுவதற்கு முன்னர் நடப்பில் இருந்த நிதி அமைப்பைப் பற்றிய சித்திரத்தை வழங்கவும், அதன் அமைப்பில் ஒரு மாற்றம் தேவைப்படுவதற்கான காரணங்களை விளக்கவும் ஒரு முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இயல் இரண்டில், மறுசீரமைப்புக் காலத்தின்போது பிரேரணை செய்யப்பட்ட மாற்று நிதியமைப்பு விளக்கப்பட்டிருப்பதுடன், அது ஏன் பொதுவாக ஏற்கப்படாமல் தோல்வியடைந்தது என்பதும் விளக்கப்

(முன் பக்க அடிக்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

பற்றிய 1882-83 ஆண்டுக்கான அறிக்கையில் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன்படி இந்த வகையான நிதி, பொதுநிதியில் சேர்க்க வேண்டுமென்ப தில்லை. ஏனென்றால் இவை பெரும்பாலும் தனி அறக்கட்டளை மற்றும் நன்கொடைகளில் அடங்கி உள்ளது.

பட்டுள்ளது. இப்போதுள்ள அமைப்புக்கும் அதன் மாற்று அமைப்புக்கும் இடையில் ஒரு சமரசமாக அமைந்த திட்டத்தைப் பற்றிய விவாதத்திற்கும் அதை வரவேற்கும் கட்டாயத்தை ஏற்படுத்திய சூழ்நிலைகளுக்கும் இயல் மூன்று அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது.

பகுதி ஒன்றில் அதன் தோற்றுவாயை விளக்கியபின், பகுதி இரண்டில் மாகாண நிதியமைப்பின் வளர்ச்சியே விவாதப் பொருளாக்கப்பட்டுள்ளது. பகுதி ஒன்றில் பின்பற்றப்பட்ட ஏற்பாடு எந்த அளவுக்கு உதவிகரமாக இருக்கும் என்பது, அதனுடன் ஒப்பிடுவதற்கு எதுவும் இல்லாத நிலையில் வாசகருடைய முடிவுக்கே விட்டுவிட வேண்டும். ஆயினும், பகுதி இரண்டைப் பொறுத்தவரை மறைந்த நீதிபதி ரானடே 1887இல் மாகாண நிதியமைப்பு குறித்துப் பிரசுரித்த துண்டுதுண்டாகக் கோடிட்டுக்காட்டிய ஒரே விஷயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதிலிருந்து இந்த ஏற்பாடு மாறுபட்டது என்பதையும் இங்குக் குறிப்பிட்டாகவேண்டும். மாகாண நிதியமைப்பின் சிறப்பம்சங்களில், ஒவ்வொரு ஐந்தாவது ஆண்டிலும் மாகாண பட்ஜெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்ட வருவாய்களும் செலவினங்களும் மாற்றியமைக்கப்பட்டன என்பதை இரண்டாம் பாகத்தைப் படிப்பதிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளமுடியும். இரண்டாம் பாகத்தில் காணப்படும் விஷயங்களைமட்டும், அதுவும் 1882 ஆம் ஆண்டு வரையில் மட்டுமே தமது துண்டுப்பிரசுரத்தில் ஆய்வுசெய்துள்ள நீதிபதி ரானடே, ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு மாகாண நிதியமைப்பின் வளர்ச்சியில் உள்ள வெவ்வேறு கட்டங்களைக் குறிப்பதற்கு ஒரு நெறிமுறையாக இச்சிறப்பம்சத்தை எடுத்துக்கொண்டுள்ளார். அதன் விளைவாக அவருக்கு ஒவ்வொரு ஐந்தாண்டுக் காலமும் ஒரு கட்டமாக ஆகிறது, அவருடைய கரங்களில் மாகாண நிதியமைப்பின் வரலாறு அதை எத்தனை ஐந்தாண்டுகளாகப் பிரிக்கலாமோ அத்தனைக் கட்டங்களாக அமைகிறது. ஒவ்வொரு திருத்தமும் மாகாண நிதியமைப்பின் அடிப்படைகளை மாற்றியிருக்குமேயானால், அத்தகைய ஒரு ஏற்பாடு தர்க்கரீதியானதாக இருந்திருக்கும் என்பதையும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால், உண்மையில் மாகாண நிதியமைப்பு ஒவ்வொரு முறை திருத்தியமைக்கப்பட்டபோதும், அது தனது குணத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. இந்த மாற்றங்கள் சிரைக்கப்பட்ட ஆடுகளின்மீது வேகமாகக் காற்றடிப்பது போல இருந்தன. அடிப்படை ஆதாரங்களில் மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப மாகாண நிதியமைப்பினுடைய வளர்ச்சியின் வரலாறு கட்டங்களாகப் பிரிக்கப்படவேண்டுமானால், முற்றிலும் மாறுபட்ட தன்மையுடைய சிறப்பம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவேண்டும். பொதுநிதியமைப்புத் தத்துவத்தை எழுதுபவர்கள், அது முக்கியமாக வரிவிதிப்பதில் சமத்துவத்தன்மை,

செலவினங்களில் சிக்கனம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் விஷயம் என்று இதைக் கருதுவதுபோல் தெரிகிறது. ஆனால், ஒரு நிதியமைச்சருக்கு நிதி என்பது முக்கியமாக நடைமுறையில் பட்ஜெட்டில் சம நிலையை ஏற்படுத்துவது எவ்வாறு என்ற பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதாகவே இருக்கும். மாகாண பட்ஜெட்டுகளில் சமநிலையை ஏற்படுத்துவது எவ்வாறு என்ற பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதாகவே இருக்கும். மாகாண பட்ஜெட்டுகளில் சமநிலையை எட்டும் பிரச்சினையைச் சமாளிக்கும் வழிமுறைகளையும் அவ்வப்போது அதில் அறிமுகப்படுத்தும் மாற்றங்களையும் கண்டறியும் நோக்கத்துடன், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மாகாண நிதியமைப்பின் வரலாற்றை நாம் ஆராய்ந்தோமானால், மாகாண நிதியமைப்பு மூன்று தெளிவான வெவ்வேறு கட்டங்கள் மூலமாகப் பரிணாம வளர்ச்சியடைந்துள்ளதையும் ஒவ்வொன்றும் அதனுடைய சொந்த அளிப்புமுறையான ஒதுக்கீடுகள், ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வருவாய்கள், பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்ட வருவாய்கள் என்ற முறையில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளதையும் நாம் காணமுடியும். அதன் விளைவாக, நீதிபதி ரானடேயின் இயந்திர கதிலான திட்டத்தைப் பின்பற்றுவதற்குப் பதிலாக, இந்திய அரசாங்கம் பின்பற்றும் அரசாங்கங்களுக்கு அளிப்புமுறைக்கு ஏற்ப மாகாண நிதியமைப்பின் வளர்ச்சியை வெவ்வேறு கட்டங்களாகப் பிரிப்பது கூடுதல் தர்க்கரீதியானதாகவும் பயன்படுவதாகவும் இருக்கும் என்று கருதப்படுகிறது. அதன்விளைவாக, மாகாண நிதியமைப்பின் வளர்ச்சி சம்பந்தமான விஷயங்கள் அடங்கியுள்ள இரண்டாம் பகுதி, மூன்று இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

1. ஒதுக்கீட்டின் மூலம் பட்ஜெட் 2. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வருவாய்களின் மூலம் பட்ஜெட் 3. பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட வருவாய்களின் மூலம் பட்ஜெட் ஆகியவையே அவை.

மாகாண நிதியமைப்பின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் குறித்த இந்த விவாதம், அதனுடைய அமைப்பு முறையை ஆய்வு செய்வதன் மூலம் அதன் அமைப்பிலிருந்து சுதந்திரமாகச் செயல்படவில்லை என்ற மூன்றாம் பாகத்திலும் தொடரப்படுகிறது. மாகாண நிதியமைப்பு அதன் அமைப்பிலிருந்து சுதந்திரமாகச் செயல்படவில்லை என்ற உண்மையை வெளிக் கொணருவதற்காக, மாகாண அரசாங்கங்களின் நிதி அதிகாரங்கள்மீது இருந்த, இதுவரை அசட்டை செய்யப்பட்ட வரையறுக்கும் விதிகளை ஆய்வு செய்வதற்காக மூன்றாம் பாகத்திலுள்ள இயல் ஏழு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. மாகாண நிதியமைப்பின் உண்மையான நிலைமையைப் பற்றிய

ஆய்வு எட்டுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அதில், இத்தன்மைகள் பற்றிய மேற்கோள் ஒன்றினால் இந்த முடிவு உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. அதில் மாகாண நிதியமைப்பு என்ற பெயர் ஒருபுற மிருக்க-அங்கு மாகாண வருவாய்களோ அல்லது மாகாண சேவை களோ ஏகாதிபத்திய வருவாய்கள் மற்றும் ஏகாதிபத்திய சேவைகள் போன்று தனியாக இருக்கவில்லை. ஆகவே, அது அமைப்பில் சமஷ்டித் தன்மையுடன் இருப்பதற்குப் பதிலாக அது ஏகாதிபத்திய அமைப்பாகவே இருந்தது. பழைய சட்டத்தின் கீழ் இந்திய அரசாங்கத் தின் அரசியல் சட்டரீதியான பொறுப்புகளுக்கு பாதகம் விளை விக்காமல் மாகாண நிதியமைப்பின் வாய்ப்புகளை விரிவுபடுத்துவது எந்த அளவுக்குச் சாத்தியம் என்பதை இயல் ஒன்பது விவாதிக்கிறது.

1919 ஆம் ஆண்டின் சீர்திருத்தச்சட்டத்தின் மூலம் மாகாண நிதியமைப்பின் நுட்பத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்களைப் பற்றிப் பகுதி நான்கு விவாதிக்கிறது. இப்பாகத்தின் இயல் 10, இந்த மாற்றங்களுக்கு இட்டுச் சென்ற காரணங்களை ஆய்வுசெய்வதற்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. இயல் பதினொன்றில், புதிய சட்டத்தினால் செயல்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்களின் முழுவிளக்கம் அளிக்கப் பட்டுள்ளது. அதேசமயம் இயல் பன்னிரண்டு புதிய முறைமையைப் பற்றிய விமர்சனத்தை வழங்குகிறது.

மாகாண நிதியமைப்பைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்கு "நிதியமைப்பை பரவலாக்குதல்" என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்துவதில் இந்திய நிதித்துறையின் மாணவர்கள் சாதாரணமாகவே திருப்தியடைந்து கொள்கிறார்கள் என்ற உண்மை காரணமாக, இந்த ஆய்வின் மிகச் சிக்கலான தலைப்பு என்று அழைக்கப்படுவதை நியாயப்படுத்துவதற்காக இந்த விளக்கம் தரப்படுகிறது. பல்வேறு திசைகளில் இந்த அமைப்பு கிளைவிட்டுப் பரவியிருப்பதுடன் போதுமான அளவுக்குப் பரிச்சயம் கொண்டுள்ள இந்திய நிதித்துறையின் எந்த மாணவரும், நிதியமைப்பைப் பரவலாக்குதல் என்ற சொற்றொடர், மாகாண நிதியமைப்பை விளக்கும் அளவிற்குப் அர்த்தத்தை வழங்கவில்லை என்பதைக் காணத் தவறமாட்டார். இந்திய அமைப்பில் மாகாண பரவலாக்குதல் என்பதுமட்டுமே இருந்திருக்குமானால் ஒரு புதிய தலைப்புக்காக நாம் அலைய வேண்டியிருந்திருக்காது. உண்மையில், பரவலாக்குதலின் ஆரம்ப நிலைகள் ஒரே மாதிரியானவை அல்ல. அதன் மூலம் உருவான அமைப்புகள் தன்மையில் முற்றிலும் வேறுபட்டவை. உதாரணமாக மத்திய பரவலாக்கும் மையமும், 1885 இல் நடைமுறைக்குக்

கொண்டுவரப்பட்ட மத்திய பரவலாக்கும் கொள்கையினால் உருவான அமைப்புகளும், 1870இல் தொடங்கிவைக்கப்பட்ட மத்தியப் பரவலாக்குதல் கொள்கையிலிருந்து உருவான அமைப்புகள் மற்றும் மையத்திலிருந்து வேறுபட்டவையாகும். திரும்பவும் 1892 முதல் மத்தியப் பரவலாக்குதலைப் படிப்படியாகச் செயல்படுத்தும். 1855 அல்லது 1870 ஆம் ஆண்டுகளின் மத்திய பரவலாக்கப்பட்டதனால் பாதிக்கப்பட்டதிலிருந்து மாறுபட்டதாகும். தெளிவாகச் சொல்ல வேண்டுமெனில், 1855 ஆம் ஆண்டின் மத்தியக் கட்டுப்பாட்டைப் பரவலாக்கியது என்பது இந்திய நிதியமைப்பையே பரவலாக்குதல் என்பதாகும். அதன் பயனாக:

i. ஏகாதிபத்திய நிதியமைப்பிலிருந்து உள்ளாட்சி நிதியமைப்பைப் பிரித்தல் நிகழ்ந்தது. 1870 ஆம் ஆண்டின் மத்தியப் பரவலாக்குதல்தான் ஏகாதிபத்திய நிதியமைப்பை மத்திய பரவலாக்குதலாக மாற்றியது.

(அதனால் விளைந்த பயன்தான்:)

ii. ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பிலிருந்து மாகாண நிதியமைப்பு பிரிக்கப்பட்டது. 1882 ஆம் ஆண்டிலிருந்து தொடங்கிய மத்திய பரவலாக்குதல்தான் மாகாண நிதியமைப்பின் மத்திய பரவலாக்குதல் ஆகும்.

அதன் பயன் :

iii. மாகாண நிதியமைப்பிலிருந்து உள்ளாட்சி நிதியமைப்பைப் பிரித்தல்.

ஆகவே, “நிதியமைப்பைப் பரவலாக்குதல்” என்பது மாகாண நிதியமைப்பைக் குறிப்பதற்குப்பதிலாக மேலே விவரிக்கப்பட்ட இந்த பல்வகைப்பட்ட பரவலாக்கும் நிகழ்வுப்போக்குகளைக் குறிக்கும் ஒரு பொதுவான பெயராகும். பரவலாக்குதல் என்ற ஒரே வரியை ஆய்வுசெய்வதற்கு ஒரு தலைப்பாக இதைப் பயன்படுத்துவது குழப்பத்தையே ஏற்படுத்தும். இச் சொற்றொடரை, மேலே தனித் தனியாகக் குறிப்பிட்ட பரவலாக்குதலின் மூன்று வழிமுறைகளுக்கும் பொதுவாகப் பயன்படுத்தலாம். ஆகவே, ஆய்வு செய்யப்படுவதைப் பொருள்படுத்துவதைத் தவிர பரவலாக்கப்படும் ஒரு வழிமுறையை இந்த ஆய்வு குறிப்பதாக எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது என்பதற்காக, அதை “பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் மாகாண நிதி அமைப்பின் பரிணாம வளர்ச்சி” என்றும் “ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பை மாகாணவாரியாகப் பரவலாக்குதல் சம்பந்தமான

ஓர் ஆய்வு" என்ற உபதலைப்பிடுவதும் பொருத்தமானது என்று கருதப் பட்டது. இதில் 'மாகாணவாரியாக', 'ஏசுாதிபத்திய' என்ற சொற்கள் அவற்றிற்கே உரிய முக்கியத்துவத்துடன் வாசிக்கப்படவேண்டும். அடிக்கடி சொல்லலங்காரம் எவ்வளவு கவனக்குறைவாகச் செய்யப் படுகிறது என்பதற்கு மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நீதிபதி ரானடேயின் துண்டுப் பிரசுரம் "மாகாணநிதியைப் பரலவாக்குதல்" என்று தலைப் பிடப்பட்டிருப்பதை உதாரணமாகக் கூறலாம். அது மாகாண நிதி யமைப்பின் வளர்ச்சியைப்பற்றிக் கூறுவதாக இருந்தபோதிலும், அதை மாணவர்கள் கவனிக்காமல் விட்டுவிடக்கூடும். ஏனெனில், அதனுடைய தலைப்பு உள்ளாட்சி நிதியமைப்பின் வளர்ச்சியைக் குறிக்கும் விஷயமாக இருக்கவேண்டும் என்று பொருள்படுகிறது. பரவலாக்கப்படுவதில் பலவிதங்கள் உள்ளன என்பதை நீதிபதி ரானடே உணர்ந்திருப்பாரேயானால், தமது துண்டுப்பிரசுரத்தின் தலைப்புக்கும் உள்ளடக்கத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை என்பதை ஒருவேளை அவர் உணர்ந்திருக்கக்கூடும்.

- அம்பேத்கர்

மாகாண நிதி அமைப்பு: அதன் தோற்றுவாய்

இயல் -1

ஏகாதிபத்திய முறை :
அதன் வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும்

இந்தியாவில் ஏகாதிபத்திய அரசாங்க அமைப்புமுறை 1833 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கியது.

அதை நிறுவுவதற்கு நாடாளுமன்றத்தைத் தூண்டிய இரு முக்கிய நோக்கங்களில், ஒன்று, நீதித்துறை மற்றும் காவல்துறை அமைப்புகளில் நிலவிய பலவகைத் தன்மையை மாற்றி அதை ஒரே மாதிரியான அமைப்பாக, கூடுமானவரை இந்தியா முழுவதற்கும் ஒருபொதுவான அமைப்பாக அதை வகைப்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்துவதாகும். அச்சமயத்தில் நடப்பிலிருந்த அமைப்பின்படி, இத்தகைய பலவகைத்தன்மை இன்றியமையாததாக இருந்தது. ஏனெனில், சிவில் மற்றும் ராணுவ அரசாங்கம் மட்டுமின்றி வங்காளம்¹, மதராஸ்², பம்பாய்³ ஆகிய மாகாணங்கள் ஒவ்வொன்றின் வருவாய்களுக்கும் உத்தரவிட்டு நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு கவுன்சிலில் உள்ள சம்பந்தப்பட்ட கவர்னர்கள் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு கவர்னரும் தனித்தனியாக அவரது கட்டுப்பாட்டிலிருக்கும் பிரதேசங்களில் சிறந்த ஒழுங்கிற்கும், சிவில் அரசாங்கத்திற்கும் தேவையான விதிகளையும், அவசரச் சட்டங்களையும், விதிமுறைகளையும் வகுத்து அமல்செய்யும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர். ஆனால், அவை பிரிட்டிஷ் அரசின் சட்டதிட்டங்களுக்கு விரோதமாக இல்லாமல் நேர்மையானவையாகவும் நியாயமானவையாகவும் இருக்க வேண்டும். இந்த அதிகாரிகள் பிறப்பிக்கும் சட்டவிதிகள், இந்தியாவில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஆங்கிலேயச்சட்டம் முழுவதுடனும் 1726இல்

1. 13 ஜியோ 111 சி 63 எஸ் 36

2. 39, 40 ஜியோ 40. 111 சி 79 எஸ் 11

3. 47 ஜியோ, 111 செஸ் 2 சி 68 எஸ்.

முதலாம் ஜார்ஜின் சாசனத்துடனும், நாட்டின் குறிப்பிட்ட பகுதிகளுக்கு விஸ்தரிக்கப்பட்ட தேதிக்குப்பின்னர் இயற்றப்பட்ட இது ஆங்கிலேயச் சட்டங்களுடன் இணைக்கப்படவேண்டும்.

சட்டத்தின் இத்தகைய ஒரு பரவலான அமைப்பை நிர்வகிக்கும் பணி அதிகக் குழப்பம் நிறைந்ததாக இருந்ததனால் கல்கத்தாவின் உச்சநீதிமன்றம் பின்வரும் கருத்தைக் கூறியது:

“தனி மனிதர்களின் விவாதத்திற்குரிய எந்த ஒரு உரிமையின் மீதும் எந்த ஒரு தனிநபரும் கருத்துக் கூறவோ அல்லது ஒரு மதிப்பீட்டை உருவாக்கவோ முடியாது. அதை மதித்து, மறுத்துக்கூற விரும்பும் எவரும் சந்தேகத்தைக் கிளப்பவோ குழப்பத்தை ஏற்படுத்தவோ கூடாது; ஏனெனில், பதவியில், வீட்டில் உள்ள பொதுமக்கள் அல்லது நபர்களில் ஒரு சிலர், சட்டத்துறை அலுவலர்கள்கூட, இந்தியச் சட்ட அமைப்பைப்பற்றி ஒரு சர்வாம்சமான, தெளிவான கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டிருப்பர் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. அந்த அமைப்பின் மீதமுள்ள பகுதிகளின் மீது, ஒவ்வொரு பகுதியின் முக்கியத்துவத்தையும் தயாராக, பிரபலமாக அறிந்து கொள்ள முடியாது”¹

மற்றொரு நோக்கம், இந்த நாட்டில் குடியேறியுள்ள ஐரோப்பியர்களுக்குப் பயனுள்ள விதத்தில் பாடுபடுவதற்கு ஒரு வலுவான மத்திய அரசாங்கத்தை உருவாக்குவதேயாகும். கூட்டத்தின் நிச்சயமற்ற தன்மைகளின் கீழ் இந்த நாட்டுமக்கள் துன்புற்றனர் எனில், பிரிட்டிஷ் மக்கள் மிகமோசமான கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்டு வாழ்ந்துவந்தனர். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் ஆரம்ப காலத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் பின்பற்றிவந்த அடக்குமுறைகள் பற்றிய வெளிப்பாடுகள், கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் விவகாரங்களை விசாரிப்பதற்காக 1771 இல் காமன்ஸ் சபை நியமித்த ரகசியக் கமிட்டியின் அறிக்கையில் அடங்கியிருந்தன. அதைத் தொடர்ந்து இந்தியாவில் தனிப்பட்ட பிரிட்டிஷ் பிரஜைகள் நுழைவதையும் குடியேறுவதையும் கட்டுப்படுத்தும் கடுமையான சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. ஐரோப்பாவில் பிறந்த எந்த ஒரு பிரிட்டிஷ் பிரஜையும், ஏதேனும் ஒரு முக்கியக் குடியேற்றத்திலிருந்து 10 மைல்களுக்கு அப்பால் குடியிருக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. அதுவும் கம்பெனியிலிருந்து

1. ஹெர்பர்ட் கோவெல்லின் 'நீதிமன்றங்களின் அரசியல் சட்ட வரலாறும் இந்தியாவில் சட்டமன்ற அதிகாரமும்' என்ற நூலிலிருந்து மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளது. - கல்கத்தா.

அல்லது இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலிடமிருந்து அல்லது சம்பந்தப் பட்ட முக்கியக் குடியேற்றத்தின் கவர்னரிடமிருந்து முன்கூட்டியே பெறப்பட்ட சிறப்பு லைசென்ஸ் இன்றிக் குடியிருக்க முடியாது¹. கட்டுப்பாட்டு வாரியத்தின்² ஆணைக்கு உட்பட்டுக் கம்பெனியின் இயக்குநர்கள் மன்றம், இத்தகைய லைசென்ஸ்களை³ வழங்க மறுக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தன. இந்தியாவிலுள்ள அரசாங்கங்களும் கூட தங்களுடைய சொந்த அதிகாரங்களைக் கொண்டு பிரிட்டிஷ் பிரஜைகளுக்கு விசேடச் சூழ்நிலைகளில்⁴ தவிரக் குடியிருக்கும் உரிமையை வழங்கக்கூடாது என்று கோரப்பட்டிருந்தன. செல்லுபடியாகக் கூடிய லைசென்ஸ்களையும் கூட, அவை நியாயமென்று கருதினால் செல்லுபடியாகாது⁵ என்று அறிவிக்கவும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தன. போலி லைசென்ஸ்களைத் தயாரித்தல்,⁶ லைசென்ஸ் இன்றிக் குடியேறுதல்⁷ ஆகியவை அபராதம் அல்லது சிறை தண்டனைக்குரிய குற்றங்களாக ஆக்கப்பட்டன; அரசாங்கச் சேவையிலிருந்து பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டவர்கள் அல்லது பதவி விலகியவர்கள், தங்களுடைய குடியிருப்புக் காலம் முடிந்த பின்னர் பத்து மைல் வரையறைக்கு அப்பால் நடமாடிக் கொண்டிருந்தால், கள்ளத்தனமாக வர்த்தகம் செய்பவர்கள் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களாக அறிவிக்கப்பட்டனர்.⁸ லைசென்ஸ் பெறாத பிரிட்டிஷ் பிரஜைகள்⁹ நாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள்.¹⁰ லைசென்ஸ் பெற்றவர்கள் அவர்கள் குடியிருக்கும் மாவட்டத்திலுள்ள நீதிமன்றத்தில் தங்களது பெயர்களைப் பதிவு செய்து கொள்ளுமாறு கோரப்பட்டனர்¹¹ உள்ளாட்சி அரசாங்கத்தின் விதிமுறைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டிய அவர்கள், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில்¹² அல்லது சுதேசமாநிலங்களில்¹³ புரியும் எல்லாவிதச், சட்டவிரோத நடவடிக்கைகளுக்கும், இந்தியாவிலும் அதேபோன்று கிரேட் பிரிட்டனிலும் நடப்பிலுள்ள

1. 33 ஜியோ III, சி.58, எஸ் 98
2. மேலது, எஸ், 38
3. மேலது, எஸ், 33
4. மேலது, எஸ், 37.
5. 53 ஜியோ. III, சி, 155, எஸ், 36
6. மேலது, எஸ், 120
7. 33 ஜியோ, III, சி 52, எஸ் 131
8. மேலது, எஸ். 134
9. 53 ஜியோ, III சி. 155 எஸ். 104
10. மேலது, எஸ், 108
11. மேலது, எஸ், 35
12. 24 ஜியோ, III, சி.25, எஸ். 44
13. 26 ஜியோ, III, சி. 57, எஸ். 67.

நடப்பிலுள்ள அல்லது இனி நடப்பில் இருக்கப்போகிற எந்த ஒரு சட்டத்தையும் அல்லது விதிமுறைகளையும் தள்ளுபடி செய்யவும், திருத்தவும், மாற்றவும் தேவையான சட்டங்களையும் விதிமுறைகளையும் இயற்றும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருப்பார். எல்லா நபர்களுக்கும், அவர் பிரிட்டிஷாராக இருந்தாலும் அல்லது இந்நாட்டவராக இருந்தாலும், வெளிநாட்டவராக இருந்தாலும் மற்றவர்களாக இருந்தாலும், எல்லா நீதிமன்றங்களும் அவை மேதகு மன்னரின் சாசனங்களினால் உருவாக்கப்பட்டவையாக இருந்தாலும் அல்லது வேறுவிதமாக அமைக்கப்பட்டவையாக இருந்தாலும், அவற்றின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டவையாக இருந்தாலும், எல்லா இடங்களுக்கும், மேற்கூறப்பட்ட பிரதேசத்தின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும், மன்னர்களின் ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளில் உள்ள கம்பெனி யின் எல்லா ஊழியர்களுக்கும் கம்பெனியின் கூட்டிலுள்ள மாகாணங்களில் உள்ள ஊழியர்களுக்கும் பொருந்தக்கூடிய சட்டங்களையும் விதிமுறைகளையும் இயற்றும் அதிகாரத்தையும் கொண்டிருப்பார்.....¹

இவ்வாறு, கவுன்சிலில் உள்ள இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலுக்குப் பிரத்தியேகமாக சட்டமியற்றும் அதிகாரத்தை வழங்கி ஒரு மத்திய அரசாங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்னர் சட்டத்தின் மூலமாகத் தங்களது சம்பந்தப்பட்ட பிரதேசங்களில் சிவில் மற்றும் பம்பாய் மாகாணங்கள் அப்படியே இருந்திருக்குமானால், அது சர்வ வல்லமை படைத்ததாக இருந்திருக்க முடியாது. மாறாக நாடாளுமன்றம் அந்த உரிமைகள் களையப்படாதிருந்திருக்குமானால், இந்த ஆளும் அதிகாரங்களுக்கிடையிலும், புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட ஏகபோகச்சட்டமியற்றும் அதிகாரத்திற்கும் இடையிலும் மோதலுக்காக வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கும். அமைதி, ஒழுங்கு, நல்லாட்சி ஆகியவற்றிற்குப் பொறுப்பேற்றுள்ள மத்திய அரசாங்கம் மாகாண அரசாங்கங்கள் இயற்றிய சட்டங்களின்படி ஆட்சிபுரிய மறுத்திருக்கக்கூடும். புதிதாக ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்திய அரசியலமைப்பில் உள்ள பல வீனமான அம்சங்களைக் களைவதற்காக, நாடாளுமன்றம் பொறுப்புள்ள அரசாங்கங்கள் என்ற முறையில் இதுவரை உயர் அந்தஸ்தைப் பெற்றுவந்த பம்பாய் மற்றும் மதராஸ் மாகாணங்களிடமிருந்து அந்த அந்தஸ்தைப் பறிக்கும் நடவடிக்கை

1. பார்க்க : வில் IV, சி, 85 3 மற்றும் 4 இன் பிரிவு 43, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியுடனான ஓர் ஏற்பாட்டைச் செயல்படுத்தவும், மேதகு மன்னரின் இந்தியப் பிரதேசங்களைச் சிறந்த முறையில் ஆட்சிபுரியவுமான ஒரு சட்டம் பார்க்க.

களை மேற்கொண்டது. அதன்படி புதிய அரசியல் கூட்டம் கூறியதாவது :

“ மாகாணங்கள் ஒவ்வொன்றின் நிர்வாக அரசாங்கமும் ஒரு கவர்னராலும் மூன்று கவுன்சிலர்களாலும் (இதற்கு முன்பு இவ்வாறு அல்ல) நிர்வகிக்கப்படவிருந்தது”¹

“ அதேசமயம் இந்தியாவிலுள்ள எல்லாப் பிரதேசங்கள் மற்றும் வருவாய்களின் சிவில் மற்றும் ராணுவ அரசாங்கம் முழுவதன் மேற்பார்வை, இயக்கம், கட்டுப்பாடு ஆகியவை கவுன்சிலில் இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல் என்று அழைக்கப்பட்ட ஒரு கவர்னர் ஜெனரல் மற்றும் கவுன்சிலர்கள் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன.”²

இவ்வாறு இந்தியாவில் ஏகாதிபத்திய அரசாங்க அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்த அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டதற்கு வெகு காலத்திற்கு முன்னரே வங்காள அரசாங்கம்,³ பகை நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கும் விஷயத்தில் அல்லது எந்த ஒரு இந்திய மன்னர் அல்லது அதிகாரத்திற்கும் எதிராகப் போர் அறிவிப்பு அல்லது போர் தொடுக்கவும் அல்லது சமாதான ஒப்பந்தம் அல்லது இதர ஒப்பந்தங்களுக்கான பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தவும் அல்லது இதர ஒப்பந்தங்களைச் செய்துகொள்ளவும், அவசர காலத்தில் தவிர, மதராஸ் மற்றும் பம்பாய் மாகாணங்களின் அரசாங்கத்தையும் நிர்வாகத்தையும் மேற்பார்வை செய்து கட்டுப்படுத்தவும் மட்டுமின்றி, மேற்கூறப்பட்ட மாகாணங்களில் வருவாய்களை வசூலித்தல் அல்லது பயன்படுத்துதல், அல்லது படைகளைப் பிரயோகப்படுத்துதல், அல்லது சிவில் மற்றும் ராணுவ அரசாங்கம் ஆகியவைபோன்ற எல்லா விஷயங்களிலும் மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரம் உள்ளிட்டு உச்ச அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தது.⁴ ஆனால் 1833 ஆம் ஆண்டுக்கு

1. வில் IV சி 85 3 மற்றும் 4 இன் பிரிவு 43, கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியுடன் ஓர் ஏற்பாட்டைச் செயல்படுத்தவும் மேதகு மன்னரின் இந்தியப் பிரதேசங்களை சிறந்தமுறையில் ஆட்சிபுரியுமான ஒரு சட்டம்.

2. அதேநூல், எஸ். 56, பிரிவு 57 இன் மூலம் மாகாணங்களில் உள்ள கவுன்சிலர்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைக்கவும் அல்லது அவர்களைத் தற்காலிகமாகப் பதவிநீக்கம் செய்யவும்; மாகாணத்திலுள்ள நிர்வாக அரசாங்கத்தை ஒரு கவர்னர் மட்டுமே நடத்தவும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. பம்பாயிலும் மதராசிலும் நிர்வாகக் கவுன்சிலர்களை முறையே மூன்றிலிருந்து இரண்டாகக் குறைக்க 1833 இல் இந்த அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்பட்டது.

3. 3 மற்றும் 4 வர் IV சி.85. எஸ் 39

4. 13 ஜியோ. III சி. 52 எஸ். 40.

முன்னர் இந்த இரண்டு மாகாணங்களும் தங்களுடைய உள்நாட்டு விவகாரங்களில் வங்காளத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தன என்று கருதக் கூடாது. மதராசும் பம்பாயும் எல்லா உத்தரவுகள் மற்றும் தீர்மானங்கள், கவுன்சிலில் அவற்றின் செயல்பாடுகள் ஆகியவற்றின் மூல நகல்களை இடையறாது, தெளிவாக வங்காள அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பக் கடமைப்பட்டிருந்தன. வங்காள அரசாங்கத்தின் உத்தரவுகளுக்கு உரிய மதிப்பளிக்கவேண்டிய கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தன என்ற உண்மையினால் தங்களது உள்விவகாரங்களில் அவை கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டுமென்ற அர்த்தம் இருப்பதாக நாம் கருதக்கூடாது. வங்காள அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்த அதன் எல்லை தாண்டிய அதிகாரத்தைத் தவிர, வங்காளத்திற்குச் சமமாக மதராஸ் மற்றும் பம்பாய் அரசாங்கங்கள் ஒவ்வொன்றின்¹ வசமும் சிவில் மற்றும் ராணுவ அரசாங்கமும் கைப்பற்றப்பட்ட எல்லாப் பிரதேசங்கள் மற்றும் வருவாய்க்குக்கும் உத்தரவிடும் மற்றும் நிர்வகிக்கும் அதிகாரமும் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. வங்காள அரசாங்கத்துடன் கூட அவை மேற்கூறப்பட்டபடி தமது சம்பந்தப்பட்ட ஆளுகைக்குள் சட்டமியற்றும் கூட்டு சமமான, சுதந்திரமான அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தன. ஆகவே, உண்மையான கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் தங்களது நடவடிக்கைக் குறிப்புகளின் நகல்களை வங்காள அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியது தகவலுக்கு மட்டுமே என்றும் அதன் உத்தரவுகளை அல்ல என்பதும் தெரியவரும். எல்லாவகையிலும் வங்காள அரசாங்கமே இத்தகைய கண்ணோட்டத்தைத்தான் கொண்டிருந்தது என்பது தெரியவருகிறது. ஏனெனில், உத்தரவுகளைப் பிறப்பிக்கவும் அவை தனக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் படிக்கட்டாயப்படுத்தவும் அதன் வசம் அதிகாரம் இருந்தபோதிலும் கூட, நடைமுறையில் அது தனது மேற்பார்வையையும் கட்டுப்பாட்டையும் "ஒரு ஒழுங்கீனத்தைச் சுட்டிக்காட்டவும், அத்தகைய ஒழுங்கீனங்கள் மீண்டும் ஏற்படாதவாறு பார்த்துக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்ளவும்" செல்வதுடன் நிறுத்திக்கொண்டது. இதற்கும் அதிகமாக ஏதேனும் செய்வது, "செய்யத் தகாததாகவும்"² கருதப்பட்டது, ஒருவேளை அவ்வாறு செய்வது அரசியல் சட்டத்திற்கு கருந்தது தானா என்ற ஐயப்பாடும்¹ இருந்தது.

1. 13 ஜியோ. III. சி. 63. எஸ் 7

2. 33 ஜியோ. III. சி. 52. எஸ் 24

3. சிஎஃப் 1331 செப்டம்பர் 14 ஆம் தேதியிட்ட கவர்னர் ஜெனரல் லார்டு வில்லியம் பென்டிங்கின் இந்திய அரசாங்கத்தின் அரசியல் சட்டத்தின் மீதான நடவடிக்கைக் குறிப்புகள்.

ஏகாதிபத்திய அரசாங்க அமைப்பைத் தொடர்ந்து ஏகாதிபத்திய நிதியமைப்பும் அவசியமாயிற்று. ஏகாதிபத்திய அமைப்பின் நிர்வாகம் தொடங்கப்படுவதற்கு முன்னர் இருந்த பலமாகாணங்கள் தமக்கே உரிய பாணியில் தனித்தனி கடிகாரங்களைப்போல் இயங்கி வந்தன. ஒவ்வொன்றும் சட்டமியற்றுதல், குற்றவியல் மற்றும் வரிவிதிக்கும் அதிகாரங்கள் போன்ற அரசரிமை கொண்ட அதிகாரங்களைப் பெற்றிருந்தன. அவை சுதந்திரமான நிதியமைப்பைக் கொண்டிருந்தன. அமைதி, ஒழுங்கு தனது ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதியில் நல்லாட்சி போன்ற அத்தியாவசியத் தேவைகளைப் பராமரிப்பதற்கான பொறுப்பைக் கொண்டிருந்தன. வரி விதிப்பு முறையை மாற்றியமைத்து அல்லது வரிவிதிப்பதன் மூலம் பணத்தை ஈட்டவும், அல்லது தனது கட்டுப்பாடுகளைச் சமாளிப்பதற்குக் கடன்வாங்கவும் சுதந்திரம் பெற்றிருந்தன. தங்களுடைய வழிவகைகளுக்காக மாகாணங்கள் அடிக்கடி ஒன்று மற்றதன் செல்வாதாரங்களைச் சார்ந்திருந்தன. அதற்குக் காரணம் அவற்றின் நிதியமைப்பு தனித்தனியாக இருக்கவில்லை. மாறாக அவை கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்குச் சொந்தமான ஒரு பொதுவான நிதியமைப்பின் அங்கங்களாக இருந்தன. அவை அனைத்தும் 1833 ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின்படி மாற்றப்பட்டன. அது பல்வேறு பிரதேசங்களின் வருவாய்கள் மற்றும் அரசாங்கங்களைக் கவுன்சிலில் உள்ள இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரலின் பொறுப்பில் ஒப்படைத்தது. வருவாய்களும் சேவைத்துறைகளும் சட்டத்தின் மூலமாக இந்திய அரசாங்கத்தின் வருவாய்களாகவும் சேவைத் துறைகளாகவும் ஆயின. மாகாணங்கள், இந்திய அரசாங்கத்தின் வரிவசூலிக்கும், செலவழிக்கும் ஏஜென்சிகளாக மாறின. புதியவரிகள் விதிக்கவோ அல்லது தங்களது பெயரில் பழைய வரிகளை வசூலிக்கவோ தடைசெய்யப்பட்டன. அதேபோன்று அவை நிர்வகித்துவந்த சேவைத் துறைகளும் கூட இந்திய அரசாங்கத்தின் பொறுப்புக்கு மாறியது. சேவைத் துறைகளின் பராமரிப்புக்காக ஒருங்கிணைந்த நிதியிலிருந்து பல்வேறு மாகாணங்களுக்கும் இந்திய அரசாங்கம் நிதிகளை ஒதுக்கீடு செய்தது. இந்திய அரசாங்கத்தின் முன் அனுமதி இன்றி அந்த நிதியை மாகாணங்கள் எந்த ஒருபுதிய பதவியை உருவாக்கவோ அல்லது ஊதியம், கிராஜுவிடி அல்லது அலவன்சு¹ வழங்கவோ செலவிடக்கூடாது

1. கட்டுப்பாடு இயக்குநர்களின் தபால் வங்காள அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியது. எண் 44. டிசம்பர் 10, 1854 உண்மை நகல் இந்திய அலுவலகக் குறிப்புகளில் உள்ளது.

2. வில் 3 மற்றும் 4 IV, C 85, எஸ். 59

என்று சட்டத்தின் மூலம்வகை செய்யப்பட்டது. பொதுக்கடனுக்கு எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மாகாணமும் இனிப் பொறுப்பல்ல. இதர மாகாணங்களின் வருவாய்களுக்கிடையில் பொதுக்கடன், முதலாவது அல்லது இரண்டாந்தரப் பொறுப்புவகிக்கும் பிரச்சினையும் இப்போது இருக்கவில்லை. மாகாணங்களின் கடன் அனைத்தும் இந்திய அரசாங்கத்தின் கடன்களாயின. அவை இந்தியாவின் ஒட்டுமொத்த வருவாய்களிலிருந்து திருப்பிச் செலுத்தக் கடமைப்பட்டவையாயின. சுருக்கத்தில், பலனளிக்கும் துறையிலிருந்து நிதி ஆதாரங்களையும் பங்களிப்பையும் பிரிக்கும் அமைப்புக்கு ஏறக்குறைய இணையாக இருந்த நிதியமைப்பு, நிதிஆதாரங்களையும் பலன்களை வினியோகிப்பதையும் கொண்ட ஒரு கூட்டு அமைப்பாக மாற்றப்பட்டது; ஏனெனில் 1833 ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தின்படி இயற்றப்பட்ட ஓர் அரசாங்கத் தீர்மானம் கூறுவதாவது:

“நிர்வாக வசதிக்காகத் தனித்தனி ஸ்தலக் கட்டுப்பாடுடைய அரசாங்கங்களைக் கொண்ட மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் கூட பிரிட்டிஷ் இந்தியா, உண்மையில் கிரேட் பிரிட்டனைச் சார்ந்து நிற்கும் ஒரே மகத்தான சக்தியாக, பிரிக்கப்படாத நலன்களைக் கொண்டு, ஒரே நிதியமைப்புடன், எல்லா அத்தியாவசியமான மற்றும் பொதுவான கோட்பாடுகளில் ஒரே அரசாங்கத்தினால் கவுன்சிலில் உள்ள கவர்னர் ஜெனரலினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. இந்தியாவின் செல்வாதாரங்கள் அனைத்தும் ஒரே காரியத்திற்காக மட்டுமே பிரயோகப்படுத்தக் கூடியதாக இருந்தன. அதனுடைய கட்டுப்பாடுகளை நிறைவேற்றவும் இங்கிலாந்தில் அதனுடைய நிர்வாகம் தொடர்பான கட்டுப்பாடுகளை நிறைவேற்றவும், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் நிதி தேவைப்படும் எந்த ஒரு பிரிவுக்கும் வழக்கமாக அந்த நிதி எங்கிருந்து வந்ததோ அதை வெளிப்படுத்தாமல் நிதிகள் சப்ளை செய்யப்பட்டன.¹

கம்பெனியிடமிருந்து 1858 இல் முடியரசு ஆட்சிப் பொறுப்பை மேற்கொண்டபோது ஏகாதிபத்திய நிதியமைப்பு சர்வாம்சமானதாக மாறியிருந்ததை இந்திய அரசாங்கம் கண்டது.

“எந்த ஒருமாகாணமும் சட்டமியற்றும் தனி அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை, எந்த ஒரு தனியான நிதி ஆதாரங்களையும் கொண்டிருக்கவில்லை, பொதுச் சேவைத்துறையில் எந்த ஒரு

நியமனங்களையும் உருவாக்கவோ அல்லது மாற்றியமைக்கவோ அதிகாரம் பெற்றிருக்கவில்லை; கடைசியாகக் கூறப்பட்ட கட்டுப்பாடு சம்பந்தப்பட்ட இந்திய அரசாங்கத்தின் மேற்கோள்கள், மாகாண நிர்வாகத்தின் எல்லாத் துறைகளிலும் தலையிடும் வாய்ப்பை அரசாங்கத்திற்கு வழங்கியது¹

ராணுவம், அரசியல், சட்டரீதியான அல்லது நிர்வாகக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கும்போது அரசாங்கத்தின் ஏகாதிபத்திய அமைப்பின் சாதகங்கள் என்னவாக இருந்தாலும், ஒரு நிதியமைப்பு என்ற முறையில், அது அதன்மீது திணிக்கப்பட்ட சுமைக்குச் சமமற்றதாக இருந்தது என்பதுதான் துயரமளிக்கும் உண்மையாகும். ஆரம்பம் முதலே அது நிதிப்பற்றாக்குறை என்ற கொடிய வியாதியினால் துன்புற்று வந்தது. எப்போதாவதுதான் நிதியமைச்சர்களின் முயற்சிகள் சமநிலையை ஏற்படுத்துவதிலும் நெருக்கடி நிலைமையைப் போக்குவதிலும் வெற்றிகரமாக அமைந்தன. பற்றாக்குறைகள் எந்த அளவுக்கு மோசமாக இருந்தன என்பதைப் பின்வரும் புள்ளி விபரங்களிலிருந்து காணலாம்.²

ஏகாதிபத்திய நிதியமைப்பின் பற்றாக்குறை

ஆண்டு	உபரி	பற்றாக்குறை	ஆண்டு	உபரி	பற்றாக்குறை
	பவுண்ட்	பவுண்ட்		பவுண்ட்	பவுண்ட்
1834-35	...	194,477	1846-47	...	971,322
35-36	1,441,513	...	47-48	...	1,911,986
36-37	1,248,224	...	48-49	...	1,473,225
37-38	780,318	...	49-50	354,187	...
38-39	...	381,787	50-51	415,443	...
39-40	...	2,138,713	51-52	531,265	...
40-41	...	1,754,852	52-53	424,257	...
41-42	...	1,771,603	53-54	...	2,044,107
42-43	...	1,346,011	54-55	...	1,707,364
43-44	...	1,440,259	55-56	...	972,791
44-45	...	743,893	56-57	...	143,597
45-46	...	1,496,865	57-58	...	7,864,222

1. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குதல் சம்பந்தமான ராயல் கமிஷனின் அறிக்கை

2. திரு. வில்சன் எழுதிய 1860-61க்கான பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் நிதி அறிக்கையிலிருந்து சியின் எச். 1860 இல் நிதி அறிக்கை பக். 100.

இந்திய நிதித்துறையின் பற்றாக்குறைகளைத் தோலுரித்துக் காட்டும் இப்பரிதாப நிலையை ஆழமாகப் பார்ப்பவர் எவரும் டிஸ்ரேலியின் கருத்துகளைப் பாராட்டத் தவறமாட்டார், காமன்ஸ் சபையில் அவர் கூறிய கருத்துக்கள் வருமாறு: -

“இந்தியாவின் நிர்வாகம் எப்போதும் திறமையானவர்களின் கைகளில் இருந்து வந்துள்ளது. அந்த நிர்வாகம் உருவாக்கிய தலை சிறந்த நிர்வாகிகள் ஏராளம். மிகப்பெரிய தலைவர்களும் ஏராளமானவர்கள் இருந்துள்ளனர். தந்திரசாலிகளான ராஜியவாதிகள், பெரிய மாவட்டங்களின் சிறந்த நிர்வாகிகள், அவர்கள் வசம் அரசாங்கம் ஒப்படைத்திருந்த ஏராளமான பொறுப்புகள், ஆயினும் இந்தியாவின் நிதிநிலைமை எப்போதுமே குழப்பத்தில் ஆழ்ந்து வந்துள்ளது, மகத்தான மனிதர்கள் பலரை இந்தியா உருவாக்கியுள்ளது. ஆனால், ஒரு நிதி மந்திரியை அது உருவாக்கவில்லைபோல் தோன்றுகிறது.”¹

இந்த வீழ்ச்சிக்கான காரணங்கள் நமக்குப் புரியாதவையல்ல. இந்திய நிதித்துறையின் பற்றாக்குறைக்கு முக்கியக் காரணமாகப் போதுமான நிதிக்கொள்கை இல்லாததுதான் என்று கூறமுடியும். இக்கொள்கை தவறானதாக இருந்தது என்பதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. அரசுப் பொருளாதாரம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் சேகரிக்கப்படவேண்டிய வருவாய்களின் அளவை, செலவிடப்பட வேண்டிய செலவினங்கள்தான் தீர்மானிக்கவேண்டும் என்று வாதிடுவது வழக்கமானதுதான். ஆனால், இந்த வழக்கமான மேற்கோளுரை இதனுடைய வரையறைகள் எங்கெல்லாம் தமக்குரிய மதிப்பைப் பெறத் தவறியுள்ளனவோ அங்கெல்லாம் அவை அழிவு கரமானவையாக இருந்ததை அனுபவம் காட்டியுள்ளது. அரசின் அதிகரித்துவரும் செலவினங்களைச் சமுதாயத்தின் வளர்ந்துவரும் செல்வத்திலிருந்துதான் பெறமுடியும் என்றும் கூறமுடியாது. வளமான நிதிக்கான சோதனை, தேவையான அளவுக்கு வருவாயை உருவாக்கக் கூடிய திறமையில்தான் அடங்கியுள்ளது என்றும் கூட வலியுறுத்திக் கூறமுடியாது. வருவாயை உருவாக்கும் வழிமுறை

என்பது ஒரு நாட்டின் ஸ்திரத்தன்மை மற்றும் உற்பத்தித் திறனுக்கு அஞ்சத்தக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பது இப்பிரச்சினையின் ஓர் அம்சமாகும். ஒரு வரிவிதிப்பு முறை அதன் யோசனையற்ற வரிவீதத்தினால் சமூக எழுச்சிகளை ஏற்படுத்தக்கூடும். அதேபோன்று, வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறையின் மீது விதிக்கப்படும் யோசனையற்ற வரிவீதம் சமுதாயத்தின் உற்பத்தி சார்ந்த சக்திகளை முடக்கிப் பொருளாதாரத்தைச் செயலிழக்கச் செய்து அரசை மிகக் கீழ்நிலைக்குத் தள்ளிவிடும் என்பதையும் மறுக்க முடியாது. ஆகவே, பணத்தை வசூலித்துச் செலவிடும் உடனடிக் குறிக்கோளுக்கு அப்பால், அரசின் நிதி நிர்வாகப் பொறுப்பேற்றவர்கள் தொலைநோக்குக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று அறிவுடைமை கோருகிறது. ஏனெனில், நிதியை "எப்படிச்" செலவிடவேண்டும் என்பது மிகமுக்கியமானது, நடைமுறையில் அதை அசட்டை செய்வது கூடாது. ஒரு சமுதாயத்தின் வழிவழிவந்த செல்வச் செழிப்பிலிருந்துதான் அரசு எதையும் பெறமுடியும். அதற்குச் சேதம் ஏற்படுத்தும் அரசு தனக்குத்தானே சேதம் ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் தான் முடியும். இந்த உண்மைகளை யோசனையின்றிப் புறக்கணித்ததனால் அரசுகள் தகர்ந்து பட்டதற்கான உதாரணங்கள் வரலாற்றில் ஏராளம். இதற்குக் கூடுதல் அத்தாட்சி வேண்டுமெனில் அதற்கு இந்தியாவில் நிறுவப்பட்ட ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பு ஈடு இணையற்ற உதாரணமாகத் திகழ்கிறது.

நடைமுறையில் ஏகாதிபத்திய வருவாய் அமைப்பு விதித்த நிலவரிவீதம் மிகமிக அதிகமாகும். நினைவுக்கெட்டாத காலந் தொட்டு இந்தியாவில் நிலம் அரசுக்குச் சொந்தமான ஆஸ்தி என்று கருதப்பட்டுவந்துள்ள காரணத்தினால், குடியானவர் அரசுக்குச் செலுத்தவேண்டிய வரியின் வடிவத்தில்தான் இந்தியாவில் வரி விதிப்புச் சித்தாந்தம் இழையோடுகிறது. குடியானவர் நிலத்தின் உரிமையாளர் அல்ல. மாறாக, அவர் நிலத்தை உழுதுபயிரிடுபவராக இருக்கிறார். அவருக்கு நிலத்தை அரசு குத்தகைக்கு விட்டுள்ளது. ஆகவே அந்த நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் மொத்தப் பொருளாதார வாடகையையும் அரசு கேட்டுப்பெறுவது குவியப்படுத்துகிறது. இந்த யூகத்தின் அடிப்படையில்தான் தேவை அல்லது நியாயம் என்ற பிரச்சினையைப் பொருட்படுத்தாமல் நிலவரி விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

- அரசு நிலப்பிரபுத்தனத்தின் இந்தச் சட்டரீதியான கட்டுக்கதையைத் தவிர, நிலவருவாயை உயர்த்துவதை நியாயப்படுத்து

வதற்காக பிசியோகிரசி என்ற பொருளாதாரக் கோட்பாடும் நடப்பிலிருந்தது. புரோடுயிட் நெட் என்ற, இயற்கைமுறைக்கு ஏற்றது என்றுகருதும் சித்தாந்தம் இந்தியாவில் நிலவரியை நிர்ணயிப்பதிலும் நிர்வகிப்பதிலும் அதனுடைய செல்வாக்கைச் செலுத்தியது என்று நம்புவதற்கான காரணங்கள் உள்ளன. "பிரெஞ்சுப் பொருளாதார நிபுணர்களின் கோட்பாடாம் 'எல்லா வரிகளையும் நிலத்தின் மீதே சுமத்துதல்' என்பது... சரியானதோ அல்லது தவறானதோ - ஆனால், அது இந்தியாவின் நடப்பிலுள்ள முறைக்கு நிச்சயமாக உகந்ததாகும்; அந்தத் தத்துவத்தை பிரெஞ்சுக்காரர்கள் மட்டுமே ஆதரிக்கவில்லை, மாறாக மண்ணில் விளையும் பண்டங்களின் மீதுதான் இறுதியில் எல்லா வரிகளும் சுமத்தப்படுகின்றன என்று கூறும் இங்கிலாந்திலுள்ள, மதிப்பிற்குரிய அதிகாரிகளும் அதை ஆதரிக்கின்றனர். ஒரு மாறுபட்ட சித்தாந்தத்தை முன்வைக்கும் "நாடுகளின் செல்வம்" என்ற நூலின் ஆசிரியர், தம்முடைய கருத்துகளிலிருந்தே மாறுபடுகிறார். அவருடைய முந்தைய புள்ளி விவரங்களே நம்மை இந்த முடிவுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன" என்று வருவாய் நிர்வாகத்தின் ஆரம்பக் கட்டங்களில் இந்தியாவில் இருந்த உயர்அதிகாரிகள் வாதிட்டதை நாம் காண்கிறோம். நிலவரியை உயர்த்துவதற்கான காரணங்கள் எதுவாக இருந்தாலும், எந்தத் தொழிலின் முதலாவது பலன்கள் மீது மிக அதிக அளவில் வரிவிதித்து, அதன் ஒட்டுமொத்த லாபத்தைப் பறித்துக் கொள்வது என்பது அழிவுகரமானது, அரசியல் நாகரிகமற்றது. வருங்கால முயற்சிகளை லாபகரமாகப் பிரயோகப்படுத்தக்கூடிய, அதன் மூலமாகத் தனிநபர் செல்வத்தையும் பொது வருவாயையும் நினைத்துப் பார்க்கமுடியாத அளவுக்கு அதிகரிக்கக்கூடிய அந்தப் பண்டத்தை உருவாக்குவதற்குத் தடையாக மாறுகிறது. இத்தகைய தன்மையுடைய நிலவரியானது, தொழில்துறை எப்படியேனும் உருவாக்கியிருக்கக்கூடிய அந்தச் செல்வத்தின் உற்பத்தியையே நிச்சயம் தகர்த்துவிட்டிருக்கும். இந்தியாவில் நடப்பிலிருந்த வரி விதிப்பு முறையே ஒருமுனை வரிக்கான அணுகுமுறை என்று அழைக்கப்படும் அளவுக்கு நிலவரி மிக அதிகமாக இருந்தது.²

1. பாடென் போவெல்லின் ஊடுருவும் கண்களிலிருந்தும் தப்பித்த இந்த வியத்தகு முரண்பாட்டை, காமன்ஸ் சபையின் ஆவணம் 1812-13 ஆம் ஆண்டின் 306 ஐக் காணவும்.

2. இந்த அமைப்பைத் துல்லியமாக ஆய்வு செய்த நிரு. டிராவெலியான் அதனுடைய பாதகமான விளைவுகளைக் கண்டு அறுவறுப்படைந்து "இத்தகையதொரு அமைப்பு இருப்பதை நாம் இப்போது கண்கூடாகக் கண்டபோதிலும், இந்த அமைப்பு ஒழிக்கப்படும் பொழுது, இத்தகைய ஒரு முறையை இந்த நூற்றாண்டின் பெரும்பகுதி வரை நாம் சகித்துக் கொண்டிருந்தோம் என்பதையே இந்த உலகம் நம்புவது கடினமாக இருக்கும்" என்று எழுதினார். - வங்காள மாகாணத்தில் இடம் பெயர்தல் மற்றும் நகர வரி விதிப்பு முறை. பக். 6

இந்தியாவின் மொத்த வருவாய்களில் நிலவருவாயின் வீதாசாரம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

ஆண்டு	வீதாசாரம்	ஆண்டு	வீதாசாரம்	ஆண்டு	வீதாசாரம்
1792-93 முதல் 1796-7 வரை	50.33	1817-8 முதல் 1821-2 வரை	66.17	1842-3 முதல் 1846-7 வரை	55.85
1797-8 முதல் 1801-2 வரை	42.02	1822-3 முதல் 1826-7 வரை	61.83	1847-8 முதல் 1851-2 வரை	56.06
1802-3 முதல் 1806-7 வரை	31.99	1827-8 முதல் 1831-32 வரை	60.90	1852-3 முதல் 1855-6 வரை	55.40
1807-8 முதல் 1811-2 வரை	31.68	1832-3 முதல் 1836-7 வரை	57.00	64 ஆண்டுகளுக் கான சராசரி	54.07
1812-3 முதல் 1816-17 வரை	52.33	1837-8 முதல் 1841-2 வரை	59.05		

விவசாயத் தொழிலின் வளவாழ்வை நிலவரி தடுத்ததைப் போலவே சுங்கவரிகள் நாட்டிலுள்ள உற்பத்தியாளர்களின் வளர்ச்சியைக் குன்றச் செய்தது. உள்நாட்டுச் சுங்கவரி, வெளிநாட்டுச் சுங்கவரி என்று இருந்தன. இரண்டுமே வர்த்தகத்திற்கும் தொழில்துறைக்கும் பாதகமாக அமைந்தன. உள்நாட்டுச் சுங்கவரியில்¹ இடம்பெயர்தல் மற்றும் நகரவரிகள் அடங்கியிருந்தன. இடம்பெயர்தல் வரிக்காக நாடு

1. இந்த அமைப்பைத் துல்லியமாக ஆய்வு செய்த திரு. டிராவெலியான் அதனுடைய பாதகமான விளைவுகளைக் கண்டு அறுவறுப்படைந்து "இத்தகையதொரு அமைப்பு இருப்பதை நாம் இப்போது கண்டுகொள்ளக் கண்டபோதிலும், இந்த அமைப்பு ஒழிக்கப்படும்பொழுது, இத்தகைய ஒரு முறையை இந்த நூற்றாண்டின் பெரும்பகுதி வரை நாம் சகித்துக் கொண்டிருந்தோம் என்பதையே இந்த உலகம் நம்புவது கடினமாக இருக்கும்" என்று எழுதினார்." - வங்காள மாகாணத்தில் இடம் பெயர்தல் மற்றும் நகர வரிவிதிப்பு முறை. பக். 6.

பல சிறிய சுங்கப் பகுதிகளாகச் செயற்கையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு சுங்கப்பகுதியிலும் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து நுகரப்படுவதற்கு வரி கிடையாது. ஆனால், அப்பகுதியிலிருந்து வெளியே எடுத்துச் செல்லப்படும் அடுத்தகணமே அவை வரி விதிப்புக்கு உள்ளாகின்றன. இந்த விதிமுறையின் பாதகமான பலன்கள், மூடி மறைக்கப்பட்டபோதிலும் கூட, அவை நிஜமானவையாக இருந்தன. இடம்பெயர்தல் வரிகள் வர்த்தகத்தைப் பாதித்தன. அது நாட்டின் உற்பத்தியாளர்கள் மீது பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. சந்தையின் அளவைப் பொறுத்துத்தான் தொழில்துறையின் வளர்ச்சி அமைந்திருக்கும் என்பதை ஆடம் ஸ்மித் நமக்குக் கூறியிருக்கிறார். இடம்பெயர்தல் வரிகளுக்காக நாடுமுழுவதுமே சதுரங்கப்பலகையில் இருக்கும் கட்டடங்களைப் போல சிறுசிறு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. அத்தகைய நிலைமையில் வர்த்தகமும், அதன் கைப்பாவையான தொழில்துறையும் மிக மோசமான நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தன என்பதில் விந்தையேதுமில்லை. இடம்பெயர்தல் வரிகளின் பாதகமான விளைவுகள் வேறொரு வழியிலும் உணரப்பட்டன. ஓரளவு தொழில்துறையில் முன்னேறிய நாடுகளைனத்திலும் சமூகம் வேலைப்பகுப்பு மட்டுமின்றித், தொழில்துறையை வட்டாரமயமாக்குதல் என்று அழைக்கப்படும் ஓரிடத்தில் குவியக்கூடிய தொழில்முறை ஏற்பட்டது. தொழில்துறையை வட்டாரமயமாக்குதல் என்பது இந்தியப் பொருளாதாரத்தின் ஒரு தலைசிறந்த அம்சமாக இருந்தது என்பதற்கான ஆதாரங்கள் ஏராளம் உள்ளன. ¹ அதன் கீழ் இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு வட்டாரப் பகுதியும் ஒரு குறிப்பிட்ட கலை அல்லது தொழில்துறையில் தேர்ச்சிபெற்றிருந்தது; உதாரணமாக, ஒருபகுதியில் பருத்தி சாகுபடி செய்யப்பட்டது. அது வேறொரு பகுதியில் நூலாக மாற்றப்பட்டது. மூன்றாவது பகுதியில் அது வெண்ணிறமாகச் சலவை செய்யப்பட்டது. ஆனால், இப்பகுதிகள் வெவ்வேறு சுங்கப்பகுதிகளில் அமைந்திருந்தன. ஒரு மூலப்பொருள் அல்லது கச்சாப்பொருள் தனது இறுதிக்கட்டத்தை அடைவதற்கு முன்னர் பலமுறை இடம் விட்டு இடம் எடுத்துச்செல்லப்படுவதற்கான வரி செலுத்தப்பட்டிருக்கும். இந்த இடம்பெயர்தல் வரிகளிலிருந்து தப்புவதற்காக லாபமற்ற வழிகளில் ஒவ்வொரு பகுதியும் தனது ஆற்றல்களை விரயமாக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

உள்நாட்டுச் சுங்கவரிகளின் ஓர் அங்கமாக அமைந்த நகர வரிகள் கூட நகரமயமாக்குதலைத் தடுப்பதை நோக்கிய பலன்

1. எம். மார்ட்டினின் "கிழக்கிந்திய இந்தியா" வைக் காண்க. மூன்று தொகுதிகள்.

களையே ஏற்படுத்தின. வர்த்தக நிறுவனங்கள் ஒரு நாட்டின் வர்த்தகத்தினுடைய பரந்துவிரிந்த கருவிகளாகும் என்பது தெரிந்ததே. எல்லாவிதமான பண்டங்களையும் எந்த அளவுக்கு வேண்டுமானாலும் உடனடியாக வாங்கவும் விற்கவுமான வாய்ப்பு, குவிந்துகிடக்கும் மூலதனம், விஸ்தரிக்கப்பட்ட கடன்வசதி, பொதுத் தகவல் ஆகியவை அனைத்தும் ஒரே மையத்தில் இங்குச் சந்திக்கின்றன. அவை ஒருநாட்டின் வியாபாரத்திற்கும் வர்த்தகத்திற்கும் எல்லாவிதமான ஆதரவையும், ஊக்குவிப்பையும் வழங்குகின்றன. ஆனால், நகரவரியின் நேரடிப் பயன் வர்த்தகத்தைத் திசைதிருப்பித் துரத்தியடிப்பதுதான். ஏனெனில், அந்த வரிக்குட்படுத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் இடம் பெயர்தல் வரி செலுத்தப்பட்டபின்னர் நகரத்தில் நுழையும்போது நுழைவு வரி செலுத்தப்பட்டது: நகர வரியும் செலுத்தப்பட்டது. நுழைந்த நகரில் அப்பொருளின் உற்பத்தி வடிவத்தில் ஏதேனும் மாற்றம் செய்யப்பட்டால், அது வேறு ஏதேனும் ஒரு இடத்திற்கு மாற்றம் செய்யப்பட்டால் அது வேறு ஏதேனும் ஒரு இடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்படும்போது இடம்பெயர்தல் வரிவிதிப்பின் கீழ் அது இரண்டாம் முறையாக வரிவிதிப்புக்கு ஆட்படுத்தப்பட்டது. அதன் விளைவாக அதற்காகச் செலவிடப்பட்ட உழைப்பு, திறமை ஆகியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட மதிப்பைவிட அது பலமடங்கு உயர்ந்து நின்றது. இதன் விளைவு என்னவெனில், நகரங்களில் வர்த்தகமும் தொழில்துறையும் நசிந்தன. ஏனெனில், வியாபாரிகள் அவற்றை நகரங்களுக்கு எடுத்துச்செல்வதை நிறுத்திக் கொண்டனர். இடம்பெயர்தல் வரிக்கு உள்ளான எந்த உற்பத்திப் பொருள்களும் தங்களுடைய சொந்த சப்ளைகளுக்குத் தவிர சந்தையில் நிரந்தர இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்ள முடியாததாக இருந்தன.

இத்தகைய இக்கட்டான சூழ்நிலைகளில்தான் இந்தியத் தொழில்துறை வெளிநாட்டுப் போட்டியாளர்களையும் சந்திக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. ஆனால், வெளிநாட்டுச் சுங்க வரிகள் இந்தியத் தொழில் துறையைப் பாதுகாத்ததாகவோ, அல்லது ஊக்குவித்ததாகவோ சொல்லமுடியாது. வர்த்தகரீதியான சுங்க வரிகள் 'பண்டப் போட்டி' என்றழைக்கப்படுவதை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தது. உள்நாட்டிலேயே வெற்றிகரமாக உற்பத்தி செய்யப்படும் அதே பண்டங்களின் விற்பனையை பாதிக்கக்கூடிய அதே போன்ற வெளிநாட்டுப் பண்டங்களின் இறக்குமதியை உயர் வரிவிதிப்பின் மூலமாகத் தடுப்பதற்காக இறக்குமதிச் சுங்கவரி உருவாக்கப்பட்டது. அதே போன்று அன்னியச் சந்தைகளில் காலடி பதிக்கக்கூடிய வாய்ப்புள்ள உள்நாட்டுப் பண்டங்களின் ஏற்றுமதியை ஊக்குவிப்பதற்கான சலுகைகளை வழங்குவதற்கு ஏற்றுமதி சுங்க வரிகள் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், இந்தியாவில் நடைமுறை

யில் இருந்த ஏற்றுமதி சுங்கவரித் தத்துவத்திற்கும் பண்டங்களின் போட்டி என்ற தத்துவத்திற்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை. உண்மையில் பின்பற்றப்பட்ட கொள்கையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, அயல் சரக்குகளுக்கு வரிவிதிப்பை ஆதரிப்பவரும் கூட வர்த்தகத்தைச் சுதந்திரமாக விட்டுவைப்பதைக் காணவே விரும்புவார், ஏனெனில், சுங்கவரி என்பது பொருளாதாரரீதியான லாபங்களைவிட அரசியல் ஆதாயங்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. இந்திய இறக்குமதிச் சுங்கவரி, இறக்குமதிப் பண்டங்களின் தன்மையைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்படவில்லை, மாறாக எங்கிருந்து அவை இறக்குமதி செய்யப்பட்டன, அவை எந்தநாட்டுக் கப்பல்களில் அனுப்பப்பட்டன என்பதைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்டன. அரசியல் தன்மையுடையதாக இருந்த அது, வடிவமைப்பிலும் கட்டமைப்பிலும் சாதகமானதாகவும் இருந்தது. வருந்தத்தக்க விதத்தில், இந்தச் சாதகமான முறை, மக்களுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பையே ஏற்படுத்தின. இந்தியாவுக்குள் கொண்டு வரப்பட்ட அன்னிய நாட்டுப் பொருள்களுக்கும் அன்னிய நாட்டுக் கப்பல்கள் ஏற்றிவந்த சரக்குகளுக்கும் விதிக்கப்பட்ட வரியில் பாதி யளவுக்குத்தான் ஆங்கிலேயப் பண்டங்களுக்கும் இங்கிலாந்து நாட்டுக் கப்பல்கள் ஏற்றி வந்த சரக்குகளுக்கும் வரிவிதிக்கப்பட்டது என்பதைக்கூட மன்னித்துவிடலாம்: ஆனால், உள்நாட்டுச் சுங்கவரி விதிப்பின்கீழ் இந்தியப் பண்டங்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட வரியை விடக் குறைந்த வரிவிதிப்புடன் பிரிட்டிஷ் பண்டங்களை இந்தியாவுக்கு இறக்குமதி செய்ததன் மூலம் திணிக்கப்பட்ட அநியாயத்தை எந்த வகையிலும் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது; இந்தியாவில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பண்டங்கள் மீதும், இந்தியாவில் கட்டப்பட்ட கப்பல்களின் ஏற்றிச் செல்லப்பட்ட சரக்குகளின் மீதும் விதிக்கப்பட்ட அதிக வரிகள்மூலம் இந்தியப் பண்டங்கள் இங்கிலாந்தில் நுழைவதைத் தடைசெய்தது! உள்நாட்டுச் சுங்க வரிகளினால் இந்திய உற்பத்திப் பண்டங்களுடன் வெற்றிகரமாகப் போட்டியிடுவதை வெளிநாட்டவர்களுக்கு இறக்குமதிவரிகள் எளிதாக்கிய அதே சமயம், இந்தியச் சுங்கவரியின் வருந்துதற்குரிய சிறப்பம்சங்களில் ஒன்றாகவும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில்¹ வெகுகாலம் நீடித்திருந்ததுமான

1. மேலே கூறப்பட்ட ஒவ்வொரு அறிக்கைக்கும் மேற்கோள்கள் காட்டுவது கடினம். இந்தியாவின் சுங்கவரி வரலாறு இன்னமும் எழுதப்படாமல்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இது சம்பந்தமாக ஏராளமான சான்றுகள் 1821 இல் வர்த்தகம் குறித்த நாடாளுமன்றக் கமிட்டியிலும், 1813 மற்றும் 1853இல் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் விவகாரங்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சான்றிலும் காணக்கிடைக்கின்றன. 1846, கிழக்கிந்திய உற்பத்திப் பண்டங்கள் குறித்த கமிட்டியின் அறிக்கை மற்றும் சான்றில் குறிப்பிடத்தக்க கவனம் செலுத்தலாம்.

கிலியூட்டும் ஏற்றுமதி வரிகளின் கீழ் வெளிநாட்டுச் சந்தைகளில் போட்டியிடுவது கடினமானது என்பதையும் இந்தியப் பண்டங்கள் கண்டன. உள்நாடு மற்றும் வெளிநாட்டுக்கான சுங்கச் சட்டங்கள் வர்த்தகத்திற்குத் தடையேற்படுத்தியதுடன் தொழில்துறையையும் திக்குமுக்காடவும் செய்தது. அவற்றிலிருந்து கிடைத்த சொற்ப வருவாய்களே அவற்றின் அழிவுகரமான பயன்களுக்குச் சான்றாகும்.¹

இந்த நிதிஆதாரங்கள் பலனளிக்கத் தவறியபோது அரசாங்கம் வருவாய்களைப் பெருக்குவதற்குச் சில பிரச்சினைக்குரிய வழிமுறைகளைப் பின்பற்றியது.

ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின் கீழ் நடப்பிலிருந்த வருவாய் அமைப்பைப் பாகுபாடின்றி ஆய்வு செய்யும்போது, வரிவிதிப்பில் நீதியோ நியாயமோ இல்லாதிருந்தது என்பதைக் கூற முடியும். அது ஒரு கொடிய கிண்டல் அல்லது இன்னும் சரியாகச் சொன்னால் சோம்பேறித்தனமான முதுமொழி. ஏனெனில் ரத்தம் எங்கே அதிகமாக இருக்கிறதோ அந்த இடத்தை நோக்கிக் கத்தி பாய்ச்சப்படவில்லை. ஆனால், வல்லான் வகுத்தவழி அரசியலின் வலிமையின்றி ஏழ்மையில் நலிந்துகிடந்த அந்தப் பகுதி, அடங்கி ஒடுங்கி அத்தாக்கு தலைத் தாங்கிக் கொண்டது. ஏழைக் குடியானவர்கள் ஈட்டித் தந்த பொருளைக் கொண்டு ஆடம்பரமும் கும்மாளமும் நிறைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நிலப்பிரபுக்கள் அல்லது, கைநிறையச் சம்பளமும் இதர சலுகைகளையும் பெற்றுக் கொழுத்துப் போயிருந்த

1. வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் வசூலிக்கப்பட்ட மொத்த வருவாயில் உப்பு வருவாயின் சதவீதம் வருமாறு:

ஆண்டு	வீதாசாரம்	ஆண்டு	வீதாசாரம்	ஆண்டு *	வீதாசாரம்
1792-3 முதல் 1796-7 வரை	2.38	1817-8 முதல் 1821-2 வரை	8.32	1842-3 முதல் 1846-7 வரை	6.02
1797-8 முதல் 1801-2 வரை	3.10	1822-3 முதல் 1826-7 வரை	7.58	1847-8 முதல் 1851-2 வரை	5.40
1802-3 முதல் 1806-7 வரை	4.16	1827-8 முதல் 1831-2 வரை	8.12	1852-3 முதல் 1855-6 வரை	5.52
1807-8 முதல் 1811-12 வரை	5.04	1832-3 முதல் 1836-7வரை	7.19	சராசரி 64 ஆண்டுகளுக்கு	6.22
1812-13 முதல் 1816-17 வரை	6.68	1837-8முதல் 1841-2	6.76		

பல ஐரோப்பிய சிவில் ஊழியர்களும் அரசாங்கத்தின் பராமரிப்புக்கு எந்தவிதப் பங்களிப்பையும் தருவதிலிருந்து விலக்களிக்கப்பட்டிருந்தனர். அரசாங்கத்தின் முக்கிய நடவடிக்கைகள், அவர்களுக்குப் படாடோபமும் சலுகைகளையும் அள்ளித்தருவதாகவே இருந்தன. மறுபுறத்தில் உப்பு வரியும்¹ மோட்டுர்ஃபாவும்,² இதர அடக்கி ஒடுக்கும் வரிகளும்³ தொழில்துறையைச் சார்ந்த ஏழைகளுக்குத் தொடர்ந்து இன்னல்களை விளைவித்து வந்தது. உள்ளூர்ச் சட்டத்தின்படி நடப்பிலிருந்த பல சிறிய துன்பம் தரும் வரிகள் ஒழிக்கப்பட்டன என்பது உண்மைதான்; இவ்வாறு இழக்கப்பட்ட வரிகளை ஈடுசெய்ய ஏற்கனவே நடப்பில் இருந்த வரிகள் அதிகரிக்கப்பட்டு நீடிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக, நிலவரி அதிகரிக்கப்பட்டது. இக்குற்றச்சாட்டு எப்போதும் அதிகாரப்பூர்வமாக மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது⁴. ஆனாலும், நிலவரி அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது உண்மை. ஏனெனில், ஏழைகளிடமிருந்து இதர வரிகளை வசூலிப்

1. வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் வசூலிக்கப்பட்ட மொத்த வருவாயில் உப்பு வருவாயின் வீதாசார சதவிகிதம் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆண்டு	வீதாசாரம்	ஆண்டு	வீதாசாரம்	ஆண்டு	வீதாசாரம்
1792-3 முதல் 1796-7 வரை	14.13	1817-8 முதல் 1821-2 வரை	11.25	1842-3 முதல் 1846-7 வரை	11.65
1797-8 முதல் 1801-2 வரை	12.10	1822-3 முதல் 1926-7 வரை	11.87	1847-8 முதல் 1851-2 வரை	9.14
1802-3 முதல் 1806-7 வரை	11.09	1827-28 முதல் 1831-32 வரை	12.03	1852-53 முதல் 1855-56 வரை	9.17
1807-8 முதல் 1811-12 வரை	11.14	1832-33 முதல் 1836-37 வரை	9.72	64 ஆண்டு க்கான சராசரி	11.07
1812-13 முதல் 1816-17 வரை	10.92	1837-8 முதல் 1841-2 வரை	12.37		

ஹென்ட்ரிக்ஸ் ஓ.பி. சிஐடி. பக். 283.

2. 1858 இல் காமன்ஸ் சபைக்கு சென்னை நகரவாசிகள் சங்கம் எழுதியனுப்பிய விண்ணப்பத்தில் "வர்த்தகத்தின் மீதும், தச்சுத்தொழிலாளர்கள், நெசவாளர்கள், உலோகத் தொழிலாளர்கள், ஆகியோரடங்கிய தொழிலாளர்கள் தொழில்களின்மீதானவரி, எல்லா விற்பனையாளர்கள் மீதும்வரி, அவர்கள் கடைவைத்திருந்தால் அதற்கும் தனியாகவரி, தெருவோர வியாபாரிகள் மீதும்வரி. சிலருக்குத் தாங்கள் பயன்படுத்தும் கருவிகள் மீதுவரி, மற்றவர்களுக்கு அவற்றை விற்பனை செய்வதற்கான அனுமதியின்மீதுவரி, அந்தவரி மிகச் சாதாரணமான வர்த்தகப்பொருள்கள் மற்றும் மெக்கானிக்குகள் உபயோகிக்கும் மிக மலிவான கருவிகளுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. அதனால் அவற்றின் அடக்கவிலை மோட்டுர்ஃபாவினால் ஆறு மடங்குக்கும் அதிகமாக உயர்ந்தது, மோட்டுர்ஃபாவின் கீழ்தான் அவற்றைப் பயன் படுத்துவது அனுமதிக்கப்பட்டது" என்று விவரிக்கப்பட்டிருந்தது. சென்னை மாகாணத்தின் முன்னேற்றம் என்ற தமது நூலில் ரகுவையங்கார் மேற்கோள் காட்டியது. 1893. பக். 113.

(தொடர்ச்சி அடுத்த பக்கம்)

பதற்கு ஆகும் செலவு, வரவை விட அதிகமாக இருந்ததுதான் காரணம்.

மேலே விவரிக்கப்பட்ட தீங்கு விளைவிக்கக்கூடிய வருவாய் அமைப்புகளின் கீழ் மக்களின் வரிசெலுத்தும் ஆற்றல் குன்றியது. ஆகவே, தனது வருவாய்களைப் பெறுவதற்கு ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்திற்கு எண்ணற்ற செல்வாதாரங்கள்¹ இருந்தும் கூட, அதனால் சமாளிக்க இயலவில்லை. தங்களது வருவாய்ச் சட்டங்கள் மக்களின் செலவாதாரங்களுக்குத் தீங்கு விளைவிப்பதாக இருக்கும்போது அவர்கள் தங்களுடைய கருவூலம் காலியாக இருப்பதற்குத் தங்களைத் தான் குறை கூறிக்கொள்ளவேண்டுமேயன்றி வேறுயாரையுமல்ல. என்பதைக் காட்டுவதற்கு இது எல்லா நிதித் துறையினருக்கும் ஒரு தெளிவான படிப்பினையாக இருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

இத்தகைய அழிவுகரமான வரிகள் நாட்டின் உற்பத்தி சக்திகளின் மீது மோசமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்ற சிந்தனையின்றி வசூலிக்கப்பட்டனவா, அல்லது வரி செலுத்தும் மக்களுடைய பொருளாதார வாழ்வை வளமாக்கி மேம்படுத்துவதற்கான பொது உபயோகச் செலவினங்களுக்கெனச் செலவிடப்பட்டனவா? பின்வரும் பட்டியலை நோக்கும்போது பல ஆண்டுகளாகப் பல்வேறு சேவைகளுக்கான செலவினப் பங்கீட்டை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

39 - ஆம் பக்கம் அட்டவணை காண்க.

3. தமது சென்னையிலிருந்து பயணம் என்ற நூலின் இரண்டாம் தொகுதியில் டாக்டர் பிரான்சிஸ் புக்கானை குறிப்பிடுவதாவது, "தென்னிந்தியாவின் கோயம்புத்தூரிலுள்ள சத்தியமங்கலத்தில் ஒரு புதிய முத்திரைவாரியாக $3/4 + 1/3$ ஒரு வீராய பணம் அல்லது கிட்டத்தட்ட $5\frac{1}{4}$ d சிறந்த துணியின் ஒவ்வொரு இரு துண்டுகள் மீதும் வரியாக விதிக்கப்பட்டது; ஒரு வீர்-ராய பனாமின் $3 + 3/4$ அல்லது கிட்டத்தட்ட 2 $3/4$ d. கணத்துணியின்

8

ஒவ்வொரு இரண்டு துண்டுகளின் மீதும் வரியாக விதிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக நெசவாளிகள் வேலைசெய்வதை விடுத்து தங்களது நிலைமையை எடுத்துச் சொல்லிடக் கலெக்டரிடம் சென்றனர். ஆண்டொன்றுக்கு 4 அல்லது 5 பணம்கள் பணி நடைபெறும் இடத்தில் வரி விதிக்கப்படுவது முன்பு வழக்கமாக இருந்தது. ஆனால் நெசவாளரைப் பொறுத்தவரை அது மிக அதிகமானது என்று கருதப்பட்டது. - பக் 240-1 '50 நெசவாளர் குடும்பங்களைக் கொண்ட தொடர்பாளையத்தில், இப்புதிய முத்திரை வரியைப்பற்றி நெசவாளர்கள் மிகவும் கொதிப்படைந்துள்ளனர். அதனால் இதற்குமுன்னர் தாங்கள் செலுத்திவந்த 5 பணம்களுக்குப்பதில் ஒவ்வொரு தறியும் இனி 20 பணம்களுக்கு வரிசெலுத்தவேண்டியிருக்கும் என்று அவர்கள் கூறினர்" என்று அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். அதே நூல், பக்.242.

4. நாடாளுமன்ற ஆவணங்கள், தொகுதி 5.1831. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் விவகாரங்கள் ஈம்பந்தமான சாட்சியத்தின் நடவடிக்கைக் குறிப்புகள். Q. 3864-66.

(முன்பக்க அடிக்குறிப்பு)

விதிக்கப்பட்ட வரிகளின் பட்டியல் வருமாறு:

வருவாய் ஆதாரம்	வசூலிக்கப் பட்ட வருவாய் மில்லியன்களில்	மொத்த ஆண்டுகள்	காலம் ஆண்டுகள்	பகுதிகளும் தொடங்கப்பட்ட ஆண்டும்
நிலவருவாய்	662 - 308	64	1792-3 முதல் 1855-6 வரை	வங்காளத்திலும் பம்பாயிலும் மதராசிலும் இக்காலகட்டம் முழுவதிலும், 1834-35 வடமேற்கு மாகாணத்தில், 1849-50இல் பஞ்சாபில்.
செகியர் மற்றும் அப்காரி	9.729	20	1836-7 முதல் 1855-6 வரை	இக்காலகட்டம் முழுவதிலும் வங்காளம் வடமேற்கு மாகாணம், மதராஸ் மற்றும் பம்பாயில், 1849-50 முதல் பஞ்சாபில்
கலால்	4.987	„	„	பிரத்தியேகமாக வங்காளம் மட்டும்
மோட்டுர்ஃபா	6.455	„	„	பிரத்தியேகமாக மதராஸ் மட்டும்
உப்பு	135.532	64	1792-3 முதல் 1855-6 வரை	1792 முதல் வங்காளம், 1822 முதல் மதராஸ், 1822 முதல் பம்பாய், 1839 முதல் வடமேற்கு மாகாணம்.
அபிள்	106.707	„	„	1792 முதல் வங்காளம், 1820 முதல் பம்பாய்.
தபால் அலுவலகம்	8.888	„	„	1792 முதல் வங்காளத்திலும் மதராசிலும், 1813 முதல் பம்பாயில், 1849 முதல் பஞ்சாபில், 1835 முதல் வடமேற்கு மாகாணத்தில்
முத்திரைத்தாள்	16.697	69	1797-8 முதல் 1855-6 வரை	1797 முதல் வங்காளத்தில், 1813 முதல் மதராசில், 1819 முதல் பம்பாயில், 1834 முதல் வடமேற்கு மாகாணத்தில், 1849 முதல் பஞ்சாபில்.
சங்கவரிகள்				
உள்நாட்டு : 1. இடம் பெயர்தல் வரி 2. நகர வரி	76.179	64	1792-93 1885-86 வரை	1792-3 முதல் வங்காளம், மதராஸ், பம்பாய், 1834-35 முதல் வடமேற்கு மாகாணம், 1849-50 முதல் பஞ்சாப்.
வெளிநாட்டு : 1. இறக்குமதிவரி 2. ஏற்றுமதி வரி				
தங்ககாலை வருவாய்	3.221	„	„	1792 முதல் வங்காளத்தில், 1813 முதல் பம்பாயிலும் மதராசிலும்
புகையிலை	1.437	18	1836-7 முதல் 1853-54 வரை	1836- விருந்து சென்னையில்
இதர வரிகள்	194.777	64	1792-3 முதல் 1855-6	நிலவருவாயின் கீழ் உள்ளது போலவே

செலவினங்களின் பங்கீடு¹

மொத்தச் செலவினங்களின் சதவிகித விதாசாரம்	ஆண்டு					
	1809-10	1819-20	1829-30	1839-40	1849-50	1857
ராணுவம்	58.877	64.290	53.754	57.721	51.662	45.55
கடன் மீதான வட்டி	18.010	12.805	12.124	9.756	10.512	7.19
சிலில் மற்றும் அரசியல்	7.221	8.900	9.575	12.296	8.902	9.62
நீதித்துறை	7.525	6.800	7.107	9.565	7.180	} 9.38
மாகாண காவல்துறை	1.991	2.093	1.535	2.062	2.062	
கட்டிடங்கள், கோட்டை, கொத்தளங்கள்	1.639	1.756	2.810	1.428	1.661	

இப்புள்ளிவிபரங்களில் முக்கிய இடத்தை வகிப்பது ராணுவச் செலவினங்களாகும். காலப்போக்கில் இச்செலவினங்கள் குறைந்து வந்தபோதிலும் இவை நாட்டின் மொத்த வருவாயில் பாதிக்கும் அதிகமான தொகையைக் கபளீகரம் செய்து வந்தது. ராணுவச் செலவினங்களுக்கான மிகப்பெரிய தொகை அச்செலவினத்தின் உண்மையான பளுவைப் பிரதிபலிக்கவில்லை. அத்துடன், கடன்கள் மீதான வட்டித் தொகையையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில், அக்கடன் முழுவதுமே போருக்காக வாங்கப்பட்ட கடனாகும். இக் காலகட்டம் முழுவதுமே இந்தியா உள்நாட்டுச் சக்திக்கும் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனிக்கும் இடையில் ஒரு போர்க்களமாகத்தான் இருந்தது. இரு மராட்டா யுத்தங்கள், மூன்று மைசூர் போர்கள், இரு பர்மியச் சண்டைகள், இரு ஆப்கன் யுத்தங்கள், கர்னாடகப் போர்கள், எண்ணற்ற இதர சிறு சண்டைகள் ஆகியவை கம்பெனியின், முடியரசின் ஆட்சிப் பகுதிகளில் இந்தியாவையும் இணைக்கும் நலன்களுக்காகவென்றே நடத்தப்பட்டன. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சிப்பகுதிகளைத்தும் முடியாட்சியின் ஆட்சிப்பகுதிகள் என்று

1. "பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நிதிநிலைமையின் கடந்தகாலம், நிகழ்காலம், வருங்கால வாய்ப்புகள்" கர்னர் செகெஸ். முடியாட்சியின் புள்ளிவிபரக் கழகத்தின் ஏடு, 1859, தொகுதி XXII, பக். 457.

நாடாளுமன்றம் உரிமை கொண்டாடியபோதிலும், அதற்கான செலவினங்களில் ஒரு சல்லிக்காசு கூட செலுத்த மறுத்துவிட்டது. மாறாக, இந்தப் போர்களுக்கான செலவு முழுவதையும், தன்வசம் சொற்பச் செல்வாதாரங்களைக் கொண்டிருந்த இந்தியாவே ஏற்றுக்கொண்டது. கட்டிடங்கள், கோட்டை கொத்தளங்களுக்கான செலவினங்களையும் ராணுவச் செலவினங்களுடன் சேர்க்கவேண்டும். ஏனெனில், அவை ராணுவத்திற்கானவைதான். இவையனைத்தையும் பார்க்கும் போது, தன்வசமிருந்த விலைமதிக்கமுடியாத சொற்பப் பணத்தின் 52 முதல் 80 சதவிகிதத்தை யுத்த சேவைகளுக்காக நாடு செலவிட்டது என்ற ஈடுஇணையற்ற உண்மையையும் நாம் காண்கிறோம். ராணுவச் செலவினங்களில் பெரும்பகுதி, இந்த நாட்டில் ராணுவத்தில் பெருமளவில் பணிக்கமர்த்தப்பட்டிருந்த இந்தியர்களுக்கே ஊதியமாகத் தரப்பட்டது என்றும் கூட வாதிடக்கூடும்; ராணுவத்தினில்¹ பெரும்பாலானோர் இந்தியர்களாக இருந்தது உண்மைதான். ஐரோப்பியர்களுக்கும் இந்தியப் படைகளுக்கும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த சம்பள விகிதங்கள் சமமாக இருந்திருக்குமேயானால் அது இந்த நாட்டு மக்களுக்குச் சாதகமாக இருந்திருக்கக் கூடும். ஆனாலும் கூட

1. பின்வரும் புள்ளி விபரங்களிலிருந்து இதைக் காணலாம்:

சிப்பாய்க் கலகத்திற்கு முன்னர் இந்திய ராணுவத்தின் பலம்

	ஐரோப்பியர்கள்	இந்தியர்கள்	மொத்தம்
பீரங்கிப்படை	6,419	9,138	15,577
கண்ணிவெடிப்படை	110	3,043	3,153
குதிரைப்படை	3,456	30,533	32,989
காலாட்படை	29,760	188,660	218,420
மொத்தம்	38,745	231,374	270,119

இந்திய ராணுவத்தை மறுசீரமைப்பது சம்பந்தமாக மேஜர் ஜெனரல் ஹான் ஹாகின் அறிக்கை, நாடாளுமன்ற ஆவணம், 1859 ஆம் ஆண்டு, பக். 21

இந்த அளவுக்குப் பெருமளவிலான ராணுவச் செலவினங்களை அது மன்னித்து விடுவதாக அர்த்தமாகாது. ஆனால், ஐரோப்பியர் களுக்கும் இந்த நாட்டு மக்களுக்கும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த சம்பள விகிதங்கள் சமமற்றவையாக இருந்தன,¹ ஒரு ஐரோப்பியர் நான்கு இந்தியர்களின் மொத்தச் சம்பளத்திற்கு இணையான ஊதியம் பெற்றார். ஆகவே இச்செலவினம், பொதுப் பயன்பாடு அல்லது தனியார் வேலைவாய்ப்பு என்ற கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்த்தாலும் கூட, அரசின் வருவாய்களுக்குப் பங்களிப்பு செய்த இந்திய மக்களுக்கு அனுகூலமானதாக இருக்கவில்லை.

சிவில் மற்றும் அரசியல் செலவினங்கள், வருவாயில், கிட்டத்தட்ட 10 சதவிகிதத்தை விழுங்கின என்பது எந்த வகையிலும் திரும்பப் பயனளிப்பதாக இருக்கும் என்று கூறமுடியாது.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

1. பின்வரும் பட்டியலினால் இது விளக்கப்படுகிறது. காலாட்படைப் பிரிவு ஒன்றுக்கு ஒரு மாதத்திற்கான செலவு

ஐரோப்பியர்கள்		
	விபரங்கள்	மொத்தம்
அதிகாரிகள்	ரூ. அ. பை	ரூ. அ. பை
37 அதிகாரிகள்...	14734.14.3	21,779.2.7
ஊழியர்கள், நிர்வாகச் செலவினங்கள்..	4515.12.4	
தலைமை மற்றும் இதர அலவன்குகள்	2528.8.0	
படை வீரர்கள்		
117 என்.சி. ஓக்கர்	2289.4.5	25,999.8.0
950 சிப்பாய்கள்	11,203.8.4	
ரேஷன், உடுப்பு மற்றும் இதர செலவுகள்	12,506.11.3	
மொத்தம்		

செலவினங்களின் இப்பகுதியிலிருந்து இந்திய மக்களுக்கு எந்தப் பங்கும் கிடைக்கவில்லையாதலால் மொத்தப் பளுவையும் அவர்களே ஏற்கவேண்டியதாயிற்று. பிரிட்டிஷார் இந்தியாவை வெற்றிகொண்டதன் காரணமாக இந்தியமக்கள் இரண்டாந்தரக் குடிமக்கள் என்ற அந்தஸ்தையே வகித்து வந்தனர்; ஆனால், பிரிட்டிஷார் இந்தியாவை வெற்றி கொண்டதனால் இந்திய மக்களின் அந்தஸ்து மேலும் குறைந்தது. அது ஆங்கிலேயர்களின் மனதில் உள்நாட்டு மக்களின்மீது நம்பிக்கை இன்மை உணர்வைத் தோற்று வித்தது. அடிமைப்படுத்தப்பட்டு நம்பிக்கையிழந்த இந்திய மக்கள் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி தொடங்கியது முதல் நாட்டின் உயர் நிர்வாகப் பதவிகளிலிருந்து ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டனர்.¹ இந்த அநீதியைப் போக்குவதற்காகத்தான் 1833 ஆம் ஆண்டுச் சட்டத்தில் நாடாளுமன்றம் பின்வருமாறு வகைசெய்தது.

‘சம்பந்தப்பட்ட பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த எந்த ஒரு இந்தியரும் அல்லது அங்குள்ள மேதகு மன்னரின் பிரதிநிதிகளுக்கு அங்குப் பிறந்த எந்த ஒரு பிரஜையும், மதம், பிறந்தஇடம், மரபுவழி, நிறம் அல்லது வேறுகாரணங்களினால் மேற்படி கம்பெனியின் எந்தப் பொறுப்பையும், பதவியையும், அல்லது வேலைவாய்ப்பையும் பெறுவதிலிருந்து தகுதியற்றவர் என்று ஒதுக்கக்கூடாது’ (பிரிவு.87)

இந்தியர்கள்	விபரங்கள்	மொத்தம்
அதிகாரிகள் :	ரூ.அ.பை.	ரூ.அ.பை
26 ஐரோப்பியர்கள்...	9861.2.1	13527.8.7
20 இந்தியர்கள்...	940.0.0	
ஊழியர்கள் மற்றும் நிர்வாகச் செலவினங்கள்	1209.1.4	
தலைமை மற்றும் இதர அலவன்கள்	1517.5.2	
படை வீரர்கள் :		
140 என். சி. ஓக்கள்	1780.0.0	9606.14.0
1000 சிப்பாய்கள்	7000.0.0	
இதர செலவுகள்	826.14.0	
மொத்தம்		23134.6.7

1. (அடிக்குறிப்பு பின் பக்கம்)

இப்பட்டியிலிலிருந்து 26 ஐரோப்பிய அதிகாரிகளின் ஊதியங்கள் மற்றும் தலைமை மற்றும் இதர அல்வன்சுகளைக் கழித்துவிட்டால் (இந்தியர்கள் என்ற தலைப்பில் அத்தொகை ரூ. 11378.7.3 ஆகிறது) 1104 ஐரோப்பியர்கள் ஊதியமாக ரூ. 47778.10.7 ஐயும், அதே சமயம் 1160 இந்தியர்கள் ஊதியமாக ரூ. 11755.15.3 மட்டுமே பெற்றனர் என்பதையும் காணலாம்.

இச்சட்டம் இயற்றப்படுவதற்கு முன்னர் இருந்த நிலைமையைத் தவிர, உண்மையில் சிப்பாய்க் கலகத்திற்குப் பின்னர் வரை இந்தியர்கள் ஒருவர்கூட எந்தப் பதவிக்கும் நியமிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில், இச்சட்டம் இயற்றப்பட்டவுடனேயே இந்திய அரசாங்கத்திற்கு இயக்குநர் மன்றம் பின்வருமாறு அறிவுறுத்தியது:

(முன்பக்க அடிக்குறிப்பு)

1. 1833க்கு முன்னர் இந்தியர்களுக்குப் பணியின்போது மிகச் சொற்பத் தொகையே சம்பளமாக வழங்கப்பட்டது என்பதைப் பின்வரும் புள்ளிவிவரங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

மூன்று மாகாணங்களின் தலைமைச் செயலகத்தில் பணி புரிந்த முதல் வகுப்பு இந்திய சிவில் ஊழியர்கள் மாதம் ஒன்றுக்கு வாங்கிய ஊதியங்கள்	வங்காளம்		மதராஸ்		பம்பாய்		மொத்தம்	
	எண்	மொத்தம்	எண்	மொத்தம்	எண்	மொத்தம்	எண்	மொத்தம்
...
ரூ. 500 மற்றும் அதற்கு மேலும்	5	2700	5	2500		
ரூ. 400 ,, ,,	2	800	1	400		
ரூ. 350 ,, ,,	4	1400	1	350	1	350		
ரூ. 300 ,, ,,	3	900	2	600		
ரூ. 250 ,, ,,	5	1250	1	250	89	20690
ரூ. 250 முதல் 200 வரை	17	3460	5	1156	1	200		
ரூ. 200 முதல் 150 வரை	10	1590	4	682 1/2		
ரூ. 100 முதல் 150 வரை	5	550	5	525	5	330		
ரூ. 100க்கும் கீழே	6	470	1	87 1/2	2	240		
மொத்தம்	57	13120	16	2800	16	4770		

“நடைமுறையில்.. பலங்களில் எந்தவிதக் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடும் இராது. ஒப்பந்தப் பணிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிலைமைகளுக்கு இடையிலும், எந்த ஒரு அதிகாரப்பூர்வமான அல்லது பொதுத் தன்மை கொண்ட எல்லா இதர நிலைமைகளுக்கிடையிலும் உள்ள வேறுபாடு பொதுவாக இப்போது உள்ளது போலவே இருக்கும்.”¹

நீதித்துறை மற்றும் காவல்துறைக்கான செலவினங்கள் மொத்த வருவாயில் ஏறக்குறைய 10 சதவிகிதமாக இருந்தன. இதைப் பாதுகாப்புத் தன்மை கொண்டது என்றே கருதமுடியும். இவ்வாறு தீமை பயக்கும் வரிகள் மூலம் கிடைத்த பணங்கள் உற்பத்தி சாராத வழிகளில் செலவிடப்பட்டது. அமைதி ஏற்படுத்துதல் என்ற பெயரில் போர் இயந்திரம் முடுக்கிவிடப்படுவதனால் அது மொத்த நிதியையும் கபளீகரம் செய்து முன்னேற்றத்திற்கான நடவடிக்கைகளுக்கு நிதி இல்லாமற் போனது. கல்விக் கென்று வருவாயிலிருந்து எள்ளளவும் செலவிடப்படவில்லை. பயனுள்ள பொதுப்பணிகள் சொற்ப அளவிலேயே நடைபெற்றன. இருப்புப் பாதைகள். படகுப் போக்குவரத்து அல்லது நீர்ப்பாசனத்திற்கான கால்வாய்கள் மற்றும் வர்த்தகம் மற்றும் தொழிற்சாலை யின் வளர்ச்சிக்கான இதர உதவிகள் வெகுகாலமாகவே ஏகாதிபத்திய பட்ஜெட்டில் இடம்பெறவில்லை. மொத்தமிருந்த 837,000

1. வங்காளத்துக்கு அனுப்பப்பட்ட தாக்கீது எண். 44. டிசம்பர் 10, 1834. பாரா. 107.

மூன்று மாகாணங்களில் உள்நாட்டு நிறுவனம் குறித்த சிவில் நிதிக் கமிட்டியின் அறிக்கை - 1830 ஏப்ரல் 13 தேதியிட்ட வங்காள நிதியியல் கலந்தாலோசனைகள். இந்தியா அலுவலக ஆவணங்கள். ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்படாத கிறித்தவர் மற்றும் பல மாகாணங்களைச் சேர்ந்த இந்திய ஊழியர்கள் துணைநிலை நிறுவனங்கள் கமிட்டியினால் நாளுக்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன, (1) தலைமை எழுத்தர், ரெஜிஸ்ட்ராரர்கள், மேஜைகள் மற்றும் அவர்தம் உதவியாளர்கள், ஆய்வாளர்கள், வேலைவாய்ப்பு அதிகாரிகள் போன்ற அலுவலகத்தின் அன்றாட நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு, கண்காணிப்பதில் செயலர்களுக்குக் கீழ் பணிக்கமர்த்தப்பட்டவர்கள்; (2) நடப்பு அலுவல் எழுத்தர்கள், நிரந்தர நகல் எழுத்தர்கள்; (3) செய்யும் வேலைக்கு மட்டும் ஊதியம் பெறும் செக்ஷனர்கள் அல்லது நகல் எழுத்தர்கள் (4) அனைத்துக் கீழ்மட்ட ஊழியர்கள். கமிட்டி அறிந்து கொண்டதாவது:

பாரா. 35. கல்கத்தாவில் நடப்பு அலுவல் எழுத்தர்கள் மாதம் ஒன்றுக்குப் பெற்ற ஊதியங்கள் ரூ. 20/-லிருந்து ரூ. 380 வரை இருந்தது. சராசரியாக நபர் ஒருவருக்கு கொடுக்கப்பட்ட ஊதியம் ரூ. 104; பம்பாயில் அது ரூ. 15லிருந்து ரூ. 120/- ஆக இருந்தது. சராசரி 8.48; ரூ. 271/2 ஆக இருந்தது, சேவைக் காலம், அவர்களுடைய பயனீடு ஆகியவற்றைப் பொறுத்துத் தனி நபர்களின் வேலைக்கேற்ப ரூ. 101/2 லிருந்து ரூ. 871/2 வரை இருந்தது.

வங்காளத்தில் உள்ள தலைமைச் செயலகத்தில் எழுத்தர்களுக்கு 750 சொற்களுக்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் ஊதியம் வழங்கப்பட்டது. இதர இரு மாகாணங்களிலும் 1333 சொற்களுக்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் ஊதியம் வழங்கப்பட்டது.

பாரா. 51. வங்காளத்தில் தலைமைச் செயலகத்தில் பணிபுரியும் ஊழியர்களுக்கான ஊதியம் இப்போது மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ. 1142 ஆகும். மதராசில் செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளிகள் உள்ளிட்ட மாத ஊதியம் ரூ. 455/-; பம்பாயில் ரூ. 261/- வங்காளத்தில் 186 ஊழியர்களும், சென்னையில் 56 பேரும் பம்பாயில் 42 பேரும் இருந்தனர்.

சதுர மைல் பரப்பளவில் ஒரு சில மைல் நீளமே உள்ள இருப்புப் பாதைகளும், 2157 மைல் நீளமுள்ள சாலைகளும், 580 மைல் நீளமுள்ள நீர்வழிகளும், 80 மைல் நீளமுள்ள தந்திக் கம்பிகளும் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. 1837-8 முதல் 1851-2 வரையிலான 15 ஆண்டுக் காலகட்டம் முழுவதற்குமாகச் செலவிடப்பட்ட பணம் என்று எடுத்துக்கொண்டால், ஆக்கப்பூர்வத்தன்மையுடைய சராசரி செலவினங்கள் ஆண்டொன்றுக்கு 299, 732 பவுண்டு மட்டுமேயாகும். நிலத்திற்கு உரமிடாமல் திரும்பத் திரும்ப பயிரிடுவதனால் நிலம் வெறுமையாகிவிடும் என்ற கோட்பாடு விவசாயிகளுக்கு நன்கு தெரியும். இக்கோட்பாட்டைப் பரவலான முறையில் பயன்படுத்தலாம். இந்தியாவின் அரசுப் பொருளாதாரத்தில் இதைப் பின்பற்றியிருந்தால் நாட்டின் வரிசெலுத்தும் ஆற்றல் கருவூலத்துக்கும் மக்களுக்கும் அனுகூலமான முறையில் வளர்ந்திருக்கும். துரதிருஷ்டவசமாக இரு தரப்புக்கும் பாதகமான முறையில் இந்தியாவின் நிதி ஆதாரங்களுக்கு இழப்பேற்பட்டது.

ஆனால், மிகமோசமான பற்றாக்குறைகளை ஈடுசெய்வதற்கு நியாயமான வரிகள் மூலமும் பயனுள்ள செலவினங்கள் மூலமும் செல்வாதாரங்களை அதிகரிக்கும் வாய்ப்பு இழக்கப்பட்டிருக்குமானால் குறைந்தபட்சம் செலவினங்களில் சிக்கனம் என்றவழியாவது திறந்திருந்தது. 1833 இல் நிறுவப்பட்ட வகைப்பட்ட வலுவான மத்திய அரசாங்கம் முடிந்தவரையில் சிக்கனத்தை நடைமுறைப்படுத்த வல்லதாக இருந்தது. உண்மையைச் சொல்லப்போனால், மத்தியமயமாக்கல் மிகவும் வலுவற்றவகைப்பட்டதாக இருந்தது. சட்டப்படி ஏகாதிபத்திய நிர்வாக அமைப்புதான் நடப்பிலிருந்தது, ஆனால் நடைமுறையில் செயல்முறை அரசாங்கத்தின் ஆரம்ப யூனிட்கள் மாகாணங்கள் தாம் என்பது போலவும், இந்திய அரசாங்கம் ஓர் ஒருங்கிணைக்கும் அதிகார அமைப்பு மட்டுமே என்பது போலவும்தான் நிர்வாகம் நடத்தப்பட்டது. பல்வகையான சூழ்நிலைகளில் இது தெளிவாயிற்று. சட்டமியற்றும் அதிகாரம் இந்திய அசாங்கத்திடம்தான் இருந்தது என்பது உண்மையே. ஆயினும் இந்திய அரசாங்கத்தினால் இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள், வெவ்வேறு மாகாணங்களுக்காக இயற்றப்பட்டதானது சட்டமியற்றும் முன்முயற்சி இன்னமும் மாகாணங்கள் வசமே இருப்பது போலவும், இந்திய அரசாங்கம் அதற்கு அனுமதியளிக்கும்

அதிகாரம் மட்டுமே பெற்றிருப்பது போலவும் அமைந்திருந்தன. ஒவ்வொரு மாகாணமும் தனக்கெனச் சொந்தமாக உள்நாட்டு மற்றும் சுங்கவரிகளைக் கொண்டிருந்தன; தங்களுடைய அரசரிமை அந்தஸ்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக இவ்வாறு இருந்தது. ஒவ்வொரு மாகாணமும் தொடர்ந்து தனக்கெனச் சொந்தமாக ராணுவத்தைக் கொண்டிருந்தது. மத்தியப்படுத்தப்பட்டதைப் பொருட்படுத்தாமல் கணக்கிடும் அமைப்பு இன்னமும் மாகாணத்தின் வசமே இருந்தது. இது அவற்றின் நிதிச்சுதந்திரம் தொடர்கிறது என்ற உண்மை ஏற்படுத்தியது. நிர்வாகப் பணிகளும் வருவாய் வசூல் செய்யும் பொறுப்பும் இன்னமும் தங்கள் வசமே இருந்து வந்ததனால், மாகாணங்கள், அரசாங்கப் பொறுப்புகளைப் பெற்றுள்ள சட்டபூர்வமான அதிகாரிகள் தாங்களே என்பதுபோல நடந்து கொண்டன. இச் சுதந்திர உணர்வு, கீழ்ப்படியாமை உணர்வை வளர்த்தது. சில மாகாணங்கள், குறிப்பாக பம்பாயும் மதராசும் - சிப்பாய்க் கலகத்தினால் ஏற்பட்ட செலவினங்களை ஈடுசெய்ய இந்திய அரசாங்கம் புதியவரிகளை விதிக்கும் கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்பட்டபோது, - தங்களுடைய ஆளுகைக்குட்பட்ட பகுதிகளிலுள்ள மக்கள்மீது வரியைத் திணிக்கும் இந்திய அரசாங்கத்தின் முயற்சிகளை எதிர்க்கமுயன்றனர். 1853 ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் சட்டரீதியான மற்றும் நிர்வாகரீதியான பொறுப்புகளுக்கிடையில் துரதிருஷ்டவசமான பிளவை ஏற்படுத்தியது என்பதையும், மனதில் கொள்ளவேண்டும். சட்டப்படி ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றிருந்தது. ஆனால் அது நாட்டை நிர்வாகம் செய்யவில்லை. மாகாண அரசாங்கங்கள் நாட்டை நிர்வகித்தன. ஆனால், சட்டத்தின்படி அவற்றுக்கும் பொறுப்பேதும் இருக்கவில்லை. நாட்டின் நிதிநிலைமையில், பொருளாதாரத்தின்மீது இப்பிளவு ஆபத்தான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. செலவினங்களில் ஊதாரித்தனம் நடைமுறை விதியாக மாறியிருந்தது தவிர்க்கமுடியாததாக இருந்தது. அது ஏகாதிபத்திய அமைப்பிலேயே உள்ளார்ந்து இருந்தது. சிக்கனம் பொறுப்புணர்வைத் தோற்றுவிக்கிறது, தான் விரும்பும் தொகையைச் செலவிட ஓர் அரசாங்கம் செல்வாதாரங்களைக் கண்டறிய வேண்டியிருக்கும்போது பொறுப்புணர்வு தோன்றுகிறது. ஏகாதிபத்திய அமைப்பு தொடங்கப்படுவதற்குமுன்னர், தங்களது பட்ஜெட்டில் சேர்க்கப்பட்ட செலவினங்களுக்கான பணத்தைத் திரட்டும் கட்டுப்பாடு மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு இருந்தது. அதன் விளைவாக அவை சிக்கனமாகச் செயல்படவேண்டியிருந்தது. ஆனால், ஏகாதிபத்திய அமைப்பின்கீழ், பல்வேறு சேவைகளுக்கான பட்ஜெட்டுகளை மாகாண அதிகாரிகள் தயாரிக்கவேண்டியிருந்த அதேசமயம்,

அதற்கான வழிவகைகளைக் காணவேண்டிய பொறுப்பு இந்திய அரசாங்கத்தின் வசம் இருந்தது. முன்பு அவை தங்களது பண்ப்பையின் வரையறைகளை அறிந்திருந்தனர், ஆனால் ஏகாதிபத்திய அமைப்பின்கீழ் அவை,

“இந்திய அரசாங்கத்தின் மீதான தங்களது கோரிக்கைகளை எந்த அளவுக்கு ஒழுங்குபடுத்துவது என்பதை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பே இல்லாதிருந்தது. பண்ப்பையின் ஆழம் தெரியாத காரணத்தால் அவை கணக்கற்ற பணத்தை எடுக்கவேண்டியிருந்தது. எல்லாத்திசைகளிலும் அபிவிருத்தி மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய தேவையை அவை கண்டன. ஆகவே, சாம்ராஜ்யத்தின் பொதுவான வருவாய்களிலிருந்து தங்களது சொந்த மாகாணங்களுக்கு எந்த அளவுக்கு அதிகமானபங்கைக் கொடுக்குமாறு இந்திய அரசாங்கத்தைத் தூண்டுவதே அவற்றின் நிலையான, நியாயப்படுத்தப்படக்கூடிய விருப்பமாக இருந்தது. அவை எந்த அளவுக்குக் குறைவாக சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்றனவோ, தங்களுடைய கோரிக்கைகளை எந்த அளவுக்கு அதிகமாக வலியுறுத்துகின்றனவோ, அவை அவ்வளவுக்குத் தங்களுடைய தேவைகளுக்காக இந்திய அரசாங்கத்தை அதிகமாக வற்புறுத்தவேண்டிய நிலைமையில் இருந்தன என்பதை அவை அனுபவத்தில் கண்டன. இத்தேவைகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதில் தங்களுக்கு எது சரி என்று தோன்றுகிறதோ அதைச் செய்தனர். தேவையான வழிவகைகளை வழங்க மறுக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுள்ள இந்திய அரசாங்கத்தின் வசமே விட்டு விட்டனர்.”¹

இந்த ஊதாரித்தனமான கோரிக்கைகளுக்கு இந்திய அரசாங்கம் அடிக்கடி இணங்க வேண்டியதாயிற்று; ஏனெனில் அண்மைக்காலம் வரை, தேவைகளை மதிப்பீடு செய்யவும் அவற்றின் மீதான செலவினங்களைக் கட்டுப்படுத்தவும் தேவையான நிர்வாக இயந்திரத்தை அது கொண்டிருக்கவில்லை. எந்த ஒரு ஏகாதிபத்திய நிர்வாக அமைப்பிலிருந்தும் அதிகத்திறமையை எதிர்பார்ப்பது வழக்கமானதல்ல: அதுவும் அது ஒரு துறையையோ அல்லது ஒரு மாகாணத்தையோ நிர்வகிக்கவில்லை, ஒரு கண்டத்தைப் போன்ற பெரிய நாட்டை நிர்வகித்து வந்தது. வெறுமனே பெரியதாக

1. இந்தியாவின் கவர்னர் ஜெனரல் என்ற முறையில் ஏர்ல் ஆஃப் மாயோவின் நிர்வாகம் - கவுன்சிலின் உறுப்பினரும் முன்னாள் இடைக்கால கவர்னர் ஜெனரலுமான மாண்புமிகு ஜான் ஸ்ட்ராச்சியின் நடவடிக்கைக் குறிப்பு. ஏப்ரல் 30, 1872. அரசு அச்சுக் கண்காணிப்பாளரின் கல்கத்தா அலுவலகம் 1872. பக். 46.

இருப்பதனால் முன்னேற்றம் மெதுவாகத்தான் இருக்கும். இந்திய அமைப்புமுறை இருந்ததுபோன்ற ஒழுங்கமைக்கப்படாத, பலப் படுத்தப்படாத அமைப்பாக இருக்குமேயானால் அது நிச்சயமாக மெதுவாகத்தான் முன்னேறும். முதலாவதாக, இந்தியாவிலுள்ள ஏகாதிபத்திய அமைப்பு, கட்டுப்பாட்டுக்கான நிர்வாக இயந்திரம் இல்லாதிருந்தது. அதை உருவாக்கிய சட்டம், வங்காள அரசாங்கத்தையும் இந்திய அரசாங்கத்தையும் ஒன்றாக இணைத்ததில் பெரும் தவறு புரிந்து விட்டது என்றே கூறவேண்டும். இந்த இணைப்பின் விளைவாக அந்த இயந்திரம் அதிக வேலைப் பளுவைப் பெற்றது. வங்காள அரசாங்கம் என்றமுறையில் அதன் கடமைகளை நிறைவேற்ற அதிகநேரம் தேவைப்பட்டதால் இந்திய அரசாங்கத்தின் கடமைகளை ஆற்றுவதற்கு குறைந்த நேரமே கிடைத்தது. ஒரு பொதுவான நிர்வாக அமைப்பு மட்டுமன்றி, இரு அரசாங்கங்களின் பணிகளையும் கவனிப்பதற்கு ஒரே பொதுவான செயலகமும் கூட இருந்தது. ஏற்கனவே மிகுதியான வேலைப் பளுவைக் கொண்டிருந்த தலைமைச்செயலகம், 1843 வரை நாட்டின் நிதித்துறையைக் கவனிக்கும் சிறப்புக் கடமையைக் கொண்ட எந்த ஒரு அதிகாரியும் இல்லாதிருந்த காரணத்தினால், கணிசமான அளவில் திறமை குன்றியதாக இருந்தது. அந்த ஆண்டில்தான் அப்போது இந்தியாவின் வைஸ்ராயாக இருந்த லார்டு எல்லென்பரோ, இந்திய அரசாங்கத்தின் தலைமைச் செயலகத்திலிருந்து வங்காள அரசாங்கத்தின் தலைமைச்செயலகத்தைப் பிரித்தார்.¹ இந்திய அரசாங்கத்துடன், இந்திய அரசாங்கத்தின் நிதித்துறைச்செயலர் என்ற தனிப்பட்ட அலுவலகத்தை இணைத்தார்.² நிதியைத் தவிர வேறுஎந்த அரசத்துறைகளின் பணிகளும் இன்றித் தனித்து இயங்கும் துறையாக அது இருந்தது. தனிப்பட்ட நிதித்துறைச் செயலாளரை நியமித்ததன் மூலம் ஓர் ஆய்வு செய்யும் அதிகாரிக்கான தேவை ஈடு செய்யப் பட்டது. ஆனால் அவரால், கணக்கு மற்றும் தணிக்கைக் கென்று ஒரு மையப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பும், ஒதுக்கீடு செய்யும் பட்ஜெட்டும் இல்லாதிருந்த காரணத்தால், செலவினங்களில் சிக்கனத்தை அவரால் செயல்படுத்த முடியாமல் போயிற்று. ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது ஒருபுறமிருக்க, தணிக்கை மற்றும் கணக்கியல் அதிகாரிகள் பல்வேறு மாகாண அரசாங்கங்களின் தலைமைச் செயலகங்களுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தனர். இந்தியாவின் வருவாய்களுக்கு உத்தரவிடவும் அவற்றை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பும் சட்டத்தின் மூலம் வழங்கப்பட்டிருந்த உச்சஅரசாங்கத்திற்கு அவர்கள் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கவில்லை. தணிக்கை மற்றும் கணக்கியல் சம்பந்தமாக எந்த உத்தரவாதத்தையும் நேரடியாகப் பிறப்பிக்க

முடியாத நிலையில் இருந்தது. சம்பந்தப்பட்ட ஸ்தல அரசாங்கத்தின் மூலமாக, அவற்றின் விளக்கங்களுடன்தான் உத்தரவு பிறப்பிக்க முடிந்தது. இரண்டாவதாக, பட்ஜெட் அமைப்பு வர்த்தகக் கணக்குகளுக்கு, சிறந்ததாக இருந்தபோதிலும், அதாவது, ஆவணங்களுக்கு, எல்லா சிறந்த அரசுக்கணக்குகளுக்கும் அது முதலாவது மற்றும் தொடக்கநிலைக் காரணங்களுக்கு, அதாவது, தடை ஏற்படுவதற்குப் பயனற்றதாக இருந்தது. வெவ்வேறு சேவைகளில் ஒவ்வொன்றையும் மேற்கொள்வதற்குத் தேவையான அளவு பணத்தைக் கோபிட்டுக் காட்டும் 'நாட்டின் நிதி நிர்வாகக் காரணங்களுக்காக உண்மையில் மூன்று மதிப்பீடுகள் (திட்டவரை, வழக்கமான திட்டம், பட்ஜெட்) தயாரிக்கப்பட்டன. வெவ்வேறு சேவைகளுக்குப் பொதுப்பணத்தை வினியோகிக்கும் இந்த முறைக்கு ஒதுக்கீடு என்று அர்த்தமாகாது. அது ரொக்கத் தேவைகள் என்று மட்டுமே கருதப்பட்டது. இதன் காரணமாக ஒருபோதும், மானியங்கள் கவனமாகத் தயாரிக்கப்படவில்லை, அல்லது அவற்றின் மீது நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரையறை நடைமுறையில் கடைப்பிடிக்கவில்லை. சேவைத்துறைகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் குறிப்பிட்ட வாக்குகளோ அல்லது சட்ட உரிமைகளோ கொண்ட பட்ஜெட் எதுவும் இல்லாதிருந்த காரணத்தினால், பொதுக் கருவூலத்திலிருந்து பெறப்பட்ட அல்லது அதன்மூலமாகக் கொடுக்கப்பட்ட பணம் அனைத்திற்கும் முறையான கணக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளதா என்பதைக் கண்காணிப்பதுடன் தணிக்கை மற்றும் கணக்கியல் துறையின் கடமை முடிந்துவிட்டது. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட பட்ஜெட் இல்லாதிருந்த காரணத்தினால், அரசுக் கணக்கு மற்றும் தணிக்கையின் முக்கிய நோக்கமாம் சட்ட உரிமைகளின்படி நடந்து கொள்ளுமாறு செலவிடும் அதிகாரம் பெற்ற தங்களது கோரிக்கைகளில் மிகத் தாராளமாக இருந்த மாகாண அரசாங்கங்கள், செலவினங்கள் விஷயத்திலும் மிகவும் கவனக்குறைவாக இருந்தன. ஒதுக்கீடு செய்யும் ஒரு பட்ஜெட்டும் மையப்படுத்தப்பட்ட தணிக்கை மற்றும் கணக்கு அமைப்பும் இந்திய அரசாங்கத்திடம் இல்லாதிருந்தவரை, நிதிக்கட்டுப்பாடு விஷயத்தில் அது பெயரளவில் மட்டுமே அதிகாரம்பெற்றதாக இருந்தது. ஆனால், நிதிவிஷயங்களில் சட்டப்படி மிகவலுவற்ற அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்த மாகாணங்கள்தான் உண்மையில் அந்த நிலைமையில் எஜமானர்களாக இருந்தன.

1. இந்திய அரசாங்கத்தின் தீர்மானம், உள்துறை, ஏப்ரல் 29, 1843.

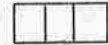
2. 1843 ஜனவரி 4-ஆம் தேதியிட்ட இந்திய அரசாங்கத்தின் தீர்மானம்.

மாகாண அரசாங்கங்களின் தரப்பில் நிலவிய நிதி விவகாரங்களில் பொறுப்பின்மையினால் தோன்றிய மாகாண அதிகாரிகளின் ஊதாரித்தனமான பழக்கங்களைத் தடுக்கும் அதன் இயலாமையுடனும், மத்திய அரசாங்கத்தின் தரப்பில் இருந்த திறமையின்மையுடனும், நிதி விவகாரங்களில் இந்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாக கவுன்சிலிடம் காணப்பட்ட குறிப்பிடத்தக்க பொதுவான அக்கறையின்மை உணர்வையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். நிர்வாகக் கவுன்சிலின் குறிப்பிட்ட அனுமதியின்றி இந்தியாவின் வருவாய்களிலிருந்து எதையும் செலவழித்துவிட முடியாது என்பது உண்மைதான் என்றபோதிலும், செலவினங்களில் சிக்கனத்தை ஊக்குவிப்பதற்கு எந்தவிதமான அக்கறையும் மேற்கொண்டிருக்கமுடியும் என்று கவுன்சிலின் செயல்படும் பாணியிலிருந்து தோன்றவில்லை. கவுன்சில் கூட்டாகத்தான் செயல்பட்டது. கவுன்சிலில் அடங்கியிருந்த வெவ்வேறு உறுப்பினர்களிடையே நிர்வாகப்பணி வினியோகிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. யுத்தத்துறை மற்றும் சட்டமியற்றுதலைத் தவிர, அரசாங்கத்தின் மொத்தப்பணிகளும் கவர்னர் ஜெனரல் மற்றும் கவுன்சிலர்களின் முன் கொண்டு வரப்பட்டது. அதன் கூட்டுச் செயல்பாட்டின் விளைவாக,

“ஒவ்வொரு விஷயமும் உண்மையில் கவுன்சிலின் ஒவ்வொரு உறுப்பினரின் கரங்களுக்கும் சென்று வந்தன, ஒரு கவுன்சிலரின் வீட்டிலிருந்து மற்றொருவருக்குச் சிறிய மரப்பெட்டிகளில் நத்தை வேகத்தில் சுற்றி வந்தது.”¹

இத்தகையதொரு அமைப்பின்கீழ், பொருளாதாரத்திற்கு உத்வேகமூட்டுவதற்கு நிதித்துறைத் தலைவராக எவரும் இருக்கவில்லை. ஏனெனில், அனைவரும் ஒருவராகவே கருதப்பட்டனர். அதன் விளைவாக, அனைவரின் பொறுப்பிலும் இருந்த நிதியாருடைய பொறுப்பிலும் இல்லாத அவலத்தை அனுபவித்தது. ஆகவே சேவைகளின் உண்மையான தேவைகளுக்கு ஏற்ப நிதிகள் வினியோகிக்கப்படவில்லை. ஆனால், சூழ்நிலை சார்ந்த கோரிக்கைகளுக்கும் நிதிகோரி இடையறாத ஆரவாரங்களுக்கும் ஏற்ப நிதி வினியோகிக்கப்பட்டது.

தவறான நிதியமைப்பு, தீங்கு பயக்கும் வரிகள், உற்பத்தி சாராக, ஊதாரித்தனமான செலவினங்கள் ஆகியவற்றின் காரணமாகத்தான் ஏகாதிபத்திய அமைப்பு வீழ்ந்தது என்பதைக் காட்டுவதற்குப் போதுமான சான்றுகள் தரப்பட்டுள்ளன. ஆயினும், ஏகாதிபத்திய அமைப்பு தொடங்கப்பட்டதுடன் தான் இத் தவறான நிதிக்கொள்கை ஆரம்பமானது என்று கருதப்படக்கூடாது. மாறாக அது கடந்த காலத்திலிருந்து ஏகாதிபத்திய அமைப்புக்கு வழிவழியாக வந்த ஒரு மரபுரிமையாகும். இருந்தபோதிலும் உரிய சமயத்தில் நிதிக்கொள்கையை மாற்றியமைத்து மையக் கட்டுப்பாட்டைப் பலப்படுத்தியிருந்தால், ஏகாதிபத்திய அமைப்பின் அடித்தளத்தை உறுதிப்படுத்தியிருக்கமுடியும் என்பது தெளிவு. ஆனால், அந்த அமைப்பு வெகுகாலம் நீடித்திருந்ததனால் அதன் நிதித்துறை அடித்தளங்கள் பலவீனமான, பெருகிவரும் தனது செலவினங்களைச் சமாளிப்பதற்குத் தேவையான பணத்தைப் பெறமுடியாத நிலையேற்பட்டதால், ஏகாதிபத்திய அமைப்பு சிப்பாய்க் கலகத்தின் அதிர்ச்சிக்குப் பலியாகியது. அது மீண்டும் தனது முந்தைய தோற்றத்தைப் பெறமுடியாமல் போயிற்று.

ஏகாதிபத்தியமும் சமஷ்டி அமைப்பும்

1857 ஆம் ஆண்டின் கலகத்தினால் ஏற்பட்ட செலவின் காரணமாக ஏற்கனவே கலகலத்துப் போயிருந்த ஏகாதிபத்திய நிதியமைப்பின் நிலைமை, அந்தத் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த அமைப்பைப் புனரமைப்பது தொடர்பான பிரச்சினையைப் போன்று அடுத்த பத்தாண்டுகளில் பொறுப்புள்ள அதிகாரிகளின் கவனம் வேறு எந்தப் பிரச்சினையிலும் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அவ்வளவு மோசமாக இருந்தது. புனரமைப்பதற்கு எது சிறந்தவழி என்ற கருத்து வேறுபாடு வெகுகாலம் நீடித்தபோதிலும் கூட, பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடைந்ததற்கான காரணங்கள் மிகத் தெளிவானவையாக இருந்தன; இந்திய நிதியமைப்பின் வீழ்ச்சிக்குச் சாட்சிகளாக இந்திய நிதியமைப்புடன் தொடர்புடைய அனைவரும் அந்த அமைப்பின் ஒரே மிகப் பெரிய குறைப் பாட்டைத்தான் சுட்டிக் காட்டினர். மாகாண அரசாங்கங்களில் தோன்றிய பொறுப்பற்ற ஊதாரித்தனமே அது. இத்தீமையைக் களைவதற்காகச் சில பொறுப்புள்ள அதிகாரிகள் ஒருபுறத்தில் பின்வரும் யோசனைகளைத் தெரிவித்தனர்.

“இந்திய நிதியமைப்பின் மகத்தான கூட்டுப்பங்கு மூல தனத்தில் ஸ்தல அரசாங்களையும் பங்காளிகளாகச் சேர்த்துக் கொள்ளுதல்: ஆகவே, இந்திய அரசாங்கத்துடன் மாகாணத்தின் நலன்களையும் செயலூக்கமான ஒத்துழைப்பையும் இணைத்தல். சிக்கனத்தில் கொஞ்சமும் அக்கறையின்றித், தங்களது எஜமானர் களின் வழிவகைகளைப் பயன்படுத்தி ஒப்பீடுகளின் மூலம் தங்களது சொந்தத் தேவைகளை உயர்த்திக் கொள்வதைப் பற்றி மட்டுமே சிந்திக்கும் ஏஜென்ட்டுகளாகவும் வேலையாட்களாகவும் வைத்திருப்பதற்குப் பதிலாக மற்றவர்களுக்கும் சலுகைகளை வழங்குதல்.”¹

1. தலைமைத் தளபதி மேதகு டபிள்யூ. ஆர். மான்ஸ்பீல்டின் நடவடிக்கைக் குறிப்பு 1867, அக்டோபர் 17 ஆம் தேதியிட்டது. ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கு நிதி அதிகாரங்களை விஸ்தரித்தல் சம்பந்தமான ஆவணங்கள் போன்றவை, பக், 99 - 103.

இக்கருத்து, படிப்படியாக, ஒருங்கிணைந்த இந்தியாவை இந்தியாவின் ஒருங்கிணைந்த மாநிலங்களாக¹ மற்றும் சிறந்த கருத்துகளின் ஒரு கணிசமான அமைப்பாக உருப்பெறுவதற்கு இட்டுச் சென்றது. ஏகாதிபத்திய அமைப்புக்குப் பதிலாக ஒரு சமஷ்டி அமைப்பை ஏற்படுத்தி, அமெரிக்காவில் உள்ள மைய அதிகார அமைப்பைப் போன்று இந்தியாவிலும் மைய அமைப்பின் நிதி நிலைமையைக் கிரகித்துக் கொள்வதே நோக்கமாக இருந்தது. சமஷ்டித் திட்டம் நிறைவேற்றுவதற்கு இந்தியாவின் வருவாய்களை ஒரே வருமானமாகக் கருதக்கூடாது. ஏகாதிபத்தியக் கருவூலத்தில் கொண்டு சேர்த்துப் பின்னர் அதை வெவ்வேறு மாகாண அரசாங்கங்களுடைய வினியோகம் செய்தல் கூடாது என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. அத்திட்டத்தின்படி ஒவ்வொரு மாகாணமும் தனது வருவாய்களை அதன்வசமே வைத்திருக்கவும், அதைக் கொண்டு செலவினங்களைச் சமாளிக்கவும் அனுமதிக்கப்பட்டது. மத்திய அரசாங்கம் தனக்கென்று தனிப்பட்ட நிதிஆதாரங்களைக் கொண்டிருக்கும், தேவைப்பட்டால், சில நேர்மையான தரங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு மத்திய அரசாங்கத்தின் செலவினங்களில் தங்கள் பங்காக மாகாணங்கள் தரும் பங்களிப்புகளும் மத்திய அரசாங்கத்தின் வசம் சேர்க்கப்படும். இவ்வாறு சமஷ்டித் திட்டத்தின் கீழ் ஏகாதிபத்திய மற்றும் மாகாணங்களுக்கிடையிலான முறையான பங்கீட்டுடன் கூடிய ஒருங்கிணைந்த ஏகாதிபத்திய பட்ஜெட்டை, சேவைகள் மற்றும் வருவாய் ஒதுக்கீட்டில் உண்மையான பங்கீட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டு தெளிவானமுறையில் மத்திய பட்ஜெட் என்றும் மாகாணபட்ஜெட் என்றும் உருவாக்குவதன் மூலம் மாற்றியமைக்க வேண்டும்.

சமஷ்டித் திட்டத்திற்கு ஆதரவாகப் பல அனுகூலங்கள் இருப்பதாகக் கூறப்பட்டது. முதலாவதாக, வருவாய்களையும் சேவைகளையும் தனித்தனியாகப் பிரிப்பதன் மூலம் மத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்களை வழிநடத்திச் செல்லும் வழிவகைகள் தெளிவாக விளக்கப்படும் என்று கருதப்பட்டது. அதன்மூலம் ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் அதற்கு ஒதுக்கப்படும் நிதிகளின் வரம்பிற்குள் தனது விவகாரங்களை நிர்ணயித்துக் கொள்வதற்கான பொறுப்பைக் கொண்டிருக்கும். அதற்கு முன்னர் மாகாண அரசாங்கங்கள் தங்களது வருவாய் மற்றும் செலவினங்களுக்கான

1. சி.எஃப். 1867, ஆகஸ்ட் 17 ஆம் தேதியிட்ட கர்னல் ஸ்ட்ராச்சியின் குறிப்பு. ஜே.எஃப். வின்லேயின் மாகாண நிதி ஏற்பாடுகளின் வரலாற்றில் - கருக்கங்களின் பட்டியல். பக். 3.

வசம் வரிவிதிக்கும் அதிகாரங்களை ஒப்படைத்தாலோ அல்லது மறுபடியும் ஒப்படைத்தாலோ, ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தினால் தன்மையில் மிகவும் பிராந்தியமயமானது என்று கைவிடப்பட்ட வரிவிதிப்புக்கான இத்தகைய ஆதாரங்களை, ஒட்டுமொத்தமாக இந்திய நிதித்துறைக்கும் பெரும் நிவாரணமளிக்கும் விதத்தில் அவற்றை மாகாண அரசாங்கங்கள் பயன்படுத்த முடியும்.

சிக்கனம் மற்றும் தாராள நிதிஉதவியின் நலன்களுக்காக மட்டுமன்றி, சமத்துவத்தின் நலன்களுக்காகவும் கூட சமஷ்டி அமைப்புக்கு ஆதரவளிக்கப்பட்டது. ஏற்கனவே நடப்பிலிருந்த அமைப்பு வெவ்வேறு மாகாணங்களையும் நேர்மையற்ற முறையில் நடத்திவந்தது என்று கூறப்பட்டது. மாகாணப் பயனீட்டுக் காக மேற்கொள்ளப்பட்ட பொதுப்பணிகளையும் அளவுகோலாக எடுத்துக் கொண்டோமானால் சமஷ்டி அமைப்பின் ஆதரவாளர்களுடைய விமர்சனங்களை ஆதாரமற்றவை என்று கூறமுடியாது. மாறாகப், பின்வரும் புள்ளிவிவரங்கள் அவர்களுடைய வாதங்களின் பெரும்பகுதியை நியாயப்படுத்துகின்றன:

பொதுப்பணிகளுக்கான ஒதுக்கீடு

1837-8 முதல் 1845-6 ஆம் ஆண்டுகளுக்கான சராசரி

மாகாணம்	மக்களின் தொகை	நிலப்பரப்பு சதுர மைல்கள்	வருவாய்கள் நூறுகளில் ரூ.	பொதுப்பணிகளுக்கான செலவினங்கள் நூறுகளில் ரூ.
வங்காளம்	40,000,000	1,65,443	10,239,500	1,79,812
வடமேற்கு மாகாணங்கள்	23,200,000	71,985	5,699,200	1,41,450
மதராஸ்	22,000,000	1,45,000	5,069,500	30,300

கல்கத்தா ரிவியூ 1851 தொகுதி 14 பக்கம் 466 லிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு வங்காளத்தில் அதன் வருவாயில் $1\frac{3}{4}$ சதவிகிதமும் வடமேற்கு மாகாணங்களில் $2\frac{1}{2}$ சதவிகிதமும் மதராசில் $1\frac{1}{2}$ சதவிகிதத்திற்கும் சற்றே அதிகமாகவும் பொதுப்பணிகளுக்கான ஒதுக்கீடு இருந்தது. மற்ற மாகாணங்களை விடச் சில மாகாணங்களின்பால் சாதகமான அணுகுமுறை கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்ததை ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் நியாயப்படுத்தியது. அதற்குக் காரணம் சலுகைகள் பெறும் மாகாணங்கள் தங்களுடைய கணக்குகளில் மிகுதியாக வருவாயைக் காட்டியதேயாகும். ஆனால், சமஷ்டி அமைப்பின் ஆதரவாளர்கள், வெவ்வேறு மாகாணங்களின் கணக்குகளில் காணப்படும் இப்பற்றாக்குறைகளும் மிகுதி வருவாய்களும் அப்பட்டமான கட்டுக்கதைகள் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டின. அவை மோசமான தொரு கணக்குமுறையின் விளைவேயாகும். அந்த முறை மோசமானதாக இருந்ததற்குக் காரணம் நாட்டின் நிதி சார்ந்த வரவு செலவுக் கணக்குகள் கணக்குவழக்குகளின் இனங்களுக்கேற்றவாறு இல்லாமல், ஒரு பொதுவான நிதி அமைப்பு இல்லாதிருந்த 1833 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் இருந்ததுபோல் மாகாணங்களின் நடைமுறையில் இருந்த முறைகளுக்கேற்பத் தொடர்ந்து காட்டப்பட்டு வந்ததேயாகும். 1833-ஆம் ஆண்டின் சட்டம் இயற்றப்பட்டதுடன் அந்தக் கணக்குமுறை இச் சட்டத்தின் உணர்வுகளுக்கும் செயல்களுக்கும் ஏற்புடையவையாக இல்லாதிருந்தது.

கணக்குகளின் பொதுவான இனங்களில் அகில இந்திய இனங்களிலிருந்து மாகாண இனங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்குமேயானால் இது ஒரு பொருட்டாக இருந்திராது. இது இல்லாதிருந்த காரணத்தினால், இந்த அமைப்பின் தீமைகள், உண்மையில் ஒரு அகில இந்திய சேவைக்கான செலவினங்களை மாநிலத்தின் பிரத்தியேகக் கணக்கில் எழுதப்பட்டதன் மூலம் மோசமடைந்துவிட்டன. ஆகவே மாகாணங்கள் பற்றாக்குறைகளையே தொடர்ந்து காட்டிவந்தன. அதே சமயம் தப்பித்துவந்த இதர மாகாணங்கள் தொடர்ந்து மிகுதி வருவாயைக் காட்டி வந்ததனால் தங்களுக்கு அனுகூலமான சலுகைகளைக் கோரிப் பெற்றன. பம்பாய் மாகாணத்தின் சமஷ்டி அமைப்பு ஆதரவாளர்கள் ஒரு முக்கிய விஷயத்தைச் சுட்டிக் காட்டினர். தனது கணக்கு வழக்குகளில் மிகுதி வருவாயைத் தனது வரலாற்றில் பம்பாய் ஒரு போதும் காட்டவில்லையாதலால், அந்த மாநிலத்தின் கோரிக்கைகளை இந்திய அரசாங்கம் சட்டை செய்வதே இல்லை. ஆனால், இந்தியக் கடற்படையின் செலவினங்களை அந்தமாகாணத்தின் தலையில் கட்டும் அடாவடித்தனமான கணக்குமுறைகளினால்தான் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது என்பதை உணர்ந்திருந்தால் அந்த மாநிலத்தின் நிலைமை மேம்பட்டிருக்கும்

என்பதில் ஐயமில்லை. கணக்கு அமைப்பின் தீங்கு விளைவிக்கும் அம்சங்களில் இத்தகைய மோசமான வழிமுறைகள் மட்டுமே அடங்கியிருக்கவில்லை. இந்த அமைப்பின் கீழ் ஒரு சேவைக்கான செலவினங்களை ஒரு மாகாணத்தின்மீது சுமத்துவதும், அந்த மாகாணத்தின் வருவாயை வேறொரு மாகாணத்தின் கணக்கில் சேர்ப்பதும் மிகச் சாதாரண நிகழ்ச்சியாக இருந்தது. பின்வரும் பட்டியலிலிருந்து அத்தவறான கணக்குமுறையினால் மதராஸ் மாகாணத்தின் பற்றாக்குறைகள் எவ்வாறு அதன்மீது திணிக்கப்பட்டன என்பதைக் காணலாம்:

ராணுவம் குவித்து வைக்கப்பட்டதாற்கால செலவு		கைப்பற்றப்பட்ட பிரதேசத்திலிருந்து பெறப்பட்ட வருவாய்கள்	
பற்று	தொகை ரூ.	வரவு வைக்கப்பட்டது	தொகை ரூ.
மதராஸ்	79,83,000	பம்பாய் ...	20,00,000
		வங்காளம் ...	1,04,22,870

அதே நூலிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது. பக். 475

இத்தகையதொரு கணக்கு முறையில் அடங்கியிருந்த கொடுமைகளைக் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கும்போது, தங்களது திட்டத்திற்காக சமஷ்டி அமைப்பின் ஆதரவாளர்கள் கூறிய அனு கூலங்கள் கற்பனையானவையோ அல்லது அற்பமானவையோ அல்ல என்பது ஐயத்திற்கிடமற்றதாகும். நடைமுறையில் இருந்த குழப்பங்களுடன் ஒப்பிடும்பொழுது சமஷ்டி மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான செயல்பாடுகளைப் பிரிப்பது மட்டுமே கூட அனுகூலமானதாகவே இருக்கும். அதன் விளைவாக ஒரு நேர்மையான பலன் ஏற்படவில்லை என்றாலும் கூட, அத்தகைய ஒரு நேர்மையான பலன் ஏற்படுவதற்கு ஒரு வழி பிறந்தது.

ஒரு நடைமுறை சாத்தியமான பிரேரணை என்ற வடிவில் அந்த சமஷ்டித்திட்டம் அதிகாரிகளின் முன்வைக்கப்பட்டபோது அது ஒரு தீர்மானகரமான எதிர்ப்பைத் தோற்றுவித்தது. ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆதரவாளர்கள் உடனடியாக இந்தச் சவாலை ஏற்றுக் கொண்டனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் சிவில் பணிகளில் இருந்த ராணுவத்தினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. நடைமுறை சாத்தியம், சமயோசிதம் என்ற இரு கோணங்களிலிருந்து அவர்கள் சமஷ்டித் திட்டத்தின் மீதான தங்களது தாக்குதலைத் தொடுத்தனர்.

“இந்தியாவின் வருவாய்களையும் செலவினங்களையும் ஒரு குறிப்பிட்ட மாகாணத்திற்குச் சொந்தமானது என்று சூழ்நிலைக் கேற்றவாறு கூறமுடியுமா?” என்று ஏகாதிபத்திய ஆதரவாளர்கள் வினவினர். அவர்கள் வலியுறுத்தியதாவது:

“இந்தியாவில் பிரிட்டிஷ் அதிகாரம் தொடங்கியதிலிருந்து ... தலைமாகாணங்கள் மற்றும் மாநிலங்களின் நலன்களும் விவகாரங்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்தது இருந்து வந்துள்ளன. ஒன்று மற்றதன் மீது அடிக்கடி அதிகாரம் செலுத்தி வந்தன. அவற்றைப் பிரிக்கமுடியாத அல்லது ஒன்றின் பிடியிலிருந்து மற்றதை விடுவிக்க முடியாத விதத்தில் இப்போது அவை இருந்தன. அதில் ஏற்படுத்தப்படும் எந்த மாற்றங்களும் இப்போது நடப்பிலிருக்கும் வசதியின்மைகளை விட மிக அதிக அளவிலான வசதியின்மைகளையே கொணரும். வங்காள மாகாணத்தின் ராணுவம் கங்கையின் கீழ்ப்பகுதிகளைச் சேர்ந்த வளமான மாகாணங்களில் நிறுத்தி வைக்கப்படவில்லை, மாறாக பஞ்சாபின் ஏழ்மையான மாவட்டங்களில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வாறு நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருக்கும் அந்த ராணுவம் அந்த மாகாணம் முழுவதையுமே பாதுகாத்து வந்தது. மதராசின் ராணுவம் அந்த மாகாண எல்லைகளுக்குள் நிறுத்தி வைக்கப்படவில்லை. மதராஸ் மாகாணத்தைத் தவிர, தக்காணம், மத்திய மாகாணங்கள், பிரிட்டிஷ் பர்மா ஆகிய பகுதிகளின் பாதுகாப்பையும் மேற் கொண்டிருந்தது. அதேபோன்று, பம்பாய் ராணுவம் அதன் சொந்த மாகாணத்தைத் தவிர ராஜபுதன மாநிலம் மற்றும் மால்வாயையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பேற்றிருந்தது. கீழ்மாகாணங்கள் அல்லது வங்காளமே மிகவும் வளமானவையாக இருந்தன; தங்களது சொந்த வருவாய்களைத் தவிர அவை பெருமளவில் சுங்க வருமானங்களையும் பெற்று வந்தன. அவற்றின் ஒரு பகுதிதான் அந்த மாகாணத்திற்குச் சொந்தமானதாக இருந்தது. ஆனால், பெரும்பகுதி வங்காளமாகாணத்தின் இதரபகுதிகளுக்கும் கூடச் சொந்தமானதாக இருந்தது. வங்காளத்தின் அபினும் கூட முழுவதுமாக வங்காளத்துக்குச் சொந்தமானதல்ல. அதில் பெரும்பகுதி வடமேற்கு மாகாணங்களில் பயிரிடப்பட்டன. பம்பாயில் கிடைத்த அபின் வருவாய், அந்த மாகாணத்துக்குச் சொந்தமானதாக இருக்கவில்லை. பம்பாய் மாகாணத்தின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் பயிரிடப்பட்டுவந்த அபின், எந்தப் பிரதேசத்தில் விளைந்தாலும், அது எந்த மாகாணத்தின் வருவாயில் சேர்க்கப்பட்டாலும் அது வங்காளத்துக்குச் சொந்தமானதாக இருந்தது. மதராஸ் மற்றும் பம்பாயின் உப்பு வரிகளின்

சிலபகுதி, மத்திய இந்தியாவின் உபயோகத்திற்கான உப்பின் மீது விதிக்கப்பட்டவையாகும். அந்த வருவாயைக் கண்டிப்பாக இந்திய அரசாங்கத்தின் கணக்கில் வரவு வைக்கவேண்டியிருந்து. இத்தகைய சம்பவங்கள் பலவாக இருக்கக்கூடும், நிதியை முழு வதுமாக ஸ்தலமயமாக்கும் கண்ணோட்டத்துடன் இந்த விஷயங்களை ஒழுங்குபடுத்தும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுமானால் பல பிரச்சினைகள், ஒருவேளை பல சச்சரவுகளும் கூட எழக்கூடும்...''¹ .

இதே போன்று அப்போது இந்தியாவின் வைஸ்ராயாக இருந்த லார்டு லாரன்ஸ் பின்வருமாறு எழுதினார்:

“பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் செல்வாதாரங்களை ஒட்டு மொத்தமானதாகக் கருதவேண்டுமேயன்றி, அது கிடைக்கும் குறிப்பிட்ட மாகாணத்திற்குச் சொந்தமானதாகக் கருதக்கூடாது என்பதை அனுபவம் காட்டியுள்ளது. இந்த விதி வேறுவிதமானதாக இருக்குமே யானால், ஒவ்வொரு மாகாணமும் நியாமமாகக் கோரக்கூடிய வருவாய்கள் என்னவாக இருக்கும்? என்ற கேள்வியை நாம் எழுப்பவேண்டும். ஒவ்வொரு மாகாணத்தின் கணக்கிலும் செலவினங்களின் எந்த இனங்களைப் பற்றுவைப்பது? உதாரணமாகத் துப்புரவுக் காரணங்களுக்காக மலைப் பகுதிகளில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ள எல்லா ராணுவத்தினரின் செலவுகளையும் பஞ்சாபின் தலையில் கட்டுவதா? அதேபோன்று, வடமேற்கு எல்லையின் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ள மொத்தத் துருப்புகளுக்கான செலவினங்களை வேறொரு மாநிலத்தின் கணக்கில் பற்று வைப்பதா? பம்பாய் மாகாணத்திற்குச் சொந்தமான துருப்புகள் ராஜபுதனத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பதற்கான செலவினங்களை பம்பாயில் தலையில் கட்டுவது சரியா, அல்லது அதற்கான செலவுகளை எந்த வகையில் சமாளிப்பது? மறுபுறத்தில், நம்மிடம் இவ்வாறு கேட்கக்கூடும். எந்தவிதமான அன்னிய அண்டை அயலார்களும் இல்லாமல், பணிவான அடக்கமான மக்களைக் கொண்ட, குறைந்தபட்ச ராணுவக் கொத்தளங்களே அவசியமாக உள்ள வங்காளம், ஏன் அதன் உபரி வருவாய்களைப் பெறக்கூடாது? வடமேற்கு மாகாணங்கள், பஞ்சாப், மத்திய இந்தியா ஆகிய இடங்களில் நிறுத்தி

1. 1868 நவம்பர் 7 ஆம் தேதியிட்ட சர் ரிச்சர்டு டெம்பிளின் குறிப்பு, ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கு நிதி சார்ந்த அதிகாரங்களை விஸ்தரித்தல் சம்பந்தமான ஆவணங்கள் போன்றவை. பக். 197 - 208.

வைக்கப்பட்டிருக்கும் துருப்புகள், ரோகில் லாக்கள், மராட்டாக்கள், பிண்டாரிகள் போன்றவர்களில் தாக்குதல்களிலிருந்து பாதுகாப்பதற்கான செலவினங்களில் தனது பங்கை ஏன் வங்காளம் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாது என்ற இக்கேள்விக்கு இன்னொரு பரிமாணமும் உள்ளது. ஒவ்வொரு மாகாணமும் தனக்கென சொந்தமாக ஒரு நிதியமைப்பைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமெனில் இப்பிரச்சினை களைதைத்திற்கும் தீர்வு காணப்பட வேண்டியிருக்கும்.¹

அவரது கருத்துப்படி இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண்பது சாத்தியமில்லை.

செலவினங்களை வேறுபடுத்தி ஸ்தலமயமாக்குவதும், வருவாய்களை மாகாண மற்றும் மத்திய வருவாய்கள் என்று பிரிப்பதும் சாத்தியமானலும் கூட, அவ்வாறு செய்வது உசிதமான தாயிராது என்று ஏகாதிபத்தியவாதிகள் கூறி வாதிட்டனர். இப்போது நடப்பிலுள்ள நிதி அமைப்பின்கீழ் அவர்கள் கூறியதாவது :

“இந்தியா முழுவதன் நிதிச் செல்வாதாரங்களைப் பற்றி முடிவு செய்யக்கூடிய ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம், அவற்றை, அவை எங்கு மிக அதிகமாகத் தேவைப்படுகிறதோ அங்கு உடனடியாக எடுத்துச் செல்லமுடியும். உண்மையிலேயே தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நோக்கங்கள் உள்ளன. மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் அவை ஒரு குறிப்பிட்ட மாவட்டத்திற்கு ஆதாயமளிப்பது போல் தோன்றக்கூடும். குறிப்பிட்ட மாவட்டங்களில் சில தீமைகள், தேவைகள் சில அபாயங்கள் இருக்கக்கூடும். நாட்டின் செலவில் அவற்றைத் திருத்தி, பரிகாரம் காணுவது மத்திய அரசாங்கத்தின் கடமையாகும். ஒருபகுதியை உருவாக்கி மேம்படுத்துவது தேசிய முக்கியத்துவ முடையதாக இருக்கக்கூடும். ஆயினும் அதற்கான செலவினங்கள் நியாயமாற்றமுறையில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதிக்கு ஆதாயமானதாகத் தோன்றக்கூடும். ஒரு சாலை, ஒரு கால்வாய், பருத்தி அல்லது காப்பி அல்லது தேயிலை விளையக்கூடிய பகுதியிலிருந்து ஒரு இருப்புப்பாதை போன்றவற்றை அமைப்பது இந்தியாவின் அனைத்து மக்களுக்கும், வர்த்தகத்துக்கும் ஜீவாதார முக்கியத்துவமுடையதாக இருக்கக்கூடும்; ஆயினும் அத்தகைய ஒரு பணிக்கான செலவினங்கள், வருங்காலத்தில் வளர்ச்சிடைக்கக்கூடிய அந்த மாவட்டத்தின் இப்போதைய வருவாயைவிட மிக அதிகமாக இருக்கக்கூடும் அல்லது அண்மையில் போரிட்டுப் பிடிக்கப்பட்ட, காட்டு

மிராண்டித்தனமான அல்லது திருப்தியுறாத மாநிலங்களில் அந்த மாநிலங்களுக்குத் தேவைப்படுவதுபோல் தோன்றும் வருவாய்களைவிட அதிகத் தொகைகளை தார்மீக, சமூகக் காரணங்களுக்காக ஒதுக்கீடு செய்வது அவசியமென்று மத்திய அரசாங்கம் கருதக்கூடும். குழப்பங்களுக்கான அல்லது அபாயங்களுக்கான காரணங்களை அகற்றுவதும் அந்த மாகாணங்களை சாம்ராஜ்யத்தியத்தின் ஏற்கனவே தீர்க்கப்பட்ட, அமைதிப்படுத்தப்பட்ட, மீட்கப்பட்ட பகுதிகளுடன் ஒரளவுக்கு இணக்கமாக இருக்கச் செய்வதுமே அதன் நோக்கமாகும். சாம்ராஜ்யத்தின் பழைய மாகாணங்கள் புதிய மாகாணங்களை வென்று கைப்பற்றுகின்றன. தாங்கள் வென்று கைப்பற்றும் பகுதிகளை நாகரிகப்படுத்துவது பழைய மாகாணங்களின் கடமை. ஒரு நாட்டைப் பிடித்து நம்முடன் இணைத்துக் கொண்டபின், அதனுடைய சொந்தச் செல்வாதாரங்களையே அது நம்பியிருக்கச் செய்யும் உரிமை நமக்கில்லை. வென்று கைப்பற்றும் போது சில கடகைளும் அதன் உரிமைகளும் கூடவே வந்து விடுகின்றன.”

“உச்ச அரசாங்கத்தின் வருவாய்களிலிருந்து கிடைக்கும் அனுகூலங்களைக் கட்டுப்படுத்தவும். ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் அதன் குறிப்பிட்ட வருவாயின் வீதாசாரத்தில் ஒதுக்கீடும் செய்யும் குறுகிய மனப்பான்மை கொண்டு அளவிடுபார்களின் கொள்கைகளின் மீது துணிந்து எனது ஐயப்பாடுகளைத் தெரிவிக்கிறேன்” என்று மதராஸ் கவுன்சிலின் தலைவரான லார்டு ஹேப்பியர் மெர்சிஸ்டன் எழுதினார். “மாறாக, அது ஏழைகளுக்கு உதவும்போது வசதி படைத்தவர்களுக்கு ஏற்படும் திருப்தியாகவும்; இளைஞர்களைப் பாதுகாக்கும்போது முதியவர்களுக்கு ஏற்படும் திருப்தியாகவும், கெட்டதைத் திருத்தும்போது நல்லதுக்குக் ஏற்படும் திருப்தியாகவும் இருத்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் ஒன்றுபட்ட இந்தியா என்ற பெருமைவாய்ந்த ஒரு அமைப்பை உருவாக்குவதில் அனைவரும் ஒத்துழைக்க முடியும். ஒட்டுமொத்த சாம்ராஜ்யத்தின் நிதியாதாரங்களைக் கையாளக்கூடிய ஒரு மத்திய அரசாங்கத்தினால் மட்டுமே இந்த இலக்குகளை எய்த முடியும்.”

மேற்கூறப்பட்டது போன்ற வாதங்கள் அல்லது சொற்பொழிவுகள் ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் லட்சியத்திற்கு ஒருபோதும் உதவியிருக்க முடியாது என்பது தெளிவு. வருவாய்களையும்

செலவினங்களையும் ஏகாதிபத்திய மற்றும் மாகாண இனங்கள் என்று பிரிப்பதில் உள்ள சிரமங்களை வலியுறுத்துவது ஒருபுறமிருக்க, ஏகாதிபத்தியவாதிகள் கூறி வந்ததைப் போன்று அக்கடமை எந்த வகையிலும் நிறைவேற்றப்பட முடியாததல்ல. ராணுவத்திற்கான செலவினங்களை ஒதுக்கீடு செய்வதிலிருந்த சிரமத்தை, ராணுவத்தை மத்தியப்படுத்தி அதற்கான செலவினங்களுக்கு மத்திய அரசாங்கத்தைப் பொறுப்பாக்கியிருப்பதன் மூலம் எளிதில் போக்கியிருக்கமுடியும். அதே அடிப்படையில் ஒரு குறிப்பிட்ட மாகாணம் அல்லது பிராந்தியத்தின் பொறுப்பில் விடப்பட்ட எல்லாச் சேவைகளும், ஆனால் அச்சேவைகள் தன்மையில் சாம்ராஜ்யம் முழுமைக்கும் அனுகூலமானவையாக இருக்கும்பட்சத்தில் அவற்றை மத்திய அரசாங்கத்தின் பட்ஜெட்டில் எளிதில் இணைத்திருக்கமுடியும். அதேபோன்று, மத்திய மற்றும் ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கிடையில் நடப்பிலுள்ள வருவாய் ஆதாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்வது நடைமுறை சாத்தியமேயாகும். மாகாணத்தின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் விரிந்திருந்த ஒரு பகுதியின் அல்லது நாடு முழுவதிலும் அதன் ஒரே சீரான நிர்வாகம் நம்பியிருக்கும் அதிகபட்ச வருவாய் ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்துவதைத் தக்கவைத்துக்கொள்ள மத்திய அரசாங்கத்தை அனுமதித்திருக்கக் கூடும். மறுபுறத்தில், தங்களது பகுதிக்குள் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அத்தகைய நிதி ஆதாரங்களைச் செலவிட அல்லது ஸ்தலக் கண்காணிப்பை ஆதாரமாகக் கொண்ட வருவாயைச் செலவிட மாகாண அரசாங்கம் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கலாம். உதாரணமாக, சுங்க வரிகளை ஒரு மத்திய செல்வதாரமாக எளிதில் ஆக்கியிருக்கக்கூடும். அதற்குக் காரணம், அது சட்டமியற்றுவதற்கும், நிர்வகிப்பதற்கும் ஒரு பொதுவான, ஒரே சீரான வருவாயை மத்திய வருவாய் ஆதாரமாகக் கருதியிருக்கக் கூடும். அதேபோன்று உப்பு வருவாய்க்கும் அதே அந்தஸ்தை வழங்கி இருக்கக்கூடும். தம்மீது சுமத்தப்பட்டுள்ள பொறுப்புகளுக்கான செலவினங்களைச் சமாளிப்பதற்குப் போதுமான செல்வாதரங்களைச் சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்கங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் வழங்கியிருக்கக் கூடிய விதத்தில் வருவாய் ஆதாரங்களைப் பிரிப்பதைச் செயல்படுத்துவது கடினமாக இருந்திருக்கும் என்பது உண்மைதான். மத்திய அரசாங்கத்திற்கு மாநிலங்களிலிருந்துதான் பங்களிப்பையும், அல்லது மாநிலங்களுக்கு மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்தான பங்களிப்பையும் கொண்ட நிதிகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட சீரமைப்பு செய்வது இன்றியமையாததாக இருந்திருக்கக்கூடும்; வருவாய்கள் அல்லது செலவினங்களை ஒதுக்கீடு செய்யும் விஷயத்தில் ஏறக்குறைய பாகுபாடான கோட்பாடுகளை ஏற்றுக்கொள்வதை அகற்றுவதும் சாத்தியமில்லாது

இருந்திருக்கக் கூடும். ஏகாதிபத்திய பட்ஜெட்டை, மத்திய மற்றும் பல மாகாண பட்ஜெட்டுகள் என்று பிரிக்கும் பிரச்சினையில் உள்ள சிரமங்களையும் பாகுபாடுகளையும் ஒப்புக்கொள்ளும் அதேசமயம், அது திருப்திகரமான தீர்வு காண வல்லதாக உள்ளது என்பதனையும் கூறியாகவேண்டும். ஏகாதிபத்தியவாதிகள் விடுத்த சவாலுக்கு பதிலளித்த கர்னர் செஸ்னி நடப்பிலுள்ள செலவு இனங்களை ஏகாதிபத்திய மற்றும் மாகாண இனங்கள் என்று பிரிக்கும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க முயற்சி மேற்கொண்டார். தமது இந்திய அரசமைப்பில் அவர் கூறுவதாவது:

“பங்களிப்புகள் தேவைப்படும் ஏகாதிபத்தியச் செலவினங்களில் பின்வரும் இனங்கள் அடங்கியிருக்கும் 1. உள்துறை செயலரினால் வினியோகிக்கப்படும் உள்துறை நிர்வாக அமைப்பு மற்றும் செலவினங்கள்; 2. இந்தியக் கடன் மீதான வட்டி; 3. இந்திய அரசாங்கத்தின் நிர்வாகத்துறை அமைப்புகள்; 4. ராஜியத்துறை அமைப்பு; 5. ராணுவம்; 6. ஏகாதிபத்திய சேவைகள். தபால் அலுவலகம் தந்தித்துறை; 7. ரயில்வே மூலதனத்திற்கு உத்தரவாத மளிக்கப்பட்ட வரி; அத்துடன் சேர்க்கப்படவேண்டியது 8. சில பின்தங்கிய மாநிலங்களுக்கு உதவியாக வழங்கப்படும் மானியங்கள் (தங்களது செலவுகளைத் தற்போது அவை செலவழிப்பதில்லை).”

இதுவும் இதர முயற்சிகளும், நடைமுறை சாத்தியமான நிலைமையிலிருந்து பார்க்கும்பொழுது தங்களது வாதம் தோற்கவே செய்யும் என்பதை ஏகாதிபத்தியவாதிகளைப் புரிந்துகொள்ளச் செய்தது. ஆகவே, நடைமுறை சாத்தியமான நிலையிலிருந்து சமயோசிதமான நிலைக்கு தங்களுடைய வலியுறுத்தலை அவர்கள் மாற்றிக் கொண்டனர். சமஷ்டித் திட்டத்தைக் தாக்குவதற்கு ஒரு சிறந்த அடிப்படையை சமயோசிதத் தன்மை வழங்கியது. ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தைப் போன்று ஒரு சமஷ்டி அரசாங்கம் திறமையாக இயங்க முடியுமா? அதனுடைய அந்தஸ்து உயர்ந்திருக்குமா? இப்போதைய ஏகாதிபத்திய அமைப்பைப் போன்று அதன் மதிப்பு மகத்தானதாக இருக்குமா? 1857 ஆம் ஆண்டில் கலகக்காரர்களின் கரங்களிலிருந்து பிரிட்டிஷாருக்கு இந்த நாட்டைப் பெற்றுத் தந்தது ஏகாதிபத்திய அமைப்புதான் என்ற கருத்து மக்கள் மனங்களில் பசுமையாக இருந்தது என்பதையும் நாம் பார்க்கவேண்டும். அப்போராட்டத்தில் ஏகாதிபத்திய அமைப்பின் தாக்குப்பிடித்து நிற்கும் சக்தி நிரூபிக்கப்பட்டது. போராட்டம் நடைபெற்ற காலகட்டம் முழுவதிலும் ஏகாதிபத்திய அமைப்புக்கு வலிமையளித்தது

'எது என்பதை எண்ணிப்பார்க்குமாறு ஒரு தந்திர-நடவடிக்கை யாக ஏகாதிபத்தியவாதிகள் அதிகாரிகளைக் கேட்டுக் கொண்டனர். சாம்ராஜ்யத்தின் வருவாய்களையும் செலவினங்களையும் நிர்வகிப்பதில் கட்டுப்பாடு செலுத்தும் பொறுப்பை ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தின் வசம் ஏகாதிபத்திய நிதியமைப்பு ஒப்படைத்திருந்த காரணத்தினால்தான், கலகம் போன்ற ஓர் அவசரநிலையில் ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் எல்லா வருவாய் ஆதாரங்களையும் உயிர்ப்பித்தது. செலவினங்களுக்கான எல்லா வழிகளையும் அடைத்து, பகை நடவடிக்கைகளை, உறுதியுடன் தடுத்துநிறுத்தும் முக்கிய நோக்கத்திற்கான செலவினங்களில் கவனத்தைச் செலுத்தமுடிந்தது என்ற விஷயத்தை வலியுறுத்த அவர்கள் தவறவில்லை. ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பின்றி அரசாங்கம் அரைகுறை ஆர்வமுடைய, தயக்கம் காட்டக்கூடிய அல்லது பகைமையான பங்காளிகளுடன், ஒரு வேளை போராட்டத்தில் நேரடியாக அக்கறைகொள்ளாத அல்லது அதற்கான தேவையில் நம்பிக்கை கொள்ளாத, அதிலிருந்து தம்மை விடுவிக்குமாறு கெஞ்சும் அல்லது தாமதிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளும் பங்காளிகளுடன் இணைந்து செயல்படவேண்டியிருக்கும் என்பதையும் அவர்கள் தெளிவுடுத்த விரும்பினர். மேலும் அரசாங்கத்தின் திறமையை உயர்த்துவதில் மட்டுமன்றி உயரள விலான மதிப்பைப் பராமரிப்பதிலும் கூட ஏகாதிபத்திய நிதி நிர்வாகம் ஜீவாதாரமானது என்பதை எடுத்துக் கூறினர். கடனானது வருவாயின் அளவைப் பொறுத்திருந்தது. வருவாயைத் துண்டாடுவது மதிப்பைக் குறைப்பதற்கு ஒப்பானது என்றும் வாதிடப்பட்டது. ஆசிய அரசாங்கத்திற்கான தனது நெறிமுறைகளில் ஒரு மிக உயர்ந்த இடத்தை மதிப்புக்கு வழங்கியிருந்த ஐரோப்பியப் பாரம்பரியத்தை ஒருதரப்பாக மீறுவதாகவும் கூட சமஷ்டித் திட்டத்தின் மீது குறை கூறப்பட்டது. நிதியை மத்தியப்படுத்தாமல் மத்திய அரசாங்கம் தனது மதிப்பைப் பராமரிக்க முடியும் என்பதை ஏகாதிபத்தியவாதிகளால் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருந்தது, ஏனெனில், ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்புதான் அரசியல் மற்றும் நிர்வாக விஷயங்களில் கடிவாளங்களை ஒன்று சேர்த்து ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தின் கரங்களில் ஒப்படைத்தது. அது ஒரு கொள்கையை வகுக்கவும், தனக்குத் திருப்தி ஏற்படும் விதத்தில் அதைச் செயல்படுத்தவும் அரசாங்கத்திற்கு ஏதுவாக்கியது. தனக்குக் கீழுள்ள ஸ்தல அரசாங்கங்களிடமிருந்து ஓய்வுதியம் பெறும் நிலையில் அது இருக்குமானால், மத்திய அரசாங்கத்தின் மதிப்பையாரால் உயர்த்திப் பிடிக்க முடியும்?

முரண்பாடுகள் நிலவிய காலத்திலிருந்து ஒதுங்கி நின்று பார்க்கும்போது சமஷ்டி ஆதரவாளர்கள்மீது இவ்வளவு எளிதான வெற்றி பெறுவதற்கு ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு சமயோஜித நிலையிலிருந்து வாதிடுவதில் என்ன பலம் இருந்தது என்று எவரும் வியக்கக்கூடும். அமெரிக்கா, ஜெர்மனி, அல்லது வேறு இடங்களில் உள்ளது போன்ற சமஷ்டி அரசாங்கங்கள் தங்களது செயல்பாடுகளில் திறமையின்மை, மதிப்பின்மை அல்லது கௌரவமின்மை இருக்கவே செய்யும் என்று கருத்துக்கு ஆதரவளிப்பதில்லை. இந்த மனச் சோர்வளிக்கும் தீய அறகுறிகளனைத்தையும் அவர்களுடைய வரலாறு பொய்யாக்கியுள்ளது. இந்தியாவில் இக் கருத்து வேறுபாடு பரவியகாலத்தில் சமஷ்டி அமைப்பின் வரலாறு பெரும்பாலும் வெற்றுப் பக்கங்களாகவே இருந்தன. ஏனெனில், சமஷ்டி அமைப்பு என்ற கருத்தே அதனுடைய ஆரம்பக் கட்டத்தில் இருந்தது என்பதை நினைவில் கொள்ளவேண்டும். ஆயினும், மக்கள் ஏகாதிபத்திய வாதிகளையே ஆதரித்தனர். அதற்குக் காரணம் சமஷ்டி அமைப்புக்கு ஆதரவான வாதங்களுக்கு அவர்கள் வரலாற்றிலிருந்து உதாரணங்களைப் பெறமுடியவில்லை என்பதல்ல, அக்காலத்துச் சம்பவங்கள் அவர்களை ஏகாதிபத்திய அமைப்பை ஆதரிக்குமாறு செய்தது என்பதேயாகும். 1857 ஆம் ஆண்டின் கலகத்திலிருந்து இந்தியாவை ஏகாதிபத்திய அமைப்பு காத்தது. அது மீண்டும் நடைபெறுமோ என்ற பயத்திலிருந்து அவர்கள் ஒரு அமைப்பைக் குலைக்க அவர்கள் சம்மதிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பது சரியானதல்ல. அதனுடைய குறைபாடுகளை நன்கு உணர்ந்திருந்த அவர்கள், அதற்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும் எந்த முயற்சியிலும் கலந்து கொள்ள விரும்பவில்லை. ஏகாதிபத்திய அமைப்புக்கு மக்கள் அளித்த ஒரு தரப்பான ஆதரவு மிகவும் பலத்ததாக இருந்தது. அதன் பல குறைபாடுகளினால் தான் அந்த அமைப்பின் திறமை குன்றியிருந்ததாக அவர்கள் அறிந்திருந்தபோதிலும் மாண்புமிகு மேஜர் சர். எச்.எம். ஓராண்டின் கூற்றுக்களை அவர்கள் அனுதாபத்துடன் செவிமடுத்தனர். அவர் எழுதினார் :

“..... இந்திய அரசாங்கத்தின் நிதித்துறைக் கட்டுப்பாடு அதன் முயற்சிகளில் தேவையற்ற காலத்திற்கு நீடிக்கிறது. பரிதாபத்திற்குரிய விதத்தில் தோல்வியடைகிறது என்ற கூற்றுக்கு எந்த முகாந்திரமும் இல்லை என்று இப்போது நான் உறுதியுடன் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறேன். மாறாக எந்தக் கட்டுப்பாடும் அரைகுறையாகத் தோல்வியடைவது... என்பது விதிகள் தவறானவை என்பதற்கு ஆதாரமல்ல. ஆனால், அவற்றைத் தளர்த்துவது பொருத்தமற்றது.

விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடத்தவேண்டும் என்பதை உறுதியுடன் இந்திய அரசாங்கமும் ஸ்தல அரசாங்கமும் செயல்படுத்தவேண்டும் என்பது நிர்வாகங்களில் ஒன்று கீழ்ப்படியாததாக இருக்கிறது என்கிற காரணத்தினால் மத்திய அரசாங்கத்தின் நிதிக் கட்டுப்பாட்டுக்குக் குந்தகம் விளைவிப்பது என்பது, ஒரு ராணுவப்பிரிவு தவறாக நடந்து கொள்கிறது என்பதற்காகப், போருக்கான விதிமுறைகளையும் தலைமைத் தளபதியின் அதிகாரங்களையும் பறித்துக் கொள்வது போன்றதாகும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்த வகையில் இந்தியாவையும் அல்லது ராணுவங்களையும் ஆளும் ராஜதந்திரத்தை நான் ஐயுறுகிறேன்.¹

ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் வெற்றி ஒருபுறமிருக்க, வெற்றியடையவேண்டிய ஒரு லட்சியத்தை சமஷ்டி ஆதரவாளர்கள் இழந்து விட்டனர். ஏகாதிபத்திய அமைப்பைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு அக்காலத்து உணர்வுகள் ஆதரவாக இருந்தபோதிலும், அதற்குச் சம்பவங்களின் போக்கைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு சக்தியில்லாமல் இருந்தது. மிகமோசமான வறுமையில் சிக்கியிருந்த ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தை அதிலிருந்து மீட்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அதற்கான ஒரு வழிமுறையாக சமஷ்டி நிதியமைப்பை ராஜதந்திரம் ஆதரிக்கவில்லை. ஆனால், அதற்கான வழிமுறை ஏகாதிபத்திய நிதியமைப்புதான் என்பது ஐயத்திற்கிடமானது என்பதை நிதித்துறையினர் விரைவிலேயே புரிந்து கொண்டனர்.

1. 1867 அக்டோபர் 7 ஆம் தேதியிட்ட நடவடிக்கைக் குறிப்பு. பக். 94 - 7.

உடன்படிக்கை

ஏகாதிபத்திய நிர்வாக அமைப்பு இல்லாத ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பு

தங்களுடைய முயற்சியில் சமஷ்டி ஆதரவாளர்கள் தோல்வியடைந்தபோதிலும், மிகமோசமான குறைபாடுகளினால் அல்லலுற்று வந்த ஏகாதிபத்திய அமைப்பின் சிரமங்களை அகற்றி அதனை மேம்படுத்துவதில் சமஷ்டி ஆதரவாளர்கள் தங்களது எதிராளிகளை வழிநடத்திச் சென்றனர். அதிக வருவாய்களைப் பெறவும் செலவினங்களின் விரயத்தைக் குறைக்கவுமான விதத்தில் வருவாய் சட்டங்களை மாற்றியமைக்கவும் கட்டுப்பாடு இயந்திரத்தை மேம்படுத்துவதிலும் முக்கிய கவனம் செலுத்தப்பட்டது. ஏகாதிபத்திய அமைப்பை வலுவானதாக ஆக்கும் முக்கிய நோக்கத்துடன், வெகுசாலமாக மக்களின் வளவாழ்வைப் பின்னடையச் செய்து அதன் விளைவாக அரசாங்கத்தையும் பின்னடையச் செய்து மிக மோசமான வரிகளை ஒழிக்கக், கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியின் ஆட்சிக்கு முடிவுகட்டத் தீவிர முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. உள்நாட்டுச் சுங்கத் தீர்வைகள் ஒழிக்கப்பட்டன. வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறையின் வளர்ச்சிக்குக் குந்தகம் விளைவித்த எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளிலிருந்தும் நாடு விடுவிக்கப்பட்டதுடன், இறக்குமதி வரியில் பாதுகாப்பு அம்சத்தை அறிமுகப்படுத்தியதன் மூலம் அவற்றிற்கு ஆக்கப்பூர்வமான ஊக்குவிப்பும் வழங்கப்பட்டது, ஆங்கிலேய மற்றும் அன்னியக் கப்பல்கள் மீதான தீர்வைகள் சமமாக்கப்பட்டு வர்த்தகத்திற்கு வசதிகள் ஏற்படுத்தித் தரப்பட்டன. ஏற்றுமதி வரிகள் என்ற பளுவிலிருந்து ஏற்றுமதிப் பொருள்களுக்கு விலக்களிக்கப்பட்டது. ஐரோப்பா மற்றும் வேறு நாடுகளின் சந்தைகளில் பெரிதும் விரும்பப்பட்ட பருத்தி, தேயிலை மற்றும் இதர அவசியப் பண்டங்களின் சாகுபடியை மேம்படுத்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

அடுத்தபடியாக நிர்வாக இயந்திரம் சீரமைப்புக்கு உள்ளானது. "தமது கவுன்சிலில் செயல்பாடுகளை இலகுவாக்குவதற்காக அவ்வப்போது விதிகளை அமைத்து உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கவும், கவுன்சிலின் ஒவ்வொரு உறுப்பினர்கள் வசமும் நிர்வாகத்துறையின் பொறுப்புகளை ஒப்படைத்து, அரசாங்கத்தின் அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் செயல்படுத்துவதில் கூட்டாக மொத்தக் கவுன்சிலும் பங்கேற்ற அமைப்புக்குச் சட்டரீதியாக முடிவுகட்டவும், வைஸ்ராய்க்கு அதிகாரமளிக்கும் 1861 ஆம் ஆண்டின் இந்தியக் கவுன்சில் ஒரு மந்திரி சபையாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. அதற்கு கவர்னர் ஜெனரல் தலைவரானார். இந்த வகையில் நிதித்துறைத் தலைவர் பதவி உருவாக்கப்பட்டது. அதற்குப் பிரபல நிதியாளர்திரு. ஜேம்ஸ் வில்சன் நியமிக்கப்பட்டார். நிதிநிர்வாக இயந்திரத்தின் எல்லாத் துறைகளிலும் மேம்பாடு காண்பதிலேயே முதலிடம் திரு. வில்சனின் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. இந்தியாவில் ஒரே சீரான கணக்குமுறை சிவில் மற்றும் ராணுவத் தணிக்கை மையப்படுத்தப்பட்டது. பட்ஜெட் ஒதுக்கீட்டு முறையை அறிமுகப்படுத்தியது போன்ற முறைகளை ஏற்படுத்திய பெருமை அவரையே சாரும். வருவாய் விதிகளில் மேம்பாடு, மேம்படுத்தப்பட்ட மற்றும் திறமையான நிர்வாகத்தின் மூலம் விரயங்களைத் தடுத்தல் ஆகியவற்றுடன் செலவினங்களைக் குறைக்கும்¹ கொள்கையும் இணைக்கப்பட்டது, பட்ஜெட் மற்றும் தணிக்கை விதிகள்,

" ஒவ்வொரு ஸ்தல அரசாங்கத்தின் அல்லது ஒவ்வொரு நிர்வாகப் பிரிவின் தலைவருக்கும் பெருமளவில் சமயத்துக்கேற்ற வாறு முடிவெடுக்கும் அதிகாரங்கள், முன்னெப்போதும் இருந்ததை விட அதிகாரங்கள் வழங்கும் விதத்தில் வகுக்கப்பட்டன... இது செலவினங்களின் விவரங்களை மாற்றியமைக்க உதவிற்று."²

அதுவே செலவுக் குறைப்புக்கு இட்டுச் சென்றது. 1854 இல் உள்துறை செயலரின் கடிதத்தினால் நாடு முழுவதிலும் கல்வி பரப்பும் கொள்கை தொடங்கப்பட்ட உடனேயே மிகத் தீவிரமாக சிக்கனம் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. கல்வி மீதான செலவினங்களில் எந்த விதமான அதிகரிப்புக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது.³

1. சி.எப். 1860 நவம்பர் 19 ஆம் தேதியிட்ட நிதித்துறைத் தீர்மானம் எண். 126 1800 நவம்பர் 24 ஆம் தேதியிட்ட கல்கத்தா கெஸ்ட்டின் இணைப்பு பக். 35.

2. அதே நூல். பாரா. 20

3. தாக்கீதுகள், 1858 ஆகஸ்ட் 14 தேதியிட்ட கல்கத்தா கெஸ்ட்டின் பக். 1642.

பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தும் இந்த முயற்சிகள் எவ்வளவுதான் விடாமுயற்சியுடன் தொடரப்பட்டபோதிலும் அவை பொருளியல் ரீதியாக இந்தியாவின் நிதிகளில் மேம்பாட்டை ஏற்படுத்தவில்லை. 1860-61 ஆம் ஆண்டுக்கான தமது நிதிநிலை அறிக்கையில் திரு. வில்சன், நிதிநிலைமையைச் சுருக்கமாகப் பின் வருமாறு விளக்கினார்:

“கடந்த மூன்றாண்டுகளில் நமக்கு 30,547,485 பவுண்டு பற்றாக்குறை ஏற்பட்டுள்ளது. அடுத்த ஆண்டில் 6,500,000 பவுண்டு பற்றாக்குறையை எதிர்ப்பார்க்கிறோம்: ஏற்கெனவே நமது கடன் 38,410,755 பவுண்டாக உயர்ந்துவிட்டது.”

இந்த மிகப்பெரிய பற்றாக்குறையை ஈடுசெய்யத் திரு.வில்சன் பத்திரத் தீர்வையை உயர்த்தவும், அன்னிய சுங்கத் தீர்வையை இரட்டிப்பாக்கவும், இதுவரை மக்கள் அறிந்திராத வருமானவரி விதிக்கவும் தூண்டப்பட்டார். திரு. வில்சனுக்குப் பின்னர் இப் பதவிக்கு வந்த திரு.சாமுவே லெங்கிற்கு இந்த “மூன்று மிகப் பெரிய வரிகளின்” வருவாய்கள் ஒரு வளமான சூழலை ஏற்படுத்த உதவவில்லை. ஏனெனில், அவரும் கூட 1861-62 ஆம் ஆண்டிற்கான தமது சிறுபகுதி வருமானத்துடன் எளிதில் செயல்பட 500,000 பவுண்டு வேண்டுமென்று கூறினார். இடையில் ஒருசில ஆண்டுகள் நிதி நிலையில் வளம் காணப்பட்டது. ஆனால் திரு.லெய்ங்கின் இடத் திற்கு வந்த திரு.மாஸ்லி 1866 இல்

“சாம்ராஜ்யத்தின் நிதிநிலைமையையும் அதன் செல்வாதாரங்களின் மீது அதிகரித்துவரும் தேவைகளையும் மறுபரிசீலனை செய்து பார்க்கும்போது .. இப்போது இருக்கும் வருவாய்களுடன் குறைந்த பட்சம் 10 லட்சம் ஸ்டெர்லிங்கை ஒரு நிரந்தரச் சேர்க்கையாக்குவதற்கு வகை செய்வது உசிதிமானது என்று கருதினார்.”¹

அடுத்தடுத்து வந்த இந்த நிதி அமைச்சர்களின் முயற்சிகள் ஏன் வெற்றி பெறவில்லை என்பதை, நாட்டின் நிர்வாகம் மற்றும் பொதுத் தேவைகள் அளவிடமுடியாத அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டன என்ற காரணத்தினால்தான் விளக்க முடியும். கலகத்திற்குப் பின்னர்,

“பல்லாயிரக்கணக்கான ஆங்கிலேயர்கள், படைவீரர்கள்

1. 1866 பிப்ரவரி 21 ஆம் தேதியிட்ட ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கான சுற்றறிக்கை.

மட்டுமன்றி, அநேகமாக எல்லா வர்க்கங்களையும் சேர்ந்த ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவில் குவியத் தொடங்கினர். இந்தியாவின் வசம் இல்லாத பத்தாயிரம் விஷயங்கள் இந்தியாவிடமிருந்து கோரப்பட்டன. ஆனாலும், அவற்றை இந்தியா வழங்கியே தீர்வேண்டுமென்று கருதப்பட்டது. நாடு முழுவதிலும் இருப்புப் பாதைகளும் தொலைபேசி வசதிகளும், சாலைகளும், பாலங்களும் அமைக்கப்படவேண்டியிருந்தன. பட்டியினிலிருந்து மக்களைக் காப்பதற்காகக் கால்வாய்கள் அமைக்கப்பட வேண்டியிருந்தன. மாபெரும் ஐரோப்பிய ராணுவத்திற்காகத் தாவணங்கள் கட்டப்பட வேண்டியிருந்தது. படைவீரர்களுக்குத் தேவையான எல்லாவிதமான துப்புரவு ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட வேண்டியிருந்தது. ஏகாதிபத்தியத்திற்கு அக்கறையுள்ள விஷயங்கள் சம்பந்தமான தேவைகள் இவைமட்டுமல்ல. மத்திய அரசாங்கம் செய்துவருவது போன்ற அபிவிருத்திப் பணிகளை ஸ்தல அரசாங்கங்களின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு நகரிலும் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் மேற்கொள்ளவேண்டுமென்ற கோரிக்கைகள் எழுந்தன. மேம்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகம் தேவை என்ற கோரிக்கைகளும் எழுப்பப்பட்டன. இந்தியா முழுவதிலும் காவல்துறை டிகவும் அவமானகரமான நிலையில் இருந்தது.... நீதிபதிகளாக இருந்த இந்தியப் பிரஜைகளுக்கும் முக்கியப் பதவிகளில் வேலைக்கமர்த்தப்பட்டிருந்த இரண்டாந்தர அதிகாரிகளுக்கும் வழங்கப்பட்டுவந்த மிகக் குறைந்த ஊதியம் ஒரு பொது மோசடி என்று லார்டு லாரன்ஸ் வைஸ்ராயாக இருந்த போது அறிவித்தார். வங்காள மாகாணத்தில் இருந்த இத்தகைய நான்காயிரத்திற்கும் அதிகமான அதிகாரிகள் மிக அதிக ஊதியம் பெற்ற ஒருசிலர் ஆண்டொன்றுக்கு 180 பவுண்டு மட்டுமே பெற்றனர். அவர்களில் பெரும்பான்மையினர் ஆண்டொன்றுக்கு 12 பவுண்டிலிருந்து 24 பவுண்டு மட்டுமே பெற்றுவந்தனர். இது இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் சாதாரண கட்டிடத் தொழிலாளர்களும் தச்சுவேலை செய்பவர்களும் பெற்றுவந்த ஊதியத்தை விட மிகக் குறைவாகும். இவையனைத்தையும் முற்றிலுமாக மாற்றியமைத்து ஒரு புதிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டியிருந்தது.'¹

1. மேற்கூறப்பட்ட தகவல் முற்றிலும் இலக்கியத் தன்மை கொண்டது. சிறிது திருத்தங்களுடன், 1874 ஆம் ஆண்டின் காமன்ஸ் சபை அறிக்கை 326, சர் ஜான் ஸ்ட்ராச்சியின் "இந்திய நிதித்துறையின் சில பிரச்சினைகள் மீதான ஆய்வுகள்" என்ற அறிக்கையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.

செலவினங்களுக்கான தேவைகள் இவ்வாறு அதிகரித்துக் கொண்டிருந்த அதேசமயம், செலவினங்களில் சிக்கனம் எட்டாக்கனியாக இருந்தது. முதலில் எளிதாக தோன்றிய இது, பின்னர் ஒவ்வொரு சிக்கன நடவடிக்கையும் முந்தைய நடவடிக்கையை விடக் கடினமானதாக இருந்தது. இதுவரை புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்த அபிவிருத்திப் பணிகளுக்கான அதிகரித்துவரும் தேவைகள், சுருங்கிவரும் சிக்கனத்திற்கான வாய்ப்புகள், ஆகியவை இணைந்து எப்போதும் அதிகரித்துவரும் வரி விதிப்பைக் கோரின. வரி செலுத்தி வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெறுவதில் அக்கறை இல்லாத மக்களிடம் ஓர் அந்நிய அரசாங்கம் அதிகமான வரிவிதிப்பினால் ஏற்படும் அபாயங்கள், இந்தியாவின் நிதிநிலைமையைப் புனரமைத்து ஒரு வலுவான, நிலையான அடிப்படையில் இயங்கச் செய்வதற்காக இங்கிலாந்திலிருந்து அடுத்தடுத்து அனுப்பப்பட்ட மூன்று மாபெரும் நிதிநிபுணர்களின் சிந்தையில் மேலோங்கி நின்றன. மேம்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகம், மேம்படுத்தப்பட்ட பொருளாயத், தார்மீகச் சூழல்கள் ஆகியவற்றுக்கான இக் கோரிக்கைகளுக்கு வரையறைகளை நிர்ணயிக்காவிடில் - இதன் உடனடி ஆதாயங்களை இந்திய மக்களை விட ஐரோப்பியர்கள்தான் அதிகமாக அனுபவித்து வந்தனர். வரி விதிப்பின் அளவு எவ்வளவு அதிகமாக இருந்தாலும் அது நிதிப் பெறுமானத்திற்குப் போதாது. மேலும், அது சாம்ராஜ்யத்தின் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மைக்கு ஆபத்தாக முடியும். ஒரே சீரான கொள்கை மத்தியப்படுத்துதல் ஆகியவற்றைக் கொண்ட நடப்பிலிருந்த அமைப்பின் கீழ் அவர்களுடைய கொள்கையினால் எதையும் சாதிக்கமுடியாது என்று கருதப்பட்டது; ஏனெனில், சிக்கனத்திற்காக மத்திய அரசாங்கம் நம்பியிருக்கக்கூடிய ஸ்தல அரசாங்கங்கள், நிதி சார்ந்த விழிப்புணர்விலும் சீர்திருத்தங்களிலும் மைய அரசாங்கத்திற்கு உணர்ச்சியற்ற, மந்தமான ஆதரவையே வழங்கி வந்தன. அடிக்கடி மறைமுக எதிர்ப்பைத் தெரிவித்துவந்தன. பொருளாதாரத்திற்குத் துணைசெய்வதற்காக வகுக்கப்பட்ட விதிமுறைகளைத் தட்டிக்கழிப்பதுபோல் காட்டிக்கொண்டன. ஸ்தல அரசாங்கங்களைச் சிக்கனமாகச் செயல்படச்செய்யும் ஒரேவழி, அவற்றின் சொந்த விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் அதிகாரங்களையும் பொறுப்பையும் வழங்குவதுதான். நிர்வாக அனுபவம் சார்ந்த விஷயம் என்ற முறையில் நிதிநிபுணர்கள், வருவாய் மற்றும் செலவினங்களின் சில பிரிவுகள் உண்மையிலேயே ஏகாதிபத்தத்தியத்தன்மை கொண்டவை என்பதையும், உண்மையில் ஸ்தலத் தன்மை கொண்டவையும், அதில் உள்ளன என்பதையும், அவற்றை ஸ்தல அரசாங்கங்கள் வசமே,

ஒப்படைக்கவேண்டும் என்பதையும் கண்டனர். ஸ்தல அரசாங்கத்தின் தேவைகளைத் தெரிந்த வழிவகைகளையே முற்றிலுமாகச் சார்ந்திருக்குமாறு செய்யும் உரையில் பொருளாதாரத்தின் தரம் மேம்படாது என்று அவர்கள் உறுதிபடநம்பினர். ஸ்தல அரசாங்கங்களின் உபயோகத்திற்காக ஒரு நிச்சயமான ... தயாரிக்கப்பட்ட நிதியை ஏகாதிபத்திய நிதியிலிருந்து பெறுவதை விடத், தங்களுடைய ஒதுக்கீட்டுக்குக் கைவசமுள்ள வழிமுறைகளை அடையாளம் காட்டுவதும் தங்களது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு தங்களது நிதியில் ஒரு சமநிலையையும் பராமரிக்கும் பொறுப்பை அவர்கள்மீது திணிப்பதனால் எந்தப் பயனும் ஏற்படாது.

இவ்வாறு, அவர்கள் சமஷ்டி ஆதரவாளர்களைப் போன்று அதே முடிவுக்கு வரவேண்டியதாயிற்று. ஆயினும், ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்கு இத் திட்டம் ஏற்புடையதாக இருக்கச் செய்வதற்கு அவர்கள் இத்திட்டத்தின் செயல்பாடுகளில் எவ்வித சமரசமும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல் சில சலுகைகளைச் செய்தனர். இந்திய அரசாங்க அமைப்பின் அரசியல் சட்டத்தில் சமஷ்டித் திட்டம் ஒரு மாற்றத்தைக் கோரியது. மத்திய மற்றும் பல மாகாண அரசாங்கங்களுக்கிடையில் இந்தியாவின் வருவாய்களையும் செலவினங்களையும் சட்டரீதியாகப் பிரிவினை செய்வதை அது அவசியமாக்கியது. ஏகாதிபத்தியவாதிகள் உள்ளிட்ட அனைவரும் நிதி சார்ந்த பொறுப்பையும் சிக்கனத்தையும் அமல்படுத்துவதற்கான ஒரு சக்தி வாய்ந்த நடவடிக்கையாக சமஷ்டித் திட்டத்தை அங்கீகரித்த அதே சமயம் அது சட்டரீதியாகவும் நிரந்தரமாகவும் இந்தியாவின் செல்வாதாரங்களை மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து பறித்துவிடும் என்ற உண்மையிலிருந்து பிரதான எதிர்ப்பும் கிளம்பியது. நடைமுறை அரசியல்வாதிகள் என்ற முறையில் அந்த நிபுணர்கள் சமஷ்டித் திட்டத்தில் உள்ள இக் குறைபாட்டைப் போக்க ஒரு வழியைக் கண்டுபிடித்தனர். பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றம் செயல்படுவதில் தங்கள் அனுபவங்களைக் கொண்டு அரசியல் சட்டரீதியான மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டிய தேவை இல்லை என்பதை அவர்கள் கண்டனர். மரபுகள் சட்டத்தைப் போன்று, சிறந்தவையாகக் கருதப்பட்டன. ஒரு முறை ஏற்படுத்தப்படும் மரபைத் தொந்திரவின்றி ஒருபோதும் மாற்றியமைக்கமுடியாது. மத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்களுக்கிடையில் செலவினங்களையும் வருவாய்களையும் பிரிப்பது என்பதை ஒரு மரபு சார்ந்த விஷயமாக ஆக்கும் யோசனை தெரிவிக்கப்பட்டது. சம்பந்தப்பட்ட தரப்புகளுக்கு அவ்வாறு செய்வது லாபகரமானதாக இருக்கும் வரை அது நீடித்திருக்கக்கூடும். இந்தியாவின்

செல்வாதரங் களிண்மீதான தனது கட்டுப்பாட்டை மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து சட்டரீதியாக நீக்காமல் சமஷ்டித்திட்டத்திற்கு அது சகல அனுசூலங்களையும் வழங்கியது. அதன் தன்மையில் அது அரசியல் சட்டரீதியான ஏகாதிபத்தியத்திற்கும் அரசியல் சட்டரீதியான சமஷ்டி அமைப்புக்கும் இடையில் ஒரு சமரச ஏற்பாடாக இருந்தது. ஏகாதிபத்திய நிர்வாகம் இல்லாத ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பு என்று அது அர்த்தப்படுத்தியது. அந்த சமரசத் திட்டத்தின் படி வருவாய்களும் செலவினங்களும் அவற்றின் அந்தஸ்தில் ஏகாதிபத்தியத் தன்மையுடையவையாக இருந்தன. ஆனால், அவற்றின் நிர்வாகம் மாகாணங்களின் கரங்களில் ஒப்படைக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாகாண அரசாங்கமும் தனது பிரதேசத்தில் செய்யப்படும் ஏகாதிபத்தியச் செலவினங்களின் ஒருபகுதியைத், தனது பிரதேசத்திற்குள் வசூலிக்கப்பட்ட ஏகாதிபத்திய வருவாய்களின் ஒரு பகுதியின் வரையறைக்குள் நிர்வகிக்கும் பொறுப்பைப் பெற்றது. புதிய திட்டத்தின் சாரம் இதுவேயாகும். தலைமைக் கட்டுப்பாட்டை ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தின் வசம் ஒப்படைப்பதில், அதன் நிர்வாகத்தின் ஒரு பகுதியின் விவரங்களில் உண்மையில் ஈடுபடாமல் ஆலோசனை வழங்குவதிலும் இந்திய நிதியமைப்பு சம்பந்தமான எல்லா விவகாரங்களிலும் அதிகாரத்தை ஒழுங்குபடுத்துவதிலும் அது சமஷ்டித் திட்டத்திலிருந்து மாறுபட்டிருந்தது.

மேலே விவரிக்கப்பட்ட திட்டத்தின் சாரத்தில் மறுசீரமைப்புப் பண்பை மேற்கொள்ளுமாறு அழைக்கப்பட்ட மூன்று நிதியமைச்சர்களும் ஒப்புக்கொண்டனர். ஆனாலும், அவை மேற்கொள்ளப்படவிருந்த அளவில் அவர்கள் கருத்து வேறுபாடு கொண்டிருந்தனர். திட்டத்தைப் பற்றிய தமது சொந்தக் கருத்துக்களைத் திரு. வில்சன் விளக்கினாரா என்பது ஐயத்திற்கிடமானது; ஆனால், அவருக்கு அதைப் பற்றிய ஒரு கருத்துத் தோன்றியிருக்கிறது என்பது மட்டும் நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. அவரால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட 1860 ஆம் ஆண்டின் வருமானவரிச்சட்டம் XXXII,

“இரு பாகங்களைக் கொண்டதாக இருந்தது. முதலாவதாக மாறும் தன்மையுள்ள ஒரு வரி. வருவாய்களின் மீது 3 சதவிகிதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட இந்த வரியை சாம்ராஜ்யத்தின் அவசரத் தேவைகளைப் பொறுத்து அதிகரிக்கவோ அல்லது குறைக்கவோ முடியும், நிதி நிலவரம் அனுமதிக்குமானால் இந்த வரியை முற்றிலுமாக நீக்கிவிட முடியும். இரண்டாவதாக 1 சதவிகித நிரந்தர வரி; இது ஸ்தல நிர்வாகத்தின் பொறுப்பில் இருக்கும். வரி செலுத்திய பகுதிக்குள்

சாலைகள், கால்வாய்கள், இதர மீண்டும் மீண்டும் பயனளிக்கும் பொதுப்பணிகள் அமைக்க அது செலவிடப்படும் (விதியின் 190-4 பிரிவுகளின்படி). வரியின் இப்பகுதியை ஒருபோதும் நீக்கமுடியாது. அது எதற்குப் பிரயோகப்படுத்தப்படுகிறதோ அந்தச் செலவினங்களை சமாளிப்பதற்காக மட்டுமன்றி வரி வசூலிப்பு இயந்திரத்தைப் பராமரிப்பதற்காகவும் கூட அந்த வரி எப்போதும் தொடரும். அப்போதுதான் எந்த ஒரு அவசர காலத்திலும், வரியின் இதர பகுதி தற்காலிகமாகத் தள்ளுபடி செய்யப்பட்ட பின்னரும் கூடப், பொதுவான நிதியின் உதவிக்குப் பயன்படும் விதத்தில் எந்தவிதமான கிளர்ச்சியும் விவாதமும், பிரச்சினையும் இன்றி மறுபடியும் வரி விதிக்க முடியும்.”¹

ஆனால், தமது கருத்துக்களை ஒரு திட்டமாக விளக்குவதற்கு திரு. வில்சன் உயிரோடு இருக்கவில்லையாதலால் அவற்றை எந்த அளவுக்கு நடைமுறையில் செயல்படுத்த அவர் விழைந்தார் என்று கூறுவது கடினம்.

திரு. வில்சனைத் தொடர்ந்து அப்பதவிக்கு வந்த திரு. லெய்ங் ஒரு நிச்சயமான வடிவத்தை வழங்கினார். 1861-62 ஆம் ஆண்டிற்கான அவரது பட்ஜெட் பற்றாக்குறையுடையதாக இருந்தது. அதற்கு முக்கியக் காரணம், பயனுள்ள பொதுப்பணிகளுக்காக ஸ்தல அலுவலகங்களின் அவசரத் தேவைகளேயாகும். அவருடைய நிதி பாதுகாப்பு உணர்வு,

“சாலைகள், கால்வாய்கள் மற்றும் இந்த விளக்கத்தைக் கொண்ட இதர பயனுள்ள பணிகளைக், கலகம் நடைபெற்றது முதல் அவற்றை மேற்கொள்வதற்காக அல்லது மேற்கொள்ளப்படாமலிருந்த பணிகளுக்கான ஒதுக்கீட்டைக் குறைக்க” அவரைக் கட்டாயப் படுத்தியது.

ஆனால், பயனுள்ள பொதுப்பணிகளை ஊக்குவிக்க அவரது கவலை - அதனுடைய அவசரத் தன்மையை அவர் முழுமையாக அங்கீகரித்தார் - அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட மிகக் குறைவான ஏகாதிபத்திய மானியத்தைப் பெருக்க மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு அவர் யோசனையை வழங்கினார். அவர் கூறியதாவது:

1. 1866, நவம்பர் 25 ஆம் தேதியிட்ட சர்.பி. ஃபிரெரேயின் நடவடிக்கைக் குறிப்புகள், பாரா. 30. ஸ்தல அரசாங்கங்களின் நிதி அதிகாரங்களை விஸ்தரிப்பு சம்பந்தமான ஆவணங்கள் போன்றவை. பக். 42.

“உங்களுக்கு எங்களால் கொடுக்க முடிந்ததைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். மீதமுள்ளவற்றிற்கு நீங்களே சில வரிவிதிப்பு அதிகாரங்களை எடுத்துக் கொண்டு நிதி திரட்டிக் கொள்ளுங்கள்... ஏனெனில், சில விஷயங்களை ஏகாதிபத்திய வரி விதிப்பைவிட ஸ்தல அளவில் சிறப்பாகச் செய்ய முடியும்...”

அவருடைய நோக்கம் ஸ்தல பட்ஜெட்டுகளை உருவாக்குவதேயாகும். “தற்காலிகச் சிரமங்களைச் சமாளிப்பதற்கு மட்டுமன்றி ஒரு நிரந்தர அபிவிருத்தியைத் தொடங்குவதுமாகும்”. இதனால் ஏகாதிபத்தியக் கருவூலத்திற்குப் பொறுப்புகள் குறைந்து ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கு அனுசூலம் ஏற்படும். ஏகாதிபத்திய வருவாய்களிலிருந்து பெற்ற ஒதுக்கீடுகளுடன் பொதுப்பணிகளுக்கான செலவினங்களை ஸ்தல அரசாங்கங்கள் நிர்வகிக்கும். இத்திட்டமும், வரிவிதிக்கும் அதிகாரங்கள் வழங்கப்படுவதும் பொதுவான ஆதரவைப் பெற்றன. வழங்குவதாகப் பிரேரணை செய்யப்பட்ட வரிவிதிப்பிற்குத் தேவையான சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களும், அதைச் செயல்படுத்துவதற்கான நிர்வாக இயந்திரமும் ஸ்தல அரசாங்கத்தின் வசம் இல்லாதிருந்தது. ஆகவே, அப்போது நாடாளுமன்றம் மேற்கொள்ள விருந்த ஸ்தல சட்டமியற்றும் கவுன்சில்கள் சட்டம் இயற்றப்படும் வரை அத்திட்டத்தை ஒத்திப் போடவேண்டியதாயிற்று. ஆனால் தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் நிதிநிலைமை வளமடைந்ததன் காரணமாக அத்திட்டத்தின் மீதான அக்கறையில் தொய்வு ஏற்பட்டது. பின்னர் அது காலவரையின்றிக் கைவிடப்பட்டது.

நிதி நிலைமையின் வளம் தற்காலிகமானதாகவே இருந்தது. பழைய நிலைமை திரும்புவதைக் கண்ட திரு.மாஸ்சே அத்திட்டத்திற்கு மிக விரிவான வடிவத்தில் புத்துயிரூட்டும் நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டார்.¹ அவர் பிரேரணை செய்ததாவது:

“கூடுதல் தொகையை (ஒரு மில்லியன் ஸ்டெர்லிங்) வசூலிப்பதற்கான வழிவகைகளைப் பரிசீலனை செய்ததில் கூடுதல் வசதியான வழி ஸ்தலத் தன்மை கொண்ட செலவினங்களின் ஒரு பகுதியை ஏகாதிபத்தியக் கணக்கிலிருந்து ஸ்தலக் கணக்குக்கு மாற்றுவதேயாகும்.”

1. 1866 பிப்ரவரி 25 ஆம் தேதியிட்ட ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கான அலுவல் சார்ந்த கடிதம். ஸ்தல அரசாங்கங்களின் நிதி ஆதாரங்களை விஸ்தரிப்பது சம்பந்தமான ஆவணங்கள் போன்றவை.

இந்தியாவில் ஸ்தலக் காரியங்களுக்குப் பயன்படுத்தக் கூடிய ஸ்தல நிதிகளின் வருடாந்திர விளைபொருள் இரண்டு மில்லியன் ஸ்டெர்லிங்கைத் தாண்டவில்லையாதலால், பல மாகாணங்களிலும் ஸ்தல அரசாங்கங்களிடமிருந்தும் கூடுதலாக 1,200,000 ஸ்டெர்லிங்கைத் திரட்ட உத்தேசிக்கப்பட்டது. அப்போது ஏகாதிபத்திய வருவாய்களிலிருந்து ஸ்தல சேவைகளுக்காகச் செலவு செய்யப்பட்ட அதே தொகையை நிவாரணமாகப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்டது. மேற்கூறப்பட்ட தொகையான 1,200,000 ஸ்டெர்லிங் பல ஸ்தல அரசாங்கங்களின் (பர்மாவைத் தவிர) உத்தேச வருவாய்களிலிருந்து 4 சதவிகிதம் கணக்கிடப்பட்டு எட்டப்பட்டது. இதில் சுங்கத் தீர்வைகளும் வருமானவரியும் அடங்காது.¹ இப்புதிய நிதிகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தைப் பயன்படுத்தக்கூடிய புதிய இனங்கள் வருமாறு: 1. கல்வி, 2. காவல்துறை, 3. மாவட்ட சிறைச் சாலைகள், 4. பொதுப்பணிகள், 5. சாலைகளின் பராமரிப்பு மற்றும் பழுதுபார்ப்புப் பணிகள். இத்தொகையைப் பெறுவதற்கான வரிகளின் பட்டியலில் 1. வர்த்தகங்கள் மற்றும் தொழில்களின் மீதான லைசென்ஸ் வரி, 2. வீட்டுவரி, 3. நகரங்களில் நுழைவுவரி, 4. வருவாய் செலுத்தாத நிலங்களின் மீது வாரிசு வரி ஆகியவை அடங்கும். கவுன்சிலில் இந்திய அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரத்தையும் பொறுத்து, வருலிக்கும் செலவைக் கழித்துத் தேவையான முழுத் தொகையையும் பெறவும் மேற்கூறப்பட்ட சேவைகளுக்காக வருலிக்கப்பட்ட மொத்தத் தொகையையும் அல்லது அதன் ஒரு பகுதியைத் தங்கள் விருப்பம்போல் செலவு செய்யும் விதத்தில் தங்களுடைய சம்பந்தப்பட்ட பிரதேசங்களில் வரிவிதிப்புற்குப் பொருத்தமான ஒரு குறிப்பிட்ட வரியைத் தேர்வுசெய்து விதிக்கும் சுதந்திரத்தை ஸ்தல அரசாங்கங்கள் பெற்றன.

இத்திட்டம் சம்பந்தமாக ஸ்தல அரசாங்கங்கள் மற்றும் நிர்வாகங்களின் பதில்கள், இதுபோன்ற செலவினங்களை மாற்றுவதன், இவற்றைச் சமாளிப்பதற்காக ஸ்தல வரிவிதிப்பு முறையின் நடைமுறை சாத்தியத்தை சம்பந்தமாக ஒரு பொதுவான உடன் பாட்டைச் சுட்டிக்காட்டின, ஆனால், செலவினங்களை மாற்றும் அதே சமயம் அவற்றைச் சமாளிக்கும் வருவாய்களையும் மாற்றாத தனால் அவற்றைச் சமாளிக்கும் வருவாய்களையும் இதை ஆட்சேபிக்கும் ஒரு பொதுவான மனநிலையும் கூடக் காணப்பட்டது. இத்தகைய சூழ்நிலைகளில் இந்திய அரசாங்கம் ஸ்தல அரசாங்

கங்களுக்கு மாற்றவிருந்த செலவினங்களை 8,000 ஸ்டெர்லிங்காகக் குறைக்கவும், அதற்குப் போதிய வகை செய்வதற்கான ஒரு வழிமுறையாக லைசென்ஸ் வரியின் வருவாய்களை அவர்களுக்கு மாற்றித் தரவும் ஒப்புக் கொண்டது.¹ அத்திட்டதிற்குக் கிடைத்த சாதகமான வரவேற்பும் அனுதாபத்துடன் கூடிய விமர்சனமும் திரு.மாஸ்சேயை அத்திட்டத்தை விஸ்தரித்து மேம்படுத்துவதற்கு இட்டுச் சென்றது. புதிய விரிவுபடுத்தப்பட்ட திட்டதற்கான விளக்க வரையில் திரு.மாஸ்சே பின்வருமாறு எழுதினார்:

“எனது முதலாவது குறிக்கோள், ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கு மாற்றப்படவிருக்கும் செலவினங்களின் முதலாவது தொகுதியைத் தேர்ந்தெடுப்பதாக இருந்தது. இந்திய அரசாங்கத்தின் கட்டுப் பாட்டில் இருந்து எளிதில் மாற்றப்படத்தக்க செலவுகளின் இனங்களாகும் அவை. ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது நிர்வகிப்பதற்குக் கடினமாக இராத, ஆயினும் இந்த நடவடிக்கை ஓர் எதார்த்தமாக இருக்க முனைவது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுமளவிற்குப் போதுமான அளவுக்கு முக்கியத்துவமுடையதாகவும், ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கு நிதி நிர்வாகத்தை முழுமையாக மாற்றித் தருவதை நோக்கிய ஒரு நடவடிக்கையாகவும் இருக்கும். சிவில் மதிப்பீடுகளைப் பார்க்கும்போது, வெவ்வேறு மானியங்களிலிருந்து சிறப்பு இனங்களைத் தேர்வு செய்வதற்குப் பதிலாக மொத்தமாக ஒருசில மானியங்களை அல்லது மானியங்களின் ஒரு பிரிவை மாற்றித்தரும் நடவடிக்கைமுறை மிகவும் வசதியானதாக இருக்கும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இத்திட்டத்தை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் கணக்கு முறையில் எந்தவிதமான மாற்றமும் கோரப்படாது: ஒரே மாற்றம் என்னவெனில், பல்வேறு காரணங்களுக்கான மானியங்களின் சில பகுதிகள் ஒரு சிறப்புத்தன்மையுடன் வழங்கப்படும். இந்த விதிக்கு ஒரே விதிவிலக்கு “இதர” இனம் சம்பந்தப்பட்டதாகும். அது ஒரு முன்னுக்குப்பின் முரணான செலவினங்களின் தொகுதியாகும். ஸ்தல செலவினங்கள் என்று நியாயமான முறையில் அழைக்கப்படும் எல்லா இனங்களும் ஸ்தல நிர்வாகத்துக்கு மாற்றப்படுவதற்காகத் தக்கவைத்துக் கொள்ளப்படும். மீதமுள்ள இதர பிரதான செலவு

1. 1867 செப்டம்பர் 19 ஆம் தேதியிட்ட சுற்றறிக்கை. ஒபி. சிஐடி. பக். 67.

2. பொதுச் செலவினங்களின் குறிப்பிட்ட பகுதிகளின் மீது கட்டுப்பாடு நிறுத்தும் அதிகாரத்தை ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கு மாற்றித் தருவது சம்பந்தமான குறிப்பில் கர்னல். ஆர். ஸ்ட்ரோச்சியின் ஒரு குறிப்பில் திரு. மாஸ்சேயின் வேண்டுகோளின் பேரில் இப்புதிய திட்டம் கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டது. அதே நூல். பக். 51 - 62.

இனங்களின் கீழ் எளிதாகக் கொணர முடியும். மாற்றுவதற்கு நான் பிரேரணை செய்யும் செலவினங்களில் மிக முக்கியமானது. சட்டம் மற்றும் நீதித்துறைக்குத் துணையான 'சிறைச்சாலை'க்கானதாகும். அது மொத்தமாக எடுத்துக் கொள்ளப்படும். 'பத்திரப்பதிவு' மற்றும் 'துலுபனா'வுக்கான செலவினங்களும் கூட "சட்டம் மற்றும் நீதித்துறை" யின் கீழ் கொண்டுவரப்படும். சட்டம் மற்றும் நீதித்துறை என்னும் இனத்தின் கீழ் செலுத்தப்படும் சிறப்புக் கட்டணங்களிலிருந்து இவை செலவழிக்கப்படும். இச் செலவினங்களுக்கான ஒதுக்கீடாகச் "சட்டம் மற்றும் நீதித்துறை" யின் கீழ் வருவாயை மாற்றித்தரவும் பிரேரணை செய்யப்பட்டுள்ளது. "கல்வி" என்ற தலைப்பின் கீழ் "இதர" செலவினங்கள், "கல்வி"யின் கீழ் செலுத்தப்பட்ட வருவாய்களின் இணையான மாற்றத்திற்கு மாற்றித் தரப் பிரேரணை செய்யப்பட்டுள்ளது. அடுத்ததாக, நிரந்தர 'மருத்துவ நிறுவனங்கள் மற்றும் வேதியியல் ஆய்வாளர்கள்' தவிர 'மருத்துவ சேவைகள்' என்ற தலைப்பின் கீழ்வரும் ஒட்டுமொத்தச் செலவினங்களாகும். 'எழுதுபொருள் மற்றும் அச்சத் துறை'யின் கீழ் உள்ள மொத்தச் செலவினங்களும் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. ரயில்வே போலீஸ் உள்ளிட்டுக் "காவல்துறை"யின் கீழ் உள்ள செலவினங்கள் ஸ்தல செல்வாதரங்களின் பங்களிப்பிலிருந்து சமாளிக்கப்பட்டு வந்ததையும் மாற்றித்தரப்படுகிறது. இதற்காகக் 'காவல்துறை' என்ற இனத்தின் கீழ் வரவுகள் ஒதுக்கீடு செய்யப்படுகின்றன. மேற்கூறப்பட்டவற்றைத் தவிர, நிலவருவாய், வருமானவரி, லைசென்ஸ் வரி ஆகியவற்றை வசூலிப்பதற்காகச் செலவினங்களின் ஒருபகுதியை மாற்றித்தரவும் பிரேரணை செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த வரிகளை... வருங்காலத்தில் விதிக்கப்படக் கூடியவையாக நான் கருதுகிறேன். பொதுவான செலவினங்களைச் சமாளிக்கப் போதுமான ஒரு தொகையை ஒதுக்கீடு செய்வது அவசியமாக இருந்து வந்துள்ளது, அத்தொகை மாற்றித் தரப்படும். அதை வசூலிப்பதற்கான செலவுக்கு இணையான ஒரு பகுதி மாற்றித் தரப்படும் என்பது தெளிவு. நில வருவாயின் வசூலுக்கான செலவினங்களின் தலைப்பின்கீழ் நில அளவை மற்றும் நில உடமை ஏற்பாடு ஆகியவற்றுக்கான செலவினங்கள் சேர்க்கப்படவில்லை. ஏனெனில், அவை தனிச் சிறப்பு வாய்ந்தவை, மாற்றக்கூடியவை; ஆயினும், "கிராம அதிகாரிகளுக்கு அலவன்சுகள்" என்ற தலைப்பின் கீழ் செலவினங்கள் சேர்க்கப்படவில்லை.

வருவாயின் முதலும் முக்கியமுமான மாற்றுதல் நில வருவாயின் ஒரு பகுதியாக இருக்கும். அது ஒரு ரூபாயில் ஒரு அணாவாக அல்லது 1/16 பாகமாக நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டுமென்று பிரேரணை செய்கிறேன். மாற்றித்தரப்படும் வசூலுக்கான வீதாசாரத்தையும் அதே விகிதமும் கட்டுப்படுத்தும்.

வருவாயின் அடுத்த இனம் வருமான வரி மற்றும் லைசென்ஸ் வரியின் நான்கில் ஒருபங்காக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன், அதைப் பின்வருமாறு திரட்ட எண்ணுகிறேன்.¹

பின்வரும் இனங்களின் கீழ் பெறப்படும் வரவுகள் முழுவதையும் அடுத்தபடியாக மாற்றித்தரப் பிரேரணை செய்யப்பட்டுள்ளது. 1. சட்டம் மற்றும் நீதித்துறை, 2. காவல்துறை, 3. கல்வி, 4. நிதித் தன்மை கொண்ட இனங்கள் தவிர இதர இனங்கள், 5. நீர்ப் பாசனத்திலிருந்து பெறப்படும் வருமானத்தைத் தவிர காவல்துறைப் பணிகளின் கீழ் பெறப்படும் அனைத்து வருமானங்கள். பொதுப் பணிகளின் கீழ் மாற்றித்தர உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ள செலவினங்களின் தலைப்புக்கள் வருமாறு : 1. சாலைகள், 2. பழுதுபார்ப்புகள் மற்றும் சிவில் கட்டிடங்கள், 3. புதிய மற்றும் பழுதுபார்ப்புகள் அடங்கிய இதர பணிகள் மற்றும், 4. கருவிகள் மற்றும் ஆலைகள்.”

பல்வேறு கண்ணோட்டங்களிலிருந்து விளக்கமாக விவாதிக்கப்பட்ட பின்னர் இத்திட்டம் இவ்வாறு விரிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. அது மிகக் கவனமான விமர்சனங்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றபோதிலும் கூட² அத்திட்டம் ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு மிகப்

1. பங்கினை இவ்வாறு கணக்கிட்ட திரு. மாஸ்சே எழுதியதாவது:

“வருமான வரியை நான் இரண்டு சதவிகிதமாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். 2000 ரூபாய்களுக்குக் கீழுள்ள வருவாய்களுக்கு வரி விதிக்கப்படமாட்டாது என்று கருதியிருக்கிறேன். நான் கருதியிருக்கும் லைசென்ஸ் வரி, இப்போதுள்ள அளவில் வர்த்தக வரியாக ஆரம்பித்து வருமான வரியை எட்டும் விதத்தில் உயரும்.

2. சர் ஸ்டாஃபோர்டு நார்த்கோட் பிரகடனம் செய்ததாவது: “இந்திய நிதி அமைப்பின் ஒருமைப்பாடு ஆட்டங்கண்டுவிடாதிருக்குமாறு நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும். பொறுப்பற்ற செலவினங்களுக்கு எதிரான பாதுகாப்பை நாம் வழங்க வேண்டும். இந்தியாவின் மதிப்பை மிக உயர்ந்த அளவுக்கு அதிகரித்துள்ள ஓர் அமைப்பை நாம் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே அதற்குக் குந்தகம் விளைவிக்கும் கடைசி நபராகத்தான் நான் இருப்பேன். எந்த மாற்றத்தையும் அறிஞர்ப்படுத்துவதில் நிதானமாகவும் கவனமாகவும் இருப்பேன். ஆயினும் திரு. மாஸ்சேயின் யோசனைகளின் கோட்பாடுகளில் நான் உடன்படுகிறேன் என்பதை திரும்பவும் கூறுகிறேன்.” - ஹன்சார்டின் நாடாளுமன்ற விவாதங்கள் - தொகுதி 191. 1868 ஏப்ரல் 23.

பெரியதாக இருந்தது. அவர்களில் இரு மாமனிதர்களான இந்தியா வின் வைஸ்ராய் லார்டு லாரன்ஸ், மதராசின் கவர்னரான மெர்ச்சிஸ் டூனின் லார்டு நேபியர் ஆகியோர் அதை அங்கீகரிக்கவில்லை. அவர்களுடைய எதிர்ப்பின் காரணமாக அத்திட்டம் நனவாகத் தவறியது.

ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பு- என்ற தங்களது நோயாளியின் மீது எந்தவிதமான அறுவை சிகிச்சையையும் மேற்கொள்வதற்கு இப்பத்தாண்டுகளின்போது, உறுதியுடன் எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வந்த ஏகாதிபத்தியவாதிகளுக்கு, அந்த நோயாளி குணமடைந்து வருவதற்கான அறிகுறி எதுவும் தென்படவில்லை. மாறாக, அறுவை சிகிச்சையில் ஏற்பட்ட தாமதம் அதன் நோய்களை அதிகப்படுத்தியது. வரிவிதிப்பு தொடர்ந்து அதிகரித்து வந்ததையும், செலவினங்களில் குறைப்பு ஏற்பட்டதையும் பொருட்படுத்தாமல், 1860க்கும் 1870க்கும் இடையிலான பத்தாண்டுகளின்போது இங்கிலாந்திலிருந்து அனுப்பப்பட்ட இந்திய நிதியமைச்சர்கள் மூவரும் மூன்றாண்டுகள் மட்டுமே உபரிவருவாயைக் காட்ட முடிந்தது. மறுபுறத்தில் நாட்டின் பொது நிதிமுறையில் ஒழுங்கையும் சிக்கனத்தையும் ஏற்படுத்துவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட பட்ஜெட் அமைப்பு வருந்தத்தக்க விதத்தில் தகர்ந்து பட்டதுடன், இடையறாத பற்றாக்குறைகளும் சேர்ந்து ஏற்கனவே நிலவிய குழப்பங்களை அதிகரித்தன. பொருளாதாரத்தின் ஒரு கருவி என்ற முறையில் அதன் திறமை ஒருபுறமிருக்க, மிகுதியான மத்தியமயமாக்கல் காரணமாக மிகுந்த சிரமத்திற்குள்ளாகியிருந்த பட்ஜெட் அமைப்பு, ஒழுங்கை ஏற்படுத்தும் ஒரு கருவி என்ற முறையிலும் கூட அது பயனற்றது என்று நிரூபித்தது. நிதிகள் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தன. பட்ஜெட் மதிப்பீடுகளை வரைவதில் உள்ள துல்லியத்தன்மை சம்பந்தமாக வெளியிடப்பட்ட விரிவான சுற்றறிக்கைகளும் உத்தரவுகளும் ஒருபுறம் இருக்க, பெருமளவு உபரிவருவாய்களுடன் மதிப்பீடு செய்யப்பட்டதுடன் தொடங்கிய பட்ஜெட்டுகள், விநோதமான முறையில் பெருமளவில் நிஜமான பற்றாக்குறைகளுடன் முடிந்தபோது நிதி அமைச்சர்களை எதிர்கொண்ட அந்த நிலைமை மிக அசாதாரணமாகக் காட்சியுண்மையாக இருந்தது. எந்த அளவுக்கு உண்மை நிலவரங்கள் மதிப்பீடுகளிலிருந்து தவறின என்பதைப் பின்வரும் பட்டியலிலிருந்து காணலாம்:

அரசாங்க நிதிகளின் கோளாறு ¹

ஆண்டு	மதிப்பீடு பற்றாக்குறை / உபரி பவுண்டு	உண்மையான பற்றாக்குறை / உபரி பவுண்டு
1866-67	-66,700	-2,307,700
1867-68	1,628,522	-923,720
1868-69	1,893,508	-2,542,861
1869-70	48,263	-1,650,000 (மதிப்பீடு)

1868-9 மற்றும் 1869-70 மதிப்பீடுகள், 1868-69 ன் திருத்தப் பட்ட மதிப்பீடுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்தன. அவை முறையே 1,893, 508 பவுண்டு மற்றும் 48,263 பவுண்டு உத்தேசம் மிகுதியாக முடியும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டன என்பது மேற்கண்ட அட்டவணையிலிருந்து தெளிவாகும். ஆனால் 1868-69 ஆம் ஆண்டுக் கான உண்மை நிலவரம் உபரி வருவாய்க்குப் பதிலாகப் பெரும் பற்றாக்குறையைக் காட்டியபோது, இதற்கிடையில் இந்தியாவின் வைஸ்ராய் பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்ட லார்ட் மேயோ, இந்த முடிவுகளின் அடிப்படையில் தமது பட்ஜெட் மாற்றியமைக்கப்படுமானால் மதிப்பிடப்பட்ட உபரிக்குப் பதிலாக உண்மையில் பற்றாக்குறையில்தான் முடியும் என்பதை உறுதிட நம்பினார். இந்த நிதி சார்ந்த ஆச்சரியம் அவரது பட்ஜெட்டைக் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது. ஒழுங்கை நிலைநாட்டுவதற்காக, நிதி ஆண்டின் மத்தியில் கூடுதல் வரிவிதிக்கவும் செலவினங்களைக் குறைக்கவுமான வழக்கத்திற்கு மாறான நடைமுறையை ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலைமைக்குத் தள்ளப் பட்டார்.

அவர் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளின் சுருக்கம் வருமாறு :

	பவுண்டு
I. கூடுதல் வரிவிதிப்பு	320,000
1) 1.1% லிருந்து 2 1/2 யாக உயர்த்தப்பட்ட வருமானவரி	
2) அதிகரிக்கப்பட்ட உப்புத் தீர்வை (சென்னையிலும் பம்பாயிலும்)	180,00
மொத்தம்	500,000

1. ஹன்டர், டபிள்யூ. டபிள்யூ., மேயோவின் வாழ்க்கை, தொகுதி 2, பக். 7-8

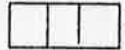
II. செலவினங்களின் குறைப்பு

1) கல்வி	350,00
2) பொதுப்பணிகள்	800,00

மொத்தம்	1150,000
---------	----------

உத்தேசப் பற்றாக்குறை	1,650,000
----------------------	-----------

மிக மோசமான நெருக்கடி ஏற்பட்டது. இந்த நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் மேற்கொள்ளப்பட்டபோதிலும் கூட அவர் தமது பட்ஜெட்டை உத்தேசப் பற்றாக்குறையான 1,650,000 பவுண்டுடன் முடித்துக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லாதிருந்தது. அபி சினியப் போரில் கைப்பற்றப்பட்ட சப்ளைகளின் மதிப்பு, பழைய தீர்க்கப்படாத கணக்குகளைத் தீர்த்தது போன்ற சீல வரவுகள் மட்டும் இல்லை என்றால் இப்பற்றாக்குறை தவிர்க்கப்பட முடியாததாக இருந்திருக்கும். ஆனால் இந்த வரவுகள் தமது பெரும் பற்றாக்குறைகளை மாற்றி ஒரு சிறிய உபரி பட்ஜெட்டாக்க முடிந்தது. தமது முயற்சிகளின் உடனடி வெற்றிகளைக் கண்டு மகிழ்ந்த லார்டு மேயோ, ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பில் ஏதோ கோளாறு இருப்பதாக உறுதிபட நம்பினார். அதற்கு முடிவு கட்டுவதில் ஆர்வம் காட்டாத அவர், சமரசத்தின் மூலம் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மாகாண நிதித் திட்டத்தைத் தொடங்கிவைப்பதன் மூலம் அதைத் துணிவுடன் செப்பனிட முனைந்தார். அதனுடைய வளர்ச்சியே இந்த ஆய்வின் இரண்டாம் பாகத்தின் ஆய்வுக்குரிய விஷயமாக இருக்கும்.

மாகாண நிதியமைப்பும் அதன் வளர்ச்சியும்

இயல் 4

ஒதுக்கீடுகளின் மூலம் பட்ஜெட்

1871-72 முதல் 1876-77 வரை

இந்த ஆய்வின் முந்தைய பாகத்தில் மாகாண பட்ஜெட் திட்டம் உருவாக்கப்பட்டதற்கு இட்டுச்சென்ற மூலகாரணங்களை ஆராய்ந்தோம். அத்திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது இருந்த அதன் அமைப்பையும், அவ்வப்போது அது உள்ளான மாற்றங்களுக்கும் இப்போது ஆராய்வோம்.

தமது உள்ளூர்வின் நிச்சயத்தன்மையுடன் லார்டு மேயோ நிதிப்பற்றாக்குறைகளுக்கும் ஆச்சர்யங்களுக்கும் ஏகாதிபத்திய நிதியமைப்பும் மாகாண அரசாங்கங்களின் பொறுப்பின்மையுமே காரணம் என்பதைக் கண்டறிந்தார். மாகாண பட்ஜெட்டுகளைத் துவக்கி வைப்பதே நோய்க்கான மருந்தாகும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். ஆனால் இன்னமும் ஏகாதிபத்தியக் காரணங்களே மேலோங்கியிருந்தன என்பதை நினைவு கூரவேண்டும், ஏதேனும் ஒருவகையில் நிலைமை யைச் சீரடையச் செய்யவேண்டும் என்று இந்த விவகாரங்களுக்குப் பொறுப்பான அனைவரும் ஆர்வத்துடனும், கவலையுடனும் இருந்த அதேசமயம், ஏகாதிபத்தியக் கட்டுப்பாட்டை இழந்து அவ்வாறு செய்வதற்கு ஒரு சிலரே விருப்பப்பட்டனர். லார்டு மேயோவும் கூட தமது ஏகாதிபத்தியச் சார்புடன் தான் இருந்தார். ஆனால், குழப்பமான சூழ்நிலைகளின் சக்தியானது அவரை இதுவரை நிலவிய தயக்கம் முடிவெடுக்க முடியாத உணர்வு ஆகியவற்றைக் களையத் தூண்டியது. ஆயினும், மாகாண பட்ஜெட்டின் அமைப்புச் சட்டத்தை நிர்ணயிப்பதில் அவர் யோசித்துக் கவனத்துடன் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார்.

1871-2 ஆம் நிதியாண்டிலிருந்து உண்மையில் அறிமுகப் படுத்தப்பட விருந்த இத்திட்டம், முதலில் 1870 பிப்ரவரி 21 ஆம் தேதியிட்ட இந்திய அரசாங்கத்தின் உள்துறையினுடைய ஒரு ரகசியச் சுற்றறிக்கையில் இடம்பெற்றிருந்தது. மதிப்பீட்டுச் தொகையைக் குறைக்கும் கொள்கையைச் செயல்படுத்தியதனால் ஆரம்பத்தில் 1,236,000 பவுண்டு என்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட 1869-70 ஆம் ஆண்டுக் கான சாலை மானியம் ஆண்டு முடிவில் 1,021,178 பவுண்டாகக் குறைக்கப்பட்டது. 1870-71 ஆம் ஆண்டுக்கான மதிப்பீட்டுத் தொகையான 1,000,000 பவுண்டு இறுதியில் 784,839 பவுண்டு ஆகக் குறைந்தது. இதரப் பொது அபிவிருத்திப் பணிகளுக்குக் கூடுதலாக 29,110 பவுண்டு வழங்கப்பட்டது. மாகாண அரசாங்கங்களுக்கான சுற்றறிக்கை கூறியதாவது:

“தகவல் தொடர்பு மற்றும் சாலைகளுக்கான ஏகாதிபத்திய மானியத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள குறைப்பு, தற்போதைய நிதி நெருக்கடிகளினால் நிகழ்ந்த தற்காலிக குறைப்பு அல்ல என்பதைப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். அது ஒரு தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்ட கொள்கையின், வேண்டுமென்றே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, தற்காலிக நோக்கங்களிலிருந்து சுதந்திரமான கொள்கையின் விளைவாகும். வரும் ஆண்டுகளில் இக்காரணங்களுக்கானச் சிறப்பு மானியங்கள் அதிகரிக்கப்படுவதை விடக் குறைக்கப்படும் என்பது திண்ணம். ஆகவே, இது மிக அவசரத் தேவையான ஒரு விஷயமாக மாறுகிறது. இப்போதுள்ள மாகாண மற்றும் மாவட்டச் சாலைகளின் பராமரிப்புக்கும், அன்றாடத் தேவையாக மாறிவரும் தகவல் தொடர்புக்கான புதிய பாதைகள் நிர்மாணிக்கவும் தேவையான நிதிகளை ஸ்தல ஆதாரங்களிலிருந்து வழங்குவதில் இனியும் காலதாமதம் கூடாது.”

புனர்நிர்மாணக் காலகட்டம் முழுவதிலும், ஸ்தலத் தேவைகள் ஸ்தல செல்வாதாரங்களிலிருந்துதான் பூர்த்தி செய்யப்பட வேண்டுமென்பது இந்திய நிதிநிபுணர்களின் லட்சியமாக இருந்து வந்துள்ளது. ஆனால், அக்கருத்து வெறும் விவாதப் பொருளாக இருந்த கட்டத்தைத் தாண்டிவிட்டது என்பது தெளிவு. ஏனெனில் வருங்காலத்தில், “இக்கோட்பாட்டிற்கு முழுமையான செயல்வடிவம் தருவதை வலியுறுத்தக் கவுன்சிலில் உள்ள கவர்னர் ஜெனரல் முழு உறுதியுடன் இருக்கிறார்.” சுற்றறிக்கையில் தெரியப்படுத்தப்பட்டிருந்த இந்திய அரசாங்கத்தின் உணர்வுகளைப் பல ஸ்தல அரசாங்கங்கள் முழுமனதுடன் ஏற்றுக்கொண்டதுடன் தங்களது ஸ்தல செல்வாதாரங்களை வளர்க்கத் தொடங்கிவிட்டன. பம்பாய் மாகணத்தில் நிலவருவாய்மீது 6 1/4 சதவிகிதத் தீர்வை விதிக்கப்பட்டு

அதிலிருந்து மூன்றிலிரண்டு பங்குத் தொகை, சாலைகள் மற்றும் பொது உபயோகப் பணிகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டது. 1866 ஆம் ஆண்டின் ஒரு பழைய சட்டத்தின்படி மதராஸ் அரசாங்கம் மாவட்டச் சாலைகளுக்காக வருடாந்திரக் குத்தகைக்குச் சமமான நிலவருவாயில் $3 \frac{1}{8}$ சதவிகிதத்தையும் ஒவ்வொரு ரூபாயின் மீதும் $1/2$ அணா தீர்வையை விதித்தது. மதராஸ் மாகாணத்தின் உதாரணத்தையே பின்பற்றும் விழைவை வங்காள அரசாங்கமும் தெரிவித்தது. இந்த ஸ்தல அரசாங்கங்கள் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளினால், ஊக்குவிக்கப்பட்ட அச்சுற்றறிக்கை, வடமேற்கு மாகாணங்கள், பஞ்சாப், ஓளத் மற்றும் மத்திய மாகாணங்கள் போன்ற வட இந்தியாவின் ஸ்தல அரசாங்கங்கள் மற்றும் நிர்வாகங்களை நிலவருவாயின் மீதான தங்களது சாலைத் தீர்வைகளை 5 சதவிகித மாக்கும் அவசியத்தைப் பரிசீலனை செய்யுமாறு தூண்டியது. இந்த நடவடிக்கையின் நோக்கம், மாகாண அரசாங்கங்கள் தங்கள் வசம் போதுமான ஸ்தல வருவாய்களைப் பெற்றிருக்கும்போது, ஏகாதிபத்தியக் கருவூலத்தின் சாலைமானியப் பளுவைக் குறைப்பதே யாகும்.

இந்த வகையில் மாகாண பட்ஜெட் என்ற ஒரு சாரமற்ற திட்டத்திற்கு வகைசெய்த அச்சுற்றறிக்கை ஸ்தலப் பொது அபிவிருத்திப் பணிகளுக்கான செலவினங்களையும் அவற்றைச் சமாளிப்பதற்கு ஸ்தல செல்வாதாரங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட வருவாய்களையும் மட்டுமே அதில் சேர்த்திருந்தது. ஆனால், அது செயல்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட நிதிநெருக்கடிகள் பெருமளவிலான நிவாரண நடவடிக்கைகளக் கோரின. ஏற்கெனவே நிலைமை மோசமாக இருக்க, அபின் வருவாயின் ஸ்திரத்தன்மையில் குறைந்த நம்பிக்கையே வைக்கமுடிந்தது; செலவினங்களில் குறைப்பு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட அதேசமயம், பொதுக்கடன் மீதான வட்டிக்கான செலவினங்கள் பெருமளவில் பெருகிவந்தன. இத்தகைய உறுதியற்ற நிலைபாடுகளுக்கிடையே இந்திய அரசாங்கம் வசதிபடைத்த வர்க்கங்களின் கூக்குரலை நிறுத்துவதற்காக இதுவரை நடப்பிலிருந்த வருமானவரி விகிதத்தைக் குறைக்க முடிவுசெய்தது. வருமானவரி விகிதத்தைக் குறைப்பதன் மூலம் எதிர்ப்பார்க்கப்பட்ட கூடுதல் பற்றாக்குறையான 1,000,000 பவுண்டைச் சமாளிக்கும் ஓர் உத்தேச வழிமுறையாக, 1870 ஆகஸ்ட் 17 தேதியிட்ட மற்றுமொரு ரகசியச் சுற்றறிக்கையை இந்திய அரசாங்கமும் அனுப்பியது. அதில் மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் உத்தேசத் திட்டத்திற்கு மிகப் பரந்த வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. அச்சுற்றறிக்கையில் கூறப்பட்டிருந்ததாவது :

“வருமானவரி குறைக்கப்படவேண்டுமானால் அரசாங்கத்தின் வழிமுறைகள் வேறுவிதமாக அமையவேண்டும். ஸ்தல அரசாங்கங்களின் ஏஜென்சி மூலமாக... ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் பொருத்தமானது என்று கருதப்படக்கூடிய விதத்தில், மக்களுக்கு மிகக்குறைந்த பளுவாகவும் இருக்கும் விதத்தில் வரி விதிப்பு முறைகளை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலமும் அவை அமைய வேண்டும்.”

ஸ்தல அரசாங்கங்களின் மீது பளுவைச் சுமத்தும் முறையில், 1870-71 ஆம் ஆண்டுக்கான நிகரமானியம்¹ பத்துலட்சம் ஸ்டெர்லிங் குறைக்கப்பட்டதுடன் ஏறக்குறைய ஸ்தலத் தன்மை கொண்ட, நிர்வாகத்தின் சில துறைகளுக்கான செலவினங்களை ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கு மாற்றித் தருவதில் அடங்கியிருந்தது. இத்தொகையை மொத்த நிகர மானியத்தில் ஒவ்வொரு மாகாண நிகர மானியத்தின் வீதாசாரத்தில் பல்வேறு மாகாணங்களிடையே இத்தொகையை விநியோகிக்கவும், தங்களது சம்பந்தப்பட்ட குறைப்பின் கோட்டாவை மறுவிநியோகம், குறைப்பு அல்லது வரி விதிப்பின் மூலம் ஈடுசெய்யும் சுதந்திரத்தை வழங்கவும் பிரேரணை செய்யப்பட்டது.

சுற்றறிக்கையின் திட்டத்திற்கு மாகாண அரசாங்கங்களின் ஒப்புதல் பெற்ற பின்னர், 1870 டிசம்பர் 14 தேதியிட்ட புகழ் பெற்ற நிதித்துறைத் தீர்மானத்தின் மூலமாக 1871-72 ஆம் நிதியாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து அதை நடைமுறைப்படுத்த ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதாக அறிவிக்கப்பட்டது.

இத்தீர்மானம் வகுத்தளித்த மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் அமைப்புமுறையை இப்போது நாம் ஆராயத் தலைப்படுவோம். மாகாண பட்ஜெட்டின் செலவினங்களை முதலில் பார்ப்போம். பின்வரும் ஏகாதிபத்தியச் சேவைகளுக்கான செலவினங்கள் அதில் சேர்க்கப்பட்டன என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும்:

1. நிகர மானியம் என்றால் ஒரு சேவையின் மீதான மொத்தச் செலவினங்களில் இருந்து அச்சேவையில் பெறப்படும் வரவைக் கழித்தல் என்று பொருளாகும்.

1. சிறைச் சாலைகள்
2. பதிவு
3. காவல்
4. கல்வி
5. மருத்துவச் சேவைகள் (மருத்துவ நிறுவனங்கள் தவிர)
6. அச்சத்துறை
7. சாலைகள்
8. இதர துறைகள், பொது அபிவிருத்திப் பணிகள்
9. சிவில் கட்டிடங்கள்

தங்களது பட்ஜெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்ட மேற்கூறிய செலவினங்களைச் சமாளிப்பதற்காக மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு நிதி வழங்குவதற்காக அவர்கள் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்ட சேவைகளிலிருந்து குவிந்துள்ள வரவுகளை அவர்களுக்கே இந்திய அரசாங்கம் ஒப்படைத்ததுடன் ஒரு சமநிலையை ஏற்படுத்துவதற்காக ஏகாதிபத்திய நிதியிலிருந்து கூடுதல் ஒதுக்கீடுகளையும் செய்தது. ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட வரவுகளும் வழங்கப்பட்ட ஒதுக்கீடுகளும் வருமாறு:

1870, டிசம்பர் 14 ஆம் தேதியிட்ட நிதித்துறைத் தீர்மானத்தின் மூலம் அவர்களது பட்ஜெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளுக்காக மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு செய்யப்பட்ட ஒதுக்கீடுகள் பின்வருமாறு:

1. அத்தீர்மானத்தின் இணைப்பு - பி, ஏகாதிபத்திய வருவாயிலிருந்து வழங்கப்படக் கூடிய தனிப்பட்ட நிதிகளுக்கான சில பணிகளின் பட்டியலை வழங்குகிறது. அவை பின்வரும் துறைகளின் கட்டிடங்கள் மற்றும் அலுவலகங்கள் ஆகும்:

அபின் (கல்கத்தாவில் உள்ள வருவாய் வாரியத்தின் அலுவலகம் சேர்க்கப் படவில்லை), நாணய விலை மற்றும் ரூபாய் நோட்டு, தபால் அலுவலகம், தந்தி, உச்ச அரசாங்கத்தின் அலுவலகங்கள், வைஸ்ராயின் குடியிருப்புகள், ஏகாதிபத்திய அருங்காட்சியகம், முத்திரை மற்றும் எழுதுபொருள் அலுவலகம், கருவூலக் கட்டிடங்கள்,

- கல்கத்தா

பிஷ்ப்பின் மானிகை,
கோதாவரிப் பணிகள்,
கராச்சித் துறைமுகப் பணிகள்

இப்போதைக்கு ஏகாதிபத்தியப் பணிகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன

நடப்பு ஆண்டு வரை 'ராணுவப் பணிகளுக்கான' மானியத்திலிருந்து வழங்கப்பட்டு வந்தது போன்ற ராணுவச் சாலைகள்.

சேவைகளுக்கான ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகள்									
மாகாணப் பகுதிகளில் சேர்க்கப்பட்ட சேவைகள்	ஒள்த்	மத்திய மாகாணங்கள்	பிரிட்டிஷ் பர்மா	வங்காளம்	வடமேற்கு மாகாணங்கள்	பஞ்சாப்	மதராஸ்	பம்பாய்	மொத்தம்
	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு
சிறைச்சாலைகள்	26,922	27,881	32,777	218,210	88,394	58,204	91,963	73,440	617,611
பதிவுத்துறை		3,509		36,609	20,129	11,623	22,970	25,372	120,212
காவல்துறை	103,269	130,907	139,253	555,757	348,135	289,950	350,730	388,703	2,306,409
கல்வி	26,056	27,664	10,998	234,385	103,528	64,909	90,052	118,271	676,063
மருத்துவ சேவைகள் (மருத்துவ நிறுவனங்கள் தவிர)	5,049	11,770	6,460	89,713	27,607	24,935	61,696	974,852	302,532
அச்சத்துறை	7,809	3,640	3,000	41,732	25,302	14,106	25,840	27,050	148,279
சாலைகள் மற்றும் இதர பொது அபிவிருத்திப் பணிகள்	32,900	63,403	63,000	1,57,800	82,386	84,200	1,23,880	1,21,900	729,819
சிவில் கட்டிடங்கள்	20,090	14,406	23,959	11,370	63,341	39,710	58,506	107,500	438,882
பொதுப்பணிகள் நிறுவனங்கள்	13,777	20,230	22,675	69,984	37,954	32,217	47,421	59,644	303,562
கருவிகள் மற்றும் ஆலைகள்	1,060	1,556	1,741	5,383	2,920	2,478	3,648	4,588	23,374
மொத்தம்	237,182	304,866	303,923	1,520,943	799,946	622,232	876,726	1,001,320	5,667,243

சேவைகளின் மதிப்பீடு செய்யப்பட்ட வரவுகள்

சிறைச்சாலவைகள்	1,575	6,000	9,420	110,385	11,154	-	7,300	664	146,496
பதிவுத்துறை	-	5,500	-	40,000	35,030	20,694	34,000	30,141	165,356
காவல்துறை	10,586	12,520	18,671	70,363	51,730	41,724	32,350	14,000	251,944
கல்வித்துறை	1,482	-	500	42,012	11,050	5,000	6,900	10,480	77,424
அக்சுத்துறை	1,080	-	-	2,000	2,160	-	1,260	-	6,500
மொத்தம்	14,723	24,020	26,591	264,760	111,124	67,418	81,810	55,285	647,731
நிகர ஒதுக்கீடுகளின் மொத்தம்	222,459	280,846	275,332	1,256,183	656,222	554,914	794,916	946,040	5,019,512

1870 டிசம்பர் 14ம் தேதியிட்ட தீர்மானத்தில் கொடுக்கப்பட்ட புள்ளி விபரங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டது.

வருமானவரிக் குறைப்பைத் தொடர்ந்து எதிர்பார்க்கப் பட்ட பற்றாக்குறைகளை ஈடுசெய்ய மாகாணச் செல்வாதாரங்களைக் குறைப்பதன் மூலமாக நிவாரணத்தைப் பெற இந்திய அரசாங்கம் ஆர்வமாக இருந்தது என்ற உண்மை மட்டும் இல்லா திருந்திருக்குமானால், சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளின் மீதான செல வினங்களைச் சமாளிப்பதற்கு இவையே மாகாண அரசாங்கங் களுக்கான மொத்த ஒதுக்கீடுகளாக இருந்திருக்கும். முதலில் 1,000,000 பவுண்டு என்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட நிவாரணத்தொகை 350,000 பவுண்டு ஆகக் குறைக்கப்பட்டது. இதுவே பல்வேறு மகாணங் களுக்கிடையில் வீதாசார அடிப்படையில் விநியோகிக்கப்பட்டது. இக் குறைப்புக்களைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு பார்க்கும் போது மாகாணங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட நிரந்தர ஒதுக்கீடுகள் வருமாறு:

மாகாணங்கள்	நிகர ஒதுக்கீடுகள்	குறைப்பின் பரிமாணம்	நிரந்தர ஒதுக்கீடுகள்
	பவுண்டுகள்	பவுண்டுகள்	பவுண்டுகள்
ஒளத்	222,459	15,511	206,948
மத்திய மாகாணங்கள்	280,846	19,583	261,263
பர்மா	275,332	19,199	275,332
வங்காளம்	1,256,183	87,591	1,168,592
வடமேற்கு மாகாணங்கள்	688,822	48,030	640,792
பஞ்சாப்	554,914	38,693	516,221
மதராஸ்	794,916	55,428	739,488
பம்பாய்	946,040	65,965	880,075
மொத்தம்	5,019,512	350,000	4,688,711

ரூபாயாக மாற்றுவதற்குப் பவுண்டு ஒன்று ரூ. பத்துக்குச் சமம். அத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்காகக் குறிக்கப்பட்ட காலம் தொடங்குவதற்கு முன்னர் இந்திய அரசாங்கம் பின்வரும் கூடுதல் சேவைகள் மாகாண பட்ஜெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்டன. வங்காளத்தில் உள்ள அபின் துறையைத் தவிர சிவில் துறையில் உள்ள கட்டிடங்களின் சிறு நிர்மாணப் பணிகள் மற்றும் பழுது பார்ப்புப் பணிகளுக்கான செலவினங்கள், வங்காள மாகாணத்தின் கீழ்ப் பகுதிக்கு வெளியே உள்ள உப்புத்துறை மற்றும் பின்வருவன போன்ற மருத்துவசேவைகள் 1. மாகாண நகரங்களிலுள்ள மருத்துவக் கல்லூரிகள், மத்திய சிறைச்சாலைகள், மனநோயாளிகளுக்கான மருத்துவ மனைகள் ஆகியவற்றில் பணிபுரியும் மருத்துவ அதிகாரிகளின் ஊதியங்கள்; 2. கிராமப்புறங்களில் உள்ள மனநோயாளிகளுக்கான மருத்துவமனை, கல்லூரிகள் மத்திய சிறைச் சாலைகள் ஆகியவற்றின் மருத்துவப் பொறுப்பாளர்களாக இருக்கும் மருத்துவ அதிகாரிகளுக்கான கூடுதல் அலவன்சுகள் மற்றும் 3. சிவில் மருத்துவப் பொறுப்பாளர்கள் அல்லாத துணை உதவி அறுவை சிகிச்சை நிபுணர்கள் மற்றும் இதர அனைத்து துணை மருத்துவ நிறுவனங்களுக்கான செலவினங்கள். இந்த மாற்றல்களுடன் கூட இந்திய அரசாங்கம் கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகத்தை மாகாண பட்ஜெட்டிலிருந்து ஏகாதிபத்திய பட்ஜெட்டுக்கு மாற்றியது. 1. அதிகாரப்பூர்வமான தபால்துறை 2. வங்காள போலீஸ் 3. மற்றும் மேற்குறிப்பிட்ட சேவைகளில் சேர்க்கைகள் திரும்பப் பெறுதல்கள் ஆகியவற்றுக்கான செலவினங்களை மாற்றியமைப்பதைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்வதற்காக, 1871-72 ஆம் ஆண்டுக்கான மாகாண அரசாங்கங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகள் பின்வரும் அட்டவணையில் காட்டப்பட்டது போல மேலும் மாற்றப்பட்டன.

1871-72 ஆம் ஆண்டுக்கான ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகள் :

	ஒதுத்	மத்திய மாகாணங் கள்	பிரிட்டிஷ் பர்மா	வங்காளம்	வட மேற்கு மாகாணம்	பஞ்சாப்	மதராஸ்	பம்பாய்	மொத்தம்
1870 டிசம்பர் 14 ஆம் தேதியிட்ட தீர்மானத்தின் படியான ஒதுக்கீடு	1, 00, 355	205, 271	192, 488	1, 176, 406	613, 005	463, 727	643, 271	707, 683	4, 171, 300
சேர்க்கவும் அதிகாரப்பூர்வமான தபால்தலை	1, 501	5, 003		4, 883	10, 840	8, 031	4, 163	4, 311	38, 888
மருத்துவச் சேவைகளை விருந்து மாற்றப்பட்ட தொகை	2, 130	1, 767	745	6, 649	5, 624	2, 828	7, 597	8, 500	35, 885
சிவில் கட்டிடங்களின் சிறுநிர்மானம் மற்றும் பழுதுபார்ப்புக்காக மாற்றப்பட்டது	060	1, 778	420	6, 508	2, 555	1, 908	1, 050	4, 050	18, 968
இதர இனங்கள் நிகரம்				7, 866	1, 465			4, 600	13, 753
					633, 500				4, 278, 758

கழிக்கவும் ஆல்பீர் செல்வினங்களை இந்திய அரசாங்கத்திற்கு மாற்றியது	173,744	213,900	193,653	1,202,124	28,714	476,494	656,081	729,154	28,714	4,250,044
மொத்தம்										
கழிக்கவும் 1870-71 ஆண்டின் பட்டினெட்டின் வரவுகள்	14,733	24,020	28,591	260,576	109,992	67,418	81,810	55,285	642,417	
சிலில் துறையில் நிகர செலவுகள்	159,021	189,899	165,062	941,846	494,893	409,076	574,291	673,869	3,607,627	
சேர்க்கவும் 14-12-1870 தேதி விட்ட தீர் மானத்தின்படி பொதுப் பணிகளுக்கான பட்டினெட்டின் மானியம் வருமாறு சாலைகள் மற்றும் இதர பொது அபிவிருத்திப் பணிகள்	32,900	64,403	63,100	157,800	82,636	84,200	23,890	121,900	729,319	
சிலில் கட்டிடங்கள்	20,090	14,406	23,959	111,370	63,341	39,710	58,506	107,500	438,882	
பொதுப் பணி நிறு வனங்கள்	13,777	20,230	22,686	80,024	37,054	32,217	47,421	40,644	303,862	

கருவிகள் மற்றும் ஆலைகள்	1,060	1,556	1,741	5,363	2,920	2,478	3,648	4,558	23,374
மொத்தம் பொதுப்பணிகள்	67,827	99,595	111,435	344,537	186,851	158,605	233,455	293,632	1,496,937
மொத்தக் கூட்டுத்தொகை	226,848	289,484	276,497	1,286,063	681,744	567,681	807,726	967,501	
கழிக்கவும் பவுண்டு 320,00 இன் வீதாசாரம்	15,557	19,853		88,199	46,753	38,931	55,394		331,038
திருத்தப்பட்ட நிரந்த ஒதுக்கீடு	211,291	269,631	276,497	1,197,864	634,991	528,750	752,332	901,150	4,772,528
அல்லது நூறுக்கு திருத்தப் பட்ட எண்ணிக்கையில்	211,300	269,600	276,500	1,197,900	635,000	528,800	752,300	901,200	4,772,600
*சேர்க்கவும்-இந்தியா									26,700
							மொத்தம்		4,799,300

1) இந்திய அரசாங்கத்தின் நிதித்துறைச் செயலரிடமிருந்து 1871 மார்ச் 21 அன்று பெறப்பட்ட கடிதம் எண். 1663.

2) 1871 மார்ச் 20 ஆம் தேதியிட்ட நிதித்துறை தீர்மானம் எண். 1659

3) 1871 மார்ச் 20 ஆம் தேதியிட்ட நிதித்துறை தீர்மானம் எண். 1587.

4) 1871 மார்ச் 20 ஆம் தேதியிட்ட நிதித்துறை தீர்மானம் எண். 1660 ஆதாரமாகக் கொண்டது.

5) "இந்தியா" என்ற இனம் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகத்தையும் நற்காலிக சேவைகளையும் (பொதுப்பணிகள் சேர்க்கப்படவில்லை) கூர்க், ஆல்பீர் மற்றும் இந்திய அரசாங்கத்தின் உடனடி நிர்வாகத்தின் கீழ் உள்ள இதர மாவட்டங்கள் - 1871-72க்கான சர். ரிச்சர்ட் டெம்பிளின் நிதி அறிக்கை.

1871-72 ஆம் நிதி ஆண்டுக்கான இந்த ஒதுக்கீடுகளைத் தவிர இந்திய அரசாங்கம் ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்கு, அவர்கள் "இத் திட்டத்தை வெற்றிகரமாகத் தொடங்க ஏதுவாக்கவும், சிறந்த முறையில் ஆரம்பிக்கவும்" 1870-71 ஆம் ஆண்டில் ஒரு சிறப்பு நன்கொடையாக 200,000 பவுண்டு வழங்கப்பட்டது. தங்களது பட்ஜெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்ட செலவினங்களைச் சமாளிப்பதற்கு 1871-72 ஆம் ஆண்டில் பல மாகாண அரசாங்கங்கள் தங்கள் வசம் பின்வரும் செல்வாதாரங்களைக்¹ கொண்டிருந்தன.

மாகாண பட்ஜெட்	செல்வாதாரங்கள்		மொத்தம்
	ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் ஒப்படைத்த வரவுகள்	ஏகாதிபத்தியக் கருவூலத்திலிருந்து ஒதுக்கீடுகள்	
	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு
ஒளத்	14,700	211,300	226,300
மத்திய மாகாணங்கள்	24,000	269,600	293,000
பர்மா	28,600	276,500	305,000
வங்காளம்	264,800	1,197,900	1,462,700
வடமேற்கு மர்காணங்கள்	110,000	635,000	745,000
பஞ்சாப்	67,400	528,800	596,200
மதராஸ்	81,890	752,300	834,100
பம்பாய்	55,300	901,200	956,500

மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் அமைப்புச் சட்டத்தை ஆய்வு செய்து, அவற்றில் சேர்க்கப்பட்ட வரவுசெலவு இனங்களைக் குறித்துக்கொண்ட நாம், 1870-71 இல் வகுக்கப்பட்ட அவர்களுடைய அரசியல் சட்டத்தைக் குறிக்கும் தனித்தன்மையை ஆராய்வோம். மாகாண பட்ஜெட்டை வகுத்தவர்கள் எத்தகைய பிரச்சினைகளை

1. 1871-72 ஆம் ஆண்டின் நிதிநிலை அறிக்கை.

சந்தித்தனர். அவற்றை எவ்வாறு தீர்த்தனர் என்று நம்மை நாமே கேட்டுக்கொள்வதை விட மேலே எழுப்பப்பட்ட பிரச்சினையின் பாலான தனது அணுகுமுறையில் இத்தனித்தன்மையை உறுதிப்படுத்தும் எந்த வழிமுறையும் கூடுதல் நேரடியாக இராது. மாகாண பட்ஜெட்டுகளை உருவாக்குவது சம்பந்தமாக எழுந்த கருத்து வேறுபாடுகளின் வரலாற்றைப் பற்றி நமக்குத் தெரிந்த வரையில் மாகாண பட்ஜெட்டுகளில் என்னென்ன செலவு இனங்களைச் சேர்ப்பது என்பது அப்போதைக்கு முக்கியப் பிரச்சினையாக இருக்கவில்லை. ஏகாதிபத்திய பட்ஜெட்டில் முற்றிலும் ஸ்தலத்தன்மை கொண்ட செலவினங்கள் இடம்பெற்றிருந்தன என்பது வெகுகாலமாகவே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டதுதான். ஒரு பொதுவான சம்மதத்துடன் அவை ஏகாதிபத்தியபட்ஜெட்டின் அதிக திருப்தியளிக்காத பாகமாகக் கருதப்பட்டன. இச் செலவினங்களைப் பற்றி எதுவும் அறிந்திராத இந்திய அரசாங்கம், பொதுப்பணம் விரயமாவதைத் தடுப்பதில் எந்த அக்கறையும்ற்ற ஒரு துறையின் தலைவரால் கவனக்குறைவாக ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்ட ஒரு தேவையற்ற செலவினத்தை அனுமதித்திருக்கக் கூடும். அல்லது, அரிதான சிக்கனத்தின் அதிக கவன உணர்வினாலும், அல்லது பொது வருவாயின் நிலவரத்தின் மூலம் மட்டுமே ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சிக்கனத்தினாலும் ஒப்புதலளிக்க மறுக்கும், நியாயமான, லாபகரமான செலவினங்களைத் தடுக்கக்கூடும். இந்த இரு நிகழ்வுப் போக்குகளுமே தீங்கு விளைவிக்கக் கூடுமாதலால் மத்திய அரசாங்கம் தனது அறியாமையினால் எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் செலுத்தமுடியாத விஷயங்கள், ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து மாகாண அரசாங்கத்தின் உடனடிக் கட்டுப்பாட்டுக்கும் பொறுப்புக்கும் மாற்றப்பட வேண்டும் என்று பொதுவாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. சூழ்நிலைகளின் சக்தியால் பிரச்சினையின் ஒரு பக்கம் இவ்வாறு தீர்க்கப்பட்டுள்ளது. தங்களது பட்ஜெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்ட செலவினங்களைச் சமாளிப்பதற்குப் போதுமான நிதிகளை மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு வழங்கும் பிரச்சினையின்மீது எல்லாக் கவனமும் குவிக்கப்பட்டது. சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானங்கள் மாகாண அரசாங்கங்களையே சேருவது நியாயமானது என்பதை அனைத்துத்தரப்புகளும் ஒப்புக்கொண்டன. இத்தகைய ஒரு நிகழ்வுப் போக்கை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு இரு சிறந்த காரணங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. வரி நிர்வாகமும் வரி வசூலிப்பும் முடிந்தவரை ஒன்றாகவே இருக்க

வேண்டும் என்பது சிறந்த நிதி அமைப்புக்கான ஒரு சட்டமாகக் கூறப்படுகிறது. இக்கோட்பாட்டினடிப்படையில் தாங்கள் நிர்வகித்து வந்த சேவைகளிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயை வசூலிக்க மாகாண அரசாங்கங்களை அனுமதிப்பது நியாயமேயாகும். ஆனால் இந்த முடிவுக்கு வரத்தூண்டிய மற்றுமொரு முக்கியக் காரணமும் இருந்தது. மாகாண பட்ஜெட்டுகளைத் தொடங்கியதன் பிரதானக் கருத்தே, நிதிகளைப் பயனுள்ள விதத்திலும் சிக்கனமாகவும் நிர்வகிப்பதில் மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு அக்கறை ஏற்படுத்துவதாகும். இதில் தொடர்ந்து ஆர்வங்கொள்ளச்செய்யும் ஒருவழி அவர்கள் நிர்வகித்து வந்த சேவைகளுக்கான வருவாய்களை அவர்களுக்கு ஒப்படைப்பதுதான். மாகாணங்களின் பொறுப்பில் விடப்பட்ட செலவினங்களைச் சமாளிப்பதற்குத் தேவையான மொத்த நிதிகளில் இந்த வரவுகள் மிகச் சிறிய பகுதியாகவே அமைந்த காரணத்தினால் மாகாண பட்ஜெட்டுகளை சமன்படுத்தும் பிரச்சினை தீர்க்கப்படாமல் இருந்தது. அச்சமயத்தில் இந்திய அரசாங்கத்தின் முன் இப்பிரச்சினையின் தீர்வுக்கு இரு சாத்தியமான வழிகள் இருந்தன. மாகாணங்களின் உபயோகத்திற்காக ஏகாதிபத்திய வருவாயின் சில குறிப்பிட்ட ஆதாரங்களை மாற்றித்தருதல் அல்லது ஏகாதிபத்தியக் கருவூலத்திலிருந்து ஒரு மொத்தத் தொகையை ஒதுக்கீடு செய்தல். ஒரு சமயம்வரை இந்த இரண்டில் எது மிகவும் பொருத்தமானதாக என்று தீர்மானிப்பது கடினமாக இருந்தது, ஏனெனில் அவை சமமற்ற சாதகங்களைக் கொண்டிருந்தது மட்டுமல்ல. அவை சம்பந்தப்பட்ட வெவ்வேறு தரப்புகளுக்கும் வெவ்வேறுவிதமான ஆர்வத்தைத் தூண்டின. மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு நிரந்தர ஒதுக்கீடுகளைவிட வருவாய்களை ஒதுக்கீடு செய்வது விரும்பத்தகுந்ததாக இருந்தது. ஏனெனில் அது தங்களது நிதிகளுக்கு வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையை வழங்கும் என்று கருதப்பட்டது. மறுபுறத்தில் வருவாய்களை ஒதுக்கீடு செய்வது ஆபத்தான விளைவுகளைத் தோற்றுவிக்கும் என்று இந்திய அரசாங்கத்திற்குத் தோன்றியது. இந்தியாவின் கடந்தகாலம் மற்றும் நடப்பு நிதிநிலைமை, அமைதிகாக்கவும் வருங்காலத்திற்கான பாதுகாப்பாகவும் அது அப்போது தன் வசம் வைத்திருந்த வருவாய் ஆதாரங்களை மத்திய அரசாங்கம் விட்டுக் கொடுப்பதற்கான நிலைமையை ஏற்படுத்தவில்லை. மறுபுறத்தில் அதனுடைய வருங்கால சூழ்நிலை அதன் கடந்தகாலத்தைப்போன்று அவ்வளவு நிலையற்றதாகவும் தோன்றியது. ஆகவே அது நிதி ஆதாரங்கள் மீதான கட்டுப்பாட்டைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள

விரும்பியது. அவற்றைத் திரட்டுவதன் மூலம் மட்டுமே, ஏற்படக்கூடிய எந்த ஒரு நெருக்கடியையும் அது தடுத்துநிறுத்தமுடியும். மாறாக, இரண்டாவது மாற்றுக் கருத்து, தனது செல்வாதாரங்களின் மீதான கட்டுப்பாட்டை இந்திய அரசாங்கம் இழக்காமல் மாகாணங்களுக்குப் போதிய நிதிகளை வழங்குவதாகும். தனது அரசியல் சட்ட ரீதியான நிலைமையின் காரணமாக, இந்தியாவின் வருவாய்களை நிர்வகிக்கவும் ஒதுக்கீடு செய்யவுமான ஏகபோக அதிகாரத்தை இந்திய அரசாங்கம் பெற்றிருந்தது என்பதையும் மறந்துவிடக்கூடாது. ஆகவே மாகாணங்களுக்கு நிதிஉதவியளிப்பதற்கான எந்தத் தீர்வும் அது தானே வகுத்துக்கொண்டுள்ள நலன்களுக்கிசையவே அமையும். நிலைமை இவ்வாறு இருக்க, மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் அமைப்புச் சட்டம் தொடர்பாக எழுந்த முக்கிய பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வருவாய்களுக்குப் பதிலாக ஒதுக்கீடுகள் செய்யும் முறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

ஏகாதிபத்தியக் கருவூலத்திலிருந்து நிதிகளை ஒதுக்கீடு செய்வதை மாகாண பட்ஜெட்டுகளைச் சமன்படுத்தும் ஒரு வரைமுறையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட காரணத்தினால், 1871-72 ஆம் ஆண்டில் அமல்படுத்தப்பட்ட அமைப்பு இந்த ஆய்வில் ஒதுக்கீடுகள் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட பட்ஜெட் முறை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

1871-72 இல் மாகாண பட்ஜெட்டுகள் உருவாக்கப்பட ஆதாரமாக இருந்த இக்கோட்பாடு 1876-77 வரை நீடித்தது. 1871-72 ஆம் ஆண்டில் மாகாண அரசாங்கங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட ஒதுக்கீடுகள் நிரந்தரமானவை என்றும் தொடரக்கூடியது என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது. அவை தொடரக் கூடியவையாக இருந்தன. ஆனால், நிரந்தரமானவையாக இருக்கவில்லை; ஏனெனில், ஆரம்பம் முதல் ஒவ்வொரு ஆண்டும், ஏற்கனவே மாகாண பட்ஜெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்ட செலவு இனங்களை மாகாண பட்ஜெட்டுகளில் இருந்து தொடர்ந்து திரும்பப்பெறவும் புதிதாகச் சேர்ப்பதுமாக இருந்தது. சேர்க்கப்பட்ட செல்வினங்களில் செய்யப்பட்ட இந்த மாற்றங்களுக்கேற்ப ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகள் தேவைக்கேற்றபடி குறைக்கப்பட்டன அல்லது அதிகரிக்கப்பட்டன. 1871-72 முதல் 1876-77 வரையிலான ஒதுக்கீடுகளில், அவை வழங்கப்பட்டதற்கான குறிப்பிட்ட காரணங்களுடன் செய்யப்பட்ட இந்த மாற்றங்கள் பின்வரும் அ' வணைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன:

**1871-72 ஆம் ஆண்டுக்கான மாகாணங்களுக்கான
ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகள் பற்றிய அறிக்கை**

ஒதுக்கீடுகளின் நோக்கம்	ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட தொகை	
	விபரங்கள்	மொத்தம்
	ரூ.	ரூ.
ஆரம்ப ஒதுக்கீடு		1,19,79,000
சேர்க்கவும் -		
- கல்லறை நிறுவனங்களுக்காக	4,000	
- ஆக்ரா செங்கல் தொழிற்சாலைக்கு இழப்பீட்டுத் தொகைக்காக	28,000	
- அலுவலகம் மற்றும் வீட்டுவாடகைகள்	82,000	1,14,000
		1,20,93,000
கழிக்கவும் -		
குற்றவாளிகளின் போக்குவரத்துச் செலவுகளுக்காக	15,000	
சரக்குப்படகுகளுக்கு லைசென்ஸ் கட்டணத்திற்காக	2,600	1,24,690
பொதுப்பணிகள் துறைகளின் வரவுகளுக்காக சிறப்பு மானியங்கள்	1,07,000	1,19,68,310
சேர்க்கவும் -		
கல்கத்தாப் பல்கலைக் கழகத்திற்காக	60,000	
மித்னாபூர் சிவில் நீதிமன்றக் கட்டிடங்களுக்காக	31,680	
கல்கத்தா சிறுகுற்றங்களுக்கான நீதிமன்றக் கட்டிடத்திற்காக	2,50,000	3,41,680
		1,23,09,990
1871-72 ஆம் ஆண்டிற்கான மொத்த ஒதுக்கீடுகள்		1,23,09,990

**1872-73 ஆம் ஆண்டுக்கான, மாகாணங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட
ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகளின் அறிக்கை**

ஒதுக்கீடுகளின் நோக்கம்	ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட தொகை	
	விவரங்கள்	மொத்தம்
ஆரம்ப ஒதுக்கீடு	ரூ.	ரூ. 1,19,79,000
சேர்க்கவும்		
- 1871-72 இல் நிரந்தரச் சேர்க்கைகள் (மேற்குறிப்பிட்டபடி)	1,14,000	
- இதர சேவைகளுக்காக	2,67,070	3,88,936
- நூல்கள் மற்றும் பிரசுரங்களுக்காக	7,600	
- ஹொளராவில் அநாதைப் பள்ளியின் தரைவாடகைகளாக	266	
கழிக்கவும்		1,23,67,936
- 1871-72 இல் நிரந்தரச் குறைப்புகள் (மேற்கூறியபடி)	1,24,680	
- பல்கலைக்கழகத்தைச் செப்பனிடும் செலவுக்காக	5,700	1,30,390
சிறப்பு மானியங்கள்		1,22,37,546
சேர்க்கவும்		
- பர்த்வான் காய்ச்சல் நிவாரணத்திற்காக	1,00,000	
- சட்டம் நீதித்துறைக்கட்டிடத்திற்கான இழப்பீட்டுத் தொகைக்காக	4,00,000	
- பொதுத்துறை அலுவலகங்களுக்கான வருடாந்திர வாடகையான ரூ. 21,000/ த்தின் மூலதன மதிப்பு	4,66,670	9,66,670
		1,32,04,216
பின்னங்களைக் குறைக்கவும்		380
1872-73 க்கான மொத்த ஒதுக்கீடுகள்		1,32,03,836

**1873-74 ஆம் ஆண்டில் மாகாணங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட
ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகளின் அறிக்கை**

ஒதுக்கீடுகளின் நோக்கம்	ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட தொகை	
	விபரங்கள்	மொத்தம்
	ரூ.	ரூ.
மேற்கூறப்பட்டபடி 1872-73க்கான நிரந்தர ஒதுக்கீடு		1,22,37,546
சேர்க்கவும்		
- சிவில் நிலையங்களில் பொறுப்பு வகிக்கும் மருத்துவ அதிகாரிகளின் ஊதியங்களுக்காக	3,85,000	
- நிலவருவாய் சப்-டிவிஷனல் நிறு வனங்களுக்காக	1,00,000	
		<u>1,27,22,546</u>
கழிக்கவும்		
- பொதுத்துறை அலுவலகங்களுக்கான வாடகைத்தொகை குறைப்பு	21,000	21,000
		<u>1,27,01,546</u>
1873-74க்கு அனுமதிக்கப்பட்ட தொகை		1,27,01,000
சேர்க்கவும்		
ஹெளரா அநாதைப்பள்ளிக்கான தரை வாடகை	266	
ஐரோப்பிய நாடோடிகளுக்கான செலவுத்தொகை	11,500	18,066
தரைவாடகைச் செலவுகள்	6,300	
கழிக்கவும்		
- மாகாணக் கணக்கிலிருந்து ஏகாதி பத்தியக் கணக்கிற்கு திரும்பப் பெறப்பட்ட மருத்துவ மாணவர்களின் ஊதியத்திற்காக		5,400
- மாகாணக் கணக்கிலிருந்து ஏகாதி பத்தியக் கணக்கிற்குத் திரும்பப்பெறப்		

பட்ட சிவில் நிலையங்களுக்கும் பொறுப்பாக உள்ள மருத்துவ அதிகாரி களின் ஊதியத்திற்காக	3,85,000	3,90,400
சிறப்பு மானியங்கள்		1,23,28,666
சேர்க்கவும்		14,400
சிறுகுற்றங்களுக்கான நீதிமன்ற வாடகைக்காக மொத்த ஒதுக்கீடு		1,23,43,066

**1874-75 க்கான மாகாணங்களுக்கான ஏகாதிபத்திய
ஒதுக்கீடுகளின் அறிக்கை**

ஒதுக்கீடுகளின் நோக்கம்	ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட தொகை	
	விவரங்கள்	மொத்தம்
மேற்கூறப்பட்டபடி 1873-74 1873-74க் கான நிரந்தர ஒதுக்கீடு	ரூ.	ரூ.
சேர்க்கவும்		1,23,28,666
- முகமதியர்களின் கல்வியை ஊக்கு விப்பதற்கான ஒதுக்கீடு	50,000	50,000
- அனுமதிக்கப்பட்ட ஒதுக்கீடு சேர்க்கவும்		1,23,78,000
- மாதிரிப்பண்ணைக்கான மானியம்	7,000	
- தரைவாடகைக்காகக் கூடுதல் மானியம்	1,180	8,180
		1,23,86,180
கழிக்கவும்		
- சர்ச்சுகள் மற்றும் இடிகாடுகளுக்கான திட்டமதிப்பீட்டில் குறைப்புகள்	14,314	
- அஸ்ஸாம் மாற்றித்தரப்பட்டதன் காரணமாகச் செய்யப்பட்ட குறைப்புகள்	13,30,000	13,44,580
- ஹெளரா அநாதைப் பள்ளியின் தரை வாடகைக்காக	266	
அனுமதிக்காக மொத்த ஒதுக்கீடு		1,10,41,600

1875-76 ஆம் ஆண்டில் மாகாணங்களுக்கான ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகளின் அறிக்கை

ஒதுக்கீடுகளின் நோக்கம்	ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட தொகை	
	விபரங்கள்	மொத்தம்
மேற்கூறப்பட்டபடி 1874-75க்கான நிரந்தர ஒதுக்கீடு	ரூ.	ரூ. 1,10,41,000
சேர்க்கவும் தாவரவியல் பூங்காக்களுக்கான மானியம்	52,500	
தரைவாடகைக்கான மானியம்	1,180	53,680
		1,10,94,680
கழிக்கவும் - உப்புத்துறைக்காக பொதுப்பணிகளின் செலவுகள்	13,683	
- கலங்கரை விளக்குகள் மற்றும் திரும்பப்பெறப்பட்ட கப்பல்களுக்கான ஒதுக்கீடுகள்	1,769	
- அஸ்ஸாமின் நகரமேம்பாட்டு நிதிக்கான ஒதுக்கீடுகள்	17,711	33,163
மொத்த ஒதுக்கீடுகள்		1,10,61,517

1876-77 ஆம் ஆண்டில் மாகாணங்களுக்கான ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகளின் அறிக்கை

ஒதுக்கீடுகளின் நோக்கம்	ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட தொகை	
	விவரங்கள்	மொத்தம்
	ரூ.	ரூ.
1875-76-க்கான ஆரம்ப ஒதுக்கீடு		1, 10, 41, 000
சேர்க்கவும்		
தரை வாடகைக்காக	1, 180	
தாவரவியல் பூங்காக்களுக்காக	52, 500	53, 680
		1, 10, 94, 680
கழிக்கவும்		
- உப்புத் துறைக்கான பொதுப்பணிகளின் செலவுகள்		13, 683
		1, 10, 80, 997
கழிக்கவும்		
- பண்ணைப் பொருள் துறைக்காக சேர்க்கவும்	8, 034	
- கண்காட்சிகள் மற்றும் பொருட்காட்சிகளுக்காக	2, 000	6, 034
மொத்தம்		1, 10, 74, 963
அனுமதிக்கப்பட்டபடியான ஒதுக்கீடு		1, 10, 95, 000
சேர்க்கவும்		
- பங்கி மற்றும் உறுகூ. எஸ்டேட்டுகளுக்கான மானியம்	3, 271	
- பாம்பு - விஷம் கமிஷன், நிறுவனங்கள் மற்றும் அவசரச் செலவினங்கள்	6, 000	58, 753
- புள்ளிவிபரப் பதிவேடுகளுக்கான மானியம்	49, 482	
		1, 11, 33, 753

கழிக்கவும் - கலங்கரை விளக்கங்கள் மற்றும் விளக்குக் கப்பல்கள் திரும்பப் பெறப்பட்டதற்கான ஒதுக்கீடு	1,769	
- அஸ்ஸாம், நகர மேம்பாட்டு நிதிக்கு ஒதுக்கீடு	17,711	
- டேஜ்பூர் மனநல மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்ட மனநோயாளிகளுக்கான வருடாந்திரச் செலவு	2,700	22,180
மொத்த ஒதுக்கீடு		1,11,11,573

ஒதுக்கீடுகள் மூலம் பட்ஜெட் அமைப்புமுறை நடப்பில் இருந்த காலகட்டத்தின் போது ஏகாதிபத்திய நிதி அமைப்பின் மூலம் அவர்களுக்குச் செய்யப்பட்ட ஒதுக்கீடுகளுக்கும், அவ்வப் போது சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளின் கணக்கையும் இது முழுமை யாக்குகிறது. ஒதுக்கீட்டுத் திட்டத்தின் கீழான அமைப்பு வெற்றி கரமாக அமைந்ததா என்பதை இனிமேல்தான் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். வெற்றியாக அமைந்தது எது என்ற பிரச்சினை எப் போதுமே விவாதத்திற்குரியதாகும், ஏனெனில், ஒரு கண்ணோட் டத்திலிருந்து வெற்றிகரமாகத் தோன்றக்கூடிய எதுவும் வேறொரு கோணத்திலிருந்து பார்க்கும்போது நேர் எதிரானதாகத் தோன்றக் கூடும். பிரச்சினையின் இந்த அம்சம் குறித்த ஒரு விவாதத்தைத் தவிர்க்கமுடியாதுதான், ஏனெனில், மாகாண நிதியமைப்பின் விரி வாக்கக் காலகட்டம் முழுவதிலும் ஒரு கட்டத்தின் முடிவுகளை இரண்டாம் கட்டத்தை நோக்கிய முன்னேற்றம் ஆதாரமாகக் கொண் டிருக்கும் விதத்தில் இது வகுக்கப்பட்டிருந்தது. கண்ணோட்டங் களுடன் வெற்றிக்கான விளக்கம் மாறுபடுவதனால் நமது ஆய்வுக் காக அவற்றை நாம் முதலில் உறுதிப்படுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, மாகாண நிதியமைப்பை உருவாக்குவதில் யாருடைய கண்ணோட்டங்கள் கணக்கிலெடுத்துக் கொள்ளப்படனவோ, எய்தப் பட்ட முடிவுகளைப்பற்றி யாருடைய திருப்திகரமான கருத்தின்றி முன்னேற்றத்தை நோக்கி ஓர் அடி எடுத்துவைத்திருக்க முடி யாதோ அத்தகைய தரப்புகளையும் நாம் ஆராயவேண்டும். இந்திய அரசாங்கமும், மாகாண அரசாங்கங்களும்தான் அந்த இரு தரப்புகள்

என்பது தெளிவு. இயற்கையிலேயே அவற்றின் நிலைப்பாடுகள் பகைமையானவையாக இல்லாவிடினும் மாறுபட்டிருந்தன. இந்த மாற்றத்தினால் ஏகாதிபத்தியக் கருவூலத்திற்குக் கிடைத்த ஆதாயம் எவ்வளவு என்பதுதான் இந்திய அரசாங்கத்தின் மனதில் தோன்றிய முக்கியக் கேள்வியாகும். மறுபுறத்தில், சேர்க்கப்பட்ட செலவினங்களை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்வதன் மூலம் இந்திய அரசாங்கம் வழங்கும் செல்வாதாரங்கள் தங்களுடைய பாதுகாப்புக்குப் போதுமானவையாக இருக்குமா என்பதை அறிவதில் மாகாண அரசாங்கங்கள் அக்கறை கொண்டிருந்தன. ஒதுக்கீடுகள் போதுமானவையாக இருக்கும் என்று தங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாதவரை, ஒரு குறிப்பிட்ட ஒதுக்கீட்டிற்குள் ஏகாதிபத்தியச் செலவினங்களை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை மாகாண அரசாங்கங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாது என்பது தெளிவு. அதேபோன்று, ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தின் நேரடி நிர்வாகத்தில் எவ்வளவு செலவாயிற்றோ, அதைவிடக் குறைவான தொகையில் செலவினங்களை நிர்வகிக்க மாகாண அரசாங்கங்கள் ஒப்புக்கொண்டாலன்றி இந்த மாறுதல்களைச் செய்வதில் ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் எந்த அனுசூலத்தையும் காணாது. ஆகவே, இத்திட்டத்தைத் தொடருவது மற்றும் விஸ்தரிக்கப்பட்டதைப் பற்றித் தீர்மானிப்பதில், மாகாணங்களுக்குப் போதுமென்ற திருப்தி மற்றும் ஏகாதிபத்தியக் கருவூலத்திற்கு ஆதாயம் என்ற இரு பிரதானக் கருத்துகள் மேலோங்கி நின்றன. மாகாணங்களின் மக்களையும் கூட மூன்றாவது உத்தேசத் தரப்பாகக் கருதப்படக்கூடும். அந்த நிலைமையில் அவர்களுடைய ஒப்புதல் தேவையான அம்சமாகக் கருதப்பட்டிருக்கக்கூடும். அவர்களுடைய கண்ணோட்டம் என்னவாக இருந்திருக்கக்கூடும் என்பது வெறும் யூகமாக இருந்திருக்கமுடியாது. மறுபுறத்தில் அரசியல் முன்னேற்றத்திற்கான பொதுமக்கள் கோரிக்கைகளின் தன்மையுடன் போதுமான பரிச்சயமுள்ள எவரும், வரிசெலுத்துவோரின் மிக அவசரக் கவலை, ஏகாதிபத்தியத்தினுடைய வளவாழ்வோ அல்லது மாகாண அரசாங்கங்களினுடைய வளவாழ்வோ அல்ல, மாறாக செலவினங்களின் பல்வேறு வழிகளுக்காகத் தாங்கள் செலுத்திய பணத்தை வினியோகிக்கப்படுவதாகும், என்பதை எளிதில் கற்பனை செய்யமுடியும்; ஒருவேளை, முன்னேற்றத்திற்குத் தேவையான ஒரு நிபந்தனையாக இத்திட்டத்தின் முடிவுகளை அவர்கள் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்பது, இருந்திருக்குமானால், மாகாண நிதி அமைப்பின் வளர்ச்சி வேறு வழிகளில் அமைந்திருக்கக்கூடும்.

நாட்டின் நிதி ஏற்பாடுகளில் நாட்டின் மக்களுடைய கருத்துக்கும் மதிப்பளிக்க வேண்டுமென்ற யோசனை அக்காலத்திலேயே இருந்தது. 1870 டிசம்பர் 14 ஆம் தேதியிட்ட தனது தீர்மானத்தின் பாரா 19இல், அரசாங்கம் பின்வரும் நிபந்தனைகளை முன்வைத்தது.

“ஒவ்வொரு ஸ்தல அரசாங்கமும் ஸ்தல கெஸ்ட்டில் தனது சொந்த மாகாண சேவை மதிப்பீடுகளையும் கணக்குகளையும் ஒரு நிதிநிலை விளக்கவுரையுடன் (சாத்தியமான அளவு ஸ்தலச் சட்டமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படவேண்டும்) கவர்னர் ஜெனரலின் சட்டமன்றத்தில் ஆண்டுதோறும் தாக்கல் செய்யப்படுவதற்கு இணையாகப் பிரசுரிக்கும்”.

இந்த யோசனை நனவாகியிருந்தால், இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாகாண அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான நிதி ஏற்பாடுகளைத் தீர்மானிப்பதில் இந்திய வரி செலுத்துவோரின் குரல் ஒங்கியிருக்கும். இந்த யோசனைக்குச் செயல்வடிவம் தருவதில் சட்டரீதியான சிரமங்களும் இருந்தன. கவுன்சிலில் இந்த பட்ஜெட் தாக்கல் செய்யப்பட்டு அதன்மீது ஒருவிவாதம் நடைபெற்றிருக்குமானால், அத்தகைய ஒரு நடவடிக்கை இந்தியக் கவுன்சில்கள் சட்டத்தின்(24 மற்றும் 25 விஐசி, சி.67) 38 ஆவது பிரிவுக்கு எதிரான செயலாக இருந்திருக்கும், ஆகவே, வரிச் சட்டமியற்றுதலுக்கான சில யோசனைகள் பட்ஜெட்டில் அடங்கியிராமலிருந்தால் அது சட்டவிரோதமானதாக இருந்திருக்கும். கண்டிப்பாகச் சட்டமியற்றும் காரணங்களைத்தவிர வேறு எந்த நடவடிக்கைக்காவும் சட்டமன்றம் பயன்படுத்தக்கூடாது என்று அச்சட்டம் வகை செய்திருந்தது. மாறாக, விவாதம் நடைபெறாதநிலை இருக்குமானால் அதிகாரப்பூர்வமான கெஸ்ட்டில் பிரசுரிக்கப்படுவதன்மூலம் சம அளவில் பாதுகாப்புப் பெறாத பட்ஜெட்டுக்கு, விளம்பரம் வழங்கும் இந்த முறையில் எந்த அனுகூலமும் இல்லை. இச் சிரமங்களுக்கு ஒரு தீர்வாக இந்திய அரசாங்கத்திற்கு மதராஸ் அரசாங்கம் பின்வருமாறு பிரேரணை செய்தது:¹

1. 1871 ஏப்ரல் 18 ஆம் தேதியிட்ட இந்திய அரசாங்கத்தின் நிதித்துறைக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதம் எண். 147.

“ஓர் உறுதியளிக்கும் மசோதாவுக்கான ஒரு அட்டவணையாக மாகாண பட்ஜெட் அமைய வேண்டும், அதனுடைய உள்ளடக்கம், தேவையான விளக்கங்கள், விவாதங்களுக்குப் பின்னர், ஒவ்வொரு பிரிவாக வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட வேண்டும்.”

ஆனால், முதலில் இந்த விஷயத்தைப் பரிசீலனை செய்து இந்திய அரசாங்கம் இந்த யோசனை புரட்சிகரமானது என்று கூறித் தனது அதிர்ச்சியைப் தெரிவித்தது. தனது பதிலில்¹ அது கூறியதாவது:

“2. கவுன்சிலிலுள்ள மேதகு கவர்னர் ஜெனரல், இந்தியக் கவுன்சிலின் சட்டத்தின் நிபந்தனைகளுக்கும் வருடாந்திர நிதி அறிக்கையைக் கொண்டும் பிரேரணை செய்யப்பட்ட திட்டத்தைப் பரிசீலனை செய்யவில்லை அது பொருத்தமானதாகவோ அல்லது சாத்தியமானதாகவோ இராது. காமன்ஸ் சபையில் ஒதுக்கீடு மசோதாவை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் சப்ளை கமிட்டியில் சபையின் தீர்மானங்களைச் செயல்படுத்தும் அதிகாரம் வழங்கப்படுகிறது. ஒதுக்கீடு மசோதா நிறைவேற்றப்படும்வரை அது சட்டமாகாது. அந்த மசோதா கூட்டத்தொடர் முழுவதன்போதும் செய்யப்பட்ட அனைத்து மானியங்களையும் கணக்கிடுகிறது, ஒவ்வொரு தனியான சேவைக்கும் வழங்கப்படவும் பிரயோகப்படுத்தப்படவும் உள்ள சப்ளை கமிட்டி ஒப்புதல் அளித்த தொகைக்கு அங்கீகாரமளிக்கிறது. பல்வேறு உதவிகளும் சப்ளைகளும் குறிப்பிட்ட பயன்களைத் தவிர வேறு எதற்கும் வழங்கப்படவோ அல்லது பிரயோகிக்கப்படவோமாட்டாது என்ற ஷரத்தையும் அது தன்னுள் அடக்கியுள்ளது.

“3. இத்தகைய நடவடிக்கை இந்தியாவுக்குப் பொருத்தமற்றாக இருக்கும் என்றும், பொதுப்பணம் அனைத்தையும் செலவிடும் அதிகாரத்தை நிர்வாகத்திடமிருந்து சட்டமன்றத்திற்கு மாற்றும் பலனை வழங்கக்கூடும் என்றும் மேதகு கவர்னர் ஜெனரல் கருதுகிறார். ஆகவே ஒரு ஒதுக்கீடு மசோதாவைத் தாக்கல் செய்வது உசிதமானதாக இராது என்று மேதகு கவர்னர் ஜெனரல் கருதுகிறார்.”

1. மதராசுக்கு அனுப்பப்பட்ட 1871 ஜூலை 11 ஆம் தேதியிட்ட சட்டமன்றக் கடிதம் எண். 765.

இந்த முடிவுக்கு எதிராக மதராஸ் அரசாங்கம் உள்துறைச் செயலாளருக்கு¹ விண்ணப்பித்தது. ஒன்று வருடாந்திர ஒதுக்கீடுச் சட்டம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்; அல்லது,

“ஸ்தல சட்டமன்றத்தில் நிதிநிலை அறிக்கையைச் சட்ட ரீதியாகத் தாக்கல் செய்து விவாதிக்கப்படுவதை அனுமதிக்கக்கூடிய விதத்தில் கவுன்சிலின் சட்டத்தில் ஒரு திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டும்,”

என்று விண்ணப்பித்தது.

ஆனால், உள்துறைச் செயலர், இந்திய அரசாங்கத்தின் முடிவை உயர்த்திப் பிடித்தார். அதற்குக் காரணம்,

“பிரதிநிதித்துவம் கொண்ட, நிர்வாகத்தின்மீது கட்டுப்பாடு செலுத்தும் முழுமையான அதிகாரங்கள் கொண்ட ஒருமன்றத்தில் மட்டுமே இத்தகைய நடைமுறையைப் பிரயோகிக்க முடியும், இந்தியாவின் சட்டமன்றத்திடமிருந்து நாடாளுமன்றம் இத்தகைய எந்த அதிகாரங்களையும் தடுத்து நிறுத்தி வைத்துள்ளது.”

ஆகவே இந்த யோசனை கைவிடப்பட்டது. 1921 வரை செயல்படுத்தப்படவில்லை. ஏகாதிபத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்களுக்கிடையில் நிதி ஒப்பந்தங்களைச் செய்து கொள்வதில் மக்களின் கருத்து³ மதிப்பளிக்கப்படவில்லையாதலால், இந்த விஷயத்தில் அவர்கள் தங்களது கருத்தைக் கூற அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட, அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளுமளவிற்கு ஆர்வமூட்டக் கூடிய முடிவுகளுக்காகத் தேடுவது உடனடி அனுசூலம் பயக்காது. ஆகவே, கடந்த காலத்தின் முடிவுகள் வருங்காலக் கொள்கையின்

1. உள்துறைச் செயலருக்கு 1871 செப்டம்பர் 19 ஆம் தேதியிட்ட மதராஸ் அரசாங்கத்தின் நிதித்துறைச் செயலர் அனுப்பிய கடிதமும் அதைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற ஒட்டுமொத்த கடிதப் போக்குவரத்தும்.

2. 1872, ஜனவரி 18 ஆம் தேதியிட்ட, இந்திய அரசாங்கத்திற்கு சட்டமன்றம் அனுப்பிய தாக்கீது எண். 4.

3. மக்களின் பிரதிநிதிகளின் மீது அரசியல் சட்டம் மற்றும் நிதி அதிகாரங்களைப் பரவலாக்காத வரை, மத்தியிலுள்ள அதிகாரங்களைப் பரவலாக்கக் கூடாது என்ற விஷயம் 1908 வரை குறிப்பாக எழுப்பப்படவில்லை என்பது உண்மை. இந்தியாவில் அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குதல் சம்பந்தமான ராயன் கமிஷனின் முன் அளித்த தமது சாட்சியத்தில் மறைந்த மாண்புமிகு திரு. கோகலேயினால் இது கூறப்பட்டது.

மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் என்பதில், ஒப்பந்தத்தில் சம்பந்தப் பட்ட மீதமுள்ள இருதரப்புகளும், அதாவது, ஏகாதிபத்தியக் கரு ஆலத்திற்கு ஆதாயம், மாகாண அரசாங்கங்களுக்கு போதுமென்ற திருப்தி என்ற இருதரப்புகளும் முடிவுகளைத் தேடுவதை நம்மால் காணமட்டுமே முடியும். முதலாவதாக, மாகாணங்களுக்குப் போது மென்ற திருப்தி என்ற சோதனைக்கு நம்மைநாமே உட்படுத்திக் கொண்டு, மாகாண பட்ஜெட்டுகள் என்ற அமைப்பினுள் கொணரப் பட்ட வெவ்வேறு மாகாணங்கள் ஒவ்வொன்றின் நிதிகளிலும் வரு டாந்திர உபரிகள் மற்றும் பற்றாக்குறைகளிலிருந்து அக்கால கட்டத் தின் முடிவுகளை அளவிடலாம்.

மாகாண உபரிகள் மற்றும் பற்றாக்குறைகள்

மாகாணம்	1871-72	1872-73	1873-74	1874-75	1875-76	1876-77
	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு
மத்திய மாகாணங்கள்	20,988	-8,433	2,268	13,108	8,307	16,800
பிரிட்டிஷ் பர்மா	27,634	33,382	-9,922	-21,889	-5,471	5,100
அஸ்ஸாம்	-	-	-	5,159	590	9,833
வங்காளம் 46,978	180,622	74,622	393,955	46,978	271,044	27,397
வடமேற்குமாகாணங்கள் மற்றும் ஒளத்	31,595	64,036	36,358	11,693	20,945	128,501
பஞ்சாப் மதராஸ்	109,828 40,787	28,008 -19,264	-33,347 -56,381	-117,644 4,303	-92,724 -14,210	26,908 504
பம்பாய்	65,553	128,805	-64,373	9,929	-18,354	-140,718

சம்பந்தப்பட்ட ஆண்டுகளுக்கான இந்திய அரசாங்கத்தின் வருடாந்திர நிதிமற்றும் வருவாய் கணக்குகளிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

குவிக்கப்பட்ட மீதித் தொகைகளிலிருந்து அவற்றை வற் றடிக்காத அளவுக்கு இடைவெளியிலும் பரிமாணத்திலும் பற்றாக் குறையை விட உபரிகளே அதிகமாக இருப்பதை இப்புள்ளி விபரங்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. மாகாண அரசாங்கங்களின் காணப்படக்கூடிய இந்த வளவாழ்வுக்கான காரணத்தை விளக்கு

வதில் கவனம் மேற்கொள்ளப்படவேண்டும். ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம் மாற்றித் தந்த ஒதுக்கீடுகளிலிருந்தும் வரவுபெருக்கிக் கொள்வதில் மாகாணங்கள் வெற்றிபெற்றனவா என்பதைத்தான் நாம் கண்டறிய வேண்டும். ஐயத்திற்கிடமற்ற விதத்தில் இக்கேள்விக்கான பதிலை வழங்க முடியாது, ஏனெனில், மேற்கூறப்பட்ட புள்ளிவிபரங்கள் மேற்கோள் காட்டும் மொத்தச் செல்வாதாரங்களும் செலவினங்களும், மாகாண நிர்வாகத்திற்காக ஒதுக்கப்பட்ட வரவுகளையும் சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளின் ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகளையும் விட அதிகமானவற்றை உள்ளடக்கியுள்ளன. சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளின் ஏகாதிபத்திய ஒதுக்கீடுகளையும் வரவுகளையும் தவிர அவற்றில் உள்ளாட்சி நிதிகள் என்று இதுவரை அறியப்பட்டதன் ஒரு பகுதியும் அடங்கும். ஏகாதிபத்திய நிதியிலிருந்து மாகாண நிதியைப் பிரிப்பதற்கு வெகுகாலம் முன்னரே, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் 1855 ஆம் ஆண்டு முதல் ஏகாதிபத்திய மற்றும் மாகாண நிதியமைப்புகளுக்கிடையில் ஒரு பிரிவு ஏற்படுத்தப்பட்டது. பிரிக்கப்பட்டபோது ஸ்தல நிதிகள் பலமாகாண அரசாங்கங்களின் உடனடி நிர்வாகத்தின் கீழ் இருந்ததுடன் இரு வெவ்வேறு வகைகளாகவும் இருந்தன; அ. அவை வசூலிக்கப்பட்ட மாவட்டங்களுக்கும், எந்தக் குறிப்பிட்ட நோக்கங்களுக்காக அவை வசூலிக்கப்பட்டனவோ அவற்றிற்காகவும் செலவிடப்படவேண்டும் என்பது சட்டமாகவும் சம்பிரதாயமாகவும் இருந்தது. ஆ. மாகாணம் முழுவதிலும் வசூலிக்கப்பட்ட தொகைகளும் அதைச் செலவழிப்பதில் மாகாண அரசாங்கங்களுக்குத் தங்குதடையற்ற தனி அதிகாரம் இருந்தது. முழுவதிலும் வசூலிக்கப்பட்ட தொகைகளும் அதைச் செலவழிப்பதில் மாகாண அரசாங்கங்களுக்குத் தங்குதடையற்ற தனி அதிகாரம் இருந்தது. மாகாண நிதித் திட்டம் தொடங்கப்பட்டபோது ஸ்தலநிதிகளின் இரண்டாவது பிரிவை மாகாண நிதிகளுடன் இணைப்பது இயற்கையானது என்று கருதப்பட்டது. அதன் மூலம் மாகாணச் செல்வாதாரங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட கூடுதல் சேர்க்கையை அறுதியிட்டுக் கூறுவது கடினம். ஆனால், அப்போதைய¹ நிதி அமைச்சர் ஜான் ஸ்ட்ரோச்சியின் கருத்தில் அந்தச் சேர்க்கை "சொற்பமானதாக" இருந்தது. ஆகவே அது புதிய அமைப்பின் நிதி விளைவுகளைப் பொருளாதார ரீதியாகப் பாதித்திருக்க முடியாது.²

1. 1877 - 78 ஆம் ஆண்டுக்கான நிதி நிலை அறிக்கையுடன் இணைக்கப்பட்ட 1877 மார்ச் 15 ஆம் தேதியிட்ட அவரது நடவடிக்கைக் குறிப்பு.

2. பழைய அமைப்புடன் ஒப்பிடும்பொழுது புதிய அமைப்புடன் நிதி விளைவுகளை அறுதியிடுவதற்கு இந்திய அரசாங்கத்திற்கு உதவும் விதத்தில் 1876 ஆம் ஆண்டு முதல் கைவிடப்பட்டதாகும் இந்தச் சேர்க்கை.

ஏகாதிபத்தியக் கருவூலத்தின் ஆதாயத்தை மதிப்பிடும் பிரச்சினையை நாம் நீண்டநேரம் விவாதிக்கவேண்டிய தேவையில்லை. சேவைகளை மாகாண அரசாங்கங்கள் சிக்கனமாக நிர்வகித்ததன் காரணமாக ஏற்பட்ட மறைமுக ஆதாயத்தைப்பற்றி, மாகாண நிதியின் பரிணாம வளர்ச்சியில் இரண்டாவது கட்டத்தை ஏற்படுத்தியதில் ஒரு முக்கியப் பங்கு வகித்த அம்சங்களைப் பரிசீலனை செய்யும்போது நாம் விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்வோம். ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்ட மாகாண ஒதுக்கீடுகளில் குறைப்பு செய்யப்பட்ட காலம் முழுவதிலும் ஏகாதிபத்தியக் கருவூலம் நேரடி ஆதாயத்தைப் பெற்றது. மாற்றப்பட்ட சேவைகளின் மீது ஆண்டொன்றுக்குப் பத்து லட்சம் ஸ்டெர்லிங் அளவுக்கு நிவாரணத்தைப் பெறுவதற்கு இந்திய அரசாங்கம் திட்டமிட்டிருந்தது என்பதை நினைவு கூரலாம். ஆனால் இக்குறைப்பு, மாகாண அதிகாரிகளை ஏதேனும் வரிவிதிப்புக்குத் தூண்டிவிடும் என்பதை இந்திய அரசாங்கம் விரைவிலேயே உணர்ந்தது. கலகத்திற்குப் பின்னர் பளு ஏற்கனவே அதிகரித்திருந்தது, நேரடியாக ஏகாதிபத்திய வரிகள் மூலமோ அல்லது மறைமுகமாக மாகாண வரிகள் மூலமோ இப்பளு மேலும் அதிகரித்து விடக்கூடாது என்று கவலையடைந்த அது, மாகாண ஒதுக்கீடுகளில் நிவாரணத்தை 1,000,000 பவுண்டிலிருந்து 350,000 பவுண்டு ஆக அல்லது துல்லியமாகச் சொன்னால் 350,801 பவுண்டு ஆகக் குறைக்க முடிவுசெய்தது. இதை நாம் கழித்தோமானால், பர்மாவிடமிருந்து அந்த மாகாணத்தின் சிறப்புச் சூழ்நிலைகளின் காரணமாக அதன் நிவாரணப் பங்காக 19,199 பவுண்டு என்ற தொகை மீண்டும் வழங்கப்பட்டது.

அக்காலகட்டத்தின் முடிவுகளைப் பார்க்கும்போது வருடாந்திர நிவாரணத்தொகையான 330,801 பவுண்டு மூலமாக அது பெறத் திட்டமிட்டிருந்த ஆதாயங்களின் முழுப்பங்கை இந்திய அரசாங்கம் உணர்ந்தது என்பதைக் கூறியாக வேண்டும். மாகாண நிதியமைப்பில், மிகச்சிறியதாக இருந்தாலும்கூட அது ஒரு சிறிய பற்றாக்குறையை ஏற்படுத்தாமல் இல்லை. மாகாணங்களின் மீது சுமத்தப்பட்ட பளு ஒருபுறமிருக்க, முடிவுகள் காட்டுவதுபோல, அவர்களது நிலைமை மகிழ்ச்சிகரமற்றதாக இருந்தது என்று எந்தவகையிலும் கூறமுடியாது.

மாகாண நிதியமைப்பைத் தொடங்குவதை ஒரு வரவேற்கத்தகாத அம்சம் பாதித்தது. ஸ்தல அபிவிருத்திக் காரணங்களுக்காக வரிவிகிதங்களிலும் தீர்வையிலும் செய்யப்பட்ட பெரும் அதிகரிப்பில்தான் அந்த அம்சம் அடங்கியிருந்தது.

**வருமானத்தின் புதிய செல்வாதாரங்களிலிருந்தும்
1870 முதல் அதிகரிக்கப்பட்ட தீர்வைகளிலிருந்தும்
கிடைத்த வருவாய்கள்**

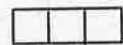
	1870-71	1871-172	1872-73	1873-74	1874-75	1875-76
	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு
ஒளத் - சாதாரணத் தீர்வைகள் நிலவருவாய்மீது	38,813	29,018	34,354	34,259	33,208	33,146
இழப்பீட்டு நிதி	7,363	3,461	-	-	-	-
ஸ்தல விகிதம்	...	36,810	42,535	42,883	41,097	41,461
மொத்தம்	46,176	69,289	76,889	77,142	74,305	74,607
அஸ்ஸாம் நிலத்தின் மீதான சாதாரணத் தீர்வை பழைய நிதி யின் வருவாய்	6,506	4,333	711	1,916	*17,149	...
புதிய நிதி	-	-	-	-	15,267	16,300
மொத்தம்	6,506	4,333	711	1,916	32,416	16,300
வங்காளம் சாலைத்தீர்வை நிதி	-	-	22,917	59,039	120,128	158,516
வடமேற்கு மாகா ணங்கள்	168,532	201,548	216,818	213,672	215,968	150,619
பஞ்சாப்	58,330	214,441	216,194	208,063	211,862	193,573
மதராஸ்- சாலைவரி	212,813	234,567	377,031	368,031	371,311	369,325
மதராஸ்- சுங்கத்தீர்வை	-	-	12,144	12,234	14,860	26,531
மொத்தம்	492,357	724,178	922,704	940,333	1,040,850	980,545

1. வங்காளத்தின் கணக்கிலிருந்து சாலை மற்றும் அரசாங்க எஸ்டேட் அபிவிருத்தி நிதியிலிருந்து மீட்கப்பட்ட மீதத் தொகை.
மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள வருவாயின் புதிய செலவாதாரங்கள் மற்றும் தீர்வைகளுக்கு, ஸ்தல அரசாங்கங்களின் நிதி அதிகாரங்களை விஸ்தரிப்பது சம்பந்தமான ஆவணங்கள் போன்றவற்றில் காணவும் பக். 494.

இது எதைக் காட்டுகிறது? 1870-71-ஆம் ஆண்டுகளுடன் ஒப்பிடும்போது 1875-76-ஆம் ஆண்டுகளில் 488, 188 பவுன் அதிகரித்திருப்பதை இது காட்டுகிறது. வடமேற்கு மாகாணங்களிலும், பஞ்சாபிலும், சென்னை ராஜதானியிலும் பிரதானமாக தீர்வைகளை உயர்த்தியதன் மூலம் இந்த அதிகரிப்பு சாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடைசியாகக் குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு மாகாணங்களில் நிலவரி 6 1/4 சதவிகிதம் அதிகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது; வடமேற்கு மாகாணங்களில் (கிராமப்புறக் காவல்துறையினருக்கான கட்டணம் கழிக்கப்பட்டது போக) சுமார் 5 சதவிகிதம் வரி உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது; வங்காளத்தில் சாலைப்போக்குவரத்து வரி கூடுதலாக்கப்பட்டிருக்கிறது; அசாமைப் பொறுத்தவரையில், உழவர்கள் மீது நிலவரி உயர்த்தப்படவிருக்கும் நிலைமையில் பேரரசுக் கட்டணம் 3 சதவீதத்துக்குப் பதில் 6 1/4 சதவிகிதம் அதிகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பம்பாய் ராஜதானியில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 6 1/4 சதவிகித வரிவிதிக்கப்பட்டதால் மேலே கண்ட அட்டவணையில் அந்த மாகாணம் சேர்க்கப்படவில்லை. கூடுதல் தீர்வு எதுவும் விதிக்காத ஒரே மாகாணம் மத்திய மாகாணம்தான்; அங்கு நிலவருவாய் மீது 6 1/4 சதவிகித வரி விதிக்கலாம் என்று 870ல் உத்தேசிக்கப்பட்டது; ஆனால் இவ்விதம் செய்வதற்கு இது உற்ற தருணமல்ல என்று இந்த யோசனை கைவிடப்பட்டது.

மேலும் மேலும் வரி விதித்துக் கொண்டே செல்லுவதைத் தவிர்க்க முடியாத ஒரு மாகாண நிதித்துறையை அமைப்பதில் என்ன அனுசூலம் இருக்கிறது என்று எதிலும் எப்போதும் குறை காண்பவர் கேட்கலாம். மேற்கொண்டு வரி விதிப்பது தவிர்க்க முடியாதது என்றால் பேரரசு அரசாங்கமே அதனைச் செய்திருக்கலாம் அல்லவா? மாகாண பட்ஜெட்டுகள் என்ற போர்வையில் இந்தச் சூழையை மாகாண அரசாங்கத்தின்மீது ஏன் திணிக்க வேண்டும்? மாகாண நிதித்துறை அமைக்கப்படுவதைத் தொடர்ந்து வரிகளை ஓரளவு உயர்த்த வேண்டிய நிலை ஏற்படினும், அத்தகைய துறை அமைக்கப்படுவதில் பல நன்மைகள் இருக்கவே செய்கின்றன, அவற்றை வேறு திசைவழிகில் காணவேண்டும்; மேலும் மாகாண நிதித்துறை அமைக்கப்பட்டது ஓர் உயர்ந்த, சிறந்த நடவடிக்கையே என்பதை உரிய முறையில் மெய்ப்பிப்பதும் அவசியம். இவ்வாறு, மேலே எழுப்பப்பட்டிருக்கும் கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கக்கூடும். பொதுவான முறையில் வரி உயர்வை எடுத்துக் கூக்குரலிடுவது விவேகமன்று; ஏனென்றால் வரிவிதிப்பின்றி எத்தகைய அனுசூலங்களையும் பெறுவது சாத்தியம். ஆனால் அதேசமயம் எத்தகைய

வரிவிதிப்புமுறை கையாளப்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்து, அதனை எடுத்துக் குரல் எழுப்பாமல் இருப்பதும் நியாயம் ஆகாது; இங்கு முக்கியமாக நமது கவனத்திற்குரிய விஷயம் வரி உயர்வல்ல, மாறாக வரிவிதிப்பின் நேர்மையின்மையே, முறைகேடே நமது ஆழ்ந்த பரிசீலனைக்குரியதாகும். மாகாண நிதித்துறையில் ஏற்படும் பற்றாக்குறையை ஈடுகட்டுவதற்கு ஏற்கெனவே தாங்க முடியாத வரிச்சுமையால் அவதிப்படும் வரி செலுத்தும் பிரிவினர் மீது அதாவது நில உரிமையாளர்கள்மீது கூடுதல் வரிச் சுமையைத் திணிக்கும் வரிவிதிப்பு முறை கையாளப்படுகிறது. மாகாண பட்ஜெட்டுகளில் சிலசமுதாயப் பணிகள் குறிப்பிடப்பட்டு, அவற்றின் பொருட்டே இந்த வரிகளும் தீர்வைகளும் விதிக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுகிறது. இந்த சமுதாயப் பணிகள் வட்டாரம் சம்பந்தப்பட்டவை என்று கூறப்பட்டாலும், அவற்றால் கிட்டும் அனுகூலங்களை அந்த வட்டாரங்கள் மட்டுமன்றி பேரரசு அரசாங்கமும் அனுபவிக்கிறது. எனவே, உண்மையில் இந்தச் சமுதாயப் பணிகளைச் செய்வதற்கு மாகாண அரசாங்கம் எவ்வளவு கடமைப்பட்டிருக்கிறதோ அதே அளவுக்குப் பேரரசு அதே அளவுக்குப் பேரரசு அரசாங்கமும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது சிக்கனம் என்ற பெயரால் இந்த வரிகளும் தீர்வைகளும் விதிக்கப்படும் அதே சமயம் வருமானவரி ரத்து செய்யப்படுவது வருந்தத்தக்கதாகும். வருமான வரி நீடிக்கப்பட்டிருக்குமானால் மாகாணத்துக்கும் வரி செலுத்துவோருக்கும் சுமையை ஓரளவு குறைப்பதாக இருந்திருக்கும்; இது ஒரு நியாயமான விதிமுறையாகவும் இருந்திருக்கும். ஆனால் இந்திய அரசாங்கத்தின் நிதித்துறைச் செயலகத்திடம் இந்த நியாயம் நீண்டகாலமாகவே காணப்படாத ஒன்றாக இருந்து வருகிறது. ஒரு சிலர் இதனை கோட்பாட்டளவில் பார்த்தனர்; ஆனால் மாகாண அல்லது வட்டார நிதித்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வது மிகவும் பரிசீலனைக்குரிய ஓர் அடிப்படையான அம்சம் என்று எவரும் கருதவில்லை; இந்த உண்மை ஏற்கப்படாததால் மாகாண அரசாங்கங்கள் அதை மீறுவது மாகாண நிதித்துறை வளர்ச்சிக்கு ஒரு தடையாக இருக்கவில்லை.

இயல் 5

ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வருவாய்களின் அடிப்படையில் அமைந்த பட்ஜெட்டுகள்

1877-78 - 1881-82

மாகாண பட்ஜெட்டுகள் திட்டம் - இதன் இரண்டாவது கட்டம் பற்றி இப்போது ஆராயப்படுகிறது - பலதரப்பட்ட உணர்வுகளுக்கிடையே தொடங்கப்பட்டது. ஒருபுறம் எல்லையற்ற நம்பிக்கைகள் எழுந்தன; இன்னொருபுறம் அவநம்பிக்கை உணர்வுகளும் தலை தூக்கின. இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் என்ன எதிர்பார்க்கப்பட்டது என்பதை அதனை 1876-ல் முன்மொழிந்த சர் ரிச்சர்டு டெம்பின் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“(வரவினங்கள் மீதும் செலவினங்கள் மீதும் அதிக அதிகாரம் வழங்கும்) இந்த சலுகை செலவினத்தில் சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடிப்பது பற்றி ஆராய்வதிலும், செயல்படுத்துவதிலும் ஸ்தல அரசாங்கங்களுக்குக் கூடுதல் அக்கறையை உண்டுபண்ணும் என்றும்; மக்களுக்கு மிகவும் ஏற்புடையதான முறைகள் மூலமோ அல்லது அவர்களது எதிர்ப்புக்கு அதிகம் உள்ளாகாத முறைகள் மூலமோ தங்களது ஸ்தல வருவாய்களைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கு ஒரு நியாயமான தூண்டுதலை அளிக்கும் என்றும்; நில ஆதாரங்களைப் பெருக்குவது சம்பந்தமாக நிர்வாக அதிகாரிகளுக்கும் வரி செலுத்தும் பகுதியினருக்கும் இடையே அதிக இணக்கம் ஏற்படுவது என்றும்; மாகாண நிதித்துறையில் நடைமுறையில் பங்கேற்க மக்களுக்குக் கற்றுத்தருவதோடு ஸ்தல சுயாட்சி நோக்கி அவர்களைப் படிப்படிபாக இட்டுச் செல்லும் என்றும்; இவ்விதம் நிர்வாக மற்றும் நிதி மேம்பாட்டுக்கு துணை புரியும் என்றும் நாங்கள் நம்புகிறோம்.”¹

இவ்வாறு அவர் நம்பிக்கை தெரிவித்த அதேசமயம் ஏமாற்றத்துக்கும் தயாராக இருக்கும்படி அவர் கவுன்சிலை எச்சரித்துப் பிள்கண்டவாறு கூறினார்:

“இவ்வாறு நான் ஆர்வத்தோடு தெரிவித்த நம்பிக்கைகள் என்னவிருந்தாலும் வெறும் நம்பிக்கைகள்தான்; இதர எத்தனையோ நம்பிக்கைகளைப் போன்று அவை நிறைவேறலாம். அல்லது நிறைவேறாமலும் போகலாம். ஆனால் இது எப்படியிருந்தாலும், இந்த நடவடிக்கை பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பேரரசு பட்ஜெட்டுக்கு அனு

1. 1860-61, 1873-74-ஆம் ஆண்டுகளுக்காக வருடாந்தர நிதிநிலை அறிக்கை, பிற்சேர்க்கை களுடன்: கல்கத்தா, அரசு அச்சக மேலாளர் அலுவலகம், கல்கத்தா, 1873, பக்கம். 348.

கூலமானது என்பதில் எனக்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை. ஏனென்றால் சிவில் செலவினத்தின் சில குறிப்பிட்ட முக்கியமான துறைகளுக்கு பொதுக்கருவூலத்திலிருந்து செலவிடப்படும் நிதியை தற்போதைக்குத் திட்டவட்டமாகக் கட்டுப்படுத்தும்.”

ஆனால் உண்மையில் இந்தத் திட்டத்தால் ஏற்பட்ட பலன்கள் இந்த மதிமான நம்பிக்கைகளையும் பெரிதும் விஞ்சி சென்றன; மாகாண நிதித்துறையை அமைப்பதனால் அத்தனைப் பலன் கிட்டாது என்று சிலர் மனத்தில் இன்னமும் குடிகொண்டிருந்த ஐயங்களைப் போக்கு வதாகவும் இருந்தன. இந்திய அரசாங்கத்தையோ அல்லது மாகாண அரசாங்கங்களையோ உடனடியாகப் பாதிக்கும் பிரச்சினைகளை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தோமானால், பேரரசு நிர்வாகத்தை விட மாகாண நிர்வாகம் சிக்கனமாக இருப்பது உறுதியாக, தெள்ளத் தெளிவாக மெய்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பேரரசின் பொறுப்பில் இருந்த போது செய்யப்பட்ட பணிகளுக்கான செலவை அப்பணிகள் மாகாணங்களுக்கே மாற்றப்பட்ட பிறகு செய்யப்பட்ட செலவுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் மாகாண நிர்வாகம் எவ்வளவு சிறந்த முறையில் சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடித்திருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆண்டு பேரரசு நிர்வகித்துவந்த வங்காளப் பஞ்ச நிவாரண நிதி தவிர இதர எல்லா இனங்களிலிருந்தும் கிட்டிய மொத்த வருவாயைவிட அனைத்து மாற்றப் பட்ட பணிகளுக்கும் கூடுதலாக ஆள மொத்தச் செலவு	ஆண்டு	ஆண்டு மாகாண அரசு நிர்வகித்து வந்த வங்காளப் பஞ்ச நிவாரண நிதி தவிர இதர எல்லா இனங்களிலிருந்தும் கிட்டிய மொத்த வருவாயை விட அனைத்து மாற்றப் பட்ட பணிகளுக்கும் கூடுதலாக ஆள மொத்தச் செலவு.
பவுண்ட் 1863-4 5,111,297 1864-5 5,606,248 1865-6 5,587,779 1867-8 5,821,438 1868-9 6,030,214 1869-70 5,856,310 1870-1 5,197,250	1871-2 1872-3 1873-4 1874-5 1875-6 Est.	பவுண்ட் 4,835,238 4,964,407 5,329,180 5,379,509 5,135,677

பேரரசு, மாகாண மற்றும் ஸ்தல நிதி நிலை குறித்த அதிகாரப்பூர்வமான தொகுதிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது, 1876.

எனவே, ஸ்தல தன்மை கொண்ட அல்லது ஸ்தலக் கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்ளாகக் கூடிய கூடுதல் பணிகளை மாகாண பட்ஜெட்டில் சேர்ப்பது பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இந்திய அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டது. ஆனால் இந்தக் கூடுதல் பணிகள் சேர்க்கப்பட்டதால் மாகாண அரசாங்கங்களுக்கே நிதி உதவி செய்யும் பிரச்சினை பெரும் பரிமாணங்களை அடைந்தது. ஆரம்பத்தில், சேர்க்கப்பட்ட பணிகளிலிருந்து கிட்டும் வருவாய்க்கும் அவற்றிற்கான செலவுக்கும் இடையி

லான இடைவெளி தற்போதிருப்பதைவிட சிறிதாகவே இருந்தது. ஒதுக்கீடுகள் மூலம் இந்த இடைவெளியை நிரப்பும் வழிமுறை இந்தத் திட்டத்தின் விரிவடைந்த வடிவத்தில் வெற்றி பெறுவதற்கு உகந்ததாக இல்லை. ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையில் அமைந்த பட்ஜெட் முறையில் காணப்பட்ட மிக மோசமான குறைபாடு நெளிவுகளில்லாத விடாக் கண்டிப்பாகும். இத்தகைய ஒதுக்கீட்டு முறையை மாகாணங்கள் ஆதரிக்கவில்லை; தங்கள் நிர்வாகத்திலுள்ள பணிகள் விரிவடைந்து கொண்டே சென்றபோது அவற்றிற்கான ஒதுக்கீடுகள் மாறாமல் அப்படியே நிலையாக இருந்ததே இதற்குக் காரணம்.

இந்தக் கடன் திட்டத்தை மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்லும் பேறுபெற்ற சர். ஜான் ஸ்டிராச்சி, அமைப்பில் உள்ள இந்த பல வீனத்தை நன்கு அறிந்திருந்தார். நிலையான ஒதுக்கீடுகளுக்குப் பதிலாக, குறிப்பிட்ட சிலவருவாய் ஆதாரங்களை மாகாணங்களுக்கு அவர் அளிக்க விரும்பினார். இவற்றால் கிடைக்கக்கூடிய பயன்பாடு திறமையான நிர்வாகத்தைப் பெரிதும் சார்ந்திருந்தது. இதைச் செய்வதன் மூலம், மாகாணங்களில் சேவைத் துறையின் வளர்ந்துவரும் தேவைகளுக்குச் சிறந்த, மேலும் விரிவான வாய்ப்பை அளிக்க வேண்டும் என்பதே அவரது பிரதான குறிக்கோளாக இருந்தது என்பதில் ஐய மில்லை. நிலையான வரிவருவாய் ஒதுக்கீடுகளுக்குப் பதிலாக ஒரு மாற்று இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு இன்னொரு மிக முக்கியமான காரணம் அவரிடம் இருந்தது. சிறந்த நிர்வாகத்தின் பலனாக உருவாவதுதான் பொருளாதாரம் என்பது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக இருந்தது. ஆனால் சிறந்த நிர்வாகம் என்பது என்ன என்பதைச் சிலரே உறுதியாக அறிந்திருந்தனர். சிறந்த நிர்வாகம் என்றால் என்ன என்பது பற்றிய கருத்தைத், தெளிவான மொழியில், முதன்முதலாக விளக்கியவர் சர். ஜான் ஸ்டிராச்சிதான். அவரது காலத்திலிருந்து மாகாணங்களின் நிதி மேம்பாட்டுக்கு இந்தக் கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்துவது தொடர்ந்து அதிகரித்து வந்திருக்கிறது. அவரது கருத்துப்படி சிறந்த நிதிநிர்வாகம் என்பது:

“நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் கல்கத்தாவிலோ, சிம்லாவிலோ தங்கள் அலுவலகத்தில் அமர்ந்து கொண்டு, தலைமை அரசின் நிதித்துறைக் கனவான்கள், அல்லது வேறு துறை கனவான்கள், எடுக்கும் நடவடிக்கைகளோ, புள்ளி விவரங்களை ஆராய்வதோ, சுற்றறிக்கைகளை எழுதித் தள்ளுவதோ அல்ல; மாறாக, உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு, திறமையான நிர்வாகத்தைத் தருவதற்கு நேரடியான, தனிப்பட்ட ஈடுபாடு காட்டுவதே ஆகும்.¹

இதில் அவருக்குச் சமீபத்திய அனுபவம் ஒன்று வலுவான ஆதாரமாக விளங்கியது. கடந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட விளைவுகளில் இருந்து கற்றுக் கொண்ட மாகாணங்கள், பிரிட்டிஷ் பேரரசின் கீழ் இருந்ததைப் போலன்றி, வரிவருவாயைக் காட்டிலும் குறைந்த

சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளின் மூலம் வரவுகள்

ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட சேவைகள்	மாகாண அரசு நிர்வாகத்தின் கீழ்									
	பேரரசு நிர்வாகத்தின் கீழ்					மேலாட்சி நிர்வாகத்தின் கீழ்				
பவண்டு	1865-66	1867-68	1868-69	1869-70	1870-71	1871-72	1872-73	1873-74	187475	1875-76
பவண்டு	பவண்டு	பவண்டு	பவண்டு	பவண்டு	பவண்டு	பவண்டு	பவண்டு	பவண்டு	பவண்டு	பவண்டு
சிறைகள் ...	89,260	96,910	141,218	133,806	128,773	149,888	195,755	271,915	297,198	326,023
போலீஸ் ...	40,166	231,859	277,179	287,529	270,855	203,624	97,735	90,708	80,509	89,895
கல்வி ...	53,256	66,869	67,207	72,848	60,740	76,789	80,869	101,306	99,537	101,909
பதிவு ...	86,997	127,070	153,488	165,048	147,152	155,262	171,735	121,470	172,111	184,461
அச்சு ...	3,333	3,282	2,803	3,718	9,244	10,923	14,383	21,174	18,220	18,066
மருத்துவம்	3,273	20,594	30,649	36,370	43,097	26,583
இதர இனங்கள்	4,070	5,666	4,076	4,489	6,116	20,991	31,345	32,396	39,666	36,234

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அதே ஆதாரத்திலிருந்து தொடுக்கப்பட்டது.

செலவில் சேவைத் துறைகளை நிர்வகித்தன; அதோடு மட்டுமின்றி, எங்கோ தொலைவில் இருந்து கொண்டு, சரியான விவரம் இல்லாமல், பயனற்ற கண்காணிப்பில் ஈடுபட்டிருந்த பேரரசின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இருந்ததைக் காட்டிலும் மாகாணங்களின் நிர்வாகத்தின்கீழ் உடனடியான, அக்கறையுடன் கூடிய கவனிப்பின் காரணமாக, சேவைத் துறைகளின் மூலம் வரிவருவாய் அதிகரித்தது. இந்திய அரசுக்கு மாகாணங்கள் வரிவசூலித்துக் கொண்டிருந்த வரையிலும், அவை வரி ஏய்ப்பதைத் தடுப்பதில் அக்கறை காட்டவில்லை என்பதும், மாறாக அவை தங்களுடைய உடனடி பயன்பாட்டுக்காக வரிவசூலிப்பதில் ஈடுபட்டிருக்குமானால் வரிஏய்ப்பைத் தடுக்க அவை நிச்சயம் அக்கறை செலுத்தியிருக்கும் என்பதும் சர் ஜான் ஸ்டிராச்சியின் நெடுநாளைய கருத்து. இதை அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“வரிவருவாய்த் துறையின் பிரிவுகளைச் சிறந்தமுறையில் நிர்வகிப்பதின் மூலம், இந்திய அரசுக்கு மட்டுமின்றித், தங்களுக்கும் அதிகரித்த வருமானமும், தாங்கள் கருதி வந்த மேம்பாடுகளைச் செய்வதற்கு அதிகரித்த வசதி வாய்ப்புகளும் கிடைக்கும் என்பதை உள்ளாட்சி அமைப்புகள் உணரும் போதுதான், எல்லோரும் விரும்புகிற சிறந்த நிர்வாகம் உருவாகும்”.

மாகாண அரசின் கீழான சேவைகளின் மூலம் கிடைக்கும் வரவுகள் பெருகி வருதல் குறித்த இந்த ஆதாரமானது, மகிழ்ச்சிகலந்த வியப்பாகவும், அவர் சொல்லி வந்த கருத்தைப் பெருமளவுக்கு உறுதிப்படுத்துவதாகவும் இருந்தது. எனவே, வரிவருவாயை அதிகப்படுத்துதல், மாகாணத்தின் நிதியில் நெளிவுகழிவான தன்மையை அறிமுகப்படுத்துதல் என்ற இரண்டு நோக்கங்கள் கருதியே சர். ஜான் ஸ்டிராச்சி ஒதுக்கீடுகளுக்குப் பதிலாக ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய்களை மாகாணங்களுக்கான விநியோக முறையாக ஆக்கினார். சர். ஜான் ஸ்டிராச்சி செயல்படுத்திய திட்டம் புதியதோ, முதன்முதலாகக் கொண்டுவரப்பட்டதோ அல்ல. 1870-இல் மாகாண நிதி குறித்து நடைபெற்ற விவாதங்களில் பங்கேற்றவர்களின் மனதில் இது இருந்தது. 1872-லேயே¹ சர் ஜான் ஸ்டிராச்சி இதை முன் வைத்தார். இந்திய அரசாங்கம் 1870இல் இந்தத் திட்டத்தை ஆதரிக்காமல் இருந்ததற்குக் காரணம் வரிவாய் ஆதாரங்களை நிரந்தமாக அந்நியப்படுத்திக் கொள்ள அது அஞ்சியது தான். ஏனெனில், இந்திய அரசின் ஸ்திரத்தன்மை வரிவருவாய் ஆதாரங்களின் வளர்ச்சியையே சார்ந்திருந்தது. எனினும், அதற்குள் இந்திய அரசாங்கத்தின் நிதிநிலைமை சிறிது மேம்பட்டிருந்தது. மேலும், மாகாண நிர்வாகத்தின் ஆறாண்டுக் கால பரிசோதனை, இந்தத் திட்டத்தின் நிர்வாக ஒற்றுமையை ஒருபோதும் முழுமையாக ஏற்காதவர்களின் மனங்களில் பெரும் நம்பிக்கையைத் தோற்றுவித்திருந்தது. அதோடு, அவற்றின் மூலா

1. 1872, ஜூலை 27-ஆம் தேதிய, அவரது நடவடிக்கைக் குறிப்பைப் பார்க்க.

தாரங்களின் உற்பத்தித்திறனை அதிகரிப்பதற்கான வழியாகவும், செலவில் சிக்கனத்தை அதிகரிப்பதற்கான வழியாகவும் விளங்குவதற்கான வாய்ப்புகளை இந்தத் திட்டம் கொண்டிருந்தது. இந்த அம்சங்கள் அனைத்தும் இணைந்த சக்தியால் மாகாண நிதி உருப்பெறுவதில் புதிய வளர்ச்சிக் கட்டத்தைக் கொண்டு வரமுடிந்தது. வித்தியாசமான விநியோக முறையைப் பின்பற்றியதால் இதை ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய்களினால் ஆன பட்ஜெட்டில் ஒரு வளர்ச்சிக் கட்டம் என்று குறிப்பிடலாம்.

உறுதியாகச் சொன்னால், ஒதுக்கீடுகள் இன்னும் கூடப் புதிய அமைப்பில் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தன. சேர்க்கப்பட்ட செலவினங்களுக்கு இணையாக இருக்கக்கூடிய வரிவருவாய் இனங்களை ஒதுக்கீடு செய்வதில் இருந்த இடர்ப்பாடுகளே இதற்குக் காரணம். எந்த நிலையிலும் சில வேறுபாடுகள் இருந்தாகவேண்டும். ஒப்படைக்கப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்கள் மூலம் கிடைக்கும் என சாதாரணமாக மதிப்பிடப்பட்ட வரவு, தேவைகளைவிடக் குறைவாக இருந்தது. இதில் உள்ள வித்தியாசத்தை ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் சில ஒதுக்கீடுகளைத் தகவமைப்பதன் மூலம் ஈடுகட்ட வேண்டி இருந்தது.

ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் இப்படி தகவமைப்பு ஒதுக்கீடுகளை நிர்ணயிக்கும் வழிமுறையானது, மொத்தத்தில் சற்றுக் கூடுதல் சிக்கலானதாக இருந்தது. எனவே, வெவ்வேறு மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் உள்ளடக்கத்தை ஆராய்வதற்கு முன்பாக, அவற்றின் இரண்டாவது வளர்ச்சிக் கட்டத்தில், இதைத் தெளிவாக விளக்க வேண்டியிருந்தது. இந்த அமைப்பின் கீழ், மாகாணங்களின் மொத்த மூலாதாரங்கள் 1. சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளில் இருந்து கிடைக்கும் வரவுகள் 2. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்களில் இருந்து கிடைக்கும் பலன்கள். 3. தகவமைக்கப்படும் ஒதுக்கீடுகள் ஆகியவற்றைக் கொண்டே அமைந்துள்ளன. தகவமைக்கப்படும் ஒதுக்கீடுகளை ஒரு குறிப்பிட்ட மாகாணத்துக்கு எப்படி நிர்ணயிப்பது என்பதில் சுவையான கணக்கீடுகள் அடங்கியுள்ளன. தகவமைக்கப்படும் ஒதுக்கீடுகளுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட குறியீட்டை நிர்ணயிப்பதற்கு முன்பாகச், சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளிலிருந்து வரவு மற்றும் வரிவருவாய் ஆகியவற்றின் மூலம் வழக்கமாகக் கிடைக்கும் வரவைக் கண்டறிய வேண்டியது அவசியம் என்பது தெளிவு. வழக்கமாகக் கிடைக்கும் வரவை மதிப்பிடுதல் சர்ச்சைக்குரிய ஒரு விஷயமாகும். ஒரு உத்தேச, தயார்நிலை வழிமுறையாக, ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் தொடர்ச்சியான பல ஆண்டுகளில் சராசரி வரவையே வழக்கமான வரவாக இந்திய அரசு எடுத்து கொண்டது. இதையே ஒதுக்கீடுகளைக் கணக்கிடுவதற்கான அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டது. இதே

போல, கடந்த பல ஆண்டுகளில் வரிவருவாயின் வருடாந்திர வளர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஒவ்வொரு மூலதாரத் துக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட வழக்கமான வளர்ச்சி விகிதத்தை அது உத்தேசமாக நிர்ணயித்துக் கொண்டது. அந்த வகையில், தொடர்ந்து வந்த பிந்தைய ஆண்டுகளின் வழக்கமான வளர்ச்சி விகிதமானது, உத்தேச வருடாந்திர வழக்கமான வளர்ச்சி விகிதத்தின் அடிப்படையில் முந்தைய ஆண்டின் வழக்கமான வளர்ச்சி விகிதத்தை விட அதிகமானதாக இருந்தது. உத்தேச வருடாந்திர வளர்ச்சி விகிதத்தின் அடிப்படையில், ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்களின் வழக்கமான வரவு அதிகரித்தது. இதனால் அடுத்து வரும் ஆண்டுகளுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த ஒதுக்கீடுகள் விகிதாச்சார அளவில் குறைந்தன. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்களுக்கான உத்தேச வருடாந்திர வளர்ச்சி விகிதம், சில வேளைகளில் அவற்றின் கடந்தகால உற்பத்தித் திறனுடன் ஒப்பிடுகையில் நியாயப்படுத்த முடியாத வகையில் வெறும் யூகமாகவே இருந்தது. எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும், அதிகரித்த வளர்ச்சி விகிதம் என்பதன் பொருள், ஒதுக்கீடுகளைக் குறைப்பதாகவே இருந்தது. இதன் அளவு குறித்து மாகாணங்கள் கேள்வி எழுப்பின. மாகாணங்களைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காகவும், மதிப்பீட்டில் உள்ள தவறுகளுக்கு உரிய முறையில் ஈடுகட்டுவதற்காகவும் இந்திய அரசு மிகுந்த நுட்பமான சில சலுகைகளை வழங்கியது. மதிப்பிடப்பட்டுள்ள வழக்கமான வரவிலிருந்து, நடைமுறை வரவுகள் குறைவாகவோ, கூடுதலாகவோ இருந்து வேறுபடுமானால், அதை மாகாண அரசும், பேரரசும் சமமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும் என்று அது ஒத்துக்கொண்டது: உண்மையான வரவு, வழக்கமான வரவைவிடவும் அதிகமாக இருக்குமானால், பேரரசு அரசாங்கத்திடமிருந்து அந்த ஆண்டுக்காக நிர்ணயிக்கப்பட்ட தகவமைப்பு ஒதுக்கீடானது, அந்த அதிக அளவில் பாதியாகக் குறைக்கப்படும்; உண்மையான வரவு வழக்கமான வரவை விடவும் குறைவாக இருக்குமானால், தகவமைப்பு ஒதுக்கீடு அந்தப் பற்றாக்குறை அளவில் பாதிப்பாக அதிகரிக்கப்படும்.

மிகவும் நேர்த்தியான இந்த ஏற்பாடு அனைத்தும் பிரதானமாக ஒரு சாதகம் கருதியே பின்பற்றப்பட்டது. எந்த ஒரு தரப்புக்கும் தேவையற்ற இடர்ப்பாட்டை ஏற்படுத்தாமல் ஒதுக்கீடுகளைத் தகவமைப்பதற்கு இந்த ஏற்பாடு இந்திய அரசுக்கு உதவியது. இதில் இன்னொரு சாதகமும் இருந்தது. இது, அந்த நேரத்தில் உணரப்படாவிடினும், பயனுள்ளதாக இருந்தது. வழக்கமான மதிப்பீட்டில் ஏற்படக்கூடிய பற்றாக்குறைச் சமையை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு மாகாணங்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட ஒப்புதலானது, விட்டுக்கொடுக்கப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்களின் சிக்கனமான, விவேகமான நிர்வாகத்தின்

மீது நேரடியான தவணைத் தொகை ஒன்றைச் செலுத்தும்படி வைத்தது. வழக்கமான மதிப்பீட்டை விடவும் குறைவான பற்றாக்குறை முழு வதையும் ஏற்றுக் கொள்ள இந்திய அரசு ஒப்புக்கொண்டிருக்குமானால், வழக்கமான மதிப்பீட்டின் அளவுக்கு தங்களது வரவுகளைக் கொண்டு வரும் வகையில், தங்களது மூலாதாரங்களை மேம்படுத்தும் பணியில் மாகாணங்கள் தங்களைப் போதிய அளவுக்கு ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருக்குமா என்பது சந்தேகமே. ஆனால், பற்றாக்குறையில் பாதியைத் தாங்கள் ஏற்கவேண்டும் என்ற அச்சம் பெரிய அளவுக்கு இருக்கும்போது, சாதாரணமாகச் செய்வதை விடவும் பெருமளவுக்குக் கூடுதல் கண்காணிப்பைச் செலுத்த வேண்டிய கட்டாயம் மாகாணங்களுக்கு ஏற்பட்டது. வரிவருவாயில் பெரும் வீழ்ச்சி ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்களில் இவ்வாறுதான் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. தளர்வு ஏற்படாமல் இருக்க, இதன்மூலம் ஒரு பயனுள்ள தடுப்புச் செயல்பாடு உருவாக்கப்பட்டது; எனவே இந்தத் திட்டத்தின் செயல்பாட்டுக்கு ஒரு தூண்டுதல் தேவைப்படவில்லை. வழக்கமான மதிப்பீட்டை விடவும் அதிகமாகக் கிடைக்கும் வரவு முழுவதையும் பேரரசின் அரசாங்கம் முற்றிலுமாக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய நிலை இருக்குமானால், உள்ளதைக் காட்டிலும், வழக்கமான மதிப்பீட்டை விடவும் அதிகமாகக் கிடைக்கும் வரவில் பாதியைப் பெறும் வாய்ப்பு இருப்பதால், மாகாணங்கள் தங்களின் மூலாதாரங்களை வழக்கமானதைவிடவும் மேம்படுத்துவதற்கு இது மிகுந்த நேரடித் தூண்டுதலாக விளங்கியது. சுருங்கக் கூறின், பற்றாக்குறையை ஏற்க வேண்டும் என்ற எச்சரிக்கையின் தாக்கமும், ஆதாயம் கிடைக்கும் என்ற தூண்டுகோலின் தாக்கமும், மாகாண நிதி அமைப்பைச் செலவில் சிக்கனம், மூலாதாரங்களை உற்பத்தித்திறனை உயர்த்துதல் என்ற நோக்கில், இயன்ற அளவுக்கு முழுமையானதொரு அமைப்பாக உருவாக்கியுள்ளது.

மாகாண நிதி அமைப்பில் இந்தப்புதிய நடவடிக்கையை உருவாக்கி அமலாக்குவதற்குக் காரணமான அம்சங்களையும், இதன் புதுமைக்குக் காரணமான அம்சங்களையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு, இனி நாம் மாகாண பட்ஜெட்டுகள் உருவாக்கப்படுவது குறித்த, அவற்றில் சேர்க்கப்படும் வரிவருவாய்கள், கட்டணங்கள் குறித்த ஆய்வுக்குச் செல்வோம். எல்லா மாகாண பட்ஜெட்டுகளிலும் கட்டணங்கள் ஒரே சீராகச் சேர்க்கப்படுவதில்லை என்பதால், மொத்தத்தில் மாகாண பட்ஜெட்டுகள் குறித்து ஒரு பொதுவான பார்வையை அளிப்பது இயலாத ஒன்று. ஒவ்வொரு மாகாணமும் தனித்தனியாகவே ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இதனால் 1877-8இல் மாகாண பட்ஜெட்டுகள் மாற்றியமைக்கப்பட்டதால், அவை குறித்த பகுப்பாய்வை ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் தனித் தனியாக மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலை நமக்கு ஏற்பட்டுள்ளது.

1. வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத்¹

இந்த மாகாணத்தின் பட்ஜெட்டானது ஏற்கனவே ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விவரங்களுடன் சேர்க்கப்பட வேண்டியவற்றைச் சேர்த்து விரிவாக்கப்படுவதற்குப் பதிலாக, வேறு சில மாகாணங்களில் நிகழ்ந்ததைப் போல மாற்றி அமைக்கப்பட்டது. புதிய வடிவில் இந்த மாகாண பட்ஜெட்டானது பின்வரும் செலவினங்களையும், வரி வருவாய் இனங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது:

கட்டண இனங்கள்

3. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரி வருவாய் இனங்களிலிருந்து திரும்பக் கிடைக்கும் தொகை.

4. நிலவரிவருவாய் (குடியிருப்புகள், மாவட்ட, கிராம அதிகாரிகளுக்கான படிகள், பாபர் எஸ்டேட்டுகள், வடமேற்கு மாகாணங்களில் உள்ள ஒப்பந்த சிவில் பணியாளர்களுக்கான விசேஷ தாற்காலிக இழப்பீடுகள் நீங்கலாக

6. கலால் வரி

7. பத்திரப்பதிவுத் தீர்வைகள்

14. நிர்வாகம் (கணக்கு மற்றும் நாணய அதிகாரிகள் நீங்கலாம்)

16. சட்டம், நீதி (வடமேற்கு மாகாணங்களில் உள்ள ஒய்ந்த சிவில் பணியாளர்களுக்கான விசேஷ தாற்காலிக படிகள் நீங்கலாக)

17. போலீஸ்

19. கல்வி

20. மருத்துவம்

(சிவில் நிலையங்களுக்குப் பொறுப்பான மருத்துவ அதிகாரிகளின் ஊதியம் நீங்கலாக)

22. எழுதுபொருள், அச்சிடுதல்

வரி வருவாய் இனங்கள்

1. நில வரி வருவாய் தெராய், மிர்சாபூரில் உள்ளதுதி எஸ்டேட், சில குவாரிகள் ஆகியவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் வரவுகள்.

IV. கலால் வரி

IX. பத்திரப்பதிவுத் தீர்வைகள்

XIII. சட்டம், நீதி

XIV. போலீஸ்

XVI. கல்வி

XX. இதர இனங்கள்

('பரிவர்த்தனை மூலம் ஆதாயம்', 'பில்கள் மீதான தவணைக் கட்டணம்', கோரப்படாத பில்கள், ஒவ்வொன்றும், ரூ.10,000-க்கு மேற்பட்ட கணக்கிடப்படாத விஷயங்கள் ஆகியவை நீங்கலாக)

மாகாண பட்ஜெட்டில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள பொதுப்பணிக் கட்டணங்களுக்கு உரியவை போன்ற பணிகளிலிருந்து கிடைக்கும் வரவுகள்.

1. நிதித்துறை அறிக்கை எண். 1807. இந்திய அரசிதழ், பகுதி 1, மார்ச் 31, 1877, பக்கம். 172.

(கருவூலத்துக்காகச் செலுத்தப் படும் பணம், கணக்கிடப்படாத ரூ.10,000 - க்கும் மேற்பட்ட இனங்கள் நீங்கலாக)

சாதாரண பொதுப்பணிகள்: சாலைகள், இதர பொது மேம்பாட்டுப் பணிகள், சிவில் கட்டடங்கள் (கஞ்சா, அஞ்சல் அலுவலக, தந்தி அலுவலகக் கட்டடங்கள் நீங்கலாக) மற்றும் கருவிகள், தொழிற்சாலைகள்; ராணுவப் பணிகள், பாசனப் பிரிவுகள் நீங்கலான பொதுப்பணித் துறையைச் சேர்ந்த பொதுப்பணி நிறுவனங்கள்; இவை மேற்கொள்ளும் பணிகள் பழுதுபார்ப்புகளுக்கான செலவாகப், பேரரசு அரசாங்கம் பேரரசு நிதியிலிருந்து ஒதுக்கப்படும் முதலீட்டில் 20 சதவீதத்தைச் செலவிடுகிறது.

வரி வருவாய் இனங்களை ஒதுக்கீடு செய்யும்போது இந்திய அரசானது பின்வரும் நிபந்தனையைச் சேர்ந்துள்ளது:

“கலால் வரி, அஞ்சல்தலைகள், சட்டம், நீதி (சிறைகள், பதிவுகள் நீங்கலாக) ஆகிய இனங்களிலிருந்து, இவற்றுக்குத் திருப்பித் தரவேண்டிய தொகை மற்றும் 6 கலால்வரி, 10 பத்திரப்பதிவு தீர்வைகள் ஆகிய இனங்களின் கீழான கட்டணங்கள் ஆகியவற்றைக் கழித்தது போகக் கிடைக்கும் நிகர வரிவருவாய்த்தொகை ரூ.83,75,000 ஐத் தாண்டுமானால், வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத் ஆகிய வற்றின் அரசுகள் இதில் பாதித் தொகையைப் பேரரசின் கருவூலத்துக்கு ஒப்படைக்கவேண்டும்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. அதோடு, மேற்குறிப்பிட்ட தொகையைவிட வரவு குறையுமானால், பற்றாக்குறையில் பாதித் தொகையை மாகாண அரசுகளுக்குத் தருவதற்கும் அது ஒப்புக்கொண்டது. இந்தத் தகவமைப்பு, மாகாண அரசுகளின் நிலுவைகளைக் கொண்டு செயல்படுத்தப்பட்டது. சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளுக்கான வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத்

ஆகியவற்றின் செலவுகள், கணக்கிடப்பட்ட வரிவருவாய் மற்றும் அவற்றுக்காக மாகாணத்தின் பங்களிப்பு ஆகியவற்றைவிட அதிகமாகி, ரூ.83,75,000- ஐ விடவும் குறைவாக இருக்குமானால், இதில் உள்ள வித்தியாசத்தைக் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும்; இந்தக் கூடுதல் செலவு ரூ.83,75,000 - ஐ விடவும் அதிகமாக இருக்குமானால், இதில் உள்ள வித்தியாசத்தை கழித்துக் கொள்ளவேண்டும். பேரரசின் கருவூலத்தில், வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத் அரசுகளுக்கு உள்ள நிலுவைகளில் இருந்து இவ்வாறு கூட்டவோ கழிக்கவோ செய்தல் வேண்டும்.

வங்காளம்

வங்காள பட்ஜெட்டில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த செலவினங்கள்	1877-8இல் இருந்த மானியம்	செலவு குறைப்பு	உத்தேசத் தொகுப்பு மானியம்
3. கலால்வரி, அஞ்சல் தலைகள், சட்டம், நீதித்துறைகளின் வருவாய் மற்றும் டெபாசிட்டுகளிலிருந்து திருப்பித் தரப்படும் தொகை.	4,91,000	...	4,91,000
4. நில வரிவருவாய் (மாவட்ட ஆட்சியர்கள், துணை ஆணையர்கள் முதலியோர். நிலவரி வருவாய் வகுலுக்கான நிறுவனங்கள், கட்டணங்கள்)	22,62,000	...	22,62,000
6. எரிசாராயம், மருந்துகள் மீதான கலால்வரி	2,92,000	2,92,000
8. சுங்க வரிகள்	6,93,000	6,93,000
9. உப்பு	39,000	39,000
11. பத்திரப்பதிவு தீர்வைகள்	2,38,000	2,38,000
15. நிர்வாகம் (கணக்கீட்டு அலுவலகம், பிரசிடென்சி வங்கிகளுக்கான படிக்கல், மாகாண எழுது	12,61,000	12,61,000

பொருள் அலுவலகம், கிராமப் புறத்தில் வாங்கப்பட்ட எழுது பொருள்கள் நீங்கலாக)			
16. சிறியதுறைகள்(வானிலை இயல், தொல்லியல்துறைகள், மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு, அரசிதழ்கள் துறைகள் நீங்கலாக)	1,68,000	1,68,000
17. சட்டம், நீதி(சட்ட அதிகாரிகள் நீங்கலாக)	3,97,000	1,00,000	62,97,000
18. சுரங்கம்	20,92,000	10,92,000
23. அரசியல் (அரசாங்க இல்லப் போலீஸ் காவல்)	7,000	...	7,000
26. இதர இனங்கள் (கருவூலத்துக்குச் செலுத்தும் தொகைகள் நீங்கலாக) எழுது பொருள், அஞ்சல் தலைகள்	25,000	25,000
	4,98,000	50,000	4,48,000
27. தற்போது இருந்துவருகிற மாகாண ஒதுக்கீடு	1,10,59,000	4,40,000	1,06,19,000
பிஷப் மானிகை பராமரிப்பு முதலியவற்றுக்கு	7,000	...	7,000
மொத்தம்	2,45,29,000	5,90,000	2,39,39,000

வங்காள மாகாணத்தின் பட்ஜெட்டானது¹ மாற்றியமைக்கப் படுவதற்குப் பதிலாக, ஏற்கனவே சேர்க்கப்பட்ட வரிவருவாய், இனங்கள், செலவினங்களுடன் மேலும் சேர்க்கைகளைச் செய்ததன் மூலமாக விரிவு படுத்தப்பட்டது. திட்டத்தின் 'இரண்டாவது' கட்டத்துக்காக, வங்காள அரசானது மேற்கண்ட பட்டியலில் காட்டப்பட்டுள்ள கட்டணங்களுக்குப் பொறுப்புக்கப்பட்டது.

1. இந்திய அரசிதழ், பகுதி - 1, மார்ச் 31, 1877, பக். 174.

இந்தக் கட்டணங்களை ஈடுகட்டுவதற்காக, கீழ்க்கண்ட வருவாய் இனங்கள் வங்காளத்திடம் அதனுடைய பயன்பாட்டுக்காக ஒப்படைக்கப்பட்டன:

ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்கள் (000 தவிர்க்கப்பட்டது)

வரிவருவாய் இனங்கள்	மதிப்பிடப்பட்ட வருவு	உத்தேச வளர்ச்சி விகிதத்தின் அடிப்படையில் மதிப்பிடப்பட்ட வருவு				
		1876-77	1877-8	1878-9	1879-80	1880-81
IV. எரிசாராயம், மருந்துகளில் கலால் வரி	ரூ 6,300	ரூ 6,400	ரூ 6,500	ரூ 6,600	ரூ 6,700	ரூ 6,800
VI. சுங்கவரிகள் (பார்க்க, சுங்க வரிகள், இதர இனங்கள், கிடங்குகள், மற்றும் கப்பல் சரக்குத் துறை வாடகைகள்)	3,600	3,600	3,600	3,600	3,600	3,600
VII. உப்பு (கிடங்குகளுக்கான வாடகைகள், அபராதங்கள், தண்ட வரிகள், இதர இனங்கள்)	220	220	220	220	220	220

	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.
IX. பத்திரப் பதிவுத் தீர்வைகள்	10,300	10,575	10,850	11,125	11,400	11,675
XIII. சட்டம், நீதி						
XIV. சுரங்கம் (பைலட்டேஜ் வரவுகள், பதிவுக் கட்டணம், இதர கட்டணங்கள் மற்றும் இதர இனங்கள்)	1,091	1,084	1,084	1,084	1,084	1,084
XVI. இதர இனங்கள் பில்கள் மீதான தவணைக் கட்டணம், கோரப்படாத பில்கள் ரூ.10,500-க்கு மேற் பட்ட கணக்கிடப் படாத இனங்கள் நீங்கலாக அனைத்தும்)	771	792	792	792	792	792
மொத்தம்	...	22,671	23,076	23,421	23,596	24,171

(மேலே குறிப்பிட்ட இந்திய அரசிதழில் உள்ள விவரங்களில் இருந்து தொகுக்கப்பட்டது.)

ஆனால், ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்கள், மாற்றித் தரப்பட்ட சேர்க்கப்பட்ட கட்டணங்களை ஈடுகட்டுவதற்குப் போதுமானதாக இல்லாததால், இந்திய அரசுக்குச் செலுத்தப்பட்ட வழக்கமானதைவிட கூடுதலைக் கருத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, பேரரசின் கருவூலத்திலிருந்து வங்காள அரசுக்கு பின்வரும் ஒதுக்கீடுகளைச் செய்ய அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டது:

ஆண்டு		ஒதுக்கீடுகள்
		ரூ.
1877-78	...	48,32,000
1878-79	...	44,57,000
1879-80	...	40,82,000
1880-81	...	37,07,000
1881-82	...	33,32,000

மத்திய மாகாணங்கள்¹

மத்திய மாகாணங்களைப் பொருத்தவரையில் பின்வரும் கூடுதல் இனங்கள் பட்ஜெட்டில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன:

கட்டண இனங்கள்	1877-78க்காக ஏற்கெனவே நிர்ணயிக்கப்பட்ட மானியம்	செலவுக் குறைப்பு	உத்தேச மொத்த தொகுப்பு தொகுப்பு மானியம்
	ரூ.	ரூ.	ரூ.
கலால் வரி, அஞ்சல் தலைகள், சட்டம், நீதி மற்றும் இதர இனங்களிலிருந்து திரும்பக் கிடைக்கும் தொகை	47,000	47,000
கலால் வரி ...	52,000	52,000
பத்திரப்பதிவுத் தீர்வைகள் ...	14,000	14,000
குடியிருப்பு கட்டணங்கள் தவிர்த்த நிலவரி வருவாய்	6,66,000	}	
நிர்வாகம்(கணக்கு, நாணய அலுவலகங்கள் நீங்கலாக) சிறிய துறைகள்	3,39,000		

1. இந்திய அரசிதழ், ஜூன் 2, 1877, பக். 274

அளவுக்கு நிகராக ஒதுக்கீடுகள் குறைக்கப்பட்டன; வழக்கமானதை விடவும் குறைவாக இருக்குமானால், அந்தக் குறைவில் பாதி அளவுக்கு நிகராக ஒதுக்கீடுகள் அதிகரிக்கப்பட்டன.

பம்பாய்

பம்பாய் அரசாங்கத்தின் மாகாண பட்ஜெட்டில்¹ பின்வரும் கட்டணங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

கட்டண இனங்கள்	1977-8-க்காக ஏற்கனவே நிர்ணயிக்கப்பட்ட மானியம்	செலவுக் குறைப்பு	தொகுப்பு மானியம்
	ரூ.	ரூ.	ரூ.
3. திரும்பத் தரப்பட்ட தொகைகள்	1,10,000		
4. நில வரிவருவாய்	65,07,000		
6. கலால் வரி	80,000		
7. சுங்க வரி	8,09,000		
8. உப்பு	5,69,000		
14. நிர்வாகம்	11,43,000		
15. சிறிய துறைகள்	1,13,000		
16. சட்டம், நீதி	43,12,000	5,67,000	2,13,96,000
18. சுரங்கம்	31,000		
20. சமயம் சார்ந்தவை	3,25,000		
21. மருத்துவம்	2,68,000		
22. எழுதுபொருள், அஞ்சல் தலை	2,29,000		
23. படிகள், ஒதுக்கீடுகள்	64,81,000		
26. மிக வயதுமுதிர்ந்த தோருக்கான படிகள்	8,00,000		
28. இதர இனங்கள் சேர்க்கவும்.	28,000		
மாகாண சேவைகளுக்கு தற்போது இருந்துவரும் ஒதுக்கீடு	1,04,54,000	1,04,54,000	
மொத்தம்	3,24,17,000	15,67,000	3,18,50,000

1. இந்திய அரசிதழ், பகுதி 1, ஆகஸ்டு 4, 1977, பக். 468

ஏற்கனவே சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளில் இருந்து கிடைக்கும் வரவுகளைத் தவிர, பம்பாய் அரசுக்கு பின்வரும் வரிவருவாய் இனங்களை இந்திய அரசு ஒதுக்கித் தந்தது.

ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வருவாய் (000 தவிர்க்கப்பட்டது)

ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்கள்	மதிப்பிடப்பட்ட வருவு 1876-7	உத்தேச வளர்ச்சி விகிதத்தின் அடிப்படையில் மதிப்பிடப்பட்ட வருவு				
		1877-8	1878-9	1879-80	1880-1	1881-2
I. நில வரிவருவாய் இனாம்தாரி ஏற்பாடுகள், சேவை தகவல் தொடர்புகள் மூலமான வருவுகள்	ரூ. 5,199	ரூ. 6,624	ரூ. 6,624	ரூ. 6,624	ரூ. 6,624	ரூ. 6,624
IV. கலால்வரி	3,946	4,000	4,100	4,200	4,300	4,400
பத்திரப்பதிவு தீர்வைகள்	4,186	4,300	4,350	4,500	4,550	4,600
சட்டம், நீதி	277	270	270	270	270	270
மொத்தம்	8,570	8,720	8,970	9,120	9,270
இதர இனங்கள் (பரிவர்த்தனை மூலமான ஆதாயம், பில்கள் மீதான, மணி ஆர்டர்கள் மீதான பிரிமியம், விற் பனைகள், தர்பார் வரவுகள், அன்பளிப் புகள், ஒவ்வொன் றும் ரூ.10,000க்கும் மேற்பட்ட கணக் கிடப்படாத இனங் கள் நீங்கலாக)	52	70	70	70	70	70
மொத்தம்	15,264	15,414	15,664	15,814	15,964

இந்திய அரசிதழிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

செலவுக்கும் வரிவருவாய்க்கும் இடையில் உள்ள வித்தியாசத்தை ஈடுகட்டுவதற்காக பம்பாய் பட்ஜெட்டில் சேர்க்கப்பட்ட தகவமைப்பு ஒதுக்கீடுகள் பின்வருமாறு:

ஆண்டு	ஒதுக்கீடுகள்
1877-78	1,53,20,000
1878-79	1,51,70,000
1879-80	1,49,20,000
1880-81	1,47,70,000
1881-82	1,46,20,000

இந்த ஒதுக்கீடுகள், மத்திய, மாகாணங்களின் பட்ஜெட்டில் செயல்படுத்தப்பட்ட அதே நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டவையாக இருந்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பஞ்சாப்

ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் வரிவருவாய்கள் என்ற கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்ட எஞ்சிய ஒரேமாகாண பட்ஜெட், பஞ்சாபின் பட்ஜெட்டாகும்.

இந்த பட்ஜெட்டில் சேர்க்கப்பட்ட கட்டண இனங்கள் பின்வருமாறு:

சேர்க்கப்பட்ட செலவினங்கள்	1877-8க்கான மானியம்	செலவுக் குறைப்பு	உத்தேச மொத்த தொகுப்பு மானியம்
	ரூ.	ரூ.	ரூ.
திரும்பத் தரப்பட்ட தொகைகள்	65,000	}	
நிலவரிவருவாய், ஒப்பந்தக் கட்டணங்கள் நீங்கலாக	16,21,000		
கலால்வரி	58,000		
பத்திரப்பதிவுத் தீர்வைகள்	72,000		
நிர்வாகம் (கணக்கு, நாணய அலுவலகங்கள், ஒப்பந்தச் செயலாளர் நீங்கலாக)	9,74,000		
சிறிய துறைகள்	16,00,000	}	51,38,000
சட்டம், நீதி	20,94,000		
		2,24,000	

	ரூ.	ரூ.	ரூ.
முதியோர், ஓய்வுபெற்றோர் உதவித் தொகைகள், கிராஜூட்டி	3,38,000		
இதர இனங்கள் (கருவூலத் தலிருந்து செலுத்தப்படும் தொகைகள் நீங்கலாக)	41,000		
எழுதுபொருள், அஞ்சல் தலைகள்	83,000		
சேர்க்கவும் மாகாண சேவைகளுக்காக இருந்துவரும் ஒதுக்கீடுகள்	54,22,000	54,22,000
மொத்தம்	1,07,84,300	2,24,000	1,05,60,000

இந்தக் கட்டணங்களுக்கான தொகையைக் கொடுப்பதற்காகப், பின்வரும் வரிவருவாய் இனங்களைப் பஞ்சாப் அரசுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யத் தீர்மானிக்கப்பட்டது:

ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்கள்	மொத்த வரி வருவாய்	மதிப்பிடப்பட்ட வரவு			
		1876-7	1877-8	1878-9	1879-80
	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.
மதிப்பிடப்பட்ட வரிகள்	12,00,000	12,00,000	
பத்திரப்பதிவுத் தீர்வைகள்	24,85,000	25,05,000	25,25,000	
சட்டம், நீதி	4,15,000	4,15,000	4,15,000	
கலால் வரி	10,30,000	10,50,000	10,70,000	
		39,30,000	39,70,000	40,10,000	
இதர இனங்கள் (பரிவர்த்தனை மூலம் ஆதாயம், பில்கள், பரிவர்த்தனைக்கான கோரப் படாத பில்கள் மீதான பிரிமியம் நீங்கலாக)	60,000	60,000	60,000	
மொத்தம்	39,90,000	52,30,000	52,70,000	

இந்த வரிவருவாய் இனங்களை மாற்றித் தருகையில், இந்திய அரசாங்கம், பத்திரப்பதிவுத் தீர்வைகள் சட்டம், நீதி, கலால் வரி ஆகியவற்றின் மூலம் கிடைக்கும் நிகர வரவில் ஏற்படும் அதிகரிப்பில் ஒரு பகுதியைத் தனது பங்காக எடுத்துக் கொள்ளும் உரிமையை வைத்துக்கொண்டது. மதிப்பிடப்பட்ட செலவைக் காட்டிலும் மதிப்பிடப்பட்ட நிகர வரவு குறையுமானால் பஞ்சாப் அரசுக்குப் பின்வரும் ஒதுக்கீடுகளைத் தர இந்திய அரசு ஒப்புக் கொண்டது:

ஆண்டு	ஒதுக்கீடு	கலால்வரி,பத்திரப்பதிவுத் தீர்வைகள்,சட்டம்,நீதி ஆகியவற்றின் நிகர வரி வருவாய் அதிகரிப்பில் பங்கு போக மீதி	நிகர ஒதுக்கீடு
	ரூ.	ரூ.	ரூ.
1877-8	65,70,000	107,000	64,63,000
1878-9	53,40,000	85,000	52,55,000
1879-80	53,10,000	53,10,000

ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் வரிவருவாய் இனங்கள் என்ற புதிய கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் மாகாண பட்ஜெட்டைத் தயாரிக்கும் பொறுப்பை ஏற்பதற்குச் சென்னை அரசாங்கம் மறுத்துவிட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பழைய அடிப்படையில் நீடிக்கவே அது விரும்பியது. இந்த அத்தியாயத்தில் அசாம், பர்மா ஆகியவற்றின் மாகாண பட்ஜெட்டுகள் சேர்க்கப்படவில்லை. அந்த பட்ஜெட்டுகளை உருவாக்குவதில் பயன்படுத்தப்பட்ட கோட்பாடு, அடுத்த அத்தியாயத்தில் மேற்கொள்ளப்பட விருக்கும் ஆய்வுக்கு ஏற்றதாக இருக்கும் என்பதால், இந்த அத்தியாயத்தில் அவற்றைச் சேர்ப்பது பொருத்தமுடையதாக இருக்காது என்று கருதப்பட்டது.

மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் இரண்டாவது வளர்ச்சிக் கட்டம் குறித்த ஆய்வை முடிக்கும் முன்பாக, மாகாண அரசுகளுக்குத் தன்னிறைவு பேரரசின் கருவூலத்துக்கு ஆதாயம் என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்பட்டதில் கிடைத்த பலன்களை ஆராய்வது அறிவுடையதாக இருக்கும். மாகாணங்களுக்குத் தன்னிறைவு என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் இந்த வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் கிடைத்த பலன்களைக் கீழே தரப்பட்டுள்ள பட்டியல் விளக்கும்:

மாகாணங்கள்	ஆண்டு உபரி அல்லது பற்றாக்குறை				
	1877-78	1878-79	1879-80	1880-81	1881-82
	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு
மத்திய மாகாணங்கள் (சி.பி)	5,992	7,049	-28,133	2,956	95,221
வங்காளம்	173,380	158,932	82,523	-11,313	255,189
வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத்	4,469	237,100	320,729	280,790	667,613
பஞ்சாப்	18,578	48,195	7,107	59,497	135,979
பம்பாய்	-609,672	61,249	-11,201	37,855	418,783

இந்திய அரசின் நிதி, வரிவருவாய்க் கணக்குகளிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

இதிலிருந்து, பம்பாயைத் தவிர மற்றவற்றில், மாகாண பட்ஜெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்குப் பேரரசு அரசாங்கம் அளித்த நிதி போதுமானதாக இருந்தது என்பதும், செலவுகள் போக வரிவருவாயில் ஓரளவு மீதி வைத்திருப்பதற்கு அது உதவியது என்பது தெளிவாகிறது. மாகாணங்களிடம் போதிய அளவுக்கு மேல் இருந்தது என்பது, 1879-80, 1880-1 ஆகிய ஆண்டுகளில் அவை தங்களது நிதிகளுக்குக் குந்தகம் இல்லாமல் பேரரசு அரசாங்கத்துக்கு உதவி அளித்ததிலிருந்து தெளிவாக நிரூபணமாகிறது. 1879-ஆம் ஆண்டில் பேரரசு அரசாங்கத்தினுடைய நிதி நிலவரத்தில் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. ரூபாய் மதிப்பு வீழ்ச்சியினாலும், ஆப்கானியர்களுடனான மோதல்களினாலும் 1879-80 இல் 1,395,000 பவுண்டு பற்றாக்குறை ஏற்படக்கூடும் என மதிப்பிடப்பட்டது. முதல் தற்காப்பு நடவடிக்கையாக, நாட்டின் சாதாரணச் செலவுகளை இயன்ற வரையில் மிகக்குறைந்த அளவுக்குக் குறைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தைப் பல்வேறு மாகாண அரசுகளுக்கும், நிர்வாகங்களுக்கும் இந்திய அரசு வலியுறுத்தியது. பேரரசு, மாகாண அரசு, உள்ளாட்சி அமைப்புகள் அனைத்தும், விருப்பத்துக்கு உள்பட்ட செலவுகளைத் தாற்காலிகமாக ரத்துசெய்யவோ, தள்ளிவைக்கவோ உடனடியாக நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும் என அறிவுறுத்தியது. உண்மையில் அவசியம் இல்லாமல், ஊதியங்களையோ, நிறுவனச் செலவுகளையோ உயர்த்தும் திட்டங்கள் எதற்கும் ஆதரவளிக்கக் கூடாது.¹

இரண்டாவது தற்காப்பு நடவடிக்கையாக,

1. நிதித்துறை தீர்மானம், எண். 4063, நவம்பர் 9, 1878.

“உள்ளாட்சி அமைப்புகளுடன் மேற்கொண்டு உடன்பாடுகள் எட்டப்படும் வரையில் ரூ.2,500க்கு மேல் செலவாகும் என மதிப்பிடக்கூடிய எந்தப் புதிய பணியையும், அது ஏற்கனவே அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருந்தாலும் கூட, பேரரசு அல்லது மாகாண நிதிகளைக் கொண்டு தொடங்கக்கூடாது” என இந்திய அரசு ஆணையிட்டது. உற்பத்தி சார்ந்த பொதுப்பணிகள் தொடர்பான செலவுகளைப் பெரும்ளவு குறைப்பதற்கும் முடிவு செய்தது. செலவுகள் மீதான இந்தக் கட்டுப்பாடுகளும் கூடப் பேரரசின் பட்ஜெட்டில் சமநிலையைக் கொண்டு வரப் போதுமானதாக இல்லை என்பதைக் கண்டறிந்தபோது, மாகாணங்களின் நிதி நிலுவைகளிலிருந்து அறக் கொடை பெறும் திட்டத்தை உருவாக்கியது. வரிவிதிப்பை அதிகப் படுத்துவதற்கு பதில் ஒரு சிறந்த மாற்று ஏற்பாடாக இது உருவாக்கப் பட்டது. உண்மையில் இது மாகாணங்களின் நிதி நிலுவைகள், பேரரசு அரசாங்கத்தின் வசம் இருந்தபோதிலும், அவை மாகாணங்கள் கேட்கும்போது மட்டுமே வழங்கப்படக்கூடிய புனித அறநிதி என்ற மாகாண நிதியமைப்பின் மிக அடிப்படை நிபந்தனைகளில் ஒன்றை, நீக்குவதற்கு ஒப்பாகும். ஆனால், மாகாண நிதியமைப்பின் நிபந்தனைகளது புனிதத்தை விடவும், இந்தியாவின் கடனைத் தீர்க்கும் செயல் அதிகப் புனிதமானது என்று கருதப்பட்டது. இதன்படி மாகாண அரசுகளின் நிதி நிலுவைகளில் இருந்து பின்வரும் கொள்கைகளைப் பேரரசின் அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டது:

மாகாணம்	பேரரசு அரசாங்கத்துக்குப் பங்களிப்பு		
	1879-80	1880-1	மொத்தம் லட்சத்தில்
	ரூ.	ரூ.	ரூ.
வடமேற்கு மாகாணங்கள்	10	10	20
வடமேற்கு மாகாணங்கள்	7 1/2	7 1/2	15
பம்பாய்	4	4	8
பஞ்சாப்	3	3	6
பர்மா	3	3	6
மத்திய மாகாணங்கள்	2 1/2	2 1/2	5
சென்னை	2	2	4
அசாம்	1 1/2	1 1/2	3
மொத்தம்	33 1/2	33 1/2	67

இந்தப் பங்களிப்புகள் 1882-3இல் திருப்பித் தரப்பட்டன; அப்போதைக்கு இவை, பேரரசின் கருவூத்துக்கு நடைமுறையில் ஒரு ஆதாயமாகவோ, குறைந்தபட்சம் நிவாரணமாகவோ இருந்தன. பேரரசின் கருவூலத்துக்கு மெய்யான ஆதாயம் என்பது, மாகாண நிர்வாகத்துக்கு மாற்றப்பட்ட சேவைகளுக்கான ஒதுக்கீடுகளைச் செய்வதில் மேற்கொள்ளப்பட்ட செலவுக் குறைப்பிலேயே அடங்கியிருந்தது. ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட செலவுக் குறைப்புத் தொகை கீழே தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளது:

மாகாணம்	செலவுக் குறைப்பு
	ரூ.
வடமேற்கு மாகாணங்கள்	3,54,000
அவுத்	73,000
வங்காளம்	5,90,000
மத்தியமாகாணங்கள்	90,000
பம்பாய்	73,000
பஞ்சாப்	2,41,000

பேரரசின் அரசாங்கம் ஈட்டிய ஆதாயம் முழுவதையும் முற்றிலுமாக இது கரைத்துவிடவில்லை. இதோடு, வேறு இரண்டு வழிகளில் கிடைத்த ஆதாயத்தையும் குறிப்பிடவேண்டும். அவற்றின் வரலாறு நியாயப்படுத்தும் அளவைக் காட்டிலும் அதிக அளவுக்கு, ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்களின் நிலையான வரவை எடுத்துக்கொள்வதின் மூலம், மாகாண சேவைகளுக்கு இந்திய அரசு குறைந்த தொகையை ஒதுக்கமுடிந்தது; மாறாக, நிலையான வரவு, குறைந்த அளவுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்குமானால் அதிகத் தொகையை ஒதுக்க வேண்டியிருந்திருக்கும். விட்டுத் தரப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்கள், குறித்த வழக்கத்துக்கு மீறிய மதிப்பீடுகளின் காரணமாக, ஒதுக்கீடுகள் குறைக்கப்பட்டது ஒரு நேரடி ஆதாயமாகும். நிலையானதற்கு மேற்பட்ட உபரியானது, வரிவருவாய்களை நிர்வகிக்கும் விதி காரணமாக, ஆதாயத்துக்கான கூடுதல் வாய்ப்புகளைத் திறந்துவிட்டது. உண்மையான வரி வருவாய் நிலையான அளவை விடக் குறையுமானால், இதே

பகிர்வு வரி வருவாய்களினால் ஆன பட்ஜெட்

182-83 முதல் 1920-21 வரை

மாகாண பட்ஜெட்டுகளை விரிவுபடுத்தும் முறையிலான ஒவ்வொரு நடவடிக்கையின்போதும், எழுகின்ற முக்கிய பிரச்சினை, ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல, அவற்றில் சேர்க்க உத்தேசிக்கப் பட்டுள்ள வரிவருவாய்களுக்கும் கட்டணங்களுக்கும் இடையில் சமநிலையை ஏற்படுத்துவதில் உள்ள இடர்ப்பாடுகள் குறித்து தான். எனவே, மாகாண நிதியமைப்பை உருவாக்கும்முறை வழியில், முதலில் 1871-ஆம் அடுத்த 1877-ஆம் எடுக்கப்பட்ட இரண்டு நடவடிக்கைகள், மாகாண பட்ஜெட்டுகளைச் சமநிலைப்படுத்து வதற்கான இரண்டு தெளிவான வழிமுறைகளைக் குறிக்கின்றன. முதல் சந்தர்ப்பத்தில், பேரரசின் அரசாங்கமானது, பேரரசின் கரு ஆலத்திலிருந்து, நிர்ணயிக்கப்பட்ட பெருந்தொகை ஒதுக்கீடுகளை மாகாண அரசுகளுக்கு அளித்தது. அடுத்த சந்தர்ப்பத்தில், இந்த வழங்கு முறையில் ஒரு பகுதி மாற்றப்பட்டு, மாகாண அரசுகளின் பயன்பாட் டுக்காகச் சில வரிவருவாய் ஆதாரங்கள் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டன. வரிவருவாய் இனங்களை ஒதுக்கீடு செய்யும் திட்டம், 1871-2இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளில் இருந்த மிகக் கடுமையான குறைபாடுகளைக் களைவதற்குப் பெருமளவு வழி வகுத்தது. கட்டணங்களை ஈடுகட்டும் பொறுப்பை உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு இந்தத் திட்டம் மாற்றித் தந்தது. நிர்ணயிக்கப்படாத, இந்த வருமானத்தால் வளர்ச்சிக்கு அதிக வாய்ப்பில்லை; விரிவுபடுத்தும் நோக்கில் மாகாண நிதியமைப்பின் தேவைகளுக்கு இது ஈடு கொடுப்பதாக இல்லை. 1871 ஆம் ஆண்டைக்காட்டிலும் மேலானதாக இருப்பினும், 1877 ஆம் ஆண்டு நடவடிக்கைகள் நிதியமைப்பினுடைய நெகிழ்ச்சியின் முழுமையான தேவைகளுக்கு ஈடுகொடுப்பதாக இல்லை; ஆகவே சென்னை அரசாங்கம் விரிவாக்கப்பட்ட திட்டத்தை ஏற்க மறுத்ததுடன், 1871 ஆம் ஆண்டின் ஏற்பாட்டையே ஏற்றுச் செயல்பட முனைந்தது. 1877ஆம் ஆண்டுத்திட்டம், பர்மாவிடமோ

அசாமிடமோ முன்வைக்கப்படவில்லை. ஆனால், 1879-இல் இந்திய அரசு இதை முன்வைத்தபோது, நிலையான ஒதுக்கீடுகளை வைத்துக் கொண்டு, விரிவடைந்துவரும் கட்டணங்களை எதிர்கொள்ள வேண்டிய இடர்ப்பாட்டைச், சிக்கனம், சிறந்தநிர்வாகம் மூலம் சில மாகாணங்களில் சமாளித்தபோதிலும், ஒரு புதிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்த வேண்டிய கடமைப் பொறுப்பு இருந்ததை, பர்மா மாகாணம் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு உணர்ந்திருந்தது. மாகாண நிதித் திட்டம் வருவதற்கு முந்தைய ஏழு ஆண்டுகளில் மாகாணத்தின் செலவானது ஒட்டுமொத்தமாக ரூ.1,98,45,970 ஆக இருந்தது. பிந்தைய ஏழு ஆண்டுகளில், விசேஷச் சேர்க்கைகள் நீங்கலாக, ஒதுக்கீடுகள் ரூ. 2,20,22,70 ஆக இருந்தது. இது முந்தையதைவிடவும், ரூ.21,76,800 அதிகமாகும். ஆண்டுக்கு எல்லாம் சேர்த்து அல்லது சுமார் 3 லட்சம். ஆனால் இதே காலகட்டத்தில், செலவுகள் ரூ. 2,40,77,885 ஆக இருந்தது. இது ரூ.42,31,915 அதிகமாகும். ஆண்டுக்கு எல்லாம் சேர்த்து அல்லது சுமார் 6 லட்சம். ஆகவே, ஆண்டுக்கு, உபரி ஒதுக்கீடான 3 லட்சத்துக்கும், உபரிச் செலவான 6 லட்சத்துக்கும் இடையில் உள்ள வித்தியாசத்தை ஈடுகட்டுவதற்காக, மாகாணத்தின் கடனைத்தீர்க்கும் வகையில், ஆண்டுதோறும் $2\frac{3}{4}$ லட்சம் அளவுக்கு விசேஷ மானியங்களைப் பேரரசு அரசாங்கம் அளித்தது¹ இந்திய அரசு கூடுதல் ஒதுக்கீடுகளைச் செய்தபோது, இத்தகைய உதவிகளால் ஊக்கக் குறைவு ஏற்படும் என்பதை உணராமல் இல்லை. ஆரம்பத்திலேயே, தேவையை முன்கூட்டி அறிந்திருக்குமானால், பர்மா வுக்கான மாகாண ஒதுக்கீடுகளை 22½ லட்சம் அளவுக்கு உயர்த்தியிருக்கமுடியும் என்பதையும், சிக்கனத்துக்கும், சிறந்த நிர்வாகத்துக்கும் குந்தகம் ஏற்படுத்தும் வகையில் இதே தொகையைக் கூடுதல் உதவிகள் என்ற வடிவில் வழங்குவதைக் காட்டிலும் அது சிறந்ததாக இருந்திருக்கும் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. பர்மாவின் அனுபவமானது ஒரு அளிப்புமுறை என்ற வகையில் ஒதுக்கீடுகளில் உள்ள விவேகக்குறைவை எடுத்துக்காட்டியது; மாகாண நிதியமைப்பின் வெற்றிக்கு வரிவருவாய் இனங்களில் நெகிழ்ச்சித் தன்மை ஒரு முக்கிய நிபந்தனையாகும் என்பதை இந்திய அரசு உணர்ந்துகொண்டது. எனவே, பர்மாவுக்கு வரிவருவாய் இனங்களை ஒதுக்கீடு செய்வது அத்தியாவசியமானதாக இருந்தது. மாகாணத்தின் தேவைகளுக்குக் கட்டுப்பாட்டும் பேரரசின் கருவூலத்துக்கு அந்த மாகாணம் கணிசமான உபரியை வழங்கியிருக்கிறதே என்பதன் அடிப்படையிலும், அந்த மாகாணத்துக்கு "இதுவரையில் இருந்ததைக் காட்டிலும் மிகத், தாராளமாக அதனுடைய மெய்யான தேவைகளைப்

1. நிதித்துறைத் தீர்மானம், எண். 1488, மார்ச் 26, 1879, பத்தி. 2.

பெறுவதற்கு உரிமையுண்டு¹ என்பதை இந்திய அரசு ஒப்புக் கொண்டது. பர்மாவுக்குத் தாராளமாக உதவி அளிக்கப்படவேண்டும் என்ற நோக்கில் உருவாக்கப்பட்ட வழிமுறையின் கீழ், மாகாணங்களுக்கான அளிப்புமுறையில் புதிய நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. 1877-8 இல் மத்திய மாகாணங்கள், வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத், பஞ்சாப், பம்பாய், வங்காளம் ஆகிய ஐந்து மாகாணங்களுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தத்தில், இந்திய பட்ஜெட்டில் அடங்கிய வரிவருவாய், செலவுகளின் கீழான கணக்கு இனங்கள் இரண்டு தனிப்பட்ட பிரிவுகளின் கீழ் வகைப்படுத்தப்பட்டன: 1. முற்றிலும் பேரரசுக்கு உட்பட்டவை. 2. முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உட்பட்டவை. ஆனால், பர்மாவைப் பொருத்தவரையில், கணக்கு இனங்கள் மூன்று தனிப்பட்ட பிரிவுகளின் கீழ் வகைப்படுத்தப்பட்டன: 1. முற்றிலும் பேரரசுக்கு உட்பட்டவை 2. முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உட்பட்டவை. 3. கட்டாக் பேரரசு, மாகாணம் இரண்டுக்கும் உட்பட்டவை.² இதுவரையில், வரிவருவாய், செலவு இனங்கள் பேரரசு அல்லது மாகாண அரசின் தனிப்பட்ட பொறுப்பில் இருந்ததால், இந்த ஒப்பந்தம், இதர மாகாணங்களில் இருப்பதிலிருந்து உணர்வில் மாறுபடவில்லை. கூட்டாகப் பேரரசுக்கும், மாகாணத்துக்கும் உட்பட்டவை என்ற மூன்றாவது பிரிவை உருவாக்கியதில்தான் வித்தியாசம் அடங்கியுள்ளது. இதன் மூலம், சில வரிவருவாய் இனங்கள், கட்டண இனங்கள் மற்றவற்றிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, நிர்ணயிக்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட விகிதாசாரத்தின் அடிப்படையில் பேரரசுக்கும், மாகாணத்துக்கும் இடையில் பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்டன. மாகாண வரிவருவாய் இனங்களில் இறுக்கமான தன்மையை அகற்றி, நெகிழ்ச்சித் தன்மையை உருவாக்கவேண்டும் என்பதே இந்த ஏற்பாட்டின் நோக்கம். ஒதுக்கீடுகளுக்குப் பதிலாக, வரிவருவாய் ஆதாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்தவரையில், இதர மாகாணங்களின் நிதியமைப்பில் இந்த நெகிழ்ச்சித் தன்மை இருந்தது. ஆனால், அவற்றின் வரிவருவாய்கள் எந்த அளவுக்கு நிலையான ஒதுக்கீடுகளைக் கொண்டு ஆக்கப்பட்டிருந்தனவோ அந்த அளவுக்கு அவற்றின் நிதிகள், தவிர்க்க இயலாதவகையில் இறுக்கமான தன்மையால் இடர்ப்பட்டன. எனினும், பர்மாவின் விஷயத்தில், நிலையான ஒதுக்கீடுகளுக்குப் பதிலாக, அதிகரிக்கும் வரிவருவாய்களைப் பகிர்ந்துகொண்டது, மாகாணத்தின் வரிவருவாய் இனங்களுக்கு முழுமையான நெகிழ்ச்சித் தன்மையை அளித்தது. இல்லாவிடில், அதிகரித்துவரும் கட்டணங்களை எதிர்கொள்ளும் பொறுப்பை ஏற்பது மிகவும் கடினமாக இருந்திருக்கும்.

1. நிதித்துறைத் தீர்மானம், எண். 1488, மார்ச் 26, 1879, பத்தி.2.2.

2. நிதி அறிக்கை, 1879 - 80, பத்தி. 24.

வரி வருவாய்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில், பர்மாவின் மாகாண பட்ஜெட் அமைப்பை மாற்றியமைக்கும்போது, முற்றிலும் பேரரசுக்கு உள்பட்டவையாகக் கருதப்பட்ட பின்வருவனவற்றைத் தவிர, மற்ற வரவு, கட்டண இனங்கள் அனைத்தும் முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உள்பட்டவையாகக் கருதப்பட்டன.

1) ராணுவம்	...	வரவுகள், கட்டணங்கள்
2) அஞ்சல் அலுவலகம்	...	" "
3) தந்தி	...	" "
4) கணக்குத் துறை	...	" "
5) வானிலை இயல் துறை	...	" "
6) அரசியல்	...	" "
7) கருவூலத்திலிருந்து செலுத்தப்படும் தொகை, பரிவர்த் தனை பில்கள் மீதான பிரிமியம், கோரப் படாத பரிவர்த்தனை பில்கள்	...	" "

கூட்டாகப் பேரரசுக்கும், மாகாணத்துக்கும் உள்பட்ட வரி வருவாய், கட்டண இனங்களைக் கொண்ட மூன்றாவது பிரிவில் பின்வருவன அடங்கியிருந்தன.

- 1) நில வரிவருவாய், நன்கொடை வரி உள்ளிட்டு மீள்வளத்துறை நீங்கலாகத் திரும்பத் தரப்படும் நிலவரி வருவாய்த் தொகைகள், மீள்வளத் துறைக்கு மட்டுமே உரியவை என்று கூற முடியாத வகை ஒப்பந்தக் கட்டணங்கள்.
- 2) வனத்துறை வரிவருவாய், செலவுகள், திருப்பித் தரப்படும் தொகைகள்.
- 3) அரிசியின் மீதான ஏற்றுமதித் தீவை. திருப்பித் தரப்படும் தொகைகள்.
- 4) உப்பு வரிவருவாய், செலவுகள், திருப்பித் தரப்படும் தொகைகள்.

இந்த மூன்றாவது பிரிவில் உள்ள இனங்கள், பேரரசு, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையில், பேரரசுக்கு ஆறில் ஐந்து (5/6)

பகுதி, மாகாண அரசுக்கு ஆறில் ஒரு(1/6) பகுதி என்ற விகிதாசார அடிப்படையில் பிரித்துக் கொள்ளப்பட்டன. இந்த அளிப்புமுறையைப் பின்பற்றியதன் மூலம், பிற மாகாணங்களைப் போலன்றி, நெகிழ்ச்சியான தன்மை கொண்ட நிதிகளை பர்மா பெற்றது. பங்கு விகிதம் நிலையாக இருந்தபோதிலும், ஓராண்டில் அவற்றின் மூலம் கிடைத்த தொகை, ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட அல்லது பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்களில் மொத்த வரவில் இருந்த வேறுபாட்டிலிருந்து வேறுபட்டது. அதனுடைய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஒப்படைக்கப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்களை பர்மா எவ்வாறு பராமரித்தது என்பதையே உண்மையில் அனைத்தும் சார்ந்திருந்தன. பிற மாகாணங்களைப் போலன்றி, அது தனது கடமையைச் செய்தது. அதன் உழைப்புக்குப் பலன் கிடைக்காமல் போய்விடவில்லை.

1871 ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்ட பழைய அடிப்படையிலேயே இது வரையில் செயல்பட்டு வந்த அசாம் மகாணத்தில், பகிர்வு வரிவருவாய்க் கோட்பாடு அமலாக்கப்பட்டது. பர்மாவுடனான ஒப்பந்தத்தை அமலாக்கிய பின்னரே, அசாம் மாகாணத்துடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளப்பட்ட போதிலும், மாகாண பட்ஜெட்டில் சமநிலையை உருவாக்குவதற்கான வழிமுறையாக வரிவருவாய் பகிர்வுக் கோட்பாடு பாராட்டத்தக்க அளவுக்கு அமலாக்கப்படவில்லை. இந்தக் கோட்பாட்டைப் பெருமளவுக்குப் புரிந்துகொள்வதில் ஏற்பட்ட தடைக்கு, இந்திய அரசின் தரப்பிலான தயக்க உணர்வு எதையும் காரணமாகக் கூறமுடியாது. அசாம் விஷயத்தில், அதன் தேவையே இதற்குப் பிரதான காரணமாகும். அசாம் மாகாணத்தை வங்காளத்துடன் மீண்டும் இணைக்கத் திட்டமிடப்பட்டதால், வங்காளத்தின் திட்டத்தைப் போலவே அசாம் மாகாணத்தின் பட்ஜெட்டையும் அமைப்பது உதவிகரமாக இருக்கும் என்றும், அப்போதுதான், அவற்றின் நிதியமைப்புகளை ஒன்றிணைப்பது, நிர்வாகங்களை ஒன்றியமைப்பதைப் போலவே எளிதாக இருக்கும் என்றும் கருதப்பட்டது. ஆகவே 1877-லிருந்து வங்காளத்தில் மாகாணத்துக்கே உரியதாக இருந்த வரிவருவாய் இனங்களும், செலவு இனங்களும் 1879இல் அசாமிலும் மாகாணத்துக்கு உரியதாக ஆக்கப்பட்டன. வங்காளத்தில் தாற்காலிகக் காரணங்களுக்காகப் பேரரசுக்கு, அசாமிலும் உரியதாக ஆக்கப்பட்டன. வங்காளத்தில் தாற்காலிக காரணங்களுக்காகப் பேரரசுக்கு உரியவர்களாக ஒதுக்கப்பட்ட 'சட்ட அதிகாரிகள்' அசாமில் மாகாணத்துக்கு உரியவர்கள் ஆக்கப்பட்டனர். நிலவரி வருவாய் இனத்தைப், பேரரசுக்கு ஐந்தில் நான்கு பகுதி, மாகாண அரசுக்கு ஐந்தில் ஒரு பகுதி' எனப் பேரரசும், மாகாண அரசும்

1882-3-இன் நிதி உடன்பாடுகள்

1882-3¹ தொடங்கி அனைத்து மாகாணங்களுடனும் புதிய உடன்பாடுகள் செய்து கொள்ளப்பட்டன. 1878லிருந்து பர்மாவில் அமலாக்கப்பட்டு வந்த கோட்பாட்டின் விரிவாக்கத்தையே இவை குறித்தன. சில, இயன்ற அளவுக்கு எண்ணிக்கையில் குறைவான, வரிவருவாய் இனங்களும், கட்டணங்களும் முழுமையாக, அல்லது நுண்ணிய ஸ்தல விதிவிலக்குகளுடன் மட்டும், பேரரசுக்கு உரியவை என்று வகைப்படுத்தப்பட்டன. எஞ்சியவை, இடைநிலைப் பண பிரிவின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன; பெரும்பாலும் இவை பேரரசுக்கும், மாகாண அரசுக்கும் இடையில் சமமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன. எனினும், மாகாணத்துக்குரிய செலவுகள், மாகாணத்துக்குரிய ஆதாரங்களையும், பகிர்வு வரிவருவாய்களையும் விட அதிகமான சந்தர்ப்பத்தில், இதுவரை இருந்ததுபோலப், பேரரசு, கருவூலத்திலிருந்து வரும் நிலையான ஒதுக்கீடுகளில் இருந்து நிலுவையைத் தருவதற்குப் பதிலாக, அதனுடைய நில வரி வருவாயில் ஒரு நிர்ணயிக்கப்பட்ட சதவீதத்தின் மூலம் ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் சரி செய்யப்பட்டது. பர்மாவைத் தவிர நிலவரி வருவாய் முற்றிலும் பேரரசுக்கு உரியதாக இருந்தது. பர்மாவில், பேரரசின் அரிசி ஏற்றுமதித் தீர்வைக்கும், உப்பு வரிவருவாய்க்கும் இந்த சதவீதம் விரிவுபடுத்தப்பட்டிருந்தது.

1882-இல் மாகாணநிதித் திட்டத்தை விரிவுபடுத்தியதோடு, தற்போது நிறுவப்பட்டிருந்த மூன்று பிரிவுகளின் கீழ் பல்வேறு வரிவருவாய் இனங்களையும், செலவு இனங்களையும் வகைப்படுத்துவதில், எரிய, சமச்சீரான நடைமுறையை அறிமுகப்படுத்துவதற்கு இந்திய அரசு ஆர்வம் கொண்டிருந்தது. 1877-இல் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் பல வகைத்தன்மையும், சிக்கலான தன்மையும் கொண்டவையாக இருந்தன என்பது நினைவு கூரத்தக்கது. ஒரே கட்டணம் எல்லா மாகாணங்களிலும் மாகாணத்துக்கே உரியதாக ஆக்கப்படவில்லை. ஒன்றில், மாகாணத்துக்கே உரியதாக இருந்த ஒரு கட்டணம் மற்றொன்றில் பேரரசுக்கு உரியதாக இருந்தது. மறுபடியும், கட்டணங்களை மாற்றுவதில், அடிக்கடி மானியத்தை பிரிக்கவேண்டியிருந்தது. அப்போதுதான், ஒரு பகுதியை மாகாணத்துக்கும், ஒருபகுதியைப் பேரரசுக்கும் ஒதுக்கமுடிந்தது. வரிவருவாய்கள்

1. நிதி, வர்த்தக அமைச்சகத்தில் உள்ள இந்திய அரசின் தீர்மானம், எண். 3353, செப்டம்பர் 13, 1881.

விஷயத்தில் சிக்கலுக்குப் பஞ்சமேயில்லை. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய்களுக்கான விதிகள் சம்பந்தப்பட்ட மதிப்பீட்டில், கணக்கீடுகள் கடினமானவையாக இருந்தன. எனினும், இந்தக் குறைபாடுகள் இரண்டும், 1882-இல் ஒப்பந்தங்கள் உருவாக்கப்பட்ட போது களையப்பட்டன. எந்தெந்த வரிவருவாய் இனங்கள், செலவு இனங்கள், மாகாணத்துக்கு உரியவை, எவை பேரரசுக்கு உரியவை, எனப் பிரிக்கப்பட்டன. எந்த அளவுக்குப் பிரிக்கப்பட்டன என்பதைத் தெரியப்படுத்துவதற்காகப் பின்வரும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது:

வரி வருவாய்கள்

	பேரரசு	மாகாணம்
I. நில வரிவருவாய்	மாகாணத்துக்குரியதாக குறிப்பிட்டவை தவிர மற்ற அனைத்தும்	பர்மாவில் மீள்வளத்துறை; வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத்தில் தெராய், பாபர், துதி எஸ்டேட்களில் இருந்து வசூல்கள், நீர்-ஆலைகள், கல்குவாரிகளின் வாடகைகள்; பம்பாயில் புதுப்பிக்கப்படும், சேவை நிலங்களின் வாடகைகள், சேவைக் கணக்கீடுகள். எல்லா மாகாணங்களிலும், மாகாண வரிவருவாய்க்கும், மாகாண செலவுக்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தைப் பேரரசுக்கு உரியவை மாகாணத்துக்கு உரியவை ஈடுகட்டுவதற்காக பேரரசின் நில வரி வருவாய் மீது ஒரு டிரீனா யிக்கப்பட்ட சதவீதம்.
II. கப்பங்கள்	முழுவதும்	இல்லை.
III. வனம்	பாதி	பாதி
IV. கலால்	பாதி	பாதி

	பேரரசுக்கு உரியவை	மாகாணத்துக்கு உரியவை
V. மதிப்பிட்ட வரிகள்	பாதி	பாதி
VI. மாகாணத் தீர்வைகள்	இல்லை	முழுவதும்
VII. சுங்கம்	மாகாணத்துக்கு உரிய தாகக் குறிப்பிடப் பட்டவை தவிர மற்றவை அனைத்தும்	சங்கத் தீர்வைகள் தவிர இதர இனங்கள் அனைத்தும், பர்மாவில் மட்டும் நில வரிவருவாய் மீது உள்ளதைப் போல அதே அளவுக்கு ஏற்றுமதித் தீர்வைகள் மீது சதவீதம்
VIII. உப்பு	மாகாணத்துக்கு உரிய தாகக் குறிப்பிட்டவை தவிர மீதி அனைத்தும்	உப்பு மீதான, உப்பு விற்பனை மீதான தீர்வை இனங்கள் அனைத்தும்; பர்மாவில் மட்டும் நிலவரி வருவாய் மீதான சதவீதத் துக்கு நிகராக உப்பு வரி வருவாய் மீது சதவீதம்
IX. அபிள்	முழுவதும்	இல்லை
X. பத்திரத் தீர்வைகள்	பாதி	பாதி
XI. பதிவு	பாதி	பாதி
XIII. அஞ்சலகம்	இல்லை	முழுவதும்
V. சிறியதுறைகள்	இல்லை	முழுவதும்
சட்டம், நீதி	இல்லை	முழுவதும்
XVII. போலீஸ்	இல்லை	முழுவதும்
XVIII. கடற்படை	தற்போது உள்ளதைப் போல	தற்போது உள்ளதைப் போல
XIX. கல்வி	இல்லை	முழுவதும்
XX. மருத்துவம்	இல்லை	முழுவதும்
XXI. எழுதுபொருள், அச்சு	இல்லை	முழுவதும்
XXII. வட்டி	மாகாணத்துக்கு உரிய தாகக் குறிப்பிட்டவை தவிர்த்த அனைத்தும்.	அரசுப் பத்திரங்கள் (மாகாணம்) மீதான வட்டி

	பேரரசுக்கு உரியவை	மாகாணத்துக்கு உரியவை
XXIII. ஓய்வூதியங்கள்	அமைச்சக, மருத்துவ நிதிகளிலிருந்து மாற்றப் பட்ட கணக்குகள், இந்த நிதிகளுக்கான சந்தாக்கள்	எஞ்சியவை
XXIV. இதர இனங்கள்	பேரரசின் தொழில், வணிக நடவடிக்கைகள், மீதான பரிவர்த்தனைகள் மூலம் கிடைக்கும் ஆதாயம், பரிவர்த்தனைக்கான பில்கள், கோரப்படாத பில்கள் மீதான பிரிமியம்	எஞ்சியவை
XXV. ரயில்வே	தற்போது இருப்பதைப் போல	ஓவ்வொரு மாகாணத்திலும் இப்போது எவை மாகாணத்துக்கு உரியவையாக உள்ளனவோ அவை
XXVI. பாசனம், கப்பல் தொழில்	”	”
XXVII. இதர பொதுப் பணிகள்	ராணுவப்பணிகளில் இருந்து வருவுகள்	எஞ்சியவை
XXXI. லண்டனுடனான தொழில், வணிக நடவடிக்கைகள் மீதான பரிவர்த்தனை மூலம் கிடைக்கும் ஆதாயம்.	முழுவதும்	இல்லை

செலவுகள்

	பேரரசுக்கு உரியவை	மாகாணத்துக்கு உரியவை
1. வட்டி	மாகாணத்துக்கு உரியவையாக அடுத்த பத்தியில் குறிப்பிட்டவை தவிர அனைத்தும்.	உள்ளூர் டிபெஞ்சர் கடன்கள் மீதான வட்டி 'ஆக்கபூர்வப் பொதுப்பணிகள்' என்று வகைப்படுத்தப்பட்டு அல்லது வகைப்படுத்தப்படாமல், மூலதன, வரி வருவாய்க் கணக்குகள் பராமரிக்கப்பட்டு வரும் அனைத்துப் பொதுப்பணிகளுக்கும், ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் மூலதனச் செலவு மீது 4 1/2 சதவீதம்: ஆண்டுக் காலத்தில் மூலதனச் செலவு மீது 2 1/2 சதவீதம் அல்லது உள்ளூர் டிபெஞ்சர் கடன்களில் இருந்து, மாகாண வரிவருவாய்களில் இருந்து, இவற்றின் எந்த ஒரு பகுதி செலவுக்காகவும் அளிக்கப்படுபவை தவிர்த்து 'பாதுகாக்கப்பட்ட பொதுப்பணிகளுக்கான' செலவு மீதான வட்டிவிகிதம் தனி உடன் பாட்டுக்கு உரிய விஷயமாக இருக்கும்.
2. சேவை நிதிகள், இதர கணக்குகள் மீதான வட்டி.	சேவைநிதிகள் மீதான வட்டி, சேமிப்பு வங்கி டெபாசிட்டுகள்.	எஞ்சியவை
3. திருப்பித் தரப்படும் தொகைகள், குறைபாடுகள்	வரிவருவாய்களில் பேரரசுக்கு உரியபங்கு	வரிவருவாய்களில் மாகாணத்துக்கு உரிய பங்கு.
4. நில வரிவருவாய்	நிலவரிவருவாய் வசூலிப்புக் கட்டணம்	எஞ்சியவை

	பேரரசுக்கு உரியவை	மாகாணத்துக்கு உரியவை
	மீதான, நிலஅளவை செலவுகள் (மத்திய அரசின் கணக்குகளில் இதுவரை விதிக்கப்பட்ட செலவுகள் உள்பட), பம்பாயிலும், சென்னை யிலும் நில வரிவருவாய் என்று தக்க வைத்துக் கொள்ளப்பட்டவை தவிர்த்து மற்ற பகுதிகளில் உள்ள குடியிருப்புகள் மீது அதே சதவீதம்	
5. வனம்	பாதி	பாதி
6. கலால்	”	”
7. மதிப்பிடப்பட்டவரிகள்	”	”
8. மாகாணத் தீர்வைகள்	இல்லை	முழுவதும்
9. சுங்கம்	”	”
10. உப்பு	சென்னையில் முழுவதும். பிற இடங்களில் உப்பு கொள்முதல், தயாரிப்பு, வங்காளத்தில் முன்தடுப்பு வழிகள், செயல்பாடுகளுக்கான செலவு; பம்பாயில் போர்ச்சுகீசிய இந்தியப் பகுதியில் உப்பு வரிவருவாய் நிர்வாகத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட கட்டணங்கள்	எஞ்சியவை
11. அபின்.	முழுவதும்	இல்லை
12. பத்திரத்தீர்வைகள்	பாதி	பாதி
13. பதிவு	பாதி	பாதி
15. அஞ்சலகம்	இல்லை	முழுவதும்
16. தந்தி	”	”

	பேரரசுக்கு உரியவை	மாகாணத்துக்கு உரியவை
17. நிர்வாகம்	கணக்கு, நாணய அலுவலகங்கள், பிரசிடென்சி வங்கி களுக்கான உதவித் தொகைகள்	எஞ்சியவை
18. சிறிய துறைகள்	தொல்லியல், வானிலை இயல் துறைகள், மக்கள் தொகைக் கணக் கெடுப்பு, அரசிதழ்கள், புள்ளிவிவர ஆய் வறிக்கைகள்	எஞ்சியவை.
19. சட்டம், நீதி	இல்லை	முழுவதும்
20. போலீஸ்	எல்லைப் போலீஸ், பேரரசுக்குரிய அரசு ரயில்வே துறையில் உப்பு தடுப்பு நடவடிக்கைகளுக்காகப் பணியாற்றும் போலீஸ்.	எஞ்சியவை
21. கடற்படை	இப்போது பேரரசுக்கு உரியவையாக உள்ள அனைத்தும்	தற்போது மாகாணத்துக்கு உரியவையாக உள்ள அனைத்தும்
22. கல்வி	„	„
23. சமயம் சார்ந்தவை	முழுவதும்	இல்லை
24. மருத்துவம்	இல்லை	முழுவதும்
25. எழுதுபொருள், அச்சு	மத்திய பண்டக சாலைக்கு வாங்கப்படும் எழுதுபொருள்கள்	எஞ்சியவை. மத்திய பண்டக சாலையிலிருந்து பெறப்படும் எழுதுபொருள் களுக்கான செலவு உள்பட.

	பேரரசுக்கு உரியவை	மாகாணத்துக்கு உரியவை
26. அரசியல்	முழுவதும்	இல்லை
27. உதவித்தொகைகள், ஒதுக்கீடுகள்	மாகாணத்துக்கு உரியதாக அடுத்த பத்தியில் குறிப்பிட்டவை தவிர அனைத்தும்	பம்பாயில், தற்போது மாகாணத்துக்கு உரியவையாக உள்ள இனங்கள்.
28. நீண்ட சிவில் விடுமுறைகளுக்கான, பணிக்கு வரா தோருக்கான உதவித் தொகைகள்.	முழுவதும்	இல்லை
29. வயதானமையால் வேலையிலிருந்து ஓய்வு	மாகாணத்துக்கு உரியவை என குறிப்பிட்டவை	ஓய்வூதியங்கள், கிராஜூட்டிகள் இந்தியாவில் கணக்கில் கொண்டு வரப்பட்ட மருத்துவ நிதிகள் மற்றும் ராணுவத்திலிருந்து வழங்கப்படும் ஓய்வூதியங்கள் தவிர; இப்போது வழங்கி வருகிற அல்லது இனிமேல் வழங்க உள்ள, பரிந்துரைக்க உள்ள ஓய்வூதியங்களுக்கு, எப்படி சம்பாதித்திருந்த போதிலும், எங்கே ஊதியம் தரப்பட்டிருந்தபோதிலும் ஒவ்வொரு அரசாங்கமே பொறுப்பு.
30. இதர இனங்கள்	கருவூலத்திலிருந்து செலுத்தப்படும் தொகைகள், சப்ளைபில்கள் மீதான தள்ளுபடிகள்.	எஞ்சியவை

	பேரரசுக்கு உரியவை	மாகாணத்துக்கு உரியவை
31. பஞ்சநிவாரணம்	இரண்டாம் நிலைப் பொறுப்பு	முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உரியது.
32. ரயில்வே	தற்போது உள்ளதைப் போல.	தற்போது மாகாணத்துக்கு உரியவையாக உள்ள அனைத்தும்.
33. பாசனம்	”	”
34. இதர பொதுப் பணிகள்	ராணுவப் பொதுப்பணிகள், பிரிட்டிஷ் பர்மாவைத் தவிர, உச்ச அரசாங்கத்தின் அலுவலகங்கள்; உப்பு, அபின், அஞ்சல் அலுவலக, பேரரசுக்குரிய தந்தி, சமயம் சார்ந்த துறைகள், நாணயம் அச்சிடும் சாலைகள், நாணய அலுவலகங்கள்; வங்காளத்தின் நிலஅளவைப் பொது மேலாளர் அலுவலகங்கள்	எஞ்சியவை
38. பரிவர்த்தனை மூலம் இழப்பு	முழுவதும்	இல்லை

1881-82இன் தொழில், வணிக நடவடிக்கைகளினால் அரசாங்கம் ஆண்டுக்கு 470,000 பவுண்டு ஆதாயம் பெறும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. எனினும் இந்தத் தொகையில், மத்திய மாகாணங்களுக்கு 77,900 - பவுண்டைத், துணைநிலை சிவில் சேவைகளை மேம்படுத்துவதற்காகவும், இதர பொது நோக்கங்களுக்காகவும் அது திரும்பத் தந்தது; மாகாணத்துக்குரிய பொதுப் பணிகளுக்காக சென்னைக்கு 20,000 பவுண்டு தந்தது; வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத்துக்கு மொத்தம் 3,26,000 பவுண்டும், இதில் 10,000 பவுண்டு அவுத்தில் கூடுதலுக்காகவும், மீதி 316,000 பவுண்டு உள்ளூர் வரி விதிப்பைக் குறைப்பதற்காகவும் தரப்பட்டது; இந்த உதவிகள் தவிர, ஒரு சாதகமான துவக்கத்திற்காக, வங்காளத்துக்கு 285,000 பவுண்டு; பர்மாவுக்கு 20,000 பவுண்டு; வடமேற்கு மாகாணங்களுக்கு முடிவதற்கு முன்பாக அவற்றின் மீதி

இருப்புடன் சேர்த்துக் கொள்வதற்காக இந்திய அரசு அளித்தது. ஆண்டுக்கு 496,000 பவுண்டு அளவுக்கான இந்த உதவிகள், பேரரசின் கருவூலத்துக்கு ஆண்டுக்கு 4,70,000 பவுண்டு என்ற ஆதாயத்தை, ஆண்டுக்கு 26,000 பவுண்டு இழப்பாக மாற்றிவிடும் என எதிர் பார்க்கப்பட்டது.¹

இது தொடர்பாக, 1879-80, 1880-1 ஆகிய ஆண்டுகளில், மாகாண அரசுகளின் மீது அறத் தீர்வையாக விதித்த தொகைகளை, இந்திய அரசு அவற்றுக்கே திருப்பி அளித்துவிட்டது என்பதும் கூட இங்கே நினைவுகூரத்தக்கது. 1882-இல், இத்தகைய தாராள நடவடிக்கைக்கு வழிவகுத்த மாற்றம் செய்யப்பட்டதற்குப் பின்னர் வழிவகுத்த மாற்றம் செய்யப்பட்டதற்குப் பின்னர் வெகு சீக்கிரத்திலே இந்திய அரசின் நிலவரத்தில் பின்னடைவு ஏற்பட்டு பாதிக்கப்பட்டது. மாகாண அரசுகளிடம் உள்ள மீதி இருப்புகளின் மீது அறத் தீர்வைகளை விதிக்க வேண்டிய அவசியம் 1886-7இல் மீண்டும் எழுந்தது. அந்த ஆண்டுக்கான நிதி அறிக்கையைத் தாக்கல் செய்த இந்திய அரசின் நிதி அமைச்சர் பின்வருமாறு வாதிட்டார்:

“22, 1885-6- க்கான மதிப்பீடுகள் தாக்கல் செய்யப்பட்டதிலிருந்து இந்திய நிர்வாகமும், நிதியும் ஒரு புதிய கட்டத்தில் நுழைந்துள்ளன. 1882-லிருந்து நாடு அனுபவித்து வந்த குறுகிய ஓய்வுக்காலம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. மத்திய ஆசியாவில் கடந்த சில ஆண்டுகளில் நடந்த சம்பவங்கள் மூலம், ஐரோப்பிய வல்லரசுகளில் ஒன்றும் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது; இந்தியாவின் மீது திணிக்கப்பட்ட நிலவரத்தின் காரணமாக, ராணுவ பலத்தை அதிகரிக்கவேண்டும் என்ற அவசியத்திலிருந்து அது தப்பமுடியவில்லை. நிகழவேண்டியிருந்த சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன; இவை மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் என்றவகையில், நமது மதிப்பீடுகளின் முகத்தை இவை மாற்றின. தொல்லைக்கு உள்ளாக மாட்டோம் என்று நாம் நம்பிக்கொண்டிருந்த உள்நாட்டு முன்னேற்றத்துக்கான அமைதி வழியிலிருந்து இவை பலவந்தமாக நம்மை வெளியே தள்ளின.”

இந்தப் புயலைச் சமாளிப்பதற்குப் பின்பற்றிய பல வழிகளில் ஒன்றாக, இரண்டாவது முறையாக, இந்திய அரசு மாகாணங்களின் ஆதாரங்களில் இருந்து தனக்காக உரிமையுடன் எடுத்துக்கொண்டது. மாகாணங்களின் மீதி இருப்புகளில் இருந்து எடுத்துக்கொண்டதன் மூலமாக 1886-7ல் 400,000 பவுண்டு தொகையை அது திரட்டியது. இந்தக் காலகட்டத்தில் மாகாண நிதி நிலவரம் பின்வரும் பட்டியலில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளது:

மகாணங்கள்	ஆண்டு உபரிகள், பற்றாக்குறைகள்				
	1882-3	1883-4	1884-5	1885-6	1886-7
	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு	பவுண்டு
மத்திய மாகாணங்கள்	33,775	76,212	18,047	22,080	115,656
பர்மா	171,207	-90,030	-89,725*	+	71,743
அசாம்	13,887	-5,216	-40,577	25,299	28,576
வடமேற்கு மாகாணங் கள் மற்றும் அவுத்	281,222	357,630	-69,276	-180,060	-12,408
பஞ்சாப்	-110,966	-15,765	-41,545	42,447	3,106
சென்னை	108,421	10,820	-87,284	146,692	-78,689
பம்பாய்	-149,894	-2,585	6,006	291,976	-161,369

* ஆண்டு முடிவில் இருப்பு எதுவும் இல்லை

+ சமநிலை

- ஆண்டின் நடப்புச் செலவை விடவும் நடப்பு வரிவருவாய் அதிகமாக இருந்ததால் கிடைத்த இருப்பு (இந்திய அரசின் ஆண்டு நிதி, வரிவருவாய்க் கணக்குகளில் இருந்து தொகுக்கப்பட்டது).

1882-3ஆம் ஆண்டில் மாகாண அரசுகளுடன் செய்து கொள்ளப் பட்ட ஒப்பந்தங்கள், நிலையான ஒதுக்கீடுகளுக்குப் பதிலாக பேரரசின் வரி வருவாய்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் முறையை அறிமுகப் படுத்தியதன் மூலம் முந்தைய ஒப்பந்தங்களில் இருந்து மாறு பட்டன; அதோடு மட்டுமின்றிக், காலவரம்பு என்ற இன்னொரு முக்கியமான அம்சத்திலும் அவை வேறுபட்டன. 1871-7 கால கட்டத்துக்கான மாகாண நிதித் திட்டத்தின் முடிவுகள் ஒரே பட்டிய லில் தரப்பட்டிருந்த போதிலும், பல்வேறு மாகாணங்களுடனான ஒப்பந்தங்கள் ஆறு வருஷ காலத்துக்குச் செய்யப்பட்டவை என்று கருதிவிடக்கூடாது. மாறாக, அவை ஓராண்டுக் காலத்துக்கு மட்டுமே செய்யப்பட்டவை; தொடர்ந்து புதுப்பித்ததன் மூலமாக 1877 வரை அவை நீடித்தன. முடிவுகள் ஒன்றாகித் தொடர்ச்சியான காலத்துக்கு தரப்பட்டதற்கு, அந்தக் காலகட்டத்துக்கு ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொள்ளப்பட்டன என்பது காரணம் இல்லை. மாறாக அவற்றுக்கு அடிப்படையாக விளங்கிய கோட்பாடு அந்தக் காலகட்டம் வரை நீடித்தது என்பதே காரணம் ஆகும். 1877-க்குப் பிறகு, சந்தேகத்துக் கிடமில்லாமல் அந்த ஒப்பந்தங்கள் நீண்ட காலத்துக்குச் செய்து

கொள்ளப்பட்டன. இரண்டு மாகணங்களுடன் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கும், மற்ற மாகாணங்களுடன் இரண்டிலிருந்து மூன்றாண்டுக் காலம் வரைக்கும் ஒப்பந்தங்கள் செய்துகொள்ளப்பட்டன. குறுகிய காலகட்ட முறையானது, நிலையான ஒதுக்கீட்டு முறையைப் போலவே, பேரரசின் கருவூலத்துக்கு மிகுந்த ஆதாயம் உடையதாக இருந்தது. ஏற்கனவே, மிகக்குறைவாக இருந்த பேரரசுகள் வைக்கும் கோரிக்கைகளுக்கு முதலில், திட்டவட்டமான வரம்பு கட்டுவதே இந்த ஒப்பந்தங்களின் குறிக்கோளாக இருந்தது என்பது இங்கே நினைவுகூரத்தக்கது. இந்த ஒப்பந்தங்களின் காலவரம்பு, இருந்ததை விடவும் நீண்டதாக இருந்திருக்குமானால், இந்தக் குறிக்கோள் சிறந்தமுறையில் செயல்பட்டிருக்கும் என்பது தெளிவு. ஆனால், நீண்ட காலவரம்பானது, ஒப்பந்தத்தின் வரிவருவாய்த் தரப்பை முன்னதாகவே மாற்றியமைப்பதன்மூலம் ஆதாயம் அடைவதற்குப் பேரரசின் கருவூலத்துக்கு உள்ள உரிமையை இழக்க வைத்திருக்கக் கூடும். வரவை இழந்து நீண்ட காலம் இருக்கவேண்டாம் என்ற எண்ணமே, ஒப்பந்தங்களின் கால வரம்பை இயன்ற அளவுக்குக் குறைக்கும்படியாக, இந்திய அரசை இதுவரை செயல்படுத்தி வந்தது. பேரரசின் கருவூலத்துக்கு எது ஆதாயமாக இருந்ததோ, அதுவே மாகாண அரசின் கண்ணோட்டத்தில் கடுமையான குறைபாடாக இருந்தது. ஒப்பந்தங்களின் குறுகிய காலவரம்பின் காரணமாக, மாகாண அரசுகள் தங்கள் வசமுள்ள நிதிகளைச் சேர்க்கப்பட்ட சேவைகளுக்கு வழங்கமுடியாத நிலையிலும், தங்கள் நிதி வரலாற்றில் ஒருபுதிய பக்கத்தைப் புரட்ட இயலாத நிலையிலும் இருந்தன. திட்டவட்டமான ஒரு நிதிக்கொள்கையை அவை உருவாக்க முடியாமல் இருந்தது. புதுப்பித்தலுக்கான புதிய நிபந்தனைகள் தங்களை அந்தக் கொள்கையை, பலன்களைக் கடுமையாகப் பாதிக்கும் வகையில் கைவிடவோ, திருத்தி அமைக்கவோ செய்யும்படியாக நிர்பந்திக்கக் கூடும் என்ற அச்சமே இதற்குக் காரணம். தனியொரு பட்ஜெட் என்பதை அது எந்த ஆண்டுக்குரியதோ, அந்த ஆண்டின் நிதி நிகழ்வுகள் குறித்த ஒரு பொது ஆய்வு என்பதற்கு மேல் எதுவும் இல்லை என்று கருதலாம். எனினும், ஆண்டுக்கு ஆண்டு பட்ஜெட்டுகளை உருவாக்குகிற பொருளாதார வல்லுநருக்கு, அவை முழுமையாக நிறைவேற்றப்படுவதை நோக்கிச் செல்லும் ஒரு திட்டவட்டமான கொள்கையாகக் காட்சியளிக்கின்றன. ஆனால், ஒரு கொள்கை அது எந்த அளவுக்கு விவேகமாக உருவாக்கப்பட்டாலும்கூட அதன் நிறைவேற்றத்துக்கு ஆதாரமான நிலைமைகளின் சமச்சீரான தன்மைக்கு விவேகமற்ற இடைஞ்சல்களை ஏற்படுத்துவதன் மூலமாக, அதைக்

குலைத்துவிடமுடியும். மாகாண நிதியின் சிறப்பான செயல்பாட்டை இந்தக் குறைபாடே சீர்குலைய வைத்தது. தொடர்ந்து புதுப்பிக்கும் நடவடிக்கையானது, பொதுவாக இடைஞ்சலை ஏற்படுத்தியது, இரண்டு ஒப்பந்தங்களுக்கு இடையிலான காலவரம்பு, உண்மையில் மிகவும் குறுகியதாக இருந்ததால், நிலவரத்துக்கு ஒரு நிலையான தன்மையை அளிக்க முடியவில்லை. குறுகியகால ஒப்பந்தத்தால் பேரரசின் கருவூலத்துக்கு ஏற்பட்ட சாதகங்கள், மாகாணநிதிக்கு, அதனால் ஏற்பட்ட பாதகங்களால் பெரிதும் எதிர்நிலையாக ஈடு கட்டப்பட்டன என்ற உண்மை விவரத்தை நன்கு மனதில் இருந்திய இந்திய அரசு, 1882-3இல் ஒப்பந்தங்களைத் திருத்தியமைத்த வேளையில், அவற்றின் காலவரம்பு ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு நீடிப்பதாக இருக்க வேண்டும் என்ற திட்டவட்டமான விதியை உருவாக்கியது; அதாவது, அமலாக்கத் தொடங்கி ஐந்தாண்டுகள் முடிவதற்கு முன்பாக, அவை மாற்றத்துக்கு உட்படாது.

1887-8 -இன் திருத்தியமைப்பு

இந்த விதிக்கு இணங்க, 1882-3இல் எட்டப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் 1887-இல் முடிவடைந்தன. அப்போது அவற்றைத் திருத்தியமைப்பதற்கு நடந்த முயற்சியிலும், அதைத் தொடர்ந்து நடந்த முயற்சிகளிலும், முற்றிலும் மாகாணத்துக்கும் முற்றிலும் பேரரசுக்கும் உரியவையாக இருந்த வரிவருவாய் இனங்கள், செலவு இனங்கள் ஆகிய இருபிரிவுகளையும் மாற்றக்கூடாது என்பது ஒரு விதியாகப் பின்பற்றப்பட்டது. 1882-இல் மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் அமைப்பு முழுமையாகத் திருத்தியமைக்கப்பட்டு, உறுதிப்படுத்தப்பட்டதிலிருந்து, பிரிவுகளாகப் பிரித்ததிலிருந்து, அவற்றை அப்படியே விட்டுவைக்கவேண்டும் என்பது ஏறக்குறைய ஒரு மரபாகிவிட்டது. திருத்தியமைக்கும் காலம் வந்தபோது திருத்தியமைக்கப்பட்ட ஒரே வரிவருவாய், செலவு இனங்கள், கூட்டாகப் பேரரசுக்கும் மாகாணத்துக்கும் உரியவை என்ற பெயரிலும், 'புகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட இனங்கள்' என்று வேறு பெயரிலும் அழைக்கப்பட்டு, மூன்றாவது பிரிவில் கீழ் வகைப்படுத்தப்பட்டிருந்த இனங்கள்தாம்.

1887-8 -இன் திருத்தியமைப்புப் பணியில், ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி, திருத்தியற்றதாக இருந்த பேரரசின் நிதி நிலவரம்தான், தீர்மானிக்கும் அம்சமாக இருந்தது. நிதி நிலவரத்தை மேம்படுத்துவதற்காகப், பத்திரத்தீர்வைகள் வரிவருவாயில் நான்கில் மூன்று பங்கும், கலால் வரிவருவாயில் நான்கில் ஒரு பங்கும், எடுத்துக் கொள்வதற்கும், இதே விகிதத்தில் இதே இனங்களின் கீழான

செலவுகளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கும் ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி அரசுகளுக்கும் அனுமதி அளிக்கும் வகையில், கூட்டுஇனங்களைப் பங்கிடுதல் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. பேரரசுக்கு நான்கில் மூன்று பங்கும், மாகாணத்துக்கு நான்கில் ஒரு பங்கும் செல்லும் வகையில் நிலவரிவருவாயின் விகிதாசாரங்களும் மாற்றி அமைக்கப்பட்டன. ஆனால் பேரரசு கருவூலத்தின் தேவைகள் பெருமளவு அதிகமாக இருந்தன. ஆகவே உப்பு, சுங்கம், வட்டி, நீர்ப்பாசனம், ரயில்வே முதலிய இதர இரு பிரிவுகளின் கீழான இனங்களையும் கூட இந்திய அரசு தனக்குச் சாதகமாகத் திருத்தியமைத்தது. பேரரசின் கருவூலத்துக்குக் கிடைத்த ஆதாயத்தின் விவரங்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன:

வரிவருவாய்	பேரரசின் பங்கு அதிகரிக்கப்பட்டது குறைக்கப்பட்டது.	நிகர ஆதாயம்
நில வரிவருவாய்	437,500	215,000
பத்திரத்தீர்வைகள் (பங்கு 1/2 லிருந்து 1/4 ஆகக் குறைக்கப்பட்டது)	-810,000	
கலால் (பங்கு 1/2-லிருந்து 3/4 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது)	947,500	
பர்மாவின் உப்பு வரிவருவாய், பேரரசுக்கு உரியதாக ஆக்கப்பட்டது	5,000	
பர்மாவின் சுங்க வரிவருவாய், பேரரசுக்கு உரியதாக ஆக்கப்பட்டது	155,000	
மதிப்பிடப்பட்ட வரிகள், பாதியாக பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன	-290,000	
அரசு ரயில்வேயின் மொத்த வருமானம்	-310,000	
நாக்பூர் சட்டிஸ்கர்		
பாட்னா-கயா		
கான்பூர்-அச்சென்யரா		
கிழக்கு வங்காளம், மாகாணத்துக்கு உரியதாகப்பட்டது	-540,000	

செலவுகள்	அதிகரிக்கப்பட்டது / குறைக்கப்பட்டது	நிகர ஆதாயம்
நிலவரிவருவாய், நிலஅளவை குடியிருப்பு முழுவதும் மாகாணத்துக்கு உரியதாக்கப்பட்டது	145,000	}
பம்பாயில் உப்பு பேரரசுக்கு உரியதாக்கப்பட்டது	-90,000	
பம்பாயில் சுங்கம் பேரரசுக்கு உரியதாக்கப்பட்டது	-50,000	
அரசு ரயில்வேக்கள் - செயல்பாட்டுச் செலவுகள் : மாகாணத்துக்கு உரியதாக்கப்பட்டவை	305,000	395,000
பேரரசுக்கு உரியதாக்கப்பட்டவை	-215,000	}
வட்டி-மாகாணமயமாக்கப்பட்டவை	-70,000	
பேரரசு மயமாக்கப்பட்டவை	-65,000	
நீர்ப்பாசனம்- மாகாணமயமாக்கப்பட்டவை, வங்காளம்	65,000	}
-மாகாணமயமாக்கப்பட்டவை, சென்னை	230,000	
சேர்க்கவும்		
கணக்கிடப்படாத சிறிய கணக்கு இனங்கள்	- - -	20,000

பேரரசின் கருவூலத்துக்குக் கிடைத்த இந்த ஆதாயம் பல்வேறு மாகாணங்களுக்கு மத்தியில் பின்வரும் வகையில் பிரித்தளிக்கப்பட்டது:

மாகாணங்கள்	1862 மற்றும் 1887-இன் ஒப்பீட்டின் அடிப்படையில் மதிப்பிடப்பட்ட, மாகாணத்துக்குரிய பிரதான வரிவருவாய் இனங்களின் வருடாந்திர ஆதாரங்களின் அதிகரிப்பு			1887 - ன் திருத்தியமைப்பினால், வருடாந்திர மாகாண ஆதாரங்கள் கீழ்வரும் தொகை அளவுக்கு குறைக்கப்பட்டன
	நிலவரி வருவாய்	அஞ்சல் தலைகள், கலால்	மொத்தம்	
மத்திய மாகாணங்கள்	பவுண்டு 2,200	பவுண்டு 45,500	பவுண்டு 47,700	பவுண்டு 15,600
பர்மா	4,700	9,200	13,000	...
அசாம்	22,300	21,300	43,600	24,600
வங்காளம்	19,200	171,550	190,750	103,600
வடமேற்கு மாகாணங்கள்	8,000	130,150	138,150	100,000
பஞ்சாப்	32,800	23,100	55,900	...
சென்னை	27,750	142,550	150,300	174,400
பம்பாய்	99,000	198,550	297,550	221,900
மொத்தம்	195,950	741,900	937,850	640,100

பர்மாவுக்கு அது 10,000 பவுண்டை விட்டுத் தராமல் இருந்திருக்குமானால் இது பேரரசின் கருவூலத்துக்கு நிகர ஆதாயமாக இருந்திருக்கும். மாறாக இதனால், நிகர ஆதாயம் ஆண்டுக்கு 530,100 பவுண்டாக குறைந்தது.

வெவ்வேறு மாகாணங்களின் ஆண்டு உபரிகள், பற்றாக குறைகளைத் தனித்தனியாகத் தருகிற பின்வரும் பட்டியலில் இருந்து, 1887-92 காலகட்டத்தில் மாகாண நிதியின் நிலையை மதிப்பிடலாம்:

மாகாணம்	ஆண்டு உபரிகள், பற்றாக்குறைகள்				
	1887-8	1888-9	1889-90	1890-1	1891-2
	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.
மத்திய மாகாணங்கள்	13,148	22,583	-12,332	-31,573	17,540
பர்மா	77,028	11,560	64,072	106,216	50,598
அசாம்	7,751	26,343	20,090	-17,871	31,185
வங்காளம்	131,007	-65,792	102,547	-120,377	-11,934
வடமேற்கு மாகாணங்கள்	-53,900	45,949	102,710	-12,544	-4,399
பஞ்சாப்	12,446	32,142	29,264	31,367	-1,719
சென்னை	105,371	113,932	144,571	-136,739	-241,770
பம்பாய்	-24,574	18,322	41,361	-123,887	-53,189

இந்திய அரசின் வருடாந்திர நிதி, வரிவருவாய்க் கணக்குகளில் இருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

1892-3-இன் திருத்தியமைப்பு

ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை திருத்தியமைத்தல் என்ற விதியின் கீழ் மாகாண ஒப்பந்தங்கள் அடுத்து 1882-3-ல் திருத்தியமைக்கப்பட்டன. அந்த ஆண்டிலிருந்து தொடங்கவிருந்த புதிய ஒப்பந்தங்கள், கோட்பாட்டில் 1887-8-இன் ஒப்பந்தங்களிலிருந்து வேறு படவில்லை. கூட்டு வரிவருவாய்களிலான பங்குகள், மாகாணமயமாக்கப்பட்ட ஆதாரங்களின் அதிகரித்துவரும் பலன்களில் இருந்து பேரரசின் கருவூலத்துக்குப் பெரிய அளவுக்கு ஆதாயம் கிடைக்கும் வகையில் மாற்றியமைக்கப்பட்டது. பங்குகளை மாற்றியமைத்ததன் மூலம் இந்தத் திருத்தியமைப்பில் பேரரசின் அரசாங்கத்துடன் பின்வரும் தொகையை எடுத்துக்கொள்ளும் என்று மதிப்பிடப்பட்டது:

மாகாணம்	1887-8-லிருந்து 1891-2 வரையிலான ஒப்பந்த மதிப்பீட்டுடன் ஒப்பிட்டதில் 1891-2-ல் (திருத்தப்பட்ட மதிப்பீடு) வரி வருவாய் அதிகரிப்பு	இந்திய அரசு எடுத்துக் கொள்ளும் தொகை
	ரூ.	ரூ.
மத்திய மாகாணங்கள்	119,200	22,700
கீழ் பர்மா	234,900	58,900
வங்காளம்	517,700	51,900
வடமேற்கு மாகாணம், அவுத்	53,300	56,900
பஞ்சாப்	195,400	41,000
சென்னை	313,200	103,800
பம்பாய்	399,200	131,100
அசாம்	99,800	...
மொத்தம்	2,042,700	406,300

ஆனால் பேரரசின் கருவூலத்துக்கான இந்த ஆதாயம், அடுத்து வரும் காலகட்டத்துக்கான வழக்கமானது என்று மதிப்பிடப்பட்ட மாகாணங்களின் செலவுகளுக்கும், அவற்றிடம் விட்டு வைக்கப்பட்ட வழக்கமானது என்று மதிப்பிடப்பட்ட வரி வருவாய்களுக்கும் இடையிலான சமநிலையைப் பாதித்தது. வழக்கமான செலவுக்கும், வழக்கமான வரிவருவாய்க்கும் இடையில் மீண்டும் சமநிலையை ஏற்படுத்துவதற்காக இந்திய அரசு ஏற்கனவே கைவிடப்பட்ட நிலையான தகவமைப்பு ஒதுக்கீடுகள் முறைக்கு மீண்டும் திரும்பியது. ஆகவேதான், ஒப்பந்தக்காலத்தில் வழக்கமானது என்று மதிப்பிட்டதிலிருந்து உண்மையான வரிவருவாய்களும், கட்டணங்களும் விலகிநின்ற அதேவேளையில், ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் பேரரசின் அரசாங்கம் அனுமதித்த தகவமைப்பு

1896-97 இன் திருத்தியமைப்பு

மாகாண நிதியில் ஏற்பட்ட இந்தத் தந்தம், 1892-இல் வழங்கப் பட்டதைவிடவும் உயர்ந்த நிலையில் மாகாணங்களுக்குச் செலவுகளையும், வரிவருவாய்களையும் வழங்க அனுமதித்ததன் மூலம், 1896-7இன் திருத்தப்பட்ட ஒப்பந்தங்களில் ஓரளவுக்கு அகற்றப் பட்டது. பின்வரும் பட்டியல், பழைய, புதிய நிலையிலான செலவுகளை அவற்றுக்கு இடையிலான சதவீத வேறுபாட்டுடன் எடுத்துக் காட்டுகிறது:

மாகாணங்கள்	நிலையான நிகர செலவுகள்		
	1892	1897	சதவீத அதிகரிப்பு
	ரூ.	ரூ.	
மத்திய மாகாணங்கள்	653,300	710,700	8.8
கீழ் பர்மா	1,064,600	1,206,100	13.3
அசாம்	467,600	564,900	20.8
வங்காளம்	2,816,700	3,125,500	10.9
வடமேற்கு மாகாணங்கள்	2,125,400	2,428,700	9.6
பஞ்சாப்	1,384,600	1,537,300	11.0
சென்னை	2,054,800	2,238,600	8.9
பம்பாய்	2,049,500	2,544,100	5.6
மொத்தம்	13,066,500	14,355,900	9.9

புதிய, உயர்த்தப்பட்ட செலவுகளின் நிலையானது, கூட்டு வரிவருவாய்களில் பேரரசுக்கும், மாகாண அரசுகளுக்கும் உரிய

பங்குகளைத் திருத்தியமைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தியது. ஆனால் மாகாணங்களுக்குப் பெருமளவு ஆதாரங்களை வழங்கும் வகையிலும், அதே வேளையில், இயன்ற அளவுக்கு நிலையான ஒதுக்கீடுகளைச் செய்யும் அவசியத்தை இல்லாமல் ஆக்கும் வகையிலும் மாற்றத்தை வகுக்க வேண்டியிருந்தது; பெருமளவு விலான நிலையான ஒதுக்கீடுகள் மாகாண நிதியின் ஆதாரத் தரப்பை ஒரு அசௌகரியமான அளவுக்குத் தனதுசெலவில் இறுக்கமானதாக ஆக்கியதை இந்திய அரசு உணர்ந்தது. மாகாண பட்ஜெட்டுகளில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த செலவுகளிலான மாற்றங்கள் வரிவருவாய்களின் அதிகரிப்பைவிடவும் அதிகமானதாக இருக்குமானால் ஒரு கடினமான நிலவரம் ஏற்படுவதைத் தவிர்க்கும் வகையில், உதவிகளை வழங்க வேண்டிய அவசியக்கடமை அதற்கு ஏற்பட்டது. இரண்டாவதாக, இந்த நிலையான ஒதுக்கீடுகள், பின்தங்கிய மாகாணங்களுக்கும் மிகவும் முன்னேறிய மாகாணங்களுக்கும் இடையில் குறிப்பிட்ட அளவு ஏற்றத்தாழ்வையும் உருவாக்கின. முன்னேறிய மாகாணங்களில், பின்தங்கிய மாகாணங்களில் இருந்ததைவிடவும் ஒப்புநோக்கில் நிலையான ஒதுக்கீடுகள் அவற்றின் ஆதாரங்களில் சிறிய பகுதியாகவே அமைந்திருந்தன; வரி வருவாய்கள் பெருகினால் மட்டுமே மாகாணங்களில் பெரிய அளவுக்குச் செலவுகளை மேற்கொள்ளமுடியும் என்பதால், பெருகும் தன்மைஉடைய ஆதாரங்களை பெரும்பகுதியாகக் கொண்ட முன்னேறிய மாகாணங்கள், இறுகிய தன்மை கொண்ட பின்தங்கிய மாகாணங்களைவிட மிகவும் சாதகமான முறையில் நடத்தப்பட்டன. இது எப்படியிருந்திருக்க வேண்டுமோ அதற்கு நேர்மாறானது என்பதை இந்திய அரசு சரியாகவே உணர்ந்தது; ஏனெனில், முன்னேறிய மாகாணங்களை விடவும், பின்தங்கிய மாகாணங்களின் தேவைகள் மிகவும் அவசரமானவை என்ற உண்மையை அது கருத்தில் எடுத்துக்கொண்டது. இந்த முறை கேட்டை அகற்றும் நோக்கில் இந்திய அரசு, கடந்தமுறை திருத்தியமைத்தபோது செய்த நிலையான ஒதுக்கீடுகளைக் குறைத்ததன் மூலம், கூட்டுவரிவருவாய்களில் பின்தங்கிய மாகாணங்களின் பங்குகளை உயர்த்தியது. நில வரிவருவாயில் .25 என இருந்ததற்குப் பதிலாக பஞ்சாபுக்கு .4, மத்திய மாகாணங்களுக்கு .5 என்று அது உயர்த்தி அளித்தது. நிலவரிவருவாயில் பர்மாவுக்கான பங்கு .66 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. மேல் பர்மா இணைக்கப்பட்டதன் காரணமாக அதிகச் செலவுக்கு வழிவகுப்பதற்காகவும், அதிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ரயில்வே வரிவருவாய்க்குப் பதிலாகவும், கலால் வரியில்

.25 என்று மட்டுமே இருந்ததற்குப் பதிலாக .5 எடுத்துக்கொள்ள பர்மா அனுமதிக்கப்பட்டது. வடமேற்கு மாகாணங்களின் நிதிநிலவரம் மிகவும் மகிழ்ச்சி அளிப்பதாக இல்லை. 1892-க்கும் 1897-க்கும் இடையில் அதன் மிகவும் மந்தகதியில் 2 சதவீதம் என்ற அளவில் மட்டுமே முன்னேறியது. 1892-இன் திருத்தியமைப்பின்போது வடமேற்கு மாகாணங்கள் நடத்தப்பட்ட விதமும் ஓரளவு நியாயமற்றதாகவே இருந்தது. இந்த திருத்தியமைப்பில், அதனுடைய நிலையான செலவுகளைக் காட்டிலும் வரிவருவாய் 5 லட்சம் குறைவுபட்டது; இது அதன் இருப்புகளைக் குறைத்ததன் மூலம் சரி செய்யப்பட்டது. இதற்கான திருத்தங்களைச் செய்வதற்காக, வடமேற்கு மாகாணங்களுக்குச் சாதகமான முறையில் நிலவரி வருவாய் பங்குகளை இந்திய அரசு மாற்றி மறு-விநியோகம் செய்தது. இதற்கும் மேலாக, பொருளாதார ரீதியில் சுயேச்சையாகச் செயல்படக்கூடிய மாவட்ட நிதிகளை உருவாக்குவதற்கு வசதியாக, 1897-8 ஆம் ஆண்டில் அந்த மாகாணத்துக்கு இந்திய அரசு 4 லட்சம் மானியம் வழங்கியது. இந்த மாவட்ட நிதிகளை நிறுவும் பணி, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் இதர மாகாணங்களில் நெடுநாட்களுக்குமுன்பே செய்து முடிக்கப்பட்டுவிட்டது. பின்தங்கிய மாகாணங்களையும், முன்னேறிய மாகாணங்களையும் சமமாக நடத்துவதற்குப் பொருத்தமான ஒரே வழி அவற்றைச் சமத்துவ மற்ற வகையில் நடத்துவதுதான் என்று புரிந்து கொள்ளப்பட்டது. எனவே, வங்காளம், சென்னை, பம்பாய் ஆகிய மிகவும் முன்னேறிய மாகாணங்களின் ஒப்பந்த விதிகளைத் திருத்தியமைப்பில் தாராளம் குறைந்த அணுகுமுறை பின்பற்றப்பட்டது. பின்தங்கிய மாகாணங்களைக் காட்டிலும், விகிதாசாரத்தில் சிறிய அளவுக்குச் செலவுகளை அதிகரித்துக்கொள்ள அவை அனுமதிக்கப்பட்டன; வரிவருவாய்களில் அவற்றின் பங்கும் சிறிதளவு குறைக்கப்பட்டது. மேலே தரப்பட்ட புள்ளி விவரங்களிலிருந்து இதை அறியலாம்.

இந்தத் த்திருத்தியமைப்பின்போது, பேரரசின் கருவூலத்துக்கான ஆதாயம் நடைமுறையில் மிகச் சிறியதாக இருந்தது.

1877-இல் செலவுக்குறைப்பின் மூலம் இதற்குக்கிடைத்த மொத்த ஆதாயம் ஆண்டுக்கு 40 லட்சம்; 1882 இல் பேரரசின் அரசாங்கம் மிகுந்த செழிப்புடன் இருந்தது; ஆதாயத்துக்குத் திட்ட

மிடுவதற்குப் பதிலாகப் பேரரசின் ஆண்டு வரிவருவாயிலிருந்து 26 லட்சத்தை அது மாகாணங்களிடம் ஒப்படைத்தது. ஆனால் 1887-இல் 63 லட்சத்தையும், 1892-இல் 46 லட்சத்தையும் அது திரும்ப எடுத்துக் கொண்டது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தின்போது, முன்னேறிய மாகாணங்களிடம் இருந்து என்ன எடுத்துக் கொண்டதோ அதைப் பின்தங்கிய மாகாணங்களுக்கு அது தந்துவிட்டதால், அதற்கு ஆதாயம் என்பது எதுவும் இல்லை.

ஒப்பந்த விதிகள் நியாயமானவை ஆகவும், தாராளமானவை ஆகவும் இருந்தன; ஒப்பந்தக்காலம் முழுவதையும் பாதித்த வழக்கத்துக்கு மாறான நிலைமைகளின் காரணமாக, ஏராளமானவை ஆக இருந்தபோதிலும் மாகாணங்களில் ஆதரவாளர்கள் மாகாணங்களின் தேவைகளுக்கு ஈடுகொடுக்கவில்லை என்பதால், அவற்றிடமிருந்து பெருமளவுக்கு எதிர்பார்க்கப்பட்டது. 1896, 1897-ஆம் ஆண்டுகளின் பஞ்சத்தால் வெவ்வேறு அளவுக்கு அனைத்து மாகாணங்களும் பாதிக்கப்பட்டன. வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத், மத்திய மாகாணங்கள், பர்மா ஆகியவற்றில் அதன் விளைவு மிகக் கடுமையாக இருந்தது. சென்னை, வங்காளம், பஞ்சாப் ஆகியவற்றில் கடுமையாகவும், பர்மாவில் ஓரளவுக்கும் இருந்தது. மாறாக, 1899, 1900-ஆம் ஆண்டுகளின் பஞ்சம் பம்பாய், மத்திய மாகாணங்கள் ஆகியவற்றை மிக மிகக் கடுமையாகவும், பஞ்சாபை மிகக் கடுமையாகவும், பிற மாகாணங்களை ஓரளவுக்கும் பாதித்தது. இந்த இரண்டு பஞ்சங்களாலும் பாதிக்கப்படாத போதிலும் 1897 ஜூனில் நிகழ்ந்த மாபெரும் நிலநடுக்கத்தால் அசாம் மிகக் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டது. பஞ்சத்துடன், கொள்ளை நோயான பிளேகினாலும் பெரும் அழிவும், உயிரிழப்பும் நேர்ந்தன. இந்த எதிர்பாராத பேரிடர்களால், தடுப்பு நடவடிக்கைகளுக்காக எல்லா மாகாணங்களும் தனிச்செலவுகளைச் செய்யவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஒப்பந்தக் காலத்துக்கு என நிர்ணயிக்கப்பட்ட நிலையான வரி வருவாயில் இதற்கெனத் தனி ஒதுக்கீடு எதுவும் செய்யப்படவில்லை. இந்த எதிர்பாராத பேரிடர்களால் ஆன செலவுகள், வழக்கத்துக்கு மாறான தன்மை கொண்டதால், பேரரசுக்கு உரிய செலவுகளாகக் கருதப்பட்டு, பேரரசின் கருவூலத்திலிருந்து கொடுத்துத் தீர்க்கப்பட்டன; இந்த அளவுக்கான உதவியும் கூடத் தேவைக்கு நிகரானதாக இல்லை; பக்கம் 239 -ல் காட்டியுள்ளபடி மாகாணங்களின் வரிவருவாய்களுக்கு உதவும் வகையில் விசேஷ மானியங்களை அளிக்க வேண்டிய பொறுப்பு இந்திய அரசுக்கு ஏற்பட்டது.

ஆகவே, இந்திய அரசுக்குப் பஞ்ச நிவாரணத்துக்கான செலவுகளை ஏற்கவேண்டிய பொறுப்புடன், அந்தக் காலகட்டத்தின் அசாதாரண நிலைமைகளின் காரணமாக மாகாண அரசுகளால் நிறுத்திவைக்கப்பட்ட அல்லது முடக்கப்பட்ட பயனுள்ள பொதுச் சேவைகளுக்காகவும் மீண்டும் சமநிலையை ஏற்படுத்துவதற்காகவும் நிதி வழங்கவேண்டிய பொறுப்பும் இருந்தன. அந்தக் காலகட்டம் முழுவதும் பேரரசின் நிதி நிலவரம் மிகுந்த செழிப்புடன் இருந்ததால் இந்த உதவிகள் அனைத்தையும் பேரரசின் அரசாங்கத்தால் அளிக்கமுடிந்தது. பொதுவாக அரசாங்கங்கள் எப்போதும் இல்லாமையில் இருந்தாலும், பேரரசு நிதியின் உபரிகள் நேரத்துக்கு கைகொடுக்கும் ஆதாரமாக இருந்தன. அவற்றைப் பாராட்டத்தக்க வகையில் செலவுசெய்ததால், அவற்றின் பயன்பாடு இருமடங்காக அதிகரித்தது. பயனுள்ள பொதுப்பணிகளுக்காக அவற்றை மானியங்களாக வழங்கியதோடு, பேரரசு அரசாங்கத்திடம் தேவைக்குமேல் இருந்த நிதிகள் மாகாணங்களுக்கு உதவும் வகையில் பின்வரும் கூடுதல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டன:

- 1) பேரரசின் நிலவரி வருவாயில் ரூ.50,94,000 தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது; மாகாண அரசுகளுக்கு அவற்றின் பங்காகத் தந்தது ரூ. 59,81,000; எல்லாம் சேர்ந்து மொத்தம் ரூ.1,10,75,000.
- 2) மத்திய மாகாணங்களில் பந்தாரி வரியை ரத்து செய்ததால் ஆண்டுக்குச் செலவு ரூ.7,000.
- 3) அஜ்மீரில் நிலவரி வாயில் 10 சதமாக இருந்த பட்வாரி வரி $6\frac{1}{4}$ சதமாகக் குறைக்கப்பட்டது; உள்ளூர் வரிவருவாயாகச் செலுத்தப்பட்ட தொகை ரூ. 13,000, ஆனால் உள்ளூர் நிதிக்குத் தரப்பட்ட பங்களிப்பு ரூ. 23,000.¹

மாகாணங்களின் வரிவருவாய்களுக்கு உதவும் வகையில் அளிக்கப்பட்ட இந்த பல்வேறு பங்களிப்புகளைக் கருத்தில் எடுத்துக் கொண்டு, அந்த ஒப்பந்தக் காலத்தில் மாகாண நிதி நிலவரத்தை எடுத்துக்காட்டும் பின்வரும் பட்டியல் தரப்பட்டுள்ளது:

1. இந்திய அரசின் நிதி அறிக்கை, 1902 -3, பக்கம். 146.

மாகாணங்கள்	மாகாணங்களின் உபரிகள் அல்லது பற்றாக்குறைகள்						
	1897-8	1898-9	1899-1900	1900-1	1901-2	1902-3	1903-4
	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.
மத்திய மாகாணங்கள்	(அ)	12,288	-1,22,863	(அ)	22,42,408	-705	-7,40,742
பர்மா	1,60,435	4,11,494	26,14,312	35,16,220	7,55,265
அசாம்	-45,580	86,742	-8,15,488	-86,829	1,47,353	10,08,393	11,40,517
வங்காளம்	-3,03,250	2,19,449	7,01,899	4,43,224	6,44,170	6,33,640	87,23,496
வடமேற்கு மாகாணங்கள்	(அ)	3,28,562	7,53,815	8,04,789
பஞ்சாப்	-2,278	1,15,379	-16,53,794	(அ)	14,96,350	10,28,770	6,74,860
சென்னை -	1,57,707	1,60,706	-17,58,029	-3,21,013	40,41,297	-15,810	52,40,809
பம்பாய்	-1,29,663	1,00,427	-15,04,271	(அ)	58,23,235	-24,23,235	-1,23,000
ஆக்ராவின் உ.பி மற்றும் அவுத்	-9,63,785	-64,372	37,11,281

(அ) பட்ஜெட் சமநிலை காரணமாக இறுதி இருப்பு எதுவும் இல்லை. இந்திய அரசின் ஆண்டு நிதி, வரிவருவாய்க் கணக்குகளில் இருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

மாகாணங்களுக்கு உதவியாக அளிக்கப்பட்ட பேரரசின் சிறப்பு மானியங்கள்*

ஆண்டு	இந்தியா	மத்திய மாகாணங்கள்	அசாம்	வங்காளம்	வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத்	பஞ்சாப்	சென்னை	பம்பாய்	பர்மா
1897-98 ...	ரூ.	ரூ. 7,72,000	ரூ. 8,00,000	ரூ.	ரூ. 10,27,000	ரூ.	ரூ.	ரூ. 12,18,000	ரூ.
1898-99	5,00,000	18,00,000	17,00,000	10,00,000	5,00,000	16,96,000	48,75,000
1899-1900...	19,32,000	95,000	3,49,000	34,37,000
1900-01	34,15,000	5,98,000	64,79,00
1901-02	26,89,000	2,00,000	12,40,000	32,14,000	91,00,000
		6,50,000	4,00,000	8,00,000	6,00,000	4,00,000
1902-3 1		2,00,000	1,00,000	10,00,000	5,00,000	4,00,000	8,00,000	6,00,000	4,00,000
2	அ 70,000	2,00,000	2,80,000	6,00,000	4,50,000	5,00,000	5,50,000	5,50,000
3	ஆ 1,00,000	2,00,000	1,50,000	3,50,000	3,00,000	3,50,000	3,50,000
1903-4 1	...	2,00,000	1,00,000	10,00,000	5,00,000	4,00,000	8,00,000	6,00,000	4,00,000
2	...	5,00,000	5,00,000	2,00,000	3,00,000	10,00,000	5,00,000	10,00,000
3	...	1,90,000	1,11,000	...	2,26,000	2,76,000	3,50,000	3,50,000

1902-3 - இன் திருத்தியமைப்பு

மாகாணங்களுடன் 1897-இல் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தங்கள் சாதாரணமாக 1902-03-இல் முடிவடைந்திருக்கவேண்டும். வருகின்ற ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் மாகாணங்களுக்காவ நிலையான செலவுகளை வரையறுப்பதே, காலவரம்புப்படியான இந்தத் திருத்தியமைப்பில் பிரதான நடவடிக்கையாகும். கடந்த ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் செய்யப்பட்ட சராசரி செலவையே, வரும் ஐந்தாண்டுக் காலத்துக்கான நிலையான செலவாக எடுத்துக் கொள்ளுதல் என்பதே இந்த வரையறுப்புக்கான உத்தேச, உடனடி வழிமுறையாகப் பின்பற்றப்பட்டது. முந்தைய ஐந்தாண்டுகளிலும் பிந்தைய ஐந்தாண்டுகளிலும் சம்பவங்கள் ஒரேவிதமாக இயல்பாக இருக்குமானால், இந்த வழிமுறையில் மொத்தத்தில் தவறு ஏதும் இருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால், நாம் பார்த்தது போல, கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் முற்றிலும் வழக்கத்து மாறானவையாக இருந்ததால், எந்த ஒரு நம்பகமான கணக்கீட்டுக்கும், அதை ஓர் அடிப்படையாக எடுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே, பாதுகாப்பாக இருக்கும் வகையில், மாகாண ஒப்பந்தங்களை ஒட்டுமொத்தமாக திருத்தி அமைக்கும் முன்பாக, இயல்பான காலகட்டம் திரும்பும் வரை காத்திருப்பது விரும்பத்தக்கது என்று இந்திய அரசு கருதியது. ஆகவே, 1902-03-இல் மேற்கொள்ளவேண்டிய திருத்தியமைப்பு, பர்மாவைத் தவிர மற்ற மாகாணங்களில், தள்ளிவைக்கப்பட்டது. 1896-7-இன் ஒப்பந்தங்கள் மிகச் சமத்துவமான கணக்கீடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தபோதிலும், மற்ற மாகாணங்களுடன் ஒப்பிடுகையில் அந்த ஒப்பந்தம் பர்மாவுக்கு முறையற்ற வகையில் சாதகமாக இருந்தது. எந்த அளவுக்கு அதனுடைய வரிவருவாய்கள் அதன் செலவுகளை விட அதிகமாக இருந்தது என்பதைப் பின்வரும் பட்டியல் காட்டுகிறது:

	1897-8லிருந்து 1901-2 வரையில் ஒப்பந்தத்துக்கான மதிப்பிடப்பட்ட நிலையான அளவு	1902-3-க்கான மதிப்பீடுகள்	வித்தியாசம்
	ரூ.	ரூ.	ரூ.
வரிவருவாய்கள்	2,93,81,000	3,73,86,000	80,05,000
செலவுகள்	2,93,81,000	3,31,86,000	38,05,000
உபரி	...	42,00,000	...

இந்தப் பலன்கள் தொடருவது பேரரசுக்கு நியாயமற்றது என்றும் இதர மாகாணங்களுக்கு அநீதியானது என்றும் உணரப் பட்டது. இதற்கேற்ப ஒரே நேரத்தில் திருத்தியமைக்க வேண்டும் என்று நிறுவப்பட்டவிதி இருந்தபோதிலும், 1902-03-இல் அதற்கான சந்தர்ப்பம் வந்தபோது, பர்மா மாகாணத்தின் நிதி ஒப்பந்தம் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. இந்தத் திருத்தியமைப்பின் பயனாக, கூட்டுவரி வருவாய்களில் மாகாணத்துக்கு உரிய பங்குகளைத் தகவமைத்ததன் மூலம் இந்த உபரியை இந்திய அரசு எடுத்துக்கொண்டது. நிலவரி வருவாய்களில் பங்கு மூன்றில் இரண்டு என்பதிலிருந்து ஒன்றரை ஆகவும், கலால் வரியில் ஒன்றரை என்பதிலிருந்து மூன்றில் ஒன்றாகவும் குறைக்கப்பட்டது; ஏற்கனவே மாகாணத்துக்கு உரிய தாக்கப்பட்ட செலவினங்களுடன் வேறுசில சிறிய இனங்கள் சேர்க்கப்பட்டன. இந்த மாற்றங்களின் மூலமாக, 1903-1906-க்கான புதிய ஒப்பந்தத்தில் பர்மாவின் நிலையான வரிவருவாய்களும், செலவுகளும் பின்வரும் மொத்த அளவை எட்டின:

வரிவருவாய்கள்	தகவமைப்பு ஒதுக்கீடு	மொத்த வரி வருவாய்கள்	மொத்த செலவுகள்
ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.
2,78,31,000	53,02,000	3,31,33,000	3,31,33,000

திருத்தியமைக்கப்பட்ட மற்றொரு மாகாணத்தின் ஒப்பந்தம் பஞ்சாபினுடையதாகும்; ஆனால், இதற்கான காரணம் வேறு. வடமேற்கு மாகாணங்களின் கீழான பிரதேசமான வடமேற்கு எல்லை மாகாணங்கள் என்றும், ஆக்ரா மற்றும் அவுத் ஆகியவற்றின் ஐக்கிய மாகாணங்கள் - அதாவது ஐ.மா - என்றும் பிரிக்கப்பட்டன. இதனுடன், பஞ்சாபிலிருந்து சில மாவட்டங்கள் பிரிக்கப்பட்டுப், புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட வட-மேற்கு எல்லை மாகாணங்களுடன் சேர்க்கப்பட்டன. இதனால் மாகாணத்தின் வரிவருவாய்களும், செலவுகளும் மாற்றி அமைக்கப்பட்டவை தவிர, ஒப்பந்தம் எந்த வகையிலும் முழுமையாகத் திருத்தியமைக்கப்படவில்லை. இந்த மாற்றங்கள், தகவமைப்பு ஒதுக்கீடுகளில் தேவையான திருத்தங்களைச் செய்வதோடு மட்டும் நின்றுவிட்டன.

1904-5 இன் அரை - நிரந்தரத் திருத்தியமைப்பு

மேலே கூறப்பட்ட விதிவிலக்குகள் தவிர, 1897-இன் ஒப்பந்ங்கள் 1904-ஆம் ஆண்டின் இறுதிவரைக்கும் நீட்டிக்கப்பட்டன. மேலே விளக்கப்பட்டதுபோல, திருத்தியமைப்பு ஒத்திவைக்கப் பட்டதற்கான முக்கிய காரணம் 1901-2-ஆம் ஆண்டில் நிலவிய அசாதாரண நிலைமைகள்தான். ஆனால், திருத்தியமைப்புக்கான எந்தவொரு முயற்சியையும் மேற்கொள்வதற்கு முன்பாக, இயல்பு நிலைமைகள் திரும்ப வேண்டும் என்று இந்திய அரசு மிகவும் விரும்பியதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. அந்தக் கால கட்டத்தில்தான், மாகாண நிதியில் ஒரு நிரந்தரத்தன்மையை அறி முகப்படுத்த இந்திய அரசு திட்டமிட்டிருந்தது. ஆண்டு பட்ஜெட் முறை மாகாண நிதியின் அடிப்படை என இருந்ததற்குப் பதிலாக, 1881-இல் ஐந்தாண்டு பட்ஜெட் முறை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரப்பட்டது; இதில் தொடர்ச்சி, நிலையான தன்மை என்ற திசை வழியில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றம் இருந்தாலும், இது முற்றிலும் போதுமானதாக இல்லை என்று கருதப்பட்டது. ஐந்தாண்டுக் காலத்தில் ஆதார வளங்களை வெற்றிகரமாகப் பராமரித்ததாலும், செலவுகளில் சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடித்ததாலும் கிடைத்த பலன்களை மாகாண அரசுகள் சுதந்திரமாக அனுபவிப்பதற்கு இதன்கீழ் வாய்ப்பு அளிக்கப்பட்டது. எந்த அளவு நீடிக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு இது பயனுள்ளதாக இருந்தாலும், இந்தக் காலக்கெடு மாகாணநிதியின் மீது மிகுந்த கேடுபயக்கும் விளைவினை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இருந்தது. ஐந்தாண்டு பட்ஜெட் முறையின் கீழ், புதிய நிலைமைகளை உணர்ந்ததன் பயனாக மாகாண அரசுகள், முதல் சில ஆண்டுகளுக்கு வரிவருவாய்களை விடவும் செலவுகள் மிகுந்து விடாமல் பார்த்துக்கொள்ளும் வகையில் சிக்கனமாகவும், கடைசி சில ஆண்டுகளுக்கு நிலையான அளவை விடவும் செலவுகள் சுருங்கிவிடாமல் பார்த்துக்கொள்ளும் வகையில் அளவுக்கு மீறி செலவு செய்வதாகவும், அவற்றின் ஒப்பந்தங்களைத் திருத்தி அமைக்கும்போது இந்திய அரசு ரத்து செய்வதற்கு ஏற்றவகையில் பெரும்பகுதியை விட்டுவைப்பதாகவும் நடந்துகொண்டன. ஐந்தாண்டுகள் என்ற குறுகிய காலகட்டத்துக்குள், மேம்பாட்டுக்காக நன்கு சிந்தித்து கவனத்துடன் உருவாக்கப்பட்ட முழுமையான ஒருதிட்டத்தை எந்த ஒரு மாகாணஅரசும் செயல்படுத்தும் என்று எதிர்பார்க்க முடியவில்லை. அவை செய்ததெல்லாம், முதல் இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகளை ஒரு திட்டத்தை உருவாக்குவதில்,

செலவிடுவதும், கடைசி இரண்டு, மூன்று ஆண்டுகளை அதை அவசரகோலத்தில் அமலாக்கப் பயன்படுத்துவதும் தான்; பெரும் பாலான மாகாணங்கள் இவ்வாறு தான் நடந்து கொண்டன. திருத்தியமைப்புக்கு முன்னதாக இந்தத் திட்டங்களை மேற்கொள்ள முடிந்தது என்பதுதான் இதன் ஒரே சிறப்பு. முக்கியமாக, நிலையான செலவுகள் அளவை எட்டவேண்டும் என்பதற்காக, இது போன்ற திட்டங்களை மேற்கொண்ட போக்கு, ஐந்தாண்டுக்கால பட்ஜெட் முறையின் நேரடிப் பயனாகும். இது எந்தவிதத்திலும் ஒரு முன் கூட்டிய முடிவு அல்ல. மாகாணங்களின் ஆண்டு உபரிகளைப் பார்த்தாலே தெரியும், ஐந்தாண்டுகளின் ஆரம்பத்தில் அவை எவ்வாறு அதிகரித்தன என்பதும், முடிவில் எவ்வாறு வீழ்ந்தன என்பதும். சிக்கனம், அளவுக்கு மீறிய செலவு ஆகியவற்றின் இந்தத் திறமைகளைக் களைவதற்கான ஒரே வழி, ஐந்தாண்டுக்களுக்கு ஒருமுறை திருத்தியமைக்கும் கோட்பாட்டைக் கைவிடுவதுதான். இந்திய அரசு துணிச்சலான முறையில் இதைச் செயல்படுத்த முனைந்தது. திருத்தியமைப்பதற்கான உரிமை என்பது மிகுந்த போற்றுதலுக்குரிய உரிமையாக இருந்தது. மாகாணங்களின் எல்லாவித எதிர்ப்புகளுக்கும் மத்தியில் இதைச் செயல்படுத்த இந்திய அரசு தவறியதில்லை. இதன் செயல்பாடு தீங்கு விளைவித்தது என்று கருதியதால் மட்டுமே இது கைவிடப்பட்டது.

1903-4-ஆம் ஆண்டை இயல்பான ஆண்டு என்று கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, வெவ்வேறு மாகாணங்கள் அனைத்தின் மாகாண ஒப்பந்தங்களையும் திருத்தி அமைக்க இந்திய அரசு முடிவு செய்தது. மொத்தச் செலவுகளில் பேரரசுக்கும் மாகாண அரசுகளுக்கும் உரியவை எவ்வளவு என்ற அடிப்படையில் அவை தங்களுக்கிடையில் வரி வருவாய்களைத் தகவமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே கருத்தாக இருந்தது. மாகாணங்களின் ஒட்டு மொத்தச் செலவுகள் மொத்தச் செலவில் நான்கில் ஒரு பகுதிக்கும் குறைவாகவும், அதே வேளையில், ராணுவ, உள்துறைச் செலவுகள் உள்ளிட்ட பேரரசின் செலவுகள் மொத்தச் செலவில் நான்கில் மூன்று பகுதிக்கும் அதிகமாகவும் இருந்தது தெரியவந்தது. பேரரசுக்கும் மாகாணங்களுக்கும் இடையில் வரிவருவாய்களைப் பிரித்துக் கொள்வதற்கு இந்தச் செலவு விகிதங்கள் அடிப்படையாகக் கொள்ளப்பட்டன; இதன்படி, கூட்டு இனங்களின் கீழ் வரிவருவாய்களையும், செலவுகளையும் பின்வரும் நிலையான பங்குகளாகப் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டது:

வங்காளம், ஐக்கியமாகாணம்,
பம்பாய், சென்னை
பஞ்சாப், பர்மா
மத்திய மாகாணங்கள், அசாம்

3/4
5/8
1/2

1/4
3/8
1/2

பஞ்சாப், பர்மா, மத்திய மாகாணங்கள், அசாம் ஆகிய வற்றுக்கு வெவ்வேறு நிலையான பங்கு விகிதங்களைப் பின்பற்றியதற்குக் காரணம், முன்னேறிய மாகாணங்களுக்கு எந்த அளவுக்கு வாய்ப்புகள் கிடைத்தனவோ அதே அளவுக்கு பின்தங்கிய மாகாணங்களுக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதுதான்.

வங்காளம், சென்னை, அசாம், ஐக்கிய மாகாணங்கள் ஆகிய மாகாணங்களுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தங்கள் நிரந்தரமானவையாக எதிர்காலத்தில் திருத்தி அமைப்புக்கு இடமற்றவையாக இருக்கும் என்றும் வழக்கத்துக்கு மாறான பேரிடர்கள் எதிர்ப்படும்போது, ஒரு மாகாணத்துக்கோ ஒப்பிடுகையில் மற்ற மாகாணங்களுக்கோ இந்திய அரசுக்கோ நிதிப் பலன்கள் நியாயமற்றவையாக உள்ளன என்று தெரியும்போது மட்டும் இது பொருந்தாது என்றும் 1904-5இன் ஒப்பந்தங்கள் பற்றி இந்திய அரசு அறிவித்தது. இந்த விதியின் காரணமாக இந்த ஒப்பந்தங்கள் அரைகுறை நிரந்தர ஒப்பந்தங்கள் என அழைக்கப்பட்டன. ஒப்பந்தங்கள் நடப்பில் இருக்கும்போது, நியாயமற்றதன்மை மீண்டும் தோன்றாமல் தவிர்ப்பதற்காக, அரைகுறை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்களின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்ட மாகாணங்களில், வரிவருவாய்கள், செலவுகள் ஆகிய கூட்டு இனங்களைப் பகிர்ந்துகொள்வதற்கான நிலையான விகிதங்களில் சில மாற்றங்களைச் செய்யவேண்டியது அவசியம் என்று இந்திய அரசு கருதியது. அவை பின்வருமாறு:

வரிவருவாய்	மாகாணத்தின் பங்கு		
	வங்காளம்	சென்னை	ஐக்கிய மாகாணங்கள்
கலால்	1/16
அஞ்சல் தலைகள்	1/2	1/2	1/2
பதிவு	முழுவதும்	முழுவதும்	முழுவதும்
பாசனம்	முழுவதும்

செலவு	மாகாணத்தின் பங்கு		ஐக்கிய மாகாணங்கள்
	வங்காளம்	சென்னை	
கலால்	1/16
அஞ்சல் தலைகள்	1/2	1/2	1/2
பதிவு	முழுவதும்
நிலவரி வருவாய்	முழுவதும்	முழுவதும்	முழுவதும்

(1904 - 5 -க்கான இந்திய அரசின் நிதி அறிக்கை பக்கம் 67-லிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.)

இந்த மாற்றங்கள் மட்டுமின்றிப் பின்வரும் மானியங்களையும் இந்திய அரசு அவற்றுக்கு அளித்தது.

வங்காளம்	சென்னை	ஐக்கிய மாகாணங்கள்
1. அமைச்சகப் பணியாளர்களின் ஊதியத்தை மேம்படுத்துவதற்கான மதிப்பீட்டுக்கூடுதலாக 4 லட்சம்.	1. சர்வே மற்றும் செட்டில்மென்ட்டுக்களுக்காக 20 லட்சம் மானியம்.	1. நீர்ப்பாசன வரிவருவாய் ஆக 40 லட்சம் வரை உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டது.
2. துணை கலெக்டர் அலுவலகப் பணியாளர்களை அதிகப்படுத்துவதற்காக மேலும் கூடுதலாக 2 1/2 லட்சம் வரை	2. சில உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் நிவாரணத்துக்காக தொடர்ந்து ஆண்டுதோறும் ரூ. 75,000 மானியம்.	2. உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் நிவாரணத்துக்காக ஆண்டுக்கு 2 1/2 லட்சம் மானியம்.
	3. விவசாயப் பரிசோதனைகளுக்காக ஆண்டுக்கு ரூ. 50,000	3. மாவட்ட நிதிவாரியத்தை சீரமைப்பதற்காக ஆண்டுக்கு அரை லட்சம்
	4. மாவட்ட நிர்வாகத்தை திருத்தி அமைப்பதற்கான செலவுகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்ற பொறுப்பேற்பு.	

(1904- 5 ம் ஆண்டுக்கான இந்திய அரசின் நிதி அறிக்கையிலிருந்து பக்கம் 67-லிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.)

அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்களின் கீழான மாகாணங்களில், கூட்டுவரிவருவாய்களில் அவற்றுக்குரிய பங்குகளில் செய்யப்பட்ட மாற்றங்களைக் கருத்தில் கொண்டதற்குப் பின்னால், நிலையான வரிவருவாய்களும் செலவுகளும் பின்வருமாறு இருந்தன.

**நிலையான வரிவருவாய்களும் செலவுகளும்
(ரூபாய் ஆயிரங்களில்)**

மாகாணம்	செலவு	வரிவருவாய்		
		வரிவருவாய்கள்	ஒதுக்கீடுகள்	மொத்தம்
சென்னை	3,50,48	2,90,82	5,966	3,50,48
வங்காளம்	4,98,87	4,49,84	4,903	4,98,87
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	3,66,64	3,62,64	400	3,66,64
அசாம்	72,07	60,07	1,200	72,07

அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தத்தின் கீழான மாகாணங்களைத் திருத்தியமைத்ததன் மூலம் பேரரசின் கருவூலத்துக்குக் கிடைத்த ஆதாயம் ரூ. 2,06,000 ஆக இருந்தது. இந்தத் திருத்தியமைப்பினால், அதுவரை மாகாண பட்ஜெட் ஏற்றுக் கொண்டிருந்த மொத்தம் ரூ.36,000 கட்டணம், பேரரசின் அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய அதிக சுமையாகவும் ஆனது. ஆகவே, இயல்பான காலகட்டத்தில் பேரரசின் நிகர ஆதாயம் ரூ.1,70,000 ஆக மட்டுமே இருந்தது.

ஆரம்பத்தில் மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் திட்டத்தில் இருந்ததைப் போல, அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்களின் கீழான மாகாணங்களின் அவற்றுக்கு ஒரு நியாயமான துவக்கத்தை அளிப்பதற்காகப் பின்வரும் ஆரம்பமானியங்களை வழங்குவது ஏற்படையதாக இருக்கும் என்று இந்திய அரசு கருதியது:

வங்காளத்துக்கு	ரூ. 50 லட்சம் (கல்கத்தாப் பல்கலைக் கழகத்துக் கான 50 லட்சம் தவிர்த்து).
சென்னைக்கு	ரூ.50 லட்சம் (சர்வே செட்டில்மென்ட்டுக்கான 20 லட்சம் உள்ளிட்டு).
ஐக்கிய மாகாணத்துக்கு	ரூ.30 லட்சம்(வில்லங்க எஸ்டேட்டுகளை வாங்கிய செலவை ஈடுகட்டுவதற்கான 1 1/4 லட்சம் தவிர்த்து)
அசாமுக்கு	ரூ.20 லட்சம்

எஞ்சிய மாகாணங்களில், அடுத்ததாக, 1905-6 விருந்து அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்களைப் பெற்றவை பம்பாயும், பஞ்சாபும்தான்.

இவற்றின் ஒப்பந்தங்களைத் திருத்தியமைக்கும் விஷயத்தில், 1904-5இல் அரை- நிரந்தர ஒப்பந்தங்களைச் செய்துகொண்ட மாகாணங்களின் விஷயத்தில் பின்பற்றப்பட்ட பங்கீட்டுக்கான நிலையான விகிதங்களில் இருந்து இந்திய அரசு சற்று விலகியது. கீழே குறிப்பிட்டுள்ள சில விதிவிலக்குள் தவிரக், கூட்டு வரிவருவாய் மற்றும் செலவு இனங்களை, பம்பாயில் நீர்பாசனம் உள்படப், பேரரசும் மாகாணங்களும் நான்கில் மூன்று பகுதி, நான்கில் ஒரு பகுதி என்பதற்குப் பதிலாகப், பாதி பாதியாகப் பங்கிட்டுக் கொண்டன. விதிவிலக்குகள் வருமாறு:

வரிவருவாய் இனக் கணக்கு	மாகாணத்துக் குரிய பங்கு		செலவு இனக் கணக்கு	மாகாணத்துக்குரிய பங்கு	
	பம்பாய்	பஞ்சாப்		பம்பாய்	பஞ்சாப்
நிலவரிவருவாய்	189 1/4 லட்சம் வரையில் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டது	3/8	நிலவரி வருவாய்	முழுவதும்	முழுவதும்
பதிவு நீர்ப்பாசனம்	முழுவதும் 1/2	முழுவதும் 29 லட்சம் வரைக்கும் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டது.

(இந்திய அரசின் நிதி அறிக்கையிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.)

அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தத்தின் கீழ் இந்த இரு மாகாணங்களின் நிலையான வரிவருவாய்கள், செலவுகள் வருமாறு:

மாகாணம்	செலவு	வரி வருவாய்		
		வரிவருவாய்	நிலையான ஒதுக்கீடுகள்	மொத்தம்
	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.
பம்பாய்	4,91,75,000	4,48,98,000	42,77,000	4,91,75,000
பஞ்சாப்	2,49,,50,000	2,46,50,000	3,00,000	2,49,50,000

பஞ்சத்தாலும், பிளேக் நோயாலும் பாதிக்கப்பட்ட இந்த மாகாணங்களுக்குத் தாராளமாக பங்கீடுகளை உயர்த்தியதும், ஒதுக்கீடுகளை நிர்ணயித்ததும் பேரரசின் அரசாங்கத்தைப் பரிவர்த்தனையில் இழப்பாளியாக ஆக்கியது. வரிவருவாய்களுக்கான புதிய தகுதியின் அடிப்படையில், இரு மாகாணங்களுக்கும் சேர்த்து இந்திய அரசு ரூ. 5,95,000 - ஐ இழந்தது. எனினும், இதற்கு ஈடாகக் கூட்டுச் செலவினங்களில் மாகாணங்களுக்கு உரிய பங்குகளின் அதிகரிப்பால், பேரரசின் செலவில் ஆண்டுக்கு ரூ. 2,21,000 குறைந்தது. எனவே, இந்த இரு மாகாணங்களின் நிதிகளில் ஸ்திரத்தன்மையையும், நிரந்தரத்தன்மையையும் ஏற்படுத்துவதற்காக, ஒட்டுமொத்தத்தில், தனது இயல்பான ஆதாயமான ரூ. 3,74,000 ஐ பேரரசின் அரசாங்கம் விட்டுக் கொடுத்தது. சுமுகமான செயல்பாட்டுக்காக, இந்த இரண்டு மாகாணங்களுக்கும் ஆரம்ப மானியமாக அளிக்கப்பட்ட ரூ. 50,00,000 -க்கும் மேல் கூடுதலாக வழங்கப்பட்டதாகும் இந்தத் தொகை.

ஓராண்டுக்குப் பின்னர், மத்திய மாகாணங்களின் ஒப்பந்தமானது 1906, ஏப்ரல் 1 முதல் அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தமாக ஆக்கப்பட்டது. பம்பாய், பஞ்சாபைப் போல இதற்கும், கூட்டு வரி வருவாய் இனங்கள், செலவினங்களின் பங்குகள், பேரரசுக்கு நான்கில் மூன்று பகுதி, மாகாணத்துக்கு நான்கில் ஒரு பகுதி என்பதிலிருந்து ஒன்றில்பாதி ஏன உயர்த்தப்பட்டது; அதுவரையில் பேரரசின் நேரடி நிர்வாகத்தில் இருந்த பெரார் மத்திய மாகாணத்துடன் சேர்க்கப்பட்டது இதற்கு முக்கிய காரணமாகும். நில வரிவருவாயில் இதன் பங்கு 82½ லட்சம் வரை உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டது. இந்த

சமமான பங்கீட்டு விதிக்கு ஒரே ஒரு விதிவிலக்காகப் பதிவு வருவாய் இருந்தது. இந்தப் பதிவு வரிவருவாய் முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உரியதாக ஆக்கப்பட்டது. செலவுக்கு நிகராக வரிவருவாயைக் கொண்டு வருவதற்காக ஆண்டுக்கு ரூ.27,07,007 ஒதுக்கீடாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது; மேலும், ஒரு நல்ல துவக்கத்தை அளிப்பதற்காக ஆரம்ப மானியமாக ரூ.30,00,000 வழங்கப்பட்டது.

மத்திய மாகாணங்களுக்கான ஒப்பந்தத்துடன் கூடவே, அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தத்துக்கு உள்பட்ட வங்காளம், அசாம் ஆகிய மாகாணங்களின் பட்ஜெட்டுகளையும் சில நிர்வாக மாற்றங்களின் காரணமாக மாற்றியமைக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. இந்த இரண்டு மாகாணங்களும் (1) வங்காளம் (2) கிழக்கு வங்காளம் (3) அசாம் என மாற்றியமைக்கப்பட்டன. நிதி ஒப்பந்தத்தைத் திருத்தியமைத்ததில், புதிய மாகாணமான வங்காளத்துக்குக், கூட்டு வரி வருவாய் பம்பாய்க்கும் பஞ்சாபுக்கும் அளிக்கப்பட்ட அதே விகிதத்தில் பங்கு அளிக்கப்பட்டது. அதாவது, அனைத்துக் கூட்டு இனங்களிலும் சரிபாதி பங்காகாகத் தரப்பட்டது. எனினும், பேரரசு அரசாங்கத்தின் நேரடி நிர்வாகத்தின் கீழான அரசு எஸ்டேட்டுகளில் இருந்து பெறப்பட்ட நில வரிவருவாய்ப்பகுதியும், பதிவும் முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உரியவையாக ஆக்கப்பட்டன. இவ்வாறு சாதகமானமுறையில் நடத்தப்பட்டதற்கு பதிலாக அந்த மாகாணத்தின் நிலையான ஒதுக்கீடு 49.03 லட்சத்திலிருந்து 5.72 லட்சமாகக் குறைக்கப்பட்டது.

புதிய மாகாணமான கிழக்கு வங்காளத்திலும், அசாமிலும், அனைத்து வரிவருவாய் இனங்கள், செலவினங்கள் தொடர்பாகச் சமமாகப் பகிர்ந்துகொள்ளும்முறை அமலாக்கப்பட்டது. விதிவிலக்காகப் பதிவுகள் மட்டும் முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உரியவையாக ஆக்கப்பட்டன. இவ்விதம் பங்குகளை அதிகரித்ததால் மாகாண பட்ஜெட்டின் ஆதாரங்கள் மிகப் பெருமளவு அதிகரித்தன. இதனால், மாகாண நிதியிலிருந்து, பேரரசின் நிதிக்கு நிலையான தகவமைப்பு, ஒதுக்கீட்டை மாற்றும் எதிர்மறையான நடவடிக்கையின் மூலம் பட்ஜெட்டில் சமநிலையை ஏற்படுத்த வேண்டியிருந்தது. அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்களின் கீழ்க் கொண்டு வரப்பட்ட இந்த மூன்று மாகாணங்களின் நிலையான செலவுகளையும், நிலையான வரிவருவாய்களையும் பின்வரும் பட்டியல் காட்டுகிறது:

மாகாணம்	செலவு	வரிவருவாய்		
		வரி வருவாய்கள்	ஒதுக்கீடுகள்	மொத்தம்
	ரூ.	ரூ.	ரூ.	ரூ.
மத்திய மாகாணங்கள்	1,76,43,000	1,49,36,000	27,07,000	1,76,43,000
கிழக்கு வங்காளம், அசாம்	2,12,19,000	2,18,42,000	6,23,000	2,12,19,000
வங்காளம்	4,72,73,000	4,67,01,000	5,72,000	4,72,73,000

மாகாணத்தின் ஒப்பந்தத்தில் பின்னர் சில மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டன. இதனால், பேரரசிடமிருந்து மாகாணத்துக்கு ஆண்டுக்கு ரூ. 60,000 ஒதுக்கீடு செய்ததன் மூலம் சாதகமான தகவமைப்பைச் செய்ய முடிந்தது.

அரை-நிரந்தர ஒப்பந்த அமைப்பின் வரம்புக்கு வெளியே இருந்த ஒரே மாகாணம் பர்மா. 1902-03இல் அதனுடன் செய்து கொண்ட கடைசி ஐந்தாண்டு ஒப்பந்தம் முடிவடைந்துவிட்டதால், 1907, ஏப்ரல் 1 முதல் அதை அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தத்தின் கீழ் கொண்டு வருவதன் மூலம் அதையும் இதர மாகாணங்களுக்கு இணையாகக் கொண்டு வர இந்திய அரசு முடிவு செய்தது. கிஞ்சிற்றும் பாகுபாடு இல்லாமை என்ற உணர்வின் அடிப்படையில், முதன்மையான கூட்டு வரிவருவாய், செலவு இனங்களில் பர்மாவுக்கும் சமபங்கீடு வழங்கப்பட்டது. இதர மாகாணங்களைப் போலவே உப்பு பேரரசுக்கு உரியதாக்கப்பட்டது. இதனுடைய நிலையான செலவுகளில் ஏற்பட்ட பற்றாக்குறையை ஈடுகட்டுவதற்காக ஆண்டுக்கு ரூ. 90,68,000 தகவமைப்பு ஒதுக்கீடாகவும், ரூ. 50,00,000 ஆரம்ப மானியமாகவும் இதற்கு வழங்கப்பட்டது.

1907-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் அனைத்து மாகாணங்களும் அரை-நிரந்தர ஒப்பந்த வரம்புக்குள் கொண்டுவரப்பட்டன. மேற்கொண்டு எந்தவித மாற்றங்களாலும் பாதிக்கப்படாத வகையில் மாகாண நிதித்

திட்டமானது அதனுடைய இயல்பான வழியில் செயல்படும் என்று பலரும் எதிர்ப்பார்த்திருக்கக் கூடும். ஆனால், 1904-இல் சென்னை யுடனும், ஐக்கிய மாகாணங்களுடனும் செய்து கொண்ட அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்கள், அதற்குப் பின்னர் இதர மாகாணங்களுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்களுடன் ஒப்பிடுகையில், ஓரளவு அவற்றுக்கு நியாயமற்றவையாக இருந்தன. இந்த அநீதியின் அடிப்படையை அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்களைத் திருத்தியமைப்பதற்கான காரணங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டதை - அகற்றுவதற்காகக் கூட்டு இனங்களில் இரு மாகாணங்களுக்கும் உரிய பங்குகள், பின்வரும் விதிவிலக்குகளுடன் 1907, ஏப்ரல் 1 முதல் ஒன்றில் பாதி ஆக உயர்த்தப்பட்டன:

சென்னை

ஐக்கிய மாகாணங்கள்

வரிவருவாய்

வரிவருவாய்

1. பதிவு முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உரியது

1. நிலவரிவருவாய். 3/8 பங்கு மாகாணத்துக்கு உரியது. குறைந்தபட்சம் 240 லட்சம் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டது.

2. நிலவரிவருவாய். மாகாணத்தில் பங்கு குறிப்பிடப்பட்ட தொகையை விடக் குறையுமானால், குறைந்தபட்ச வரவாக 308 லட்சம் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டது.

2. நீர்ப்பாசனம் மாகாணத்துக்குரிய பங்கு குறிப்பிட்ட தொகையை விடக் குறையுமானால், குறைந்தபட்ச வரவாகப் பெரும் நீர்ப்பாசனப் பணிகளிலிருந்து 60 லட்சம் உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டது.

செலவு

1. பதிவு, முற்றிலும் மாகாணத்துக்குரியது.

2. நிலவரிவருவாய். முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உரியது.

பகாவு வா வருவாய்களால் ஆன பட்டிஜட்
நிலையான வரிவருவாய்க்கும் அதற்கு மேல் அதிகமாயுள்ள
நிலையான செலவுக்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தை ஈடுகட்டு
வதற்காகச் செய்யப்பட்ட நிலையான ஒதுக்கீடுகள் வருமாறு:

சென்னைக்கு	...	ரூ. 22,57,000
ஐக்கிய மாகாணங்களுக்கு	...	ரூ. 13,89,000

ஆகவே, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மாகாண நிதித் திட்ட
மானது, ஒதுக்கீட்டு பட்ஜெட்டுகள், ஒதுக்கீட்டு வரிவருவாய்
பட்ஜெட்டுகள், பகிர்வு வரிவருவாய் பட்ஜெட்டுகள் என்ற படிப்படி
யான, திட்டவட்டமான நிலைகளிலிருந்து போதுமானதும் இறுதி
யானதும் என்று சம்பந்தப்பட்ட தரப்புகளால் கருதப்பட்ட நிலைக்கு
முன்னேறியது. அவற்றின் எதிர்பார்ப்புகள் எந்த அளவுக்கு நிறை
வேற்றப்பட்டன என்பதை பின்வரும் 254ம் பக்க பட்டியலில்
குறிப்பிட்டுள்ள வருடாந்திர உபரிகள், பற்றாக்குறைகளிலிருந்தும்,
அவற்றின் மாறுபாடுகள் எந்த அளவுக்கு உள்ளன என்பதிலிருந்தும்
அறியலாம்.

இந்த முடிவுகளை வைத்து மதிப்பிடுகையில், இதே கால
கட்டத்தில் இந்திய அரசு மானியங்கள் என்ற வகையில் மாகா
ணங்களுக்கு அளித்த பல்வேறு உதவிகளையும் கணக்கில் எடுத்துக்
கொள்ள வேண்டும். இந்த மானியங்கள் பின்வரும் 255ம் பக்க
அட்டவணையில் குறிப்பிட்டுப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் விவரம்
வருமாறு:

மாகாண உபரிகள், பற்றாக்குறைகள்

மாகாணம்	1904-5	1905-6	1906-7	1907-8	1908-9	1909-10	1910-11	1911-12
மத்திய மாகாணங்கள்*	-701000	3235000	1750607	-930617	-3097865	721755	280556	1214573
பாடா	-1591796	-2613890	1890516	-3129590	-2060678	2515371	1900297	-1260040
அசாம்+	-269316	-3720027	-200140	-2596682	-2357687	549270	5539698	5218802
வங்காளம்	-1252818	-1952312	-1877455	-2256904	-1330371	3274065	3960612	8296233
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	-869099	-2879192	795600	-35587066	1007260	2045221	3635904	144240
பஞ்சாப்	4794367	-2796052	-661214	-2406818	-1576981	1300559	4199121	3398055
சென்னை	-1402344	220328	1217745	-44982	2025109	1266326	2316383	2938502
பம்பாய்	4396000	-42882	1752202	-308825	-2618826	7137966	7585460	-541411

* 1906 லிருந்து பெராரையும் உள்ளடக்கியது

+ 1906 லிருந்து சீழக்கு வங்காளம் மற்றும் அசாம்.

இந்திய அரசின் நிதி, உரிவருவாய் கணக்குகளிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

மாகாணங்களுக்கு பேரரசின் மானிய உதவிகள்

மாகாணங்கள்	1904-5	1905-6	1906-7	1907-8	1908-9	1909-10	1910-11	1911-12
மதிய மாகாணங்கள்*	2853710	6857793	110500	2752010	2900668	3588270	3465500	2080844
பர்மா	567500	1845000	721900	68200	215253	1820952	4232742	3605164
அசாம்	3062916	327294	280030	2358947	4464435	4608965	6100732
வங்காளம்	24794	4806984	475548	1362634	4157393	5753692	6137013	11131277
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	136600	4036307	7641697	9879667	6770345	16243297	4513729	3136107
பஞ்சாப்	7526436	2467579	4209531	5541529	6037990	5839014	9592844	3101681
சென்னை	700946	4430714	9980400	9473304	704885	612941	3691426	5008888
பம்பாய்	10312928	3427325	4024512	4574284	5726162	5797603	12009360	4935151
மொத்தம்	22122914	31334618	34982982	34543458	30874643	29502286	15475360	39099853

இந்திய அரசின் ஆண்டு நிதி, வரிவருவாய் கணக்கிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனால், இந்த உதவிகளைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளும் போது, தனிப்பட்ட ஒன்றிரண்டு விஷயங்களைத் தவிர மற்றவற்றுக்கு மாகாண நிதியின் கடன் தீர்க்கும் திறனைப் பாதுகாப்பதற்கு இவை அவசியம் என்று கருதிவிடக்கூடாது. வெவ்வேறு மாகாணங்களுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தங்களின் விதிகளில், இவ்வாறுதான் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. போதிய அளவினதாக இல்லாதபோதிலும், பல்வேறு மாகாணங்களுக்கு ஒப்பந்தப்படி நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரி வருவாய்கள் அவற்றின் தேவைகளுக்கு முற்றிலும் மிகுதியானவையாகவே இருந்தன என்பதை மிகவும் வகைமாதிரியாக விளங்கிய கடந்த ஆண்டுகளைப் பரிசீலித்தால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

1912-இன் நிரந்தர ஒப்பந்தங்கள்

பல்வேறு மாகாணங்களுடன் அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்களைத் தொடர்ச்சியாகச் செய்து கொண்டதைத் தொடர்ந்து, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மாகாண நிதி, மத்திய நிதி என்ற விஷயம், இதே தன்மை கொண்ட வேறு பல விஷயங்களுடன் சேர்த்து அதிகாரப் பரவலுக்கான ராயல் கமிஷனால் ஆய்வுசெய்யப்பட்டது. பேரரசின் அரசாங்கத்துக்கும் மாகாண அரசுகளுக்கும் இடையில் வரிவருவாய்களையும் கட்டணங்களையும் ஒதுக்கீடு செய்கிற வழக்கத்தில் இருந்துவரும் முறை, கோட்பாட்டுரீதியில் சரியானதே என்று அந்த கமிஷன் 1909-இல் வெளியிட்ட தனது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டது. கமிஷன்முன்பு சாட்சியம் அளித்தவர்கள் வழங்கிய எதிர்மறையான விமர்சனங்களில் இரண்டே இரண்டு மட்டுமே பரிசீலனைக்குத் தகுதியானதாகக் கருதப்பட்டது: 1. தகவமைப்பு ஒதுக்கீடு 2. மானிய உதவி அல்லது உதவித் தொகைகள். மாகாண வரி வருவாய்களின் நெகிழ்ச்சித் தன்மையைத் தகவமைப்பு ஒதுக்கீடுகள் பாதித்தன என்று வலியுறுத்தப்பட்டது; ஓரளவு அதில் உண்மை இருந்தது. கட்டணங்கள் அதிகரிக்கும் வேளையில், மாகாண ஆதாரத்தில் ஒதுக்கீடுகளால் ஆன பகுதி, சிலவற்றில் பெரிதும் பாராட்டத்தக்கதாக இருந்த அந்தப் பகுதி, மாறாமல் இருந்தது. இரண்டாவதாக, உதவித் தொகைகள் ஊக்கத்தைக் குலைக்கின்றன என்றும், அதற்குப் பதிலாக அதிகரிக்கும் வரிவருவாயில் பங்குகளை அறிமுகப்படுத்துவது சிறந்ததாக இருக்கும் என்றும் வாதிடப்பட்டது பெரிய தகவமைப்பு ஒதுக்கீடுகளின் பாதகங்களைக் கமிஷன் முழுமையாக ஏற்றுப் பதியவைத்துக் கொண்டதாகத் தோன்றியது; ஆனால், உதவித்தொகைகள் குறித்த விமர்சனங்களை அது, மிகச் சரியாகவே, ஏற்க மறுத்து விட்டது.

மாகாணங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிப்பதில் உள்ள ஆதாயங்களை எல்லோருமே பாராட்டுகிறார்கள்; ஆனால், இதனால் இந்திய அரசுக்கு ஏற்படக்கூடிய கவலைகளைச் சிலரே உணர்ந்திருக்கிறார்கள். மாகாண அரசுகள் அவற்றின் நிதிகளை, அவற்றின் நிர்வாகத்தின்கீழ் ஒதுக்கப்பட்ட சேவைகளுக்கு அவை விரும்பும் எந்த வகையில் வேண்டுமானாலும் பிரித்தளிப்பதற்கு இந்திய அரசு அவற்றுக்கு ஏறக்குறைய முழு சுதந்திரம் அளித்திருக்கிறது என்பது அதிகாரப் பகிர்வு நிகழ்வுப் போக்கின் மூலம் தெளிவாகியுள்ளது. அதனுடைய அரசியல் அமைப்பை நிர்வகிக்கும் சட்டவிதிகளின் மூலம் அவற்றை திறனுடன் பராமரிக்கும் பொறுப்பு அதனுடையதாக இருந்தது. ஆனால், தங்களின் குறிப்பிட்ட கட்டுப்பாட்டுக்குள் ஒப்படைக்கப்பட்ட சேவைகளின் நிதி நிர்வாகத்தை மேற் கொள்வதற்கு மாகாணங்கள் பெற்ற சுதந்திரமானது, மாகாண மக்களின் உடனடிப் பயன்பாட்டுக்கு உரியவை எனக் கருதப்பட்ட சில சேவைகளை மட்டும் அவைப் பேணி வளர்ப்பதற்கும், மாகாணங்களுக்கு உடனடிப்பயன் அளிக்காத, அதே நேரத்தில் நாடு முழுமைக்கும் மெய்யான பயன்தரக்கூடியதான பிறசேவைகளை அவை புறக்கணிப்பதற்கும் வாய்ப்பை உருவாக்கியது. கல்வி, சுகாதாரம், போலீஸ் போன்ற தேச முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சேவைகள் புறக் கணிக்கப்படுதல், குறிப்பாகப் பிளேக் நோயாலும், பஞ்சத்தாலும் பாதிக்கப்பட்ட காலங்களில் இவை புறக்கணிக்கப்படுதல் தவிர்க்கப்படவேண்டும். ஆனால், இந்தச் சேவைகளுக்கு மாகாண நிதிகளை வழங்கவேண்டும் என்று இந்திய அரசு வலிந்து செயல்படுத்தமுடியாது; ஏனெனில், செய்து தீரவேண்டிய கடப்பாடு உடையவை, விருப்பத்துக்குரியவை என வரையறுக்கப்பட்டவை தவிர இதர மாகாணச் சேவைகளுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்யும் சுதந்திரம் என்பது மாகாண நிதியின் முக்கிய நிபந்தனைகளில் ஒன்றாக இருந்தது. (இங்கிலாந்தை விலக்கி) ஐரோப்பிய வணிகத் திட்டத்தில் ஸ்தல நிதியமைப்பு இவ்வாறுதான் இருந்தது.

உள்ளாட்சி நிர்வாகங்களின் புறக்கணிப்பை, நீதிமன்ற ஆணைகளை நாடாமல் இங்கிலாந்தின் மத்திய அரசால் சரிசெய்ய முடியவில்லை என்பது நன்கு அறிந்த ஒன்று. இங்கிலாந்தின் மத்திய அரசைப்போல இந்திய அரசு அதிகாரம் அற்றதாக இருக்கவில்லை. தவறுசெய்யும் மாகாணத்தை ஒழுங்குக்குக் கொண்டுவருவதற்

கான வழி, எளிதாக இருந்தாலும், மகிழ்ச்சிக்குரியதாக இல்லை. இதுபோன்ற நிலவரத்தைச் சீர்படுத்துவதற்கான ஒரே வழி மாகாண நிதி செயல்பாட்டை ரத்து செய்து முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதாக இருந்தது. ஆனால் இத்தகைய கடும் நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளுவதற்குப் பதிலாக, மாகாணங்களின் அக்கறையின்மையைச் சரிப்படுத்தித் திருத்துவதற்கு நன்கு சோதித்து அறியப்பட்ட,¹ சக்திவாய்ந்த வழியாக, இந்திய அரசு குறிப்பிட்ட சேவைகளுக்கான மானிய-உதவிகள் மீது மகிழ்ச்சியுடன் கை கொடுத்தது. பயனுள்ளவை என்பதைக் காட்டிலும் பொறுப்பு நிறைந்தவை என்று கருதப்பட்ட சேவைகளில் "தேசியரீதியான குறைந்தபட்ச அளவை" மாகாணங்கள் பராமரிக்கவேண்டும் என்று அது வலியுறுத்தியது.² மானியஉதவிகளின் தன்மை அதிகாரப் பரவலுக்குத் தடையாகவும், பிளவுபட்டுச் சிதறுவதற்கு வழிவகுப்பதாகவும் இருப்பதாக உறுதியாகக் கருதியதால், ஒதுக்கீடுகளை மிகச்சிறிய அளவுக்குக் குறைப்பதன் மூலம் மாகாண நிதியமைப்புக்குப் பெருமளவு நெகிழ்ச்சித் தன்மையை அளிக்கக்கூடிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும் என்று கமிஷன் பரிந்துரைத்தது.

கமிஷனின் பரிந்துரைகளைத் தொடர்ந்து, வரிவருவாய்கள், கட்டணங்கள் தொடர்பாக இருந்துவரும் ஒதுக்கீடுகளில் குறிப்பிட்ட சில மாறுதல்களைச் செய்வதற்கும், அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்களாக மாற்றுவதற்கும் இந்திய அரசு முடிவுசெய்தது. நிரந்தர ஒப்பந்தங்கள் அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்களிலிருந்து வேறுபடவில்லை. இது ஒதுக்கீட்டு கோட்பாட்டைப் பொருத்தவரை விலகிச் செல்லவில்லை. இந்த வகையில் அவற்றுக்கிடையில் இருந்த ஒரே வேறுபாடு என்பது, பின்வரும் கூட்டு வரிவருவாய், செலவு இனங்களில் நிலையான தகவமைப்பு ஒதுக்கீடுகளில் ஒரு பகுதிக்குப் பதிலாக அதிகரித்த பங்குகளைக் கொண்டு வந்ததுதான்:

1. இந்த அமைப்பு முறை இங்கிலாந்திலிருந்து பெறப்பட்டிருப்பதற்கு வாய்ப்பு உள்ளது.

2. ஏஸ். வெப், பண உதவித் தொகை, 1911, பக்கம். 25.

பங்குகளின் மாறுதல்கள்

வரிவருவாய்		செலவு	
கணக்கு இனங்கள்	மாகாணத்துக்குரிய பங்கு	கணக்கு இனங்கள்	மாகாணத்துக்குரிய பங்கு
1. நிலவரிவருவாய், நீர்ப் பாசனத்துக்கு அளிக்கப்பட்ட பகுதி உள்பட	பர்மாவுக்கு 5/8 பஞ்சாபுக்கு 1/2	1. நிலவரி வருவாய்	பர்மாவுக்கு 5/8 பஞ்சாபுக்கு 1/2
2. கலால் மதிப்பிடப்பட்ட வரிகள்	கிழக்கு வங்காளம், அசாம், பம்பாய், முழுவதும். மத்திய மாகாணங்கள், வங்காளம், ஐக்கிய மாகாணங்களில் 3/4	2. கலால்	வரி வருவாய் பகுதியில் உள்ளதைப் போலவே.
3. பொதுப்பணித்துறை	1/2
4. வனம்	முழுவதும்	4. வனம்	முழுவதும்
5. பெரிய நீர்ப்பாசனப் பணிகள் (இதற்கு அளிக்கப்பட்ட நில வரிவருவாய்ப் பகுதி நீங்கலாக)	பஞ்சாபில் 1/2 குறைந்தபட்சமாக 4 லட்சம் உத்தர வாதம் செய்யப்பட்டது	5. பெரிய நீர்ப்பாசனம்	1/2
6. சிறிய, பெரிய நீர்ப் பாசனம்	வங்காளத்தில் 1/2	6. சிறிய, பெரிய நீர்ப்பாசனம்	வங்காளத்தில் 1/2

கூட்டு வரிவருவாய், செலவு இனங்களிலான பங்குகளில் செய்யப்பட்ட இந்த மாறுதல்களின் பலன், தகவமைப்பு ஒதுக்கீடுகளைப் பின்வரும் அளவுக்குக் குறைப்பதாக இருந்தது:

மாகாணம்	பேரரசிடமிருந்து மாகாணத்துக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட ரூபாய்கள் லட்சங்களில்	மாகாணத்திலிருந்து பேரரசுக்கு
மத்திய மாகாணங்கள்	21.40	...
பர்மா	13.12	...
கிழக்கு வங்காளம், அசாம்,	13.55	...
வங்காளம்	...	18.40
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	...	19.26
பஞ்சாப்	6.77	...
சென்னை	...	21.43
பம்பாய்	...	9.38

ஐந்தாண்டுக் கால, அரை-நிரந்தர ஒப்பந்தங்களின்போது இருந்ததைப் போலவே, நிரந்தர ஒப்பந்தங்களின் போதும், அதிகாரப் பரவலாக்கல் கமிஷனால் ஆட்சேபிக்கப்படாத, குறிப்பிட்ட சேவைகளுக்கான பணித்துறை உதவித் தொகைகள், காலவரம்பு முழுவதும் பல்வேறு மாகாணங்களுக்குத் தொடர்ந்து அளிக்கப்பட்டு வந்தன. எனினும் அவற்றின் அளவு தொடர்ந்து குறைந்து வந்ததைப் பின்வரும் புள்ளிவிவரங்களில் இருந்து காணலாம்.

சிறப்புப் பணித்துறை உதவித் தொகைகள் (ரூபாய்களில்)

மாகாணங்கள்	1912-13	1913-14	1914-15	1915-16	1916-17	1917-18	1918-19
மத்திய மாகாணங்கள்	4790480	2643264	5139256	4407802	3795784	3817540	2726008
பர்மா	8538948	2263939	3849763	3869472	216979	-2478462	2490
அசாம்	5530991	3283011	7533878	6577619	2497861	1922252	2444730
வங்காளம்	15401895	6430800	7594894	7186436	6538732	7074473	9889751
பீகார், ஒரிசா	6379420	4761028	3526567	4278854	3262214	4235205	4179425
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	11470603	8542279	3842624	3229924	2453969	2796164	3590530
பஞ்சாப்	6700924	2424404	3988117	5908923	4925830	4862616	5563685
சென்னை	12277591	5066343	1697803	1220785	1099165	1485708	1577446
பம்பாய்	11192723	3996729	1468837	1200254	1065964	1154725	2479510
மொத்தம்	82283565	39461797	38640739	37880069	258564498	24778501	35453521

(இந்திய அரசின் ஆண்டு நிதி, வரிவருவாய்க் கணக்குகளிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டுள்ளது)

நிரந்தர ஒப்பந்தத்தின் பலன்கள் குறித்து மாகாணங்கள் பெரும் ஆர்வத்துடனும் மிகுந்த கவலையுடனும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கவேண்டும் என்று இயல்பே. ஏனெனில், நிரந்தர ஒப்பந்தமானது நிரந்தர ஆதாயமாகவோ, நிரந்தர இழப்பாகவோ ஆகக்கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தது. இது தொடர்பான அவற்றின் கவலையை முழுமையாகக் களையும் வகையில் அமைந்திருந்தன தொடர்ந்து வந்த உபரிகள். இதை, அந்த நடப்புக் காலகட்டத்தில் அவற்றின் நிலுவைகளுடன் ஆன் வருடாந்திரச் சேர்க்கைகள், கழித்தல்கள் குறித்த பின்வரும் புள்ளி விவரங்களிலிருந்து அறியலாம்:

**மாகாணங்களின் உபரிகள் அல்லது பற்றாக்குறைகள்
(ரூபாய்களில்)**

மாகாணங்கள்	1912-13	1913-14	1914-15	1915-16	1916-17	1917-18	1918-19
மத்திய மாகாணங்கள்	5085246	1881245	-6544416	-13836	4235704	4870517	920121
பர்மா	8874174	914026	-3729808	1896621	9427702	12067708	4873587
அசாம்	3610494	-2217691	-4550789	658812	6044904	2800634	435872
வங்காளம்	14705270	480842	-396767	1028156	3708838	5280082	732237
பீகார், ஒரிசா	7022199	-820062	-1870264	11,33562	5919907	7176786	3643564
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	9588749	50704	-4611080	-973090	3427808	-2268311	3686945
பஞ்சாப்	7411069	-692512	-3730641	-1133541	500995	-695216	1185930
சென்னை	4330275	-5298411	-1207754	318508	2571241	1042303	-972354
பம்பாய்	7083281	15585666	-2639924	-951099	122434	611321	1681066

(இந்திய அரசின் ஆண்டு நிதி, வரிவருவாய்க் கணக்குகளிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டுள்ளது)

இவ்வாறு, மாகாண நிதி நிலைமை சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி வளமாக இருந்த அதே வேளையில், மாகாண நிலுவைகளின் ஒழுங்கற்ற செயல்பாடுகள் நிரந்தர ஒப்பந்தத்தில் ஒழுங்கான முன்னேற்றம் இருக்கும் என்று கொண்டிருந்த நம்பிக்கைக்கு முற்றிலும் உகந்ததாக இல்லை. எனினும், நிரந்தர ஒப்பந்தம் நடப்பில் இருந்த காலகட்டம் முற்றிலும் இயல்பான காலகட்டமாக இருக்கவில்லை என்பது கவனத்துக்குரியது. நிரந்தர ஒப்பந்தக் காலகட்டத்தில் ஒரு பகுதி அமைதியான காலகட்டம் என்பதில் ஐயத்துக்கு இடமில்லை, என்றாலும், அது ஐந்தாண்டுக் காலமாகக் கூட இல்லை; ஐந்தாண்டு ஒப்பந்தங்களின் குறைகளை வெளிப்படுத்திய போதிலும், நிரந்தர ஒப்பந்தத்துக்கு உரிய சிறப்புகள் இதனால் குறைந்து விடவில்லை. எனினும், நிரந்தர ஒப்பந்தத்தின் பெரும்பகுதிக் காலம், மாபெரும் யுத்தக் காலகட்டமாக இருந்தது. இந்தக் காலத்தில்

நடந்த அசாதாரண நிகழ்ச்சிகள் மாகாண நிதி அமைப்புக்குத் தொல்லைதரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தின.

நிலைமைகள் தெளிவடைவதற்குத் தேவையான அவகாசம் தரப்பட்டிருக்குமானால், பரிசீலனையில் உள்ள நோக்கத்துக்கு நிரந்தர ஒப்பந்தங்கள் தகுதியானவையாக இருந்திருகுமா என்பது நமக்குத் தரப்படவில்லை. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில், 1921 ஏப்ரல் 1 முதல் மாகாண நிதி அமைப்பு முற்றிலும் புதிய வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் பிரவேசித்தது. அந்தக் கட்டம் இந்த நூலின் இன்னொரு பகுதியில் விவரிக்கப்படும். பழைய வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் படிப்படியாக முன்னேறிய மாகாண நிதி அமைப்பின் வளர்ச்சி குறித்த ஆய்வு இங்கே முடிவடைகிறது. ஆனால், பழைய வளர்ச்சிக்கட்டத்தின் கீழ் மத்திய, மாகாண அரசுகளின் நிதிகளுக்கு இடையில் இணைப்பை அளித்த அமைப்பு குறித்து நாம் பரிசீலிக்காவிடில் இந்த ஆய்வு முழுமை பெற்றதாக இருக்காது. இதைச் செய்வதற்கு முன்பாக, கடந்தகாலத்தில் மாகாண வரிவருவாய், செலவு குறித்த பின்வரும் பரிசீலனை, நமது ஆர்வத்துக்கும் மதிப்புக்கும் உரியதாக இருக்கும். மாகாண நிதியின் வளர்ச்சியில் இறுதிக் கட்டம் குறித்த ஆய்வு இத்துடன் முடிவடைகிறது. மாகாண நிதி, அதன் வழியில் இயங்க அனுமதிக்கப்பட்ட அரை நூற்றாண்டுக் காலத்தில், அதன் சிறிய தொடக்கங்கள், பெரும் முன்னேறிய விளிம்புகள், அது எட்டிய விரிந்த பகுதிகள் ஆகியவற்றைப் பின்வரும் பரிசீலனை காட்டுகிறது.

மாகாண நிதியின் வளர்ச்சி

மாகாணங்கள்	மாகாண வரிவருவாய்கள் இந்தியாவின் மொத்த வரிவருவாயில் சதவிகிதமாக							மாகாண செலவுகள் இந்தியாவின் மொத்தச் செலவில் சதவிகிதமாக				
	1871-72	1882-3	1892-3	1904-5	1912-3	1918-9	1871-2	1882-3	1892-3	1904-5	1912-3	1918-9
மத்திய மாகாணங்கள்	.655	1.055	.863	.905	2.52	1.715	.652	1.008	.87	.984	2.19	1.685
பர்பா	.572	1.66	2.256	3.023	4.73	3.57	.592	1.914	2.16	3.31	4.14	3.15
வங்காளம்	2.8	5.9	4.72	4.12	5.56	4.00	2.7	6.68	4.52	4.26	4.58	3.84
வடமேற்கு மாகாணங்கள் மற்றும் அவுத்	1.99	4.16	3.6				2.04	4.44	3.32			
பஞ்சாப்	1.66	1.59	1.888	2.08	3.96	3.11	1.55	2.165	2.03	1.83	3.47	2.81
சென்னை	1.595	3.32	3.3	2.88	6.27	4.75	1.61	3.24	3.4	3.09	6.1	4.53
பம்பாய்	1.8	4.9	4.99	4.05	6.17	5.45	1.836	5.08	4.4	3.77	5.7	5.00
அசாம்61	.738	.597	1.38	1.00		.505	.617	.618	1.13	.857
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	2.99	5.5	4.15	3.01	4.87	3.94
பீகார், ஒரிசா	2.6	1.9	2.11	1.775
மாகாணத்துக்குரிய மொத்தம்	11.11	22.8	21.75	20.4	38.6	29.2	10.8	25.00	21.3	20.8	34.3	27.6

இந்திய அரசின் ஆண்டு நிதி, வரிவாய்க் கணக்கிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

மாகாண நிதி: அதன் செயல் அமைப்பு

இயல் 7

மாகாண நிதியின் வரையறைகள்

மாகாண நிதி என்ற முழுமைப்படுத்தும் அவசியமான ஆதாரம் இல்லாமல் இருந்த மாகாண அரசு - நிர்வாக வரலாற்றில் இதற்கு முன்னுதாரணம் இல்லை - தொடர்பான முறைகேடுகள் குறித்து அறிந்திருக்கக்கூடும் என்று எதிர்ப்பார்க்கப்படுவோருக்கு, இந்த ஆய்வு முழுமையான ஆர்வத்துக்குரியதாக இருந்திருக்கும் 1883 இல் உருவாக்கப்பட்ட முறைகேடுகள் 1870-ல் களையப்பட்டன அல்லது களையப்பட்டதாகத் தோன்றின¹.

1. எனினும், 1870-க்கு நீண்ட காலத்துக்கு முன்பாகவே மாகாண நிதி என்பது இருந்தது என்ற கருத்து உள்ளது. ஆனால் ஐயத்திற்கிடமின்றி இது தவறாகும். 1870-க்கு முந்தைய நிதி அமைப்பின் அதிகாரப் பரவலாக்கல் வரலாற்றைச் சுருக்கமாக இங்கே நினைவுபடுத்திப் பார்ப்பதன் மூலம் இந்தத் தவறைத் திருத்திக் கொள்ள முடியும். இந்திய நிதி அமைப்பின் அதிகாரப் பரவலாக்க வரலாற்றில் 1855ஆம் ஆண்டு எப்போதுமே முன்னிலை வகிக்கிறது. அந்த ஆண்டிலிருந்துதான் உள்ளாட்சி நிதி அமைப்பின் தோற்றம் ஆரம்பிக்கிறது. எனினும், 1855-க்கு முன்பாக உள்ளாட்சி வரிவருவாய்கள் எதுவும் இல்லை என்று கருதக்கூடாது. மாறாகப், படகு சேவை நிதி, டோலி நிதி, தீர்வைகள் முதலிய மிகச்சிறிய நிதிகள் மிகச் சிறிய அளவில் இருந்தன; உள்ளாட்சிகளுக்குப் பயனளிக்கும் மேம்பாடுகளுக்காக இவை செலவிடப்பட்டன; ஆனால், முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டியது என்னவெனில், இந்த நிதிகள் தனிக் கணக்காக வைக்கப்படவில்லை என்பதும், ஒரு நிதியாக நாட்டின் பொது நிலுவைகளுடன் சேர்க்கப் பட்டன என்பதும் தான்; விதிவிலக்காக வங்காளம், வடமேற்கு மாகாணங்கள் ஆகியவற்றில் இந்த நிலுவைகள் தனி உள்ளாட்சி நிதிக் கணக்குகளில் சேர்க்கப்பட்டன (கல்கத்தா ரிவ்யூ, 1851 தொகுதி 16, பக்கம் 464, 466). 1855, மே 11ஆம் தேதிய நிதித்துறை தீர்மானத்தின்படி, உள்ளாட்சி நிதிகள் முழுமையாகப் பேரரசு நிதிகளிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, 'பற்றி' என்ற கணக்கு இனத்தின் கீழான துணைப்பிரிவாக 'டெபாசிட்டுகள்' ஆக்கக் கருதப்பட்டன. (அக்கவுண்ட்ஸ் மாணுவல் - ஒய் . வெங்கடராமையா, பகுதி 1, சென்னை 1866, பக்கம் 79). 1863 செப்டம்பரில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின்படி, பேரரசு பட்ஜெட்டிலிருந்து தனியாக உள்ளாட்சி நிதி பட்ஜெட் என்ற வகையில் ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் தனியாக உள்ளாட்சி நிதியை நிறுவனம் ஏற்படுத்தியது. உள்ளாட்சி அமைப்புகள் இல்லாத காரணத்தால், உள்ளாட்சி நிதி பட்ஜெட்டை தயாரித்து செயல்படுத்தும் பொறுப்பை இந்திய அரசு உள்ளூர் தேவைகள் பற்றி அதிகம் அறிந்திருந்த மாகாண அரசுகளிடம் ஒப்படைத்தது. இந்த விபத்தானது, இதுதான் அடிப்படையில் மாகாண நிதி என்று பலரையும் கருத வைத்தது. ஆனால் இதைவிடப் பெரும்பிழை எதுவும் இருக்கமுடியாது. 1870-க்கு முன்னர் இருந்தது எனிய, கலப்படமற்ற உள்ளாட்சி நிதியாகும்; அது மாகாண அரசினுடைய மேற்பார்வையின்கீழ் இருந்தபோதிலும், அதன் கைகளில் அது ஒரு வகை

முற்றிலும் முன்னுரிமை அடிப்படையில் இந்த விஷயத்தைப் பரிசீலித்தால், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நிறுவப்பட்ட மாகாண நிதி என்ற அமைப்பு சுயேச்சையான ஒரு நிறுவனமாக இருந்தது என்று கருதுவதைவிட வேறு எதுவும் அதிகம் இயல்பானதாக இருக்கவில்லை. இத்தகைய நம்பிக்கையை ஓசையின்றி ஒருவர் வளர்த்துக் கொள்ளாமல், இதனுடைய தோற்றம், வளர்ச்சி குறித்த ஆய்வை அவர் நிறைவு செய்யமுடியும் என்பதைக் கற்பனை செய்து பார்ப்பது கூட உண்மையில் கடினம். மாகாணநிதி அதனுடைய நிறுவனத்தில் சுயேச்சையாக இந்திருக்குமானால், நிதி அதிகாரங்களுடன் கூடிய மாகாணங்களை நாம் காணமுடியும்; சுயேச்சையான அரசுகளின் செயல்பாட்டுடன் பொதுவாக இதை நாம் இணைத்துப் பார்க்க முடியும்; மாகாண நிதி என்பது ஒரு சுயேச்சையான அமைப்பாக இருந்ததா இல்லையா என்பதைக் கண்டறியும் உடனடி நோக்கத்துக்காக, பட்ஜெட் தயாரிப்பில் உள்ள சுதந்திரத்தையும், அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்தையும், இந்த அதிகாரங்கள் இருந்தனவா என்பதற்கான சாட்சியங்களாக நாம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். நாட்டின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப ஒரு சிறந்த அரசாங்கம் மேற்கொள்ளவேண்டிய சேவைகளைத் தீர்மானிப்பதற்கான அதிகாரம், அந்த சேவைகளுக்கான செலவுகளுக்குத் தேவையான பணத்தைக் கடனாக அல்லது

அறக்கட்டளை போல இருந்ததுதான் அதன் தனிச்சிறப்பு. உள்ளாட்சி நிதிகளுடன் சம்பந்தப்பட்ட வரவுகள், கட்டணங்கள் ஆகியவற்றை மாகாண அரசுகள் முழுவதற்குமான உள்ளாட்சி நிதிக் கணக்கில் கொண்டு வந்ததை வைத்து மட்டுமே அந்தத் தொகை அவற்றின் பொறுப்பில் இருந்ததாகப் பொருள் கொண்டுவிட முடியாது; அந்த ஒரே அர்த்தத்தில் தான் மாகாணநிதி என்பது யதார்த்தமாக இருந்தது; இங்கிலாந்தில் நிதியமைச்சரின் பட்ஜெட்டில் உள்ளூர் வரிகளைக் கொண்டுவந்ததைக் காட்டிலும் மேற்கூறியது அதன் நிதிநிலை வரத்தைக் காட்டுவதாக இருந்தது. உள்ளாட்சி நிதிகள் மாகாண அரசுகளின் பொறுப்பில் இல்லை; சம்பந்தப்பட்ட நோக்கங்களைத் தவிர வேறு நோக்கங்களுக்கு அவற்றைச் செலவிட முடியாமல் இருந்தது; இந்த அர்த்தத்தில் அவை உள்ளாட்சி நிதியாக இருந்தனவே தவிர, மாகாண நிதியாக இல்லை. 'உள்ளாட்சி அமைப்பு' என்பது மாகாண அரசு என்பதைக் குறிக்கும் இன்னொரு சொல்லாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதால், இதை யு. சிலர் மாகாண நிதி என்று தவறாகக் கருதினர். உள்ளாட்சி அமைப்புகள், மாகாண நிதி என்பவற்றை அப்படிப் பயன்படுத்தமுடியாது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இந்திய நிதி அமைப்பின் வரலாற்றில், உள்ளாட்சி அமைப்புகள் இல்லாதபோதிலும் உள்ளாட்சிநிதி என்பது இருந்த ஒரு காலகட்டம், மாகாண அரசுகள் இருந்தபோதிலும் மாகாணநிதி என்பது இல்லாத ஒரு காலகட்டம் இருந்தது. மாகாண அரசுகளை உள்ளாட்சி அமைப்புகள் என்று அழைக்கும் பழக்கம் நீடிக்கும் வரையிலும் இந்தக் கருத்துக் குழப்பம் நீங்க வாய்ப்பில்லை. 1870-ம் ஆண்டுக்கு நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே மாகாண நிதி என்பது இருந்து வந்தது என்று சிலர் வலியுறுத்துகின்றனர். மாகாண நிதித் திட்டத்தை நிறுவிய 1870, டிசம்பர் 14-ஆம் தேதித் தீர்மானம், 'உள்ளாட்சி நிதி குறித்த தீர்மானம்' என்பதாக, மாகாண நிதியின் தோற்றத்துக்கு அல்லாமல் உள்ளாட்சிநிதியின் தோற்றத்துக்கே இது வழி வகுத்தது என்பதுபோல அழைக்கப்பட்டது. பெயர்களைத் துல்லியமாகக் குறிப்பிடவேண்டும் என்று வலியுறுத்துவதன் மூலமே இதுபோன்ற அபத்தங்களைத் தவிர்க்க முடியும்.

வரிவிதிப்பின் மூலமாக இப்படி எந்த முறையில் திரட்டலாம் என்பதைத், தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் ஆய்வை சுயேச்சையான பட்ஜெட் அதிகாரங்களில் அடங்கும். இந்த அதிகாரங்களுடன் கூடவே, கணக்குகளைப் பராமரித்தல், அவற்றை சுயேச்சையான தணிக்கைக்குத் தாக்கல் செய்தல் ஆகிய கடமைப்பொறுப்புகளையும் கூட பட்ஜெட் அமைப்பு கொண்டிருக்கிறது.

இந்த ஆய்வின் முந்தைய பகுதிகளில் தோற்றம் வளர்ச்சி குறித்து விவரிக்கப்பட்டுள்ள மாகாண பட்ஜெட்டை, இந்த உறைகற்களைக் கொண்டு பரிசோதித்தால், சுயாதீனம் படைத்த அரசுகளினது பட்ஜெட்டுகளின் இயல்பான சுயேச்சைத் தன்மையில் பத்தில் ஒரு பகுதியைக் கூட இதில் நாம் எடுத்துக்காட்ட முடியாது. மாறாக, இந்தியாவில் பல்வேறு மாகாணங்கள் தொடர்பாக அறிமுகம் செய்யப்பட்ட பட்ஜெட் அமைப்பு மிகக் கடுமையான வரையறைகளைக் கொண்டிருந்தது. அதிகாரங்கள் இல்லாத பட்ஜெட் அவற்றிடம் அளிக்கப் பட்டன; பட்ஜெட் வரம்புக்குள் தாராளமாக விடப்பட்டதால் கணக்குகள், தணிக்கை ஆகிய பொறுப்புகளை அவை ஏற்க வேண்டி யிருந்தது. இந்த வரையறைகள் ஏன் விதிக்கப்பட்டன என்பது, மாகாண நிதியின் எல்லையை விரிவுபடுத்துவதற்கான வழிகள் குறித்து நாம் பரிசீலிக்கும்போது விளக்கப்படும். எனினும், இந்த வரையறைகள் திட்டத்தின் உள்ளார்ந்த பகுதியாக அமைந்திருந்தன என்பதும், வரையறைகளின் கடுமையானது திட்டத்தின் எல்லை, விகிதம் ஆகியவற்றுக்கு இணையாகவே வளர்ந்தது என்பதும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கவை. உண்மையில், மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் அமைப்புச் சட்டத்தை இவையே வரையறுத்தன. பிரிட்டிஷ் இந்தியா வில் மாகாண நிதியின் செயல்பாட்டை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளுதல் என்பது, அதனுடைய ஆட்சிவிதிகளை முழுமையாகத் தெரிந்துகொள்ளாமல் இயலாது. இந்த விதிகளினுடைய முக்கியத்துவம் இவ்வாறு இருப்பதால், இந்தக் கட்டத்தில் இவற்றைப் பகுத்தாய்வு செய்தல் நமக்குப் பயனுள்ளதாக இருக்கும்.

மாகாண நிதித் திட்டம் அமலுக்கு வந்த 1870-ஆம் ஆண்டுக்கும், படிப்படியான வளர்ச்சியின் மூலமாக இந்தத் திட்டம் அதன் இறுதியான, நிரந்தரக் கட்டத்தை, அடைந்த 1912-ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இந்த விதிகள், இந்திய அரசின் நிதித்துறைத் தீர்மானங்கள் என்ற வடிவில்

உருவாக்கப்பட்டன. 1870-இல்¹ உருவாக்கப்பட்ட விதிகள் எண்ணிக்கையில் சிலவாகவும், எளியதாகவும் இருந்தன. அப்போது தயாரிக்கப்பட்ட மிக எளிய பட்ஜெட்டுகளினது செயல்பாட்டை நிர்வகிப்பதற்குச் சிக்கலான விதி எதுவும் தேவைப்படவில்லை. ஒழுங்கு, நடைமுறைதொடர்பான சில எதிர்பாராத விஷயங்களில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை முடிவுகட்டுவதற்காகப் பல துணைவிதிகள் வெளியிடப்பட்டன; ஆனால் 1877² ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகுதான் மாகாண அரசின் நிதிப் பரிவர்த்தனைகளை முறைப்படுத்தும் மிக விரிவான விதிகள், நெறிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டன. அதற்குப் பிறகு வெளியிடப்பட்ட விதிகள் அனைத்துக்கும் 1877-ஆம் ஆண்டின் விதிகள்தாம் அடிப்படையாக இருந்தன. மிகச் சிறிய அளவிலான பின்இணைப்புகள் அல்லது திருத்தங்களுடன் பதினைந்து ஆண்டுக் காலத்துக்கு அவை அமலில் இருந்தன; 1892-இல்³ அவை அகற்றப்பட்டு புதிய விதிகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன. ஆனால், ஐந்தாண்டுகள் என்ற குறுகிய கால வரம்புக்களாகவே இந்த விதிகள் மாற்றப்பட்டு 1897-⁴ மற்றொரு விதித்தொகுதி வெளியிடப்பட்டது. 1912- வரையில் இவையே நிர்வகிக்கும் விதிகளாக அமைந்திருந்தன. 1912-இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட நிரந்தர ஒப்பந்தத்தை முறைப்படுத்துவதற்காக அதே ஆண்டில் புதிய விதிகள் அறிமுகம் செய்யப்பட்டன.⁵ 1916, ஜூலை 24-ஆம் தேதியிட்ட நிதித்துறைத் தீர்மானம் எண் 361-இ-ஏ-இல் இவை மீண்டும் வெளியிடப்பட்டன. இதில் அடங்கியிருந்த திருத்தங்களால் எந்த விளைவுக்கும் இல்லை என்பதால், மாகாண நிதியின் இறுதியான நெறிமுறைகளை வகுப்பதற்கு 1912-இன் விதிகளே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன.

விதிகளைப் பகுப்பாய்வு செய்யவேண்டியதன் அவசியத்தை அங்கீகரிக்கிற அதேவேளையில், எந்தக் கருத்தம்சம் அல்லது கருத்தம்சங்களின் அடிப்படையில் இந்தப் பகுப்பாய்வை நடத்த வேண்டும் என்பதை நாம் முன்கூட்டியே தீர்மானித்தாக வேண்டும். விதிகளை ஆராய்வதன் நோக்கம் இரண்டு வகையானது என்பது ஆரம்பத்திலேயே முன்னுரையாகக் குறிப்பிடவேண்டும்: 1. என்ன வரையறைகள் இருந்தன என்பதையும், 2. அவை ஏன் முன்வைக்கப்பட்டன என்பதையும் தெரிந்துகொள்ளுதல். உண்மையில் நமது உடனடி

1. நிதித்துறை தீர்மானம் எண். 3334, டிசம்பர் 14, 1870.
2. நிதித்துறை தீர்மானம் எண். 1709, மார்ச் 22, 1877.
3. நிதித்துறை தீர்மானம் எண். 1142, மார்ச் 17, 1892.
4. நிதித்துறை தீர்மானம் எண். 3551, ஆகஸ்ட் 11, 1897.
5. நிதித்துறை தீர்மானம் எண். 249 இ-ஏ, ஜூலை 15, 1912.

ஆர்வம், என்ன வரையறைகள் இருந்தன என்பதை அறிவிப்பதிலேயே இருந்தது; ஆனால் இது சிறிய அளவினதாக இல்லாவிடினும், ஆரம்பநிலையிலான நோக்கமாக மட்டுமே இருந்தது. இந்த இரண்டில், இரண்டாவது உண்மையில் மிக முக்கியமானதாகும். இந்த வரையறைகளின் அவசியத்துக்கான காரணத்தை முறையாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு உதவியாக மட்டுமே அவை குறித்த அறிவு தேவைப்படுகிறது. வரையறைகளை வெளியிடும் உடனடி நோக்கத்தை மனதில் வைத்துக்கொள்ளும் வகையில், பின்வரும் அத்தியாயத்தில் அதை முன்கூட்டிப் பார்க்காமலிருப்பது கற்பனைத்திறமற்றதாக ஆகிவிடும்; இதில்தான் தற்போது நாம் ஈடுபட்டுள்ளோம். மாகாணநிதியினுடைய மிகுந்த தனித்தன்மை என்பதிலிருந்தே இந்த வரையறைகளுக்கான அவசியம் தோன்றுகிறது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். மறுபுறம், இந்த முடிவை எதிர்பார்த்தல் முக்கியமானது; வழக்கமாக நிகழ்வது போல வரிசைமுறைப்படி விதிகளை உருவாக்குவதற்குப் பதிலாக, உருவாக்கியவர்களின் மனதில் பதித்திருந்த மாகாண நிதி குறித்த அகவயக் கருத்தோட்டத்தின் புறவயப் பதிவு ஏடாக விளங்கும் வகையில் விதிகளை ஒழுங்குபடுத்தவேண்டும். இதை முழுமையாக நிறைவேற்றுவதற்கு, இந்த விதிகளை வகுத்த மாகாண நிதிக்குப் பொறுப்பான அலுவலர்களின் உழைப்பு எந்தவிதத்திலும் பயன்தராது. அவர்களைப் பொருத்தவரையில் இந்த விதிகள் நிதிக்கட்டுப்பாட்டுக்கான கருவிகள் மட்டுமே. எனவே அவை எந்த ஒழுங்கில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதைப் பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையில்லை மாறாக இந்த விதிகளுக்குப் பின்னுள்ள கருத்தோட்டத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கு, அவற்றின் சேவை நோக்கத்துக்கு ஏற்ப அவற்றை வகைப்படுத்திப், பல பிரிவுகளாக அமைக்க வேண்டியது அவசியம். ஆனால், இந்த வகைப்படுத்தலில் மிக முக்கியமான அம்சம், இந்தியாவுக்குப் பெறப்பட்ட பரஸ்பரத் தொடர்புகொண்ட மாகாண நிதித்திட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் எதைக் கருத்தில் கொண்டிருந்தார்களோ அந்த நோக்கங்களை விளக்குவதில்தான் அடங்கியிருந்தது. வறட்டுத்தனமாக இல்லாமல், இது போன்ற திட்டம் வெற்றிகரமாகச் செயல்படுவதற்கு, மாகாண அரசின் 1. நிர்வாக அதிகாரங்கள் 2. நிதி அதிகாரங்கள் ஆகியவற்றை விவரிக்கும் நோக்கத்தில் விதிகள் வகுக்கப்படவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. மாகாணநிதியின் தன்மையைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதற்காக இந்த இரண்டு பிரிவுகளையும் மேலும் உப்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். இந்த வகையில் நிர்வாக அதிகாரங்கள் தொடர்பான விதிகளை i. சேவைகள் ii. ஊழியர்கள் சம்பந்தப்பட்டவை என உப்பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். இதே போல, நிதி அதிகாரங்களை விளக்கும் விதிகளை வசதிக்காகப் பின்வரும் துணைப்பிரிவுகளாகப்

வகைப்படுத்தலாம்: i. பொதுத்தன்மை கொண்டவை ii. மாகாண வரிவருவாய்கள் சம்பந்தப்பட்டவை iii. மாகாணச் செலவுகள் சம்பந்தப்பட்டவை iv. பட்ஜெட் ஒப்புதல் சம்பந்தப்பட்டவை v. தணிக்கை, கணக்கு சம்பந்தப்பட்டவை.

குறிக்கோள்களே இந்தப் பிரிவுகளின் அடிப்படை என எடுத்துக்கொண்டால், திட்டத்தை உருவாக்கியவர்கள் மனதில் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படும் குறிக்கோள்களை மேற்கூறிய பிரிவுகள் செயல்படுத்தும் எனக் கருதப்பட்டன. இந்தப் பிரிவுகளின் அடிப்படையில், விதிகளின் ஒழுங்கற்ற தொகுதியைச் சுருக்கமான விதித்தொகுப்பாக குறைக்கும் முயற்சியில் நாம் ஈடுபடலாம். இது வசதியானதாகவும், அறிவூட்டக்கூடியதாகவும் இருக்கும் என்று நம்பப்பட்டது.

1) நிர்வாக அதிகாரங்கள் குறித்த வரையறைகள் :

i) மாகாணங்களுக்கு இடையிலான சேவைகளின் விதிகள்

பல்வேறு மாகாணங்களுக்கும் தனித்தனியாக பட்ஜெட்டுகள் உருவாக்கப்பட்டதால் பாதிக்கப்பட்ட மாகாணங்களுக்கு இடையிலான அல்லது துறைகளுக்கு இடையிலான உறவுகளை முறைப்படுத்துவதற்காக இவ்வாறு வரையறுக்கப்பட்டது.

i. மாகாணங்களுக்கு இடையில் தகவமைப்புகள் எதுவும் அனுமதிக்கப்படமாட்டாது.

ii. மாகாண அரசுகளின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் மாற்றப்பட்ட துறைகளின் பொறுப்பில் இதர துறைகளுக்கு முன்னர் அளிக்கப்பட்டு வந்த சேவைகள் எதுவும் ஒழிக்கப்படமாட்டாது; பிற துறைகளின் பொறுப்பில் இந்தத் துறைகளுக்கு முன்னர் வழங்கப்பட்டு வந்த சேவைகள் எதுவும் அதிகரிக்கப்பட மாட்டாது.

iii. முழுவதும் ஊடாகச் செல்கிற தகவல் தொடர்பு வழி எதுவும் கைவிடப்படமாட்டாது அல்லது பழுதேற்பட்டு செயலிழந்துபோக அனுமதிக்கப்பட மாட்டாது.

2) ஊழியர்கள் சம்பந்தப்பட்ட விதிகள் :

மாகாணத்துக்குரிய சேவைகளைச் செயல்படுத்துவதில் ஈடுபட்டுள்ள ஊழியர்களைப் பொருத்தவரையில், மாகாண அரசுகள் பின்வரும் செயல்களைச் செய்யாமல் இருக்குமாறு வலியுறுத்தப்பட்டன:

i. நிரந்தரப் பதவிகளை உருவாக்குதல் அல்லது எந்த ஒரு பதவிக்கும் ஊதியம், படிகள் ஆகியவற்றை அதிகரித்தல்.

1912-க்கு முன்பாக இது மாதம் ரூ.250-ம் அதற்கு மேலும் ஊதியம் கொண்ட வேகைளுக்குப் பொருந்தியது¹. ஆனால் 1912-க்குப் பின்னர், இது சாதாரணமாக அரசிதழ் பதிவுபெற்ற அலுவலர்கள் வகித்துவந்த பதவிகளுக்கு, அல்லது சிவில் சர்வீஸ் நெறிமுறைகளின் 29-பி விதியில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி பேரரசின் சேவையில் உள்ள அதிகாரிகள் வகித்து வந்த பதவிகளுக்கு மட்டுமே பொருந்தியது.

ii. அதிகாரிக்கு தற்காலிகப் பதவிகளை உருவாக்குதல் அல்லது மாற்றுப்பணிக்கு அனுப்புதல்.

1912-க்கு முன்பாக இது மாதம் ரூ.250-ம் அதற்கு மேலும் ஊதியம் கொண்ட வேலைகளுக்கு பொருந்தியது.² ஆனால் 1921க்குப் பின்னர், இது, மாதம், ரூ. 2500-க்கு மேல் ஊதியம் வரும் வேலைகளுக்கு அல்லது இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேல் நீடிக்கும் என்று எதிர் பார்க்கப்படுகிற மாதம் ரூ.800 ஊதியம் கிடைக்கிற தற்காலிகப் பணிகளுக்கு அல்லது மாற்றுப் பணிகளுக்குப் பொருந்தியது³.

iii. நிரந்தரப்பதவிகளை ஒழித்தல் அல்லது அந்தப் பதவிகளுக்கான ஊதியத்தையும், படிகளையும் குறைத்தல்.

ஆரம்பத்தில் இந்த விதி, மாதம் ரூ.250-க்கு மேல் ஊதியம்

1. விதி 4 (3) (அ), 1897

2. விதி 10 (1), 1912

3. விதி 4 (3), 1897

4. விதி 10 (4), 1912.

கிடைக்கும் வேலைகளுக்கு பொருந்தியது.¹ 1912க்குப் பின்னர் இந்த விதி, இங்கிலாந்தில் பணியில் சேர்க்கப்பட்ட அரசிதழ்பதிவு பெற்ற சிவில் அதிகாரிகள் வகித்துவந்த வேலைகளுக்கு அல்லது சிவில் சர்வீஸ் நெறிமுறைகளின் 29-பி விதியில் குறிப்பிட்டுள்ள வேலைகளுக்குப் பொருந்தியது.²

iv. அரசுப் பணியில் உள்ள சிவில் அதிகாரிக்கு அல்லது பணிக்கால ஓய்வூதியம் பெறுவதற்காக மானியம் அளித்தல்.

அ. நிலம், மானியமாகப்பெறுபவர் மற்றவர்களைக் காட்டிலும் முன்னுரிமையாக அதைப் பெறுகிறார் என்ற விவரத்துக்கு அப்பால் பணமாகவோ அதற்கு நிகராகவோ விசேஷ சலுகைகள் எதுவும் இல்லாமல் சம்பந்தப்பட்ட மாகாணத்தின் சாதாரண வரி வருவாய் விதிகளின் கீழ் வழங்கப்பட்ட மானியம் தவிர்ந்து.³

அல்லது (ஆ) தொகை ஆண்டுக்கு ரூ. 600த்தாண்டும் வேளையில் நில வரிவருவாய் ஒதுக்கீடு அல்லது அந்தத் தொகைக்கு உள்பட்டதாக இருப்பினும் மூன்று பேருக்கு மட்டும் எனக் கட்டுப் படுத்தப்படாத, அடுத்தடுத்துவரும் ஒவ்வொரு மரபுரிமைக்கும் பாதியாகக் குறைக்கப்படுகிற ஒதுக்கீடு. மாகாண அரசுகளால், மாகாண அரசுகளால், நிலவரி வருவாய் ஒதுக்கீடுகளாக சிவில் அதிகாரிகளுக்கு வழங்கப்பட்ட அனைத்து மானியங்களும் பெருமைக்குரிய, தனித் தன்மை வாய்ந்த சேவைகளுக்காக மட்டுமே இவை வழங்கப் பட்டன.⁴

v. (அ) ஆண்டுக்கு ரூ.50,000-க்கு மேல் கூடுதல் செலவு ஏற்படுத்துகிற நிரந்தர நிறுவனங்களைத் திருத்தியமைத்தல்; அல்லது (ஆ) ஆண்டுக்கு ரூ.25,000 மேல் செலவு ஏற்படுத்தும் வகையில் எந்த ஒரு சேவைப்பிரிவின் ஊதிய விகிதங்களையும் திருத்தியமைத்தல்

1. விதி 4 (4), 1897.

2. விதி 10 (3), 1912.

3. விதி 10 (9), 1912.

4. விதி 10 (9) (அ), 1912.

அல்லது (இ) மாதம் ரூ. 500க்கு மேல் அதிகப்பட்ச ஊதியத்தை கொண்டுள்ள ஒரு சேவையில் சராசரி ஊதியத்தைத் திருத்தியமைத்தல்; இந்திய அரசோ, அரசுச் செயலரோ கடந்தமுறை சேவையைத் திருத்தியமைத்தபோது அங்கீகரித்த சராசரி விகிதத்தை விடவும் அதை அதிகப்படுத்துதல் அல்லது (ஈ) எந்த ஒரு பகுதியிலும் அதிகரித்த வாடகை அல்லது வாழ்க்கைச் செலவுகளுக்கு ஈடாக உள்ளூர் படிக்களைத் திருத்தியமைத்தல்¹.

II. நிதி அதிகாரங்கள் மீதான வரைமுறைகள்

(1) பொது

மாகாண அரசுகளின் நிதி அதிகாரங்கள் மீதான வரைமுறைகளைப் பற்றி விவரிப்பதற்கு முன்பாக, மாகாண அரசுகளுடன் செய்துகொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்களில் சில வரிவருவாய் இனங்கள், செலவு இனங்களை அவற்றிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்ற அம்சம் அடங்கியிருப்பதை நினைவுகூர்வது அவசியமாகும். இந்தத் தற்செயலான அம்சத்தை வைத்து, மாகாண பட்ஜெட்டில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த ஒவ்வொரு வரிவருவாய் இனத்துக்கும், செலவு இனத்துக்குமான தனித்தனி ஒப்பந்தங்களின் கூட்டுத்தொகுப்புதான் இந்த ஒப்பந்தங்கள் என்று கருதிவிடலாகாது. மாகாண அரசுகள் இவ்வாறு பொருள் கொள்ளுவதையும், அதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளையும் தவிர்ப்பதற்காகப் பின்வரும் வரைமுறைகள் விதிக்கப்பட்டன:

1) அவற்றுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட நிதிகள், அவற்றின் நிர்வாகத்தின் கீழ் ஒப்படைக்கப்பட்ட சேவைகள் அனைத்துக்குமான மானியங்களின் ஒட்டுமொத்தத் தொகுப்புதான் என்பதை மாகாண அரசுகள் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். எனவே, எந்த ஒரு சேவைக்குமான உண்மையான செலவு, தொகுப்பு மானியத்தில் கணக்கிடப்பட்டுள்ள மதிப்பீட்டைக் காட்டிலும் அதிகமாகிவிட்டது என்ற

அடிப்படையில் பேரரசின் கருவூலத்திடம் கோரிக்கை வைக்க முடியாது.¹

2) பேரரசின் கருவூலத்திடம் கூடுதல் கோரிக்கைகள் எதுவும் வைக்காமல், நிர்வாகத்திறமைக்குச் சான்றாக, அவற்றின் நிர்வாகத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்ட அனைத்து சேவைகளையும், அவற்றுக்குத் தரப்பட்ட நிதிகளில் இருந்தே மாகாண அரசுகள் பராமரிக்க வேண்டும்.²

அவற்றின் பொறுப்பில் உள்ள நிதிகள் தொடர்பாக மாகாண அரசுகளுக்கு உரிய அதிகாரங்கள் பற்றி பின்வருமாறு கூறப்பட்டது:

3) அவற்றின் பயன்பாட்டுக்காக ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட நிதிகளைப் பேரரசின் கருவூலத்தில் ஒப்படைக்கவேண்டும்; வேறு இடங்களில் முதலீடு செய்வதற்காகவோ, டெபாசிட் செய்வதற்காகவோ பணத்தை எடுத்துச் செல்லக்கூடாது; பொது சேவைகளுக்கான செலவினங்கள் தவிரவேறு எதற்கும் அந்தப் பணத்தை எடுக்கும் உரிமை மாகாண அரசுகளுக்குக் கிடையாது.³

(2) வரிவருவாய் விதிகள்

பொதுவான வரையறைகளில் இருந்து, இனி மாகாணங்களின் வரிவருவாய்கள் சம்பந்தமான வரையறைகளைப் பார்ப்போம்; ஒவ்வொரு ஒப்பந்தத்திலும் மத்திய அரசு அவற்றுக்கு ஒதுக்கீடு செய்த நிதிகளுக்கு உள்ளேயே அவை தங்களைப் பராமரித்துக் கொள்ளவேண்டிய அவசியம் இருந்தது என்பதை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்.

அவற்றின் இயல்பான வளர்ச்சியினால் கிடைக்கும் பலன்களுக்கு அப்பால் வேறு சாத்தியமான வழிகளில் மாகாண அரசுகள் அவற்றின் ஆதாரங்களைப் பெருக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. மாகாண அரசுகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட பின்வரும் வரைமுறைகளே இதற்குக் காரணம்.

1. விதி 7, 1877 மற்றும் விதி 14, 1897.

2. விதி 7, 1877, மற்றும் விதி 14, 1897

3. விதி 1(8), 1877, விதி 4(11), 1897, விதி 5(6), 1912.

i) நடைமுறையில் இருந்துவரும் வரிவருவாய் நிர்வாகத்தில் மாற்றம் எதுவும் செய்யவோ, கூடுதல் வரிவிதிப்பது எதையும் மேற்கொள்ளவோ கூடாது.¹

ii) அவற்றுக்கு உள்பட்ட பகுதிகளில், தபால் தலைகள், நீதிமன்றக்கட்டண லேபிள்கள் ஆகியவற்றின் சில்லறை விற்பனைக்கான தள்ளுபடி விகிதங்களையோ, எரிசாராயம், மருந்துகள் ஆகியவற்றின் மீதான தீர்வைகளையோ மாற்றவோ, அதிகரிக்கவோ கூடாது.²

iii) அவற்றின் சொந்த நிதிகளுக்காக பொதுச்சந்தையில் எந்தவிதக் கடன்களையும் திரட்டக்கூடாது.³

அவற்றின் ஆதாரங்களைப் பெருக்குவதற்கு அதிகாரமற்றவையாக இருந்த மாகாண அரசுகளுக்கு, அவற்றுக்குக் கீழ்ப்பட்ட நிர்வாகங்களுக்கு விரும்பியபடி ஆதாரங்களை அளிக்கும் சுதந்திரமும் இல்லை. இதுபோன்ற அரசுகளுக்கு பின்வரும் வரையறை விதிக்கப்பட்டது.

iv) உள்ளூட்சி நிதி அல்லது சிறப்புநிதியாக ஒரு சொத்தை அமைப்பதற்காகப், பேரரசின் அல்லது மாகாணத்தின் பொது வரி வருவாய்க்குத் தரப்பட்ட எந்த ஒரு இனத்தையும் அகற்றக்கூடாது.

மாகாணங்களுக்குத் தரப்பட்ட வரிவருவாய் ஆதாரங்களை அகற்றாமல் இருப்பது தொடர்பான இந்த விதி, ஓரளவுக்கு 1912-ஆம் ஆண்டின் விதிகளில் தளர்த்தப்பட்டது. இதன்மூலம், சிவில் சர்வீஸ் நெறிமுறைகளின் 33-ஆவது விதியில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி, பொது வரி வருவாயிலிருந்து வருமானம் பெறப்படாத, ஆண்டுக்கு ரூ.25,000 -க்கு மேல் சராசரி வருமானம் அளிக்காத முற்றிலும் மாகாணத்துக்கே

1. விதி 1(1), 1877 மற்றும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த தீர்மானங்கள்

2. விதி 1 (6), 1877 அதைத் தொடர்ந்து வந்த தீர்மானங்களில் அடங்கியுள்ளவை.

3. விதி 5(13), 1912. மாகாண நிதி என்ற பொருள் குறித்து 1912-க்கு முன்பு நிறைவேற்றப்பட்ட பல்வேறு தீர்மானங்களில் இந்த விதி இல்லை என்பது வியப்புக்குரியது. எனினும், மாகாண நிதி தொடங்கியதிலிருந்து இது செயல்பாட்டில் இருந்து வருகிறது என்பதைச் சந்தேகிக்க முடியாது. 1912-க்கு முன்னர் திட்டவட்டமான விதி இல்லாத நிலையில், 1879-80-க்கான நிதி அறிக்கையைப் பரிசீலிக்கும் தீர்மானம் இங்கே கவனத்துக்கு உரியது. அதில் "எனவே, உள்ளூட்சி அரசு கடன்படாத வரையில் (இது முற்றிலும் தடைசெய்யப்பட்டது), அங்கே முதலியவை, முதலியவை" என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நிதி அறிக்கை 1876, கல்கத்தா, பக்கம். 5.

1912, க்கு முன்பாகப், 'புதிய பொதுச்சேவை அல்லது கடமையைத்', தாற்காலிகமானது எனில் அதற்குத் தேவையான நிதிகளைத் தாற்கலிகமாக, நிரந்தரமானது எனில் நிரந்தரமாகத் தாங்களால் அளிக்கமுடியும் என்று மாகாண அரசுகள் இந்திய அரசை ஏற்கச் செய்தால் மட்டுமே அவற்றால் அதை மேற்கொள்ள முடியும். இந்த விதி 1912-இல் மாற்றப்பட்டது. இதன்படி, (அ) வழக் கத்துக்கு மாறான தன்மையைக் கொண்டிராத (ஆ) சாதாரண நிர்வாகப் பணிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட நோக்கங்களுக்கு ஈடுபடுத்தப் படாத (இ) பின்னாளில், அதன் ஒப்புதலளிக்கும் அதிகாரங்களுக்கு அப்பாற் பட்ட செலவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இல்லாத ஒரு பொதுச் சேவையை அல்லது கடமையை மட்டுமே ஒரு மாகாண அரசு மேற்கொள்ள முடியும்.¹

iii) அ. இந்தியாவுக்கு வருகைதரும் மேன்மைக்குரிய விருந் தினர்களுக்கோ, கேளிக்கைகளுக்காக அரசு நிகழ்ச்சிகளுக்காக வும், கூட்டங்களுக்காகவும் ரூ.1,00,000-க்கு மேல் செலவு செய்யக் கூடாது.²

ஆ. ரயில் பெட்டிகளின் பராமரிப்பு தொடர்பாக அல்லா மல் குறிப்பாக உயர் அதிகாரிகளின் பயன்பாட்டுக்காக ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட ரயில் பெட்டிகளுக்காகச் செலவு செய்யக்கூடாது.³

இ. மாகாணத்தின் தலைவருடன் ஆன ஒப்பந்த மானி யத்தில், இருந்து அல்லாமல், அதிகாரி ஒருவரின் உபயோகத்துக்கு, கார் அல்லது மோட்டார் சைக்கிள் வாங்குவதற்காகவோ, அவற் றின் பராமரிப்புக்காகவோ செலவு செய்யக்கூடாது.⁴

ஈ. மாகாணத்தின் தலைவருக்கு 'ஒப்பந்த மானியத்தை' அதிகரிப்பதற்காக செலவு செய்யக்கூடாது.⁵

உ. உள்நாட்டு, நீர்வழிப் போக்குவரத்துக்காகவும், ரூ.1,00,000-க்கு மேல் விலையுள்ள கப்பல் ஒன்றை வாங்குவதற் காகவோ, கட்டுவதற்காகவோ செலவு செய்யக்கூடாது.⁶

1. விதி 5 (11), 1912.

2. விதி 10 (11), 1912.

3. விதி 10(4), 1912.

4. விதி 10 (6), 1912.

5. விதி 10 (15), 1912.

6. விதி 10(17), 1912.

ஊ. நிறுவனங்கள், கருவிகள், தொழிற்சாலைகள் உள்பட ரூ.20,00,000-க்கு மேல் பொதுவரிவருவாயிலிருந்து செலவாகும் என்று மதிப்பிடக்கூடிய பாசனத் திட்டங்கள் அல்லது இதர பணிகளுக்காகச் செலவு செய்யக்கூடாது. எனினும் ஒரு மாகாண அரசு, முதலில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட மதிப்பீட்டை விடவும் 10 சதவீதத் தொகை அதிகமாகச் செலவிடுவதற்கு அந்த அதிகத் தொகையானது நிறுவனங்கள், கருவிகள், தொழிற்சாலைகள் உள்பட ரூ. 12 1/2 லட்சத்துக்கு மேற்படாமல் இருக்குமானால் தகுதி உண்டு.¹

மாகாணத்துக்குரிய செலவுகள் தொடர்பான விஷயங்களைப் பொருத்தவரையில், பொதுப்பணத்தை வழங்குவதற்கான அனைத்து அதிகாரத்தையும் அளிப்பதற்கு முன்னர், அது உண்மையிலேயே பொதுநோக்கம் கொண்டதுதானா என்பதை பொது விதியாகச் செயல்படுத்துவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மாகாண அரசுகள் அவற்றின் நிதிகளில் இருந்து பின்வரும் செயல்களுக்குச் செலவிடக்கூடாது என விதிக்கப்பட்டது.

i) இந்திய அரசால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அறிவிக்கப்பட்ட அல்லது நிலைநாட்டப்பட்ட கோட்பாடு அல்லது விதிக்கு உகந்த வகையில் அல்லாமல் எந்த ஒரு தனிநபருக்கோ, அமைப்புக்கோ, பயன்படும்வகையில் செலவிடக்கூடாது.²

ii) எந்த ஒரு திட்டத்துக்கும் நேரடியாக ஆண்டுக்கு ரூ.10,000-த்தை தாண்டி, அல்லது தொடர்ந்து வருவதாக இல்லாமல் இருந்தால் ரூ.50,000ஐத் தாண்டி உள்நாட்டு அரசுகளுக்குப் பயன்தரும் வகையில் செலவு செய்யக்கூடாது.³

4) பட்ஜெட் விதிகள்

இந்திய அரசின் ஒப்புதலுக்காக மாகாண அரசுகள் அவற்றின் பட்ஜெட் மதிப்பீடுகளைத் தாக்கல் செய்யவேண்டும், மானியங்கள் வழங்குவதை செயல்படுத்துவதில் ஒதுக்கீடு விதிகளைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்பன உள்ளிட்ட, 1860-இல்⁴ இந்தியாவில் முதன்முறையாக வில்சன் அறிமுகப்படுத்திய பட்ஜெட் அமைப்பின் சாதாரண

1. விதி 10 (18), 1912.

2. விதி 10, 1817, அதைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களிலும் அடங்கியுள்ளது.

7. விதி 10 (13), 1912.

4. விதி 11, 1882; விதி 13, 1897; விதி 19, 1912.

விதிகளுக்குக் கட்டுப்படுவது மட்டுமின்றி, இந்திய அரசிடமிருந்து முன்கூட்டி ஒப்புதல் பெறாமல் பின்வரும் செயல்களைச் செய்ய முடியாது என்று மாகாண அரசுகள் வலியுறுத்தப்பட்டன.

i) பேரரசின் கருவூலத்திடம் உள்ள அவற்றின் மீதி இருப்புகளைத் தீர்த்துவிட முடியாது.

1887-க்கு முன்பாக ஒரு மாகாண அரசு அதனுடைய பட்ஜெட் மதிப்பீட்டில் அதனுடைய மீதி இருப்பு முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்வது பற்றி முன்மொழிய முடியும். ஆனால், பிறகு வகுக்கப் பட்ட விதிகள், எல்லாக் காலங்களிலும் பேரரசின் கருவூலத்தில் குறிப்பிட்ட குறைந்தபட்ச இருப்பை மாகாண அரசுகள் வைத்திருக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்தின. அந்தத் தொகை அடுத்தடுத்து வந்த ஒப்பந்தங்கள் வேறுபட்டன.

ii) பற்றாக்குறை பட்ஜெட் தயாரிக்கமுடியாது. அதாவது மாகாண வரிவருவாய்களை விடவும் மாகாண செலவுகள் அதிகமாக இருக்கும்படியான பட்ஜெட் தயாரிக்கமுடியாது.

இந்த விதியின்¹ கடுமை ஓரளவு குறைக்கப்பட்டது. பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டுக்கான காரணம் விதிவிலக்கானது என்பதைத், திரும்பத்திரும்ப இவ்வாறு நிகழாது² என்பதை இந்திய அரசு ஏற்கும் படிச் செய்தால், 1912-க்கு பின்னர் மாகாண அரசால் பற்றாக்குறை பட்ஜெட் தயாரிக்கமுடிந்தது. அதே நேரத்தில், பற்றாக்குறைகளை ஈடுகட்டுவதற்காக இருப்புகளில் இருந்து எடுத்துக் கொள்வதன் விளைவாகக் குறைந்தபட்ச அளவை விட இருப்பு குறையுமானால், மீண்டும் இருப்பைக் குறைந்த அளவுக்குக் கொண்டு வருவதற்குத் தேவையான அளவுக்கு அந்த மாகாண அரசுக்குப் பொது இருப்பிலிருந்து, குறிப்பிடப்பட்ட வட்டி, தவணை விகித³ அடிப்படையில் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டும் என்ற நிபந்தனையில், அதிகப்பற்று அளிக்க இந்திய அரசால் முடியுமானால் மட்டுமே பற்றாக்குறை பட்ஜெட்டுக்கு அனுமதி அளிக்கப்படும்.

iii. ஓர் ஆண்டுக்கு, இந்திய அரசால் முடிவாக அனுமதி

1. விதி 8, 1892.

2. விதி 21, 1912.

3. விதி 21, 22, 1912.

அளிக்கப்பட்ட எந்த இனத்துக்குமான செலவுத் தொகையைத் தாண்டி அந்த ஆண்டில் செலவு செய்யமுடியாது.

மறு ஒதுக்கீடு மூலமாக அதிகரிப்பு ஈடுகட்டப்படும் என்றால் மட்டுமே அது செலவுத்தொகையை அதிகரிக்கமுடியும்; அதாவது, அதிகரித்த செலவின் அளவுக்கு, அதனுடைய கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ள வேறு ஏதேனும் இனத்துக்கு அனுமதிக்கப்பட்ட மானியத்தைக் குறைத்தல் என்பது இதற்குப் பொருள்.¹ மாகாண அரசுகளுக்கு உரிய மறுஒதுக்கீட்டு அதிகாரங்கள் மிகவும் விரிவானவை. மாகாணத்தின் செலவுக்கான ஒட்டுமொத்த மானியத்தைத் தாண்டாமல் இருக்கும் பட்சத்தில்,² மாகாண பட்ஜெட்டில் அடங்கியுள்ள மானியங்களை அவை முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உரிய இனமாக இருந்தாலும், அல்லது பங்கீட்டுக்கு உரிய பெரிய, சிறிய இனமாக இருந்தாலும், அவற்றை மறுஒதுக்கீடு செய்ய மாகாண அரசுகள் அனுமதிக்க முடியும்.

5) தணிக்கை, கணக்கு விதிகள்

மாகாண அரசுகள் அவற்றின் பட்ஜெட்டுகளுக்கு உள்ளே மறுஒதுக்கீடு செய்து கொள்ளக் குறிப்பிடத்தகுந்த அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தபோதிலும், அவை செலவு செய்யும் பணத்துக்குக் கணக்குகள், தணிக்கைகள் இருக்கவேண்டும் என்ற பொறுப்பு அவற்றுக்கு விதிக்கப்பட்டிருந்தது. இது தொடர்பாக, இங்கே குறிப்பிட வேண்டிய முக்கியமான விஷயம், கணக்குகளைப் பராமரித்து அவற்றைத் தணிக்கைக்குத் தாக்கல் செய்யும் பொறுப்பு என்பது அவற்றின் சட்டமன்ற தங்களுக்கு மாகாண அரசுகள் நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அல்ல என்பதும், மாறாக, அவை செயல்படுத்தும் நிதி அதிகாரங்களை அவற்றுக்கு அளித்த இந்திய அரசுக்கு அவை ஆற்றவேண்டிய பொறுப்பு என்பதும் தான். மேலும், இந்தப் பொறுப்பை அவற்றின் கணக்கு, தணிக்கைப் பணியாளர்களைக் கொண்டு அவற்றின் விருப்பத்திற்கேற்ப மாகாண அரசுகள் நிறைவேற்ற இந்திய அரசு அனுமதிக்க வில்லை. மாறாக இந்தப் பொறுப்பை செயல்படுத்தும் கடமை, மாகாணங்களில் தங்கியிருந்து, நிர்வாக விஷயங்களிலும், மேலே விவாதிக்கப்பட்ட விதிகளுக்கு

1. விதி 24, 1912.

2. விதி 25(1), 1912.

விளக்கம் அளிப்பதிலும் மாகாண அரசுகளுக்கு விமர்சகர்களாகவும், வழிகாட்டிகளாகவும் செயல்பட்டு வந்த பேரரசின் கணக்கு, தணிக்கை அலுவலர்களிடம் அளிக்கப்பட்டது. இந்தக் கடமையை அவர்கள் செய்வதற்கு உதவியாக மாகாண அரசுகள் பின்வருமாறு அறிவுறுத்தப் பட்டன:

i) பொதுக்கணக்கு விதிமுறைகள் என்ற வடிவில் எந்த விதத் திருத்தங்களைச் செய்யவோ,¹ இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கணக்கு இனங்களுக்கிடையில் பொறுப்பைப் பகிர்ந்து கொள்ள உத்தரவிடவோ கூடாது. இதுபோன்ற எல்லா விஷயங்களிலும் அவை, பேரரசின் அதிகாரியான கணக்குத் தணிக்கைக் கட்டுப்பாட்டு பொது அலுவலரின் (Controller General) முடிவுக்கு அவை கட்டுப்படவேண்டும்.²

ii) செலவுகள் தொடர்பான ஒதுக்கீடு, அல்லது அனுமதிக்கு எதிராகப் பேரரசின் தணிக்கை அதிகாரி தெரிவிக்கும் ஆட்சேபங்களை, சம்பந்தப்பட்ட மாகாண அரசின் விளக்கத்தோடு, இறுதி முடிவு எடுப்பதற்காக இந்திய அரசுக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டும்.³

மாகாண அரசுகளின் நிதி அதிகாரங்களுக்கு இவைகளே வரையறைகளாக இருந்தன. இந்த வரையறைகள் மட்டுமன்றி, மாகாண அரசுகள் அவற்றுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட எல்லைக்குள்ளே அவற்றின் எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கும் சுதந்திரம் படைத்தவையாகவும் இல்லை; எந்தத் துறையாக இருப்பினும் கண்காணிப்பு, கட்டுப்பாட்டுக்கான அதிகாரம் கவுன்சில் கவர்னர் ஜெனரலிடமே இருந்தது. அமைதி, ஒழுங்கு, சிறந்த நிர்வாகம்,⁴ ஆகிய பொறுப்புகளை மாகாண அரசுகள் நிறைவேற்றுவதற்கு உதவியாக, அவற்றின் நிர்வாக நிதி நடவடிக்கைகள் குறித்த விவரங்களை கவர்னர்- ஜெனரலுக்கு மாகாண அரசுகள் முழுமையாகத் தெரிவித்து வர வேண்டியிருந்தது. மாகாண அரசுகளின் நிதிச் சுதந்திரத்தின்மீது அவற்றின் பொதுவான தாக்கத்தை மறைக்கமுடியவில்லை. எனவே, முடமாக்கும் இந்த வரையறைகளுக்கு மத்தியில், மாகாண நிதி அமைப்பின் சுதந்திரம் குறித்து நம்பிக்கை இழக்காத, மாயத்தோற்றம் அளிக்கும் இந்த நிறுவனத்தின் இயல்பு, 'ஆதாயத்தான் என்ன' என்று கேள்விகேட்காத ஒரு மனம் எதையும் சிந்தையில் ஏற்றுக் கொள்ளாத ஒரு மனமாகத்தான் இருக்க முடியும்.

1. விதி 1 (ஆ), 1897. அடுத்து வந்த தீர்மானங்களிலும் அடங்கியுள்ளது.
2. விதி 4 (2), 1897.
3. விதி 30, 31, 1912.
4. விதி 5, 1877; விதி 15 1897 விதி 6 & 7, 1912.

மாகாண நிதியின் இயல்பு

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் பழைய திட்டத்தின்கீழ் மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையே உருவான நிதி உறவுமுறை என்ன? என்று முடிவில் கேட்கப்பட்டாக வேண்டிய ஒரு கேள்விக்கு உண்மையான பதிலை அளித்தால் அன்றி மாகாண நிதி குறித்த ஆய்வு முழுமை பெற்றதாகக் கூறமுடியாது. இது முக்கியமான ஒரு கேள்வி. ஏனெனில், மாகாண நிதி தொடர்பான விமர்சனங்கள், கருத்துகள் அல்லது அது தொடர்பான வேறு எந்த விஷயமும் ஏற்கத் தக்கவை தானா என்பது அதன் இயல்பைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்வதையே முற்றிலும் சார்ந்திருக்கிறது. அதனுடைய முக்கியத்துவம் வலியுறுத்துகிற அளவுக்கு அதன்மீது கவனம் செலுத்தப்படவில்லை. இதன் விளைவாக, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மாகாண நிதியின் பழைய அமைப்பின் இயல்பு என்ற விஷயத்தைப் போல மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் விவாதிக்கப்பட்ட விஷயம், அதேவேளையில் பெரிதும் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட ஒரு விஷயம் இல்லை என்கிற வேதனையளிக்கும் விவரத்தையே நாம் காண முடிகிறது. எனவே, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் நிறுவப்பட்ட மாகாண நிதியின் மிகச் சரியான இயல்புதான் என்ன என்பது குறித்து விளக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில், மத்திய, மாகாண அரசுகள் என்று அமைக்கப்பட்டிருந்த, ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய அரசியல் அமைப்பில், அவற்றின் நிதி உறவுமுறையின் சரியான இயல்பைப் புரிந்து கொள்ளுதல் எப்போதுமே கடினமாக இருந்து வந்திருக்கிறது; வெளித்தோற்றத்தில் என்னவாக தெரிகிறதோ அது, உண்மையில் என்னவாக இருக்கிறதோ அதிலிருந்து மிகவும் வேறுபட்டிருக்கலாம். என்றபோதிலும், இந்தியாவின் அமைப்பானது, மாகாண, மத்திய அரசுகளுக்கு இடையே ஆதாரங்களைப் பிரித்துக் கொள்வதையும், மாகாணமானது அதனுடைய வரவிலிருந்து மத்திய அரசுக்கு அளிப்பதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது என்பதும் ஜெர்மன் பேரரசின் கூட்டாட்சி நிதி அமைப்பில் உள்ளதைப் போன்றதே இது என்பதுமே பொதுவான கருத்தாகும். இந்தக் கருத்து சரியோ, தவறோ இந்தியாவில் மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையிலான உறவு

முறை தொடர்பாக நடந்த பல்வேறு நிகழ்ச்சிகள் இந்தக் கருத்தைப் பெரிதும் வலுப்படுத்தும் விதத்தில் அமைந்திருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. அந்தச் சம்பவங்களில் ஒன்றாக இங்கே குறிப்பிட வேண்டியது, மத்திய, மாகாண, அரசுகளுக்கு இடையிலான செயல்பாடுகளின் பிரிவினை ஆகும். இந்தச் செயல்பாடுகளின் பகிர்வில், ராணுவ விவகாரங்கள், வெளியுறவு விவகாரங்கள், பொது வரி விதிப்பு, நாணயம், கடன், சுங்கவரி விபரம், அஞ்சல்-தந்தி, ரயில்வே, வயது வந்தோர், கணக்குகள் ஆகியவை தொடர்பான விஷயங்களை மத்திய அரசு அதன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொண்டது என்பதை ஒருவர் பார்க்கத் தவற முடியாது; அதேவேளையில் போலீஸ், கல்வி, சுகாதாரம், நீர்பாசனம், சாலைகள், கட்டடங்கள், வனங்கள், உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் மீதான கட்டுப்பாடு போன்ற சாதாரண உள்நாட்டு நிர்வாகம் தொடர்பான விஷயங்களை மாகாண அரசு நிர்வகித்தது. சேவைகள் பகிர்ந்துகொள்ளப்பட்டன என்ற கருத்தை இந்தச் சம்பவம் காட்டுகிற அதேவேளையில், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையில் வரிவருவாய்களும் பிரித்துக் கொள்ளப்பட்டன என்ற கருத்துக்கு ஊக்கம் தரக்கூடிய உறவுமுறை தொடர்பான இன்னொரு சம்பவமும் நடந்தது. மாகாண அரசுகளின் ஏஜென்சி மூலமாக இந்தியாவில் வரிகள் வசூலிக்கப்பட்டன என்பதே அந்தச் சம்பவம் ஆகும். இந்தியாவில் செலவு குறித்த ராயல் கமிஷன் பின்வருமாறு கூறியது:¹

“இங்கிலாந்தில் வரிவருவாய் நிர்வாகம் மத்தியத்துவப் படுத்தப்பட்டதாக இருந்தது... லண்டனில் இருந்த நிதியமைச்சரின் கீழ், இந்தியாவில் வரிவருவாய் நிர்வாகத்தினுடைய சில பிரிவுகள், எப்போதுமே (இந்திய அரசினுடைய) நிதியமைச்சருக்குக் கீழ்ப்பட்டதாக இல்லாவிடினும், மத்தியத்துவப் படுத்தப்பட்டதாக இருந்தன. இதர பிரிவுகள் மத்தியத்துவத்துக்கு உள்படாதவையாக இருந்தன. நிலவரிவருவாய் கல்கத்தாவில் இருந்த மத்திய துறையின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் இருந்தது; ஆனால் அந்தத் துறை, நிதியமைச்சருக்குக் கட்டுப்பட்டதாக இல்லாமல், வரிவருவாய்த்துறை, உள்துறைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டதாக இருந்தது. தந்தித் துறை பொதுப்பணித்துறை அமைச்சரின் கீழ் இருந்தது. உப்பு வரியின் ஒரு பகுதி, கஞ்சா வருவாயின் ஒரு பகுதி, அஞ்சலக வருவாய் மற்றும் இதர வருவாய்களை வசூலித்தல் மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில்

1. முடிவு அறிக்கையின் 25-வது பத்தி.

இருந்தது... எஞ்சிய வரி வருவாய்கள் மாகாண அரசுகளால் வசூலிக்கப் பட்டன... வரிவருவாயின் பெரும்பகுதியைப் பொருத்தவரையில்... மாகாண அரசுகளே நிர்வாகப் பிரிவுகளாக இருந்தன; அவை தமது கடமைகளைத் திறனுடன் நிறைவேற்ற அனைத்து வசதிகளும் செய்து தரப்பட்டிருந்தன."

இதே கருத்தை வலியுறுத்தும் மூன்றாவது சம்பவம் என்ற வகையில், இந்தியக் கணக்கீடுகளை அதிகாரபூர்வ "நீலப்" புத்தகங்களில் பதிவுசெய்து தாக்கல் செய்யும் வித்தியாசமான வழி முறையை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் பல்வேறு மாகாணங்களுக்கு மத்தியில் பல்வேறு வரவு, செலவு இனங்கள் பிரித்துக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதைக் காட்டும் ஒரு துணைக் கணக்கு இந்திய அரசின் பொதுக் கணக்குடன் இணைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்திருக்கலாம். இவ்வாறு கணக்கீடுகளைக் காட்டும் வழிமுறை தப்பெண்ணத்தை உருவாக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. மாகாணங்களின் நிதி நிலவரத்தைக் காட்டுவதுதான் இதன் குறிக்கோள் என்பது போன்ற தோற்றத்தை இது தருகிறது. வரி வருவாய்கள், கட்டணங்கள் என மாகாணங்களுக்கு உரிய பங்கீடாக பட்டியலின் பத்திகளில் தரப்பட்டுள்ள விவரங்கள், பல்வேறு மாகாணங்களின் கோரிக்கைகளையும், பொறுப்புகளையும் முறைப்படி பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக இல்லை. மாகாணங்களின் நிதி நிலவரத்தை வெளிப்படுத்துவதைக் காட்டிலும், இந்திய அரசின் நிதி விவகாரம் எந்த ஏஜென்சிகள் மூலமாக நடத்தப்படுகின்றது, வரிவருவாய்கள் எந்த ஏஜென்சிகள் மூலமாக வசூலிக்கப்படுகின்றன, செலவுகளுக்கான பணம் எந்த ஏஜென்சிகள் மூலம் கொடுத்துத் தீர்க்கப்படுகின்றன என்று அந்தப் பல்வேறு ஏஜென்சிகள் எவ்வாறு பூகோளரீதியாக பிரிந்து செயல்படுகின்றன என்ற நிலையை வெறுமனே காட்டுவதாகவே பட்டியலின் பத்திகளில் உள்ள விவரங்கள் அமைந்துள்ளன. உதாரணமாக, 'பம்பாய்' என்பதன் கீழ் காட்டப்பட்டுள்ள வரிவருவாயும், செலவுகளும் பம்பாயில் தங்கிச் செயல்படும் இந்திய அரசின் அக்கவுண்டன்ட் ஜெனரலின் கணக்கு ஏடுகள் வழியாக நடைபெறும் வரவையும், செலவையுமே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன; இதர மாகாண அரசுகளின் கீழ் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பதிவுகளுக்கும் இதுவே பொருந்தும். இந்தப் புள்ளிவிவரங்கள், பூகோளரீதியாகப் பிரிக்கப்பட்டு நடைபெறும் இந்திய அரசின் வர்த்தக நடைமுறைகளையே உண்மையில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன; இதில் மாகாணத்துக்கு உரியவை என்பது சிறிதும் இல்லை. எனினும், இதுபோன்ற ஒரு கணக்கு அமைப்பு, இந்தியாவில் நிதி அமைப்பு என்பது முதன்மையாக

கூட்டாட்சித் தன்மை கொண்டதாக இருக்கிறது என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கிறது.

பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையிலான நிதி உறவுமுறையை ஆராய்ப்புகும் ஒருவரின் மனக்கண் முன்னே இந்த மூன்று நிகழ்வுகளையும் நிறுத்தும்போது, அவர் எளிதில் கூட்டாட்சி வழிப்பட்ட சிந்தனையில் ஈடுபட வாய்ப்பு உண்டு. அந்த அளவுக்கு, இந்திய அமைப்பு என்பது பலன்களில் இருந்து ஆதாரங்களையும், வழங்கீடுகளையும் பிரித்துவைக்கும் அமைப்பு என்ற கருத்து ஆழமாக இருந்தது. இந்தியாவின் செலவுகள் குறித்த ராயல் கமிஷன் (1892), பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் அதிகாரப் பகிர்வுகள் குறித்த ராயல் கமிஷன் (1909) ஆகியவற்றின் முன்பாக சாட்சியம் அளித்தவர்கள் பலரும், சமத்துவமற்ற அமைப்பு குறித்த விமர்சனங்கள், நீதிக்குத் தேவையானவை என்று கருதியவற்றுக்கு ஏற்ப அமைப்பைத் திருத்தியமைப்பதற்கான ஆலோசனைகள் என்ற கண்களால் கமிஷனரைத் திகைக்க வைத்தனர். அவர்கள் தங்களுடைய யூகங்களுக்கான காரணங்களை எங்கேயும் தெள்ளத் தெளிவாகக் குறிப்பிடவில்லை.¹ எனினும் அவர்கள் அந்தக் கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதற்கு அவர்களுடைய ஆலோசனைகளே சந்தேகத்துக்கு இடமற்ற ஆதாரங்களாக உள்ளன. மாகாணங்கள், தனியாக வரிவருவாய்களையும், தனியாக சேவைகளையும் வைத்திருந்தன என்று அவர்கள் தாங்களாகவே கருதிக் கொள்ளாத வரையில், மத்திய அரசுக்கு ஆதரவாக பல்வேறு மாகாணங்கள் அவற்றின் வரிவருவாயிலிருந்து கூடக் குறைபங்களிப்பு செய்ததில் அடங்கியிருந்ததாக அவர்களுக்குத் தோன்றிய அநீதியின் சிறு அடையாளத்தைக் களைவதில் அவர்கள் தங்களின் ஆற்றலை வீணடிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது.

மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையிலான நிதி உறவுமுறை குறித்த அவர்களது கருத்து ஏற்புடையதாக இருந்திருக்குமானால், அவர்களுடைய விமர்சனங்கள், ஆலோசனைகளுக்கு ஆதரவாக நல்ல உடன்பாடு ஒன்று ஏற்படாமல் இருந்திருக்க முடியாது. ஒரு மாகாணத்தில் வசூலிக்கப்படும் வரிவருவாய்கள் அனைத்தும் அந்த மாகாணத்துக்கே உரியது என்ற பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, ஓரளவு கேள்விக்குரிய யூகத்தின் அடிப்படையில் கணக்கிட்டால்,

1. இந்தியாவின் செலவினங்கள் குறித்த கமிஷனின் சாட்சியக் குறிப்பு பகுதி 3 - 18094. அதிகாரப் பகிர்வு கமிஷனின் சாட்சியம் பகுதி 2 - 9497.

பேரரசின் பங்கையும் இதே வெளிச்சத்தில் பார்க்க முடியுமானால், வரிவருவாய்கள் அல்லது மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ற விகிதத்திலான பங்களிப்புகள் என்பவை நிச்சயமாக ஏற்றத்தாழ்வானவையாகவே இருந்தன.

பேரரசின் அரசாங்கத்துக்கு மாகாணங்களின் பங்களிப்பு

மாகாணம்	மாகாணத்தில் வசூலிக்கப்பட்ட மொத்த வரி வருவாயில், இந்திய அரசிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட தொகையின் விகிதம்					மாகாணத்தின் மக்கள் தொகையில் நபர் ஒன்றுக்கு என இந்திய அரசுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்ட தொகையின் விகிதம்				
	1871 2	1882 3	1892 3	1904 5	1912 13	1871 2	1882 3	1892 3	1904 5	1912 13
மத்திய மாகாணம்	.655	.464	.615	.297	.204	.9	.69	1.3	.55	.59
பர்மா	.728	.575	.598	.497	.38	3.4	.39	.7	4.37	3.08
அசாம்438	.390	.37675	.75	.87	...
வங்காளம்	.903	.746	.781	.742	.596	2.4	1.99	2.9	2.29	2.39
வடமேற்கு மாகாணம்										
மற்றும் அவுத்	.785	.617	.435	1.5	1.24	1.4
பஞ்சாப்	.768	.648	.726	.512	.391	1.7	1.5	1.4	1.57	1.64
சென்னை	.828	.664	.667	.638	.479	2.3	2.0	2.3	2.34	1.79
பம்பாய்	.845	.648	.66	.614	.58	5.0	4.1	5.4	4.75	5.6
ஐக்கிய மாகாணம்567	.381	1.48	.43
பீகார், ஒரிசா22017

இந்திய அரசின் நிதி, வரிவருவாய் கணக்குகளில் இருந்தும், பத்தாண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடைபெறும் மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு அறிக்கைகளில் இருந்தும் தொகுக்கப்பட்டது.

இதேபோல, பல்வேறு வரிவருவாய் இனங்களாக பிரித்து வகைப்படுத்தும் அமைப்பை மாற்றி, (1) மிகச் சில ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை திருத்தியமைக்கக்கூடிய ஒரு நிலையான தொகை அல்லது (2) மாகாண வரிவருவாய்கள் மீது ஒரு கணிசமான சதவீதம் அல்லது (3) மாகாணங்களில் இருந்து அவற்றின் மக்கள் தொகை, வரி வருவாய்கள் அல்லது செல்வத்திலிருந்து ஏற்ற இறக்கங்களுடன் கூடிய பங்களிப்புகள் என்ற வடிவங்களில் மாகாணங்களில் இருந்து பங்களிப்புகள் மூலம் மத்திய அரசுக்கு வலுவூட்டக்கூடிய முற்றிலும் தனியாகப்

பிரிந்து நிற்கும் அமைப்பாக ஆக்க வேண்டும் என்ற யோசனைகளின் சாதகங்கள் குறித்து என்னதான் பேசப்பட்ட போதிலும், அவை அனைத்தும் பேரரசின் கருவூலத்துக்கு உள்ள சூமையை, பணம் வழங்குவதில் சமத்துவம் அல்லது பணம் தருவதற்கு உள்ள ஆற்றல் என்ற முறையில் பிரித்தளித்தல் என்ற அறிவார்ந்த அடிப்படை ஒன்றை எட்டுவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. மாகாண நிதியின் உண்மையான இயல்பை ஆய்வு செய்யும் எவரும். இந்த யோசனைகளை முன்வைத்தவர்கள் எந்த அளவுக்கு ஆழ்ந்த அக்கறையுடன் முன்வைத்தார்களோ அதே அளவுக்கு ஆழ்ந்த அக்கறையுடன் இந்த யோசனைகளை எடுத்துக் கொள்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. எனினும், வியப்புக்குரியதாகத் தோன்றினாலும், இரண்டு கமிஷன்களுமே அவற்றின் தகுதி குறித்து எந்தக் கேள்வியுமே எழுப்பவில்லை. சம அளவிலான பங்களிப்புகள் என்பவை சமத்துவமான பங்களிப்புகளாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதை அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்த ராயல்-கமிஷன், முற்றிலும் ஆணித்தரமாக இல்லாவிடினும், தெளிவாகக் குறிப்பிட்டது. ஆனால், மாகாணங்கள் அவற்றின் சேவைகளுக்குப் பணம் செலுத்திய பிறகு, பேரரசின் கருவூலத்துக்குப் பங்களிப்புகளைச் செலுத்துவதற்காக அவற்றின் வரிவருவாய்களை விட்டுத் தருவதுபோல கூறப்பட்ட வாசகங்களை இந்த கமிஷனோ, இந்தியச் செலவினங்கள் குறித்த ராயல் கமிஷனோ எதிர்க்கவில்லை. எனவே, இந்த அமைப்பானது பலன்களில் இருந்து ஆதார வளங்களையும் பங்களிப்புகளையும் தனியாகப் பிரிக்கும் கோட்பாட்டை அடிப்படை யாகக் கொண்டது என்று வாதிடும் கருத்துக்கு ஆதரவான காரணங்கள் குறித்து ஓரளவுக்கு விரிவாக ஆராய வேண்டியது அவசியமாகிறது. மாகாணங்கள் அவற்றுக்குச் சொந்தமானவை என்று குறிப்பிடுகிற வரிவருவாய்களையும், எந்தெந்தச் சேவைகளைச் சிறந்த முறையில் செயல்படுத்துவதற்கு அவை பிரதானப் பொறுப்போ அந்தச் சேவைகளையும் அவற்றின் வசம் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்பது தீர்மானமாகாத வரையில், பங்களிப்புகளின் சமத்துவம் குறித்து விவாதிப்பது உண்மையில் பயனுள்ளதாக இருக்காது.

மாகாணங்கள் அவற்றுக்குச் சொந்தமானவை என்று குறிப்பிடுகிற வரிவருவாய்களையும், சேவைகளையும் அவற்றின் வசம் வைத்துக் கொள்ளலாமா என்பதை முடிவு செய்வதற்கு என்ன

1. அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்த ராயல் கமிஷன் அறிக்கையைப் பார்க்கவும். (இனி இது அ.ரா.க. என்று குறிப்பிடப்படும்.)

அளவுகோல்? ஏற்கெனவே நிர்வாக அளவுகோல் ஒன்று இருக்கிறது. அதை வைத்து, எவற்றையெல்லாம் ஒரு மாகாணம் நிர்வகிக்கிறதோ அவற்றை எல்லாம் மாகாணத்துக்கு உரியவை என்று கூற முடியும். ஆனால் இந்த அளவுகோல் இறுதியான அளவுகோலாக இருக்க முடியாது. நிர்வாக ஆட்சி அமைப்பு முறையின் தோற்றம் பற்றிய அல்லது ஒரு லட்சிய அமைப்பில் அவற்றின் நிலை என்ன என்பது பற்றிய கருத்துகள் எதுவாக இருந்தபோதிலும், நவீன காலத்தில் ஒரு நிர்வாக ஆட்சி அமைப்பு முறையில் அனைத்து பிராந்திய உரிமைகளும், எந்த ஒரு சமுதாய ஒப்பந்தத்தையோ, வெறுமனே சில செயல்களைச் செய்வதையோ அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல், பிரதானமாக பொதுச் சட்டத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்படுத்தப்பட்டன. எனவே, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மாகாண அரசுகளின் அந்தஸ்தை வரையறுத்துக் கூறும் சட்டத்தைப் பொருத்தே இந்தக் கேள்விக்கு விடையைத் தீர்மானிக்க முடியும்.

வரிவருவாய்களைப் பொருத்தவரையில் மாகாணங்களுக்குச் சட்டப்படி உரிமை இருக்கிறதா? மாகாண வரிவருவாய்கள் பற்றிப் பேசுபவர்கள் மாகாணம் என்ற சொல்லுக்குச் சட்டரீதியான தகுதியை அளித்திருக்கிறார்களா இல்லையா என்பது நிச்சயமற்றதாக இருப்பினும், சாதாரண வழக்காற்றில் இந்தச் சொல் அந்த அர்த்தத்தைத் தான் பெற்றிருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. வரிவருவாய்களை மாகாணமயமாக்கியதன் மூலம் இந்திய அரசு அவற்றுக்கு வெறுமனே வரிவருவாய்களை நுகரும் உரிமையை மட்டுமன்றி வரிவருவாய்களுக்கான சட்ட உரிமையையும் அளித்துள்ளன என்றே, இது பற்றி அதிகம் அறிந்திருக்க வேண்டிய மாகாணங்களும் கூட கருதின; வாதிட்டன. ஆனால், இது போன்ற உரிமைக் கோரிக்கைகளை இந்திய அரசு எப்போதுமே உடனுக்குடன் அடக்கி ஒடுக்கத் தவறியதில்லை. மாகாண ஒப்பந்தங்கள் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை திருத்தியமைக்கக் கூடியவை என்பதையும், நுகர்வு உரிமை என்பது நிரந்தரமானது அல்ல என்பதையும், இந்திய அரசு விரும்பினால் ஐந்தாண்டுகளின் முடிவில் இந்த உரிமையை அது மீண்டும் எடுத்துக் கொள்ள முடியும் என்பதையும் நிகழ்வுகள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. வங்காள அரசானது 1882, ஜனவரி 14-ம் தேதி கடித எண். 284ல் முன்வைத்த உரிமைக் கோரிக்கைகளுக்கு அளித்த பதிலில் இது முற்றிலும் தெள்ளத் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது. பின்வரும் பகுதி அதிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது:

“கொள்கைப் பிணக்குகளைக் குறைத்தல், இன்னும் இது போன்ற விவரிக்கத் தேவையில்லாத குறிக்கோள்களுக்காக, பேரரசின் அரசாங்கம் அதனுடைய நிர்வாகத்திலிருந்து ஒரு பகுதியை உள்ளாட்சிகளுக்கு அளித்தது. குறிப்பிட்ட சில அவசியமான செலவுகளைச் சமாளிப்பதற்காக என்ற கடமைப் பொறுப்புடன் அதனுடைய கட்டுப்பாட்டின்கீழ் வைத்திருந்த செலவுகளைச் சமாளிப்பதற்கு, பொதுவருவாயில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியும், பின்னர் அதனுடன் சேர்க்கப்படும் கூடுதல் பகுதியும் ஒட்டுமொத்தமாகப் போதுமானதாக இருக்கும் என்பதும் எஞ்சிய பகுதியை அது உள்ளாட்சிகளுக்கு அளிக்கலாம் என்பதும் ஓர் உத்தேசக் கணக்கீடு... ஆனால் பொது வருவாயில் அந்தக் குறிப்பிட்ட பகுதி மட்டுமே எப்போதும் அதற்கு போதுமானதாக இருக்க முடியாது; ஏனெனில், கணக்கீடு உத்தேசமானதாக இருப்பதும், ஆதார வளங்களில் எதிர்பாராத பற்றாக் குறைகளால் அல்லது அதன் வசம் வைத்துள்ள நிதி நிர்வாகத்தின் பங்கிலோ, அது மற்றவற்றுக்கு அளிக்கும் பங்கிலோ கட்டணங்களின் அதிகரிப்பால் பாதிக்கப்படலாம் என்பதும் தான் இதற்குக் காரணம். ஒதுக்கீடு செய்தல், அவசியமான எந்த ஒரு காரணத்துக்காகவோ அதை மாற்றியமைத்தல் என்பதை ஆய்வு செய்தல் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகும். இதற்கு உரிமையை விட்டுக் கொடுப்பது என்பது அதனுடைய இயல்புக்கு ஒத்திசைவானதாகவும், வங்காளத்தின் நிரந்தர ஒப்பந்தத்துக்கு வழிவகுப்பதாகவும் அமையும்.”

மாகாணங்களுக்காக கவலை தெரிவிக்கப்பட்ட போதிலும், பேரரசு அரசாங்கத்தின் நலன்களுக்காகவே திருத்தியமைப்புகள் பிரதானமாக மேற்கொள்ளப்பட்டன என்பதைப் புதிய தொடக்கங்கள் மறுத்துரைக்க முடியாத வகையில் நிரூபித்தன. இந்திய அரசு வரிவருவாய்கள் மீதான அதன் கட்டுப்பாட்டை விட்டுக்கொடுக்க விரும்பவில்லை என்பதாலேயே நிரந்தர ஒப்பந்தம் தாமதமானது. ஐந்தாண்டுக்கு ஒரு முறை செய்யப்படும் ஒப்பந்தத்தின்கீழ் நுகர்வு உரிமையானது ஐந்தாண்டுகளுக்கு மட்டுமே மாற்றப்பட முடியாததாக இருந்தது. ஐந்தாண்டுகளுக்கு மட்டுமே விட்டுத்தரப்பட்ட, இந்த உரிமையும் கூட, எந்த அளவுக்குத் தாற்காலிகமானது என்பது இந்திய அரசால் நிரூபிக்கப்பட்டது; இவ்வாறு விட்டுத்தருவது கால, இடச் சூழலுக்குப் பொருந்தாத ஒன்று என அரசின் செயலாளர் கருதினார்.¹ வரிவருவாய்களின் நுகர்வு உரிமையை அது விரும்பும்

1. இந்திய அரசுக்கு அனுப்பிய அஞ்சல் விடுக்கைகள் எண். 51, பிப்ரவரி 16, 1882. எண். 208, ஜூலை 6, 1882.

எந்த நேரத்தில் வேண்டுமானாலும் மீண்டும் அது தானே எடுத்துக் கொள்ளும் அதனுடைய இயல்பான உரிமையைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்பை அது கைவிடத் தயாராக இல்லை. மாகாணங்களின் இருப்புகள் மீது வலுக்கட்டாயமாக சுமத்தப்பட்ட, வழக்கத்துக்கு மாறான, லெவிகள் அல்லது பண உதவிகள் - இவ்வாறுதான் அவை அழைக்கப்பட்டன - அவற்றின் மூலம் இது தெரிந்தது. நிரந்தர ஒப்பந்தமும் கூட, பல்வேறு மாகாணங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட வரி வருவாய்கள், சட்டப்படியான அர்த்தத்தில் அவற்றுக்கு உரிய வரி வருவாய்கள் ஆகிவிட்டன என்று விளக்கம் அளிக்கவில்லை. சட்டத்தின் பார்வையில், மாகாணமயமாக்கப்பட்ட வரிவருவாய்கள் உள்பட அனைத்து வரிவருவாய்களும், இந்திய அரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின்கீழ் இருந்து வருவதாகவே உள்ளது. இந்திய வரிவருவாய்களை மாகாணங்களுக்கு ஆதரவாக விட்டுத் தருகின்ற வகையில் இந்திய அரசு சட்டரீதியான பிரித்தளித்தலைச் செய்திருக்க முடியுமா என்பது ஐயமே. இந்தியாவின் வரிவருவாய்களை இந்திய அரசின் வசமே இருக்க வகை செய்து இயற்றப்பட்ட நாடாளுமன்ற சட்டம், ஒரு விதியின் மூலம் இந்திய அரசின் சட்ட அதிகாரங்களுக்கு வரம்பு கட்டியிருந்தது. அந்த விதி அதை -

“இந்தச் சட்டத்தின் (1883-ம் ஆண்டுச் சட்டம்) எந்த வழிவகைப் பிரிவுகளையும் எந்த விதத்திலும் ரத்து செய்யவோ, மாற்றவோ தாற்காலிகமாக விலக்கி வைக்கவோ, பாதிக்கவோ செய்யக்கூடிய எந்தச் சட்டங்களையோ, நெறிமுறைகளையோ உருவாக்குவதைத்...” தடுத்தது. “... அல்லது இப்படி உருவாக்குவது முடியாட்சியின் அல்லது நாடாளுமன்ற அதிகாரத்தின் தனிச் சிறப்புரிமை” என்று கூறியது.

குறைந்தபட்சம் இதைச் செய்வதற்கு நாடாளுமன்ற சட்டம் தேவைப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் இந்திய அரசு, வரி வருவாய்களுக்கான சட்ட உரிமையைச் சட்டரீதியாக தனியாகப் பிரிக்கும் எந்தச் செயலையும் செய்யவில்லை; அது அவ்வாறு செய்திருக்க முடியுமானால், அதுவே அதை ஒன்றுமில்லாதபடியும் ஆக்கியிருக்க முடியும். மாகாண வரிவருவாய்களைத் தனியாக பிரிப்பதில் உடைமைகளைத் தனியாகப் பிரிப்பதும் அடங்கியிருப்பதாகச் சொல்லமுடியாது. மாகாணமயமாக்கப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்களில் இருந்து வரும் வசூல்களைப் பெறுவதற்காக சொந்தக் கருவூலங்களை அமைக்க மாகாண அரசுகள் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்குமானால், தனி உடைமை என்ற பொருளில் மாகாணத்தின் வரி

வருவாய்களுக்கு ஓர் அர்த்தம் இருந்திருக்க முடியும். ஆனால் விதிகளின்படி, பேரரசின் அரசுக் கருவூலத்தைத் தவிர வேறு எங்கும் அவற்றின் நிதிகளை மாகாண அரசுகள் செலுத்த முடியாது. இதன் விளைவாக வரிவருவாய்களின் அனுபவ உரிமை இந்திய அரசின் கைகளிலேயே இருந்தது. மாகாண வரிவருவாய்களில் இருந்து பணம் கொடுத்தல் என்பது, பேரரசின் கருவூலத்திலிருந்து பேரரசின் அரசாங்க அதிகாரிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்றபோதிலும், இந்தக் கருத்து எளிதில் மறைந்துவிடவில்லை. ஆனால், இந்திய அரசின் கவுன்சில் ஹாலில், நடந்த பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது, இந்தத் தவறான கருத்தை மாண்புமிகு திரு. சயானியைப் போல மிகுந்த உறுதிப்பாட்டுடன் முன்வைத்தவர்களும், சர் ஜேம்ஸ் வெஸ்ட்லாண்ட்-ஐப் போல ஆணித்தரமாக மறுத்துரைத்தவர்களும் வேறு எவரும் இல்லை. அந்த விவாதத்திலிருந்து ஒரு பகுதி இங்கே தரப்படுகிறது.

மாண்புமிகு திரு. சயானி கூறியதாவது:

“நாட்டின் வரிவருவாய்கள், அவற்றைத் திரட்டித் தருகிற மாகாணங்களுக்குச் சொந்தமில்லை அல்லது அவற்றின் சொந்தத் தேவைகளுக்குக் கிடைப்பதில்லை என்பதுதான் இந்த (மாகாண நிதி) அமைப்பின் முழுமையான அடிப்படைக் கொள்கையாக இருக்கிறது... முழுக்க முழுக்க மத்திய அரசின் முடிவுப்படி செயல்படுத்தக்கூடிய ஒரு பொது நிதியை உருவாக்குங்கள்; அதிலிருந்து அது விரும்புகிற தொகையை மாகாணங்களின் சேவைகளுக்கு அது உதவியாகத் தரலாம்”.

இந்த விமர்சனத்தின் கண்டனக் குரலைக் கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டே நிதியமைச்சர் சர் ஜேம்ஸ் வெஸ்ட்லாண்ட் அவையில் எழுந்து நின்று பதிலளித்ததாவது:

“அவர் சொன்னதை நான் சரியாகப் புரிந்து கொண்டிருப்பேன் எனில், மாண்புமிகு திரு. சயானி அவர்கள் வரி வருவாய்கள் என்பவை தனி மாகாணங்களின் வரிவருவாய்கள் அல்ல என்கிற, பல்வேறு மாகாணங்களின் செலவுகளுக்கு அவற்றைப் பயன்படுத்த முடியாது என்கிற, ஆனால் அவை ஒரு பொதுநிதியைச் சேர்ந்த வரிவருவாய்கள் என்கிற, உள்ளாட்சி அரசுகள் என்பவை அவற்றைச் செயல்படுத்துவதற்கான இந்திய அரசின் ஏஜென்டுகள் மட்டுமே என்கிற ஒரு கொள்கையை

அடிப்படையாகக் கொண்டே இந்திய அரசின் ஏற்பாடுகள் அமைந்துள்ளன, என்று குறிப்பிட்டார். இதைக் கண்டிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்துக்காகவே அவர் இந்தக் கொள்கையைப் பற்றி இதுபோன்ற வார்த்தைகளால் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்று நான் கருதுகிறேன். நல்லது. என்னால் இயன்ற அளவுக்கு, மிகுந்த சாதகமான முறையில் இந்தக் கொள்கையை நிலைநாட்ட நான் விரும்புகிறேன். வரிவருவாய்கள் என்பவை இந்திய அரசின் வரிவருவாய்கள் ஆகும் - அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி அதன் உடைமை ஆகும். இந்திய அரசு என்பது நாடாளுமன்றச் சட்டத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட ஓர் அமைப்பாகும். அந்த நாடாளுமன்றச் சட்டத்தைப் பார்த்தால், இந்தியாவின் வரிவருவாய்கள் என்பவை இந்திய அரசின் வரிவருவாய்கள், அதாவது அந்த அரசின் வரிவருவாய்கள் மட்டுமே என்பது தெரியவரும். அவை தொடர்பாக உள்ளாட்சி அரசுகள் எடுக்கும் எந்தவொரு நடவடிக்கையும், இந்திய அரசின் திட்டவட்டமான ஆணையால் நியாயமானது என்று நிறுவப்பட வேண்டும்; உள்ளாட்சி அரசுகள் அவற்றின் அதிகாரங்கள் முழுவதையும் இந்திய அரசிடமிருந்தே பெறுகின்றன. இந்த அரசு அதிகாரங்களுக்கு அப்பால் வேறு எந்த நிதி அதிகாரங்களும் அவற்றுக்கு இல்லை.¹

பலன்களில் இருந்து ஆதார வளங்களையும், பங்களிப்புகளையும் தனித்தனியாகப் பிரிக்கும் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்தியாவின் மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையிலான நிதி உறவுமுறை இருந்திருக்குமானால் மாகாணங்களின் வசம் அவை நிர்வகிக்கும் சேவைகளுக்கான சட்டரீதியான பொறுப்பு இருந்தது என்பதைக் காட்ட வேண்டி இருந்திருக்கும். பெரும்பாலான கூட்டாட்சி நாடுகளில் மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையில் இருந்ததைப் போல, இந்தியாவில், மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையில் கடமைகள் ஓரளவுக்குப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன என்பது உண்மையே. எனினும், இந்தக் கடமைகள் பிரிவினைக்குச் சட்டப்படியான எந்த அங்கீகாரமும் இல்லை என்பதையும், மாகாணமயமாக்கப்பட்ட சேவைகள் உள்பட எந்தவித சேவைகளுக்காகவும் மாகாணங்களிடம் சட்டரீதியான பொறுப்பு தரப்படவில்லை என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். சட்டத்தின் வழிப்பட்ட பொறுப்பு முழுவதும் பேரரசின் அரசாங்கத்தினுடைய

274
 கட்டாப்பா சங்கம் அம்பேத்கர்: பீச்சம் எழுத்தம்

தோள்களின் மீதே இருந்தது. எந்த ஒரு மாகாணத்துக்கும் அதை மாற்றித் தருவதன் மூலம், அந்தப் பொறுப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள அது முயலவில்லை. பேரரசின் சேவைகள் சிலவற்றினுடைய நிதிப் பொறுப்பை மாகாணங்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தன என்பது அவற்றின் சொந்த விருப்பமாக இருந்தது. அதை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று அவற்றைக் கட்டாயப்படுத்த முடியாது என்பது, 1877-ல் அதுபோன்ற பொறுப்பைச் சென்னை மாகாணம் ஏற்க மறுத்ததிலிருந்து நிரூபணமாகியுள்ளது. எனவே, சட்டப்படி நாட்டில் அமைதி, ஒழுங்கு, சிறந்த நிர்வாகம் ஆகியவற்றுக்கு இந்திய அரசுதான் பொறுப்பு. ஆகவே, அனைத்து சேவைகளும், இயல்பில் பேரரசுக்கு உரியவை என்பதும், அரசியலமைப்புச் சட்டப்படியான அதனுடைய பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதற்காக இந்திய அரசு மேற்கொண்டு வருபவை என்பதுமே ஆகும்.

எனவே, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையிலான உறவு என்பது பலன்களில் இருந்து ஆதாரவளங்களையும், பங்களிப்புகளையும் தனித்தனியே பிரிப்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை உண்மை என்று கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்து ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத கருத்து என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறது. இந்தக் காலத்தில், கிட்டத்தட்ட எல்லா நாடுகளிலும் அரசு என்பது, திட்டவட்டமான பகுதிகளில் செயல்படக்கூடிய, திட்டவட்டமான பொதுக் கடமைகளை நிறைவேறக்கூடிய, பரஸ்பர உறவு கொண்ட ஆட்சி அமைப்பு முறைகளின் தொகுதியால் இயக்கப்படுகிறது; எந்த இரு நாடுகளை எடுத்துக் கொண்டாலும் அரசின் பணிகளைச் செய்வதில் ஈடுபடுத்தப்படும் ஆட்சி அமைப்பு முறைகளின் எண்ணிக்கை ஒரேவிதமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் இந்த நிகழ்வை வைத்துக் கொண்டு அவைகளுக்கு இடையிலான பரஸ்பர உறவுமுறையின் இயல்பும் ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று வாதிடுவது முற்றிலும் தவறாகும். எனவே, இதுபோன்ற பரஸ்பரத் தொடர்புடைய ஆட்சி அமைப்பு முறைகளுக்கு இடையிலான ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட உறவு முறை என்பது, இவற்றில் எது சட்டத்தை உருவாக்கும் ஆட்சி முறையாக இருக்கிறது என்பதையே சார்ந்திருக்கிறது என்ற கருத்து கவனத்துக்குரியதாகும். இந்த ஆட்சி மத்தியில், பெரும்பாலும் வரலாற்று ரீதியான, பல்வேறு காரணங்களின் அடிப்படையில் எந்த ஆட்சிமுறை இதர ஆட்சி முறைகளுக்குச் சட்டத்தை அளிக்கக்கூடிய தகுதி படைத்ததாக இருக்கிறதோ அதை எல்லாவற்றுக்கும் மேலான ஒன்றாகக் கருதலாம். கூட்டாட்சி முறையில் அமைந்த நாடுகளில்,

மாகாண அரசுகள்தாம் சட்டத்தை உருவாக்கும் ஆட்சிமுறைகளாக இருக்கின்றன. அவை மையமான இடத்தை வகிக்கின்றன. மூல வகைப்பட்டதாகவும், எஞ்சிய வகைப்பட்டதாகவும் உள்ள சுயாதீன அதிகாரங்களின் சேமிப்புக் களஞ்சியமாகவும் அவை உள்ளன. அவை சுயேச்சையாக நிலைத்திருப்பதற்கும், அவற்றுக்கென சொந்தமாக ஆதாரவளங்களை வைத்திருப்பதற்கும், அவற்றின் சொந்தக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்கும் அவை உரிமை கோரமுடியும். மாறாக, கூட்டாட்சி அரசு என்பது, மாகாண அரசுகளின் உருவாக்கமாகவே இருந்தது. சுயமாக - விட்டுத்தரும் நடவடிக்கையின் மூலம் மாகாண அரசுகள் அவற்றின் விருப்பத்திற்கேற்ப ஒப்படைத்தவற்றைத் தவிர வேறு அதிகாரங்களோ, கடமைகளோ கூட்டாட்சி அரசுக்கு இல்லை. எனவே, மாகாண அரசுகளுக்கும், கூட்டாட்சி அரசுக்கும் இடையிலான நிதி உறவுமுறை என்பது, பலன்களில் இருந்து ஆதார வளங்களையும், பங்களிப்புகளையும் தனித்தனியாகப் பிரிக்கின்ற ஒன்றாக இருக்கிறது என்று சொல்வது உண்மையானதாகவும், ஏற்புடையதாகவும் உள்ளது.¹ அந்த அமைப்பில், மாகாண அரசுகள், அவற்றுக்கென தனியாக, சட்டரீதியில் சொந்தமான ஆதார வளங்களை வைத்திருப்பதால், அவற்றின் சொந்த சேவைகளுக்கும் பணம் செலுத்திய பின்னர், மத்திய அரசுக்கு பங்களிப்பு செலுத்துவதற்காக வரிவருவாய்களை விட்டுத் தரமுடியும் என்று கூற முடியும். மையமான இடத்தை வகித்தபோதிலும் மாகாண அரசுகள், இந்தியாவில் செயல்பட்டு வந்த நிர்வாக ஆட்சி முறைகளுக்கு மத்தியில் மிகவும் பலவீனமான அமைப்புகளாகவே இருந்தன. 1833 வரையில் மாகாண அரசுகள் தனி உரிமைகளைக் கொண்டிருந்தன; அந்த வேளையில், இந்திய அரசு ஒரு கூட்டாட்சி முறையின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டிருக்குமானால், கூட்டாட்சி நாடுகளில் மாநிலங்களின் நிலை என்னவாக இருக்கிறதோ அதேவிதமாகவே மாகாணங்களின் நிலை இருந்திருக்கும். ஆனால் 1833-ம் ஆண்டுச் சட்டப்படி நிறுவப்பட்ட பேரரசு அமைப்பினால், கூட்டாட்சி அமைப்பை உருவாக்குவதற்கான கடைசி வாய்ப்பும் மறைந்துபோய் விட்டது. அந்தச் சட்டத்தின்மூலம், மத்திய அரசுடனான அவற்றின் உறவுமுறையில் உண்மையான கூட்டாட்சி அம்சத்தின் அடையாளம் எதுவும்கூட புகுந்துவிடாத வகையில் மாகாணங்களின் சுயாதீன

1. உண்மையில் ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பு இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. பலன்களில் இருந்து ஆதாரவளங்களையும், பங்களிப்புகளையும் தனியாகப் பிரித்தல் என்பது, அதிகாரப் பரவலாக்கலை அடிப்படையாகக் கொண்ட சட்டரீதியான ஓர் அமைப்புக்கும் பொருந்துவதாக உள்ளது.

யிலான நிதி உறவுமுறை பற்றிய ஒரே கொள்கையாக ஆதார வளங்களை ஒன்று திரட்டுதல், பலன்களைப் பிரித்து வழங்குதல் என்பது இருக்கிறது என்று நாம் உடனடியாகக் கூறமுடியும்.

இந்திய அரசானது மாகாணங்களுக்கு வரிவருவாய் ஒதுக்கீடுகளையும், வரிவருவாய்ப் பங்குகளையும் தந்திருக்கின்ற நிலையில், ஆதார வளங்களை ஒன்றுதிரட்டுதல் என்பது பற்றிப் பேசுவது தவறாகத் தோன்றக்கூடும். இதற்குப் பதில் தருவது கடினமல்ல. மாகாண நிதியில் ஆதார வளங்கள் சட்டப்படி பிரிக்கப்படவில்லை என்பது ஏற்கெனவே தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும், உண்மை நடப்பிலும் கூட அவ்வாறு பிரிக்கப்படவில்லை. ஏனெனில், ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல, ஒப்படைக்கப்பட்டதாயினும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டதாயினும் அனைத்து வரிவருவாய்களும் பேரரசின் கருவூலத்துக்கே வசூலித்துத் தரப்பட்டன என்பதோடு, பின்னர் அவை அரசின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அனைத்து நடவடிக்கைகளுக்காகவும் செலவிடப்பட்டன. அனைத்து வரிவருவாய்களும் ஒரு பொதுத் தொகுப்பிற்கு அளிக்கப்படுகிறபோது, மாகாணங்களுக்கு அளிக்கப்படுபவற்றை வரிவருவாய்கள் என்று சொல்ல முடியாது.¹ அப்படிச் சொன்னால் அது கற்பனைக் கதையாகத்தான் இருக்கும். அனைத்து வரிவருவாய் ஆதாரங்களிலிருந்து கிடைக்கும் வசூல்களையும் விடுவித்துக்கொள்ள முடியாதபடி ஒன்றாகக் கலப்பதால், மாகாணங்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதை நிதிகள் என்று சொல்வது மட்டுமே சரியான கருத்தாக இருக்க முடியும். ஒதுக்கீடுகளினால் ஆன பட்ஜெட், ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய்கள் அல்லது பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட வரிவருவாய்களினால் ஆன பட்ஜெட் என்று சொல்லப்படும் சொற்றொடர்கள் எல்லாம் ஒரு

1. உள்ளாட்சி அரசுகளுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய்கள் தொடர்பாக இங்கிலாந்தில் உள்ளூர் வரிவிதிப்பு முறை குறித்து ராயல் கமிஷன் முன்பாக கேப்டன். பிரட்டிமேன், எம்.பி., சாட்சியம் அளிக்கையில் கூறியவற்றை இங்கே குறிப்பிடலாம்: 'பேரரசின் வரிவிதிப்பிலிருந்து, ஒரு குறிப்பிட்ட ஆதார வளத்திலிருந்து, நீங்கள் பங்களிப்பு செய்யலாம் என்று கூறவது இயலாது என்று நான் முழுமையாகக் கருதுகிறேன். ஒருவர் ஒரு வானியில் தண்ணீரை எடுத்துச் சென்று ஒரு குளத்தில் கொட்டிவிட்டு பின்னர் மீண்டும் குளத்திலிருந்து தண்ணீர் எடுக்கும்போது அதே வாளித் தண்ணீரைத் தான் எடுக்கிறேன் என்று கூறினானாம். வரிகள் பேரரசின் கருவூலத்துக்குச் செலுத்தப்படுகின்றன; பேரரசின் கருவூலத்திலிருந்தே பங்களிப்புகள் செய்யப்படுகின்றன; நீங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட வரியிலிருந்து கிடைத்த பணம் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைத் தேர்வு செய்து, அதை வழங்குங்கள் என்று சொல்வது முற்றிலும் தவறான வாதமாகிவிடும் என்று நான் கருதுகிறேன்' என்று அவர் சொன்னார். பகுதி 1, சாட்சிய நடவடிக்கைக் குறிப்புகள், டி 8763, கியூ 9873.

குறிப்பிட்ட அர்த்தத்தில் கற்பனையானவைதான். மாகாண நிதியின் அனைத்துக் கட்டங்களிலும் மாகாணங்களுக்குத் தரப்படுபவை நிதிகள்தான். ஒதுக்கீட்டுக் கட்டத்தின்கீழ் அவற்றுக்கு வழங்கப் படுபவை திட்டவட்டமாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒரு நிலையான தொகை தான். ஒதுக்கீடுகளுக்குப் பதிலாக, ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் வரி வருவாய்கள் அல்லது பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் வரிவருவாய்கள் கட்டத்தைக் கொண்டு வருவதால் ஏற்படக்கூடிய ஒரே வேறுபாடு, நிலையான தொகைக்குப் பதிலாக, ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் அல்லது பகிர்ந்து கொள்ளப்படும் வரி வருவாய்களினால் கிடைக்கும் பலன்களில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப மாறுபடுகின்ற தொகை மாகாணங்களுக்கு வழங்கப்படுவதுதான். ஆனால், எப்படியிருந்த போதிலும் இதுவும் நிதிகள் வழங்கப்படுவதுதானே தவிர வேறு எதுவும் இல்லை. மாகாண அரசுகளுக்கு, அவை பொறுப்பேற்றுச் செய்ய வேண்டியிருந்த சேவைகளுக்கான செலவுகளை ஈடுகட்டு வதற்காக இந்திய அரசு நிதிகளை அளித்தது என்று சொல்லுவது கூட சரியாக இருக்காது. உண்மையில், மாகாணத்துக்கு உரிய பகுதி உள்பட அனைத்து பொதுப் பணத்தையும் பெறுவதும், வினியோகிப் பதும் இந்திய அரசின் கைகளிலேயே இருந்தன. இந்திய அரசு அதனுடைய கருவூலக் கணக்கு ஏடுகளில் மாகாண சேவைகளுக்காக துவக்கியிருந்த ஒரு கணக்குதான் மாகாண நிதிகள் என்று சொல்வதுதான், உண்மை நிகழ்வுகளுக்கு ஒத்த முறையான ஒரே கூற்றாக இருக்க முடியும். ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட அல்லது பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட வரிவருவாய்களினால் கிடைக்கும் பலன்களுக்கு ஏற்ப இந்தக் கணக்கு மாறக்கூடியதாக இருந்தது; அதிலிருந்து அந்த அளவுக்கு மட்டுமே மாகாண அரசுகள் நிதிகளைப் பெற அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தன.

இந்த வகையில், இந்திய அரசின் கைகளில் வரிவருவாய்களின் ஆதார வளங்கள் முற்றிலுமாக ஒன்று திரட்டப்பட்டிருந்தன. இந்த விவரத்திலிருந்து, மாகாண அரசுகள் அவற்றின் நிதிகளிலிருந்து பங்களிப்பு செலுத்துவதற்குப் பதிலாக, இந்திய அரசுதான் அதனுடைய வரிகளினால் கிடைத்த பலன்களில் இருந்து மாகாண அரசுகளுக்குப் பிரித்து வழங்கியது என்பது தெளிவாகிறது. நிலவரம் இதைத் தவிர வேறுவிதமாக இருக்க முடியாது. ஏனெனில், 1883-ம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் அடிப்படையில், அமைதி, ஒழுங்கு, சிறந்த நிர்வாகம் ஆகிய நோக்கங்களுக்காக மேற்கொள்ள வேண்டிய சேவைகளுக்கான நிதிப் பொறுப்பு இந்திய அரசுக்கே இருந்தது என்பது இங்கே நினைவுகூரத்தக்கது. ரஷ்யாவைத் தவிர்த்த

ஐரோப்பாக்கண்டத்தின் அளவுக்குப் பரந்துபட்டிருந்த ஒரு நாட்டின் விவகாரங்களை ஒரு மத்தியக் குழுவினால் நேரடியாக நிர்வகிப்பது கிட்டத்தட்ட இயலாது என்ற காரணத்தினால், சில சேவைகள் மட்டுமே இந்திய அரசால் நேரடியாக நிர்வகிக்கப்பட்டன; அதேவேளையில் பேரரசின் அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்த பல சேவைகள், அதனுடைய கண்காணிப்பின்கீழ், மாகாண அரசுகளால் நிர்வகிக்கப்படுவதற்கு விடப்பட்டிருந்தன. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல, இந்த நிலவரத்தின் பலவீனமான அம்சம், நிர்வாகப் பொறுப்பும், நிதிப் பொறுப்பும் எப்படி ஒரே அதிகார மையத்திடம் இருந்திருக்க வேண்டுமோ அப்படி இல்லாமல் இருந்ததில் தான் அடங்கியிருந்தது. மாறாக, ஒவ்வொரு நிதியாண்டின் முடிவிலும், அனைத்து மாகாண அரசுகளும் அவை நிர்வகித்து வந்த சேவைகளுக்கான கட்டணங்கள் குறித்த மதிப்பீடுகளை இந்திய அரசின் நிதித்துறைக்கு அனுப்பி வந்தன; இதன் மூலம் அவை கோரியதை வழங்க மறுக்கின்ற, கட்டுப்படுத்துகின்ற அல்லது அனுமதிக்கின்ற கடமையை இயன்ற அளவுக்குச் சிறப்பாக நிறைவேற்றும் பொறுப்பு இந்திய அரசின் வசமே விடப்பட்டிருந்தது. பண வசதியைத் தேடிக்கண்டறிய வேண்டிய பொறுப்பு இல்லாததால், மாகாணங்கள் வரம்புக்கு மீறி கோரிக்கைகளை வைத்தன. சரியான விவரங்கள் அதன்வசம் இல்லாததால், ஒவ்வொரு சேவையின் உண்மையான தேவைகளை இந்திய அரசால் மதிப்பிட முடியாமல் இருந்தது. அதனிடம் அனுப்பப்பட்ட மதிப்பீடுகளைச் சிறிதும் நம்பாமல் இருக்கவும் முடியாமல், அதிகம் நம்பவும் முடியாமல், அதனுடைய பொறுப்பில் தவறு ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற அச்சத்தில், அது மாகாணங்களினுடைய மட்டுமீறிய கோரிக்கைகளுக்கு அடிக்கடி இணங்கிப் போகும்படி நேரிட்டது. 1859-ல் ஏற்பட்ட நெருக்கடியின்போது இதை நாம் பார்க்க நேர்ந்தது. இந்தப் பேரிழப்பைத் தவிர்ப்பதற்காக மாகாண நிதி அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இதன்படி, இந்திய அரசு அதனுடைய நிதிகளை மாகாண அரசுகளுக்குப் பிரித்து வழங்கியது. மாகாணங்கள் பதிலுக்கு, இந்திய அரசுக்காக அவை நிர்வகித்து வந்த சில சேவைகளை, அவற்றுக்கு வழங்கப்பட்ட தொகைக்கு உள்ளேயே நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டன.

நிதி உறவுமுறையின் தன்மை இவ்வாறு இருந்ததால், மாகாண நிதி அமைப்பு சமத்துவம் அற்றது என்று எழுந்த விமர்சனங்கள் முற்றிலும் பொருத்தமற்றவையாக இருந்தன. சமத்துவத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு, பங்களிப்புகள் சக்திக்கு ஏற்பவும், வினியோகம் தேவைகளுக்கு ஏற்பவும் இருக்க வேண்டும். சமத்துவமற்றதாக

இருக்கிறது என்ற அடிப்படையில், மாகாண நிதி அமைப்பைக் கண்டிக்க வேண்டுமானால், வினியோகம் நியாயமற்றதாக இருக்கிறது என்று காட்ட வேண்டியது அவசியம். அவற்றின் மக்கள் தொகை அல்லது பரப்பளவு அடிப்படையில் கணக்கிட்டால் வெவ்வேறு மாகாணங்கள் வெவ்வேறு தொகைகளைப் பெற்றன என்பதைக் காட்ட முடியும். ஆனால், வினியோகம் என்பது பிரதானமாக மாகாணங்களுக்கு மத்தியில் இல்லை என்பதும், மாறாக இந்திய அரசு அல்லது மாகாண அரசுகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பல்வேறு துறைகளுக்கு மத்தியில்தான் இருந்தது என்பதும் நினைவுகூரத்தக்கது. சமத்துவ வினியோகத்தில் இது குறிப்பிடத்தக்க வித்தியாசத்தை ஏற்படுத்த முடிந்தது; ஏனெனில், வெவ்வேறு நிர்வாக ஆட்சி முறைகளின் அதிகார எல்லைக்கு உள்பட்ட பகுதிகளின் தேவைகள் மிகவும் வேறுபட்டவையாக இருக்க வேண்டும்; அவற்றின் கீழ் பராமரிக்கப்படும் துறைகளின் தேவைகளும் இவையும் ஒரே இடத்தில் சந்திக்கும் என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது. இந்திய அரசின் நிதிகள் வினியோகம் என்பது ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் அதன் தேவைகளுக்கு ஏற்ப வினியோகம் என்ற கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை; மாறாக ஒவ்வொரு துறைக்கும் அதன் தேவைகளுக்கு ஏற்ப என்ற கோட்பாட்டையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. எனவே, வேறு எந்தக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலும் இந்த அமைப்பின் சமத்துவத்தை விமர்சனம் செய்வது வீணானது.

எனவே, மாகாண நிதி அமைப்பின் இயல்பை, துறைநீதியான நிதி என்று குறிப்புக்கு விவரிக்க வேண்டும். இது அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்ட நிதி அல்லது கூட்டாட்சி நிதி என்பதிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டது. இந்த விஷயத்தில், நடந்த நிகழ்வுகள் என்ற ஆதாரத்துடன் கூடிய மெய்யான பார்வையிலிருந்து நோக்கினால் இந்தப் பார்வை பெரிதும் தவறாக இருக்க முடியாது. துறைகளுக்கான நிதி விஷயத்தில் இருப்பதைப் போலவே, அரசின் ஒவ்வொரு துறைக்கும் பட்ஜெட்டில் அதற்கென நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட மானியம் இருந்தது; அந்த மானியத்தின் அளவுக்கு அது கருவூலத்திலிருந்து பணத்தைப் பெறலாம். இதேபோல, மாகாண அரசுகளுக்கு அவை நிர்வகித்து வந்த துறைகளுக்காக ஒரு குறிப்பிட்ட தொகுப்பு மானியம் அளிக்கப்பட்டது; இந்தத் துறைகளின் செலவுக்காக அந்த மானியத்தின் அளவுக்கு அவை பேரரசின் கருவூலத்திலிருந்து பணத்தைப் பெறலாம். மாகாண நிதி என்பது இருந்த போதிலும் கூட, அதனுடைய இயல்பில் மாகாணத்துக்கு உரியதாக

எதுவும் இல்லை. மாகாண நிதி என்ற ஒன்று இல்லாத 1870-க்கு முன்பு இருந்ததைப் போலவே, மாகாண நிதி அமைப்பு நடைமுறைக்கு வந்த 1870-க்குப் பிறகும் வரிவருவாய்கள், சிவில் சேவைகள் ஆகியவை இயல்பில் பேரரசுக்கு உரியவையாகவே இருந்தன. எனவே, மாகாண நிதி என்பது, வரிவிதிப்பதற்கான சுதந்திரம், செலவிடுவதற்கான சுதந்திரம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஒரு சுயேச்சையான நிதி அமைப்பு என்று இருப்பதற்குப் பதிலாக, வெறும் கணக்குகளின் விஷயமாகவே இருந்தது. இதனுடைய பற்று, வரவு நடவடிக்கைகள் இந்திய அரசினுடைய கண்டிப்புமிக்க கண்காணிப்புக்கு உட்பட்டவையாக இருந்தன.

மாகாண நிதி என்ற திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியதன் பயனாக, மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையிலான நிதி உறவு முறையின் இயல்பில் எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்பதே இதற்குப் பொருளாகும். ஒன்று திரட்டப்பட்ட ஆதார வளங்களுக்கும், பலன்களினுடைய விநியோகத்துக்கும் இடையிலான உறவு முறை என்பது புதிதாக ஏற்பட்டதல்ல; மாறாக 1883-ம் ஆண்டிலிருந்தே இருந்து வந்தது. அப்போது நிறுவப்பட்ட பேரரசின் நிதி அமைப்புக்கு இணையான ஒரு நிதி அமைப்பாகவே இது இருந்தது. மாகாண அரசுகள், மாகாண நிதியைக் கொண்டிருந்தும் கூட, அதனதன் மூலவிசையை அதனதனிமே வைத்திருக்கும் தனித் தனித் கடிகாரங்கள் போல இல்லாமல், எப்போதும் போலவே இந்திய அரசினுடைய துறைகளாகவே இருந்ததால் உறவுமுறையில் எந்த மாற்றமும் இருக்கவில்லை. இந்த முடிவு ஒருவகையில் அதிர்ச்சிக்குரியதாக கருதப்படக் கூடும். எனினும், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையில் இருந்த சட்டரீதியான உறவுமுறையை வைத்துப் பார்க்கையில், இது உண்மை என்பதும், இதைத் தவிர வேறு முடிவுக்கு வர வாய்ப்பில்லை என்பதும் சந்தேகத்துக்கு இடமற்ற ஒன்று. ஆனால், மாகாண நிதி என்பது வெறும் கணக்குகள் விஷயமாக மட்டுமே இருக்குமானால் அதைத் தொடர்ந்து பேரரசு அமைப்பினுடைய நிதி ஏற்பாட்டில் மாற்றங்கள் எதுவும் ஏற்படவில்லையா? மாகாண நிதித் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தியதன் காரணமாக பேரரசு அமைப்பின் நிதி ஒழுங்கமைப்பில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்று மறுப்பது வீண். அதேபோல, அதன் விளைவாக சில அடிப்படையான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன என்று நிலைநாட்ட முயல்வதும் வீணே. நியாயமாகச் சொன்னால், மாகாண நிதி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதன் பயனாக,

மாற்றங்கள் என்று சொல்வதற்குத் தகுதி வாய்ந்த இரண்டு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன என்று கூறலாம்:

(1) 1870க்கு முன்பு, நிதியாண்டின் முடிவில், இந்திய அரசுக்கான அனைத்து சேவைகளின் மீதான இருப்புகளும் காலாவதியாகிவிட்டன. 1870க்குப் பின்னர், மாகாண அரசுகளின் நிர்வாகத்தில் விடப்பட்டிருந்த சேவைகள் மீதான செலவு செய்யப்படாத இருப்புகள் அனைத்தும், அவற்றின் பொறுப்பிலேயே தொடர்ந்து இருந்ததோடு, அடுத்துவரும் ஆண்டுக்கான ஆதாரவளங்களின் ஒரு பகுதியாகவும் ஆயின.

(2) 1870க்கு முன்னர், அனைத்து சேவைகள் குறித்த பட்ஜெட் மதிப்பீடுகளும் இந்திய அரசின் அங்கீகாரத்தைப் பெற வேண்டி இருந்தது. அவசியமாக இருந்தாலும் கூட, இந்திய அரசின் முன் கூட்டிய அனுமதியைப் பெறாமல், அந்த ஆண்டுக்கான மானியங்களுக்கு இடையில் எவ்வித ஒதுக்கீடு மாற்றங்களையும் மாகாண அரசுகள் மேற்கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. 1870க்குப் பின்னர், அவற்றின் நிர்வாகத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்ட பல்வேறு சேவை

1. அவற்றின் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பல்வேறு சேவைகள் மீதான மானியங்களின் வினியோகத்தைப் பொருளாதாய ரீதியில் அவை மாற்ற முடியுமா என்பது சந்தேகமே. மாகாண நிதியிலிருந்து சாலைகளுக்காக அளிக்கப்பட்ட மானியத்தை ரத்து செய்து விட்டு, அந்தப் பணத்தைக் கல்விக்குச் செலவிட வலியுறுத்தி சென்னை மாகாண ஆளுநர் மறைந்த ஹோபார்ட் பிரபு தெரிவித்த யோசனை குறித்து வரிவருவாய்த் துறைக்கு 1874, டிசம்பர் 10-ஆம் தேதி அவர் எழுதிய கடிதத்தில் (எண். 30) அரசுச் செயலாளர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

'மாகாண வரிவருவாய் நிர்வாகம் என்று அழைக்கப்படுவதை நிர்வகிக்கிற விதிகளுடன் இதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது, மேற்கொள்ளப்பட்ட சேவைகளுக்கும், அவற்றின் மீதான செலவுகளுக்கும் இடையில் நிலவிய அதே ஒப்பீட்டளவு விகிதம்தான் எப்போதும் நிலவ வேண்டும் என்ற கருத்து, உண்மையில் எனக்கு உடன்படாது. ஆனால், இந்தத் துறைகள் அனைத்தையும் முழுத் திறமையுடனும், ஒழுங்குடனும் பராமரிப்பதற்கு உள்ளார்ந்த கடப்பாடு ஒன்று அடங்கியிருக்க வேண்டும் என்கிற, இவற்றில் எந்த ஒன்றையும் பிறவற்றுக்காக அல்லது வேறு எவற்றுமாக முற்றிலும் விட்டுக் கொடுத்துவிடக்கூடாது என்ற உள்ளார்ந்த உடன்பாடு ஒன்றும் அடங்கியிருக்க வேண்டும் என்கிற சிம் அவர்களின் கருத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். கேள்விக்கு உள்ளாக்கப்பட்டுள்ள புதிய நிதி ஏற்பாடுகள், அப்போது நிறுவப்பட்ட பல்வேறு இந்திய அரசுகளாலும், நமது அரசாலும் முழுமையாக விவாதிக்கப்பட்டவையே. அந்த மாற்றத்தின் விளைவு, இந்தியாவின் சில பகுதிகளில் புதிய சாலைகள் அமைப்பதை நிறுத்திவிடக் கூடியதாக இருக்கக்கூடும் என்று அந்த விவாதத்தின்போது ஒருபோதும் விவாதிக்கப்படவில்லை; அப்படி ஒரு நிலைமை ஏற்படக்கூடும் என்பது பரிசீலிக்கப்பட்டிருக்குமானால், அந்த மாற்றம் செய்யப்பட்டிருக்குமா என்பது சந்தேகமே''.

களுக்கு மத்தியில், அவை சரியென்று கருதும் வழியில், அவற்றின் செலவுகளைப் பிரித்துச் செல்வதற்கு, மாகாணங்களுக்குப் பெருமளவு சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இதற்கு, அவற்றின் மொத்தச் செலவானது, முறையே அவற்றுக்கான பற்றாக பேரரசின் கருவூலத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த நிதிகளைத் தாண்டக்கூடாது என்பது நிபந்தனையாக இருந்தது.¹ ஆனால் விதிகளின்படி, நிர்வாகத் திறமையுடன் கூடிய நிலையில், அவற்றின் நிர்வாகத்தின்கீழ் அனைத்துச் சேவைகளையும் பராமரிக்க வேண்டிய அவசியம் அவற்றுக்கு இருந்தது. இதேபோல 1870-க்குப் பின்னர், மாகாண அரசுகளுக்கு, அவற்றின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இருந்த மானியங்களுக்கு இடையில், இந்திய அரசின் அனுமதி இல்லாமலேயே, மறு ஒதுக்கீடுகளைச் செய்வதற்கு, அதற்கு முன்னர் அவை அனுபவித்திராத முழுமையான சுதந்திரம் இருந்தது; ஆனால் அவற்றின் மொத்தச் செலவு அந்த ஆண்டில் பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கப்பட்ட தொகையைத் தாண்டக் கூடாது என்பது நிபந்தனையாக இருந்தது.

மாகாணங்களுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் இடையிலான நிதி உறவுமுறையை, நாம் மனதில் கற்பனை செய்து பார்ப்பதற்கு வசதியாக, இந்து கூட்டுக் குடும்ப அமைப்புக்கு ஒப்பிடலாம். இதில் தகப்பனேர் பிள்ளைகள் மேல் நிர்வாக அதிகாரம் பெற்றிருப்பது போல், மாகாணங்களின்மேல் உள்ள அதிகாரம் இந்திய அரசிடம் இருந்தது. 1870-க்கு முன்பாக, இரண்டுக்கும் இடையிலான ஒற்றுமை ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியாகவே இருந்தது. இந்துக்களின் ஒரே மாதிரியாகவே இருந்தது. இந்துக்களின் குடும்பச் சொத்தைப் போலவே, இந்தியாவின் வருவாய்கள், மத்திய நிர்வாகம் அல்லது மாகாண நிர்வாகம் என எவற்றின் கீழ் இருந்தபோதிலும், அனைத்துத் துறைகளாலும், அவற்றுக்குரிய பங்குகளுக்கு எந்த வரையறைகளும் இல்லாமல், கூட்டாக அனுபவிக்கப்பட்டன. கூட்டாகப் பகிர்ந்து கொண்டு இயங்கும் முறைக்கு முடிவு கட்டப்பட்டதும், கூட்டுச் சொத்தில், அவற்றின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப ஒவ்வொன்றின் பங்குக்கும் வரையறைகள் நிர்ணயிக்கப்பட்டதும் தான் 1870க்கும் பின்னர் நிகழ்ந்த ஒரே மாற்றமாகும். குடும்ப உறுப்பினராவது அவருடைய பற்றில் அளிக்கப்பட்ட தொகையைவிட அதிகமாக எடுத்துக்கொள்வதைத் தடுக்கும் நோக்கில், இந்திய அரசு என்னும் குடும்பத் தலைவரால், தனித்தனிக் கணக்குகள் துவக்கப்பட்ட போதிலும், இந்த அமைப்பு கூட்டுக் குடும்ப அமைப்பு போலவே நீடித்தது.

இந்தப் பலன்கள் விழைவதற்குத் தகுதியுடையவைதானா? மாகாண நிதியினுடைய பயனாக எட்டப்பட்ட பலன்கள் குறித்து பலவிதமான கருத்துகள் தெரிவிக்கப்பட்டன. ஆனால், 1870-ல் இந்த அமைப்பு தோன்றுவதற்குக் காரணமான முன்னிகழ்வுகளின் வெளிச்சத்தில் இந்தப் பலன்களை நாம் மதிப்பிடுவோம் எனில், வெளிப்படுத்தப்பட்ட நம்பிக்கைகள் எந்தவிதத்திலும் பொய்த்துப் போய் விட்டன என்று சொல்ல முடியாது. திட்டத்தை உருவாக்கியவர்களே ஒருபோதும் கருதியிராத பலன்களைப் பெறவேண்டும் என்று இதை விமர்சிப்பவர்கள் முனைந்தபோது மட்டுமே, பாதகமான கருத்து வெளியிடப்பட்டது. மாகாண நிதியைப் பற்றி அவர்கள் தவறாகப் புரிந்துகொண்டதுதான் இதற்கு முழுக் காரணம். ஆனால், இந்தத் தப்பெண்ணங்களில் இருந்து நாம் விடுபடுவோம் எனில், 1870-ல் மாகாண அரசுகள் சுதந்திரத்தையும், இந்திய அரசு ஸ்திரத்தன்மையையும்தான் வேண்டின என்ற விவரத்தை ஒரு போதும் நாம் பார்க்கத் தவறமாட்டோம் எனில், பேரரசு வாதத்துக்கும் கூட்டாட்சி வாதத்துக்கும் இடையிலான இந்த சமரசம் வீண் முயற்சியே என்று எவரும் கூறமுடியாது. மாகாணங்கள் பெற்ற சுதந்திரம் எத்தனைப் பெரியது என்பதை, 1870-க்கு முன்பு வங்காள ஆளுநரால்,

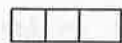
'அரசு ஊழியர்களின் ஊதியப் படிக்களில் எவ்வித மாற்றத்தையும் செய்யவோ... ஒரு புதிய பள்ளிக்கூடத்தை அமைக்கவோ, காவலாளியின் சம்பளத்தில் ஒரு ரூபாயைக் கூட உயர்த்தவோ,¹ முடியாது என்பதையும், பம்பாய் ஆளுநரால் இந்திய கவுன்சிலின் ஆதரவு இல்லாமல் ஒரு பூட்டு தயாரிக்கும்படி கூட² சொல்ல முடியாது என்பதையும் புரிந்து கொண்டால் மட்டுமே பாராட்ட முடியும். பெரிய அளவுக்கு இல்லாத அதனுடைய ஆதார வளங்களிடம், ஒரு துறைக்குத் தேவைப்படும் குப்பைக் கூடையிலிருந்து மக்களுக்குத் தேவையான கல்வி வரை மாகாணங்கள் முன்வைத்த தடுமாறவைக்கும் கோரிக்கைகளை மறுப்பதா, ஏற்றுக்கொள்வதா என்று இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்புபோல தவிக்கும் நிலைக்கு, 1870-க்கு முன்பாக இந்திய அரசு விடப்பட்டிருந்தது என்பதை மனதில் கொண்டால் மட்டுமே, இதிலிருந்து பெறப்பட்ட பெரிய அளவிலான ஸ்திரத்தன்மையின் முக்கியத்துவத்தை முழுமையாக உணர முடியும். மிகச் சாதாரண தேவைகளுக்கு அனுமதி பெறுவதற்குக்

1. கல்கத்தா ரெவ்யூ. தொகுதி 3, பக்கம் 169.

2. கிழக்கிந்திய கம்பெனி விவகாரங்கள் குறித்த கமிட்டியின் அறிக்கை. 1852 பக்கம். 10.

கூட இந்திய அரசை நம்பியிருக்க வேண்டியதால் ஏற்படக்கூடிய கண்ணியக்குறைவிலிருந்தும் தாமதத்திலிருந்தும் காப்பாற்றப் பட்டன. மறுபுறத்தில், மிகச்சிறிய கோரிக்கைகளைப் பரிசீலித்து அனுமதி அளிக்க வேண்டிய அல்லது மறுக்க வேண்டிய, எப்படிச் செய்தாலும் தவறு செய்துவிட்டோமா என்று எப்போதுமே ஐயுற்று அஞ்ச வைக்கின்ற, ஒரு தடுமாற வைக்கும் பணியிலிருந்து பேரரசின் அரசாங்கம் காப்பாற்றப்பட்டது. இந்த அமைப்பானது மாகாணங்களுக்குச் சதந்திரத்தையும், இந்திய அரசுக்கு ஸ்திரத்தன்மையினையும் அளித்தது; அது மட்டுமின்றி, பேரரசு அமைப்பினுடைய அழிவுக்குக் காரணம் என்று நிரூபிக்கப்பட்ட பொறுப்பற்ற தன்மையையும், அளவுக்கு மீறிய செலவுகளையும் களைந்து அவற்றுக்குப் பதிலாக பொறுப்புணர்வையும், சிக்கனத்தையும் ஏற்படுத்தியது. மாகாண அரசுகளின் நிதிகளுக்கு எல்லைகள் வகுத்ததன் மூலம் இந்திய அரசு அதற்கே எல்லைகள் வகுத்துக் கொண்டது. இந்தப் பலன்கள், மாகாண நிதியின் விமர்சகர்களைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை என்பது உண்மையே. இதிலிருந்து, வேறு பல வழிகளில் இன்னும் அதிகப் பலன்கள் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது; ஆனால் மாகாண நிதியானது அதனுடைய ஒழுங்கமைப்பில் சுயேச்சையான அமைப்பாக இருந்திருக்குமானால் மட்டுமே இது சாத்தியமாகியிருக்கும். மாகாண நிதியானது அதனுடைய ஒழுங்கமைப்பில் சுயேச்சையான அமைப்பாக இருந்திருக்குமானால் மட்டுமே இது சாத்தியமாகியிருக்கும். மாகாண நிதியானது பேரரசு நிதியின் ஓர் அங்கமாக இருக்கும்வரை, பிரிக்க முடியாதபடி அதனுடன் இணைந்திருக்கும்வரை, கிடைத்த பலன்களைக் காட்டிலும் பெரிய பலன்களை அது தரஇயலாது; அதே நேரத்தில் கிடைத்த பலன்களையும் சாதாரண பலன்கள் என்று சொல்லிவிட முடியாது.

மாகாண நிதியினுடைய இயல்பை மாற்ற இயலாது என்ற போதிலும், அதனுடைய சொந்தப் பொறுப்புகளை உரிய முறையில் நிறைவேற்றுவதற்கு எவ்வித இடைஞ்சலும் ஏற்படுத்தாமல், இந்திய அரசால் அதன்மீது சுமத்தப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்துவதன் மூலம் தன்னுடைய சொந்த பொறுப்புக்களைச் செயல்படுத்துவதில் எந்த வகையிலும் தலையிடாதபடி பார்த்துக் கொண்டது. இந்த கேள்வியின் பகுதி அடுத்த இயலில் ஆராயப்படும்.

மாகாண நிதியின் செயல்பரப்பை விரிவுபடுத்துதல்

மத்திய கருவூலத்தின் தேவைகளைச் சமாளிப்பதற்காக என்ற பெயரில் அதனுடைய சொந்த ஆதாயத்துக்காக அல்லது செயல் வேகமின்றி ஆதார வளங்களை மேம்படுத்தாமல் இருந்து வந்த மாகாணங்களின் ஆதாயத்துக்காக இந்திய அரசானது, நிதி ஒப்பந்தங்கள் ஒவ்வொரு முறை திருத்தியமைக்கும் போதும் மாகாணங்களின் நிர்வாகத்துக்கு என ஒப்படைக்கப்பட்ட வரிவருவாய்களைக் கட்டாயமாக அதிகரித்து அதில் சேர்த்து வந்தது பலி கொடுக்கும் ஆட்டைக் காரணம் காட்டியதுபோல மாகாண நிதி அமைப்பு நியாயமற்றதாக இருக்கிறது என்பது வழக்கமாக புகாருக்கு உரிய ஒரு விஷயமாக இருந்து வந்தது. மாகாண நிதியின் ஆரம்ப காலத்தில் இந்தப் புகாரில் பெருமளவு உண்மை இருந்தது. நிதிகளின் காப்பாளர் என்ற முறையில், இந்திய அரசானது மாகாண சேவைகளை விடவும் பேரரசின் சேவைகளுக்கே பெரும்பாலும் முக்கியத்துவம் அளித்து வந்தது. மாகாண நிதியின் ஆரம்ப காலத்தில் நிதிகளின் வினியோகம் தொடர்பாக நிலவிய கருத்தாக¹, முடிவடையவிருக்கும் ஒப்பந்தத்தின்கீழ் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய்களில் எந்த அளவுக்குத் தொடர்ந்து, மாகாண அரசுகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள செலவினங்கள் மீது பயனுள்ள வகையில் செலவு செய்ய முடியும் என்ற கருத்து இருக்கவில்லை; மாறாக, பொது வரிவருவாய்களில், அதுனுடைய கடமைப் பொறுப்புகளுடன் கூடவே, ஒப்பந்தம் நடைமுறையில் இருக்கும்போது அதன் ஆதார வளங்களின் மீது வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகளின் அதிகரிப்பையும் கருத்தில் எடுத்துக் கொண்டு, எந்த அளவுக்கு, இந்திய அரசானது, மாகாண அரசுகளுக்கு அவற்றின் நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்குத் தேவையான செலவுகளைச் சமாளிப்பதற்கு உதவியாக மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு விட்டுத்தர முடியும் என்ற கருத்தாகவே இருந்தது. அந்தக் காலகட்டத்தின் கடுமையான நிதிநிலைமை காரணமாக நியாயப்படுத்தப்பட்ட, இந்திய அரசின் இந்த அணுகுமுறையானது, நிதி நிலவரம் எளிதான பிறகு மாறிவிட்டது. எனவே பிந்தைய காலகட்டத்தில்,

1. நிதித்துறை தீர்மானம் எண். 458, ஜனவரி 28, 1881.

“கடும் நெருக்கடியான காலங்கள் தவிர, இதர காலங்களில், மாகாண அரசுகளுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இடையில் வரி வருவாய்களின் பகிர்வானது, மத்திய அரசின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப அல்லாமல், ஒவ்வொரு மாகாண அரசும் அது நிர்வகிக்கும் சேவைகளுக்கு செலவிடுவதற்கு என்று நியாயமாகக் கோரும் திட்டமதிப்பீட்டுக்கு ஏற்பவே இருந்தது. மாகாணத்தின் தேவைகள் என்ன என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதும், அவற்றை நிறைவேற்றுவதற்கு வரிவருவாய்களை ஒதுக்கீடு செய்வதுமே ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொள்வதற்கு எடுக்க வேண்டிய முதல் நடவடிக்கையாக இருந்தது; மாகாணத்தின் வருமானத்தில் எஞ்சியது மட்டுமே பேரரசின் கருவூலத்துக்கு வந்தது.”¹

மத்திய, மாகாண அரசுகளின் போட்டிபோடும் தேவைகள் மீது முக்கியத்துவத்தை மாற்றியதன் மூலம், நிதிகள் நியாயமற்ற முறையில் பகிர்வு செய்வதாக சொல்லப்பட்டு வந்த புகார்கள் நின்றதுவிட்டன; ஒப்பந்தங்கள் நிரந்தரமானவை என்று அறிவிக்கப்பட்டபோது, திருத்தியமைப்புகள் பாதகமாக இருக்கும் என்ற அச்சமும் இல்லாமல் போய்விட்டது. எனினும், மாகாண நிதி அமைப்புக்கு இன்னொரு முக்கியமான ஆட்சேபமும் இருந்து வந்தது. அதாவது, அதன் மீது விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள், மாகாண அரசை அதற்கென ஒதுக்கப்பட்ட தளத்துக்குள்ளேயே செயல்படுமாறு அதன் செயல்பரப்பைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம், அதை ஒன்றுமில்லாதபடி ஆக்க முயன்றன என்பதே ஆகும்.

“எங்களால் உங்களுக்குக் கொடுக்க முடிந்ததை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்; எஞ்சியவற்றுக்கு வரிவிதிப்புக்கான சில அதி காரங்களை எடுத்துக் கொண்டு, நீங்களே திரட்டிக் கொள்ளுங்கள்... ஏனெனில், பேரரசின் வரிவிதிப்பைக் காட்டிலும் உள்ளாட்சி வரிவிதிப்புகளின் மூலம் சிறந்த முறையில் நிர்வகிக்கக் கூடிய விஷயங்கள் இருக்கின்றன.”

என்று இந்திய அரசு மாகாணங்களுக்கு சொல்லக்கூடிய வகையில் அமைந்த ஓர் உடன்பாட்டின் அடிப்படையில் மாகாண நிதி அமைப்பு தொடங்கப்பட்டிருக்குமானால் மாகாணங்களுக்கு வரி விதிப்பு சுதந்திரத்தை அனுமதிக்க மறுப்பதற்கு எவ்வித நியாயமும் இல்லை என்று சொல்லப்பட்டது. அதேபோல, குறிப்பிட்ட சில ஆதார

1. நிதித்துறை தீர்மானம் எண். 27, மே 18, 1912.

வளங்கள் மாகாணங்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்குமானால், உள்ளூர் பயன்பாட்டு நோக்கங்களுக்காக கடன்களைத் திரட்ட அவற்றை அனுமதிக்க மறுப்பதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது? குறிப்பாக இந்தக் கட்டுப்பாடு குறித்து கடுமையாகக் குறைகூறப்பட்டது; ஏனெனில், இந்தியாவில் மிகவும் அடிநிலையில் உள்ள உள்ளாட்சி நிர்வாகம் கூட, அதன் அதிகார எல்லைக்குட்பட்ட பகுதியில் மேம்பாட்டுப் பணிகளைச் செய்வதற்காக கடன்களைத் திரட்டும் அதிகாரத்தை அனுபவித்து வந்தபோது, இதுபோன்ற பொறுப்பைச் சுமக்கும் தகுதி முக்கியமான் ஆட்சி அமைப்பு முறையான மாகாண அரசுக்கு இல்லை என்று கருதப்பட்டது. உண்மையில், இது மிகக் கடுமையான கட்டுப்பாடு என்று உணரப்பட்டது. ஏனெனில், அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு வழங்கப்பட்ட கடன்களுக்கான ஜாமீனாக இந்திய அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு பணப் பொறுப்பு உடையதாகக் கருதப்பட்ட மாகாண அரசானது அதன் சொந்தச் சார்பில் பிணையமாக வைப்பதற்குப் பணப்பொறுப்பு எதுவும் அற்றதாகக் கூறப்பட்டது।

அதேபோல, ஊழியர்கள், நிறுவனங்கள் தொடர்பாக மாகாண அரசுகளின் செலவு செய்யும் அதிகாரங்கள் மீது விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகளுக்கு என்ன நியாயம் இருக்கிறது? குறிப்பிட்ட சில சேவைகளை நிர்வகிக்கும் அதிகாரம் மாகாண அரசுகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும்போது, புதிய பதவிகளை உருவாக்குதல் அல்லது பழைய பதவிகளை ஒழித்தல் அல்லது அவற்றின் துறைகளினுடைய பணியாளர் குழாம்களைத் திருத்தி அமைத்தல் ஆகிய விஷயங்களில் அவை ஏன் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்? மாகாண நிதி அமைப்பின் கீழ், மாகாணங்கள் அவை நிர்வகிக்கும் சேவைகளுக்குப் பொறுப்பானதாக இருக்கும்போது, அந்தச் சேவைகளை மேற்கொள்ளும் ஏஜென்சிகளில் தேவையான மாற்றங்களைச் செய்யும் அதிகாரங்களை அவற்றிடம் ஏன் ஒப்படைக்கக் கூடாது?

மேலும், மாகாண பட்ஜெட்டுகளைத் தயாரித்து, செயல்படுத்துவது தொடர்பாகவும் கட்டுப்பாடுகளை விதித்திருப்பதில் என்ன நியாயம் இருக்கிறது? என்றும் கேட்கப்பட்டது. இந்தியா முழுமைக்கும் முன்பு பேரரசு பட்ஜெட் என்று இருந்ததிலிருந்து ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் தனித்தனி பட்ஜெட்டுகள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும்போது, இந்திய அரசுக்கு அவற்றின் பட்ஜெட்டுகளைத் அவை தாக்கல் செய்ய வேண்டும் என்று இருப்பது ஏன்? தகவல்

தெரிவிக்க வேண்டும் என்பதற்காக மட்டுமே இருக்குமானால் இந்தத் தேவை அற்பத் தன்மை உடையதாக இருக்கிறது. ஆனால், இந்திய அரசு அவற்றின் மதிப்பீடுகளை ஏன் மாற்றக் கோர வேண்டும்? நிர்ணயித்த மானியங்களுக்கு கட்டுப்படுமாறு ஏன் கட்டாயப் படுத்த வேண்டும்? மாகாண பட்ஜெட்டுகள் குறித்த இந்தப் பரிசீலனை, மாகாண அரசுகளுக்குக் கொள்கையை ஆணையிடுவதற்காக திரையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதா? அப்படி இருக்குமானால், வளர்க்கப்பட வேண்டிய பிரதானக் குறிக்கோளாக மாகாண நிதியில் கருதப்படுகிற உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று நிரந்தர ஒப்பந்தங்கள் கருதுகிற முன்முயற்சியும், சுதந்திரமும் செயல்படுவதற்காக மாகாணங்களுக்கு விட்டுத்தரப்பட்ட செயல்பரப்புதான் என்ன? மறுஒதுக்கீடுகள் மூலம் அதிகப்படியான மதிப்பீடுகளை ஈடுகட்ட முடியாதபோது, அந்த அதிகத்தை டிராப்ட் மூலம் ஈடுகட்டினாலும் குறைந்தபட்ச தேவைக்கும் கீழே குறையாத வகையில் அதன் பொறுப்பில் போதுமான அளவுக்கு இருப்பு இருந்தாலும் கூட, துணை மானியத்துக்காக ஒரு மாகாண அரசு இந்திய அரசிடம் வர வேண்டி இருப்பது ஏன்?

இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் ஒவ்வொன்றும் மாகாண அரசுகளுக்குக் கட்டுத்தளையிட்டதோடு, மாகாண நிதியின் செயல்பரப்பையும் சுருக்கிவிட்டதால், இந்திய அரசிடம் ஏராளமான சாக்குப் போக்குகள் தயாராக இருந்தன.¹ வரிவருவாய் கட்டுப்பாடுகளை பொருத்த விஷயத்தில், இந்தியாவின் வரிவருவாய்கள் அரசியலமைப்புச் சட்டப்படி அதன் உடைமை என்பதும், இதை முறையாகப் பயன்படுத்தும் உரிமை அரசுச் செயலர், நாடாளுமன்றம் ஆகியவற்றின் பொறுப்பாகும் என்பதும் வலியுறுத்தப்பட்டது. அவ்வாறு இருக்கும்போது, மாகாணங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட ஆதார வளங்கள் விலக்கப்படக்கூடாது அல்லது அங்கீகாரமற்ற மானியங்கள் அனுமதியற்ற சேவைகள் ஆகியவற்றுக்காக செலவிடப்படக் கூடாது என்று இந்திய அரசு கோர வேண்டும் என்பதே நியாயமாகும். எல்லா சேவைகளுக்கும் பொறுப்பானதாக இருப்பதால், இந்திய அரசானது, வரிவிதிக்கும் அல்லது கடன் வாங்கும் அதிகாரங்களைப் பிரித்துத் தருவதன் மூலம் நாட்டின் ஆதார வளங்களை நிர்வகிப்பது என்று அதன் நிலையைப் பலவீனப்படுத்திக் கொள்ளக் கூடாது. இந்தியாவில் வரிவிதிப்புக்கான களம் பெரிதும் வரம்புக்குட்பட்டதாக

1. இது தொடர்பாக அதிகாரப்பரவலாக்கலுக்கான ராயல் கமிஷன் முன்னே ஜே.எஸ். மெஸ்டன் அளித்த சாட்சியம். சாட்சிய நடவடிக்கைக் குறிப்பு, தொகுதி X, A. 44807 45336.

இருப்பதால், அதிகார மையத்தால் பாகுபாடற்ற முறையில் வரி விதிக்கப்படுமானால், அது பேரரசின் வரிகளுடன் மேலும் சேர்க்கப்படுவதன்¹ காரணமாக அதிருப்தி ஏற்படுவதற்கோ, பேரரசின் வரி விதிப்புக்கான களம் குறைக்கப்படுவதற்கோ வழிவகுக்கும் என்று அஞ்சப்பட்டது. கடன் வாங்குவதற்கான அதிகாரங்கள் அதன் கையில் குவிந்திருப்பது, அகில இந்தியாவினுடைய வரிவருவாய்களை அகில இந்தியாவின் தேவைகளுக்கு சட்டப்படி அடகு வைத்திருப்பதால் ஏற்பட்ட இயல்பான பயனே என்று இந்திய அரசு வலியுறுத்தியது. இந்திய அரசு தன்னுடைய வரிவருவாய்களை, ஒரு மாகாண அரசு அதன் சொந்தத் தேவைகளுக்காக அடகு வைப்பதற்கு அனுமதிக்கவில்லை. அது மட்டுமன்றி கடன் வாங்குவதற்கான இந்த சுதந்திரம் அளிக்கப்படுமானால்,

“முன்கூட்டியே வரிவருவாய்களை அடகுவைப்பதற்கான தூண்டுதல் வலுவாக இருக்கும் என்றும், அதிகம் செலவு பிடிக்கும் சில விருப்பங்களையும், பயனற்ற திட்டங்களையும் முந்தைய அரசு ஒன்று அவசரகதியில் தொடங்கியிருக்குமானால் அதன் காரணமாக ஒரு மாகாணத்தின் எதிர்கால நிர்வாகம் பாதிக்கப்படக்கூடும் என்றும்” அஞ்சப்பட்டது.²

மேலும், இந்தியாவில் கடன் சந்தையானது, நாட்டின் வரிவிதிப்புத் திறனைப் போலவே, வரம்புக்குட்பட்டதாக இருந்தது என்று சொல்லப்பட்டது. எனவே,

“ஒரு கிணற்றில் நீர் எடுப்பதற்காக பல வாளிகள் செலுத்தப்படும்போது, வறட்சியின் காரணமாக தண்ணீர்ப் பற்றாக்குறை ஏற்படுமானால், தண்ணீர் எடுப்பதை ஒழுங்குப்படுத்தும் பொறுப்பை அந்தக் கிணற்றின் தலைமை உரிமையாளர் எவரோ அவர் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.”³

ஊழியர்கள், நிறுவனங்கள் சம்பந்தப்பட்ட செலவு அதிகாரங்கள்

1. 1870-க்கும் 1879-க்கும் இடையில், ஸ்தல வரிவிதிப்பில் மாகாணங்களுக்குச் சுதந்திரம் இருந்தபோது, அவை அனைத்தும், ஏற்கெனவே அதிக சுமை சுமத்தப்பட்ட நிலத்தையே வரிவிதிப்புக்கான அடிப்படையாகத் தேர்ந்தெடுத்தன.

2. அதிகாரப் பரவல் குறித்த ராயல் கமிஷன், சாட்சியக் குறிப்பேடு, தொகுதி X, Q. 45310.

3. இந்திய அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய அறிக்கை. cd. 9109, 1918. பக்கம் 94. இது இனி கூட்டு அறிக்கை என்று அழைக்கப்படும்.

மீதான திட்டவட்டமான கட்டுப்பாடுகள் விஷயத்தில், சமச்சீரான தன்மை, பொருளாதாரம் ஆகியவற்றின் நலன் கருதி இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் அவசியம் என்பதே புகார்கள்க்கு எதிரான இந்திய அரசின் தன்னிலை விளக்கமாக இருந்தது. உண்மையான நிர்வாகப் பணியை மேற்கொண்டு வரும் பொதுசேவையின் வருமானத்தை முறைப்படுத்துவதற்கான சுதந்திரம் ஒவ்வொரு மாகாண அரசுக்கும் அனுமதிக்கப்படுமானால், இதன் விளைவு சம வேலைக்குச் சமமற்ற ஊதியம் என்பதாகவே இருக்கும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. இந்த விளைவு அரசு ஊழியர்கள் மத்தியில் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தக் கூடும்; இது நேராமல் தடுப்பதே சிறந்த நிர்வாகத்தின் நலனுக்கு உகந்தது. இதேபோல, நிறுவனங்களைத் திருத்தி அமைப்பதற்கு மாகாணங்களுக்கு முழு சுதந்திரம் அளிக்கப்படுமானால், இதன் விளைவாக, மாகாணங்களின் நடப்புச் செலவு கணிசமான அளவுக்கு அதிகரிக்கக் கூடும்; இதனால், மாகாண நிதி, பேரரசின் நிதி ஆகியவற்றின் ஸ்திரத்தன்மை பாதிக்கப்படும்; ஏனெனில், கடைசிப் புகலிடமாக, மாகாண அரசுகளைப் பராமரிக்க வேண்டியது இந்திய அரசின் பொறுப்பாக இருந்தது.

மாகாண பட்ஜெட்டுகளைத் தயாரித்தல், செயல்படுத்துதல் மீதான கட்டுப்பாடு பற்றிய விஷயத்தில், வேண்டாத கொள்கை ஒன்றைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்ற விருப்பம் இந்தப் பரிசீலனைக்குக் காரணமல்ல என்றும், இந்திய அரசின் பட்ஜெட்டுடன் மாகாண அரசுகளின் பட்ஜெட்டுகள் மூன்று முக்கியமான உறவுகளால் பிணைக்கப்பட்டிருந்ததால், இந்தப் பரிசீலனை தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது என்றும் இந்திய அரசு வலியுறுத்தியது.¹ அவை வருமாறு: 1) மாகாண அரசுகளின் வருமானமும், செலவுகளும், இந்திய அரசினுடைய பட்ஜெட்டிலும் ஆண்டுக் கணக்குகளிலும் பிரிக்க முடியாத பகுதியாகச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல்; 2) பிரிக்கப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்கள், செலவு இனங்களின் அமைப்பு; 3) மத்திய, மாகாண அரசுகளின் நடவடிக்கைகளுக்காக ஒருங்கிணைந்த 'வழிவகைகள்' அடங்கிய ஒரு பொதுக் கருவூலம். இரண்டுக்கும் இடையிலான உறவு குறித்த முதல் இரண்டு அம்சங்கள், மாகாண அரசுகளின் பட்ஜெட் மதிப்பீடுகளை இந்திய அரசு ஆராய வேண்டும் என்ற அவசியத்தை ஏற்படுத்தின. அவற்றின் செலவுகளை மிகையாக மதிப்பீடு செய்கின்ற, அவற்றின் வரிவருவாய்களைக் குறைத்து மதிப்பீடு செய்கின்ற

1. அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்த ராயல் கமிஷனின் சாட்சியக் குறிப்பேடு, தொகுதி X, Q. 44981.

உள்ளாட்சி அரசுகளின் மாறாத போக்கின் காரணமாக, இதுபோன்ற மாற்றங்களைச் செய்வதற்கான அதிகாரமானது விசேஷ அவசியம் கருதி அளிக்கப்பட்டது என்று வலியுறுத்தப்பட்டது.¹ உண்மை நிலவரத்திலிருந்து பெரிதும் வேறுபட்டு விலகிய மதிப்பீடுகளுக்கு, மோசமான நிதி நிலவரம் என்றும், கருவூலத்தின் செயல்பாட்டுக்கு விரிவான வழிவகைகளை உருவாக்குவதற்கான வாய்ப்பு என்றும் பொருளாகும். ஆனால், இந்தப் போக்கு இல்லாமல் இருக்குமானால் கூட, ஒன்றிணைந்த கணக்குகளின் துல்லியத்தைக் காப்பதற்காக மாகாணங்களின் மதிப்பீடுகளைப் பரிசீலிக்க வேண்டியது, இந்திய அரசின் மீது சுமத்தப்பட்ட பொறுப்பாக இருந்தது. துல்லியம் கருதி மட்டுமன்றி, ஒரு மாகாண அரசானது, 1) உரிய நிர்வாக அனுமதி பெறாத திட்டங்களுக்கான, அல்லது அந்த ஆண்டில் செலவு செய்யவிருக்கின்ற ஆனால் குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் அனுமதி கிடைக்க வாய்ப்பில்லாத திட்டங்களுக்கான செலவுகளை அதன் பட்ஜெட்டில் சேர்த்தல்; அல்லது 2) அதிகரித்த அளவில் செலவுகளை மேற்கொள்வதன் மூலம் மாகாணமானது அதன் இருப்புகளைக் கரைத்தல் போன்ற செயல்களின் வாயிலாக மாகாணங்கள் அவற்றின் நிதி ஸ்திரத்தன்மைக்கு ஊறுவிளைவித்துக் கொள்ளாமல் இருக்கின்றனவா என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவும் அவற்றின் மதிப்பீடுகளை இந்திய அரசு பரிசீலிக்க வேண்டி இருந்தது. சில கணக்கு இனங்கள் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுபவையாக இருப்பதால், உபரியாக இருந்தாலும் சரி பற்றாக்குறையாக இருந்தாலும் சரி, மத்திய பட்ஜெட்டின் இறுதிப் பலன், மதிப்பீடுகளின் துல்லியத்தையே சார்ந்திருந்தது என்பதுதான், இந்திய அரசு மாகாண பட்ஜெட்டுகளைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டிய அவசியத்துக்கான வலுவான காரணமாக இருந்தது. எனவேதான், மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் மீது இந்திய அரசு நேரடி ஆர்வம் கொண்டிருந்தது. எனவேதான், அதன் பட்ஜெட் அமைப்புக்கு கடும் சீர்குலைவு எதுவும் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொண்டும், அதேவேளையில் மாகாண பட்ஜெட்டுகளைப் பரிசீலனை செய்யும் உரிமையைக் கைவிடாமலும் இருந்தது. இரண்டுக்கும் இடையிலான உறவுமுறை குறித்த மூன்றாவது அம்சமானது, இந்திய அரசால் இறுதியாக நிர்ணயிக்கப்பட்ட மானியங்களுக்கு உள்ளேயே மாகாண அரசுகள் பணியாற்ற வேண்டும் என்ற அவசிய

1. அதிகார பரவலாக்கல் குறித்த ராயல் கமிஷனின் சாட்சியக் குறிப்பேடு, தொகுதி X, Q. 44863.

யத்தை ஏற்படுத்தியது. மாகாண அரசுகளிடம் அவற்றின் பணப் பொறுப்பில் மிகுதியான இருப்பு இருந்தது என்பதால் மானியங்களின் அளவைத் தாண்டக்கூடிய சுதந்திரத்தை மாகாணங்களுக்கு அனுமதிப்பது, நாட்டின் முழு நிர்வாகத்துக்குமான வழிவகைகளை அளிக்க வேண்டிய பேரரசின் அரசாங்கப் பொறுப்புக்குப் பொருந்ததாக¹ ஆகிவிடக் கூடும். மாகாணத்தின் இருப்பு என்பது, மாகாணத்தின் தனிக் கரு ஆலத்துக்குள் வைத்துப் பூட்டக்கூடிய தனிப்பட்ட இருப்பு அல்ல என்பது சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. இந்திய அரசால் தினந்தோறும் கையாளப்பட்டு வந்த பொது இருப்பின் ஒரு பகுதியே இது. இந்த இருப்புகளின் மீது, பட்ஜெட்டில் திட்டமிட்டிராத திடீர் கோரிக்கை எதுவும் எழுப்பப்படுமானால் - மாகாண அரசுகள் அவற்றின் பட்ஜெட் மானியங்களின் அளவைத் தாண்டும்போது இதுபோன்று நிகழலாம் - அது அரசு நடவடிக்கைகளின் வழிவகைகளைப் பாதிக்கக்கூடும் என்பதோடு, பணப்பற்றாக்குறையை ஏற்படுத்துவதன் மூலம் அரசு திவாலாகக் கூடிய நிலையையும் உருவாக்கக்கூடும்.

மாகாண அரசுகள் மீதான கட்டுப்பாடுகளுக்கு ஆதரவாக தெரிவிக்கப்பட்ட இந்த தற்காப்பு வாதங்கள் அனைத்தும் சரியாகத் தோற்றமளிக்கிற வாதங்கள் ஆகும். இந்த வாதங்கள் வலியுறுத்துகிற, நிர்வாகத்தின் மத்தியத்துவப்படுத்தப்பட்ட அமைப்பானது, சிறந்த நிர்வாகத்தின் தேவைகளை நிறைவு செய்யக்கூடியதாக இருக்கிறது என்று கருதப்படுமானால் இந்த வாதங்கள் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக விளங்கக்கூடும். பாதுகாப்பான ஏற்பாடு என்ற முறையில், நிர்வாக ஏணியின் கீழ்நிலைப் படிக்கு (அதாவது, உடனடியாகப் பாதிக்கக் கூடிய மக்கள் பகுதிக்கு மிக நெருக்கமாக) முழு அதிகாரங்களை அளிக்கக்கூடிய அரசு வடிவங்களின் திசைவழியிலேயே நவீனப் போக்குகள் அனைத்தும் செல்லத் தொடங்கியிருப்பதாக, மாகாண அரசுகள்² வாதிடுவது போல வாதிடுவது நியாயமற்றதாக இருக்க முடியாது. ஆனால் எங்கே மத்தியக் கட்டுப்பாடு அல்லது சமச்சீர்

1. அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்த ராயல் கமிஷனின், சாட்சியக் குறிப்பேடு, தொகுதி X, Q. 44865.

2. இது தொடர்பாக, அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்து பம்பாய் அரசாங்கம் அளித்த மிகவும் குத்தலான மனுவைப் பார்க்கவும். அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்த ராயல் கமிஷனின் சாட்சியக் குறிப்பேடு, தொகுதி 8, பிற்சேர்க்கை II.

தன்மை தெளிவாக அவசியமில்லையோ, நடைமுறை சாத்தியமில்லையோ, அங்கே அதிகாரங்களை மத்தியத்துவப்படுத்துவது நியாயமற்றதாகும். மத்தியத்துவப்படுத்துவதால், அனைத்து முன்னேற்றங்களுக்கும் பின்னடைவு ஏற்படவும், அனைத்து முன்முயற்சிகளுக்கும் தடை ஏற்படவும், உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பொறுப்புணர்வுக்குப் பெரிய பாதிப்பு ஏற்படவும் கூடும். இது மட்டுமின்றி, மத்தியத்துவப்படுத்துவதில் நெகிழ்ச்சித் தன்மையைப் பலியிடுவது அடங்கியிருக்கிறது, அடங்கியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில், நிர்வாகத்தின் ஒரே பிரிவை அரை டஜனுக்கும் மேற்பட்ட வெவ்வேறு வழிகளில் நிர்வகிக்க வேண்டி இருப்பது ஒரு மத்திய துறைக்கு இயல்பாகவே ஏற்புடையதாக இருக்காது; எனவேதான், எல்லா வகைகளையும் ஒரே வகையாகக் குறைப்பது அதன் நோக்கமாக இருந்தது. மேலும் மத்தியத்துவப்படுத்துவது, சிறந்த நிர்வாகத்தின் மையமாகக் கருதப்படும் கோட்பாட்டுடன் முரண்பாட்டுக்கே வழிகோலும். நிர்வாக விவகாரமானது அதைக் கையாளுவதற்கு முற்றிலும் தகுதி படைத்த ஓர் அதிகார அமைப்பை எட்டும்போது, அந்த அதிகார அமைப்புதான் இறுதியாகவும் அதைக் கையாள வேண்டும் என்பதுதான் அந்தக் கோட்பாடாகும். தகுதி படைத்த உயர் அதிகார அமைப்பு இருந்தாலும் கூட, விவகாரத்தை மத்திய துறையிடம் மட்டுமீறிக் குறிப்பதன்மூலம் அந்த விவகாரத்தை இதனிடமே விடுவது, அதிகாரப் படிநிலையில் கீழ்நிலையில் உள்ள அணிகளின் கைகளுக்கு அதிகாரத்தை மாற்றித் தருவதற்கே வழிவகுக்கும். எனவே மத்தியத் துவம் பெரிதும் கட்டுப்படுத்தப்படாவிட்டால் திறமையின்மைக்கே வழிகோலும்; ஒரே தன்மை படைத்த நாடுகளிலும் கூட இது நிச்சயம் நிகழும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ஐரோப்பாக் கண்டம் முழுவதையும் விடவும், இனம், மொழி, பேதம், பழக்க வழக்கங்கள், பொருளாதார நிலைமைகள் என அதிகமான பல்வகைப் பண்புகளைக் கொண்ட இந்தியா போன்ற ஒரு நாட்டில் இது நிச்சயம் நிகழும். இதுபோன்ற நிலைமைகளில், உயர்நிலை அதிகார அமைப்பானது கீழ்நிலை அதிகார அமைப்பை விட தகுதி குறைந்ததாக இருக்கும் என்ற விஷயத்தைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், அனைத்து உள்ளூர் நிலைமைகள் பற்றிய தேவையான அறிவு எந்த வகையிலும் அதனிடத்தில் இருக்க வாய்ப்பில்லை. எனவே, இந்தியா முழுமைக்குமான ஒரு மத்திய அரசானது, அதன் கீழ் உள்ள பல்வேறு மாகாணங்களில் நிலவும் வெவ்வேறு நிலைமைகள் குறித்த அறிவும், அனுபவமும் கொண்டிருக்கும் என்று கூற முடியாது. எனவே, மாகாண நிர்வாக விஷயங்களைக் கவனிப்பதற்கு மாகாண அரசுகளை விடவும் தகுதி

யில் குறைந்த¹ அதிகார அமைப்பே போதுமானதாக இருந்தது; இந்த அமைப்பின் உறுப்பினர்களைக் கீழ்நிலையில் இருப்பவர்கள் என்று சொல்லி விட முடியாது; அவர்கள் பொதுவாக ஆற்றலில் மத்திய அரசைச் சேர்ந்த வர்களுக்கு நிகரானவர்களாக இருந்தார்கள்; இந்த அமைப்பு அறிவில் மேலானதாக இருந்தது.

இந்த வாதங்களுக்கெல்லாம் இந்திய அரசு அளித்த ஒரே பதில், கோட்பாட்டின் காரணமாக அல்லாமல் அவசியத்தின் காரணமாகவே அனைத்து அதிகாரங்களையும் அது தன் கையில் குவித்து வைத்திருக்கிறது என்பதுதான். அதனுடைய அரசியலமைப்புச் சட்டப் பொறுப்புகளின் காரணமாக, தவிர்க்க முடியாத வகையில் இந்த அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சிவில், ராணுவ ஆட்சியின் கண்காணித்தல், ஆணையிடுதல், கட்டுப்பாடு ஆகிய பொறுப்புகளையும், நாட்டின் வரிவருவாய்களை ஒழுங்குபடுத்தி நிர்வகிக்கும் பொறுப்பையும் சட்டம் அதன் கையில் ஒப்படைத்திருந்தது. எனவே, மாகாண அரசுகளுக்கு அது அளித்திருந்த அதிகாரங்கள் மீதான அதன் கட்டுப்பாட்டை அது தளர்த்த முடியாமல் இருந்தது. உண்மையில், இந்த வாதத்தின் வலுவை மறுப்பது இயலாத ஒன்றாக இருந்தது. நாடாளுமன்றத்துக்கு முழுப் பொறுப்பான அதிகார அமைப்பாக இந்திய அரசு இருக்கும் வரையில், நாட்டின் நிர்வாகம் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து விஷயங்களையும் கட்டுப்படுத்தும் அதிகார அமைப்பு அதுவாகத்தான் இருக்க முடியும் என்பது நியாயமான ஒன்றுதான். மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையிலான நல்லுறவின் நலன் கருதி, மத்திய அரசு அதனுடைய சொந்தப் பொறுப்புகளை உரிய முறையில் நிறைவேற்றுவதற்கு முரண்பட்டதாக இல்லாமல் இருப்பதால் மாகாணங்களின் நிதி அதிகாரங்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்துவது இயலாத காரியமா? இந்திய அரசின்

1. இது தொடர்பாக ஏ.சி. லோகன் தெரிவித்த ஓரளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த யோசனை கவனத்துக்கு உரியது. அதில் அவர், அதிகார பரவலாக்கல் "மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்றால், தற்போதைய துறைகளுக்குப் பதிலாக, ஒவ்வொன்றும் அதன் சொந்த செயலாளர், உறுப்பினர்களைக் கொண்ட பல்வேறு உள்ளூர்ப் பகுதித் துறைகளை உருவாக்கும் வகையில் இந்திய அரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தைத் திருத்தி அமைக்க மாற்று வழிமுறை ஒன்று இருக்கிறது; இந்த வகையில் பம்பாய்க்கான துறை ஒன்று, அந்த மாகாணத்திலிருந்து நியமிக்கப்பட்ட செயலாளர், உறுப்பினரைக் கொண்டதாக, பம்பாயின் அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் கவனிக்கக் கூடியதாக இருக்கும்; இதேபோல மற்ற (ஆறு) மாகாணங்களுக்கும் இருக்கும். இந்த வகையில், ஒவ்வொரு மாகாணமும், கல்கத்தாவிலிருந்து கவர்னர் ஜெனரலின் கண்காணிப்பின் கீழ் தன்னைத்தானே ஆட்சி புரிய முடியும்" என்று வாதிட்டார் - காண்க: அதிகாரப் பரவலாக்கலுக்கான ராயல் கமிஷனின் சாட்சியக் குறிப்பேடு. தொகுதி VIII, 35531.

நிலைக்கு எவ்வித பாதிப்பும் ஏற்படாமல், கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்துவதன் மூலம் மாகாண நிதியின் செயல்பரப்பை விரிவாக்க இயலும். மாகாண அரசுகள் தெரிவித்த யோசனைகள் குறித்த பின்வரும் பகுப்பாய்விலிருந்து இது தெளிவாகிறது. அந்த யோசனைகள் வருமாறு:

(i) மாகாண வரிவருவாய்களின் பிணையத்தின் மீது வரி விதிப்பதற்கும், கடன் பெறுவதற்குமான அதிகாரம்.

(ii) ஊழியர்கள், நிறுவனங்கள் மீதான செலவுகளுக்கு, இந்திய அரசு அனுமதித்ததை விடவும் அதிகமான ஒரு வரம்பு வரையில், அனுமதி அளிப்பதற்கான அதிகாரம்.

(iii) பேரரசின் பட்ஜெட், கணக்குகள் ஆகியவற்றிலிருந்து மாகாணங்களின் மதிப்பீடுகளைத் தனியாகப் பிரித்தல்.

(iv) வகைப்படுத்தப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்கள், செலவு இனங்களின் அமைப்பை ஒழித்தல்; அதற்குப் பதிலாக, பலன்களில் இருந்து ஆதார வளங்களையும், பங்களிப்புகளையும் தனித்தனியாகப் பிரிக்கும் அமைப்பை ஏற்படுத்துதல்.

v) பட்ஜெட் மதிப்பீடுகளுக்கு மேற்பட்ட கூடுதல் செலவுகளை ஈடுகட்டுவதற்காக, இந்திய அரசின் முன் அனுமதி இல்லாமலேயே, வரையறுக்கப்பட்ட ஒரு தொகை வரைக்கும் அவற்றின் இருப்புகளில் ஒரு பகுதியைச் செலவு செய்வதற்கான அதிகாரம்.

இந்தக் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு, இந்திய அரசின் அரசியலமைப்புச் சட்ட பொறுப்புகள் என்ற நிலைப்பாட்டிலிருந்து என்ன ஆட்சேபணைகள் இருந்தன? மாகாண வரிவிதிப்புக்கு மிகவும் பொருத்தமானவை என்றும், பேரரசின் வரிகளுக்குச் சம்பந்தமற்றவை என்றும், வரிவிதிப்புக்கான குறிப்பிட்ட சில ஆதார வளங்களைக் குறிப்பிட்டு ஒதுக்கீடு செய்ய இந்திய அரசால் முடிந்தது என்பது தெளிவு. இதேபோல, அவற்றுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய்களின் பிணையத்தின்மீது ஒரு குறிப்பிட்ட வரம்புக்குட்பட்டு கடன் பெறுவதற்கு மாகாண அரசுகளை அனுமதிப்பதும் சாத்தியமானது. அதிருப்தி ஏற்படுத்தும் அளவுக்கு அல்லது அவற்றின் நிதி அமைப்பைச் சீர்குலைக்கும் அளவுக்கு இந்த அதிகாரங்களை

மாகாண அரசுகள் தவறாகப் பயன்படுத்தக்கூடும் என்று இந்திய அரசு சொல்லியது போல சொல்வது, மாகாண அரசுகளைப் போன்ற சட்டரீதியாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஆட்சி அமைப்பு முறைகள் தங்களது கடமைப் பொறுப்புகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாத, தகுதியற்ற நிர்வாகிகளால் நடத்தப்பட்டன என்று நம்புவதற்கு ஒப்பாகும். இரண்டாவது கோரிக்கை பெரிதும் எளிதாக அனுமதிக்கக் கூடியதே. வரிவருவாய், பொதுநிர்வாகம் ஆகியவற்றைக் கவனிக்கும் பொறுப்பில் உள்ள நாட்டின் சிவில் சேவை பின்வருமாறு வகைப்படுத்தப் பட்டிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது:

i) போட்டித் தேர்வு மூலம் இங்கிலாந்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்படும். 'இந்திய சிவில் சேவை', பேரரசரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட இதர மக்களைப் போலவே இந்தியக் குடிமக்களும் இதில் போட்டியிட இயலும்;

ii) 'மாகாண', 'துணைநிலை' சிவில் சேவைகள்; இந்தியாவில் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் இதில், இந்தியக் குடிமக்கள் அல்லது இந்தியாவில் வசிப்பவர்கள் மட்டுமே பங்கேற்க முடியும் என்பது விதி.

ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் அதற்கென சொந்தமாக 'மாகாண' சேவைகள், 'துணைநிலை' சேவைகள் என்று தன்னந்தனியாக இருந்தன; துணைநிலை சேவைக்குத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு அதற்கு முழு சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டிருந்த அதே வேளையில், 'மாகாண' சேவைகளுக்கான நியமனங்கள் இந்திய அரசு வகுத்துத் தந்திருந்த விதிகளால் முறைப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இவ்வாறு இருக்கையில், ஒரு பதவிக்குப் பணியாளரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்த அரசிடம், சம்பளத்தை முறைப்படுத்துவதற்கான அதிகாரமும் இருக்க வேண்டும் என்பது தர்க்க ரீதியில் நியாயமானதே. அனைத்து மாகாணங்களிலும் ஒரே நிலையில் உள்ள பதவிகளுக்கான ஊதியங்கள் ஏன் ஒரேமாதிரியாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்குத் தகுந்த காரணங்கள் இல்லை; மாகாணங்களின் பொருளாதார நிலைமைகளில் உள்ள வேறுபாடுகளைக் கருத்தில் கொண்டு பார்க்கையில் அவை ஒரேமாதிரியாக இருக்க வாய்ப்பில்லை. உள்ளூர் மனிதர் ஒருவரின் பொருளாதார மதிப்பு குறித்து உள்ளூர் அரசுதான் நன்கு அறிந்திருக்க முடியும்; எனவே, மாகாண சேவைகள், துணை நிலை சேவைகளைக் கவனிக்கும் வகையில் ஒரு வரம்புக்கு உட்பட்டு அதிகாரங்கள் மாகாண

அரசுகளிடம் ஒப் படைக்கப்பட வேண்டும். இந்த அதிகாரங்களை வழங்குவது மாகாணத்திடம் நடப்புச் செலவுகளைக் கடுமையாக அதிகரிக்கச் செய்யும் என்று இந்திய அரசு சொல்வதை, ஆழ்ந்த கவனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாத ஓர் இரக்கமற்ற கருத்து என்றுதான் கூற முடியும்.

மூன்றாவது பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொள்ளுவது, இந்திய அரசினுடைய பொறுப்புணர்வை, எண்ணிப் பார்க்கக்கூடிய எந்த வகையிலும் பாதிக்கக் கூடியதாக இருக்காது. இதுபோன்ற பிரிவினை விவேகமற்றதாக இருக்கும் என்பதே இந்திய அரசினுடைய ஒரே ஆட்சேபணையாக இருந்தது. மாகாண அரசுகளின் கணக்குகளைத் தவிர்த்துவிட்டு, அவ்வாறு தவிர்க்கப்பட்ட இனங்கள் பெரிய அளவுக்கு இருக்கும் நிலையில், பேரரசு அரசாங்கத்தின் பிரசுரிக்கப்பட்ட கணக்குகள் அல்லது மதிப்பீடுகளை வைத்துக்கொள்வது, பொதுமக்கள் மத்தியில் தவறான எண்ணத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதோடு, 'இந்திய அரசின் நிதி நிலைமை குறித்து மொத்தத்தில் ஒரு முழுமையற்ற கருத்தையே அளிப்பதாக இருக்கும். இதுபோல கணக்குகளைப் பிரிப்பதன் மூலம், பரிசீலனையையும், அதன் விளைவாக மாகாணங்களின் பட்ஜெட் தயாரிப்பில் ஏற்படக் கூடிய கட்டுப்பாட்டையும் தவிர்க்க முடியும் எனில், மாகாண அரசுகளின் நிர்வாக வசதிக்கும் மேலாக, கணக்கு மாணவரின் உத்தேச வசதியை வைக்க முடியும் என்பதுதான் இதுவரையில் செய்து பார்க்கப்படாத ஒன்றாகும். அதுமட்டுமின்றி, இந்த யோசனை புதியதல்ல என்பதையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். இது 1871-க்கும் 1877-க்கும் இடையில் இருந்த பழைய நடைமுறையின் புதுப்பிப்பு மட்டுமே ஆகும். அந்த நிதி அதிகாரப் பரவலாக்கல் காலகட்டத்தில், பேரரசின் பட்ஜெட்டில் மாகாண புள்ளிவிவரங்கள் இடம்பெறவில்லை. அக்கவுண்டன்ட் ஜெனரலால் தயாரிக்கப்பட்ட மாகாண பட்ஜெட், மாகாண அரசால் நிறைவேற்றப்பட்டது; இந்த மதிப்பீடு நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய ஒன்றுதான் என்பதையும், இது மாகாணங்களுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய்களின் வரம்புக்கு உட்பட்டுதான் இருக்கிறது என்பதையும் தெரிவிப்பது தவிர வேறு தகவல் குறிப்பு எதையும் இந்திய அரசுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. எனவே, கணக்குகளைத் தனியாகப் பிரிக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை அனுமதிப்பதற்கு, அரசியலமைப்புச்

1. அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்த ராயல் கமிஷனின் சாட்சியக் குறிப்பேடு, தொகுதி X, 44866, 45179 - 180.

சட்டரீதியில் எந்தவித ஆட்சேபமும் இருக்க முடியாது என்பது தெளிவு.

நான்காவது பரிந்துரையானது மூன்றாவதைப் போல அதே வகையைச் சேர்ந்தது. இதுவும்கூட, இந்திய அரசின் அரசியலமைப்புச் சட்டப் பொறுப்புகளுக்கு எந்தவிதத்திலும் மாறுபட்டதாக இருந்தது என்று சொல்லமுடியாது. வகைப்படுத்தப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்களை ஒழித்தது, மாகாணங்களின் பட்ஜெட் மதிப்பீட்டு தயாரிப்பில் இந்திய அரசினுடைய தலையீட்டை அகற்றியிருக்கக்கூடும் என்பது தெளிவு. இதேபோல, வகைப்படுத்தப்பட்ட செலவு இனங்களை ஒழித்தது, மாகாணங்களுக்கு அவற்றுக்கென ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரி வருவாய்களைச் செலவு செய்யும் விஷயத்தில் பெருமளவு¹ சுதந்திரத்தை அளித்திருக்கும். அந்த அமைப்பின்கீழ், ஒரு குறிப்பிட்ட சேவை வகைப்படுத்தப்பட்ட இனமாக இருக்குமானால், அந்த சேவையின் கீழான செலவுத் தொகையை அதிகரிக்க இந்திய அரசு அனுமதிக்காத வரையில், அந்த சேவையின் மீது மாகாண அரசு கூடுதலாக செலவு செய்ய முடியாது. இந்திய அரசு அதனுடைய தொகையைக் குறைக்குமானால், மாகாண அரசும் அதனுடைய தொகையைக் குறைக்க வேண்டிது கட்டாயப் பொறுப்பாகும். வகைப்படுத்தப்பட்ட இனங்களின் அமைப்புக்குப் பதிலாக, பலன்களில் இருந்து ஆதார வளங்களையும், பங்களிப்புகளையும் தனியாகப் பிரிக்கும் அமைப்பைக் கொண்டு வந்தது, இந்திய அரசுக்கு எந்தத் தீய விளைவுகளையும் ஏற்படுத்தாமல், மாகாண அரசுகளுக்குப் பெருமளவு சுதந்திரத்தை அளித்தது என்பது தெளிவு. இந்தக் கோரிக்கைக்கு எதிராக இந்திய அரசு தெரிவித்த ஆட்சேபங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இல்லை. வரி வருவாய்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டவையாக இருந்தபோது காட்டிய ஆர்வத்தை, அவை முழுமையாகப் பிரிக்கப்பட்ட நிலையின்கீழ் மாகாண அரசுகள் காட்டாது என்று கூறப்பட்டது.² ஆனால் இந்தக் கருத்து தவறானது என்பது தெளிவு. கிடைக்கின்ற பலனில் அதற்கு நிதி ஆதாயம் இல்லாத வரையில், ஒரு நிதியைச் சிறந்த முறையில் ஒரு மாகாண அரசு நிர்வகிக்கும் என்று நம்பமுடியாது. வரிவருவாய் வசூலிப்பவர்கள், அது பேரரசின் கடனுக்குச் செல்கிறதா, மாகாண அரசின் கடனுக்குச்

1. அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்த ராயல் கமிஷனின் சாட்சியக் குறிப்பேடு, தொகுதி VIII, Q. 35225 - 28.

2. அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்த ராயல் கமிஷனின் சாட்சியக் குறிப்பேடு, தொகுதி IV, Q. 15100, 16791.

செல்கிறதா என்பதை உண்மையில் அறிந்திருந்தனர் என்பதையே இந்தக் கருத்து தெரிவிக்கிறது. இறுதிக் கடன் ஆனது எந்த வகையிலும் வரிவருவாய் வசூலை பாதிக்கவில்லை. அந்தக் கருத்து உண்மையாக இருந்தாலும்கூட, சொந்த வரிவருவாய்களை வசூலிப்பதற்குச் சொந்த ஊழியர்களைக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு அரசாலும் இந்த இடர்ப்பாட்டை எளிதாக சமாளிக்க முடிந்தது. இந்தியாவில் இருந்ததைப் போல ஒரு அரசினுடைய கடமைகளைச் செய்வதற்காக இன்னொரு அரசினுடைய ஏஜென்சிகளை பணியில் அமர்த்துவது சிக்கலான, சீர்கேடான ஓர் அமைப்பு என்பது தெளிவு. ஏஜென்சிகளைத் தனியாகப் பிரித்ததால், ஆதார வளங்கள் தனியாகப் பிரிக்கப்படும் நிலை ஏற்பட்டிருக்குமானால் அது எல்லாவற்றுக்கும் சிறந்த ஒரு சீர்திருத்தமாக இருந்திருக்கும். வகைப்படுத்தப்பட்ட இனங்கள் மாகாண அரசுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் நலன்களைத் தந்தன என்பது உண்மையில் அமைப்புக்குச் சாதகமானதை விடவும் பாதகமான அம்சம் என்ற விஷயத்தைக் கவனிப்பதில்லை. பொதுநலனை மட்டுமின்றி ஒரு வரிவருவாயில் சுயநலனையும் உருவாக்கிய ஒரு அமைப்பு மோசமான அமைப்பாகும்; ஏனெனில் அதுபோன்ற நலன்கள் வரிவசூலில்¹ கடுமையும், இறுக்கமும் தோன்ற வழிவகுத்தன என்பது நிச்சயம். வரிவிதிப்பு பணத்தை அனுப்பும் விஷயத்தில் மாகாண அரசுகளின் விருப்பமின்மையை இதற்கான ஒரு சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். மாகாண அரசுகளை மனிதநேயப்படுத்துதல் என்பதே அடைய விரும்பும் இறுதி லட்சியமாக இருக்கும் எனில், வகைப்படுத்தப்பட்ட இனங்களை ஒழித்தல் என்பது அதற்கான சிறந்த வழியாக இருக்கும். இதுபோன்ற மாற்றமானது, மாகாணங்களில் திரட்டப்பட்ட வரிவருவாய்களில் இருந்து இந்திய அரசு பெற்ற பங்கிற்கு, கப்பம் என்ற இயல்பை அளிக்கக் கூடும் என்பதே அவற்றைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அவற்றைச் சார்ந்து நிற்கக்கூடிய வகையில், மாகாணங்களிடமிருந்து ஒய்வூதியம் பெறுகின்ற நபரைப் போல இந்திய அரசு தோற்றமளிக்கக் கூடும் என்பதே இந்தியா எதிர்க்கக்கூடிய மற்றொரு ஆட்சேபமாக இருந்தது. உணர்ச்சியமானது என்பதால் இந்த ஆட்சேபம் நிராகரிக்கப்பட்ட வேண்டிய ஒன்று.

1. ஃ. கட்டண அமைப்பு, பேராசிரியர் உர்தால்.

2. அதிகாரப் பரவலாக்கல் குறித்த ராயல் கமிஷனின் சாட்சியக் குறிப்பேடு, தொகுதி X, Q. 44866.

இந்திய அரசின் 1919-ம் ஆண்டு சட்டத்தின் கீழ் மாகாண நிதி

இயல் 10

மாற்றத்துக்கான அவசியம்

குடியரசுத்தலைவர் ஆட்சிமுறை, நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறை என்ற இருவகை ஆட்சிமுறைகளின் மாறுபட்ட இயல்புகளை¹ ஒப்பீட்டளவில் நோக்கினால், அது நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறைக்கே பெரிதும் சாதகமாக இருக்கிறது. ஏனெனில், மக்களின் எண்ணங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவோர் என்று கருதப்படுவோரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ், முற்றிலும் பயனுள்ள வகையில் அதிகார மையத்தை வைக்கும் ஆற்றல் நாடாளுமன்ற வகை ஆட்சியைத் தவிர வேறு எந்த ஏற்பாட்டுக்கும் இல்லை என்று குறிப்பிடப்பட்டது.² அதாவது இதற்கு இணக்கத்தின் அடிப்படையிலான அரசாங்கம் என்று அர்த்தம். நாடாளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மைக்குக்கட்டுப்பட்டவர்களாகவும், அதற்கு இசைவான கருத்துகளைக் கொண்டவர்களாகவும் உள்ள நபர்களைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பு அரசின் பணிகளைச் செய்வதை இந்த ஆட்சி முறை உறுதி செய்கிறது. ஒரு வலுவான நிர்வாக இயந்திரத்தை வழங்கக்கூடிய ஒரே ஆட்சிமுறை இதுமட்டும்தான். சிறந்த ஆட்சியின் அடிப்படைகளுக்கு ஊறு விளைவிக்காத வகையில் பொறுப்புள்ள ஒரு நிலையான அரசை அமைப்பதற்கு வலுவான நிர்வாக இயந்திரம் அவசியம். தங்களது செயல்கள் சரியென்று நிரூபித்துக்காட்ட வேண்டும் அல்லது பதவி நீக்கத்தைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற பொறுப்பை உயர் பதவிகளில் உள்ளவர்கள் மீது இந்த ஆட்சிமுறை சுமத்துகிறது. சட்டம் இயற்றுதல், நிர்வாகம் ஆகிய

1. ஜேம்ஸ் பிரைஸ், தி அமெரிக்கன் காமன்வெல்த், 1910 தொகுதி 1, அத்தியாயம் XX.

2. சர். சிட்னி லோ. இங்கிலாந்தின் ஆட்சி, 1914, அத்தியாயம் III-ல் எல்லா இடங்களிலும்.

இரண்டிலும் உயர் அதிகாரம் படைத்த அமைப்பாக நாடாளுமன்றத்தை இது ஆக்குகின்றது. அப்போதுதான் வாழ்க்கையை வாழக்கூடியதாக மட்டுமின்றி, சிறப்பாக வாழக்கூடியதாகவும் ஆக்குவதற்கு ஓர் அரசை இது அமைக்கமுடியும். ஒழுங்கமைப்பானது கொடுங்கோன்மையாக வக்கரித்துப் போவதையும், சமாதானம் என்ற பெயரில் முன்னேற்றத்துக்கு முட்டுக்கட்டை போடுவதையும் உறுதியுடன் தடுக்கும் ஆற்றல் இந்த ஆட்சி முறையைத் தவிர வேறு எந்த ஆட்சி முறைக்கும் இல்லை என்பது வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒழுங்குமுறை ரீதியிலான முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்துவதில் நாடாளுமன்ற முறையிலான அரசு அதுனுடைய மேலான பண்பைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது; ஆரம்பத்தில், பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் வளர்ச்சியில் ஒரு தற்செயல் நிகழ்வாக இது உருவானது என்றாலும், அரசில் குழப்பங்கள் காரணமாக ஆட்சி முறைகளின் அமைப்பைப் புதுப்பிக்கவோ, மாற்றவோ வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்ட பல நாடுகள், மிக அடிப்படையான நிறுவனம் என்ற முறையில் இந்த ஆட்சிமுறையை மிகுந்த ஆர்வத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன.

நாடாளுமன்றத்தின் அங்கம் என்ற வகையில் நிர்வாக இயந்திரமானது நாடாளுமன்ற வகைப்பட்ட ஆட்சிக்கு போதிய அடையாளமாக இருக்கும் எனில், 1853-லிருந்து இந்தியாவில் இருந்துவரும் ஆட்சி அமைப்பை நாடாளுமன்ற ஆட்சிமுறையை ஒத்த அமைப்பு என்று கூறலாம். இந்தியாவின் அரசியலமைப்புக்கு இந்தப் பண்பை அளிக்க மறுப்பது இயலாத ஒன்று: பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில்¹ அமைதி, ஒழுங்கு, சிறந்த நிர்வாகம் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்துவதற்கான சட்டங்களையும், நெறிமுறைகளையும் வகுப்பதற்கு கூடுதல் (அதாவது நாடாளுமன்ற) உறுப்பினர்களும், சாதாரண (அதாவது நிர்வாக இயந்திரத்தின்) உறுப்பினர்களும் ஒன்றிணைந்ததாக நாடாளுமன்றம் இருக்க வேண்டும் என்பது அப்போதிருந்து அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் விதியாக இருந்தது. சட்டப்படி எப்படி இருந்தாலும் உண்மை நடப்பில் விளைவுகள் எப்படி இருந்தன என்ற வெளிச்சத்தில் மதிப்பிட்டால், இந்திய அமைப்பானது, அது சேர்ந்திருக்கின்ற ஆட்சிமுறைகளின் வகை

1. 1908-ல் மிள்டோ பிரபு தெரிவித்த சீர்திருத்தத்துக்கான யோசனைகள் குறித்து பிரபல வழக்கறிஞர் சர் பாஷ்யம் ஐயங்கார் அளித்த முக்கியமான குறிப்பு.

பற்றிய சட்டப்படியான அர்த்தத்துக்கு மிகவும் கீழான நிலையி லேயே இருந்தது. பிற நாடுகளில், நாடாளுமன்ற ஆட்சிமுறை வரலாறு என்பது நிர்வாக இயந்திரம் நாடாளுமன்றத்துக்குக் கீழ்ப் பட்டது என்பதாக இருந்தது எனில், இந்தியாவின் நிர்வாக இயந் திரம் நாடாளுமன்றத்தின் செயலைக் குலைப்பதாகவும், பெரும் பாலும் அதை ஏளனப்படுத்துவதாகவும் இருந்தது. மக்களின் விருப் பத்துக்கு நிர்வாக இயந்திரம் எப்போதாவது மதிப்பளித்திருக்கிறதா என்பதை நாடாளுமன்ற அவைக் குறிப்புகளில் நாம் தேடினால் அது வீணாகத்தான் இருக்கும். சீர்திருத்தங்கள் தேவை என்பது நாடாளு மன்றத்தின் இடைவிடாத கோரிக்கையாக இருந்தது; அதே அள வுக்கு விடாப்பிடியுடன் நிர்வாக இயந்திரம் அதை மறுத்து வந்தது.

இந்தியாவின் நாடாளுமன்ற அமைப்பானது ஏன் வெற்று வடிவமாக இருந்தது என்பதற்கு, அது நாடாளுமன்ற அமைப்பாக இருந்தது என்ற விவரமே காரணமாகும். வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், இந்த அமைப்பின் கீழ் நிர்வாக இயந்திரத்துக்கு நாடாளுமன்ற, சட்டமன்றங்களுக்கு பதில் கூறவேண்டிய பொறுப்பு இல்லை; மேலும் இவற்றால் அகற்றப்பட முடியாததாகவும் நிர்வாக இயந்திரம் இருந்தது. இந்தியாவின் நாடாளுமன்ற, சட்டமன்றங்கள் இந்திய நிர்வாக இயந்திரத்தை உருவாக்கவோ, கலைக்கவோ முடியாததாக இருந்தன. இந்திய நாடாளுமன்ற, சட்டமன்றங்களால் நீக்கப்படுவோம் என்ற அச்சமன்றி அவற்றுடன் இந்திய நிர்வாக இயந்திரத்தால் விரும்பியவாறு சமாதானம் செய்து கொள்ளவோ சண்டையிடவோ முடிந்தது. நாடாளுமன்ற, சட்டமன்றங்களின்

1. என்.சி. கெல்கர் எழுதிய 'இந்தியாவின் சுயாட்சிக்கு ஒரு வாதம்' என்ற நூலின் 81-ம் பக்கத்தில் உள்ள பின்வரும் பட்டியல் இந்த உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறது :

நாடாளுமன்ற / சட்டமன்ற மேலவை	முன்மொழியப் பட்ட தீர்மானங் கள் எண்ணிக்கை	திரும்பப்பெறப் பட்ட தீர்மானங் கள் எண்ணிக்கை	நிராகரிக்கப் பட்ட தீர்மானங் கள் எண்ணிக்கை	ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்ட தீர்மானங் கள் எண்ணிக்கை
உயர் அதிகார அவை	3	2	1	0
சென்னை வங்காளம்	32	26	6	0
ஐக்கிய மாகா ணங்கள்	38	26	12	0
பீகார், ஒரிசா மத்திய மாகாணம்	22	10	12	0
	5	5	0	0
	4	2	2	0

விருப்பங்கள் குறித்து சிறிதும் மன உறுத்தலின்றி அதனுடைய விருப்பம் போல் வரி விதித்தது; அதனுடைய விருப்பம் போல் செலவு செய்தது. அதனுடைய சுய விருப்பத்தின் அடிப்படையில் செயல்பாடுகளை மேற்கொண்டது அல்லது மேற்கொள்ள மறுத்தது. ஆனால் நாடாளுமன்ற, சட்டமன்றங்களால் கண்டிக்கப்படலாம் என்ற அச்சம் அதற்கு இல்லை. இந்திய நாடாளுமன்ற ஆட்சி அமைப்புக்கு மிகவும் நெருக்கமான கண்ணோட்டத்தை, 1782-லிருந்து 1800 வரையில் நிலைத்திருந்த ஐரிஷ் நாடாளுமன்றத் தின் நிலைப்பாட்டில் காணமுடிகிறது. கிரட்டனின் நாடாளுமன்றம் என்று பொதுவாக அழைக்கப்பட்ட ஐரிஷ் நாடாளுமன்றமானது, அது நிலைத்திருந்த காலத்தில் சுயாதீனம் படைத்த நாடாளுமன்றமாகவே இருந்தது. அந்தக் காலத்தின் ஐரிஷ் நிர்வாக இயந்திரமானது எந்த வகையிலும் நாடாளுமன்ற நிர்வாக இயந்திரமாக இல்லை என்றே ஐரிஷ் நாடாளுமன்றம் கருதியது. ஐரிஷ் நாடாளுமன்றத்தால் நியமனம் செய்யப்படுவதற்கு அல்லது பதவி நீக்கம் செய்யப்படுவதற்கு பதிலாக, ஆங்கில அமைச்சரவை ஆலோசனையுடன் அடிப்படையில் அரசு பீடத்தால் ஐரிஷ் நிர்வாக இயந்திரம் நியமிக்கப்பட்டது அல்லது நீக்கப்பட்டது. இதேபோல ஆங்கில அமைச்சரவையில் இந்தியாவுக்கான அரசுச் செயலராக இருப்பவரின் ஆலோசனையின் பேரில் அரசு பீடத்தால் இந்தியாவின் நிர்வாக இயந்திரம் நியமிக்கப்பட்டது அல்லது நீக்கப்பட்டது. இதில் எந்தவிதத்திலும் இந்திய நாடாளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்பு இருக்கவில்லை.

இந்தியாவின் நிர்வாக இயந்திரமானது இறுதியில் இந்தியாவுக்கான அரசுச் செயலருக்கும் அவர் வாயிலாக பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றத்துக்கும் பதில் கூற வேண்டிய பொறுப்பு கொண்டதாக இருந்தது என்பது உண்மை. ஆனால், இதை மறந்துவிடக்கூடாது என்று பிஷர்¹ கூறுவதாவது:

“இந்தியாவின் விவகாரங்கள் இந்திய அரசின் கைகளில் இருந்தன... இந்திய அரசிடமிருந்து லண்டனுக்கு பிரேரணைகள் வருவதாகவும் அவை பேரரசின் அரசாங்கத்தால் ரத்து அதிகாரத்தால் தடுத்து நிறுத்தப்படுவதாகவும் இருக்கலாம். இந்தியக் கொள்கையின் விரிவான வரம்புகள் இந்தியாவுக்கான அலுவலகத்தில் உள்ள அரசுச் செயலரால் வகுக்கப்படலாம்; இந்திய அரசினுடைய கடுமையான எதிர்ப்புகளைச் சந்திக்கவேண்டிய நிலை இல்லாதபட்சத்தில்,

1. எச்.ஏ.எல். பிஷர். பேரரசின் நிர்வாகம் குறித்து அவர் எழுதிய 'பேரரசும் எதிர்காலமும்' என்ற நூலில். பக்கம், 58, 1916.

இந்திய விவகாரங்களின் திசைவழி மீது அதிகாரம்மிக்க அரசுச் செயலரால் வலுவான செல்வாக்கை செலுத்த முடியலாம். ஆனால் யதார்த்தத்தில், இந்தியாவின் அதிகாரிகளது (அதாவது, இந்திய நிர்வாக இயந்திரத்தினது) கருத்தே இறுதி வார்த்தையாக இருந்தது; அதாவது, இந்திய அதிகாரவர்க்கத்தின் ஒன்றுபட்ட எதிர்ப்பைமீறி இந்தியா மீது எந்தவித நடவடிக்கையையும் திணிக்கமுடியாமல் இருந்தது.”

மெய்யாகவே, இந்திய விவகாரங்களில் அனைத்து அதி காரங்களையும் கொண்டிருந்தபோதிலும் அரசுச் செயலரால், மக்கள் தீமை என்று கருதக்கூடிய செயலைச் செய்யாமல் இருக்குமாறு இந்திய நிர்வாக அமைப்பினரைக் கட்டுப்படுத்தவோ, மக்களுக்கு நன்மை தருவது என்று அவர் கருதக்கூடியதை செய்யுமாறு அதை வற்புறுத்தவோ இயலாமல் இருந்தது¹. தனது உறுப்பினர்கள் அனை

1. பஞ்சாபின் வடிகால் கால்வாய் சட்டம், 1875-ம் ஆண்டின் இந்திய விலைகள் சட்டம் ஆகியவை சம்பந்தப்பட்ட இரண்டு சந்தர்ப்பங்கள் மட்டுமே இந்திய நிர்வாக இயந்திரத்தின் விருப்பங்களுக்கு எதிராக அரசுச் செயலர் செயல்பட்ட சந்தர்ப்பங்களாகும். இரண்டாவது சட்டம் இந்தியாவின் நலன்களுக்கு தீங்கானது என்பது தெள்ளத் தெளிவு.

2. அரசுச் செயலருக்கான ஊதியம், இந்தியாவின் வரிவருவாய்களில் இருந்தே தரப்பட்டு வந்ததால், காலனியின் செயலர் விஷயத்தில் இருந்ததைப் போலன்றி, இவருடைய செயற்பாடுகளை, ஆண்டுதோறும் நாடாளுமன்றக் கூட்டத்தொடரின் முழு நடவடிக்கைகளில் வைத்துப் பரிசீலிக்கும் சந்தர்ப்பம் நாடாளுமன்றத்துக்கு இருக்கவில்லை. பொதுவாக ஒதுக்கீட்டு மசோதா இரண்டாவது முறை விவாதிக்கப்பட்ட பிறகு, இறுதியில்தான் இந்திய பட்ஜெட் நாடாளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படுவது வழக்கம். தொடர்ந்து ஒருவகையான மேலோட்டமான விவாதத்துக்குப் பிறகு, இந்தியக் கணக்குகள் குறிப்பிட்ட மொத்த வருமானத்தையும், செலவுகளையும் காட்டுவதாகக் குறிப்பிடும் முறைப்படியான வாசகத்துடன் கூடிய தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படுவதும் வழக்கமாக இருந்தது! இந்திய விவகாரங்கள் மீது நாடாளுமன்றத்தின் கட்டுப்பாட்டை மேம்படுத்துவதற்கு பல்வேறு முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் நாடாளுமன்றம் அதனுடைய கட்டுப்பாட்டை அதிகரிக்க ஒருபோதும் அக்கறை காட்டவில்லை. 1873-ல் ஆர்.என். பெளலர் பின்வரும் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவந்தார் :

“இந்தியாவின் நிதி விவகாரங்கள் குறித்த அறிக்கை கூட்டத்தொடரின் ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் அவையில் தாக்கல் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதும் அப்போதுதான் அதை முழுமையாக விவாதிக்க முடியும் என்பதும் விரும்பத்தக்கது என்பதே அவையின் கருத்தாகும்.” மீண்டும் 1883-ல் இதே தீர்மானத்தை பெளலர் கொண்டு வந்தார். இந்திய விவகாரங்களைப் பரிசீலிப்பதற்கு அவைக்கு சிறந்த வாய்ப்பை அளிக்க முன்வந்த இந்த இரு முயற்சிகளுமே வீணாயின. 1899-ல் இதே தீர்மானம், அரசுச் செயலரின் ஊதியம் பிரிட்டிஷ் மதிப்பீடுகளில் இடம்பெற வேண்டும் என்ற திருத்தத்துடன், கிளாட்வெல் எம்.பி.யால் மறுபடியும் கொண்டுவரப்பட்டது. அப்போது, இந்தியாவுக்கான அரசுச் செயலராக இருந்த பெளலரால் எதிர்க்கப்பட்டதன் விளைவாக இந்தத் தீர்மானம் தோல்வியுற்றது. அரசுச் செயலரின் ஊதியம் பிரிட்டிஷ் மதிப்பீடுகளில் இடம்பெற்றதன் காரணமாக, 1919-ம் ஆண்டின் இந்தியச் சட்டம் வழங்கிய வரிவகையின் மூலம், இந்திய விவகாரங்களை விமர்சிப்பதற்கு நாடாளுமன்ற அவைக்கு சிறந்த வாய்ப்பு கிடைத்தது.

அந்தப் பழையமான சட்டத்தின்¹ விவேகமற்ற விதிகளை மட்டுப்படுத்த அனுமதிக்காதவாறு அது கவனத்துடன் பார்த்துக் கொண்டது. சட்டம் பற்றிய நவீன தரத்தின் அடிப்படையில் மதிப்பிட்டால், நிர்வாக இயந்திரத்தை, மாற்றத்தை விரும்பாத, தீவிரமாக பழையதைப் போற்றும் பண்பு கொண்டதாகவே குறிப்பிடவேண்டும். பொருளாதார உரிமைகளை உத்தரவாதப் படுத்தும் விஷயத்தில், அதனுடைய பதில் நடவடிக்கை மிகவும் தயக்கம் நிறைந்ததாகவே இருந்தது. வேளாண் மக்களுக்கான² ஒப்பந்தக் காலத்துக்கு உத்தரவாதம் அல்லது ஸ்திரத்தன்மை அளிப்பதற்காக அல்லது தொழில்துறையினருக்கு இயல்பான அமைதியும் வசதியும் அளிப்பதற்காக மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று அதை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு செய்ய முயலும் சட்டமானது, பலவகையான தொழில்துறை³ அடிமைத்தனத்தில் இருந்தும் எஞ்சிய பகுதியினரை விடுதலை செய்வதற்காக அது மேற்கொள்ள மறுத்த சட்டத்துடன் ஒப்பிடு கையில் தாழ்ந்து போனது. இதை ஒழிக்க வேண்டும்⁴ என்று தொடர்ந்து கோரிக்கைகள் எழுப்பப்பட்ட போதிலும் இவ்வாறுதான் இருந்தது.

இதேபோல சமுதாயத்தின் சில பிரிவினருக்கு விதிவிலக்கு அளித்து, மக்களுக்கு வரிவிதிப்பதன் மூலம் அமைதியையும், ஒழுங்கையும் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற விழைவின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது என்று இந்த நிதி அமைப்பை சித்தரிக்கலாம். ஏழ்மையில் உள்ள பிரிவினருக்கு நிவாரணம் அளிப்பதற்காக வரி வருவாய் அமைப்பை மாற்றி அமைக்கவேண்டும் என்று வலி

1. cf. 1865-ம் ஆண்டின் இந்திய வாரிசுரிமைச் சட்டத்தில் உள்ள தனிநபர் சட்டத்துக்கு ஆதரவான விதிகள்; 1882-ம் ஆண்டின் சொத்துகள் மாற்றத்துக்கான சட்டம் IV மற்றும் 1882-ம் ஆண்டின் இந்திய அறக்கட்டளைகள் சட்டம் II.

2. cf. வங்காளத்தில் 1854, 1868, 1881, 1885-ம் ஆண்டுகளின் குத்தகைச் சட்டங்கள்; ஐக்கிய மாகாணங்களில் (ஐ.மா.) 1868-ம் ஆண்டின் அவுத் குத்தகைச் சட்டம்; பம்பாயில் 1879-ம் ஆண்டின் தெக்கண விவசாயிகள் நிவாரணச் சட்டம்; 1883-ம் ஆண்டின் ஐக்கிய மாகாணங்கள் குத்தகைச் சட்டம்.

3. 1881- வரையில் இந்தியாவில் தொழிற்சாலைகள் சட்டம் ஆரம்பமாகவில்லை. 1881-ம் ஆண்டுச் சட்டம் 1891-ல் திருத்தப்பட்டது. இதற்குப் பதிலாக 1911-ல் இன்னொரு சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இது இந்தியாவில் தொழிற்சாலைத் தொழிலாளர்களை நிர்வகிப்பதற்கான விதிகளை வகுத்துத் தந்தது.

4. இந்தக் குறிப்பானது, ஒப்பந்த முறையில் தொழிலாளர்களைப் பிணைக்கும் மோசடியான முறை பற்றியது என்றுதான் இந்தியப் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை ஆராயும் மாணவர்கள் எண்ணுவார்கள்.

யுறுத்தப்பட்டது. ஏழ்மையில் உள்ள பிரிவினருக்கு நிவாரணம் அளிப்பதற்காக வரிவருவாய் அமைப்பை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது. ஏழ்மையில் உள்ள பிரிவினரை, அரசினுடைய சுமையில் அவர்களுடைய பங்கினை, அவர்கள் உணராத வகையில் செலுத்த வைப்பதற்கான வழிமுறை என்று மறைமுக வரிகள் நியாயப்படுத்தப்பட்டன. ஆனால், சில வகை மறைமுக வரிகளை விதிப்பதைத் தடுக்கின்ற வரைமுறைப்படுத்தும் கோட்பாடு இருந்தது.

மறைமுக வரிகள் என்பவை, அவற்றால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்படும் ஏழைமக்கள், இந்த வரிகளின் சுமையை தங்களின் வருவாய்க்கான ஆதாரமாக ஆக்கிக் கொள்ளக்கூடிய வகையில் இருக்க வேண்டும் என்பதே, பொதுநிதியின் மாணவர்களால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட கருத்தாகக் கூறப்பட்டது. இந்த மறைமுக வரிகள் விலை உயர்ந்த ஆடம்பரப் பொருள்களின் மீது விதிக்கப்படும் போது, தாங்கள் வாங்கக் கூடியவற்றை முறைப்படுத்திக் கொள்வதன் மூலம், தாங்கி ஆக வேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளசுமையை அவர்கள் தங்களுக்காகப் பிரித்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் இந்த மறைமுக வரிகள் வாழ்க்கைக்கான அத்தியாவசியப் பொருள்களின் மீது விதிக்கப்படும் போது இந்த நெகிழ்ச்சித் தன்மைக்கு வாய்ப்பு இல்லை. இந்தியாவில் உப்பு வரியின் தீங்கு பயக்கும் தன்மையானது, இந்தியாவின் வரிவருவாய் அமைப்பிலிருந்து அதை ஒழிப்பதற்கு போதுமான ஆதாரமாக வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆனால், நிர்வாக இயந்திரம் இந்தக் கோரிக்கையை ஏற்க மறுத்தது மட்டுமின்றி, எப்போது பற்றாக்குறை ஏற்பட்டாலும், வேறு ஏதாவது வரிவருவாய் ஆதாரங்களைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, - இதை அது மிக எளிதாகவும் அதிக நியாயத்துடனும் செய்திருக்க முடியும் - உண்மையில் உப்புவரியைத்தான் அதிகரிக்கச் செய்தது. ஓர் உதாரணத்தைக் கூறவேண்டும் எனில், 1886-ல் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட¹ விஷயத்தை இங்கே குறிப்பிட வேண்டும்:

" எல்லாம் பேசப்பட்டதற்கும், செய்யப்பட்டதற்குப் பிறகு, ஒரு பெரிய உண்மை நிறுவப்படவேண்டியது எஞ்சியிருந்தது; ஒரு பெருங்கறை அகற்றப்படாதது மட்டுமன்றி சமீபத்திய ஆண்டுகளின் நிகழ்ச்சிகளின் போக்கால் அதிகரிக்கவும் செய்தது... அது...

1. ஓ. உச்ச நாடாளுமன்ற அவையில், 1886 ஜனவரி 4-ம் தேதி லைசென்ஸ் வரி திருத்த மசோதாவின் மீது சர் ஏ. கால்வின் ஆற்றிய உரை.

(இந்தியாவில் உள்ள) எந்த வர்க்கங்கள் பிரிட்டிஷ் அரசிடம் இருந்து மிகப்பெரிய அளவுக்கு பாதுகாப்பும், ஆதாயமும் பெற்றனவோ அந்த வர்க்கங்கள் பிரிட்டிஷ் அரசுக்காக சிறிதளவும் பங்களிப்பு செலுத்தவில்லை என்பதில் சிறிதும் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லை என்பதே அது.’’

ஆனால், உள்நாட்டு மேம்பாட்டுக்கான எந்த விசேஷ நடவடிக்கையின் காரணமாகவும் அல்லாமல், பர்மாவை ஆக்கிரமித்த பெரிய அளவிலான நடவடிக்கையின் காரணமாக ஏற்பட்ட பற்றாக்குறையை ஈடுகட்டுவதற்காக 1887-8 பட்ஜெட்டில் நிர்வாக இயந்திரமானது அதனுடைய சொந்த திடநம்பிக்கையை விட்டு டொழித்துவிட்டு உப்புவரியை அதிகரித்தது; வங்காள ஜமீன்தார்கள், அசாம் தேயிலைத் தோட்ட அதிபர்கள், அவுத் பகுதியின் தாலுக்க்தாரர்கள் ஆகியோரது வருமானங்களை 1886-ம் ஆண்டின் வருமானவரியானது தொடர்போதிலும், வசதிபடைத்த வர்க்கங்களை வரிசெலுத்த வைப்பதில், அது விதித்திருந்த மிகக் குறைந்த வரிவிகிதங்களின் அடிப்படையில், அவர்களை வரி செலுத்த வைத்தது.

வசதி படைத்த வர்க்கங்களுக்காக சாதாரண மக்களை வரிசெலுத்த வைத்த சமத்துவமற்ற சம்பவத்துக்கு உப்புவரி மட்டுமே ஒரே உதாரணமாக இல்லை. இந்தியாவில் விதிக்கப்பட்டதைப் போன்ற நிலவரியையும், இந்திய வரி அமைப்பின் சமத்துவமற்ற தன்மைக்கு இன்னொரு உதாரணமாகக் கூறலாம். சமத்துவ மின்மைக்கு பல்வேறு மூல காரணங்கள் இருந்தன. சில விஷயங்களில் வரித்தொகை நிரந்தரமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது; வேறு சில விஷயங்களில் நில வரிவருவாய் சம்பந்தமாக செலுத்த வேண்டிய வரித்தொகை குறிப்பிட்ட கால வரம்புக்கு ஒருமுறை திருத்தி அமைக்கப்பட்டது. நாட்டின் வளர்ந்து வரும் தேவைகளுக்காக அவர்களுக்கு என்று ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட பங்களிப்பை செலுத்த வதிலிருந்து குடிமக்களில் சிலருக்கு விதி விலக்கு அளிப்பதையும், அதே வேளையில் மற்றவர்களிடம் இருந்து அதே பங்களிப்பை கண்டிப்புடன் கட்டாயப்படுத்திப் பெறுவதையும் நியாயப்படுத்துவதற்கு எந்தவித சூழ்நிலையும் இல்லை. எனினும், நிலவரிவருவாய் சம்பந்தமான வரிசெலுத்தும் திறன் குறிப்பிட்ட கால வரம்பில்

திருத்தி அமைக்கப்பட்டு வந்தவர்களைப் பொறுத்த வரையில் இந்த ஒரே ஒரு அம்சம் நியாயமற்றதாக இருந்தது. வரி செலுத்தும் திறனை மதிப்பிடுவதற்கு தவறான அளவுகோலைப் பயன்படுத்தியதில் இன்னொரு நியாயமற்ற அம்சம் அடங்கியிருந்தது. நிலத்தினுடைய ஒரு குறிப்பிட்ட அலகுதான் வரியின் அடிப்படையாக இருக்கிறது என்பதே, இந்தியாவில் நிலவரியினுடைய திருத்தியமைக்கப்படும் பகுதியின் முக்கிய அம்சமாக இருந்தது. இந்தியாவின் நிதிபற்றிய ஆய்வு மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் இது நன்கறிந்த ஒன்று. ஒருவர் வைத்திருக்கும் நிலத்தின் அளவை வரிக்கான அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ள இந்த அமைப்பின் தீயவிளைவுகள் பற்றி இப்போது எவரும் சந்தேகிக்க முடியாது. சிந்தனையில் அதிகம் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட, அல்லது நடைமுறையில் அதிகம் தீங்கு விளைவித்த ஓர் அமைப்பு இதைவிட வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது. வரிகள் மனிதர்களால்¹ செலுத்தப்படுகிறதே தவிர பொருள்களால் செலுத்தப் படுவதில்லை என்கிற, கடைசியில் வரிகளைச் செலுத்துகிறவர்கள் மனிதர்களாக இருக்கும்பட்சத்தில், அவர்கள் வைத்திருக்கும் நிலத்தின் அளவுக்கு ஏற்ப அல்லாமல் அவர்கள் பெறும் மொத்த வருமானத்துக்கு ஏற்பவே அவர்கள் பங்களிப்பு செலுத்துமாறு கோரப்படவேண்டும் என்கிற, பொருளாதார நிபுணர்களின் பொதுக் கருத்தை இது புறக்கணித்தது. மாறாக, நிலத்தின் அலகை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரிவிதிக்கையில், இந்த அமைப்பானது உழுவதற்கு ஒரு ஏக்கர் மட்டுமே வைத்திருக்கும் ஏழை விவசாயி மீதும், நூற்றுக்கணக்கான ஏக்கர்கள் வைத்திருக்கும் நிலப்பிரபு மீதும் ஒரேவிதமான வரியையே விதித்தது; இவர்கள் இருவருடைய மொத்த வருமானமும் பெரிதும் வேறுபடும் என்பதையும் இப்படி ஒரேவிதமான வரியை விதிப்பது ஏழைகளையும் பணக்காரர்களையும் பாகுபாடாக நடத்தும் நிலையை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதையும் உணராமல் இவ்வாறு வரி விதிக்கப்பட்டது. சட்டத்தின் ஆணைகளுக்காக, சமத்துவமாக

1. cf. உள்ளாட்சி வரிவிதிப்பு குறித்து ராயல் கமிஷனின் எந்தெந்த விவரங்களை ஆய்வு செய்ய வேண்டும் என்ற விதிகள் பற்றி பேராசிரியர் கேள்னன் அவரது மனுவில் தெரிவித்த விமர்சனமானது முக்கியமாக, பேரரசு மற்றும் உள்ளாட்சி வரிவிதிப்பை வகைப்படுத்துதல், ஆதாரங்கள் அளித்தல் என்பவை சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்தது. சி. 9528, 1899-ம் ஆண்டு பக். 160.

பங்களிப்பைப் பெறுவதை பலிகொடுத்து விட்டு, இவ்வாறு திரட்டப்படும் வரிவருவாய்கள், மேம்பாட்டை ஏற்படுத்தும் சேவைகளுக்காக செலவிடப்படுமானால் அது ஓரளவு இழப்பை ஈடுகட்டுவதாக அமையும். ஆனால் அவ்வாறு இருக்க வில்லை.

வசூலிக்கப்பட்ட அனைத்து வரிவருவாய்களும், ஒழுங்கைப் பராமரிப்பவை என்று கருதப்பட்ட போலீஸ், ராணுவம், நிர்வாகம் போன்ற சேவைகளுக்கே செலவு செய்யப்பட்டது. பொறுப்பற்ற இந்த அரசு இயந்திரத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்ட பொதுச் செலவுத் திட்டத்தில் கல்வி, தொழில்களுக்கு அரசு உதவி போன்ற சேவைகளுக்கு எந்த இடமும் இல்லை. ஆனால், சுயாதீனம் படைத்ததாகக் கருதப்பட்ட அரசு இயந்திரமானது, ஏன் முன்னேற்றத்துக்கு எதிராகவும், ஒழுங்குக்கு ஆதரவாகவும் செயல்பட்டது? என்று கேள்வி எழலாம். எவ்வளவுதான் சுயாதீனம் உடையதாக இருந்தாலும், பொறுப்பற்ற ஓர் அரசுக்கு முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்தும் ஆற்றல் இல்லை என்பதுதான் இதற்கான பதில். ஏனெனில், அதனுடைய சுயாதீன அதிகாரங்களை அது செயல்படுத்தும்போது, இரண்டுமிக முக்கியமான வரையறைகள்¹ அதற்கு இடையூறு செய்வதாக இருந்தன.

1. இதுபற்றிய தெளிவான விவாதத்துக்கு cf. ஏ.வி. டைசி எழுதிய அரசமைப்பின் சட்டம், 1915, பக்கம் 74-83ஐப் பார்க்கவும்.

செலவுகளின் சதவிகிதம்

(தபால், தந்தித்துறை, ரயில்வே, பாசனம் ஆகிய வர்த்தகரிதிலான செலவுகள் மீதான செலவுகள் நீங்கலாக) ரூபாய்கள் ஆயிரங்களில்

காலகட்டம்	மாவட்ட நிர்வாகம்	வனம்	அபிள் உள்ளிட்ட இதர இனங்கள்	கடள் ஆதாரங்கள்	சிலில் துறைகள்	சிலில் மரநிற்கள்	சிலில் பணிகள்	ராணுவம் (ராணுவப் பணிகள், விசேஷ பாதுகாப்பு பணிகள் உள்பட)	பஞ்ச நிவாரணம், இங்கு ரன்ஸ்	மொத்தம்
1877-78 முதல் 1881 - 82 வரை	5.2	0.8	5.6	8.9	18.7	6.8	5.8	39.2	2.6	93.6
1882-83 முதல் 1886-87 வரை	6.0	1.2	6.6	8.2	21.4	7.5	7.6	35.6	2.3	96.4
1887-88 முதல் 1891-92 வரை	6.0	1.3	5.4	7.6	22.1	7.5	7.3	37.7	2.8	95.7
1892-93 முதல் 1896-97 வரை	6.1	1.3	4.9	6.4	22.5	8.4	6.9	38.5	1.6	96.6
1897-98 முதல் 1901-02 வரை	5.8	1.4	5.5	4.3	22.6	7.8	6.8	35.2	4.8	94.2
1902-03 முதல் 1906-07 வரை	5.9	1.6	8.2	3.1	23.2	7.3	9	37.1	1.8	97.2
1907-08 முதல் 1911-12 வரை	6.3	1.8	7.1	3.5	25.7	7.7	8.5	35.6	2.1	98.3
1912-13 முதல் 1916-17 வரை	6.0	1.9	6.2	2.1	28.2	7.3	9.3	35.1	1.5	97.6

பிரிட்டிஷ் இந்திய புள்ளி விவரங்களிலிருந்து, தொகுதி II, நிதி புள்ளி விவரங்கள், 1920, பக். 7.

முதலாவது, உள் வரையறை ஆகும். இது அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களின் பண்பு, குறிக்கோள்கள், ஆர்வங்கள் ஆகியவற்றிலிருந்து எழுவதாகும். முகமதியரிசத்தை சுல்தான் ஒழிக்க மாட்டார் என்றால், கத்தோலிக்கத்தை போப் தடைசெய்யமாட்டார் என்றால், ஜாதியை பிராமணர்கண்டனம் செய்யமாட்டார் என்றால், நீல விழிகள் கொண்ட குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதை சட்டவிரோதம் என்று பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றம் அறிவிக்காது என்றால் அதற்கு அது அவர்களால் இயலாது என்பது காரணமல்ல; மாறாக அதை அவர்கள் செய்யமாட்டார்கள் என்பதுதான் காரணமாகும். இதேபோல், முன்னேற்றத்துக்கு மிகவும் உகந்த சில செயல்களை இந்தியாவின் அரசு இயந்திரம் செய்யாது என்றால் அதற்கு அது பொதுமுறையானதாக¹ இருந்ததும், அதனுடைய பண்பு, குறிக்கோள், ஆர்வங்களும் காரணமாகும். அதனால்தான் அது இந்திய சமுதாயத்தில் செயல்பட்டு வந்த வாழும் சக்திகளுக்கு ஆதரவு காட்ட முடியாமலும், அவற்றின் தேவைகள், வேதனைகள், நீண்டநாள் விழைவுகள், விருப்பங்கள் ஆகியவற்றுக்கு பொறுப்பேற்க முடியாமலும், அவற்றின் ஆர்வவிருப்பங்களுக்கு விரோதமாகவும்,

1. பொதுச் சேவைகளின் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரம் கொண்ட உயர்நிலைப் பொறுப்புகளில் இந்தியர்கள் யாரும் இல்லாததே அது சார்பற்றதாக இருந்ததற்குக் காரணம். பொதுச் சேவைகளில் வேலை வாய்ப்பை பெறுவதற்கு இந்தியாவில் பிறந்தவர்களுக்கு தகுதி உண்டு என்பது 1833-ம் ஆண்டிலேயே அறிவிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், இந்தியாவில் பொதுச் சேவைகளில் சேர்ப்பதற்கான அரசுச் செயலர் வகுத்திருந்த விதிமுறைகள், சட்டப்படி அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த வேலைவாய்ப்பு உரிமையிலிருந்து அவர்களை விலக்கிவைக்கும் போக்கைக் கொண்டிருந்தன. போருக்கான அரசுச் செயலர் வகுத்திருந்த விதிமுறைகள், ராணுவத்தில் கேண்டி டேட்-பார் கமிஷன் பொறுப்புக்கு சேர்க்கப்படுவோர் முற்றிலும் ஐரோப்பிய மரபில் வந்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்தின; இதேபோன்ற ஒரு விதிமுறை கடற்படையில் அட்மிரல் டி பார் கேட்ஷிப் பொறுப்புக்கு சேர்க்கப்படுவோர் விஷயத்திலும் பின்பற்றப்பட்டது. இதன் மூலம் இந்தியர்கள் விலக்கி வைக்கப்பட்டனர். சிவில் சேவைகளைப் பொருத்தவரையில், சட்டத்தில் (இந்திய அரசுச் சட்டம், 1858 எஸ். 32), அரசாட்சியின் கீழ் 'இயல்பாகப் பிறந்த குடிமக்கள்' அனைவரும் தேர்வுக்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தது; இந்தியாவில் பிறந்தவர்களும் தகுதி உடையவர்கள் என்பதே இதன் பொருள். ஆனால், தேர்வுகள் வண்டனில் மட்டுமே நடத்தப்பட வேண்டும் என்று அரசுச் செயலர் பிறப்பித்த ஆணை, இந்தச் சட்டத்தின் பலனை இந்திய மக்கள் பலரும் அனுபவிக்க முடியாமல் மறைமுகமாகத் தடுத்துவிட்டது. இதர பொதுச் சேவைகளுக்கான சேர்க்கை குறித்த விதிமுறைகள் வெவ்வேறு விதமாக இருந்தன. இந்திய மருத்துவ சேவையில் சேர்வதற்கான விண்ணப்பதாரர்கள் ஐரோப்பிய அல்லது கிழக்கிந்திய மரபில் இயல்பாகப் பிறந்த குடிமக்களாக இருக்க வேண்டும்; இந்திய போலீஸ் சேவையில் சேர்வதற்கு அவர்கள் ஐரோப்பிய மரபில் வந்த பிரிட்டிஷ் குடிமக்களாக இருக்க வேண்டும்; வனத்துறை சேவையில் சேர்வதற்கு அவர்கள் இயல்பாகப் பிறந்த பிரிட்டிஷ் குடிமக்களாக இருக்க வேண்டும்; பொதுப்பணித்துறையில் சேர்க்கப்படுவோரில் பத்தில் ஒரு பகுதியினர் பிரிட்டிஷ் குடிமக்களாக உள்ள இந்தியர்களாக இருக்கலாம் - cf. இது சம்பந்தமாக ஹால்ஸ்பரி எழுதிய 'இங்கிலாந்தின் சட்டங்கள்' என்ற நூலின் தொகுதி X, பக்கம் 583-9ஐப் பார்க்கவும்.

கல்வியை மேம்படுத்தாமலும், சுதேசிக்கு எதிராகவும், ஏதேனும் தேசியத்தின் சிறிதளவு பண்பைக் கொண்டிருக்கு மானால் அவற்றைத் துண்டிப்பதாகவும் செயல்பட்டது. இவை அனைத்தும் அதனுடைய மனப்பாங்குக்கு மாறாக இருந்ததே இதற்குக் காரணமாகும். ஆனால், ஒரு பொறுப்பற்ற அரசாங்கம் அது செய்யவிரும்பிய இதுபோன்ற செயல்களை செய்வதற்குக் கூட அதிகாரம் அற்றதாக இருந்தது. ஏனெனில், அதன் அதிகாரம், வெளி எதிர்ப்பின் காரணமாக கட்டுப்படுத்தப்படக்கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது; அது செய்யக்கூடிய சில செயல்கள் இருந்தன; இது தனது அதிகாரத்துக்கு எதிர்ப்பைத் தூண்டிவிட்டு விடுமோ என்ற அச்சத்தினால்தான் அது அவற்றைச் செய்யத் துணியவில்லை. ரோமானிய மக்களின் வழிபாட்டைச் சீர்குலைக்க சீசர் துணியவில்லை; ஒரு நவீன நாடாளுமன்றம் காலனிகள் மீது வரிச் சுமையைச் சுமத்தத் துணியாது; இதே காரணத்துக்காகத்தான் இந்திய அரசு ஜாதி அமைப்பை ஒழிக்கவும், ஒருதார மணத்தை முன் மொழியவும், வாரிசு உரிமைச் சட்டத்தை மாற்றவும், கலப்புத் திருமணத்தை சட்டபூர்வமாக்கவும், தேயிலைத்தோட்ட அதிபர்கள் மீது வரிவிதிக்கவும் செய்யாது. முன்னேற்றம் என்பதில், சமுதாய வாழ்வின் தற்போதைய நெறிமுறைகளில் தலையிடுதல் என்பது அடங்கி உள்ளது; அவ்வாறு தலையிடுவதால் எதிர்ப்பு உருவாக வாய்ப்பு உண்டு என்றபோதிலும், மக்களால் ஆன ஓர் அரசு, மக்களிடமிருந்து விலகியிருக்காமல் இருக்குமானால் முன்னேற்றப் பாதையில் நடைபோடமுடியும்; ஏனெனில், எங்கே கீழ்ப்படிதல் முடிவுற்று எதிர்ப்பு ஆரம்பிக்கும் என்பதை அறியும் நிலையில் அது இருக்கும் என்பதுதான். ஆனால் இந்தியாவின் அரசு இயந்திரம் மக்களால் ஆக்கப்பட்டதாக இல்லை என்பதால் மக்களின் நாடித் துடிப்பை அது உணரமுடியவில்லை. இந்தியாவில் அதிகாரத்தில் இருந்த பொறுப்பற்ற அரசு இயந்திரமானது அதன் அதிகாரபீடத்தின் மீதான இந்த இரண்டு கட்டுப்பாடுகளுக்கு இடையில் சிக்கி முட மாக்கப்பட்டிருந்தது என்பதும், வாழ்க்கையை வளமாக்குவதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்டவற்றில் பெரும்பகுதி முடக்கப்பட்டிருந்தது என்பதும் தான் இதன் சாராம்சம் ஆகும். திட்டத்தின் ஒரு பகுதியை அது மேற்கொள்ள முடியவில்லை. இதன் விளைவாக, மக்களின் அறவாழ்க்கை, சமுதாய வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட வகையில், முகலாயர்களின் அரசாங்க மாற்றமானது அமைப்பு மாற்றம் என்பதைக் காட்டிலும் ஆட்சியாளர்களின் மாற்றமாகவே இருந்தது. ஒரு பகுதி விருப்பத்தின் காரணமாகவும், ஒருபகுதி அவசியத்தின் காரணமாகவும் பிரிட்டிஷ் அரசு ஏற்றுக்கொண்ட தலையிடாமைக் கோட்பாட்டின் காரணமாகவும்,

ஒரு நபரையும் கட்டுப்பாட்டில் வைப்பதற்கும், ஹேசியஸ் கார்பஸ் சட்டத்தை¹ தொடர்ந்து தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைப்பதற்கும் அதிகாரம் அளித்திருந்தன. அதே வேளையில், இன்னொரு சட்டமானது,² எந்த ஒரு பகுதியிலும் 'முற்றுக்கை நிலையை' அல்லது ராணுவச் சட்டத்தைப் பிரகடனப்படுத்துவதற்கும், அங்கே ராணுவ நீதிமன்றங்களுக்காக சிவில் நீதிமன்றங்களின் அதிகார வரம்பைத் தாற்காலிகமாக நிறுத்திவைப்பதற்கும் அரசு இயந்திரத்துக்கு அதிகாரம் அளித்திருந்தது. 1910-ம் ஆண்டின் இந்தியப் பத்திரிகைகள் சட்டமானது பத்திரிக்கைகளுக்கு முழு வாய்ப்பூட்டு போட்டிருந்தது. இந்திய உயர்நீதிமன்றங்களில் ஒன்றின் மேதைமைமிக்க நீதிபதி ஒருவர்³ கூறுகையில், "இதனுடைய செயல்பாடு மதிநுட்பம் வாய்ந்த ஒருவரால் எந்த அளவுக்கு விரிவுபடுத்தப்படாமல் இருக்கும் என்பதைக் காண்பது கடினம்" என்றும், "அங்கீகாரத்தைப் பெறக் கூடிய எழுத்துகளுக்கும் இதை அவர்கள் நிச்சயம் அமலாக்கக் கூடும்" என்றும், "தரமான இலக்கியம் என்று கருதப்படுபவை சந்தேகத்துக்கு இடமின்றி தடுத்துநிறுத்தப்படும்" என்றும் குறிப்பிட்டார். இதே வழியில் பொதுக்கூட்டம் நடத்துவதற்கான உரிமையும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டது; இதே கண்டிப்புடன் தனிநபர் சுதந்திரத்துக்கான உரிமையும், விவாதிப்பதற்கான சுதந்திரத்துக்கான உரிமையும் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டன; நாட்டின்⁴ சாதாரண சட்டத்தில் உள்ள கட்டுப்படுத்தும் விதிகளுக்கும் மேலாக, அரசு இயந்திரமானது, எந்த ஒரு பொதுக்கூட்டத்தையும் தடைசெய்வதற்காக பொதுநலன் கருதி என்ற சாக்கில் விசேஷ சட்டமியற்றல் மூலம் தன் விருப்புக்கு ஏற்றவாறு செயல்படுவதற்கான அதிகாரங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டது.

1. என். கோஷ், ஒப்பியல் நோக்கில் நிர்வாகவியல் சட்டம், 1918, பக்கம். 480.

2. 1857ம் ஆண்டின் சட்டம் IX.

3. தலைமை நீதிபதி சர் லாரன்ஸ் ஜெங்கின்ஸ், முகமது அலி ஐ.எஸ்.ஆர். 40, Cal. 466 (1913).
என். கோஷால் மேற்கோள் காட்டப்பட்டது. மேற்கூறிய நூல் பக்கம். 567.

4. குற்ற நடைமுறைச் சட்டத்தின் 108, 144-வது பிரிவுகள். இந்தியத் தண்டனைச் சட்டத்தின் 120ஏ, பி, 124 ஏ, 153 ஏ பிரிவுகள்.

கொடுங்கோன்மைச் சின்னமான பாஸ்டில் சிறையையும், ராஜரீக கைதிசெய்யும் வாரண்டையும் நினைவுப்படுத்தும் இந்த ஆட்சியின் கடுமையை, அடக்குமுறைச் சட்டங்களைச் செயல்படுத்தும்போது ஏற்படும் எந்த அத்துமீறல்களுக்கும் அரசு இயந்திரம் பொறுப்பேற்கவேண்டி வருமோ என்ற அச்சம் எதுவும் குறைப்பதாக இல்லை. சட்டம், ஒழுங்கைப் பராமரிக்கவேண்டும் என்ற பெயரில் மக்களின் சுதந்திரங்களை ஒடுக்குவதற்காக பெரிய அளவுக்கு வழங்கப்பட்ட விருப்பப்படி செயல்படும் அதிகாரங்களுடன் கூடவே, அரசு இயந்திரமானது, இந்த அதிகாரங்களைச்¹ செயல்படுத்தும் அதன் ஏஜெண்டுகள் மீது நடவடிக்கை ஏதும் எடுக்க முடியாதபடி தடுக்கும் காப்புரிமையையும் பெற்றிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தச் சட்டங்களைச் செயல்படுத்துகையில் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகளுக்காக இந்த ஏஜெண்டுகள் மீது சிவில் நீதிமன்றத்தில் நடவடிக்கை எடுக்காமல் தடுப்பதற்கான அனைத்து விதிகளும் போலீஸ் சட்டங்களிலும், பத்திரிக்கைகள் சட்டத்திலும் அடங்கியிருந்தன. கலவரங்களை அடக்குவதில் பங்கேற்கும் அதிகாரிகளும், படைவீரர்களும் நல்லெண்ணத்தில் செய்த செயல்களுக்காக குற்றரீதியில் பொறுப்பானவர்கள் ஆகமாட்டார்கள்; இதர செயல்களுக்காக அரசின்² அனுமதியின்றி அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படமாட்டாது. இதேபோன்று, பொதுக்கடமைகளை நிறைவேற்றுகையில் இழைக்கும் குற்றங்களுக்காக அரசு இயந்திரத்தின் உயர்நிலை அலுவலவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படமாட்டாது. அரசின் அனுமதியுடன் மட்டுமே, அதுவும் அரசு³ பரிந்துரைக்கும் வகையில் மட்டுமே அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கமுடியும். இதுபோன்ற விருப்பின் அடிப்படையில் செயல்படுத்தும் அதிகாரங்கள், நீதித்துறைக்கு அப்பாற்பட்டு செயல்படுத்தப்படுமானால், அமைதியான ஆட்சிக்குப் பதிலாக, அஞ்சிநடுங்கவைக்கும் பயங்கர படுகள ஆட்சிதான் நடைபெறும்.

ஆனால், ஒருநாட்டின் அரசை நடத்திச்செல்வதற்கு பலம் ஒரு நிச்சயமான வழிமுறை அல்ல என்பது விரைவிலேயே தெரிய வந்தது. வரலாற்றின் தீர்ப்பை பர்க்⁴ சிறப்பாகத் தொகுத்துக் கூறியிருந்தார்:

1. என். கோஷ். Op. cit. பக்கம் 601.

2. குற்ற நடைமுறைச் சட்டம் V, 1898, அத்தியாயம் IX, 128, 130, 132 பிரிவுகள்.

3. மேற்கூறியதில் 197-ம் பிரிவு.

4. அமெரிக்காவுடன் சமரசம் பற்றிய பேச்சு.

“பலத்தை மட்டுமே பயன்படுத்துதல் தாற்காலிகமானது. ஒரு குறிப்பிட்ட தருணம் வரைக்கும் மட்டுமே இது அடக்கி வைக்கும்; ஆனால் மீண்டும் அடக்கி வைக்க வேண்டிய அவசியத்தை இது அகற்றுவதில்லை: ஒரு தேசம் என்பது ஆளப்படுவதல்ல; அது நிரந்தமாக ஆக்கிரமிக்கப்படுவதாகும். பலத்துக்கு எதிரான இன்னொரு வாதம் அதனுடைய நிச்சயமற்ற தன்மை ஆகும். அஞ்சி நடுங்கவைத்தல் என்பது எப்போதுமே பலத்தின் விளைவாக இருப்பதில்லை; ஆயுதங்களே வெற்றி ஆகிவிடாது. நீங்கள் வெற்றிபெறவில்லை எனில், நீங்கள் ஆதாரவளம் அற்றவர் ஆகிவிடுவீர்கள்; சமரசம் தோல்வி அடையும் எனில், பலம் எஞ்சியிருக்கும்; ஆனால் பலம் தோல்வியுற்றால், அதற்கு மேலும் சமரசத்துக்கான நம்பிக்கை என்பது எதுவும் இருக்காது. ஆட்சியையும், அதிகாரத்தையும் சில சமயங்களில் அன்பின் மூலமாக வாங்கிவிடலாம்; ஆனால் வன்முறையில் தோல்வியுற்று, பலவீனமடைந்தவர்களால் ஒருபோதும் அதை தானமாக இரந்து பெறமுடியாது. பலத்துக்கு இன்னொரு ஆட்சேபம் என்னவெனில், ஒரு பொருளுக்கு, அதைப் பாதுகாப்பதற்கான உங்கள் முயற்சிகளின் மூலமாகவே, நீங்கள் ஊறுவிளைவிக்கலாம் என்பதே. உங்கள் சண்டைக்கான விஷயம் (அதாவது மக்களின் விசுவாசம்) என்பது நீங்கள் மீட்கப்போகும் விஷயமாக இருக்காது; மாறாக, போட்டியில் சிறுமைப்படுத்தப்பட்ட, புதைக்கப்பட்ட, வீணடிக்கப்பட்ட, விழுங்கப்பட்ட ஒன்றாகவே இருக்கும்.....”

இசைவின் மூலமான அரசு என்பது, உண்மையில் நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பே இந்திய அரசு இயந்திரத்தால், அரசியல் விவேகம் நிறைந்த கோட்பாடு என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகும். இந்திய நாடாளுமன்ற அமைப்பில் அவ்வப்போது அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள் எல்லாம் அது மக்களின் எண்ணத்தைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துக்காகத்தான் என்பது அனைவரும் அறிந்த ஒன்று. இந்தியாவின் அரசு இயந்திரத்துக்கும் இந்திய நாடாளுமன்றத்துக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட வியப்பூட்டும் அளவிலான உடன்பாடு என்பது ஒரு காலத்தின் பலனாகும்; இந்தவகையில் ராஜரீக கைதி செய்யும் வாரண்ட்டையும், கொடுங்கோன்மைச் சின்னமான பாஸ்டில் சிறையையும் நினைவூட்டும் ஆட்சிக்கு இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை அங்கீகாரம் இருந்தது. ஆனால் இந்த இசைவின்மூலமான அல்லது சமரசத்தின் மூலமான அரசு என்பதெல்லாம் ஒரு மூடுதிரையே. மாறாக, இந்திய நாடாளுமன்றத்தின் அமைப்பில் அவ்வப்போது அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட

மாற்றங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததால், இதை ஒரு செயலற்ற அமைப்பாக ஆக்கவேண்டும் அல்லது அரசு இயந்திரத்தின் கையில் அதன் விருப்பப்படி செயல்படும் ஒரு கருவியாக ஆக்கவேண்டும் என்பதே, இந்த மாற்றங்களின் பின்னே உள்ள நோக்கம் என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அரசுஇயந்திரத்திடம் இருந்து தெளிவாக வேறுபடக்கூடிய ஒரு நாடாளுமன்றம் என்பது முதலில்¹ 1853² ல் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. ஆனால் 1861-³ ல் அப்போது நிறுவப்பட்ட நாடாளுமன்றத்தின் அமைப்பானது மாற்றி அமைக்கப்பட்டது. நாடாளுமன்றமானது இந்திய மக்களைப்⁴ பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அமைப்பாக இருக்கவில்லை என்பதே இதற்கான காரணமாக வலியுறுத்தப்பட்டது. இதனுடைய உறுப்பினர்கள் பல்வேறு மாகாண அரசுகளைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அதிகாரிகள் வர்க்கத்திலிருந்து வந்தவர்களாக இருந்தார்கள். நாடாளுமன்றத்தை, மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அமைப்பாக ஆக்குவதற்காக, அரசு இயந்திரத்தின் ஆலோசனையின் பேரில் கவர்னர் ஜெனரல் பொதுமக்களில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கின்ற நியமன உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாக அது இருக்கவேண்டும் என்று 1861-ம் ஆண்டுச் சட்டம் ஆணையிட்டது. மீண்டும் 1892-ம் ஆண்டுச் சட்டமானது, நாட்டின் பொது அமைப்புகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் நபர்களை நாடாளுமன்றத்துக்கு நியமன உறுப்பினர்களாக நியமிக்கவேண்டும் என்று கவர்னர் ஜெனரலுக்கு ஆணையிட்டது; நாடாளுமன்றத்தின் அமைப்பிலான இந்த மாற்றங்களை அதை தாராளமயப்படுத்தும் நோக்கம் கொண்டவையாகத் தோன்றின. ஆனால், நாடாளுமன்றத்தைப் பிரதிநிதித்துவம் உடையதாக ஆக்கும் திசை வழியிலான இந்தப் போக்குடன், அரசு இயந்திரம் தொடர்பாக நாடாளுமன்றத்தை அதிகம் அதிகாரம் வாய்ந்ததாக ஆக்குவதற்கான

1. 1833 வரை அரசு இயந்திரம்தான் நாடாளுமன்றமாகவும் இருந்தது. 1833-ல் சட்ட உறுப்பினர் ஒருவர் அரசு இயந்திர கவுன்சிலில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார். சட்டங்களை உருவாக்கும் விஷயத்தில் அரசு இயந்திர கவுன்சிலுக்கு உதவி செய்வது மட்டுமே அவருடைய கடமையாக இருந்தது. பின்னர் 1853-ம் ஆண்டு சட்டத்தின் மூலம் அவர் அரசு இயந்திர கவுன்சிலில் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டார்.

2. 16, 17, விக்டோரியா, சி. 95.

3. 24, 25, விக்டோரியா சி. 67

4. 1853-ம் ஆண்டு சட்டத்தின் மூலம், உயர் நாடாளுமன்றமானது (இந்திய அரசின் அரசு இயந்திர கவுன்சில் உறுப்பினர்களுடன்) வங்காள உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் இருவரையும், வங்காளம், சென்னை, பம்பாய், வடமேற்கு எல்லைப்புற மாகாணங்கள் ஆகிய அரசுகளின் பிரதிநிதிகளாக நியமிக்கப்பட்ட நான்கு அதிகாரிகளையும் நியமன உறுப்பினர்களாகக் கொண்டு அமைத்திருந்தது.

போக்கும் இணையுமா என்பதே கேள்வி. ஆனால் இதற்கு முற்றிலும் நேர் மாறாகவே நடைபெற்றது. நாடாளுமன்றமானது அதனுடைய பிரதிநிதித்துவ இயல்பைப் பெற்ற நிலையில், அது அதனுடைய கட்டுப்பாட்டு அதிகாரத்தை இழந்துவிட்டது. 1861-ம் ஆண்டுச் சட்டத்தின்படி நாடாளுமன்றத்திடம் இருந்த அதிகாரங்களை விடவும், 1853-ம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் நாடாளுமன்றம் செலுத்தி வந்த அதிகாரங்கள் மிகவும் விரிந்த அளவில் இருந்தன. 1853-ம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ், இந்திய நாடாளுமன்றமானது, இங்கிலாந்தின் காமன்ஸ் சபையின் நடைமுறையை மாதிரியாகக் கொண்டு தன்னை அமைத்துக்கொண்டது, அதோடு, எளிய சட்டமியற்றும் விஷயங்களைக் கையாண்டது மட்டுமன்றி, நிர்வாக விஷயங்களையும் மேற்கொண்டது. சர்.சி.லிபெர்ட்டின் வார்த்தையில் சொன்னால், அரசுகூடியந்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் தகுதி உடையவைதானா என்று கேள்வி எழுப்புவதன் மூலம், விவரிப்பதன் மூலம் அது சகிக்கமுடியாத அளவுக்கு சுயேச்சைத் தன்மையை வெளிக்காட்டியது. முறைகேடுகள், குறைகள் ஆகியவற்றை விசாரிப்பதற்கு தனக்கு தகுதி இருக்கிறது என்று கருதிக் கொண்டு, உள்ளாட்சி நிர்வாகங்களிடம் இருந்து அறிக்கைகளையும், பதில்களையும் கோரவும், பொதுநலன் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகள் மீது நீண்ட விவாதங்களை நடத்தவும், அரசுகூடியந்திர அரசாங்கத்துக்கு அப்பாற்பட்டு சுயேச்சையாக தீர்மானங்களை அறிமுகப்படுத்தவும் செய்தது. அந்த நேரத்தில் எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் கேனிங் பிரபு, காமன்ஸ் சபையை அப்படியே நெருக்கமாகப் பின்பற்றி நாடாளுமன்றமானது அதனுடைய நடைமுறை வடிவங்களையும், முறைகளையும் அமைத்துக் கொண்டிருந்தது என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அதாவது, அப்போது, கவுன்சிலில் கூடும் ஒரு டஜன் உறுப்பினர்களின் நடைமுறைகளை முறைப்படுத்துவதற்காக அங்கே 136 நிலை ஆணைகள் இருந்தன. சுருக்கமாக, சர் லாரன்ஸ் பீலின் வார்த்தையில் சொன்னால், நாடாளுமன்றப் பொதுப் பேரவை என்ற தன்மையில் அவை அதிகார வரம்பைப் பெற்றிருந்தன. 1853-ம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் மூலம் அமைக்கப்பட்ட நாடாளுமன்றத்தில், இதுதான் மிகக் கடுமையான (!!) குறைபாடாகக் கருதப்பட்டது. எனவே, அரசு இயந்திரத்தின் மேலாண்மையை பாதுகாப்பதற்கு இதனுடைய சீர்திருத்தம் மிகவும் அவசியம் என்று பார்க்கப்பட்டது. மக்களுக்குப் பிடிக்காத இதனுடைய இயல்பை, இதனுடைய மறுசீரமைப்புக்கு ஒரு சாக்காகப் பயன்படுத்தினர். 1861-ல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட போலி பிரதிநிதித்துவ அமைப்பின் கீழ் நாடாளுமன்றமானது, முற்றிலும் அரசு இயந்திரத்தின் கைகளில் ஒர் அடக்கவொடுக்கமான அமைப்பாக ஆகியிருந்தது. நியமன உறுப்பினர்

களைக் கொண்டு அமைந்திருந்ததால், நாடாளுமன்றத்தில் வாக்கெடுப்பு என்பது இந்த விவரத்தின் நேரடியான தாக்கத்துக்கு உட்பட்டதாக இருந்தது. நாடாளுமன்றங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒருவர் அவருக்கு பாரம்பரிய உரிமை இல்லாமல், நவீன மொழியில் சொன்னால் கட்டளை இல்லாமல் சென்று அமரமுடியாது. அந்தப்பதவியை அவர் யாரால் பெற்றார் என்பதிலிருந்தே அந்தக் கட்டளை தொடங்குகிறது. அதிகாரிகள், அதிகாரிகள் அல்லாதவர்கள் ஆன நியமன உறுப்பினர்கள், நாடாளுமன்றத்துக்கு உயர்வு பெற்று வந்ததற்கு அரசு இயந்திரத்தின் விருப்பமே காரணம் என்பதால், எந்தவொரு நடவடிக்கை மீதான வாக்கெடுபிலும் அவர்கள் அரசு இயந்திரத்தையே ஆதரிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர். அரசு இயந்திரமானது எப் போதுமே நியமன உறுப்பினர்களாக உள்ள அதிகாரிகளின் அணியை தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது; அவர்கள் தங்களது நம்பிக்கை களின் காரணமாக அல்லது அரசு இயந்திரத்தில் தாங்களும் ஒரு பகுதி என்ற காரணத்துக்காக அதனுடைய கட்டளைகளுக்கு முழுநம்பிக்கையுடன் கீழ்ப்படிந்து நடந்தனர். தாங்கள் கொண்ட நம்பிக்கைகளின் காரணமாக அரசு இயந்திரத்துக்கு எதிரானவர்கள் என்று கூறப்பட்ட அதிகாரிகள் அல்லாத நியமன உறுப்பினர்கள், சுயேச்சையாக செயல்படும் தன்மை கொண்டவர்களாக இல்லை. மேலும் அதனுடன் கணக்குத்தீர்த்துக்கொள்ள விரும்புவர்களாகத் தங்களை ஆக்கிக் கொள்ள விரும்புவர்களாகத் தங்களை ஆக்கிக் கொள்வதைக் காட்டிலும் அதற்கு ஏற்புடையவர்களாக தங்களை ஆக்கிக் கொள்ளவே அவர்கள் விரும்பினர். ஆனால் அவர்கள் சுயேச்சையாக செயல்படக்கூடியவர்களாக இருந்திருப்பார்கள் எனில், அவர்கள் தங்களை அரசு இயந்திரத்தின் எஜமானர்களாக ஆக்கிக் கொண்டிருக்க முடியாது. ஏனெனில், அரசமைப்புச் சட்டத்தின் விதிகள் மற்றும் அதன்கீழ் வகுக்கப்பட்ட நடைமுறை விதிகளின்படி, அரசு இயந்திரத்தை அதனுடைய விருப்பங்களுக்கு எதிராக எதையும் செய்யுமாறு நிர்ப்பந்திக்க நாடாளுமன்றத்துக்கு முற்றிலும் அதிகாரம் இல்லாமல் இருந்தது. 1853-லிருந்து 1861-வரை நாடாளுமன்றமானது, நாடாளுமன்றப் பிரச்சினைகள் நிர்வாகப் பிரச்சினைகள் ஆகிய இரண்டையுமே கவனித்து வந்தது. 1861-லிருந்து நாடாளு மன்ற நோக்கங்களுக்காக மட்டுமே நாடாளுமன்றம் கூடியது. இந்த வரைமுறையின் விளைவாக கேள்விகேட்பதிலிருந்தும், தீர்மானம் கொண்டு வருவதிலிருந்தும் பட்ஜெட் மீது வாக்கெடுப்பு நடத்துவதிலிருந்தும் நாடாளுமன்றம் தடுக்கப்பட்டிருந்தது. நாடாளுமன்ற மானது அதனுடைய முதல் முப்பதாண்டுக்காலத்தில், பதினாறு தடவைகளுக்குமேல் வருடாந்திர பட்ஜெட் குறித்து -விவாதம்-கூட நடத்தியதில்லை; இந்த விவாதங்களும் கூட சில புதிய வரிவிதிப்புச்

சட்டங்களை இயற்றுவதற்காகவே நடைபெற்றன; அரசு இயந்திரம் அவசியம் என்று கருதிய இதர சட்டங்களின் விஷயத்தில் நடந்ததைப் போலவே, இந்தச் சட்டங்களையும் அதிகாரிகள் அணிநியமன உறுப்பினர்களின் உதவியோடு அரசு இயந்திரம் எப்போதும் நிறைவேற்றி வந்தது. ஆண்டு நிதி அறிக்கையை விவாதிப்பதற்கான உரிமை, விஷயங்கள் தொடர்பாக கேள்விகள் எழுப்புவதற்கான உரிமை ஆகியவற்றை முதன்முதலாக, 1892-ம் ஆண்டு இந்திய கவுன்சில்கள் சட்டத்தின்கீழ் வகுக்கப்பட்ட நடைமுறை விதிகள், நாடாளுமன்றத்துக்கு அளித்தன. ஆனால், நாடாளுமன்றத்துக்கு வழங்கப்பட்ட இந்த அதிகாரச் சலுகைகள், 1853-ம் ஆண்டுச் சட்டத்தின் கீழ் அது வகித்து வந்த பொறுப்பும், அது செலுத்தி வந்த ஆதிக்கமும் மீண்டும் மீட்டுத்தரப்பட்டால் எப்படி இருக்குமோ அதற்கு ஒப்பாகுமா எனில் சந்தேகமே.

அரசு இயந்திரத்துக்கும் மேலாக நாடாளுமன்றத்துக்கு மெய்யாகவே சுயேச்சையான தன்மையும், அதிகாரமும் அளிக்கும் விஷயத்தில் மார்லே பிரபுவின் சீர்திருத்தங்களும் கூட அதிகம் செய்யமுடியவில்லை. 1909-ல் அவர் அறிமுகப்படுத்திய சீர்திருத்தங்களில், நேரடியான அல்லது தெரிந்த தெடுத்த பிறகு செய்யப்படும் நியமனத்துக்குப் பதிலாக, தேர்தல்தான் நாடாளுமன்றத்தை அமைப்பதற்கான அடிப்படையாக இருக்கவேண்டும் என்பது கொள்கை அளவில் கொண்டு வரப்பட்டது. அதேவேளையில், அமைச்சரை இடைமறித்து கேள்விகள் கேட்பதுடன் துணைக்கேள்விகள் எழுப்புவதற்கும், நிதி அறிக்கையின் மீதும், பொதுநலன் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களிலும் தீர்மானங்கள் கொண்டு வருவதற்கும் உறுப்பினர்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கும் வகையில் நாடாளுமன்ற நடைமுறை தாராளமயப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் சிறிது ஆராய்ந்தாலே போதும், அரசு இயந்திரத்தின் மேலாண்மைக்கு¹ ஊறு விளைவிக்காமலேயே நாடாளுமன்றத்தை தாராளமயப்படுத்தும் பழைய முயற்சியுடன் ஒப்பிடுகையில் இந்த

1. ஐரிஷ் சுயாட்சிக்கு ஆதரவு தந்ததன் மூலம் விபரலிசத்தின் பாதுகாவலர் என்று உலகப் புகழ்பெற்ற மார்லே பிரபு, இந்தியாவில் அரசியல் சீர்திருத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்படுவது பற்றிக் கூறுகையில், "எனது நாட்கள், அலுவலகம் சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்தாலும் சரி அல்லது உடல் சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்தாலும் சரி, அவை இருப்பதற்கு வாய்ப்புள்ளதைக் காட்டிலும் இருபது மடங்கு நீண்டதாக இருக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியுமானால், இந்தியாவில் நாடாளுமன்ற அமைப்பை உருவாக்கும் லட்சியத்தை தொடங்குவது குறித்து வருத்தமடைவேன். இந்தியாவில் நாடாளுமன்ற அமைப்பு என்பது ஒரு கணம் கூட நான் விரும்பும் லட்சியமாக இருக்காது" என்று குறிப்பிடுகிறார்.

முயற்சி ஒரு சிறிய பகுதிதான் என்பதை தெரிந்துகொள்ளமுடியும். அரசு இயந்திரத்தின் மேலாண்மையானது (1) நாடாளுமன்றத்துக்கு அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்படுகிற அதிகாரிகளின் நிரந்தரப் பெரும்பான்மை மூலமும், (2) நடைமுறை விதிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமும் பராமரிக்கப்பட்டு வந்தது. தேர்தல்தான் நாடாளுமன்ற அமைப்பினுடைய அடிப்படை என்று 1892-ம் ஆண்டின் சட்டம் ஒப்புக்கொண்டிருந்தபோதிலும், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் சிறுபான்மையினராக இருந்ததால், அவர்கள் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மக்களின் விருப்பங்களுக்கு அவர்களால் செயல்வடிவம் கொடுக்க முடியவில்லை. அரசு இயந்திரம்² அனுமதிக்குமானால், தீர்மானங்களைக் கொண்டுவருவதற்கு அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு; ஆனால் அவற்றை நிறைவேற்றவேண்டிய பொறுப்பு அரசு இயந்திரத்துக்கு இல்லை. அவை பரிந்துரைகளாக மட்டுமே இருந்தனவே தவிர அரசு இயந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதாக இல்லை. இவ்வாறு நேரடியாக செயல் குலைக்கப்படுவது அரசு இயந்திரத்துக்கும், நாடாளுமன்றத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களுக்கும் இடையில் உறுத்தலை ஏற்படுத்தியது. ஒருகுறிப்பிட்ட அர்த்தத்தில் 1909-ம் ஆண்டின் சீர்திருத்தங்கள், திட்டமிடலின் மோசமான பகுதியாக இருந்தன. 1909-க்கு முன்னர் எந்தப் பூசலாக இருந்தாலும் அது நாடாளுமன்றத்துக்கு வெளியில்தான் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. ஏனெனில், தேர்தல் விதிகள், நடைமுறைவிதிகள் மூலம் நாடாளுமன்றத்துக்கு முற்றிலும் வாய்ப்பூட்டு போடப்பட்டிருந்தது. அதால் எந்தத் தொந்தரவும் தரமுடியாமல் இருந்தது. எனினும், 1909-ம் ஆண்டின் சீர்திருத்தங்கள் மூலமாக, நாடாளுமன்றத்தை சுயேச்சையாக செயல்படக்கூடியதாக ஆக்குவதற்கும், அதேவேளையில் அதற்கு வாய்ப்பூட்டு போடுவதற்கும் ஒருமுயற்சி

1. எனினும் இது தெரிவு செய்து எடுக்கும் அமைப்பாகத்தான் இருந்தது. 1861-ம் ஆண்டு சட்டத்துக்கும் 1892ம் ஆண்டு சட்டத்துக்கும் இடையில் இருந்த ஒரே வேறுபாடு, முந்தைய சட்டத்தின் கீழ் அரசு இயந்திர அரசாங்கமானது அது விரும்புகிற எவரையும் நாடாளுமன்றத்துக்கு நியமனம் செய்யலாம் என்பதும், பிந்தைய சட்டத்தின் கீழ் அரசு இயந்திர அரசாங்கமானது, 'இந்த விஷயத்தில் உதவி செய்வதற்குத் தகுதி படைத்த சமுதாயப் பிரிவுகளின் ஆலோசனையின் பேரில், எவரையும் நாடாளுமன்றத்துக்கு நியமனம் செய்யலாம் என்பதுமே ஆகும். ஆனால், தெரிவு செய்யப்படும் நபரை நியமிக்க வேண்டிய கட்டாயம் அரசுக்கு இல்லை என்பதால், முதலாவதைப் போலவே இரண்டாவதும், எவ்வளவுதான் மறைக்கப்பட்டபோதிலும், உண்மையில் அரசு இயந்திரத்தால் நியமிக்கப்படும் நடைமுறையாகவே இருந்தது.

2. சட்டப்படி கவுன்சில் தலைவர், அதாவது வைஸ்ராய்; ஆனால் இவர் அரசு இயந்திர கவுன்சிலின் ஆலோசனையின் பேரில் செயல்பட வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது.

மேற்கொள்ளப்பட்டது. மதிநுட்பம் வாய்ந்த இந்த முயற்சியானது, அரசு இயந்திரத்துக்கும் மக்களின் மனதில் கொந்தளிப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்த சக்திகளுக்கும் இடையில் ஆழமாக வேரோடியிருந்த பூசலை வெளிக்கொண்டு வருவதற்குத்தான் வழிகோலியது. பேராசிரியர் ரெதிக்கின் வார்த்தைகளில் சொன்னால், நாடாளுமன்றத்தை நிர்வகிக்கின்ற தேர்தல் நடைமுறை அல்லது தொழில்நடைமுறை என்பவை, நாடாளுமன்ற இயந்திரத்தில் உள்ள பதற்றத்தை அதன்மூலம் நாட்டின்¹ மொத்த அமைப்பிலும் உள்ள பதற்றத்தை எடுத்துரைக்கும் அரசியல் அழுத்தத்தின் அளவுமானியாக இருந்தன. முதலில் இந்த அழுத்த அளவுமானி, உண்மையான பதற்றம் குறித்து தவறான அளவுகளைக் காட்டும் வகையில் மோசமாக உருவாக்கப்பட்டதாக அல்லது பயன்படுத்தித் தீர்க்கப்பட்டதாக இருப்பதற்கு வாய்ப்புள்ளது. ஆனால், இந்தியாவைப் பொறுத்தவரையில், அவ்வப்போதும் குறிப்பாக 1909-லும் நாடாளுமன்றத்தின் தேர்தல் மற்றும் வர்த்தக நடைமுறைகளில் அறிமுகப்படுத்திய மாறுதல்கள் மூலமாக அரசு இயந்திரமானது இதை மோசமாகவே உருவாக்கி வந்திருக்கிறது; இதன்மூலம், நிலவரம் குறித்து இது தவறான அளவுகளைக் காட்டும்படி செய்வதற்காக, அரசியல் இயந்திரத்தில் உள்ள நீராவிவின் பயங்கர அழுத்தத்தை மூடிமறைப்பதற்கும் அரசு இயந்திரம் முயன்று வந்திருக்கிறது. எல்லோருமே நியமன உறுப்பினர்கள் என்ற காரணத்தினால், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் அரசு இயந்திரத்திடம் இருந்து கட்டளைகளைப் பெற்று வந்தவரையில், இதுபோன்ற சாதனம் நன்கு வேலை செய்தது. மக்களிடமிருந்து கட்டளைகளைப் பெறும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் நுழைந்ததிலிருந்து இந்த சாதனத்தின் பலவீனம் தெளிவாகத் தெரிய ஆரம்பித்தது. தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் இழிவுபடுத்தப்படும் நிலையானது, நடைமுறையின் தத்துவார்த்த அடிப்படை என்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட மாபெரும் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை எதிர்ப்பதற்கும், அவற்றைத் தடுப்பதற்கும் அவர்களைத் தூண்டியது. இப்போது, உறுப்பினர்களுக்கிடையில் ஏற்றத்தாழ்வு குறித்தும், நடவடிக்கைகளை நடத்தும் விதிகள் குறித்தும், பேச்சு சுதந்திரம் குறித்தும், பெரும்பான்மைக் கோட்பாடு குறித்தும் ஒரு தரப்பு புகார் செய்யுமானால், அது நாட்டின் வாழ்க்கையில் கடுமையான சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதைக் காட்டும் அபாய அறிகுறிகளே ஆகும்.

1. cf. ஜே. ரெதிக்க நாடாளுமன்ற நடைமுறை, தொகுதி III, பக்கம். 198.

இதுபோன்ற பூசல் எழும்போது, பிரதிநிதித்துவமன்றத்தின் நடைமுறைகளில் சீர்திருத்தத்தை எதிர்கொள்வதா, நாட்டின் அரசமைப்பில் சீர்திருத்தத்தை எதிர்கொள்வதா என்பதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியது அரசியல் ராஜ தந்திரியின் கடமையாகும்.

நாடாளுமன்றத்துக்கு உள்ளே, பயனற்ற முயற்சிகளின் விளைவாக ஏற்பட்ட எதிர்ப்பும், சோர்வும் கடுமையாகி வருவதற்கான அறிகுறிகள் தோன்றிய நிலையில், நாடாளுமன்றத்துக்கு வெளியே உணர்ச்சி அலை வெகு வேகமாக எழுந்துகொண்டிருந்தது. எப்போதும், படித்த இந்தியர்கள் மத்தியில் தேசிய விழிப்புணர்வும், அரசியல் அதிகாரத்துக்கான வேட்கையும் வேகமாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனெனில், வரம்புக்குட்பட்ட அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்த நாடாளுமன்றமானது, போதிய பாதுகாப்பு வால்வு ஆக இல்லை என்பது தெரியவந்தது. இந்த விவரத்தை உணர்ந்ததன் பயனாக, வெறுமனே நடைமுறையைச் சீர்திருத்தம் செய்வதால் மட்டும் பயனில்லை என்பதை நாட்டின் அரசியல் மறுசீரமைப்பு குறித்த சிந்தனைகளில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் ஒப்புக்கொண்டனர். அரசியலமைப்புச் சட்ட சீர்திருத்தம் மட்டுமே நாட்டை அராஜகத்திலிருந்து காப்பாற்றும்.

எனினும், இந்தியாவின் அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் திருத்தங்களைச் செய்ய பரிந்துரைக்கப்பட்ட சீர்திருத்தங்களில் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு வேறுபாடுகள் இருந்தன. இந்தத் தேர்வில் தேர்ச்சி பெறக்கூடியதாக ஒரு திட்டம் இருந்தது. இந்திய தேசிய காங்கிரசும் முஸ்லீம் லீகும் முன்வைத்த திட்டம்தான் அது. காங்கிரஸ்-லீக் திட்டம்¹ என்று அது சுருக்கமாக அழைக்கப்பட்டது. இந்தத் திட்டமானது மத்திய நாடாளுமன்றத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் ஐந்ததில் நான்கு பங்கு பெரும்பான்மையினராக இருக்க வேண்டும் என்று கோரியது. அரசு இயந்திரத்தைப் பொறுத்த வரையில், இதன் மொத்த உறுப்பினர்களில் ஒரு பாதிப்பேர் இந்தியர்களாக இருக்கவேண்டும் என்றும் அவர்கள் நாடாளுமன்றத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அதுகோரியது. முழுமையான நிதி அதிகாரங்களை, சட்டமியற்றலுக்கான அதிகாரங்களை நாடாளுமன்றம் கொண்டிருக்கவேண்டும். இன்னும் சொல்லப்போனால், தீர்மானங்களின்

1. இதை கிழக்கிந்திய அரசியலமைப்புச் சட்ட சீர்திருத்தங்களில் காணலாம். PP. cd. 9178, பக்கம். 98.

வடிவில் நிறைவேற்றப்பட்ட நாடாளுமன்றத்தின் பரிந்துரைகள், அரசு இயந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதாக இருக்கவேண்டும். இவையே, இந்திய மக்களின் சார்பில், "இந்தியாவின் முன்னணி அரசியல் கட்சிகளினுடைய, நவீனமான, மிகவும் முழுமையான, மிகவும் அதிகாரப்பூர்வமான கோரிக்கைகளின் முன்மொழிவாக இருந்தது." ஆனால், இந்தத் திட்டமானது, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் பொறுப்புவாய்ந்த அரசாங்கம் ஒன்றை உருவாக்கும் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவே வகுக்கப்பட்டது. ஆனால் நடைமுறையில் இது பொறுப்பு, வாய்ந்த அரசுக்கான நடவடிக்கையாக இல்லாதது மட்டுமின்றி, ஒரு நல்ல அரசுக்கான நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கும் கூட போதுமானதாக இல்லை. விருப்பத்துக்கு ஏற்ப அரசு இயந்திரத்தை உருவாக்கவோ, கலைக்கவோ செய்வதற்கான அதிகாரங்களை நாடாளுமன்றம் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று இந்தத் திட்டம் கோரவில்லை. இதை கேட்டிருக்குமானால், இந்தத் திட்டமானது ஒரு பொறுப்புவாய்ந்த அரசுக்கான திட்டமாக இருந்திருக்கக்கூடும். ஆனால் இது கேட்டதெல்லாம், நாடாளுமன்றத்தின் ஆணைகளுக்கு ஏற்ப நாட்டின் நிர்வாகத்தை நடத்துமாறு, அகற்றப்படமுடியாத அரசுஇயந்திரத்தை நிர்ப்பந்திக்கவேண்டும் என்பதுதான். மார்லே பிரபுவின் திட்டத்துடன் ஒப்பிட்டால், இந்தத் திட்டம் விரிவாக்கப்பட்ட வடிவிலான ஒரு துண்டுப் பகுதியாகவே இருந்தது. அவர் அரசாங்கத்தில் இந்திய அம்சத்தை அறிமுகப்படுத்தினார். அரசாங்கத்தின் நாடாளுமன்ற உறுப்புமூலமாக செலுத்தி வந்த செல்வாக்குடன் கூடவே, அரசுஇயந்திரத்திலும் இந்தியர்களின் கருத்துக்கும், ஆலோசனைக்கும் ஓரளவு செல்வாக்கு இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகவே அவர் இவ்வாறு செய்தார். காங்கிரஸ்-லீக் திட்டத்தை வகுத்தவர்கள் அரசு இயந்திரத்திலும், நாடாளுமன்றத்திலும் வெறுமனே இந்திய அம்சத்தை அதிகரிக்கச் செய்தனர். நாடாளுமன்றத்தின் விருப்பங்களுக்குக் கட்டுப்பட அரசு இயந்திரம் மறுக்குமானால் என்ன நடக்கும் என்பதை உணராமலேயே, ஆலோசனையை கட்டுப்பாடாக மாற்றும் நோக்கில் விதிகளைச் சேர்த்தனர். சாராம்சத்தில் இந்தத் திட்டம் என்பது சட்டப்படி நாடாளுமன்றத்துக்கும் நடைமுறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாடாளுமன்றத்துக்கும் பொறுப்பு கூறவேண்டியது என்று பிரிக்கப்பட்ட கட்டளையைக் கொண்ட அரசு இயந்திரத்தை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது. கட்டளைகளை இவ்வாறு பிரிப்பதானது, அரசு இயந்திரத்தை, அதை அகற்றுவதற்கான உரிமை இல்லாமலேயே முடமாக்குவதற்கு, நாடாளுமன்றத்துக்கு வழியேற்படுத்தித் தந்தது என்பது தெளிவு. பூசல் ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்களில், வாக்காளர்களுக்கு

அழைப்பு விடுவதன் மூலம் நாடாளுமன்றத்தை மாற்றுவதற்கு அரசமைப்புச் சட்டரீதியில் வழிமுறைகள் ஏதும் இல்லாதநிலையில், நாடாளுமன்றத்தின் விருப்பங்களை அது மதிக்காதபோதும் கூட, அரசாங்கத்தை நடத்திச் செல்ல அது கடமைப்பட்டிருந்தது. இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தை சீர்திருத்தம் செய்வதற்கான முந்தைய எல்லா முயற்சிகளையும் போலவே இந்தத் திட்டமும் முழுமையற்றதாகவே இருந்தது. ஏனெனில், இதில், அரசு இயந்திரமும் நாடாளுமன்றமும் அவற்றுக்கான கட்டளைகளை வெவ்வேறு அதிகார அமைப்புகளிடமிருந்தே பெற்றன; வெவ்வேறு அதிகார அமைப்புகளுக்கே அவை பொறுப்புக் கூறவேண்டியவையாக இருந்தன. இது முழுமையற்றதாக இருந்ததற்கு இன்னொரு காரணம், இரண்டு கட்டளைகள் ஒத்துப்போகாது என்பதற்கான அர்த்தத்தில் அந்த நிலையில் பூசல் ஏற்படும் என்பதற்கான சாத்தியக்கூறை இது கவனிக்கவில்லை என்பதே. நாடாளுமன்றத்துக்கு அப்பாற்பட்ட அரசு இயந்திரத்தில் இந்தப் பூசல் உள்ளார்ந்த ஒன்றாக இருந்தது. நாடாளுமன்ற ரீதியான அரசு இயந்திரத்துடன் கூடிய ஒருவகை நாடாளுமன்ற ஆட்சி முறையே இதைத் தவிர்ப்பதற்கான ஒரே வழி.

இந்த நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையில், 1917-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 20-ம் தேதி வெளியான அறிவிப்பானது, இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் வளர்ந்த வரலாற்றில் முத்திரை பதிப்பாக விளங்கியது. அந்த நாளில் இந்தியாவுக்கான அரசுச் செயலர் காமன்ஸ் அவையில் பின்வருமாறு அறிவித்தார்:

“பிரிட்டிஷ் பேரரசின் பிரிக்கமுடியாத ஒரு பகுதியாக இந்தியாவில் பொறுப்புவாய்ந்த அரசாங்கத்தை உருவாக்கும் திசைவழியில், நிர்வாகத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் இந்தியர்களை அதிக அளவில் ஈடுபடுத்துவதும், சுயாட்சி நிறுவனங்களை படிப்படியாக உருவாக்குவதுமே மேன்மை தங்கிய அரசின் ஆட்சிக் கொள்கையாகும். இதில் இந்திய அரசுக்கு முழு உடன்பாடு உள்ளது. இந்தத் திசைவழியில் இயன்ற அளவுக்கு விரைவாக நடவடிக்கைகளை எடுக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் முடிவு செய்துள்ளனர்...”

“இந்தக் கொள்கையில் முன்னேற்றம் என்பதை அடுத்தடுத்த கட்டங்களின் மூலமாக மட்டுமே அடையுமுடியும் என்பதை நான் சொல்லவிரும்புகிறேன். இந்திய மக்களின் வளவாழ்வுக்கும் மேம்பாட்டுக்கும் பொறுப்பான பிரிட்டிஷ் அரசும், இந்திய அரசும்தான், ஒவ்வொரு முன்னேற்றத்தின் நேரத்தையும், அளவையும்

மதிப்பிடுகின்ற நீதிபதிகளாக இருக்கவேண்டும்; சேவைக்கான புதிய வாய்ப்புகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளவர்களிடம் இருந்து கிடைக்கும் ஒத்துழைப்பைக் கொண்டும், அவர்களின் பொறுப்புணர்வின்மீது எந்த அளவுக்கு நம்பிக்கை வைக்கலாம் என்று கண்டறியப்பட்டுள்ள அளவைக் கொண்டும் அவை வழிநடத்தப்பட வேண்டும்.’’

பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த இந்த அறிவிப்பானது, ஒரு சகாப்தத்தின் முடிவையும், இன்னொரு புதிய சகாப்தத்தின் தொடக்கத்தையும் குறித்தது. அரசு இயந்திரமானது நாடாளுமன்றத்தின் விருப்பங்களைக் கவந்து ஆலோசிக்கவேண்டும் என்ற பழைய கருத்தோட்டத்தை இது திட்டவட்டமாக கைவிட்டது. நாட்டின் நிர்வாகத்தில் அதிகரித்த பங்கும் செல்வாக்கு செலுத்துவதற்கும், விமர்சிப்பதற்கும் அதிக வாய்ப்புகளும் மட்டுமே தரப்பட்டனவே தவிர, ஒருபோதும் அரசாங்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு அல்ல. அரசை உருவாக்குவதற்கு அல்லது அகற்றுவதற்கான அதிகாரத்தை நாடாளுமன்றத்துக்கு அளிக்கவேண்டும் என்பதும், அப்போதுதான் அது மக்களைக் கொண்டு, மக்களுக்காக ஆளப்படும் அரசு என்பதாக மட்டுமின்றி மக்களால் உருவான அரசாகவும் இருக்கும் என்பதும் புதிய கருத்தோட்டத்தின் குறிக்கோளாக இருந்தது. நாட்டின் அரசியல் நிறுவனங்களுக்கான அடிப்படையில் இதுபோன்ற கொள்கை மாற்றத்தை ஏற்றுக்கொண்டதால், நிர்வாகம், நாடாளுமன்றம், நிதி ஆகியவற்றுடனான அவற்றின் உறவுகளில் தொலைநோக்கமான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 1919-ம் ஆண்டு சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் பயனாக மாகாண நிதி அமைப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்கள், அந்த நேரத்தில் இருந்த அமைப்பின் உள்ளார்ந்த குறைபாடுகளால் ஏற்படவில்லை. மாறாக அந்த அமைப்பு நன்றாகவே செயல்பட்டு வந்தது. இந்தச் சட்டம் நாட்டின் ஆட்சிமுறையில் ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று விரும்பிய பெரும் புரட்சிக்கு அந்த அமைப்பு முழுவதும் பொருத்தமாக இல்லை என்பதாலேயே இந்த மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

இந்த மாற்றங்களின் இயல்பு, எந்த அளவு வரை இவை மேற்கொள்ளப்பட்டன, இவை போதுமானவைதானா என்பதெல்லாம் அடுத்து வரும் இரண்டு அத்தியாயங்களில் விவாதிக்கப்பட இருக்கும் பொருளாகும்.

மாற்றத்தின் இயல்பு

இந்தியாவில் எதிர்கால பிரிட்டிஷ் கொள்கையின் குறிக்கோள் பொறுப்புவாய்ந்த அரசாங்கத்தை படிப்படியாக உருவாக்குவதே என்று 1917-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் 20-ம் தேதி வெளியான அறிவிப்பு குறிப்பிட்டது. இந்த அறிவிப்பை செயல்படுத்துவதற்கான வழிகள் குறித்த அரசமைப்புச்சட்ட சீர்திருத்தங்கள் பற்றி மான்டேகு-செம்ஸ்போர்டு அறிக்கை ஆராய்ந்தது. அரசியல் சீர்திருத்தங்களுக்கான காங்கிரஸ்-லீக் திட்டமானது, அவை எந்தக் கோட்பாட்டை அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பதற்காக நீண்டகாலமாகப் போராடி வந்தனவோ அந்தக் கோட்பாட்டை உருவகப்படுத்தவில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டியதில்தான் இந்த அறிக்கையின் சிறப்புகளில் ஒன்று அடங்கி யிருந்தது. இந்தியாவில் ஒரு பொறுப்பு வாய்ந்த அரசாங்கத்தை தொடங்கி வைப்பதற்குப் பதிலாக, நாடாளுமன்ற ஆட்சிமுறையின் கீழ் நாடாளுமன்ற ரீதியில் அல்லாத அரசு இயந்திரத்தை நாட்டின்மீது இந்தத்திட்டம் சுமத்தியிருக்கக் கூடும். தங்கள் தவறைப் புரிந்து கொண்ட காங்கிரஸ்-லீக் அரசியல் வாதிடிகள் கூட்டு அறிக்கையில் அடங்கியிருந்த பிரேரணைகளுக்கு ஆதரவாக தங்கள் திட்டத்தைக் கைவிட்டனர். இதில்தான் அவர்களது பெருமை அடங்கியுள்ளது. ஆனால், பதிலுக்கு அவர்கள், ஒரேமூச்சில் பெரும் பாலான அரசியல் நிறுவனங்களில் ஏறக்குறைய முழுமையாகப் பொறுப்புவாய்ந்த ஆட்சியை அறிமுகப்படுத்தவேண்டும் என்று கோரினர். ஆனால், புதிய அரசமைப்புச் சட்டத்தை வகுத்தவர்கள் குறிப்பிடுகையில், அந்த அறிவிப்பில் உள்ள படிப்படியான என்ற வார்த்தைக்கு உள்ள அழுத்தமானது, பொறுப்புவாய்ந்த அழுத்தத்தைக் காட்டிலும் அதிகம் என்று இல்லாவிட்டாலும் அதைப் போலவே பெரியதாக இருந்தது என்பதை சுட்டிக்காட்டினர்.¹

இந்தக் கருத்துக்கு இசைய, அந்த அறிவிப்பில் கூறப்பட்ட லட்சியத்தை அடைவதை நோக்கி முன்னேறுவதில் ஒரு குறிப்பிட்ட நடவடிக்கை என்ற வகையில், மாகாண அரசுகளில் வரம்புக்

1. இந்திய அரசின் மசோதா குறித்த கூட்டுத் தேர்வுக் குழுவின் அறிக்கை, பக்கம் 203, 1911, பக்கி. 7.

குட்பட்ட தன்மை கொண்ட பொறுப்புவாய்ந்த அரசாங்கத்தை அறிமுகப்படுத்துவது என்று முடிவெடுக்கப்பட்டது. இந்தியாவில் மாகாண அரசுகள், மத்திய அரசைப் போலவே பொறுப்பற்ற அரசுகளாகவே இருந்தன. மாகாண சட்டமன்றங்களின் அமைப்பில் செய்யப்பட்ட மாற்றங்கள் எல்லாம் மத்திய நாடாளுமன்றத்தில் செய்யப்பட்ட மாற்றங்களின் அதே தன்மையையே கொண்டிருந்தன. அதற்கு கட்டுப்படவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் நாடாளுமன்றத்தை அரசு இயந்திரம் கலந்தாலோசித்து நடப்பதற்கான வகையில் இந்த மாற்றங்கள் இருந்தன. ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் மட்டும், மாகாண, மத்திய என்ற இரண்டு அரசு இயந்திரங்களின் அமைப்புக் க்ளானவை, சிறிதளவு வேறுபட்ட அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இது 1909-ம் ஆண்டு மார்லே-மிண்டோ சீர்திருத்தங்களில் அடங்கியிருந்தது. அந்தச் சீர்திருத்தத்தின் கீழ் மத்திய நாடாளுமன்றத்தில் அதிகாரிகளான உறுப்பினர்களே ஆதிக்கம் வகித்தனர். அரசு இயந்திரத்தின் உறுப்பினர்களுடன் சேர்ந்து அவையில் நிலையானபெரும்பான்மை ஆக இருந்தனர். மாகாண சட்டமன்றங்களில், அதிகாரிகளான உறுப்பினர்களின் நிலையான பெரும்பான்மை என்ற இந்தக் கோட்பாடு இல்லாமல் தவிர்க்கப்பட்டது. மத்திய நாடாளுமன்றத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மாகாண சட்டமன்றங்கள் அமைப்பதில் இருந்த வேறுபாடான இரண்டாவது அம்சம், இரண்டு அரசுகளின் பட்ஜெட் நடைமுறைகளிலேயே இருந்தது. மத்திய நாடாளுமன்றத்தில், நிதியமைச்சர் ஒவ்வொரு காலண்டர் ஆண்டிலும் துவக்கத்திலேயே, விளக்க அறிக்கையுடன் கூடிய அவரது பூர்வாங்க மதிப்பீட்டை நாடாளுமன்றத்துக்கு தாக்கல் செய்வார். அடுத்தநாள், அவர் மேலும் தேவை என்று கருதுகிற விளக்கங்களை அளிப்பார். இதன்மீது நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் (அ) வரிவிதிப்பில் உத்தேச மாற்றங்கள் (ஆ) உத்தேசக் கடன் அல்லது (இ) உள்ளாட்சி அரசுகளுக்கான கூடுதல் மானியம் ஆகியவை தொடர்பாக தீர்மானங்கள் கொண்டுவரமுடியும். இந்தத் தீர்மானங்கள் வாக்கெடுப்புக்கு விடப்பட்டு முடிந்தவுடன் இந்திய அரசின் பட்ஜெட்மீதான விவாதத்தின் முதல் கட்டம் முடிவுக்கு வரும். குழுக்களால் மதிப்பீடுகள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படும்போது இரண்டாவது கட்டம் தொடங்கும். இந்தக் கட்டத்திலும் கூட, நாடாளுமன்றத்தில் விவாதிக்க இடமில்லை என்று நடைமுறை விதிகளால் அறிவிக்கப்பட்டவை தவிர மற்ற எந்த வரிவருவாய், செலவுகள் இனங்களின் மீதும் உறுப்பினர்கள் தீர்மானங்களைக் கொண்டுவரலாம். தீர்மானங்கள் கொண்டு வரப்பட்டு வாக்கெடுப்புக்கு விட்டுமுடிந்த பிறகு, நிதிஅமைச்சர் விவாதம் முழுவதையும் கவனத்தில் எடுத்துக்

கொண்டு, அவருக்கு ஏற்புடைய மாற்றங்களைச் செய்து பின்னர் இறுதி பட்ஜெட்டை தாக்கல் செய்வார். இதைத் தொடர்ந்து பட்ஜெட் மீது பொது விவாதம் நடைபெறும். ஆனால் இறுதி பட்ஜெட் மீது தீர்மானங்கள் கொண்டு வரவோ, வாக்கெடுப்பு நடத்தவோ அனுமதி இல்லை. மாகாண சட்டமன்றத்தில் பட்ஜெட் நடைமுறையானது சிறிதளவு வேறுபட்டதாக இருந்தது. அங்கு, மாகாண மதிப்பீடுகள் குறித்த நகல் அறிக்கை தயாரிப்பதுடன் முதல் கட்டம் தொடங்குகிறது. இந்த அறிக்கையுடன், 5,000 ரூபாய்களுக்கு மேல் செலவாகக்கூடிய எல்லா திட்டங்களையும் உள்ளடக்கிய விவர அட்டவணையும் இருக்கும். இந்தத் திட்டங்கள் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும்; முதல் பகுதியில், ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட அதாவது, செய்வதற்கு கட்டுப்பட்டுள்ள செலவினங்கள் அடங்கியிருக்கும்; இரண்டாவது பகுதியில் ஒதுக்கீடு செய்யப்படாத அதாவது செய்வதற்கு கட்டுப்பட்டிராத செலவினங்கள் அடங்கியிருக்கும். இந்த வரைவு பட்ஜெட் இந்திய அரசிடம் தாக்கல் செய்யப்படும். அது வரிவருவாய் மதிப்பீட்டை சரிசெய்வதுடன், மாகாண அரசைக் கலந்தாலோசித்து ஒட்டுமொத்த செலவைத் தீர்மானிக்கும். தேவைப்பட்டால், இதற்காக மாகாண அரசு விவர அட்டவணையின் முதல் பகுதியில், இனங்களைத் திருத்தவோ சேர்க்கவோ வேண்டியிருக்கும். இந்திய அரசால் திருத்தி அமைக்கப்பட்ட வரிவருவாய், நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒட்டுமொத்த செலவு ஆகியவற்றின் விவரங்கள் மாகாண அரசுக்குத் தெரிவிக்கப்படும்போது மாகாண பட்ஜெட்டின் முதல்கட்டம் முடிவடைகிறது. இந்த வரைவு பட்ஜெட்டை மாகாண சட்டமன்றத்தின் ஒரு கமிட்டிக்கு மாகாண அரசு தாக்கல் செய்யும்போது இரண்டாவது கட்டம் தொடங்குகிறது. இந்த கமிட்டி சம எண்ணிக்கையில் அதிகாரிகளையும், அதிகாரிகள் அல்லாதவர்களையும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டிருந்தது. முந்தையவர்கள் அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டனர். பிந்தையவர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மாகாண நிதிக்கு பொறுப்பாக உள்ள அரசு இயந்திர உறுப்பினர் இந்த கமிட்டிக்கு தலைமை வகித்தார்; கமிட்டியின் நடவடிக்கைகள் சாதாரண முறையிலும், தனிப்பட்டதாகவும் இருந்தன; முடிவுகள் பெரும்பான்மை வாக்குகளின் அடிப்படையில் எடுக்கப்பட்டன. இந்த கமிட்டியானது, செய்வதற்கு கட்டுப்பட வேண்டியிராத செலவினங்களைக் கொண்டுள்ள அட்டவணையின் இரண்டாவது பகுதியைப் பற்றி மட்டுமே அக்கறை கொண்டிருந்தது. இந்திய அரசு நிர்ணயித்த ஒட்டுமொத்த செலவினங்களின் அளவை தாண்டாமல் இருக்குமெனில், மாற்றங்கள் செய்வதற்கும், அரிதாக எப்போதேனும் புதிய இனங்களைச் சேர்ப்பதற்கும் கமிட்டிக்கு சுதந்திரம் இருந்தது. இதன்

பணிகள் முடிந்தவுடன், செய்துள்ள மாற்றங்கள் பற்றி கமிட்டி அதன் அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும். இதோடு மாகாண பட்ஜெட்டின் இரண்டாவது கட்டம் முடிகிறது. மாகாண சட்டமன்றத்தில், நிதிக்குப் பொறுப்பான உறுப்பினரால், மாகாண மதிப்பீடுகள் முழுமையாகத் தாக்கல் செய்யப்படும்போது மூன்றாவது கட்டம் தொடங்குகிறது. பிறகு பட்ஜெட் முழு அவையின் கமிட்டியால் பரிசீலிக்கப்படும். மதிப்பீடுகள் குழு ஒவ்வொன்றினாலும் கொண்டு வரப்படும் தீர்மானங்கள் விவாதிக்கப்படும். அனைத்துத் தீர்மானங்களும் விவாதிக்கப்பட்டு வாக்கெடுப்புக்கு விட்டு முடிந்தவுடன், விவாதங்களின் முடிவுகள் குறித்து மாகாண அரசுக்கு தகவல் தெரிவிக்கப்படும். ஆனால் இந்தத் தீர்மானங்கள் கட்டுப்படுத்துகின்றவை அல்ல. மாகாண அரசு இறுதி பட்ஜெட்டை அறிமுகப்படுத்தி, சட்டமன்றம் தெரிவித்த யோசனைகளில் சிலவற்றை ஏற்றுக்கொண்டதற்கும், மற்றவற்றை ஏற்க மறுத்ததற்குமான காரணங்களை விளக்கும்போது நான்காவது கட்டம் தொடங்குகிறது. இதையடுத்து விவாதம். ஆனால் இந்தக் கட்டத்தில் தீர்மானங்கள் கொண்டு வரப்படுவதில்லை; பட்ஜெட்மீது சட்டமன்றத்தில் வாக்கெடுப்பும் நடப்பதில்லை. அரசு இயந்திரத்தால் நிறைவேற்றப்படுவதைப்போல இது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது.

மத்திய, மாகாண அரசுகளின் அமைப்பிலும் நடைமுறையிலும் உள்ள இந்த வேறுபாடுகளைக் கொண்டு, மத்திய அரசு அதனுடைய நாடாளுமன்றம் தொடர்பாக பொறுப்பற்ற முறையில் செயல்படுவதை விடவும், மாகாண அரசுகள் அவற்றின் சட்டமன்றங்கள் தொடர்பாக குறைந்த அளவுக்கே பொறுப்பற்ற முறையில் செயல்படுவதாகக் கருதிவிடக் கூடாது. மத்திய நாடாளுமன்றத்தில் இருந்ததைப் போலவே 1909 முதல் மாகாண சட்டமன்றங்களிலும் அதிகாரிகள் உறுப்பினர்கள் பெரும்பான்மையாக இல்லை என்ற விவரம், அரசு இயந்திரத்தைப் பொறுத்தவரையில் எந்தக் கனத்திலும் நடைமுறை விளைவுகளுக்கு உரியதாக இருந்ததில்லை; ஏனெனில், நடைமுறையில் அதிகாரிகள் அல்லாதவர்கள் மத்தியில் இருந்து வந்த நியமன உறுப்பினர்களுக்கும், அதிகாரிகளில் இருந்து வந்த நியமன உறுப்பினர்களுக்கும் இடையிலான வித்தியாசமானது மேலோட்டமாக மட்டுமே இருந்தது என்பது நினைவுகூரத்தக்கது. இந்த இரு பிரிவினருமே நாடாளுமன்ற, சட்டமன்றங்களில் அவர்களுக்குப் பதவிகளை அளித்த அரசாங்கத்திடம் இருந்தே கட்டளைகளைப் பெற்று வந்தனர்; அரசின் பிரதிநிதிகள் என்ற முறையில் அரசுக்கு ஆதரவாகவே வாக்களித்தனர்; எனவே, கொள்கை

அளவிலும், நடைமுறையிலும் மத்திய அரசுக்கு இருந்ததைப் போல, மாகாண அரசுக்கு கொள்கை அளவில் இல்லாவிட்டாலும், நடைமுறையில் சட்டமன்றத்தில் நிலையான பெரும்பான்மை இருந்தது. அரசு இயந்திரத்துக்கும் மேலாக நாடாளுமன்றத்துக்குப் பெரிய அளவுக்குக் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரத்தை அளிக்கும் விஷயத்தில் மத்திய அரசு பின்பற்றியதை விடவும், மாகாண அரசின் பட்ஜெட் நடைமுறை தீர்மானகரமான மேம்பாடு எதையும் குறிப்பதாக இல்லை; இரண்டிலுமே, பட்ஜெட்டின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப இதுபோன்ற திருத்தங்களைச் செய்யும் பிரச்சினையை முன்னதாகவே விவாதிக்கும் சலுகையை நாடாளுமன்ற, சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு அளிப்பதே குறிக்கோளாக இருந்தது. மாகாண பட்ஜெட் விஷயத்தில் மட்டும், பேரரசு பட்ஜெட் விஷயத்தில் இருந்ததைப் போலன்றி ஆரம்பக்கட்டத்திலேயே இந்தச் சலுகையைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், பேரரசு பட்ஜெட் மீதான மத்திய நாடாளுமன்றத்தின் தீர்மானங்களும், மாகாண பட்ஜெட் மீதான சட்டமன்றத்தின் தீர்மானங்களும், அவற்றின் அரசு இயந்திரங்களைப் பொறுத்தவரையில் வெறும் பரிந்துரைகள் மட்டும்தான் என்ற விவரத்தின் அடிப்படையில் பார்த்தால், இரண்டு அரசுகளின் பட்ஜெட் நடைமுறைகளுக்கு இடையிலான இந்த வித்தியாசமானது, ஒரு அரசு இயந்திரத்தைக்காட்டிலும் இன்னொரு அரசு இயந்திரத்தின் மீது அதிகக் கட்டுப்பாடு எதையும் சுமத்தவில்லை. மேலும், மாகாண பட்ஜெட்டை அமலாக்குவதற்கு கட்டுப்பட வேண்டியிராத பகுதியை வகுப்பதற்கான சலுகையை மாகாண சட்டமன்ற கமிட்டிக்கு அளிக்கும் விதியானது, அரசு இயந்திரத்தின் மீது சட்டமன்றத்துக்குப் பாராட்டத்தக்க எந்தக் கட்டுப்பாட்டையும் வழங்கவில்லை. முதலாவதாக, செய்வதற்கு கட்டுப்பட வேண்டியிராத செலவுகளின் பிரிவிலிருந்து ஏதேனும் ஓர் இனத்தை செய்வதற்கு கட்டுப்பட்ட செலவுகளின் பகுதிக்கு மாற்றுவதன் மூலம், இந்த பட்ஜெட் கமிட்டியின் செயல் தளத்தை மாகாண அரசாங்கம் எப்போதுமே கட்டுப்படுத்தி வந்திருக்கிறது. இது தவிர, பொது நிதியின் பொதுக் கோட்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட பட்ஜெட் நடைமுறையின் இதர விதிகள் சிலவற்றின் செயல்பாடானது, மாற்றுச் செலவுக்கான அல்லது கூடுதல் செலவுக்கான திட்டங்களை முன்வைப்பதற்கான இந்த கமிட்டியின் அதிகாரங்களை நேரடியாகக் கட்டுப்படுத்தும் போக்குடையதாக இருந்தது. தொடர்ந்து வரும் செலவுகளைக் கொண்ட திட்டங்களை, தொடர்ந்து வரும் வரிவருவாய்களின், தொடர்ந்து வரும் செலவுகளின் வளர்ச்சி விகிதத்தை முறையாகக் கருத்தில் கொண்டு மட்டுமே முன்மொழிய

வேண்டும் என்பது விதியாக சரியாகவே வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தது. இந்த விதியின் காரணமாக, அதனுடைய நிலைப்பாட்டின் அடிப்படையில் விரும்பத்தக்கதாக இருப்பினும், தொடர் செலவுகளை உள்ளடக்கிய திட்டங்களை கமிட்டி கைவிட வேண்டியிருந்தது. மாறாக, இந்திய அரசின் முன் அனுமதியைப் பெறுதல் என்ற வழிமுறையை எளிதாகப் பின்பற்றியதன் மூலம், அரசு இயந்திரம் முன்வைத்த இதே மாதிரியான திட்டங்கள் சுலபமாக நிறைவேற்றப்பட்டன. மாகாண சட்டமன்றத்துக்கு மெய்யான அளவில் இணக்கமான மாகாண அரசு இயந்திரத்தை உருவாக்குவதற்காக, புதிய விதிகளின் கீழ் தாக்கல் செய்யப்பட்ட பட்ஜெட்டுகள் அனைத்திலும், கமிட்டியின் விருப்பத்திற்கேற்ப செலவிடுவதற்காக விடப்பட்ட இந்த 'ஒதுக்கீடு செய்யப்படாத' நிதித் தொகையானது, பட்ஜெட்டின் மொத்தச் செலவில் மிக மிகச் சிறிய பகுதியாகவே இருந்தது.

எனினும், முதலாவதாக, இந்தியாவில் மத்திய அரசுக்கும் பல்வேறு மாகாண அரசுகளுக்கும் இடையிலான பரஸ்பர உறவுகளில் முழுமையான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாமல், மாகாணங்களில் மெய்யாகவே பொறுப்புவாய்ந்த அரசை அறிமுகப்படுத்த முடியாது. 1919-ம் ஆண்டுச் சட்டத்துக்கு முன்னர் இரு அரசுகளுக்கும் இடையில் நிலவிய உறவானது, மத்திய அரசுக்கு¹ மாகாண அரசு முற்றிலுமாகக் கீழ்ப்படிந்து இருந்தல் என்பதாகவே இருந்தது. இவ்வாறு கட்டுப்பட்டு இருக்கும் உறவில், சட்டமியற்றல், நிதி நிர்வாகம் ஆகிய மூன்று உள்கூறுகளை நாம் தெளிவாகக் காணமுடியும். இந்த மூன்றில் நிதி அம்சம் எவ்வளவு இறுக்கமானதாக இருந்தது என்பதை நாம் பார்த்தோம். வரிவருவாய்கள், செலவுகள் மீதான இந்திய அரசின் கட்டுப்பாடு நாடாளுமன்றத்தின் கூட்டங்களில் இருந்தே பெறப்பட்டது. இந்தச் சட்டங்கள் இந்தியாவின் வரிவருவாய்களை ஒன்றாகவே கருதி, இந்திய அரசின் நோக்கங்களுக்கு அவற்றை மொத்தத்துக்குமாகவே செயல்படுத்தி வந்தது. குறிப்பிட்ட வருமான ஆதாரத்தை அகில இந்தியாவின் அல்லது மாகாணத்தின் திட்டவட்டமான நோக்கங்களுக்கு ஒதுக்கீடு செய்வதை முழுமையாகத் தடுப்பதற்கே இந்த விதி என்று மிகுந்த கண்டிப்பான வகையில் இந்த விதி பொருள் கொள்ளப்படவில்லை என்பது உண்மையே. இல்லாவிடில் மாகாண நிதி அமைப்பு என்பது இயலாத ஒன்றாகி

1. இந்திய அரசமைப்புச் சட்ட சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய அறிக்கை. cd. 9109, 1918, அத்தியாயம் V.

யிருக்கும். ஆனால் இது, மாகாண அரசுகளுக்கு அவை திரட்டும் வரிவருவாய்கள் மீதான உள்ளார்ந்த சட்ட உரிமையை மறுக்கும் விளைவை ஏற்படுத்தி இருந்தது நிச்சயம். உள்ளாட்சி அமைப்புகளால் திரட்டப்பட்ட உள்ளூர் வரிகள் மட்டுமின்றி, பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் விதிக்கப்பட்ட வரிகளையும் இந்திய அரசு தனது முழுமையான கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தது. வரி விதிப்பு சட்டத்தின்¹ மூலமாகவே மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் சட்டமானது, இந்திய அரசின் முன் அனுமதியின்றி ஒரு மாகாண அரசு,

“இந்திய அரசின் பொது நோக்கங்களுக்காக கவுன்சிலில் கவர்னர் ஜெனரலால் விதிக்கப்பட்டு தாற்காலிகமாக அமலில் இருந்து வருகிற, இந்தியாவின் பொதுக் கடனை அல்லது சுங்க வரிகளை அல்லது வேறு ஏதேனும் வரி அல்லது தீர்வையை பாதிக்கின்ற எந்தச் சட்டத்தையும்” பரிசீலிப்பதற்கு தடை விதித்திருந்தது.

இது, அகில-இந்தியத் தேவைகளுக்காக அகில-இந்திய வரி வருவாய்களை சட்டரீதியாக அடைமானம் வைத்ததால் ஏற்பட்ட இயல்பான பின்விளைவாகும். ஒரு மாகாண சட்டமன்றம், அதனுடைய மதிநுட்பத்தால் கண்டுபிடித்த எந்தப் புதிய வரிவிதிப்பு ஆதாரத்தையும் மாகாண நோக்கங்களுக்குப் பயன்படுத்துவதற்கு சட்டம் தடை செய்யாது. ஆனால் இந்தத் திட்டமும் கூட, அது செயல் வடிவம் பெறுவதற்கு முன்பாக, இந்திய அரசின் நிதித்துறை அனுமதியைப் பெற்றாக வேண்டும். மத்திய அரசின் வரி விதிப்பு ஆதாரங்களுக்குள் இது அத்துமீறுகிறதா என்பதை உன்னிப்பாக பரிசீலிக்காமல் அது தனது அனுமதியைத் தராது.

“கவுன்சிலில் இந்திய கவர்னர் ஜெனரலின் முன் அனுமதியின்றி எந்தப் புதிய பதவியையும் உருவாக்குவதற்கு அல்லது எந்த ஊதியம், கிராஜூட்டி அல்லது படி அளிப்பதற்கு கவர்னருக்கு அல்லது (மாகாண) கவுன்சிலில் கவர்னருக்கு அதிகாரம் இல்லை” என்பதை வலியுறுத்துகிற சட்டத்தின் விதியானது, சிவில் சேவை விதிமுறைகள், சிவில் கணக்கு நெறிமுறை, பொதுப்பணிகள் நெறிமுறை போன்ற தொடர்ச்சியான பல விதிமுறைச் சட்டங்கள்

1. எனினும் அப்பட்டமான விதிவிலக்கு ஒன்று இந்தது எந்த நாடாளுமன்ற அனுமதியுமின்றி இந்தியாவில் நில வரிவருவாய் உயர்த்தப்பட்டது. நாடாளுமன்றத்தின் வரம்பிலிருந்து நிலவரி வருவாய் விலக்கப்பட்டதால், நடைமுறையில் நிகர பொது வரிவருவாயில் 40-லிருந்து 50 சதத்துக்கு இடைப்பட்ட வரிவருவாய்க்கு எந்த விதிக்கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் போனது.

என்ற துணைச் சாதனங்கள் மூலமாக, மாகாணங்களின் செலவுகளைக் கண்காணிக்கும் உரிமையை இந்திய அரசுக்கு வழங்கியிருந்தது. தணிக்கை, கணக்குகளில் ஒரே சீரான அமைப்பைப் பராமரித்தல், பொதுப் பணத்தைப் பாதுகாப்பாக வைத்தல், தொகை செலுத்துதல், சிக்கனம் போன்ற நிதிச் செயல்பாடு சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களை ஓரளவுக்கு இந்த விதிமுறைச் சட்டங்கள் கையாண்டன; புதிய பதவிகளை உருவாக்குதல் அல்லது ஊதியங்களை உயர்த்துதல் ஆகியவற்றுக்கும், வேலையில் சேர்த்தல், பதவி உயர்வு, விடுமுறை, அன்னிய சேவை, ஓய்வூதியங்கள் போன்ற இதர விஷயங்களிலும் மாகாண அரசின் அதிகாரங்களுக்கு இந்தச் சட்டங்கள் திட்ட வட்டமான கட்டுப்பாடுகளை விதித்திருந்தன. இந்திய அரசு அவ்வப் போது ஒவ்வொரு பிரச்சினையிலும் வகுத்த விதிமுறைகளின் தொகுப்பாகவும், மாகாண அரசுகள் கண்டிப்பாகப் பின்பற்ற வேண்டிய ஒன்றாகவும் இந்த விதிமுறைச் சட்டங்கள் விளங்கின. வரிவிதிப்புகள், செலவுகளுக்கான அவற்றின் அதிகாரங்கள் கண்டிப்புடன் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தன என்றால், கடன் வாங்குவதற்கான அதிகாரம் மாகாணங்களுக்கு ஒருபோதும் அளிக்கப்படவே இல்லை. இந்தியாவின் வரிவருவாய்கள் சட்டப்படி ஒன்று என்பதாலும், பிரிக்கமுடியாதவை என்பதாலும், இந்திய அரசின் நோக்கங்களுக்காக ஏற்படும் அனைத்துக் கடன்களுக்கும் பொறுப்பு என்பதாலும், துறைமுகப் பொறுப்புக் கழகங்கள், நகராட்சிகள் ஆகியவை நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரம்புக்குள் கடன்களைத் திரட்ட முடியும் என்பது இங்கே நினைவுகூரத்தக்கது. ஆனால் மாகாண அரசுகளுக்கு அவை பிணையாக வைத்துக் கடன் பெறுவதற்கு தனியாக எந்த ஆதார வளங்களும் அவற்றின் வசம் இல்லை.

மாகாண நிதியின் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வரம்புக்கு உள்ளேயும் கூட, மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து மாகாண அரசுகள் விடுபடவில்லை. மாகாண வரிவருவாய்களின் அடிப்படையில் அல்லாமல், மாகாணத் தேவைகளின் அடிப்படையில் மாகாண ஒப்பந்தங்கள் அமைந்திருந்ததால், மத்திய அரசின் கட்டுப்பாடு தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது. ஒரு மாகாணம் திவால் ஆவதற்கு இந்திய அரசு அனுமதிக்க முடியாது. ஆனால் மாகாணத்தின் கடன் தீர்க்கும் திறனுக்கு இந்திய அரசு பொறுப்பு எனில், மாகாணத்தின் செலவைக் கட்டுப்படுத்தும் நிலையிலும் அது இருக்க வேண்டும். மேலும், வரிவருவாய்களைப் பொறுத்தவரையில், வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை இந்திய அரசு எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் வரையில் அதற்கு, மாகாணங்களின் பட்டுஜெட் மதிப்பீட்டில் தலையிட

வேண்டும் என்ற வலுவான தூண்டுதல் மட்டுமின்றி நிர்வாக விவகாரங்களிலும் தலையிட வேண்டும் என்ற வலுவான தூண்டுதல் இருந்து கொண்டிருக்கும். உதாரணமாக, நில வரிவருவாயில் அதற்குள்ள ஈடுபாடானது, வரிவருவாய் ஒப்பந்தங்களை உன்னிப்பாக மேற்பார்வையிடுவதற்கு அதை இட்டுச் சென்றது; மூலதனச் செலவுகளைச் சார்ந்துள்ள, நீர்ப்பாசனம் போன்ற வரிவருவாய் ஆதாரங்களின் விரிவாக்கம், மேம்பாடு போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் கட்டுப்பாடு கடுமையாக இருப்பதற்கும் இது வழிவகுத்தது.

இதே முறையில், மாகாண அரசுகளின் சட்டமன்ற அதிகாரங்களும் சட்டரீதியான கட்டுப்பாடுகளுக்கு உரிய விஷயமாக ஆக்கப்பட்டன. சட்டத்தின் நிலையான விதிகளைப் பொறுத்தவரையில், மாகாண சட்டமன்றங்களின் சட்டமியற்றும் தகுதிக்கு சட்டரீதியில் கட்டுத்தளையிடாத விரிவான களம் ஒன்று இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. என்றபோதிலும், உள்ளூர் சட்டமன்றங்களின் அதிகாரங்கள் உண்மையில் இரு வழிகளில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. கவர்னர் ஜெனரலின் மத்திய சட்டமன்றத்தை விடவும், எல்லா மாகாண சட்டமன்றங்களும் வயதில் இளைய நிறுவனங்கள், இவற்றில் பெரும்பாலானவை மிகவும் வயதில் இளைய நிறுவனங்கள் என்ற காரணத்தால், அவற்றுக்குத் திறந்துவிடப்பட்டிருக்க வேண்டிய களத்தின் பெரும்பகுதி, நாடுமுழுவதற்குமான சட்டத்தின் உடன் நிகழ்வான அதிகாரத்தை எப்போதுமே தன்னிடம் வைத்திருக்கக் கூடிய அமைப்பின் சட்டங்களினது ஆளுகைக்கு உட்பட்டிருந்தது. ஆனால், சட்டமியற்றல் விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையில் மாகாண அரசுகளுக்கு இன்னும் திறந்து விடப்பட்டிருந்த களமானது, அகில-இந்திய அளவில் சட்டமியற்றலைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான அரசுச் செயலர் மற்றும் நாடாளுமன்றத்தின் அதிகாரம் அரசு இயந்திரத்தின் ஆணைகள் மூலமாகவே செயல்படுத்தப்பட்டன என்ற விவரத்தின் காரணமாக மேலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது; அறிமுகப்படுத்துவதற்கு முன்பாக சட்டமியற்றலுக்கான திட்டங்கள் அனைத்தையும் முன் அனுமதிக்காக இந்திய அரசிடமும், அரசுச் செயலரிடமும் தாக்கல் செய்ய வேண்டும் என்ற கடமைப்பொறுப்பை இந்த ஆணைகள் மாகாண அரசுகளுக்கு ஏற்படுத்தி இருந்தன. தனி உறுப்பினர்களின் சட்டமுன் வரைவுகளுக்கு இந்த ஆணைகள் பொருந்தாது என்பது உண்மையே; ஒரு சட்டமுன்வரைவை சட்டமன்றத்தின் இசைவு இருந்தால் மட்டுமே அறிமுகப்படுத்த முடியும்; மாகாண அரசானது அந்தத் தீர்மானத்தை வெற்றிகரமாக எதிர்க்கக்கூடிய நிலையில் - அவ்வாறு செய்வதற்கு

அது தேர்ந்தெடுக்குமானால் - இருந்தது. இந்திய அரசானது தனது ஆணைகள் மூலம் மாகாண அரசுகளின் சட்டமுன்வரைவுகளை எந்த அளவுக்கு பயனுள்ள முறையில் கட்டுப்படுத்தும் நிலையில் இருந்ததோ ஏறக்குறைய அதே அளவுக்கு அனைத்து தனிநபர் மாகாண சட்டங்களையும் கட்டுப்படுத்தும் நிலையில் இருந்தது.

நிர்வாகத்தின் உண்மையான பணிகளை மேற்கொள்வதில், ஒவ்வொரு மாகாண அரசும் இந்திய அரசின் ஆணைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டிய அவசியத்தையும், அதனுடைய நடவடிக்கைகளைப் பற்றியும், அதனுடைய எண்ணத்தில் இந்திய அரசுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியவை என்று கருதிய அல்லது இந்திய அரசு தெரிவிக்குமாறு கோரிய அனைத்து விஷயங்களையும் தொடர்ந்து, தளராமல் இந்திய அரசுக்குத் தெரிவித்து வர வேண்டியதையும் சட்டம் வலியுறுத்தியது. சட்டத்தில் ஒவ்வொரு மாகாண அரசும் அதனுடைய மாகாணத்தின் அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து விஷயங்களிலும் கண்காணிப்பின் கீழ், ஆணையின் கீழ், கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்கப்பட்டிருந்ததே இதற்குக் காரணம். இந்திய அரசின் இந்த நிர்வாகரீதியான கட்டுப்பாடானது, ஒரே சீரான தன்மையைக் கருதியே இந்திய அரசாங்கத்தால் அமல்படுத்தப்பட்டு வந்தது. பல அம்சங்களில் இந்தியா பிரிக்க முடியாத, தனியொரு நாடு என்பதும், இங்கு ஒரே சீரான அடிப்படையிலேயே பெரும்பகுதிப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தன என்பதும் தெளிவு. மாகாண அரசுகளின் ஆணைகளை செயல்படுத்துகிற சிவில் பணியாளர்கள் அரசுச் செயலரால் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட நிபந்தனைகளின் அடிப்படையில் இங்கிலாந்தில் இருந்தே பணிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு வந்தனர்; அவர்களைப் பாதிக்கக்கூடிய பல்வேறு பிரச்சினைகள் குறித்து எந்த மாகாண அரசாலும் தீர்மானிக்க முடியாமல இருந்தது. மேலும், இந்தியா முழுவதிலும் வர்த்தகம், தொழில், அறிவியல் துறைகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியானது இந்திய அரசை ஒரே சீரான கொள்கைகளை வகுத்துப் பின்பற்றும் முயற்சியில் ஈடுபடத் தூண்டியது. நாடு முழுவதற்கும் ஒரே சட்டத்தை வைத்துக் கூட, புள்ளி விவரம், பேடன்ட், காப்பிரைட், இன்சூரன்ஸ், வருமானவரி, வெடிமருந்துகள், சுரங்கம் முதலிய விஷயங்களை நிர்வகிப்பதை தொழில், வர்த்தகத் துறையினரின் முடிவுகளுக்கே விட்டுவிட முடிந்தது. நிர்வாக விஷயங்களில் நிறுவப்பட்ட வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுவதில் மாகாண அரசுகள் மத்திய அரசுக்கு கீழ்ப்பட்டிருந்தது மட்டுமின்றி, எந்தப் புதிய கொள்கையையும் உருவாக்க அவற்றுக்கு சுதந்திரம் இருக்கவில்லை.

புதிய ஆணைகளைப் பிறப்பிப்பதன் மூலம் இந்தியா முழுவதற்கும் கொள்கை வகுக்கின்ற, சீர்திருத்தங்களை ஊக்குவிக்கின்ற கடமை தன்னிடமே விசேஷமாக ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பதாக இந்திய அரசு கருதியது. இந்த ஆணைகளைப் பயனுள்ளவையாக ஆக்குவதற்கு, இவற்றுடன், புதிய கொள்கையின் சில குறிப்பிட்ட அம்சங்களை முன்னெடுத்துச் செல்லும் நோக்கத்துக்காக என்றே கறாராக ஒதுக்கப்பட்ட மானியங்கள் மாகாண அரசுகளுக்கு வழங்கப்பட்டன. அமைப்பினுள் திடீரெனச் செலுத்தப்பட்ட புதிய ஆற்றலானது சிறந்த முறையில் பராமரிக்கப்படுகிறதா, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட குறிக்கோள்களுக்கான திசைவழியில் செலுத்தப்படுகிறதா என்று பார்ப்பது கடமையாகக் கொண்ட புதிய ஆலோசனை அலுவலர்கள் அல்லது ஆய்வு அலுவலர்களை நியமிப்பதை இந்திய அரசு அரிதாகக் கொண்டிருக்கவில்லை.

மாகாண அரசுகள் இதுபோன்ற பிணைப்புகளால் இந்திய அரசுடன் தொடர்ந்து பிணைக்கப்பட்டிருக்கும் வரையில் மாகாணங்களில் பொறுப்பு வாய்ந்த அரசு ஏற்பட முடியாது. எந்த அரசையும் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு எஜமானர்களுக்கு சேவை செய்யும்படி செய்ய முடியாது. மாகாண அரசுகளை இந்திய அரசுக்கு கீழ்ப்படி கின்றவையாகவும்;¹ அதே வேளையில் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்ட சட்டமன்றத்துக்கு பொறுப்புடையவை ஆகவும் வைக்க முயல்வது கொள்கை அளவில் முரண்பட்டதாக, நடைமுறையில் கேடுவிளைவிப்பதாகவே இருக்கும். இது போன்ற இரட்டை அரசுகளின் கீழ் சில விஷயங்களில் மாகாண சட்டமன்றத்தின் விருப்பங்கள் இந்திய அரசின் விருப்பங்களுடன் இணைந்து போகாமல் இருக்கும். அது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் யாருக்குக் கீழ்ப்படிவது என்பது மாகாண அரசுக்குத் தெரியாத நிலை ஏற்படும். சட்டமன்றத்தின் விருப்பங்களுக்கு அது இணங்கிப் போகுமானால், இந்திய அரசுக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமையிலிருந்து அது தவறியதாகி விடும். உண்மையில் இது போன்ற மோதல்² சம்பவம் ஒன்று பதிவாகி யிருக்கிறது. மார்வே - மின்டோ சீர்திருத்தங்கள் நடப்பில் இருந்தபோது கல்வித்துறைப் பணியாளர்களைப் பாதிக்கக் கூடிய சில கட்டணங்களுக்கு அனுமதியளிக்க இந்திய அரசை இணங்க வைப்ப

1. கீழ்ப்படிதலின் அளவானது மாகாணங்களின் அந்தஸ்தைப் பொருத்து வேறுபட்டது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்கு கூட்டறிக்கை பக்கம் 37-45 ஐப் பார்க்கவும்.

2. கூட்டு அறிக்கை பக்கம் 75-76.

தற்கான பம்பாய் அரசின் முயற்சிகள் தோல்வியடைந்த சம்பவம் நடந்தது. இந்தப் பிரேரணைகள் உள்ளூர் அளவில் மக்கள் ஆதரவைப் பெற்றதாக இருந்தன; இதை நிறைவேற்றுவதற்காக, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர் ஒருவர் பம்பாய் சட்டமன்றத்தில் மீண்டும் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தார். ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட அந்தத் தீர்மானத்தை அதன்பின் பம்பாய் அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது; சட்டமன்றத்தின் முழுமையான ஆதரவு அதற்கு இருந்தது என்ற அடிப்படையில், இந்திய அரசிடம் அது மறுபடியும் அந்தப் பிரேரணைகளை முன்வைத்தது. ஆனால், இந்த நடைமுறைத் தந்திரம் முறையற்றது என்றும்,

“தீர்மானங்களைக் கையாளும்போது, இந்திய அரசின் முடிவை, அனைத்து அதிகாரங்களுடனும் உயர்த்திப் பிடிக்க வேண்டியது உள்ளாட்சி அரசின் கடமை” என்றும், அதாவது அதனுடைய கோட்பாட்டில் சட்டமன்றத்துடன் உடன்பாடு இருந்தாலும் தீர்மானத்தை அது எதிர்க்க வேண்டும் என்றும் இந்திய அரசும், அரசுச் செயலரும் குறிப்பிட்டனர்.

எனவே, மாகாணங்களை மத்திய அரசுடன் பிணைத்துள்ள கீழ்ப்படிதல் என்ற வலுவான உறவுகள், மாகாண சுயாட்சிக்கான பாதையில் முக்கிய தடைக்கற்களாக இருந்தன. மாகாண நிதி, மாகாண சட்டம், மாகாண நிர்வாகம் ஆகியவற்றில் தலையிடுவதற்காக இந்திய அரசு அதன் வசம் வைத்திருந்த அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துதல் என்பதே. மாகாண அரசை மாகாண சட்டமன்றத்துக்கு உட்பட்டதாக ஆக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் செய்யவேண்டிய முதல் செயலாக இருந்தது. அரசமைப்புச் சட்ட சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய அறிக்கையைத்¹ தயாரித்தவர்கள் இதுபற்றி நன்கு குறிப்பிட்டிருந்தனர்:

“புதிய ஒன்றைக் கட்டுவதற்கு முன்பாக, இருக்கின்ற அமைப்பை, குறைந்தபட்சம் அதில் ஒரு பகுதியையாவது நாம் தகர்த்தாக வேண்டும். அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கல், எல்லைக் கோடுகளை வகுத்தல், நீண்ட கால உறவுகளைத் துண்டித்தல் என்பதே நமது செயல்பாடாக இருக்க வேண்டும். இந்திய அரசு கொடுக்கின்றதாகவும், மாகாணங்கள் பெறுகின்றவையாகவும் இருக்க வேண்டும்; அப்போதுதான் மாகாணங்களில் வளர்ந்து வரும் சுய-

ஆட்சி அமைப்பின் சுவாசப்பைகளுக்கு மூச்சுக் காற்றை அளிக்கவும், அதை உயிர்வாழ வைக்கவும் முடியும்.”

மாகாண அரசுகளுக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இடையில் கடமைகளையும், நிதிகளையும் திருப்திகரமாகப் பிரிப்பதில்தான் மாகாண சுதந்திரத்துக்கான பாதை அடங்கியிருந்தது. இந்த இரண்டில், கடமைகளைப் பிரிக்கும் பணிதான் ஒப்பு நோக்கில் எளிதான ஒன்றாக இருந்தது. அவசியமான வகையில் கடமைகளைப் பிரிப்பதற்கு உதவியாக இந்திய அரசு¹ பின்வரும் கோட்பாடுகளை வகுத்துத் தந்தது.

“7. சில விஷயங்கள் தற்போது இந்திய அரசின் நேரடி நிர்வாகத்தில் உள்ளன. இந்திய அரசு அதன் நிர்வாகத்துக்காக தனியாக ஊழியர்களை வைத்திருந்தது. இதில் மாகாண அரசுகளுக்கு எந்தப் பங்கும் இல்லை. இந்தப் பிரிவு எளிதில் இனங்கண்டு கொள்ளக் கூடியதாகவும், இதில் சேர்க்கப்படக்கூடிய விஷயங்களைப் பொறுத்த வரையில் பெரும்பகுதி சந்தேகப்படுவதற்கு அதிக இடம் இல்லாமலும் இருந்தது. இன்னொருபுறம், மாகாணங்களுக்கு இடையில் நிலைமைகள் எவ்வளவுதான் வேறுபட்டபோதிலும், பொதுவாகச் சொன்னால் பிரதானமாக உள்ளூர் நலனைக் கருத்தில் கொண்ட விஷயங்கள் மாகாணமயமாக்கப்படுவதற்கு தகுதி படைத்த விஷயங்களாக இனங்காணப்பட்டன.

“8. எனினும் இரு துருவங்களான இந்தப் பிரிவுகளுக்கு இடையில், தீர்மானிக்கப்படாத பரந்துபட்ட களம் இருந்தது. இது வகைப்படுத்தப்படுவதை தீர்மானிக்கும் கோட்பாடுகளை முடிவு செய்வதற்கு முன்பாக இதை மேலும் ஆராய வேண்டியது அவசியம். சட்டமன்ற ரீதியிலும், நிர்வாக ரீதியிலும் இந்திய அரசு இறுதிக் கட்டுப்பாட்டை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் அனைத்து விஷயங்களையும் இது உள்ளடக்கி இருந்தது. ஆனால், நடைமுறையில் உண்மையான நிர்வாகத்தை மாகாண அரசுகளுடன் பல்வேறு அளவுகளில் பகிர்ந்து கொண்டது. பல சந்தர்ப்பங்களில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட அதிகார ஒப்படைப்பின் அளவானது ஏற்கெனவே மிகவும் பரந்துபட்டதாக இருந்தது. கொடுக்கப்பட்ட எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் மாகாண அரசுகள் கறாரான முறையில் இந்திய அரசின்

1. இந்திய அரசின் கடமைகள் குழுவுக்கான விண்ணப்பம் - குழு அறிக்கையின் இணைப்பு II. Cmd. 103, 1919.

ஏஜெண்டுகளாக இருந்தனவா அல்லது (தலையீட்டுக்கான அதிகாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்து வைத்திருப்பது தொடர்பாக கீழே என்ன கூறப்பட்டுள்ளது என்பதைப் பொருத்து) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அதனுடைய சொந்த அதிகாரங்களை வைத்திருந்தனவா என்பதே இவை தொடர்பாக இந்திய அரசு பயன்படுத்திய அளவு கோலாக இருந்தது. இந்த அளவுகோலைப் பயன்படுத்துவதில், வசதியைப் பொருத்ததாகவும், ஏற்கெனவே பின்பற்றப்பட்டு வந்ததாகவும் உள்ள அதிகார ஒப்படைப்பின் அளவு, தீர்மானிக்கும் சக்தியாக இருக்கவில்லை. மாறாக, இந்தியா முழுவதன் நலன்களை (அல்லது ஒரு மாகாணத்தை விடவும் பெரிய அனைத்து சம்பவங்களின் நலன்களை) அல்லது இன்னொருபுறத்தில் மாகாணத்தின் நலன்களை, இதில் அடிப்படையில் எதற்கு முதன்மை நிலை அளிக்க வேண்டும் என்பதைக் கருதுவதுதான் தீர்மானிக்கும் சக்தியாக இருந்தது.

“ஒரு ஏஜெண்டுக்கு அதிகாரத்தை ஒப்படைத்தல் என்பது ஏற்கெனவே விரிவானதாக இருக்கலாம்; ஆனால் அந்தச் சூழ்நிலையானது ஏஜென்சி என்ற விவரத்தையே மறைத்து விடுவதற்கு அல்லது தனக்கே சொந்தமாக உள்ளார்ந்த அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன என்று அந்த ஏஜெண்ட் கருதுவதற்கு வழிவகுத்துவிடக் கூடாது என்பதே முக்கியம்.”

“மாகாணத்துக்கு அப்பாற்பட்ட நலன்கள் முதன்மை பெறும் போது, விஷயம் மத்திய அரசுக்குரியதாகக் கருதப்பட வேண்டும்” அதே வேளையில்,

“அடிப்படையில் மாகாணத்தின் நலன்கள் முதன்மை வகிக்கக்கூடிய அனைத்து விஷயங்களும் மாகாணத்துக்கு உரியவையாக இருக்க வேண்டும்; இது தொடர்பாக மாகாண அரசுகள் அவற்றின் சொந்த அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்”

என்று குறிப்பிடுகிற இந்தக் கோட்பாடுகள், அகில-இந்திய விஷயங்களையும், மாகாண விஷயங்களையும் பிரிப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட கடமைகள் குழுவால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இந்தக் குழுவின் பரிந்துரைகள், சில சிறிய திருத்தங்களுடன், 1919-ம் ஆண்டு இந்திய அரசுச் சட்டம் 45-எ பிரிவின் கீழான அதிகாரப் பரவலாக்கல் விதிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட சட்டவிதிகளில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன. பொறுப்பு வாய்ந்த அரசாங்கம் என்ற

கொள்கைக்கு இது செயல் வடிவம் அளித்தது; மாகாணங்களுக்கு அதிகாரம் மாற்றி ஒப்படைக்கப்பட்ட விஷயங்களை, மாகாணங்கள் அவற்றின் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சொந்த அதிகாரத்தைச் செலுத்தக்கூடிய சேவைகளாக அப்போதுதான் மாற்ற முடியும் என்பதற்காக இவை நாட்டின் அரசமைப்புச் சட்டத்தின் பகுதியாக ஆக்கப்பட்டன. 1833-க்கு முன்னதாக அவற்றுக்கு இந்த அதிகாரம் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. அதிகாரப் பரவலாக்கல் விதிகளின்படி பின்வருவன:

மாகாணத்துக்குரிய விஷயங்கள்

1. ஸ்தல சுய-ஆட்சி : அதாவது, நகராட்சி மன்றங்கள், மேம்பாட்டுக் கான அறக்கட்டளைகள், மாவட்ட வாரியங்கள் (போர்டுகள்), சுரங்கத்துறைச் சுகாதார வாரியங்கள் (போர்டுகள்), ஸ்தல சுய-ஆட்சி நோக்கத்துக்காக மாகாண அரசால் நிறுவப்பட்ட இதர உள்ளாட்சி அதிகாரக்குழுக்கள் முதலியவற்றின் அமைப்பு, அதிகாரங்கள் சம்பந்தமான விஷயங்கள் - 1919-ம் ஆண்டு கன்டோன்மென்ட் சட்டத்தின் கீழ் எழுகின்ற விஷயங்கள் நீங்கலாக;

அ) மாகாண அரசுகளிடமிருந்து கடன் வாங்குவதை விடவும் வேறுவகையில் கடன் வாங்குவதற்கு இந்த அதிகாரக் குழுக்களுக்கு உள்ள அதிகாரங்கள்,

ஆ) வரையறுக்கப்பட்ட வரி விதிகளின் பிரிவு II-ல் சேர்க்கப்படாத வரிகளை இந்த அதிகாரக்குழுக்கள் விதித்தல் ஆகியவை இந்திய சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவை.

2. மருத்துவ நிர்வாகம் : மருத்துவமனைகள், டிஸ்பென்சரிகள் புகுவிடங்கள் உள்பட மருத்துவக் கல்விக்கான வழிவகை.

3. மக்கள் நலவாழ்வு, சுகாதாரம், முக்கிய புள்ளிவிவரங்கள்: தொற்றுநோய்கள் சம்பந்தமாக, இந்தியச் சட்டமன்றத்தின் எந்தச் சட்டத்தாலும் அறிவிக்கப்படக்கூடிய அளவு வரை, இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்ட விஷயங்கள்.

4. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்குள் இருக்கும் யாத்ரிகர்கள்

இ) நில உடைமை உரிமை குறித்த சட்டங்கள், நில வுடைமையாளர்களுக்கும் குத்தகை தாரர்களுக்கும் உள்ள உறவுகள், குத்தகை வசூலிப்பு;

ஈ) ஆலய மானியங்களாக அளிக்கப்பட்ட - எஸ்டேட்டுகள் மற்றும் ஜப்தி செய்யப்பட்ட எஸ்டேட்டுகள்;

உ) நில மேம்பாட்டுக்கும், விவசாயத்துக்குமான கடன்கள்;

ஊ) அரசரின் நிலங்களில் குடியிருப்புகளை அமைத்தல், அந்த நிலங்களை விற்பனை செய்தல், நில வரிவருவாயை விலக்குதல்;

எ) அரசாங்க எஸ்டேட்டுகளை நிர்வகித்தல்.

9. பஞ்ச நிவாரணம்

10. வேளாண்மை : ஆராய்ச்சி நிலையங்கள், பரிசோதனைக்கான பண்ணைகள், செயல்விளக்கப் பண்ணைகள், மேம்பட்ட வழிமுறைகளை அறிமுகம் செய்தல், வேளாண்மைக் கல்விக்கு வழிவகை செய்து தருதல், அழிவை ஏற்படுத்தும் பூச்சிகளுக்கு எதிராக பாதுகாப்பு அளித்தல், பயிர் நோய்களைத் தடுத்தல் உள்ளிட்டவை; அழிவை ஏற்படுத்தும் பூச்சிகள் மற்றும் பயிர் நோய்கள் சம்பந்தமானவை இந்திய சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படும் சட்டத்துக்கு, இந்திய சட்டமன்றத்தின் எந்தவொரு சட்டத்தாலும் அறிவிக்கப்படக்கூடிய அளவு வரையில், உட்படக்கூடியவையாக இருந்தன.

11. சிவில் கால்நடைத் துறை : கால்நடைத் துறைப் பயிற்சி, கால்நடைகள் மேம்பாடு, விலங்குகளில் நோய்த்தடுப்பு ஆகிய வற்றுக்கான வசதிகள் உள்ளிட்டவை; இந்திய சட்டமன்றத்தின் எந்தச் சட்டத்தினாலும் அறிவிக்கப்படக்கூடிய அளவுக்கு விலங்கு நோய்கள் சம்பந்தமானவை இந்திய சட்டமன்றத்தால் சட்டமாக்கப் படுவதற்கு உரியவை.

12. மீள்வளத்துறை

13. கூட்டுறவு சங்கங்கள்

14. வனங்கள் : அதில் உள்ள வேட்டை விலங்கு புள்ளினங்களைப்

பாதுகாத்தல் உள்பட; ரிசர்வ் வனப்பகுதியில் வனங்கள் அழிக்கப் படுதல் சம்பந்தமானவை இந்திய சட்டமன்றத்தால் சட்டமாக்கப் படுவதற்கு உரியவை.

15. நிலம் கையகப்படுத்துதல் : இந்திய சட்டமன்றத்தால் சட்ட மாக்கப்படுவதற்கு உரியவை.

16. கலால்வரி: அதாவது, மது வகைகள், போதை மருந்துகள் உற்பத்தி செய்தல், தயாரித்தல், வைத்திருத்தல், கொண்டு செல்லுதல், வாங்குதல், விற்பனை செய்தல் ஆகியவை மீதான கட்டுப்பாடு; இந்தப் பொருள்களின் மீது அல்லது இவை தொடர்பாக கலால் வரிகள், உரிமக் கட்டணங்கள் விதித்தல்; ஆனால் அபினைப் பொருத்தவரையில் அதன் சாகுபடி, ஏற்றுமதிக்காக அதன் தயாரிப்பு, விற்பனை ஆகியவற்றின் மீதான கட்டுப்பாடு; இதிலிருந்து விலக்கப் பட்டிருந்தது.

17. நீதி நிர்வாகம் : மாகாணத்துக்குள் அதிகார வரம்பைக் கொண்ட சிவில், கிரிமினல் நீதிமன்றங்களின் அமைப்பு, அதிகாரங்கள், பராமரிப்பு, நீதிமன்றங்களை நிறுவுதல் உள்ளிட்டவை; உயர்நீதி மன்றங்கள், தலைமை நீதிமன்றங்கள், ஜூடிசியல் ஆணையர்களின் நீதிமன்றங்கள், கிரிமினல் அதிகார வரம்பைக் கொண்ட நீதிமன்றங்கள் சம்பந்தமானவை இந்திய சட்டமன்றத்தால் சட்ட மாக்கப்படுவதற்கு உள்பட்டவை.

18. மாகாணத்தின் சட்ட அறிக்கைகள்

19. அட்மினிஸ்டிரேட்டர்கள் : ஜெனரல், அதிகாரிகள் அறங்காவலர்கள்; இந்திய சட்டமன்றத்தால் சட்டமாக்கப்படுவதற்கு உள்பட்டவை.

20. ஜூடிசியல் - அல்லாத ஸ்டாம்ப்கள் : இந்திய சட்டமன்றத்தால் சட்டமாக்கப்படுவதற்கு உள்பட்டவை. ஜூடிசியல் ஸ்டாம்ப்கள்: வழக்குகள் தொடர்பாக விதிக்கப்படும் நீதிமன்றக் கட்டணங்களின் தொகை, உயர் நீதிமன்றங்களில் அவற்றின் சொந்த அதிகார வரம்பின் கீழான நடவடிக்கைகள் சம்பந்தமானவை இந்திய சட்டமன்றத்தால் சட்டமாக்கப்படுவதற்கு உள்பட்டவை.

21. சட்டப்படியான ஒப்பந்தங்கள், ஆவணங்களை பதிவு செய்தல்: இந்திய சட்டமன்றத்தால் சட்டமாக்கப்படுவதற்கு உள்பட்டவை.

22. பிறப்புகள், இறப்புகள், திருமணங்களைப் பதிவு செய்தல் : இந்திய சட்டமன்றத்தால் தீர்மானிக்கப்படக்கூடிய பிரிவுகள் சம்பந்தமானவை இந்திய சட்டமன்றத்தால் சட்டமாக்கப்படுவதற்கு உள்பட்டவை.

23. சமய, அறநிலைய அறக்கட்டளைகள்

24. அரசின் உடைமையான கனிம வளங்களின் மேம்பாடு : அரசுச் செயலரால் உருவாக்கப்படுகிற அல்லது அனுமதிக்கப்படுகிற விதிகளுக்கு உள்பட்டவை. சுரங்கங்களை முறைப்படுத்துதல் இதில் அடங்காது.

25. தொழில்களின் மேம்பாடு: இதில் தொழில்துறை ஆராய்ச்சியும், தொழில்நுட்ப கல்வியும் அடங்கும்.

26. தொழில்துறை விஷயங்கள் : இதில் பின்வரும் இனங்கள் அடங்கும்:

அ) தொழிற்சாலைகள்;

ஆ) தொழிலாளர் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு;

இ) மின்சாரம்;

ஈ) கொதிகலன்கள்;

உ) எரிவாயு;

ஊ) புகையால் எழும் கேடுகள்;

எ) தொழிலாளர் நலம்; இதில் பிராவிடனட்பன்ட்,

தொழில்துறை இன்சூரன்ஸ் (பொதுவான நல்வாழ்வு, விபத்துக் கானவை), வீட்டுவசதி ஆகியவை அடங்கும்:

அ), (ஆ), (இ), (ஈ), (எ) ஆகிய இனங்கள் இந்திய சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவை.

27. பயனீட்டுப் பண்டங்கள், எழுது பொருள்கள்: இறக்குமதி செய்யப்படும் பயனீட்டுப் பண்டங்கள், எழுது பொருள்களைப் பெருத்த வரையில், கவுன்சிலில் அரசு செயலரால் பரிந்துரைக்கப்படுகிற விதிகளுக்கு அவை உள்பட்டவை.

28. உணவுப் பொருள்கள், இதர பொருள்களில் கலப்படம் : ஏற்றுமதி, இறக்குமதி வர்த்தகம் சம்பந்தமானவை இந்திய சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவை.

மாற்றத்தின் இயல்பு

29. எடைகள், அளவுகள்: பொதுத்திட்ட அளவைகள் இந்திய சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவை.

30. துறைமுகங்கள்: கவுன்சிலில் கவர்னர் ஜெனரலால் அல்லது இந்தியச் சட்டத்தால் அல்லது இந்தியச் சட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட விதிகளால் பெரிய துறைமுகங்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்ட துறைமுகங்கள் நீங்கலாக மற்றவை.

31. உள்நாட்டு நீர்வழிகள்: மத்திய அரசுக்கு உள்பட்ட விஷயங்கள் என்று அறிவிக்கப்படாத வரையில், கப்பல் போக்குவரத்து, உள்நாட்டு நீர்வழிப்போக்குவரத்துகள் இதில் அடங்கும்; ஆனால் உள்நாட்டு நீராவிப் படகுகளைப் பொருத்தவரையில் அவை இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக் கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவை.

32. போலீஸ்: ரயில்வே போலீஸும் இதில் அடங்கும்; அதிகாரி எல்லையின் வரம்புகள் சம்பந்தமான நிபந்தனைகளுக்கு ரயில்வே போலீஸ் உள்பட்டதாகும்; கவுன்சிலில் கவர்னர் ஜெனரலால் தீர்மானிக்கப்படக்கூடிய பராமரிப்புச் செலவுக்கு ரயில்வே பங்களிப்புகள் உள்பட்டவை:

அ) பந்தயம் கட்டுதல், சூதாடுதலை முறைப்படுத்தல்;
ஆ) விலங்குகளுக்குத் தீங்கிழைப்பதைத் தடுத்தல்;
இ) வளைப் பறவைகள், விலங்குகளைப் பாதுகாத்தல்;
ஈ) காற்று, நீர்நச்சுப்படுத்தப்படுவதைத் தடுத்தல்; இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டது.

உ) மோட்டார் வாகனங்கள் கட்டுப்பாடு; பிரிட்டிஷ் இந்தியா முழுவதும் செல்லத்தக்க லைசென்சுகளைப் பொருத்த வரையில் அவை இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவை.

ஊ) நாடக நிகழ்ச்சிகள், திரைப்படம் பிடித்தலைக் கட்டுப்படுத்துதல்; திரையிடுவதற்காக திரைப்படங்களுக்கு அனுமதி அளிப்பதைப் பொருத்த வரையில் அது இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டது.

34. செய்தித் தாள்கள், புத்தகங்கள், அச்சகங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு: இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவை.

35. பிண ஆய்வாளர்கள்

36. விலக்கப்பட்ட பகுதிகள்

37. குற்றப் பரம்பரையினர்: இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப் படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவர்கள்.

38. ஐரோப்பிய நாடோடியினர்: இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படும் சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவர்கள்.

39. சிறைகள்: கைதிகள் (அரசுக் கைதிகள் நீங்கலாக), இளங் குற்றவாளிகளுக்கான சீர்திருத்தப்பள்ளிகள்; இந்தியச் சட்டமன்றத் தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவை.

40. ஆளற்ற கால்நடைகளை மீட்கும் வரையில் அடைத்து வைக்கும் பட்டிகள்: கால்நடைகள் அத்துமீறி வேறு இடங்களில் நுழைவதைத் தடுத்தல்.

41. புதையல்

42. நூலகங்கள் (பேரரசு நூலகம் தவிர்த்து), அருங்காட்சியகங்கள் (இந்திய அருங்காட்சியகம், பேரரசின் போர் அருங்காட்சியகம், கல்கத்தா விக்டோரியா நினைவு அருங்காட்சியகம் நீங்கலாக), உயிரியல் பூங்காக்கள்.

43. மாகாண அரசு அச்சகங்கள்

44. தேர்தல்கள்: இந்தியச் சட்டமன்றத்துக்கும் மாகாண சட்ட மன்றத்துக்குமானவை. சட்டத்தின் 64 (i), 72 அ (4) பிரிவுகளின் கீழ் வகுக்கப்பட்ட விதிகளுக்கு உள்பட்டவை.

45. மருத்துவத்தொழில் இதர தொழில்களின் தகுதிகள், தரங்களை முறைப்படுத்துதல்: இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக் கூடிய சட்டங்களுக்கு உள்பட்டவை.

46. உள்ளாட்சி நிதித் தணிக்கை : அதாவது, உள்ளாட்சி அமைப்பு களின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள வருமானத்தையும், செலவையும் அரசு ஏஜென்சி தணிக்கை செய்தல்.

47. மாகாணத்துக்குள் சேவையாற்றுகிற மாகாண, அகில இந்திய சேவைகளின் உறுப்பினர்கள் மீதான கட்டுப்பாடு; அகில இந்திய சேவைகள் அல்லாத, மாகாணத்துக்கு உள்பட்ட மற்ற பொதுச் சேவைகள் மீதான கட்டுப்பாடு; இது இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படுகிற சட்டங்களுக்க உள்பட்டவை.

48. மாகாண வரிவருவாய் ஆதாரங்கள், முந்தைய இனங்களின் கீழ் சேர்க்கப்படாதவை;

அ) குறிப்பிட்ட அட்டவணையில் சேர்க்கப்பட்ட வரிகளின் விதிகளில் உள்ள பட்டியல்களில் அடங்கியுள்ள வரிகள் அல்லது

ஆ) அந்த அட்டவணைகளில் சேர்க்கப்படாத, கவர்னர் ஜெனரலின் முன் அனுமதி பெற்ற மாகாண சட்டத்தால் அல்லது சட்டத்தின் கீழ் விதிக்கப்பட்ட வரிகள்.

49. மாகாணத்தின் முழுக்கடன் பொறுப்பின் மீது பணம் கடன் பெறுதல்; உள்ளாட்சி அரசு (கடன்வாங்குதல்) விதிகளில் உள்ள வழிவகைகளுக்கு உள்பட்டது.

50. மாகாணத்துக்குரிய எந்த விஷயம் தொடர்பாகவும் மாகாணத்தின் சட்டத்தை அமலாக்குவதற்காக, அபராதம், தண்டத்தொகை அல்லது சிறை வைத்தல் ஆகிய வழிகளில் சட்டத்தின் மூலம் தண்டனை விதித்தல்; இந்த விதிகளின் கீழ் இதுபோன்ற கட்டுப்பாடு விதிக்கப்படக்கூடிய எந்த விஷயமும் இந்தியச் சட்டமன்றத்தால் இயற்றப்படக்கூடிய சட்டத்துக்கு உள்பட்டவை.

51. மத்திய அரசுக்கு உள்பட்ட விஷயங்களுக்குள் வருவதாக இருந்தபோதிலும், மாகாணத்துக்குள் வெறுமனே உள்ளூர் தன்மை அல்லது தனிப்பட்ட தன்மை கொண்டவை என்று கவுன்சிலில் கவர்னர் ஜெனரலால் அறிவிக்கப்படுகிற எந்த விஷயமும்.

52. மத்திய அரசுக்கு உள்பட்ட விஷயங்கள்: இவை தொடர்பாக உள்ளாட்சி அரசாங்கத்துக்கு சட்டத்தின் மூலம் அல்லது சட்டத்தின் கீழ் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தன.

மத்திய அரசுக்கும் மாகாண அரசுகளுக்கும் இடையில்

வரிவருவாய் ஆதாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்யும் இரண்டாவது கடமையானது ஒப்புநோக்கில் கடினமான ஒன்றாக இருந்தது. மாகாணங்கள் அவற்றின் சொந்த அதிகாரக்குழுவைப் பெற வேண்டும் என்று முன்மொழியப்பட்ட, சட்டத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயங்களில் இந்திய அரசைச் சார்ந்திராமல் சுதந்திரமாகச் செயல்படக் கூடியவையாக மாகாணங்களை ஆக்குவதே முக்கியமான பிரச்சினை என்று கருதப்பட்டதால், அரசமைப்புச் சட்டச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய அறிக்கையை உருவாக்கியவர்கள்.

“எங்களது முதல் நோக்கம் ... மாகாண ஆதாரங்களில் இருந்து மத்திய ஆதாரங்களை முழுமையாகப் பிரிப்பதற்கான சில வழி முறைகளைக் கண்டறிவதுதான்”.

என்று குறிப்பிட்டது இயல்பானதே. எனவே, இந்தத் திசை வழியில், ‘வகைப்படுத்தப்பட்ட இனங்கள்’ அல்லது வரிவருவாய்களை பகிர்ந்து கொள்ளும் அடிப்படையிலான பட்ஜெட் அமைப்பை ஒழித்தல் என்பதே முதல நடவடிக்கையாக இருந்தது. ஏனெனில், இந்தக் கூட்டுடைமையின் மரபுரிமையில் இணை உரிமை கொண்ட அமைப்பு மாகாணங்களின் உள் விவகாரங்களில் மத்திய அரசு தலையிடுவதற்கு வழியேற்படுத்திக் கொடுக்கிறது என்பதில், உரசல்களுக்குத் தோற்றுவாயாக இருக்கிறது என்பதில், மாகாணத்தின் சுதந்திரத்துக்கு பொருத்தமற்றதாக இருக்கிறது என்பதில் பொதுக் கருத்து நிலவியது. ஆனால் முழுமையாகப் பிரிக்கின்ற அமைப்பானது இரண்டு முக்கிய இடர்ப்பாடுகளுக்கு வழிவகுப்பதாக இருந்தது: இதில் முதல் இடர்ப்பாடு வகைப்படுத்தப்பட்ட இனங்களை ஒழுங்கமைப்பது தொடர்பானதாக இருந்தது; அவை யாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட வேண்டும்? முழுமையாகப் பிரிக்கும் திட்டம் உருவாக்கப்பட்ட நேரத்தில், மாகாணங்களின் நில வரிவருவாய், ஸ்டாம்புகள், கலால் வரி, வருமானவரி, பாசனம் ஆகிய இனங்களில் அனைத்தும் அல்லது சில மட்டும் வகைப்படுத்தப்பட்டன. அரசமைப்புச் சட்ட சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய அறிக்கையை உருவாக்கியவர்கள் பின்வருமாறு முன்மொழிந்தனர்:¹

... ‘ஏற்கனவே பொது, ஜூடிசியல் என்று நன்கு குறித்துக் காட்டப்பட்டுள்ள துணை-இனங்களின் கீழ், வரிவருவாயை

1. அறிக்கை பக்கம் 167-7.

ஸ்டாம்ப் கட்டணத்திலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டவேண்டும். முந்தையதை இந்தியாவுக்கு உரியவரவாகவும், பிந்தையதை மாகாணத்துக்கு உரியவரவாகவும் ஆக்கவேண்டும். வர்த்தக ஸ்டாம்புகளின் விஷயத்தில் இந்த ஏற்பாடானது சமச்சீரான தன்மையைப் பாதுகாக்க உதவும்; இதில் கட்டண விகிதங்களில் முரண்பாடுகளைத் தவிர்ப்பது விரும்பத்தக்கது; நீதிமன்றக் கட்டண ஸ்டாம்புகளை மாகாணங்கள் தங்குதடையின்றிக் கையாளுவதற்கும் கூட இது உதவியது; இதன் மூலம் அவை தங்களின் ஆதாரங்களைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கும் வழியேற்பட்டது. கலால் வரியானது தற்போதைக்கு பம்பாய், வங்காளம், அசாம் ஆகியவற்றில் முற்றிலும் மாகாணத்துக்கு உரிய இனமாகவே இருக்கிறது; இப்போது அதை ஏன் இந்தியா முழுமைக்கும் உரிய இனமாக ஆக்கக்கூடாது என்பதற்கு நியாயமான காரணம் எதுவும் நமக்குத் தெரியவில்லை. அனைத்து இனங்களிலும் மிகவும் பெரியதான நிலவரிவருவாய், தற்போதைக்கு, ஒரு பகுதிக்கும் மேலாகப் பெற்று வருகிற பர்மாவையும், குறைவாகப் பெற்றுவருகிற ஐக்கிய மாகாணங்களையும் தவிர, மற்ற அனைத்து மாகாண அரசுகளுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் இடையில் சமமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டு வருகிறது... இப்போது நிலவரி¹ வருவாய் மதிப்பீடும், வசூலும் கிராமப்பகுதிகளில் உள்ள நிர்வாகம் முழுவதுடனும் மிக நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டதாக இருப்

1. அரசின் நிலவரிவருவாய்க் கொள்கையானது, சரியாகவோ, தவறாகவோ, மக்கள் ஆதரவு பெற்ற தலைவர்களால், எப்போதுமே ஓரளவுக்கு சந்தேகத்துடனேயே பார்க்கப்பட்டு வந்தது; நாக்கப்படக்கூடிய ஆபத்தும் அதற்கு எப்போதும் இருந்து வந்தது. மாகாணத்துக்குரிய விஷயம் என்ற முறையில் நிலவரிவருவாய் மாகாண சட்டமன்றத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்ததால் மக்கள் ஆதரவு கொண்ட ஒரு மாகாண சட்டமன்றத்தால் இந்தக் கொள்கை சீர்குலைக்கப்படலாம் என்ற அச்சம் இருந்தது; எனவே, 1919-ம் ஆண்டும் இந்திய அரசுச் சட்டத்தின் 12(1) பிரிவின் கீழான மசோதா விதிகள் ஒதுக்கீடானது இவ்வாறு கூறியது: கவர்னர் ஜெனரலின் முன் அனுமதியின்றி, மாகாண சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு, கவர்னரின் ஒப்புதலுக்காக அனுப்பப்படும் எந்த ஒரு மசோதாவையும், அந்த மசோதாவில்

(உ) மாகாணத்தின் நில வரிவருவாயைப் பாதிக்கக்கூடிய வகையில்

(i) தாற்காலிக ஒப்பந்த அடிப்படையிலான எந்த எஸ்டேட் அல்லது எஸ்டேட்டுகளில், குறிப்பிட்ட காலவரம்பு அல்லது காலவரம்புகள் வரைக்கும் நிலவரிவருவாய்க்காக மறு மதிப்பீடு செய்யக் கூடாது என்று பரிந்துரைக்கிற அல்லது

(ii) அந்த எஸ்டேட் அல்லது எஸ்டேட்டுகளின் நிலவரிவருவாயை எந்த அளவுக்கு மதிப்பீடு செய்வது அல்லது மதிப்பீட்டை உயர்த்துவது என்று வரம்பு கட்டுகிற அல்லது

(iii) இதுவரை நிலவரி வருவாயை மதிப்பீடு செய்வதற்காகப் பின்பற்றிய பொதுக் கோட்பாடுகளை மாற்றியமைக்கிற விதிகள் அடங்கியிருப்பதாக கவர்னருக்குத் தோன்றுமானால், இந்தப் பரிந்துரைத்தல், வரம்புகட்டுதல், மாற்றியமைத்தல் ஆகியவை மாகாணத்தின் பொது வரிவருவாய்களை கடுமையாகப் பாதிக்கும் என்று கவர்னருக்குத் தோன்றுமானால், எந்த மசோதாவையும் எந்த மாகாண கவர்னரும் கவர்னர் ஜெனரலின் பரிசீலனைக்காக நிறுத்திவைக்கலாம்.

பதால், அதை மாகாணத்துக்கு உரிய வரவாக மாற்றுவதால் ஆதாயங்கள் உண்டு என்பது தெளிவு. மேலும், பஞ்சநிவாரணத்துக்கான செலவுகள், பெரிய பாசனப் பணிகளுக்கான செலவுகள் தெளிவான காரணங்களின் அடிப்படையில் நிலவரி வருவாயுடன் நெருக்கமான தொடர்பு கொண்டவையாக இருந்தன; இந்த இனத்திலிருந்து கிடைக்கும் வரவு மாகாணத்துக்கு உரியதாக ஆக்கப்படுமானால், பஞ்ச நிவாரணம், பாதுகாப்புப் பணிகள் என்ற மிகக் கடுமையான சூமையை மாகாணங்கள் மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கும் என்பதே அதன் தர்க்கரீதியான விளைவாக இருக்கும். மாகாணங்களில் மக்களால் ஆதரிக்கப்படுகிற அரசு தோன்றும் நாளில், அதனுடைய நிலவரிவருவாய்க் கொள்கை தாக்கப்படும் போது, மாகாண அரசானது இந்திய அரசின் ஆதரவின் மீது சார்ந்து நிற்கமுடியும். (இனங்கள் தொடர்ந்து வகைப்படுத்தப்பட்டு இருக்குமானால், இந்திய அரசால் இதைச் செய்யமுடியும்.) ஆனால், வகைப்படுத்தப்பட்ட இனங்கள் வெறுமனே நிதித்துறைக்கு உகந்தவை என்று கருதப்படவில்லை; மாறாக, அவை நிலைத்திருக்கும் வரையில், மாகாண அரசுக்குப் பின்புறமாக இந்திய அரசுக்குச் செல்லும் வழியாகக் கருதப்பட்டது. இவை ஒழிக்கப்படவேண்டும் என்று நாங்கள் உறுதியாகக் கருதுகிறோம். எனவே, பாசனத்துடன் சேர்த்து நில வரி வருவாயையும் மாகாணத்துக்குரிய வரவுகளாக ஆக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் முன்மொழிகிறோம். இதைத் தொடர்ந்து, பஞ்ச நிவாரணம், பாதுகாக்கப்பட்ட பாசனப் பணிகளின் செலவுகளுக்கு மாகாணங்களே முழுப் பொறுப்பாக வேண்டியிருக்கும்... வருமான வரிதான் எஞ்சியிருந்த ஒரே இனமாக இருந்தது. இதை இந்தியாவுக்கான வரவாக ஆக்குவதற்கு இரண்டு வலுவான காரணங்களை நாம் காணலாம். முதலாவது, நாடு முழுவதற்கும் ஒரே சீரான விகிதத்தை பராமரிக்கவேண்டிய அவசியம் இருந்தது; வெவ்வேறு மாகாணங்களில் இருந்த வெவ்வேறு விதமான விகிதங்களால், குறிப்பாக வர்த்தக உலகத்துக்கு, வசதிக்குறைவுகள் இருந்தன என்பது வெளிப்படை. இரண்டாவது, சில பெரிய நகரங்களில் தங்களது வர்த்தக மையங்களைக் கொண்டு கிளைத்துத் தழைக்கும் தொழில் நிறுவனங்களின் விஷயத்தில், அவை வரிசெலுத்தும் மாகாணங்கள், அவை வருமானம் ஈட்டும் மாகாணங்களாக இருக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லாமல் இருந்தது. வருமானவரி என்பது, நில வரிவருவாயின் குறைபாட்டை தொழில்துறைரீதியில் அல்லது தொழில் முறைரீதியில் இட்டு நிரப்புகிற விஷயம் என்றே உண்மையில் நமக்குச் சொல்லப்பட்டது; முந்தையதை மாகாணத்துக்குரியவை ஆகவும், அதேவேளையில் பிந்தையதை இந்தியாவுக்குரியதாகவும் ஆக்கு

வதற்குப் பொருள், மிகப்பெரிய அளவு வர்த்தக, தொழில்துறை நலன்களைக் கொண்ட பம்பாய் போன்ற மாகாணங்களைக் காட்டிலும், விவசாயத்தையே பிரதான செல்வமாகக் கொண்டுள்ள ஐக்கிய மாகாணங்கள், சென்னை போன்ற மாகாணங்களுக்கு ஆரம்ப முன்னிலை ஏற்படுத்தித் தருதல் என்பதே ஆகும். வரிகள் மாகாண ஏஜென்சியால் வசூலிக்கப்படுவதால், வரவுகளில் ஒரு பங்கு அல்லது மறைமுகப் பங்காக வசூலில் கமிஷன் என்பது போன்ற ஊக்குவிப்புகள் எதுவும் மாகாண அரசுகளுக்கு அளிக்கப்படாவிடில், அது வசூலில் மந்தப் போக்கு ஏற்படுவதற்கும், இதன் விளைவாக வரவுகள் வீழ்ச்சி அடைவதற்கும் காரணமாகிவிடும் என்ற நடைமுறைரீதியில் மிக முக்கியமான இன்னொரு வாதம் எடுத்துரைக்கப்பட்டது. இந்த வாதங்களில் வலு இருக்கிறது என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்; ஆனால், வரிவருவாய்களை முழுமையாகப் பிரிப்பதற்கான வழியில் குறுக்கிடுவதற்கு அவற்றை நாம் அனுமதிக்கத் தயாரில்லை. ஒப்பந்தங்கள் மொத்தத்திலும் எந்த அளவுக்கு சாத்தியமோ அந்த அளவுக்கு, ஒரு மாகாணத்தையும் இன்னொரு மாகாணத்தையும் நடத்துவதில் சமத்துவம் நிலைநாட்டப்படவேண்டும்; இந்த சமத்துவக்கோட்பாட்டை தனிப்பட்ட வரி வருவாய் இனங்களுக்கு விரிவுபடுத்துவது இயலாது. வரவுகள் வீழ்ச்சியடைவதைக் கண்டறிய வேண்டுமெனில், ஓர் அகில இந்திய ஏஜென்சியை உருவாக்க வேண்டியது அவசியமாக இருக்கக்கூடும். அதை முன்னுரிமை அளித்து வகைப்படுத்தப்பட்ட இனமாக நீடிக்கச் செய்வதன் மூலமே இந்தச் செயலைச் செய்யவேண்டும் என்பது தெளிவு. இப்படி தொகுத்துச் சொல்லலாம். இந்தியாவக்குரிய, மாகாணங்களுக்குரிய இனங்களை தற்போது உள்ளது போலவே அப்படியே நீடிக்கச் செய்யவேண்டும்; ஆனால், முந்தையதில் வருமானவரி, பொதுஸ்டாம்புகளையும், பிந்தையதில் நிலவரி வருவாய், பாசனம், கலால் வரி, நீதித்துறை ஸ்டாம்புகளையும் சேர்க்கவேண்டும் என்று நாங்கள் முன்மொழிகிறோம். இதற்குப் பிறகு எந்த இனமும் வகைப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்காது."

என்றபோதிலும், முன்மொழியப்பட்டது போல தற்போதுள்ள எல்லா வரிவருவாய் ஆதாரங்களும் மத்திய அரசுக்கும் மாகாண அரசுகளுக்கும் இடையில் முழுமையாக வழங்கப்படும்போது, இந்திய அரசின் பட்ஜெட்டில் பற்றாக்குறை ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. இந்தப் பற்றாக்குறையை எவ்விதம் ஈடுகட்டுவது என்பதுதான், வகைப்படுத்தப்பட்ட வரிவருவாய் இனங்களின் அமைப்புக்குப் பதிலாக தனித்தனியான வரிவருவாய் இனங்களின்

அமைப்பை ஏற்படுத்துவதில் அடங்கியுள்ள இரண்டாவது இடர்ப்பாடாகும். இந்தச் சிக்கலான பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதற்காகப், பல்வேறு திட்டங்கள் அரசமைப்புச்சட்டச் சீர்திருத்தங்கள் பற்றிய அறிக்கையைத் தயாரித்தவர்களிடம் அளிக்கப்பட்டன. இவற்றை ஆராய்ந்த அவர்கள் பின்வருமாறு தெரிவித்தனர்:¹

“தற்போதைய ஒப்பந்தங்களின் அடிப்படையைத் தொடர்ந்து பின்பற்றுவதும், அதே வேளையில், வகைப்படுத்தப்பட்ட வரி வருவாய் இனங்களில் அதனுடைய பங்கை அளிப்பதற்குப் பதிலாக, அதிகரித்துவரும் வரிவருவாயில் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை இந்திய அரசுக்கு ஒதுக்கீடு செய்வதும் இந்தப் பற்றாக்குறையை ஈடுகட்டுவதற்கு ஒரு வழியாகும். ஆனால் இந்த வழிமுறையானது தற்போது மாகாணங்களுக்கு இடையில் இருந்து வரும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் அனைத்தையும் மாறாதபடிச் செய்துவிடக்கூடும்; நிரந்தர ஒப்பந்தத்தின் காரணமாக சில மாகாணங்களில் இது கணிசமானதாக இருக்கக்கூடும்; அதே வேளையில், இது இந்திய அரசின் நிதியில் பெரிய அளவுக்கு நிச்சயமற்றதன்மை என்ற அம்சத்தையும் ஏற்படுத்தக்கூடும். தனி நபர் சராசரி அடிப்படையில் நாம் முழு அளவில் பங்களிப்பைச் செய்யவேண்டும் என்பது இரண்டாவது வழியாகும். ஆனால் இந்த வழிமுறையும் கூட, மாகாணங்களின் ஆதாரங்களுக்கும் மாகாணங்களின் தேவைகளுக்கும் இடையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாக, மாகாணங்களுக்கு இடையிலான மிகவும் விரும்பத்தகாத வேறுபாடுகளை அகற்றுவதாக இல்லை. மொத்த மாகாண வரிவருவாயை அடிப்படையாகக் கொண்டு முழு அளவில் சதவீதப் பங்களிப்பைச் செய்யலாம் என்பது மூன்றாவது திட்டமாகும். இதனால் பல மாகாணங்களில் பெரிய பற்றாக்குறை ஏற்படக்கூடும் என்ற ஆட்சேபத்துக்கு இந்தத் திட்டம் மற்றவற்றுக்கு இடையில் உட்பட வேண்டியதாய் இருந்தது. நான்காவதாக, உபரியைக் கொண்டுள்ள மாகாணங்கள், பிற மாகாணங்களுக்கு தாற்காலிகமாக உதவி செய்யலாம் என்ற யோசனை; இந்த யோசனையை நாங்கள் பரிசீலித்து எளிதில் கையாளமுடியாத நடைமுறை, சாத்தியமற்ற யோசனை என்று நிராகரித்துவிட்டோம்.” அறிக்கையைத் தயாரித்தவர்கள் பரிந்துரை செய்த திட்டம் வருமாறு:²

1. அறிக்கை, பக்கம் 168.

2. அறிக்கை, பக்கம் 169.

“ மாகாணத்தின் மொத்த வரிவருவாய்க்கும் மாகாணத்தின் மொத்தச் செலவுக்கும் இடையிலான வித்தியாசத்தின் சதவீதம் என்ற வகையில், இந்திய அரசுக்கு ஒவ்வொரு மாகாணத்தின் பங்களிப்பை மதிப்பிடவேண்டும்.”;

வேறுவகையில் சொன்னால், பஞ்ச நிவாரணம், பாதுகாக்கப்பட்ட பாசனம் ஆகியவற்றுக்கான செலவுகள் உள்பட, ஒரு மாகாணத்தின் இயல்பான செலவுக்கும் மேலாக வகைப்படுத்தப்பட்ட இனங்கள் அனைத்தும் தனித்தனியாக ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் போது, அந்த மாகாணத்தின் மதிப்பிடப்பட்ட மொத்த வரி வருவாயினுடைய உபரியின் மீது விதிக்கப்படுகிற லெவி ஆகும். வகைப்படுத்தப்பட்ட இனங்களின் அமைப்பை ஒழிப்பதன் காரணமாக இந்திய அரசின் பட்ஜெட்டில் ஏற்படக்கூடும் என்று கருதப்பட்ட ரூ.1363 லட்சம் பற்றாக்குறையை ஈடுகட்டுவதற்கு, 1917-18-ம் ஆண்டுக்கான பட்ஜெட் புள்ளி விவரங்களின் அடிப்படையில் மாகாணத்தின் உபரிகள் மீது 87 சதவீதம்¹ லெவி விதிக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படும் என்று கண்டறியப்பட்டது.²

1. சமவிகிதத்தில் லெவி விதிக்கவேண்டும் என்ற யோசனையானது ஓரளவுக்கு வியப்பளிப்பதாக இருந்தது. ஏனெனில், அறிக்கையைத் தயாரித்தவர்கள் “சமஅளவில் பங்களிப்பு என்பது நடைமுறை சாத்தியமற்றது” என்று 206-வது பத்தியில் குறிப்பிட்டிருந்தனர். கூட்டறிக்கையின் 206-வது பத்தி குழப்பம் ஏற்படுத்துவதாக உள்ளது. அது பரிந்துரைத்த திட்டத்தில் அது ஏற்றுக்கொண்டுள்ள பங்களிப்புகளில் சமத்துவம் என்பதை அது எதிர்க்கிறது.

2. முன்மொழியப்பட்ட திட்டம், நடைமுறையில் எந்தவகையில் செயல்படுத்தப்பட்டிருக்கக்கூடும் என்பதை அறிக்கையில் Cal.பதிப்பு(பக்கம் 134) தரப்பட்டுள்ள பின்வரும் புள்ளி விவரங்களில் இருந்து அறியலாம்; இந்த விவரங்கள் 1917-18-ம் ஆண்டு பட்ஜெட் புள்ளிவிவரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டவை:

(ரூபாய்கள் லட்சங்களில்)

மாகாணம்	மொத்த மாகாண வரிவருவாய்	மொத்த மாகாண செலவு	மொத்த மாகாண உபரி	பங்களிப்பு (4-ம் பத்தியில் உள்ளதில் 87 சதவீதம்)	நிகர மாகாண உபரி)
1	2	3	4	5	6
சென்னை	13,31	8,40	4,91	4,28	63
பம்பாய்	10,01	9,00	1,01	88	13
வங்காளம்	7,54	6,75	79	69	10
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	11,22	7,47	3,75	3,27	48
பஞ்சாப்	8,64	6,14	2,50	2,18	32
பர்மா	7,69	6,08	1,61	1,40	21
பிகார், ஒரிசா	4,04	3,59	45	39	6
மத்திய மாகாணங்கள்	4,12	3,71	41	36	5
அசாம்	1,71	1,50	21	18	3
மொத்தம்	68,28	52,64	15,64	13,63	2,01

குறிப்பு: இந்திய அரசுக்கு 1914-ல் பஞ்சாப் அதனுடைய இருப்பில் முக்கியமான பகுதியை விட்டுக் கொடுத்ததால், அதற்காகத் தொடர்ந்து அது இழப்பீடு பெறுவதை அனுமதிப்பதற்காக, பஞ்சாப் சம்பந்தமான புள்ளிவிவரங்களில் பத்தி 5-ல் உள்ளதில் 3 1/2 லட்சம் குறைக்கவும் பத்தி 6-ல் உள்ளதில் 3 1/2 லட்சம் அதிகரிக்கவும் செய்ய வேண்டும். இந்தப் பரிந்துரைகளைச் செய்கையில், அறிக்கையைத் தயாரித்த வர்கள் கவனத்துடன் பின்வரும் விஷயத்தைத் தெரிவித்தனர்:¹

“ ஒரு முன்னெச்சரிப்புப் பதிலை நாம் செய்யவேண்டிய அவசியம் உள்ளது. நெருக்கடி நிலைமைகள் எழலாம்; ஆனால் அதற்காக இந்திய அரசின் வரிவிதிப்பை உடனடியாக உயர்த்தி அதற்கு உதவமுடியாது; அந்த சந்தர்ப்பங்களில் முன்னேற்பாடுகள் மீது விசேஷ துணைலெவி விதிக்க மத்திய அரசுக்கு வழி இருக்க வேண்டும். நமது பிரேரணைகள் எந்த அளவுக்கு போர் புள்ளி விவரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றனவோ அந்த அளவுக்கு இனிமேல் அவற்றை திருத்தியமைப்பதற்கு வழி இருக்க

வேண்டும் என்பதை நாம் இங்கே குறிப்பிடவேண்டும்; ஆனால் ஆறு ஆண்டுக் காலத்துக்கு அவற்றை மாற்றத்துக்கு உட்படுத்தக் கூடாது; இடைப்பட்ட விவாதத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, இதனிடையே இந்தத் திட்டத்தை, மாகாண அரசுகளுடனான அரசமைப்புச்சட்ட ஒப்புநந்தத்தில் ஒரு பகுதியாகக் கருதவேண்டும். இந்திய அரசுக்கு மாகாணங்களின் பங்களிப்பு என்ற விஷயத்தை மறு ஆய்வுசெய்தல் என்பது, அரசமைப்புச் சட்ட மாற்றங்களின் வளர்ச்சியை அதனுடைய பத்தாண்டுக்கால செயல்பாட்டு அனுபவத்துக்குப் பிறகு பரிசீலிப்பதற்காக நியமிக்கப்படவேண்டும் என்று நாம் பிரேரேபித்து வருகிற கமிஷன்கள் அல்லது அதைப்போன்ற அமைப்புகளின் கடமைகளில் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்.”

இந்தப் பிரேரணைகள், மாகாண அரசுகளின் கருத்தை அறிவதற்காக அவற்றிடம் முன்வைக்கப்பட்டன. மத்திய அரசினுடைய செலவின் பெருஞ்சுமையை, இதர மாகாணங்களைக் காட்டிலும் சில மாகாணங்கள் மட்டுமே சுமக்குமாறு செய்யக்கூடிய இந்தத் திட்டத்துக்குத் தெரிவிக்கப்படும் ஆட்சேபனைகளுக்கான காரணத்தை அவற்றிலிருந்தே புரிந்துகொள்ளலாம். சென்னையும், ஐக்கிய மாகாணங்களும் அவற்றின் உபரியில் முறையே 47.4 சதவீதம், 41.1 சதவீதம் என இந்திய அரசுக்கு செலுத்த வேண்டி இருந்தது என்றும், அதேவேளையில், பம்பாயும், வங்காளமும் அவற்றின் உபரியில் முறையே 9.6 சதவீதம், 10.1 சதவீதத்துக்கும் மேற்படாமல் செலுத்தி விட்டு தப்பிக்கமுடிந்தது என்றும் தோன்றியது. பெருஞ்சுமை சுமத்தப்பட்ட மாகாணங்கள் உரத்து எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்பியபோது, மாகாணங்கள் பாரபட்சமாக நடத்தப்படுவது மிகவும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. இந்த உரத்த குரலின் நியாயம் மனதில் மிகவும் ஆழப்பதிந்த நிலையில் இந்திய அரசானது அரசுச் செயலருக்கு எழுதிய கடிதத்தில்¹ பின்வருமாறு குறிப்பிட்டது:

“ஆரம்பப் பங்களிப்புகள் தாற்காலிகமானவையாக, அப்போதைக்கு உரியவையாகக் கருதப்படவேண்டும் என்றும், நிலையான, சமத்துவ அடிப்படையில் பங்களிப்புகளை நிர்ணயிப்பதற்கு இயன்ற அளவுக்கு விரைவாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்றும் நாங்கள் பரிந்துரை செய்திருந்தோம். பிரச்சினை முழுவதற்கும்... தனித்திறமை வாய்ந்த ஆய்வு தேவைப்படுகிறது; தனித் திறமை வாய்ந்த ஆய்வு தேவைப்படுகிறது; (முதல் சட்ட கமிஷனின் அறிக்கை மற்றும் ஆய்வினையே நிலைமையின் இடர்ப்பாடு முன்கூட்டியே கண்டுணரப்பட்டு வாக்குறுதி தரப்

என்பதே மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய மிகுந்த சமத்துவத்திட்டம் என்று குழு கருதியது.

தனது திட்டம் முழுமை பெறுவதற்கு, மாகாண உபரிகளைப் பெருக்க வேண்டியது ஓர் அத்தியாவசியமான நடவடிக்கை என்று குழு கருதியது. இது இல்லாவிடில், தனது குறிக்கோள் வீண் என்று கருதியது. ஏற்கனவே மாகாண மயப்படுத்தப்பட்டவையோடு, பேரரசு வரிவருவாயின் வேறு சில ஆதாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்வதே மாகாணத்தின் உபரியை அதிகப்படுத்துவதற்கான ஒரே வழியாகும். பம்பாயைப் பொருத்தவரையில், இதன் ஆய்வுக்குரிய (ஈ) பிரிவில் அடங்கிய விஷயமான வருமான வரியை மாகாணமயப்படுத்துதல் என்பது சம்பந்தமாக, கூட்டறிக்கையில் சொல்லப்பட்ட காரணங்களால் ஈர்க்கப்பட்ட குழுவானது, இதை எதிர்க்க வேண்டியது அவசியம் என்று கருதியது. மாகாணத்தின் உபரிகளை பெருக்குவதற்கான வழி என்ற வகையில் ஒரு மாற்று ஏற்பாடாக நீதித்துறை ஸ்டாம்புகளுடன் பொது ஸ்டாம்புகளையும் மாகாணமயமாக்க வேண்டும் என்று இது பரிந்துரைத்தது. மாகாணத்தின் ஆதாரங்களை அதிகரிக்கவேண்டும், மத்திய அரசின் ஆதாரங்களைக் குறைக்க வேண்டும் என்பதே, அகில இந்தியப்பட்டியலில் இருந்து பொது ஸ்டாம்புகளை மாகாணப் பட்டியலுக்கு மாற்றியதன் உள்சுருத்தாக இருந்தது. 1921-2 -ல் பற்றாக்குறை என்று குழுவால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தொகை பத்து கோடியாகும்; இதில் இந்திய அரசால்¹ முன்னதாக மதிப்பிடப்பட்ட ஆறுகோடியும், பொது ஸ்டாம்புகளால் ஏற்பட்ட இழப்புக்கான நான்கு கோடியும் அடங்கும்; இதிலிருந்து கிடைத்த வரிவருவாயைத்தான் குழு மாகாணங்களுக்கு அளித்தது.

(அடிக்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

அரசுக்கு இடையிலான புதிய வரிவருவாய் வினியோகத்தின் கீழ் மாகாணங்களின் அதிகரித்த செலவு ஆற்றல் மீது சதவீத லெவி விதித்தல் என்பதைக் கொண்ட குழுவின் திட்டத்துக்கும், அந்தத் திட்டத்துக்கும் இடையில் அதிக வித்தியாசம் இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. இவை வெவ்வேறு மதிப்பீட்டு அடிப்படைகள் என்பதே பொதுவான அபிப்பிராயமாகத் தோன்றுகிறது. (Cf. தீர்மானத்தின் மீது மாண்புமிகு ராய்பகதூர் பக்ஷி சோஹன்லால் ஆற்றிய உரை, மத்திய கருவூலத்துக்கு மாகாணத்தின் பங்களிப்புகள் சட்டமன்ற விவாதங்கள், தொகுதி III, எண் 8 பக்கம் 508) உண்மையில், இது ஒரு பிழை; ஏனெனில், செலவு ஆற்றல் என்பது மொத்த உபரி என்பதற்கு இன்னொரு பெயர்தான். சமஅளவிலான பங்களிப்பு என்பதற்குப் பதிலாக ஏற்றத்தாழ்வான பங்களிப்பை முன் மொழிந்ததுதான் குழு செய்த மாற்றமாகும். இது மதிப்பீட்டின் அடிப்படையை மாற்றாமல் வைத்திருந்தது.

1. மத்திய மாகாண வரிவருவாய்களுக்கு இடையில் எல்லைக்கோடு வகுப்பது சம்பந்தமான இந்திய அரசின் பரிந்துரைகள் CMD. 334, 1919, அறிக்கை III

இந்தத் தொகை சில மாற்றங்களுக்கு¹ உள்பட்டதாக இருந்தது. இந்த மாற்றங்களின் விளைவாக நிகர பற்றாக்குறை 9,83.06 லட்சமாக இருந்தது என்பது தெளிவு. கட்டாயம் மதிக்கவேண்டும் என்று அது கருதுகிற வரம்புக்குள்பட்ட காரணங்களைகண்டிப்பாகப் பின்பற்றுகிற வகையில், 1921-2ம் ஆண்டில் இந்தத் தொகை 983 லட்சத்தை ஈடுகட்டுவதற்காக ஒன்பது மாகாணங்கள் ஒவ்வொன்றும் பங்களிப்பாக செலுத்தவேண்டிய விகிதங்களை குழுவானது பின்வருமாறு நிர்ணயித்தது:

ஆரம்ப பங்களிப்புகள் (ரூபாய்கள் லட்சங்களில்)

மாகணங்கள்	புதிய வரிவருவாய் வினியோகத்தின் கீழ் அதிகரிக்கப்பட்ட செலவு ஆற்றல்	குழுவினால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட பங்களிப்புகள்	பங்களிப்புகள் செலுத்தப்பட்ட பின்னர் உள்ள அதிகரிக்கப்பட்ட செலவு ஆற்றல்
சென்னை	5,76	3,48	2,28
பம்பாய்	93	56	37
வங்காளம்	1,04	63	41
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	3,97	2,40	1,57
பஞ்சாப்	2,89	1,75	114
பர்மா	2,46	64	1,82
பிகார், ஒரிசா	51	இல்லை	51
மத்திய மாகாணங்கள்	52	22	30
அசாம்	42	15	27
மொத்தம்	18,50	9,83	8,67

ஆரம்பப் பங்களிப்புகளின் இந்த விகிதமானது, “பங்களிப்புகளைச் செலுத்தவேண்டும் என்று நேர்மையான முறையில் மாகாணங்களை அழைப்பதற்கான லட்சிய அளவுகோலை” பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக குழு எந்தவகையிலும் கருதவில்லை. உண்மையில், ஆரம்பப் பங்களிப்புகளுக்காக பரிந்துரைகளைச் செய்கையில், பங்களிப்புகளில் நேர்மை என்பது தொடர்பாக குழு குறைந்த அளவிலேயே கவனம் செலுத்தியது; மாறாக “வரிவிதிப்புகள்,

1. பர்மாவின் ராணுவ, போலீஸ் படை சம்பந்தமாக, இந்த மாற்றங்கள் ஒய்லூதியம், விடுப்புக் கால படிக்கல் வழங்குதல் தொடர்பானவையாக இருந்தன: C.F. நிதிஉறவுகள் குழுவின் அறிக்கை பக்கம்.10.

செலவுகளுக்கென ஏற்கனவே நிலைநாட்டப்பட்டத் திட்டங்கள், சட்டமன்றரீதியான, நிர்வாகரீதியான எதிர்ப்பார்ப்புகள், பழக்கங்கள்'' ஆகியவற்றின் மீதே அதிக கவனம் செலுத்தியது. ''கடுமையான கேடு எதுவும் விளைவிக்காமல், கடந்த காலத்திலிருந்து (நேர்மையான விகிதம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட வகையில்) பெரிதும் வேறுபட்ட, மிகவும் நேர்மையான பங்களிப்புகளின் விகிதத்துக்கு இதை திடீரென்று மாற்றியமைக்க இயலாது. இந்தக் கேட்டைத் தவிர்க்க வேண்டும் எனில், ஆரம்பப் பங்களிப்புகளின் விகிதத்துக்கு, லட்சியரீதியில் நேர்மையான பங்களிப்புடன் சிறிதும் சம்பந்தம் இருக்கக்கூடாது என்பது தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றாகும்''. ஆனால், ''இந்தத் தன்மை கொண்ட ஆரம்ப விகிதத்தை மாறிச் சொல்வதற்கான நடவடிக்கை என்று மட்டுமே ஆதரிக்க முடிந்தது. புதிய விவகாரங்களுக்கு ஏற்ப அவற்றின் பட்டுஜெட்களைத் தகவமைத்துக் கொள்வதற்கு மாகாணங்களுக்கு அவகாசம் அளிக்க வேண்டும் என்பதற்காக மட்டும் இது அவசியமாக இருந்தது; நியாயமான கால அவகாசத்துக்குள், பற்றாக்குறையின் சுமையை மிகவும் நேர்மையான முறையில் பிரித்தளிப்பதற்கு வழிவகை செய்யாத பங்களிப்புத்திட்டம் எதுவும் நிறைவளிக்காது என்பது எங்களது தெளிவான எண்ணமாக இருந்தது.''

எனவே, மாறிச் செல்லும் இடைக்காலத்துக்கு உரியதாக மட்டும் இருந்த ஆரம்ப பங்களிப்புகளில் இருந்து வித்தியாசப்பட்ட, நிலையான பங்களிப்புகள் என்ற விஷயத்தை குழுவானது அடுத்துப் பரிசீலிக்கத் தொடங்கியது. சுமையை நேர்மையான முறையில் பிரித்தளிப்பதற்கு ஏற்ற லட்சிய அடிப்படை எதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பது குறித்து குழுவானது முற்றிலும் உறுதியாக ஒன்றைக் குறிப்பிட்டது; அது கூறியதாவது:

''மாகாணங்களுக்கு இடையில் நேர்மையை நிலைநாட்டுவதற்கு, இந்திய அரசின் நிதிக்கு ஒவ்வொன்றின் மொத்த பங்களிப்பானது அவற்றின் பங்களிப்பு ஆற்றலுக்கு ஏற்ற விகிதத்தில் இருக்க வேண்டியது அவசியம்.''

இந்தக் கோட்பாட்டை நடைமுறையாக மாற்றுவதில் இரண்டு விஷயங்கள் அடங்கியிருந்தன. இந்திய அரசின் நிதிக்கு ஒரு மாகாணத்தின் மொத்த பங்களிப்பு என்பது என்ன? ஒரு மாகாணத்தின் பங்களிப்பு ஆற்றலுக்கு அளவு என்ன? முதல் விஷயத்தை பொருத்தவரையில்,

''இந்திய அரசின் நிதிக்கு ஒரு மாகாணத்தின் மொத்த பங்களிப்பு என்பதில், (இப்போது இருப்பதைப் போன்ற) சுங்கத் தீர்வை,

வருமானவரி, உப்பு மீதான வரிகள் போன்ற மறைமுகப் பங்களிப்புகளுடன், எதிர்காலத்தில் பற்றாக்குறையை நோக்கிய நேரடிப் பங்களிப்புகளும் அடங்கும்” என்று குழு குறிப்பிட்டது. வேறுவார்த்தைகளில் சொன்னால், மத்திய அரசின் நலனுக்காக, அதனுடைய அதிகார எல்லைக்குள் இருந்து வரிகளின் நிர்ப்பந்தம் என்பதாகும். இரண்டாவது விஷயம் சம்பந்தமாக குழு பின்வருமாறு கூறியது.

“ஒரு மாகாணத்தினுடைய பங்களிப்பு ஆற்றல் என்பது அதனுடைய வரிவிதிக்கத்தக்க ஆற்றல் ஆகும்; இது அதனுடைய வரி செலுத்துகின்றவர்களின் வருமானங்களினது கூட்டுத் தொகை அல்லது அதனுடைய வரிசெலுத்துவோரின் சராசரி வருமானத்தை அவர்களின் எண்ணிக்கையால் பெருக்கி வந்த தொகையாகும்.”

இந்திய அரசுக்கு ஒரு மாகாணம் செலுத்திய மொத்த நிகரப் பங்களிப்பை அல்லது பங்களிப்பு செய்வதற்கு அதற்குள்ள ஆற்றலை நேரடியாக அளவுரீதியில் மதிப்பிடுவதற்கு, இருக்கின்ற புள்ளிவிவரங்கள் போதுமானதாக இல்லை என்ற விவரத்தை குழு வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொண்டது. மேலும்,

“பங்களிப்புகளின் நிலையான விகிதத்துக்கு ஓர் அடிப்படையாகச் செயலாற்றும் வகையில், உறுதிப்படுத்தப்பட்ட புள்ளிவிவரங்களை நாடுவதன் மூலம் ஆண்டுக்கு ஆண்டு தானாகவே செயல்படும் ஆற்றல் கொண்ட சூத்திரம் எதையும் வகுக்க முயல்வது பயனற்றது” என்றும் குழு குறிப்பிட்டது.

எப்படியிருப்பினும், நிலையான பங்களிப்புகளை நிர்ணயிப்பதற்காக அது தேர்வுசெய்த லட்சிய அடிப்படையை குழு கைவிட்டு விடவில்லை; இதுபற்றி அது கூறியதாவது:

“இருக்கின்ற இந்தப் புள்ளிவிவரங்களை ஆராய்ந்த பிறகு, ஒவ்வொரு மாகாணத்தினுடைய சூழ்நிலைமைகளை உன்னிப்பாக விசாரித்து அறிந்த பின்னர், பங்களிப்புகளுக்கு ஒரு நிலையான விகிதத்தை எங்களால் பரிந்துரைக்க முடிந்தது; எந்தப் பற்றாக்குறையின் சுமையையும் நிலையான நேர்மையான முறையில் பிரித்தளிப்பதை இந்தப் பரிந்துரை பிரதிபலிக்கிறது என்பது எங்கள் எண்ணம். இந்த விகிதத்தை எட்டுகின்ற முயற்சியில் இந்திய அரசின் நிதிக்கு மாகாணங்களின் மறைமுகப் பங்களிப்புகளை, குறிப்பாக

சுங்கத் தீர்வைகள், வருமானவரிகளின் நிகழ்வுகளை நாங்கள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொண்டோம். மாகாணங்களின் விவசாய, தொழில்வளம், மற்றும் குறிப்பாக பஞ்சம் தொடர்பாக அவற்றுக்குள்ள பொறுப்புகள் உள்ளிட்ட அவற்றின் பொருளாதார நிலைப் பாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து இதரநிகழ்வுகள் ஆகியவற்றின் வெளிச்சத்தில், மாகாணங்களின் வரிவிதிக்கத்தக்க ஆற்றல்களை ஒப்புநோக்கில் நாங்கள் ஆராய்ந்தோம். அவற்றின் வரிவிதிக்கத்தக்க ஆற்றல்கள் தற்போது எப்படி இருக்கிறது என்பதை மட்டுமன்றி, உடனடி வருங்காலத்தில் அவை எப்படியிருக்கும் என்பதையும் நாங்கள் பரிசீலித்தோம் என்பதைக் குறிப்பிடவேண்டும். மேலும், விவசாயரீதியிலும், தொழில்ரீதியிலும், அரைகுறையாக வளர்ச்சியடைந்த கனிம, வனவளங்கள் விசயத்திலும் விரிவாக்கத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் உள்ள ஆற்றல்கள் என்ற கோணத் திலும் நாங்கள் பரிசீலித்தோம். ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் உத்தர வாதம் செய்யப்படக்கூடிய, தற்போது இருக்கின்ற வரிவருவாய் இனங்களின் நெகிழ்திறம் குறித்தும், வரிவிதிப்புக்கு அதனிடம் உள்ள வளம் குறித்தும் கூட நாங்கள் பரிசீலித்தோம்."

இந்தச் சூழ்நிலைமைகள் ஒவ்வொன்றிலும் எதற்கு அழுத்தம் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை, அதனுடைய திறமையை சிறப்பாகப் பயன்படுத்தி மதிப்பிட்டதற்குப் பின்னர், இந்திய அரசின் பட்ஜெட் பற்றாக்குறையை ஈடுகட்டுவதற்காக மாகாணங்கள் ஒப்புநோக்கில் மேற்கொள்ளவேண்டிய பங்களிப்புகளுக்கான நேர்மையான அடிப்படை என்று பின்வரும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட விகிதத்தை குழு பரிந்துரை செய்தது:

நிலையான பங்களிப்புகள்

மாகாணம்	பற்றாக்குறைக்கு பங்களிப்பு சதவீதம்
சென்னை	17
பம்பாய்	13
வங்காளம்	19
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	18
பஞ்சாப்	9
பர்மா	6 1/2
பிகார், ஒரிசா	10
மத்திய மாகாணங்கள்	5
அசாம்	2 1/2
மொத்தம்	100

இந்த நிலையான விகிதத்தின்¹படி நேர்மையான முறையில் அவை பங்களிப்பு செலுத்தவேண்டும் என்று அழைக்கப்படுவதற்கு முன்பாக, புதிய நிலைமைகளுக்கு ஏற்றவாறு அவை தங்களின் பட்ஜெட்டுகளை தகவமைத்துக் கொள்வதற்கு உதவியாக மாகாணங்களுக்கு போதிய கால இடைவெளி இருக்கவேண்டும் என்பதை குழு ஏற்றுக்கொண்டது. ஆனால், தகவமைப்புக்காக அனுமதிக்கப்படும் கால இடைவெளி தேவையற்ற வகையில் நீடித்த ஒன்றாக இருக்கக்கூடாது என்று குழு கருதியது.

“நாங்கள் முன்மொழிந்த ஆரம்ப விகிதமானது ஒரு நடைமுறைத் தேவையாக இருந்தது” என்று குழு குறிப்பிட்டது. “நேர்மையான முறையில் அவை செலுத்தவேண்டி இருந்ததைவிடவும், இதன் கீழ் அதிகமாகச் செலுத்தவேண்டும் என்று அழைக்கப்பட்ட மாகாணங்கள் அந்தச் சமையை, நீண்ட காலத்துக்கு அல்லது மாகாண பட்ஜெட்கள் சீர்குலைவதைத் தடுப்பதற்கு தேவைப்படுவதை விடவும் அதிக காலத்துக்கு சுமக்க வேண்டும் என்று கோரக்கூடாது.”

எனவே குழுவானது, பின்வருமாறு முன்மொழிந்தது:

“ பங்களிப்பின் ஏழாம் ஆண்டில் ஏற்படக்கூடிய எந்தப் பற்றாக்குறைக்கும் நிலையான விகிதத்தின் மீது பங்களிப்புகள் செலுத்தப்படவேண்டும்; ஆரம்ப விகிதத்திலிருந்து நிலையான விகிதத்துக்கு மாறிச் செல்லும் நிகழ்வுப் போக்கானது பங்களிப்பின் இரண்டாம் ஆண்டிலிருந்து தொடங்கி ஆறு சமமான வருடாந்திர நடவடிக்கைகளாக முன்னேறும் தொடர்ச்சியான ஒன்றாக இருக்கவேண்டும்.”

குழுவின் பரிந்துரைக்கு இணங்க, ஏழு ஆண்டுகளுக்கான ஆரம்பநிலை, இடைப்பட்ட நிலை, இறுதிநிலை பங்களிப்புகள் விகிதத்தைப் பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகிறது:

1. நிலையான விகிதத்தை எட்டுவதில், நிதி உறவுகள் குழு பின்பற்றிய அடிப்படை சூ. சிறந்த விமர்சனத்துக்கு ராய் பகதூர் கே.வி.ரெட்டி சிம்லா சீர்திருத்தங்கள் ஆணையருக்கு எழுதிய வன்மம் மிகுந்த கடிதத்தின் 12-ம் பத்தியைப் பார்க்கவும். PP.Cmd. 974, 1920 பக்கம் 58.

**சதவீதம். பங்களிப்பின் முதல் ஆண்டிலிருந்து ஆரம்பித்து
தொடர்ந்து ஏழு ஆண்டுகளில் பற்றாக்குறைக்கு
செலுத்திய பங்களிப்புகள்,
(சரிபாதிக்களாக முழுமை செய்யப்பட்டது)**

மாகாணம்	1-ம் ஆண்டு	2-ம் ஆண்டு	3-ம் ஆண்டு	4-ம் ஆண்டு	5-ம் ஆண்டு	6-ம் ஆண்டு	7-ம் ஆண்டு
சென்னை	35 1/2	32 1/2	29 1/2	26 1/2	23	20	17
பம்பாய்	5 1/2	7	8	9 1/2	10 1/2	12	13
வங்காளம்	6 1/2	8 1/2	10 1/2	12 1/2	15	17	19
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	24 1/2	23 1/2	22 1/2	21	20	19	18
பஞ்சாப்	18	16 1/2	15	13 1/2	12	10 1/2	9
பர்மா	6 1/2	6 1/2	6 1/2	6 1/2	6 1/2	6 1/2	6 1/2
பீகார், ஒரிசா	இல்லை	1 1/2	3	5	7	8 1/2	10
மத்திய மாகாணங்கள்	2	2 1/2	3	3 1/2	4	4 1/2	5
அலாம்	1 1/2	1 1/2	2	2	2	2	2 1/2
மொத்தம்	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%

இந்தப் பரிந்துரைகள் இந்திய அரசாலும், அரசுச் செயலராலும், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், இந்திய அரசுச் சட்டத்தின் கீழ் வகுக்கப்பட்ட நகல் விதிகளைத் திருத்தி அமைப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட நாடாளுமன்றக் கூட்டுத் தேர்வுக் குழுவின் முன்பு இந்தப் பரிந்துரைகள் அடங்கியிருந்த விதிகள் பரிசீலனைக்காக வந்தபோது, மாகாணங்களில் இருந்து செய்யப்படும் பங்களிப்புகள், வரிவருவாய் ஒதுக்கீடுகள் ஆகியவற்றில் சில முக்கிய திருத்தங்களைக் குழு செய்தது. அதன் அறிக்கையில்¹ கூட்டுத் தேர்வுக்குழு,

“நிதி உறவுகள் குழு கையாளவேண்டி இருந்த பிரச்சினையின் கடுமையான சிக்கலை, எல்லா உள்ளாட்சி அரசுகளும் கடுமையான சிக்கலை, எல்லா உள்ளாட்சி அரசுகளும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு தீர்வை எட்டுவதில், அவ்வாறு எட்டுவது கிட்டத்தட்ட இயலாது என்பதால், இருந்த இடர்ப்பாட்டை” ஒப்புக்கொண்டது. “மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையில் ஆதாரங்களைப் பிரித்தளிப்பதில், பிரேரணைகளால் எழுந்த இதுபோன்ற அதிருப்தி தவிர்க்க முடியாதது என்று அவை கருதின; நீண்ட கால, வரலாற்றுக்

1. இந்திய அரசுச் சட்டத்தின் கீழ் வகுக்கப்பட்ட நகல் விதிகளைத் திருத்தியமைப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட கூட்டுக் குழுவின் இரண்டாவது அறிக்கை, PP.172, 1920 பக்கம் 2-3

காரணங்களின் விளைவான ஏற்றத் தாழ்வுகளை பேனாமுனை எழுதும் ஒரு வரியால் அகற்றுதல் இயலாது என்பதைக் காணத் தவறியதையும்” அது ஒப்புக் கொண்டது. “என்றபோதிலும், மாகாணங்கள் அவற்றின் வரிவருவாய்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு, பங்களிப்புகளின் அமைப்பு விதித்த கட்டுப்பாடு களால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை அகற்றுவதற்கு கொள்ளை அடிப் படையில்” குழு விரும்பியது. சமையைக் குறைப்பதற்கு, குழு பின்வருவனவற்றைப் பரிந்துரைத்தது.

“(1) வரிவருவாய் வளர்ச்சிக்கு மதிப்பிடப்பட்ட வருமானத் தொகையின் அதிகரிப்பு காரணமாக இருக்கும் வரையில் வருமானங்கள் மீதான வரிவிதிப்பிலிருந்து வரிவருவாய் வளர்ச்சியில் சிறிது பங்கினை அனைத்து மாகாணங்களுக்கும் வழங்க வேண்டும்.

“(2) எந்த மாகாணமும் செலுத்துகின்ற ஆரம்பப் பங்களிப்பை எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அதிகரிக்கக் கூடாது; ஆனால், நிதி உறவுகள் குழு பரிந்துரைத்த கொள்கைத் தரங்களை எட்டுவதற்கு, ஒட்டு மொத்தப் பங்களிப்பை படிப்படியாகக் குறைப்பதுதான் ஒரே வழியாக இருக்க வேண்டும்.”

இதற்கிணங்க அதிகாரப் பரவலாக்கல் விதிகளில் பின்வருமாறு வழிவகுக்கப்பட்டது:

(15) இந்திய வருமான வரிச்சட்டம், 1918-ன் கீழ், அதன் அதிகார எல்லைக்குள் வசூலிக்கப்பட்ட வருமான வரியில் ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி அரசுக்கும் பங்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் மதிப்பீட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட ஒவ்வொரு ரூபாய் மீதும் மூன்று பைசாக்கள் என்பது ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் பங்காக இருக்க வேண்டும்; இதை வைத்துத்தான் மதிப்பிடப்பட்ட வருமான வரி வசூலிக்கப்பட்டது: தொடக்கத்திலேயே, உள்ளாட்சி அரசுகளுக்கு கூட்டாக ஏறக்குறைய 400 லட்சம்¹ அளவுக்குத் தொகை கிடைக்கின்ற வகையில், நிர்ணயிக்கப்படும் பைசாக்களின் எண்ணிக்கை கணக்கிடப்பட வேண்டும்.

1. இந்த ஏற்பாடானது அதிகாரப் பரவலாக்கல் விதி 15-ல் சேர்க்கப்பட்டிருந்த பின்வரும் வழிவகைக்கு உள்பட்டதாக இருந்தது:

2. இந்த ஒதுக்கீட்டைக் கருத்தில் கொண்டு, ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி அரசும் கவுன்சில் கவர்னர் ஜெனரலால் தீர்மானிக்கப்படக் கூடிய ஒரு தொகையை நிலையான வருடாந்திர ஒதுக்கீடாக கவுன்சில் கவர்னர் - ஜெனரலிடம் தாக்கல் செய்ய வேண்டும், உப விதி (1)-ன் கீழ் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பைசா விகிதம் அந்த ஆண்டில் அமலாக்கப்பட்டிருக்குமானால், 1920-21-ம்

மேலும்

(17) 1921-22 நிதி ஆண்டில் கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மாகாணங்கள் பின்வரும் அளவுகளில் பங்களிப்புகளைச் செலுத்த வேண்டியிருந்தது:

மாகாணத்தின் பெயர்

பங்களிப்புகள்

(ரூபாய்கள் லட்சங்களில்)

சென்னை	...	3,48
பம்பாய்	...	56
வங்காளம்	...	63
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	...	2,40
பஞ்சாப்	...	1,75
பர்மா	...	64
மத்திய மாகாணங்கள், பெரார்	...	22
அசாம்	...	15

(18) 1922-23 நிதி ஆண்டிலிருந்து தொடங்கி, மொத்தம் 9,83 லட்சம் அல்லது கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலால் தீர்மானிக்கப்படக் கூடிய இதுபோன்ற சிறிய தொகை, முந்தைய விதியில் குறிப்பிடப்பட்ட உள்ளாட்சி அரசுகளால் கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு செலுத்த வேண்டியதாக இருந்தது. எந்த ஆண்டிலாவது முந்தைய ஆண்டில் செலுத்தியதை விடவும் சிறிய தொகை மொத்தப் பங்களிப்புத் தொகையாக கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலால் தீர்மானிக்கப்படுகிற போது, மொத்தப் பங்களிப்புத் தொகையாக கீழே குறிப்பிட்டுள்ள சிறிய தொகையின் விகிதத்தைக் காட்டிலும் முந்தைய ஆண்டு அதிகமாக பங்களிப்பு செலுத்திய உள்ளாட்சி அரசுகளுக்கு மட்டும் அவற்றின் பங்களிப்புகளைக் குறைத்து உதவ வேண்டும்:

(அடிக்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

ஆண்டில் சேர்ந்து திரண்ட (அந்த ஆண்டில் விசேஷ வருமான வரி நிறுவனச் செலவின் மாகாணப் பங்கைக் கழித்தபிறகு) தொகைக்கு நிகரான தொகையாக இது இருக்க வேண்டும்; வரி வசூலிப்பில் ஏற்பட்ட அசாதாரண தாமதத்துக்கு உரிய சலுகைப்படி வழங்க வேண்டும்.

3. ஒரு மாகாணத்துக்குள் பணியில் அமர்த்தப்பட்ட விசேஷ வருமான வரிப் பணியாளர் குழுமுக்கான செலவு, உள்ளாட்சி அரசாலும், கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலாலும் முறையே 25 சதவீதம், 75 சதவீதம் என்ற விகிதத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

4. எந்த ஒரு நிதி ஆண்டிலாவது, நிலையான ஒதுக்கீடு தொடர்பாக உபவிதிகள் (2), (3)-ன் கீழ் ஒரு மாகாண அரசு செலுத்தக்கூடிய மொத்தத் தொகையும், விசேஷ வருமான வரிப் பணியாளர் குழுவுக்கான செலவும், உப விதி (1)-ன் கீழ் அதற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள வருமான வரிப் பங்குத் தொகையை விட அதிகமாக இருக்குமானால், அந்த அதிகத் தொகையின் அளவுக்கு அந்த ஆண்டில் நிலையான ஒதுக்கீடு குறைக்கப்பட வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது.

சென்னை	...	17 / 90
பம்பாய்	...	13 / 90
வங்காளம்	...	19 / 90
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	...	18 / 90
பஞ்சாப்	...	9 / 90
பர்மா	...	6 1/2 / 90
மத்திய மாகாணங்கள், பெரார்	...	5 / 90
அசாம்	...	2 1/2 / 90

(19) அவசர நிலைக் காலங்களில், முந்தைய விதிகளால் எந்த ஒரு ஆண்டிலும் கோரப்படுகிற தொகையை விடவும் அந்த ஆண்டில் அதிகமாக கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு பங்களிப்புச் செலுத்த வேண்டும் என்று அரசுச் செயலரின் ஒப்புதலுடன் கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரல் எந்த மாகாணத்தையும் கோரலாம்.

மாகாண நிதியையும் மத்திய நிதியையும் இயன்ற அளவு முழுமையாகப் பிரிப்பதற்காக இன்னும் இரண்டு விஷயங்களுக்குத் தீர்வு காண வேண்டி இருந்தது. இரண்டுமே மூலதன நடவடிக்கைகளுடன் சம்பந்தப்பட்டவை. ஒன்று மாகாணக் கடன் கணக்கு பற்றிய விஷயமாகும். விவசாயத்துக்கான கடன்கள், கடன்பட்டுள்ள நில உடைமையாளர்களுக்கான கடன்கள், நகராட்சிகள் இதர உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான கடன்கள் முதலியவற்றை ஒரு மாகாண அரசு எந்த நிதியிலிருந்து வழங்குகிறதோ அதை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கணக்குதான் இது. தேவைப்பட்ட மூலதனத்தை இந்திய அரசு வழங்கியது. திருப்பிச் செலுத்தப்பட்டதால் அதனிடம் இது திரும்பி வந்தது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் பாக்கியிருந்த மூலதனத்துக்காக இந்திய அரசுக்கு மாகாணம் சராசரி வட்டி செலுத்தியது. அதிக வட்டி விகிதங்கள் மூலம் அது தனக்கு ஒரு தொகையை எடுத்துவைத்துக் கொண்டது; வராத கடன்களை ஈடுகட்டுவதற்கு இது உதவும் என்று கருதப்பட்டது. மாகாணங்கள் அவற்றின் சொந்த கடன் பரிவர்த்தனைகளுக்காக எதிர்காலத்தில் அவையே நிதி ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதும், அவற்றுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் இடையிலான இந்தத் தன்மை கொண்ட கூட்டுக் கணக்குகளை இயன்ற அளவு விரைவாக முடிக்க வேண்டும் என்பதும் சீர்திருத்தத் திட்டத்தின் இயல்பான பலன் என்பது பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். இந்த விஷயம் நிதி உறவுகள் குழுவின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இதற்கான அதனுடைய பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில், அதிகாரப் பரவலாக்கல் விதிகளின் 23-வது பிரிவில் பின்வருமாறு வழிவகை செய்யப்பட்டது:

“எந்த ஒரு மாகாணத்தின் மாகாணக் கடன் கணக்கிலிருந்தும் முன்பணமாகத் தந்ததற்காக 1921 ஏப்ரல் 1-ம் தேதி கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்குத் திருப்பித் தரவேண்டி இருந்த எந்தப் பாக்கிப் பணமும், இந்தியாவின் வரிவருவாய்களிலிருந்து உள்ளாட்சி அரசுகளுக்குத் தரப்பட்ட முன்பணமாகக் கருதப்பட வேண்டும்; 1921, மார்ச் 31-ம் தேதியில், இந்தக் கணக்கில் கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்குத் தரவேண்டியிருந்த மொத்தத் தொகையின் மீதான சராசரி வட்டி விகிதத்தின் அடிப்படையில் இதற்கான வட்டி விகிதம் இருக்கும். கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலால் நிர்ணயிக்கப்படுகிற தேதிகளில் வட்டி செலுத்தப்பட வேண்டும்; இத்துடன் முன்பண அசல் தொகையைத் திருப்பிச் செலுத்தும் வகையில் உள்ளாட்சி அரசு கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு தவணை செலுத்த வேண்டும்; விசேஷ காரணங்களுக்காக என்று கவர்னர்-ஜெனரல் உத்தரவிட்ட சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர மற்ற சந்தர்ப்பங்களில், மொத்த முன்பணத் தொகையையும் 12 ஆண்டுகளுக்குள் திருப்பிச் செலுத்தக் கூடிய வகையில் இந்தத் தவணை நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். எந்த ஒரு ஆண்டிலும் எந்த ஒரு உள்ளாட்சி அரசும் நிர்ணயித்த தவணையை விடவும் கூடுதலாக திருப்பிச் செலுத்துவதற்கு வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும்.”

பாசனப் பணிகளுக்கான மூலதனச் செலவுகளுக்காகப் பொறுப் பேற்றல் என்பது அடுத்த விஷயமாகும். பாசனப் பணிகள் மீதான கட்டுப்பாட்டை முந்தையதன் வசம் ஒப்படைத்தல், அதன்மீதான மூலதனப் பரிவர்த்தனைக்கான பொறுப்பை பிந்தையதன் வசம் விடுதல் என்ற மாகாண நிதியை முழுமையாக தனியாகப் பிரிக்கும் திட்டத்துடன் இது பொருந்தாது என்று மாகாணக் கடன் கணக்கு விஷயத்தைப் போலவே இதிலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. எனவே கழக்கண்ட விதி¹ வகுக்கப்பட்டது:

1) பல்வேறு மாகாணங்களில் உற்பத்திரீதியான, பாதுகாப்பு ரீதியான பாசனப் பணிகளின் நிர்மாணத்துக்காக கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரலால் செலவிடப்படும் மூலதனத் தொகையும், உள்ளாட்சி அரசுகளின் நிர்வாகத்தில் அவ்வப்போது ஒப்படைக்கப்படுகிற கடன் நிதிகளிலிருந்து நிதியுதவி செய்யப்பட்டு மேற்கொள்ளப்படுகிற இதுபோன்ற இதரப் பணிகளும், இந்திய அரசின் வரி வருவாய்களில் இருந்து உள்ளாட்சி அரசுகளுக்கு அளிக்கப்படுகிற முன்பணமாகக் கருதப்பட வேண்டும். இந்த முன்பணத்துக்கு பின்வரும் விகிதத்தில் வட்டி நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்:

அ) 1916-17 நிதியாண்டு இறுதிவரைக்குமான திட்ட முதலீட்டுக்கு, 3.3252 சதவீதம் என்ற விகிதத்தில் வட்டி நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்.

(ஆ) 1916-17 நிதியாண்டுக்குப் பிறகு செய்யப்பட்ட திட்ட முதலீட்டுக்கு, அந்த ஆண்டின் இறுதியிலிருந்து வெளிச்சந்தையில் எழுப்பப்படும் கடனுக்கு கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரல் செலுத்தும் சராசரி வட்டி விகித அடிப்படையில் வட்டி நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்.

(2) கவுன்சிலில் கவர்னர் ஜெனரலால் நிர்ணயிக்கப் படுகிற தேதிகளில் வட்டி செலுத்தப்பட வேண்டும்.

மத்திய அரசுடன் மாகாண அரசுகளைப் பிணைத்திருந்த பிணைப்பு இவ்வகையில் உடைக்கப்பட்டது; அவற்றுக்கு பொறுப்பு வாய்ந்த அரசாங்கத்தை அறிமுகப்படுத்துவது தடுக்கப்பட்டது. இதன் மூலம், அவற்றுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட சேவைகள், ஆதாரங்கள் மீது 'ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அவற்றின் சொந்த அதிகாரத்தை' மாகாணங்கள் பெற்றதால், அவை தங்களின் சொந்தப் பெயரில் கடன் வாங்குவதற்கு அவற்றுக்கு சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்பது இதைத் தொடர்ந்து எழுந்தது; அதுவரையிலும் இது அவற்றுக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்தது. இதன் பயனாக, சீர்திருத்தங்கள் சட்டத்தின் கீழ் வகுக்கப்பட்ட உள்ளாட்சி அரசு கடன் வாங்குவதற்கான விதிகளில்¹ சில நிபந்தனைகளுக்கு உள்பட்டு பின்வரும் வழிவகை செய்யப்பட்டிருந்தது.²

1. இந்திய அரசு சட்டம், 1919, பிரிவு 2(2)ன் கீழான விதிகள்

2. விதிகள் பின்வருமாறு கோரின:

(1) உள்ளாட்சி அரசு, கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரல் (இந்தியாவுக்குள் திரட்டப்படும் கடன் விஷயத்தில்) அனுமதியின்றி அல்லது கவுன்சிலில் அரசுச் செயலர் (இந்தியாவுக்கு வெளியே திரட்டப்படும் கடன் விஷயத்தில்) அனுமதியின்றி எந்தக் கடனையும் திரட்டலாகாது; கடன் திரட்டுவதற்கு அனுமதி அளிக்கையில், கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரல் அல்லது கவுன்சிலில் அரசுச் செயலர், இவர்களில் உரியவர் எவரோ அவர், தொகையையும், கடன் திரட்டப்படுவதற்கான ஏதேனும் அல்லது எல்லா நிபந்தனைகளையும் நிர்ணயிப்பார்.

(2) அரசுச் செயலருக்கான எல்லா விண்ணப்பங்களும்... கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரல் மூலமாகவே அனுப்பப்பட வேண்டும்.

“பின்வரும் காரணங்களுக்காக ஓர் உள்ளாட்சி அரசானது, அதற்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய்களை உத்தரவாதமாக வைத்து கடன்களைத் திரட்டலாம்:

(அ) நீடித்த பொதுப்பயன்பாடு கொண்ட ஒரு திட்டம் சம்பந்தமாக பொருளாயத் தன்மை உடைய நிரந்தர உடைமையை அல்லது ஏதேனும் பணியை நிர்மாணிப்பதற்கான அல்லது கையகப்படுத்துவதற்கான (நிலம் கையகப்படுத்துதல், கட்டுமானத்தின்போது பராமரிப்பு, சாதனங்கள் உள்பட) முதலீட்டுச் செலவை ஈடுகட்டுவதற்காக கடன் திரட்டலாம்; இதற்கு -

(i) நடப்பு வரிவருவாய்களைக் கொண்டு செய்ய முடியாத அளவுக்கு இந்த உத்தேசச் செலவு மிகப் பெரியதாக இருக்க வேண்டும்;

(ii) நிர்மாணத் திட்டமானது, அவ்வப்போது ஆணைமூலம் அவர் பரிந்துரைக்கிற சதவீத அளவுக்கு குறையாமல் பலன் தராதது என்று கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு தோன்றுமானால், கடன் தீர்க்கும் நிதியிலிருந்து கடனைத் தீர்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும்;

(ஆ) சட்டம் இயற்றப்படுவதற்கு முன்னர் நடைமுறையில் இருந்த விதிகளின் கீழ், கடன் நிதியிலிருந்து செய்யப்பட்டு வந்த பாசனத்துக்கான எந்தச் செலவு வகைகளையும் ஈடுகட்டுவதற்காக கடன் திரட்டலாம்;

(இ) பஞ்சம் அல்லது பற்றாக்குறைக் காலங்களில் நிவாரணம் அளிப்பதாகவும், நிவாரணப் பணிகளை அமைத்துப் பராமரிப்பதற்காகவும் கடன் திரட்டலாம்;

(ஈ) மாகாணக் கடன் கணக்குகளுக்கு நிதி உதவி செய்வதற்காக கடன் திரட்டலாம்;

(உ) இந்த விதிகளுக்கு இணங்கத் திரட்டப்பட்ட கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்காக அல்லது ஒன்றாக்குவதற்காக அல்லது கவுன்சிலில் கவர்னர் ஜெனரல் அளித்த முன்பணத்தை திருப்பிச் செலுத்துவதற்காக கடன் திரட்டலாம்”.

வேண்டும் என்பதை நாம் இங்கே குறிப்பிடவேண்டும்; ஆனால் ஆறு ஆண்டுக் காலத்துக்கு அவற்றை மாற்றத்துக்கு உட்படுத்தக் கூடாது; இடைப்பட்ட விவாதத்தைத் தவிர்ப்பதற்காக, இதனிடையே இந்தத் திட்டத்தை, மாகாண அரசுகளுடனான அரசமைப்புச்சட்ட ஒப்பந்தத்தில் ஒரு பகுதியாகக் கருதவேண்டும். இந்திய அரசுக்கு மாகாணங்களின் பங்களிப்பு என்ற விஷயத்தை மறு ஆய்வுசெய்தல் என்பது, அரசமைப்புச் சட்ட மாற்றங்களின் வளர்ச்சியை அதனுடைய பத்தாண்டுக்கால செயல்பாட்டு அனுபவத்துக்குப் பிறகு பரிசீலிப்பதற்காக நியமிக்கப்படவேண்டும் என்று நாம் பிரேரேபித்து வருகிற கமிஷன்கள் அல்லது அதைப்போன்ற அமைப்புகளின் கடமைகளில் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும்.”

இந்தப் பிரேரணைகள், மாகாண அரசுகளின் கருத்தை அறிவதற்காக அவற்றிடம் முன்வைக்கப்பட்டன. மத்திய அரசினுடைய செலவின் பெருஞ்சுமையை, இதர மாகாணங்களைக் காட்டிலும் சில மாகாணங்கள் மட்டுமே சுமக்குமாறு செய்யக்கூடிய இந்தத் திட்டத்துக்குத் தெரிவிக்கப்படும் ஆட்சேபனைகளுக்கான காரணத்தை அவற்றிலிருந்தே புரிந்துகொள்ளலாம். சென்னையும், ஐக்கிய மாகாணங்களும் அவற்றின் உபரியில் முறையே 47.4 சதவீதம், 41.1 சதவீதம் என இந்திய அரசுக்கு செலுத்த வேண்டி இருந்தது என்றும், அதேவேளையில், பம்பாயும், வங்காளமும் அவற்றின் உபரியில் முறையே 9.6 சதவீதம், 10.1 சதவீதத்துக்கும் மேற்படாமல் செலுத்தி விட்டு தப்பிக்கமுடிந்தது என்றும் தோன்றியது. பெருஞ்சுமை சுமத்தப்பட்ட மாகாணங்கள் உரத்து எதிர்ப்புக்குரல் எழுப்பியபோது, மாகாணங்கள் பாரபட்சமாக நடத்தப்படுவது மிகவும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. இந்த உரத்த குரலின் நியாயம் மனதில் மிகவும் ஆழப்பதிந்த நிலையில் இந்திய அரசானது அரசுச் செயலருக்கு எழுதிய கடிதத்தில்¹ பின்வருமாறு குறிப்பிட்டது:

“ஆரம்பப் பங்களிப்புகள் தாற்காலிகமானவையாக, அப்போதைக்கு உரியவையாகக் கருதப்படவேண்டும் என்றும், நிலையான, சமத்துவ அடிப்படையில் பங்களிப்புகளை நிர்ணயிப்பதற்கு இயன்ற அளவுக்கு விரைவாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்றும் நாங்கள் பரிந்துரை செய்திருந்தோம். பிரச்சினை முழுவதற்கும்... தனித்திறமை வாய்ந்த ஆய்வு தேவைப்படுகிறது; தனித் திறமை வாய்ந்த ஆய்வு தேவைப்படுகிறது; (முதல் சட்ட கமிஷனின் அறிக்கை மற்றும் ஆய்வினையே நிலைமையின் இடர்ப்பாடு முன்கூட்டியே கண்டுணரப்பட்டு வாக்குறுதி தரப்

பட்டிருந்தது. ஆனால்) புதிய அமைப்பு தொடங்குவதற்கு முன்னதாக, ஒவ்வொரு மாகாணமும் அது எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதை மிகச் சரியாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு உதவியாக, இந்த விஷயத்தில் முழுமையாக ஆலோசனை கூறுவதற்காக நிதிஉறவுகள் பற்றிய குழு ஒன்று நியமிக்கப்படவேண்டும் என்று நாங்கள் முன் மொழிகிறோம்.”

சீர்திருத்த சட்டமுன்வடிவு பற்றி விவாதிப்பதற்காகக் கூடிய நாடாளுமன்ற தேர்வுக்குழு இந்தப் பரிந்துரைக்கு ஒப்புதல்¹ அளித்தது. இதன்படி பின்வரும் விஷயங்கள் குறித்து ஆலோசனை கூற மெஸ்டன் பிரபு தலைமையில் ஒரு குழுவை அரசுச் செயலர் நியமித்தார்:

அ. 1921-22 நிதி ஆண்டுக்காக மத்திய அரசுக்கு பல்வேறு மாகாணங்கள் செலுத்திய பங்களிப்புகள்;

ஆ. அகில-இந்திய அளவிலான பற்றாக்குறை இல்லாமல் போகும் வரையில், சமத்துவ விநியோகத்தைக் கருத்தில் கொண்டு, மாகாணத்தின் பங்களிப்புகளில் அதன்பிறகு செய்யவேண்டிய மாறுதல்கள்;

இ. மாகாணத்தின் கடன் கணக்குகளுக்கு எதிர்காலத்தில் நிதியுதவி அளித்தல்;

ஈ. வருமான வரியிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய வரிவருவாயில் ஏதேனும் பங்குகளை பம்பாய் அரசு தக்கவைத்துக் கொள்ள வேண்டுமா என்பதை முடிவுசெய்தல்;

ஏழுவாரங்கள் ஆய்வுக்குப் பின்னர் அந்தக் குழு தனது அறிக்கையை வெளியிட்டது. இதன் ஆய்வுக்குரிய (அ) பிரிவில் உள்ள விஷயம் குறித்து ஆலோசனை கூறுகையில், மத்திய கருவூலத்துக்கு மாகாணங்களின் பங்களிப்பு என்றவகையில் அவற்றின் உபரிகளிலிருந்து நிலையான ஒரே சீரான அளவில் ஒரு பகுதியை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கூட்டறிக்கை முன்வைத்த திட்டம்

1. இந்திய அரசின் சட்டமுன்வடிவு பற்றி கூட்டுத் தேர்வுக்குழுவின் அறிக்கை (பகுதிV, விதி 41, பத்திர) - காமன்ஸ் அவையின் விவர அறிக்கை 203, 1919, பக்கம்-12.
2. இந்தியாவில் மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையிலான நிதி உறவுகள் பற்றிய பிரச்சினையில் ஆலோசனை கூறுவதற்காக இந்தியாவுக்கான அரசுச் செயலரால் நியமிக்கப்பட்ட குழுவின் அறிக்கை பக்கம் Cmd 724, 1919, அத்தியாயம் iii.

குறித்து அது அதிருப்தி தெரிவித்தது. சில மாகாணங்களில் உபரி என்பதே இருக்காது என்பதும், மற்றவற்றில் அவற்றின் பங்களிப்புக் குறியீடுகளை செலுத்திய பிறகு போதிய உபரி இருக்காது என்பதும் தான் இந்தத் திட்டத்தை எதிர்த்துத் தெரிவிக்கப்பட்ட முதன்மையான ஆட்சேபனையாகும். எனவே, இந்தக் குழுவானது, மிகச் சரியாகவே பின்வருமாறு குறிப்பிட்டது:

“இடைக்காலமாக ஒரு புதிய வரிவிதிப்பை மேற்கொள்வது மாகாணத்தை நிர்ப்பந்திக்கின்ற அளவுக்கு எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் ஒரு பங்களிப்பு இருக்கமுடியாது; அபரிமிதமான பொது ஆதாரங்களை முற்றிலும் நிர்வாக ரீதியில் மாற்றியமைப்பதால் ஏற்படக் கூடிய நினைத்துப்பார்க்க முடியாத ஒரு பின்விளைவாகவே இது இருக்கும் என்று எங்கள் மனதுக்குத் தோன்றுகிறது.”

பங்களிப்பு வழங்குவதில், வரம்புக்குள்பட்ட காரணத்தால்தான் பிணைக்கப்பட்டிருப்பதாக இந்தக் குழு கருதியது; இதன் பயனாக, “ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் நியாயமான அளவுக்கு நடைமுறை உபரியை விட்டுவைக்கவேண்டும்” என்ற கடமைப் பொறுப்பு தனக்கு ஏற்பட்டிருப்பதாக இந்தக் குழு கருதியது; இந்த உபரியை, “இயன்ற அளவுக்கு மாகாணத்தின் பொது நிதிநிலைமையுடனும், அதன் ஆதாரங்கள் மீதான மிக உடனடிக் கோரிக்கைளுடனும் சில வகையில் தொடர்புபடுத்திக் கணக்கிடவே” குழு விரும்பியது.

“ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் உபரியை விட்டுவைப்பதற்கும், புதிய வரிவிதிப்பை நாடவேண்டிய அவசியமில்லாமல் புதிய கவுன்சில்களை துவக்குவதற்குமான தேவைகளை நிறைவேற்று வதற்காக”

கூட்டுஅறிக்கை தெரிவித்த சமஅளவிலான பங்களிப்புகள் என்ற யோசனை¹ போலன்றி, மாகாணங்கள் அவற்றின் உபரிகளி லிருந்து ஏற்றத்தாழ்வான பங்களிப்புகளைச் செய்ய வேண்டும்

1. பங்களிப்புகளை விதிக்கும் தனது திட்டத்துக்கும், கூட்டறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்ட திட்டத்துக்கும் இடையிலான வித்தியாசம் என்பது பங்களிப்புகளின் அடிப்படையில் உள்ள வித்தியாசம்தான் என்று நிதிஉறவுகள் குழுவின் அறிக்கை வாதிடுவதாகத் தோன்றுகிறது; “அதிகரித்த செலவு ஆற்றல்” என்பது இதனுடைய அடிப்படையாகவும், “மொத்த மாகாண உபரி” என்பது கூட்டறிக்கையின் அடிப்படையாகவும் இருந்தது. “மொத்த மாகாண வரிவருவாய்க்கும் மொத்த மாகாண செலவுக்கும் இடையிலான சதவீத வித்தியாசமாக” ஒவ்வொரு மாகாணத்தின் பங்களிப்பையும் மதிப்பிட வேண்டும் என்று கூட்டறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்ட வழிமுறையை நிதிஉறவுகள் குழு குறிப்பாக விமர்சித்தது. மத்திய, மாகாண

என்பதே மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய மிகுந்த சமத்துவத்திட்டம் என்று குழு கருதியது.

தனது திட்டம் முழுமை பெறுவதற்கு, மாகாண உபரிகளைப் பெருக்க வேண்டியது ஓர் அத்தியாவசியமான நடவடிக்கை என்று குழு கருதியது. இது இல்லாவிடில், தனது குறிக்கோள் வீண் என்று கருதியது. ஏற்கனவே மாகாண மயப்படுத்தப்பட்டவையோடு, பேரரசு வரிவருவாயின் வேறு சில ஆதாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்வதே மாகாணத்தின் உபரியை அதிகப்படுத்துவதற்கான ஒரே வழியாகும். பம்பாயைப் பொருத்தவரையில், இதன் ஆய்வுக்குரிய (ஈ) பிரிவில் அடங்கிய விஷயமான வருமான வரியை மாகாணமயப்படுத்துதல் என்பது சம்பந்தமாக, கூட்டறிக்கையில் சொல்லப்பட்ட காரணங்களால் ஈர்க்கப்பட்ட குழுவானது, இதை எதிர்க்க வேண்டியது அவசியம் என்று கருதியது. மாகாணத்தின் உபரிகளை பெருக்குவதற்கான வழி என்ற வகையில் ஒரு மாற்று ஏற்பாடாக **நீதித்துறை ஸ்டாம்புகளுடன் பொது ஸ்டாம்புகளையும்** மாகாணமயமாக்க வேண்டும் என்று இது பரிந்துரைத்தது. மாகாணத்தின் ஆதாரங்களை அதிகரிக்கவேண்டும், மத்திய அரசின் ஆதாரங்களைக் குறைக்க வேண்டும் என்பதே, அசில இந்தியப்பட்டியலில் இருந்து **பொது ஸ்டாம்புகளை** மாகாணப் பட்டியலுக்கு மாற்றியதன் உள்கருத்தாக இருந்தது. 1921-2 -ல் பற்றாக்குறை என்று குழுவால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட தொகை பத்து கோடியாகும்; இதில் இந்திய அரசால்¹ முன்னதாக மதிப்பிடப்பட்ட ஆறுகோடியும், பொது ஸ்டாம்புகளால் ஏற்பட்ட இழப்புக்கான நான்கு கோடியும் அடங்கும்; இதிலிருந்து கிடைத்த வரிவருவாயைத்தான் குழு மாகாணங்களுக்கு அளித்தது.

(அடிக்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

அரசுகளுக்கு இடையிலான புதிய வரிவருவாய் வினியோகத்தின் கீழ் மாகாணங்களின் அதிகரித்த செலவு ஆற்றல் மீது சதவீத லெவி விதித்தல் என்பதைக் கொண்ட குழுவின் திட்டத்துக்கும், அந்தத் திட்டத்துக்கும் இடையில் அதிக வித்தியாசம் இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. இவை வெவ்வேறு மதிப்பீட்டு அடிப்படைகள் என்பதே பொதுவான அபிப்பிரயமாகத் தோன்றுகிறது. (Cf. தீர்மானத்தின் மீது மாண்புமிகு ராய்பகதூர் பக்ஷி சோஹன்லால் ஆற்றிய உரை, மத்திய கருவூலத்துக்கு மாகாணத்தின் பங்களிப்புகள் சட்டமன்ற விவாதங்கள், தொகுதி III, எண் 8 பக்கம் 508) உண்மையில், இது ஒரு பிழை; ஏனெனில், செலவு ஆற்றல் என்பது மொத்த உபரி என்பதற்கு இன்னொரு பெயர்தான். சமஅளவிலான பங்களிப்பு என்பதற்குப் பதிலாக ஏற்றத்தாழ்வான பங்களிப்பை முன் மொழிந்ததுதான் குழு செய்த மாற்றமாகும். இது மதிப்பீட்டின் அடிப்படையை மாற்றாமல் வைத்திருந்தது.

1. மத்திய மாகாண வரிவருவாய்களுக்கு இடையில் எல்லைக்கோடு வகுப்பது சம்பந்தமான இந்திய அரசின் பரிந்துரைகள் CMD. 334, 1919, அறிக்கை III

இந்தத் தொகை சில மாற்றங்களுக்கு¹ உள்பட்டதாக இருந்தது. இந்த மாற்றங்களின் விளைவாக நிகர பற்றாக்குறை 9,83.06 லட்சமாக இருந்தது என்பது தெளிவு. கட்டாயம் மதிக்கவேண்டும் என்று அது கருதுகிற வரம்புக்குள்பட்ட காரணங்களைக் கண்டிப்பாகப் பின்பற்றுகிற வகையில், 1921-2ம் ஆண்டில் இந்தத் தொகை 983 லட்சத்தை ஈடுகட்டுவதற்காக ஒன்பது மாகாணங்கள் ஒவ்வொன்றும் பங்களிப்பாக செலுத்தவேண்டிய விகிதங்களை குழுவானது பின்வருமாறு நிர்ணயித்தது:

ஆரம்ப பங்களிப்புகள் (ரூபாய்கள் லட்சங்களில்)

மாகணங்கள்	புதிய வரிவருவாய் வினியோகத்தின் கீழ் அதிகரிக்கப்பட்ட செலவு ஆற்றல்	குழுவினால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட பங்களிப்புகள்	பங்களிப்புகள் செலுத்தப்பட்ட பின்னர் உள்ள அதிகரிக்கப்பட்ட செலவு ஆற்றல்
சென்னை	5,76	3,48	2,28
பம்பாய்	93	56	37
வங்காளம்	1,04	63	41
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	3,97	2,40	1,57
பஞ்சாப்	2,89	1,75	114
பர்மா	2,46	64	1,82
பிகார், ஓரிசா	51	இல்லை	51
மத்திய மாகாணங்கள்	52	22	30
அசாம்	42	15	27
மொத்தம்	18,50	9,83	8,67

ஆரம்பப் பங்களிப்புகளின் இந்த விகிதமானது, “பங்களிப்புகளைச் செலுத்தவேண்டும் என்று நேர்மையான முறையில் மாகாணங்களை அழைப்பதற்கான லட்சிய அளவுகோலை” பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாக குழு எந்தவகையிலும் கருதவில்லை. உண்மையில், ஆரம்பப் பங்களிப்புகளுக்காக பரிந்துரைகளைச் செய்கையில், பங்களிப்புகளில் நேர்மை என்பது தொடர்பாக குழு குறைந்த அளவிலேயே கவனம் செலுத்தியது; மாறாக “வரிவிதிப்புகள்,

1. பர்மாவின் ராணுவ, போலீஸ் படை சம்பந்தமாக, இந்த மாற்றங்கள் ஒய்லுதியம், விடுப்புக் கால படிகள் வழங்குதல் தொடர்பானவையாக இருந்தன: Cf. நிதிஉறவுகள் குழுவின் அறிக்கை பக்கம்.10.

செலவுகளுக்கென ஏற்கனவே நிலைநாட்டப்பட்டத் திட்டங்கள், சட்டமன்றரீதியான, நிர்வாகரீதியான எதிர்ப்பார்ப்புகள், பழக்கங்கள்'' ஆகியவற்றின் மீதே அதிக கவனம் செலுத்தியது. ''கடுமையான கேடு எதுவும் விளைவிக்காமல், கடந்த காலத்திலிருந்து (நேர்மையான விகிதம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட வகையில்) பெரிதும் வேறுபட்ட, மிகவும் நேர்மையான பங்களிப்புகளின் விகிதத்துக்கு இதை திடீரென்று மாற்றியமைக்க இயலாது. இந்தக் கேட்டைத் தவிர்க்க வேண்டும் எனில், ஆரம்பப் பங்களிப்புகளின் விகிதத்துக்கு, லட்சியரீதியில் நேர்மையான பங்களிப்புடன் சிறிதும் சம்பந்தம் இருக்கக்கூடாது என்பது தவிர்க்கமுடியாத ஒன்றாகும்''. ஆனால், ''இந்தத் தன்மை கொண்ட ஆரம்ப விகிதத்தை மாறிச் சொல்வதற்கான நடவடிக்கை என்று மட்டுமே ஆதரிக்க முடிந்தது. புதிய விவகாரங்களுக்கு ஏற்ப அவற்றின் பட்ஜெட்களைத் தகவமைத்துக் கொள்வதற்கு மாகாணங்களுக்கு அவகாசம் அளிக்க வேண்டும் என்பதற்காக மட்டும் இது அவசியமாக இருந்தது; நியாயமான கால அவகாசத்துக்குள், பற்றாக்குறையின் சமையை மிகவும் நேர்மையான முறையில் பிரித்தளிப்பதற்கு வழிவகை செய்யாத பங்களிப்புத்திட்டம் எதுவும் நிறைவளிக்காது என்பது எங்களது தெளிவான எண்ணமாக இருந்தது.''

எனவே, மாறிச் செல்லும் இடைக்காலத்துக்கு உரியதாக மட்டும் இருந்த ஆரம்ப பங்களிப்புகளில் இருந்து வித்தியாசப்பட்ட, நிலையான பங்களிப்புகள் என்ற விஷயத்தை குழுவானது அடுத்துப் பரிசீலிக்கத் தொடங்கியது. சமையை நேர்மையான முறையில் பிரித்தளிப்பதற்கு ஏற்ற லட்சிய அடிப்படை எதுவாக இருக்க வேண்டும் என்பது குறித்து குழுவானது முற்றிலும் உறுதியாக ஒன்றைக் குறிப்பிட்டது; அது கூறியதாவது:

''மாகாணங்களுக்கு இடையில் நேர்மையை நிலைநாட்டுவதற்கு, இந்திய அரசின் நிதிக்கு ஒவ்வொன்றின் மொத்த பங்களிப்பானது அவற்றின் பங்களிப்பு ஆற்றலுக்கு ஏற்ற விகிதத்தில் இருக்க வேண்டியது அவசியம்.''

இந்தக் கோட்பாட்டை நடைமுறையாக மாற்றுவதில் இரண்டு விஷயங்கள் அடங்கியிருந்தன. இந்திய அரசின் நிதிக்கு ஒரு மாகாணத்தின் மொத்த பங்களிப்பு என்பது என்ன? ஒரு மாகாணத்தின் பங்களிப்பு ஆற்றலுக்கு அளவு என்ன? முதல் விஷயத்தை பொருத்தவரையில்,

''இந்திய அரசின் நிதிக்கு ஒரு மாகாணத்தின் மொத்த பங்களிப்பு என்பதில், (இப்போது இருப்பதைப் போன்ற) சுங்கத் தீர்வை,

வருமானவரி, உப்பு மீதான வரிகள் போன்ற மறைமுகப் பங்களிப்பு களுடன், எதிர்காலத்தில் பற்றாக்குறையை நோக்கிய நேரடிப் பங்களிப்புகளும் அடங்கும்'' என்று குழு குறிப்பிட்டது. வேறு வார்த்தைகளில் சொன்னால், மத்திய அரசின் நலனுக்காக, அதனுடைய அதிகார எல்லைக்குள் இருந்து வரிகளின் நிர்ப்பந்தம் என்பதாகும். இரண்டாவது விஷயம் சம்பந்தமாக குழு பின்வருமாறு கூறியது.

“ஒரு மாகாணத்தினுடைய பங்களிப்பு ஆற்றல் என்பது அதனுடைய வரிவிதிக்கத்தக்க ஆற்றல் ஆகும்; இது அதனுடைய வரி செலுத்துகின்றவர்களின் வருமானங்களினது கூட்டுத் தொகை அல்லது அதனுடைய வரிசெலுத்துவோரின் சராசரி வருமானத்தை அவர்களின் எண்ணிக்கையால் பெருக்கி வந்த தொகையாகும்.”

இந்திய அரசுக்கு ஒரு மாகாணம் செலுத்திய மொத்த நிகரப் பங்களிப்பை அல்லது பங்களிப்பு செய்வதற்கு அதற்குள்ள ஆற்றலை நேரடியாக அளவுரீதியில் மதிப்பிடுவதற்கு, இருக்கின்ற புள்ளி விவரங்கள் போதுமானதாக இல்லை என்ற விவரத்தை குழு வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொண்டது. மேலும்,

“பங்களிப்புகளின் நிலையான விகிதத்துக்கு ஓர் அடிப்படையாகச் செயலாற்றும் வகையில், உறுதிப்படுத்தப்பட்ட புள்ளி விவரங்களை நாடுவதன் மூலம் ஆண்டுக்கு ஆண்டு தானாகவே செயல்படும் ஆற்றல் கொண்ட சூத்திரம் எதையும் வகுக்க முயல்வது பயனற்றது” என்றும் குழு குறிப்பிட்டது.

எப்படியிருப்பினும், நிலையான பங்களிப்புகளை நிர்ணயிப்பதற்காக அது தேர்வுசெய்த லட்சிய அடிப்படையை குழு கைவிட்டு விடவில்லை; இதுபற்றி அது கூறியதாவது:

“இருக்கின்ற இந்தப் புள்ளி விவரங்களை ஆராய்ந்த பிறகு, ஒவ்வொரு மாகாணத்தினுடைய சூழ்நிலைமைகளை உன்னிப்பாக விசாரித்து அறிந்த பின்னர், பங்களிப்புகளுக்கு ஒரு நிலையான விகிதத்தை எங்களால் பரிந்துரைக்க முடிந்தது; எந்தப் பற்றாக்குறையின் சுமையையும் நிலையான நேர்மையான முறையில் பிரித்தளிப்பதை இந்தப் பரிந்துரை பிரதிபலிக்கிறது என்பது எங்கள் எண்ணம். இந்த விகிதத்தை எட்டுகின்ற முயற்சியில் இந்திய அரசின் நிதிக்கு மாகாணங்களின் மறைமுகப் பங்களிப்புகளை, குறிப்பாக

சுங்கத் தீர்வைகள், வருமானவரிகளின் நிகழ்வுகளை நாங்கள் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொண்டோம். மாகாணங்களின் விவசாய, தொழில்வளம், மற்றும் குறிப்பாக பஞ்சம் தொடர்பாக அவற்றுக்குள்ள பொறுப்புகள் உள்ளிட்ட அவற்றின் பொருளாதார நிலைப்பாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து இதரநிகழ்வுகள் ஆகியவற்றின் வெளிச்சத்தில், மாகாணங்களின் வரிவிதிக்கத்தக்க ஆற்றல்களை ஒப்புநோக்கில் நாங்கள் ஆராய்ந்தோம். அவற்றின் வரிவிதிக்கத்தக்க ஆற்றல்கள் தற்போது எப்படி இருக்கிறது என்பதை மட்டுமன்றி, உடனடி வருங்காலத்தில் அவை எப்படியிருக்கும் என்பதையும் நாங்கள் பரிசீலித்தோம் என்பதைக் குறிப்பிடவேண்டும். மேலும், விவசாயரீதியிலும், தொழிலரீதியிலும், அரைகுறையாக வளர்ச்சியடைந்த கனிம, வனவளங்கள் விசயத்திலும் விரிவாக்கத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் உள்ள ஆற்றல்கள் என்ற கோணத்திலும் நாங்கள் பரிசீலித்தோம். ஒவ்வொரு மாகாணத்துக்கும் உத்தர வாதம் செய்யப்படக்கூடிய, தற்போது இருக்கின்ற வரிவருவாய் இனங்களின் நெகிழ்திறம் குறித்தும், வரிவிதிப்புக்கு அதனிடம் உள்ள வளம் குறித்தும் கூட நாங்கள் பரிசீலித்தோம்.”

இந்தச் சூழ்நிலைமைகள் ஒவ்வொன்றிலும் எதற்கு அழுத்தம் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை, அதனுடைய திறமையை சிறப்பாகப் பயன்படுத்தி மதிப்பிட்டதற்குப் பின்னர், இந்திய அரசின் பட்ஜெட் பற்றாக்குறையை ஈடுகட்டுவதற்காக மாகாணங்கள் ஒப்புநோக்கில் மேற்கொள்ளவேண்டிய பங்களிப்புகளுக்கான நேர்மையான அடிப்படை என்று பின்வரும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட விகிதத்தை குழு பரிந்துரை செய்தது:

நிலையான பங்களிப்புகள்

மாகாணம்	பற்றாக்குறைக்கு பங்களிப்பு சதவீதம்
சென்னை	17
பம்பாய்	13
வங்காளம்	19
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	18
பஞ்சாப்	9
பர்மா	6 1/2
பிகார், ஒரிசா	10
மத்திய மாகாணங்கள்	5
அசாம்	2 1/2
மொத்தம்	100

இந்த நிலையான விகிதத்தின்¹படி நேர்மையான முறையில் அவை பங்களிப்பு செலுத்தவேண்டும் என்று அழைக்கப்படுவதற்கு முன்பாக, புதிய நிலைமைகளுக்கு ஏற்றவாறு அவை தங்களின் பட்ஜெட்டுகளை தகவமைத்துக் கொள்வதற்கு உதவியாக மாகாணங்களுக்கு போதிய கால இடைவெளி இருக்கவேண்டும் என்பதை குழு ஏற்றுக்கொண்டது. ஆனால், தகவமைப்புக்காக அனுமதிக்கப்படும் கால இடைவெளி தேவையற்ற வகையில் நீடித்த ஒன்றாக இருக்கக்கூடாது என்று குழு கருதியது.

“நாங்கள் முன்மொழிந்த ஆரம்ப விகிதமானது ஒரு நடைமுறைத் தேவையாக இருந்தது” என்று குழு குறிப்பிட்டது. “நேர்மையான முறையில் அவை செலுத்தவேண்டி இருந்ததைவிடவும், இதன் கீழ் அதிகமாகச் செலுத்தவேண்டும் என்று அழைக்கப்பட்ட மாகாணங்கள் அந்தச் சமையை, நீண்ட காலத்துக்கு அல்லது மாகாண பட்ஜெட்கள் சீர்குலைவதைத் தடுப்பதற்கு தேவைப்படுவதை விடவும் அதிக காலத்துக்கு சுமக்க வேண்டும் என்று கோரக்கூடாது.”

எனவே குழுவானது, பின்வருமாறு முன்மொழிந்தது:

“ பங்களிப்பின் ஏழாம் ஆண்டில் ஏற்படக்கூடிய எந்தப் பற்றாக்குறைக்கும் நிலையான விகிதத்தின் மீது பங்களிப்புகள் செலுத்தப்படவேண்டும்; ஆரம்ப விகிதத்திலிருந்து நிலையான விகிதத்துக்கு மாறிச் செல்லும் நிகழ்வுப் போக்கானது பங்களிப்பின் இரண்டாம் ஆண்டிலிருந்து தொடங்கி ஆறு சமமான வருடாந்திர நடவடிக்கைகளாக முன்னேறும் தொடர்ச்சியான ஒன்றாக இருக்கவேண்டும்.”

குழுவின் பரிந்துரைக்கு இணங்க, ஏழு ஆண்டுகளுக்கான ஆரம்பநிலை, இடைப்பட்ட நிலை, இறுதிநிலை பங்களிப்புகள் விகிதத்தைப் பின்வரும் அட்டவணை காட்டுகிறது:

1. நிலையான விகிதத்தை எட்டுவதில், நிதி உறவுகள் குழு பின்பற்றிய அடிப்படை குடிசிறந்த விமர்சனத்துக்கு ராய் பகதூர் கே.வி.ரெட்டி சிம்லா சீர்திருத்தங்கள் ஆணையருக்கு எழுதிய வன்மம் மிகுந்த கடிதத்தின் 12-ம் பத்தியைப் பார்க்கவும். PP.Cmd. 974, 1920 பக்கம் 58.

**சதவீதம். பங்களிப்பின் முதல் ஆண்டிலிருந்து ஆரம்பித்து
தொடர்ந்து ஏழு ஆண்டுகளில் பற்றாக்குறைக்கு
செலுத்திய பங்களிப்புகள்,
(சரிபாதிக்காக முழுமை செய்யப்பட்டது)**

மாகாணம்	1-ம் ஆண்டு	2-ம் ஆண்டு	3-ம் ஆண்டு	4-ம் ஆண்டு	5-ம் ஆண்டு	6-ம் ஆண்டு	7-ம் ஆண்டு
சென்னை	35 1/2	32 1/2	29 1/2	26 1/2	23	20	17
பம்பாய்	5 1/2	7	8	9 1/2	10 1/2	12	13
வங்காளம்	6 1/2	8 1/2	10 1/2	12 1/2	15	17	19
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	24 1/2	23 1/2	22 1/2	21	20	19	18
பஞ்சாப்	18	16 1/2	15	13 1/2	12	10 1/2	9
பர்மா	6 1/2	6 1/2	6 1/2	6 1/2	6 1/2	6 1/2	6 1/2
பீகார், ஒரிசா	இல்லை	1 1/2	3	5	7	8 1/2	10
மத்திய மாகாணங்கள்	2	2 1/2	3	3 1/2	4	4 1/2	5
அஸாம்	1 1/2	1 1/2	2	2	2	2	2 1/2
மொத்தம்	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%

இந்தப் பரிந்துரைகள் இந்திய அரசாலும், அரசுச் செயலராலும், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால், இந்திய அரசுச் சட்டத்தின் கீழ் வகுக்கப்பட்ட நகல் விதிகளைத் திருத்தி அமைப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட நாடாளுமன்றக் கூட்டுத் தேர்வுக் குழுவின் முன்பு இந்தப் பரிந்துரைகள் அடங்கியிருந்த விதிகள் பரிசீலனைக்காக வந்தபோது, மாகாணங்களில் இருந்து செய்யப்படும் பங்களிப்புகள், வரிவருவாய் ஒதுக்கீடுகள் ஆகியவற்றில் சில முக்கிய திருத்தங்களைக் குழு செய்தது. அதன் அறிக்கையில்¹ கூட்டுத் தேர்வுக்குழு,

“நிதி உறவுகள் குழு கையாளவேண்டி இருந்த பிரச்சினையின் கடுமையான சிக்கலை, எல்லா உள்ளாட்சி அரசுகளும் கடுமையான சிக்கலை, எல்லா உள்ளாட்சி அரசுகளும் ஏற்றுக்கொள்வாக் கூடிய ஒரு தீர்வை எட்டுவதில், அவ்வாறு எட்டுவது கிட்டத்தட்ட இயலாது என்பதால், இருந்த இடர்ப்பாட்டை” ஒப்புக்கொண்டது. “மத்திய, மாகாண அரசுகளுக்கு இடையில் ஆதாரங்களைப் பிரித்தளிப்பதில், பிரேரணைகளால் எழுந்த இதுபோன்ற அதிருப்தி தவிர்க்க முடியாதது என்று அவை கருதின; நீண்ட கால, வரலாற்றுக்

1. இந்திய அரசுச் சட்டத்தின் கீழ் வகுக்கப்பட்ட நகல் விதிகளைத் திருத்தியமைப்பதற்காக நியமிக்கப்பட்ட கூட்டுக் குழுவின் இரண்டாவது அறிக்கை, PP.172, 1920 பக்கம் 2-3

காரணங்களின் விளைவான ஏற்றத் தாழ்வுகளை பேனாமுனை எழுதும் ஒரு வரியால் அகற்றுதல் இயலாது என்பதைக் காணத் தவறியதையும்” அது ஒப்புக் கொண்டது. “என்றபோதிலும், மாகாணங்கள் அவற்றின் வரிவருவாய்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு, பங்களிப்புகளின் அமைப்பு விதித்த கட்டுப்பாடுகளால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை அகற்றுவதற்கு கொள்ளை அடிப் படையில்” குழு விரும்பியது. சமையைக் குறைப்பதற்கு, குழு பின்வருவனவற்றைப் பரிந்துரைத்தது.

“(1) வரிவருவாய் வளர்ச்சிக்கு மதிப்பிடப்பட்ட வருமானத் தொகையின் அதிகரிப்பு காரணமாக இருக்கும் வரையில் வருமானங்கள் மீதான வரிவிதிப்பிலிருந்து வரிவருவாய் வளர்ச்சியில் சிறிது பங்கினை அனைத்து மாகாணங்களுக்கும் வழங்க வேண்டும்.

“(2) எந்த மாகாணமும் செலுத்துகின்ற ஆரம்பப் பங்களிப்பை எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் அதிகரிக்கக் கூடாது; ஆனால், நிதி உறவுகள் குழு பரிந்துரைத்த கொள்கைத் தரங்களை எட்டுவதற்கு, ஒட்டு மொத்தப் பங்களிப்பை படிப்படியாகக் குறைப்பதுதான் ஒரே வழியாக இருக்க வேண்டும்.”

இதற்கிணங்க அதிகாரப் பரவலாக்கல் விதிகளில் பின்வருமாறு வழிவகுக்கப்பட்டது:

(15) இந்திய வருமான வரிச்சட்டம், 1918-ன் கீழ், அதன் அதிகார எல்லைக்குள் வசூலிக்கப்பட்ட வருமான வரியில் ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி அரசுக்கும் பங்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் மதிப்பீட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட ஒவ்வொரு ரூபாய் மீதும் மூன்று பைசாக்கள் என்பது ஒதுக்கீடு செய்யப்படும் பங்காக இருக்க வேண்டும்; இதை வைத்துத்தான் மதிப்பிடப்பட்ட வருமான வரி வசூலிக்கப்பட்டது: தொடக்கத்திலேயே, உள்ளாட்சி அரசுகளுக்கு கூட்டாக ஏறக்குறைய 400 லட்சம்¹ அளவுக்குத் தொகை கிடைக்கின்ற வகையில், நிர்ணயிக்கப்படும் பைசாக்களின் எண்ணிக்கை கணக்கிடப்பட வேண்டும்.

1. இந்த ஏற்பாடானது அதிகாரப் பரவலாக்கல் விதி 15-ல் சேர்க்கப்பட்டிருந்த பின்வரும் வழிவகைக்கு உள்பட்டதாக இருந்தது:

2. இந்த ஒதுக்கீட்டைக் கருத்தில் கொண்டு, ஒவ்வொரு உள்ளாட்சி அரசும் கவுன்சில் கவர்னர் ஜெனரலால் தீர்மானிக்கப்படக் கூடிய ஒரு தொகையை நிலையான வருடாந்திர ஒதுக்கீடாக கவுன்சில் கவர்னர் - ஜெனரலிடம் தாக்கல் செய்ய வேண்டும், உப விதி (1)-ன் கீழ் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பைசா விகிதம் அந்த ஆண்டில் அமலாக்கப்பட்டிருக்குமானால், 1920-21-ம்

மேலும்

(17) 1921-22 நிதி ஆண்டில் கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மாகாணங்கள் பின்வரும் அளவுகளில் பங்களிப்புகளைச் செலுத்த வேண்டியிருந்தது:

மாகாணத்தின் பெயர்	பங்களிப்புகள் (ரூபாய்கள் லட்சங்களில்)
சென்னை	3,48
பம்பாய்	56
வங்காளம்	63
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	2,40
பஞ்சாப்	1,75
பர்மா	64
மத்திய மாகாணங்கள், பெரார்	22
அசாம்	15

(18) 1922-23 நிதி ஆண்டிலிருந்து தொடங்கி, மொத்தம் 9,83 லட்சம் அல்லது கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலால் தீர்மானிக்கப்படக் கூடிய இதுபோன்ற சிறிய தொகை, முந்தைய விதியில் குறிப்பிடப்பட்ட உள்ளாட்சி அரசுகளால் கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு செலுத்த வேண்டியதாக இருந்தது. எந்த ஆண்டிலாவது முந்தைய ஆண்டில் செலுத்தியதை விடவும் சிறிய தொகை மொத்தப் பங்களிப்புத் தொகையாக கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலால் தீர்மானிக்கப்படுகிற போது, மொத்தப் பங்களிப்புத் தொகையாக கீழே குறிப்பிட்டுள்ள சிறிய தொகையின் விகிதத்தைக் காட்டிலும் முந்தைய ஆண்டு அதிகமாக பங்களிப்பு செலுத்திய உள்ளாட்சி அரசுகளுக்கு மட்டும் அவற்றின் பங்களிப்புகளைக் குறைத்து உதவ வேண்டும்:

(அடிக்குறிப்புத் தொடர்ச்சி)

ஆண்டில் சேர்ந்து நிரண்ட (அந்த ஆண்டில் விசேஷ வருமான வரி நிறுவனச் செலவின் மாகாணப் பங்கைக் கழித்தபிறகு) தொகைக்கு நிகரான தொகையாக இது இருக்க வேண்டும்; வரி வசூலிப்பில் ஏற்பட்ட அசாதாரண தாமதத்துக்கு உரிய சலுகைப்படி வழங்க வேண்டும்.

3. ஒரு மாகாணத்துக்குள் பணியில் அமர்த்தப்பட்ட விசேஷ வருமான வரிப் பணியாளர் குழாமுக்கான செலவு, உள்ளாட்சி அரசாலும், கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலாலும் முறையே 25 சதவீதம். 75 சதவீதம் என்ற விகிதத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

4. எந்த ஒரு நிதி ஆண்டிலாவது, நிலையான ஒதுக்கீடு தொடர்பாக உபவிதிகள் (2), (3)-ன் கீழ் ஒரு மாகாண அரசு செலுத்தக்கூடிய மொத்தத் தொகையும், விசேஷ வருமான வரிப் பணியாளர் குழுவுக்கான செலவும், உப விதி (1)-ன் கீழ் அதற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள வருமான வரிப் பங்குத் தொகையை விட அதிகமாக இருக்குமானால், அந்த அதிகத் தொகையின் அளவுக்கு அந்த ஆண்டில் நிலையான ஒதுக்கீடு குறைக்கப்பட வேண்டும் என்று கருதப்பட்டது.

சென்னை	...	17 / 90
பம்பாய்	...	13 / 90
வங்காளம்	...	19 / 90
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	...	18 / 90
பஞ்சாப்	...	9 / 90
பர்மா	...	6 1/2 / 90
மத்திய மாகாணங்கள், பெரார்	...	5 / 90
அசாம்	...	2 1/2 / 90

(19) அவசர நிலைக் காலங்களில், முந்தைய விதிகளால் எந்த ஒரு ஆண்டிலும் கோரப்படுகிற தொகையை விடவும் அந்த ஆண்டில் அதிகமாக கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு பங்களிப்புச் செலுத்த வேண்டும் என்று அரசுச் செயலரின் ஒப்புதலுடன் கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரல் எந்த மாகாணத்தையும் கோரலாம்.

மாகாண நிதியையும் மத்திய நிதியையும் இயன்ற அளவு முழுமையாகப் பிரிப்பதற்காக இன்னும் இரண்டு விஷயங்களுக்குத் தீர்வு காண வேண்டி இருந்தது. இரண்டுமே மூலதன நடவடிக்கைகளுடன் சம்பந்தப்பட்டவை. ஒன்று மாகாணக் கடன் கணக்கு பற்றிய விஷயமாகும். விவசாயத்துக்கான கடன்கள், கடன்பட்டுள்ள நில உடைமையாளர்களுக்கான கடன்கள், நகராட்சிகள் இதர உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கான கடன்கள் முதலியவற்றை ஒரு மாகாண அரசு எந்த நிதியிலிருந்து வழங்குகிறதோ அதை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கணக்குதான் இது. தேவைப்பட்ட மூலதனத்தை இந்திய அரசு வழங்கியது. திருப்பிச் செலுத்தப்பட்டதால் அதனிடம் இது திரும்பி வந்தது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் பாக்கியிருந்த மூலதனத்துக்காக இந்திய அரசுக்கு மாகாணம் சராசரி வட்டி செலுத்தியது. அதிக வட்டி விகிதங்கள் மூலம் அது தனக்கு ஒரு தொகையை எடுத்துவைத்துக் கொண்டது; வராத கடன்களை ஈடுகட்டுவதற்கு இது உதவும் என்று கருதப்பட்டது. மாகாணங்கள் அவற்றின் சொந்த கடன் பரிவர்த்தனைகளுக்காக எதிர்காலத்தில் அவையே நிதி ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதும், அவற்றுக்கும் இந்திய அரசுக்கும் இடையிலான இந்தத் தன்மை கொண்ட கூட்டுக் கணக்குகளை இயன்ற அளவு விரைவாக முடிக்க வேண்டும் என்பதும் சீர்திருத்தத் திட்டத்தின் இயல்பான பலன் என்பது பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். இந்த விஷயம் நிதி உறவுகள் குழுவின் பரிசீலனைக்கு அனுப்பப்பட்டது. இதற்கான அதனுடைய பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில், அதிகாரப் பரவலாக்கல் விதிகளின் 23-வது பிரிவில் பின்வருமாறு வழிவகை செய்யப்பட்டது:

“எந்த ஒரு மாகாணத்தின் மாகாணக் கடன் கணக்கிலிருந்தும் முன்பணமாகத் தந்ததற்காக 1921 ஏப்ரல் 1-ம் தேதி கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்குத் திருப்பித் தரவேண்டி இருந்த எந்தப் பாக்கிப் பணமும், இந்தியாவின் வரிவருவாய்களிலிருந்து உள்ளாட்சி அரசுகளுக்குத் தரப்பட்ட முன்பணமாகக் கருதப்பட வேண்டும்; 1921, மார்ச் 31-ம் தேதியில், இந்தக் கணக்கில் கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்குத் தரவேண்டியிருந்த மொத்தத் தொகையின் மீதான சராசரி வட்டி விகிதத்தின் அடிப்படையில் இதற்கான வட்டி விகிதம் இருக்கும். கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலால் நிர்ணயிக்கப்படுகிற தேதிகளில் வட்டி செலுத்தப்பட வேண்டும்; இத்துடன் முன்பண அசல் தொகையைத் திருப்பிச் செலுத்தும் வகையில் உள்ளாட்சி அரசு கவுன்சில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒரு தவணை செலுத்த வேண்டும்; விசேஷ காரணங்களுக்காக என்று கவர்னர்-ஜெனரல் உத்தரவிட்ட சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர மற்ற சந்தர்ப்பங்களில், மொத்த முன்பணத் தொகையையும் 12 ஆண்டுகளுக்குள் திருப்பிச் செலுத்தக் கூடிய வகையில் இந்தத் தவணை நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். எந்த ஒரு ஆண்டிலும் எந்த ஒரு உள்ளாட்சி அரசும் நிர்ணயித்த தவணையை விடவும் கூடுதலாக திருப்பிச் செலுத்துவதற்கு வாய்ப்பு இருக்க வேண்டும்.”

பாசனப் பணிகளுக்கான மூலதனச் செலவுகளுக்காகப் பொறுப் பேற்றல் என்பது அடுத்த விஷயமாகும். பாசனப் பணிகள் மீதான கட்டுப்பாட்டை முந்தையதன் வசம் ஒப்படைத்தல், அதன்மீதான மூலதனப் பரிவர்த்தனைக்கான பொறுப்பை பிந்தையதன் வசம் விடுதல் என்ற மாகாண நிதியை முழுமையாக தனியாகப் பிரிக்கும் திட்டத்துடன் இது பொருந்தாது என்று மாகாணக் கடன் கணக்கு விஷயத்தைப் போலவே இதிலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. எனவே கழக்கண்ட விதி¹ வகுக்கப்பட்டது:

1) பல்வேறு மாகாணங்களில் உற்பத்திரீதியான, பாதுகாப்பு ரீதியான பாசனப் பணிகளின் நிர்மாணத்துக்காக கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரலால் செலவிடப்படும் மூலதனத் தொகையும், உள்ளாட்சி அரசுகளின் நிர்வாகத்தில் அவ்வப்போது ஒப்படைக்கப்படுகிற கடன் நிதிகளிலிருந்து நிதியுதவி செய்யப்பட்டு மேற்கொள்ளப்படுகிற இதுபோன்ற இதரப் பணிகளும், இந்திய அரசின் வரி வருவாய்களில் இருந்து உள்ளாட்சி அரசுகளுக்கு அளிக்கப்படுகிற முன்பணமாகக் கருதப்பட வேண்டும். இந்த முன்பணத்துக்கு பின்வரும் விகிதத்தில் வட்டி நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்:

அ) 1916-17 நிதியாண்டு இறுதிவரைக்குமான திட்ட முதலீட்டுக்கு, 3.3252 சதவீதம் என்ற விகிதத்தில் வட்டி நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்.

(ஆ) 1916-17 நிதியாண்டுக்குப் பிறகு செய்யப்பட்ட திட்ட முதலீட்டுக்கு, அந்த ஆண்டின் இறுதியிலிருந்து வெளிச்சந்தையில் எழுப்பப்படும் கடனுக்கு கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரல் செலுத்தும் சராசரி வட்டி விகித அடிப்படையில் வட்டி நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும்.

(2) கவுன்சிலில் கவர்னர் ஜெனரலால் நிர்ணயிக்கப்படுகிற தேதிகளில் வட்டி செலுத்தப்பட வேண்டும்.

மத்திய அரசுடன் மாகாண அரசுகளைப் பிணைத்திருந்த பிணைப்பு இவ்வகையில் உடைக்கப்பட்டது; அவற்றுக்கு பொறுப்பு வாய்ந்த அரசாங்கத்தை அறிமுகப்படுத்துவது தடுக்கப்பட்டது. இதன் மூலம், அவற்றுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட சேவைகள், ஆதாரங்கள் மீது “ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அவற்றின் சொந்த அதிகாரத்தை” மாகாணங்கள் பெற்றதால், அவை தங்களின் சொந்தப் பெயரில் கடன் வாங்குவதற்கு அவற்றுக்கு சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும் என்பது இதைத் தொடர்ந்து எழுந்தது; அதுவரையிலும் இது அவற்றுக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்தது. இதன் பயனாக, சீர்திருத்தங்கள் சட்டத்தின் கீழ் வகுக்கப்பட்ட உள்ளாட்சி அரசு கடன் வாங்குவதற்கான விதிகளில்¹ சில நிபந்தனைகளுக்கு உள்பட்டு பின்வரும் வழிவகை செய்யப்பட்டிருந்தது.²

1. இந்திய அரசுச் சட்டம், 1919, பிரிவு 2(2)ன் கீழான விதிகள்

2. விதிகள் பின்வருமாறு கோரின:

(1) உள்ளாட்சி அரசு, கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரல் (இந்தியாவுக்குள் திரட்டப்படும் கடன் விஷயத்தில்) அனுமதியின்றி அல்லது கவுன்சிலில் அரசுச் செயலர் (இந்தியாவுக்கு வெளியே திரட்டப்படும் கடன் விஷயத்தில்) அனுமதியின்றி எந்தக் கடனையும் திரட்டலாகாது; கடன் திரட்டுவதற்கு அனுமதி அளிக்கையில், கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரல் அல்லது கவுன்சிலில் அரசுச் செயலர், இவர்களில் உரியவர் எவரோ அவர், தொகையையும், கடன் திரட்டப்படுவதற்கான ஏதேனும் அல்லது எல்லா நிபந்தனைகளையும் நிர்ணயிப்பார்.

(2) அரசுச் செயலருக்கான எல்லா விண்ணப்பங்களும்... கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரல் மூலமாகவே அனுப்பப்பட வேண்டும்.

“பின்வரும் காரணங்களுக்காக ஓர் உள்ளாட்சி அரசானது, அதற்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட வரிவருவாய்களை உத்தரவாதமாக வைத்து கடன்களைத் திரட்டலாம்:

(அ) நீடித்த பொதுப்பயன்பாடு கொண்ட ஒரு திட்டம் சம்பந்தமாக பொருளாயத் தன்மை உடைய நிரந்தர உடைமையை அல்லது ஏதேனும் பணியை நிர்மாணிப்பதற்கான அல்லது கையகப்படுத்துவதற்கான (நிலம் கையகப்படுத்துதல், கட்டுமானத்தின்போது பராமரிப்பு, சாதனங்கள் உள்பட) முதலீட்டுச் செலவை ஈடுகட்டுவதற்காக கடன் திரட்டலாம்; இதற்கு -

(i) நடப்பு வரிவருவாய்களைக் கொண்டு செய்ய முடியாத அளவுக்கு இந்த உத்தேசச் செலவு மிகப் பெரியதாக இருக்க வேண்டும்;

(ii) நிர்மாணத் திட்டமானது, அவ்வப்போது ஆணை மூலம் அவர் பரிந்துரைக்கிற சதவீத அளவுக்கு குறையாமல் பலன் தராது என்று கவுன்சிலில் கவர்னர்-ஜெனரலுக்கு தோன்றுமானால், கடன் தீர்க்கும் நிதியிலிருந்து கடனைத் தீர்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும்;

(ஆ) சட்டம் இயற்றப்படுவதற்கு முன்னர் நடைமுறையில் இருந்த விதிகளின் கீழ், கடன் நிதியிலிருந்து செய்யப்பட்டு வந்த பாசனத்துக்கான எந்தச் செலவு வகைகளையும் ஈடுகட்டுவதற்காக கடன் திரட்டலாம்;

(இ) பஞ்சம் அல்லது பற்றாக்குறைக் காலங்களில் நிவாரணம் அளிப்பதாகவும், நிவாரணப் பணிகளை அமைத்துப் பராமரிப்பதற்காகவும் கடன் திரட்டலாம்;

(ஈ) மாகாணக் கடன் கணக்குகளுக்கு நிதி உதவி செய்வதற்காக கடன் திரட்டலாம்;

(உ) இந்த விதிகளுக்கு இணங்கத் திரட்டப்பட்ட கடன்களைத் திருப்பிச் செலுத்துவதற்காக அல்லது ஒன்றாக்குவதற்காக அல்லது கவுன்சிலில் கவர்னர் ஜெனரல் அளித்த முன்பணத்தை திருப்பிச் செலுத்துவதற்காக கடன் திரட்டலாம்”.

தவறுதான்; நிதி நோக்கங்களுக்காக, தேசத்தின் ஆதாரங்களை ஒன்று திரட்டி, ஒழுங்காக முறைப்படுத்தி வைக்கத் தவறியது அதுதான் என்று சொல்லவேண்டும். இது ஓரளவுக்கு இந்திய அரசைப் பொருத்தவரையிலும் கூட உண்மைதான்.

நாட்டின் தேசிய ஆதாரங்களை ஆய்வு செய்கையில், அரசாங்கத்தால் முறையாக ஒழுங்குமுறைப்படுத்த முடியாத இரண்டு ஆதாரங்கள் இருந்தன என்பது தெளிவாகியது. ஒன்று நிலவரி வருவாய். நிலவரிவருவாய் இந்திய அரசுக்கு மிகப் பெரிய ஆதாரமாக இருந்து வருகிறது என்பதுதான் வசைக்குரியதாகும். நிலவரி வருவாய் வசூலிப்பதில், ஒவ்வொரு நில உடைமையாளரும் பங்களிப்பின் கீழ் வைக்கப்பட்டனர்; ஆனால், அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் மதிப்பீட்டு விகிதமானது, குறிப்பிட்ட கால இடைவெளிக்கு ஒரு முறை உயர்த்தப்படவில்லை. மறுபுறத்தில், வங்காளத்திலும், இந்தியாவின் இதர பகுதிகளிலும் மதிப்பீட்டு விகிதமானது நிரந்தரமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. இதன் விளைவாக, நிலையான அரசாங்கத்தின் நீண்ட காலகட்டத்தையும், இதன் விளைவாக வந்த மூலதனத்தையும் அனுபவித்து வந்த இந்தியப் பகுதிகள் இவற்றின் காரணமாக மற்றவற்றை விடவும் பெரிய அளவுக்கு வளவாழ்வில் முன்னேற்றத்தை எட்டின; நில வரிவருவாய் நடைமுறையில் எந்த அதிகரிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை; அரசின் நிதிச் சூழலில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பை ஈடுகட்டுவதற்கு, ஏராளமாக அதிகரித்த வருமானங்களைக் கொண்டிருந்தபோதிலும், நிலஉடைமையாளர்கள் பங்களிப்பு எதுவும் செய்யவில்லை. மக்களின் நிதி நிலைமையை மேம்படுத்துவதற்கான மாமருந்தாக, கேனிங் பிரபு காலத்திலிருந்தே நிரந்தர ஒப்பந்தம் பரிந்துரைக்கப்பட்டு வருகிறது. 1860-ல் ஏற்பட்ட கடும் பஞ்சத்துக்குப் பிறகு, அப்போது இந்தியாவின் வைஸ்ராய் ஆகவும், சுவர்னர் ஜெனரல் ஆகவும் இருந்த கேனிங் பிரபு, நிரந்தர ஒப்பந்தம் இந்தியாவின் அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும் என்று பரிந்துரைத்தார். சர் ஜான் லாரன்ஸ் (பின்னர் பிரபு) இந்தப் பரிந்துரையை ஆதரித்தார்; இந்தியாவுக்கான அரசுச் செயலர்களான சர் சார்லஸ் உட், சர் ஸ்டாபோர்டு நார்த்கோட்டே ஆகிய இருவரும் இந்தப் பிரேரணையை அங்கீகரித்தனர். ஆனால் நாட்டின் நல்வாய்ப்பாக, நிரந்தர ஒப்பந்தத்தை அனைவர்க்குமானதாக ஆக்கும் பிரேரணை இறுதியாக 1883-ல் நிராகரிக்கப்பட்டது. இது துரதிருஷ்டவசமான முடிவு என்று சிலர் கருதினர் என்பதில் சந்தேகமில்லை; இதற்குப் பிறகும் நீண்ட காலத்துக்கு அவர்கள் நிரந்தர ஒப்பந்தத்துக்கு ஆதரவாக தொடர்ந்து கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு

வந்தனர். ஆனால், இந்தக் கிளர்ச்சியில், உண்மையான சக்தி என்று ஏதேனும் இருக்கும் எனில், அது, அன்னியமான, பொறுப்பற்ற அதிகார வர்க்கத்தினுடைய நிதி ஆதாரங்களுக்கு ஒரு வரம்பு கட்ட வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலிருந்தே பெறப்பட்டது. ஏதேனும் ஒருநாள் இந்தப் பொறுப்பற்ற அதிகார வர்க்கம், மக்களின் பொறுப்பு வாய்ந்த அரசாங்கத்துக்கு வழிவிட்டு விலகும் என்பதை நிரந்தர ஒப்பந்தத்துக்கு ஆதரவாக அப்போது கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டு வந்த வர்கள் உணரவில்லை; அதிகார வர்க்கத்தின் தனி உரிமை இல்லாத லைசென்ஸ் மீது ஒரு தடையாக நிறுவப்பட வேண்டும் என்று விரும்பப்பட்ட நிரந்தர ஒப்பந்தமானது, ஒழுங்கான முன்னேற்றப் பாதையில் செல்ல மக்கள் அரசாங்கத்துக்கு உள்ள சுதந்திரத்துக்கு தளையிடும் என்பதையும் அவர்கள் உணரவில்லை. ஒரு மோசமான அரசாங்கம் என்பது அதனுடைய நிதி அதிகாரங்களைத் தவறாகப் பயன்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கலாம்; ஆனால் அதனுடைய நிதி அதிகாரங்கள் மீது கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் இருக்குமானால் ஒரு அரசாங்கத்தை சிறந்த அரசாங்கம் என்று சொல்லமுடியாது. எனவே, நிரந்தர ஒப்பந்தம் என்ற இந்தத் தீமை இந்தியா முழுவதற்கும் பரவ அனுமதிக்கப்படாது நல்ல விஷயமாகும். நிலவரி வருவாயின் நிரந்த ஒப்பந்த அமைப்புக்குப் பதிலாக, குறிப்பிட்ட காலக்கெடு கொண்ட ஒப்பந்த அமைப்பை புதிய நிதி ஏற்பாடுகள் முனைந்து செயல்படுத்துமானால் அது சிறந்ததாக இருக்கக்கூடும். நாட்டின் பொது ஆதாரங்களை அதிகப்படுத்துவதற்கும், இதன்மூலம் சம்பந்தப்பட்ட அனைத்து அரசுகளுக்கும் தகுதியுடைமையை அளிப்பதற்கும் இது ஒரு முக்கியமான வழியாக இருந்தது. இதற்குப் பதிலாக,

“நிரந்தர ஒப்பந்தத்தை மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டாயத்துக்கு நடைமுறையில் அவற்றைத் தள்ளுகின்ற விளைவை ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடிய நிதி நிர்ப்பந்தத்துக்கு நிரந்தர ஒப்பந்தத்தின் கீழான மாகாணங்களை உள்படுத்தக்”¹ கூடாது என்ற வகையில் நிதி ஏற்பாடுகள் கருத்துருவாக்கம் செய்யப்பட்டன. இவ்வாறு செய்யப்பட்டிருக்குமானால், இது எல்லோருக்கும் நன்மை அளிக்கும் வகையில் பொது ஆதாரங்களை அதிகப்படுத்தி இருக்கக் கூடும். இவ்விதம் இருக்கையில், நிரந்தர

ஒப்பந்தத்தை தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு ஆதரவாக வழிவகை செய்யப்பட்டது; இது மட்டுமின்றி, பெரும் எண்ணிக்கையில் நிரந்தர ஒப்பந்த நில உடைமையாளர்களைக் கொண்டிருந்த வங்காள அரசாங்கத்துக்கு பின்னாளில், இந்திய அரசுக்கு செலுத்த வேண்டிய பங்களிப்பிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டது; இதனால் இந்திய அரசு அதனுடைய பற்றாக்குறையை வேறு வழிகளில் ஈடுகட்ட வேண்டிய கட்டாயத்துக்கு உள்ளானது.

எனவே, நில வரிவருவாய் என்பது, புதிய நிதி ஏற்பாடுகளுக்கு¹ தகுதியுடையதைத் தரும் 'நோக்கில்' ஒழுங்குமுறை செய்திருக்கக்கூடிய ஓர் ஆதாரமாக இருந்தது. அரசாங்கம் பயன்படுத்த மறுக்கிற இன்னொரு ஆதாரம் சுங்க வரிவருவாய் ஆகும். கலகத்துக்கு முந்தைய நாட்களில் பின்பற்றப்பட்ட நிதிக் கொள்கையின் வகையானது, தனக்குத் தானே அழிவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. கலகத்துக்குப் பிந்தைய நிதிக் கொள்கைக்கும் இது பொருந்தும் என்பது உண்மை. கலக நாட்களிலிருந்து தற்போதைய காலம் வரை, அரசின் அவசரச் செலவுகளை ஈடுகட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தக் கூடிய ஓர் ஆதாரம் என்று சுங்க வரி வருவாயை இந்திய அரசு ஒருபோதும் கருதியதில்லை; இதைப் பயன்படுத்தியபோதும் கூட மிகவும் தயக்கத்துடன்தான் பயன்படுத்தப்பட்டது; இது ஒருபோதும் முழு அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டதில்லை. கருவூலத்துக்கு¹ மிக அவசரத் தேவைகள் இருந்தபோதிலும் கூட, இந்த ஆதாரத்திலிருந்து வரும் அதன் வரிவருவாயை அது குறைத்துக் கொண்ட சூழ்நிலைமைகளைப் பற்றி சொல்லவே வேண்டாம். சுங்க வரிவருவாய் என்பது கோட்பாட்டளவில் தவறானதாக இருக்கிறது என்பதே இந்த நிதிக் கொள்கைக்கு ஆதரவாக உண்மையை மறைக்கும் வகையில் தெரிவிக்கப்பட்ட காரணமாக இருந்தது: ஆனால், சுங்க வரிவருவாயின் கீழ் இங்கிலாந்து தொழிற்சாலைகளுக்கு எதிராக இந்தியத் தொழிற்சாலைகள் பாதுகாக்கப்படும் என்று அஞ்சியதன் காரணமாகவே இந்தியாவில் சுங்க வரிவருவாய் திரட்டப்படவில்லை என்பது எல்லோரும் அறிந்த ஒன்று. இந்தியாவுக்கான கொள்கை மொத்தமும் இங்கிலாந்து தொழில் உற்பத்தியாளர்களின் நலன்களை அடிப்படையாக வைத்தே தீர்மானிக்கப்படுகிறது என்பது சந்தேகத்துக்கு அப்பாற்பட்டது; இதற்குக் காரணத்தை எங்கோ போய் தேட வேண்டியதில்லை. இங்கிலாந்து வாக்காளர்களுக்கு நேரடியாகக் கட்டுப்பட்டவரும், இந்தியாவுக்கான

உச்ச நிர்வாகியாகவும் இருந்த இந்தியாவுக்கான அரசுச் செயலரின் பிரதான அக்கறை என்பது, அவர்களின் சந்தைகள் அவர்களுக்கு எதிராக மூடப்படாமல் இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்வதாகவே இருந்தது. இதுபோன்ற தற்காப்புக் கொள்கை நல்லதா, கெட்டதா என்பது வேறுவிஷயம். இந்திய அரசு அதனுடைய நிதி அதிகாரங்கள் மீதான தீங்கு பயக்கக் கூடிய கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்பட்டிருந்தது என்பதே இப்போதைக்கு குறிப்பிடுவதற்குப் போதுமானதாகும்; மிகவும் நெளிவுசுழிவான ஏராளமான நிதி ஆதாரங்கள் என்று எல்லா இடங்களிலும் நிரூபிக்கப்பட்ட ஒரு ஆதாரத்தைப் பயன்படுத்துவதை இது தடுத்துவந்தது. இந்தக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமல் இருந்திருக்குமானால், தற்போதைய நிதி போதாமை எந்த வகையிலும் ஏற்பட்டிருக்காது; மேலும் வகைப்படுத்தப்பட்ட இனங்களின் அமைப்பை பின்பற்ற வேண்டிய அல்லது பங்களிப்புகளை விதிக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்திருக்காது. இந்த நிலையில், நாட்டின் வரி விதிக்கத்தக்க ஆதாரங்கள் மீதான இந்தக் கட்டுப்பாடுகளின் காரணமாக, மத்திய அரசின் பட்ஜெட்டில் பற்றாக்குறை என்பது தவிர்க்க முடியாததாக இருந்தது. இந்த விவரத்தின் அடிப்படையில், இந்தப் பற்றாக்குறையை ஈடுகட்டுவதற்கு ஏதேனும் வழிமுறையைப் பின்பற்ற வேண்டியது அவசியமாக இருந்தது; அகற்றப்பட்ட அமைப்புக்குப் பதிலாக ஏற்கப்பட்ட அமைப்பானது சிறந்ததாக இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. மத்திய அரசினுடைய தற்போதைய நிதிச் சூழ்நிலைமைகளில், பங்களிப்புகளை தீர்வு காணப்பட்ட பிரச்சினையாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பங்களிப்புகளை ஒழிப்பது மாகாண நிதிக்கு ஸ்திரத் தன்மையை மீட்டுத்தரும் என்றும் சொல்ல முடியாது. மாகாண அரசுகள், அதிகாரிகள் அல்லாத அரசியல்வாதிகள் மத்தியில் நிலவி வருகின்ற கருத்து இதுதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இந்தியாவின் சட்டமன்றப் பேரவையில் 1922, செப்டம்பர், 14ம் தேதி தாக்கல் செய்யப்பட்ட தீர்மானம், இதே கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்திய அரசு பங்களிப்புகளை விட்டொழிக்க வேண்டுமானால், உடனடியாக மாகாணங்களின் நிதி நிலையில் மீண்டும் சமநிலையை அது ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டது. 1922-23 நிதி ஆண்டில் அனைத்து மாகாணங்களின் அறிவிக்கப்பட்ட மதிப்பிடப்பட்ட ஒட்டுமொத்தப் பற்றாக்குறை 352 லட்சம் ரூபாயாக இருக்கும் என்ற யூகம். இந்த நம்பிக்கைக்கு வலுவூட்டியது; பேரரசின் அரசாங்கத்துக்கு மாகாணங்களின் மொத்தப் பங்களிப்புகள் எல்லாம் சேர்ந்த தொகை 983 லட்சமாக இருந்ததால், இதில் ஒரு பகுதியைக் குறைப்பது மாகாணங்களின் பட்ஜெட்டில் உள்ள பற்றாக்குறையைத் துடைத்

தெறிவதற்கு போதுமானதாகும்; எனினும், இந்த 352 லட்சம் ரூபாய் பற்றாக்குறை என்பது, சட்டத்தால் வகுக்கப்பட்ட நிதி ஏற்பாடுகளினால் மாகாணங்களில் ஏற்பட்ட உண்மையான நிலைமையை வெளிப்படுத்துவதாக இல்லை. புதிய ஏற்பாட்டினால் மாகாணங்களில் ஏற்பட்டுள்ள உண்மை நிலையை நாம் உய்த்துணர வேண்டுமானால், விதிக்கப்பட்ட புதிய வரிகளையும், பேரரசின் கருவூலத்துக்கு பங்களிப்பைக் குறைத்ததன் மூலம் வங்காளத்துக்கு கிடைத்த ஆதாயத்தையும் நாம் கருத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதை சரிசெய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்கையில், பங்களிப்புகள் இல்லாமல் மாகாணங்களின் நிலைமை எப்படி இருக்கக்கூடும் என்பதை பின்வரும் அட்டவணை மூலம் அறியலாம்.

1922-23ல் மாகாணங்களின் நிதிநிலைமை

(ரூபாய் ஆயிரங்களில்)

மாகாணங்கள்	வரிவருவாய்	செலவு	உபரி அல்லது பற்றாக்குறை
	ரூ.	ரூ.	ரூ.
சென்னை	15,99,00	17,18,55	-1,19,55
பம்பாய்	14,32,06	15,42,17	-1,10,11
வங்காளம்	9,15,86	10,99,90	-1,84,04
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	13,58,67	13,85,65	-26,98
பஞ்சாப்	11,38,26	12,68,44	-1,30,18
பர்மா	10,00,57	11,90,70	-1,90,13
பீகார், ஒரிசா	4,62,65	5,13,80	-51,15
மத்திய மாகாணங்கள்	5,35,23	5,72,17	-36,94
அஸாம்	2,05,06	2,22,58	-17,52
மொத்த பற்றாக்குறை	-	-	-8,66,60

இந்தக் கணக்கீட்டின்படி, மாகாணங்களின் பற்றாக்குறை ஒட்டுமொத்தமாக சுமார் 867 லட்சமாக இருந்தது. ஆனால், இந்தக் கணக்கில் நாம் மேலும் சில சீரமைப்புகளைச் செய்ய வேண்டும். மத்திய மாகாணங்களின் வரிவருவாயில் இருந்து, மாகாணங்களில் கலால் தீர்வையை உயர்த்தியதால் கிடைத்த தொகையைக் கழிப்பது என்பது இயலாத ஒன்றாக இருந்தது. இரண்டாவதாக, 1922-23-ம் ஆண்டுக் கான மத்திய மாகாணங்களின் வரிவருவாய்களில், முந்தைய ஆண்டுகளின் ஒத்தி வைக்கப்பட்ட வரிவருவாய் வசூல்கள் அடங்கியிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு சரி செய்யப்படுமானால், மாகாணங்களின் ஒட்டுமொத்தப் பற்றாக்குறையானது, பங்களிப்புகளைக் குறைப்பதன் மூலம் வெளிப்படையாக ஈடுகட்டக்கூடிய தொகையாக இருக்கும். எனவே, மாகாணங்களின் நிதி நெருக்கடியை அகற்றுவதற்கு, பங்களிப்புகளைக் குறைத்தல் என்பது, மத்திய அரசின் பட்ஜெட்டில் இந்தக் குறைப்பினால் ஏற்படக்கூடிய கூடுதல் பற்றாக்குறையை சமாளிக்க நிதியுதவி செய்யும் பிரச்சினையைப் புறக்கணித்து விட்டாலும் கூட, மிகவும் போதாத ஒரு நடவடிக்கையாகவே இருக்கக்கூடும் என்று நாம் முடிவுக்கு வரலாம்.

ஆனால், மாகாண நிதி சம்பந்தமாக எழக்கூடிய சிக்கலான நிலவரத்தை, பங்களிப்புகளைக் குறைப்பதால் மேம்படுத்த முடியாது என்றால், நாம் விஷயத்தின் அடியாழத்துக்குச் சென்று, இந்த நிலவரத்தை உருவாக்கிய காரணங்கள் என்ன என்பதை நாம் விசாரித்து அறிய வேண்டும். மாகாணங்களின் இயல்பான செலவுகளைக் குறைத்து மதிப்பிட்டது இதற்குக் காரணமா? அல்லது மாகாணங்களின் இயல்பான வரிவருவாய்களை அளவுக்கு மீறி மதிப்பிட்டது இதற்குக் காரணமா? இந்த நோக்கத்துக்காக, முதலில் நாம், மாகாணங்களுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட ஆதாரங்கள் உண்மையிலேயே அவற்றின் இயல்பான தேவைகளுக்குப் போதாதா என்பதைக் கண்டறிந்து உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். பின்வரும் அட்டவணை, நிலையான வரவுகளையும், செலவுகளையும் ஒப்பிடுவதோடு, செலவில் ஏற்படக்கூடிய உயர்வை ஈடு செய்வதற்காக இவற்றுக்கிடையில் விடப்பட்ட மிகைத் தொகையையும் காட்டுகிறது.

நிலையான வரிவருவாய், நிலையான செலவு

மாகாணங்கள்	நிலையான வரிவருவாய்	நிலையான செலவு	நிலையான செலவுக்கும் மேலாக நிலையான வரி வருவாய் அதிகம் அல்லது குறைவு
	ரூ.	ரூ.	ரூ.
சென்னை	14,98,02	14,07,20	90,82
பம்பாய்	12,09,70	11,55,03	54,67
வங்காளம்	8,55,28	8,61,13	-5,85
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	12,29,88	11,06,56	1,23,32
பஞ்சாப்	9,73,51	9,10,69	62,82
பர்மா	8,24,28	7,84,78	39,50
பீகார், ஒரிசா	4,30,39	4,20,70	9,69
மத்திய மாகாணங்கள்	4,35,37	4,38,80	-3, 43
அலாம்	1,81,46	1,78,25	3, 21

இதிலிருந்து, இரண்டு மாகாணங்களைத் தவிர மற்றவற்றில், நிலையான வரிவருவாய் ஆனது நிலையான செலவுக்கும் மேலாக போதிய அளவுக்கு மிகைத் தொகையை விட்டு வைத்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. நிலையான வரிவருவாயை விடவும் நிலையான செலவு சிறிது அதிகமாக இருக்கிறது என்ற காரணத்தால் வங்காளம், மத்திய மாகாணங்கள் ஆகியவற்றில் மட்டும் விட்டு வைக்கப்படும் மிகைத் தொகை எதுவும் இல்லை. ஆனால், வங்காளத்தைப் பொருத்தவரையில் மத்திய அரசுக்கு அதன் பங்களிப்புகளைக் குறைப்பதன் மூலமும், மத்திய மாகாணங்களைப் பொருத்தவரையில் நிலையான வரிவருவாயை விடவும் அதிகமாக உள்ள நிலையான செலவு என்பது உண்மையில் மிகவும் சிறியதாக இருந்தாலும் இந்தக் குறைபாடு நிவர்த்தி செய்யப்பட்டது. இதைத் தவிர மற்ற மாகாணங்களில் விட்டுவைக்கப்பட்ட மிகைத் தொகை கணிசமாக இருந்தது. இனி நாம் உண்மையான புள்ளிவிவரங்களை நிலையான புள்ளிவிவரங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போம். முதலாவதாக, மாகாண பட்ஜெட்டுகளின் வரிவருவாய் தரப்பை நாம் எடுத்துக் கொள்வோம். கைவரப்பெற்ற வரி வருவாய் நிலையான வரி வருவாயை விடவும் குறைந்திருக்கிறதா? பின்வரும் அட்டவணை, மாகாணங்களின் கைவரப்பெற்ற வரிவருவாய்களை, புதிய சட்டத்தின் கீழான நிதி ஒதுக்கீட்டில் இயல்பானது என்று உத்தேசிக்கப்பட்ட நிலையான வரிவருவாய்களுடன் ஒப்பிடுகிறது:

மாகாண வரிவருவாய்கள்¹

மாகாணங்கள்	நிலையான வரிவருவாய்	நிலையானதுக்கு மேலாக அதிகரிப்பு + நிலையானதிலிருந்து குறைவு -	
		1921-22-ம் ஆண்டுக்கு	1922-23ம் ஆண்டுக்கு
	ரூ.	ரூ.	ரூ.
சென்னை	14,98,02	60,57	40,41
பம்பாய்	12,09,70	1,57,47	2,22,36
வங்காளம்	8,55,28	31,25	60,58
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	12,29,88	1,04,43	1,28,79
பஞ்சாப்	9,73,51	1,00,15	1,64,75
பர்மா	8,24,28	1,75,05	1,76,29
பீகார், ஒரிசா	4,30,39	15,76	32,20
மத்திய மாகாணங்கள்	4,35,37	79,43	99,86
அலாம்	1,81,46	22,60	23,60

கைவரப்பெற்ற வரிவருவாய் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும், நிலையான வரிவருவாயை விடவும் குறையவில்லை என்ற விவரத்தை, உடனடியாக ஒப்புக்கொள்ளப்படா விட்டாலும் கூட, மேற்கொண்ட அட்டவணை மிகத் தெளிவாக காட்டுகிறது. என்றபோதிலும், மாகாணங்களின் நிலையான வரிவருவாய்க்கும், நிலையான செலவுக்கும் இடையிலான ஒதுக்கீட்டின் கீழ் அனுமதிக்கப்பட்ட விட்டு வைக்கப்படும் மிகைத் தொகைக்கு, கைவரப்பெற்ற வரிவருவாயின் அதிகரிப்பு நிகரானதாக இருக்குமா? என்று கேட்கப்படலாம். இந்தக் கேள்விக்கு விளக்கம் தருவதாக இருப்பதால் பின்வரும் அட்டவணை ஆர்வத்துக்கு உரியதாகும்:

1. புதிய வரிவிதிப்பு நீங்கலாக.

மாகாண வரிவருவாய்களின் விரிவாக்கம்

மாகாணங்கள்	நிலையான மிகைத்தொகை	நிலையான மிகைத்தொகைக்கு மேலாக கைவரப்பெற்ற மிகைத்தொகை அதிகரிப்பு அல்லது குறைவு	
		1921-22	1922-23
சென்னை	90,82	-30,25	-50,41
பம்பாய்	54,67	1,02,80	1,68,19
வங்காளம்	-5,85	25,40	54,73
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	1,23,32	-18,89	5,47
பஞ்சாப்	62,82	37,33	1,01,93
பர்மா	39,50	1,35,55	1,36,79
பீகார், ஒரிசா	9,69	6,07	22,57
மத்திய மாகாணங்கள்	3,43	76,00	96,43
அசாம்	3,21	19,39	20,39

இந்த விவரங்களில் இருந்து, சென்னையைத் தவிர வேறு எதிலும், கைவரப்பெற்ற மிகைத்தொகை நிலையான மிகைத்தொகையை விடவும் குறையவில்லை என்பது தெளிவு. நிலையான மிகைத்தொகையை விடவும் கைவரப் பெற்ற மிகைத்தொகையின் அதிகம் ஏராளமானதாக இருந்தது. எனவே, மாகாண வரிவருவாய் உத்தேசிக்கப்பட்ட இயல்பான அளவை எட்டத் தவறியதுதான், மாகாணங்களில் நிதிப் பற்றாக்குறைக்குக் காரணம் என்று சொல்ல முடியாது. மாறாக, மாகாணங்களில் இயல்பான செலவை சமாளிப்பதற்குத் தேவையானதை விடவும் வரிவருவாய் அதிகமாக இருந்தது. மாகாணங்களின் செலவில் ஏற்பட்ட அசாதாரணமான அதிகரிப்பே¹ மாகாணப் பற்றாக்குறைக்கு காரணம் என்பதே இந்த விவரங்களில் இருந்து நாம் நியாயமாகப் பெறக்கூடிய ஒரே முடிவாக இருக்க முடியும். பின்வரும் புள்ளிவிவரங்கள் இந்தக் கருத்தை ஆதரிப்பதற்குப் போதிய சான்றாதாரமாக உள்ளன.

1. இந்த விவரம் குறித்த சுருக்கமான மதிப்புரைக்கு இந்திய அரசின் கடிதத்தில் உள்ள தொகுப்புரையைப் பார்க்கவும்: op. cit.

மாகாணங்கள்	நிலையான செலவு	+ நிலையானதுக்கு மேல் அதிகம் - நிலையானதை விடவும் குறைவு	
		1921-22	1922-23
சென்னை	14,07,20	3,08,73	3,11,35
பம்பாய்	11,55,03	2,97,77	3,87,14
வங்காளம்	8,61,13	2,49,47	1,75,77
ஐக்கிய மாகாணங்கள்	11,06,56	3,43,31	2,79,09
பஞ்சாப்	9,10,69	3,12,55	3,57,75
பர்மா	7,81,78	2,42,73	4,05,92
பீகார், ஒரிசா	4,20,70	65,27	93,10
மத்திய மாகாணங்கள்	4,38,80	1,02,96	1,23,37
அசாம்	1,78,25	41,20	44,33

எனவே, மாகாண நிதியை ஒரு வலுவான தளத்தில் வைப்பதற்கு ஒரே வழி, செலவைக் குறைப்பதும் வரிவிதிப்பை அதிகரிப்பதும் தான் என்ற அரசுச் செயலரின் கருத்துக்கு நாமும் இட்டுச் செல்லப்படுகிறோம்.

தங்களது பாதுகாப்புக்கு மிகவும் அவசியம் என்ற முறையில், செலவுக் குறைப்பையும், வரிவிதிப்பு அதிகரிப்பையும் மாகாணங்கள் மேற்கொள்வதற்கு என்ன வாய்ப்புகள் உள்ளன? இது தொடர்பாக, பெரும் நிதிவிவகார வல்லுநர் ஜேம்ஸ் வில்லன் முன்பு ஒருமுறை வெளியிட்ட கருத்தை இங்கே நினைவுகூர்வது சிறப்பானது:

“நிதி என்பது வெறும் எண் கணக்கு அல்ல; நிதி என்பது ஒரு பெரும் கொள்கை ஆகும். வலுவான நிதி இல்லாமல் வலுவான அரசு இருக்க முடியாது; வலுவான அரசு இல்லாமல் வலுவான நிதி இருக்க முடியாது.”

இதில் ஏதேனும் உண்மை இருக்குமானால், மாகாண அரசுகள் சிக்கனத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுமா அல்லது வரிவிதிப்பு அதிகரிப்பை எதிர்கொள்ள வேண்டுமா என்பது, சீர்திருத்தங்கள் சட்டத்தின் மூலம் மாகாணங்களில் நிறுவப்பட்ட அரசு அமைப்பானது வலுவான அமைப்பா இல்லையா என்பதையே சார்ந்திருக்கிறது. இனி,

சீர்திருத்தங்களின் சட்டத்தின்கீழ் மாகாணங்களில் அமைக்கப் பட்ட அரசின் இயல்பு என்ன? என்று பார்ப்போம். பொதுவான மொழியில், இந்த அமைப்பு இரட்டை ஆட்சிமுறை என்று கூறப் பட்டது. முன்பு கவுன்சிலில் கவர்னர் என்று இருந்ததைப் போலன்றி அதற்குப் பதிலாக இதில், அரசு நிர்வாக இயந்திரமானது கவுன்சிலில் கவர்னர், அமைச்சரவையில் கவர்னர் என்று வகைபடுத்தப் பட்டிருந்தது. மத்தியிலிருந்து மாகாணத்துக்கு உரியவை என்று குறிக்கப்பட்டிருந்த விஷயங்கள் இதன்கீழ், “ஒதுக்கீடு செய்யப் பட்ட”, “மாற்றப்பட்ட” விஷயங்கள் ஒன்று மேலும் வகைப் படுத்தப்பட்டன. முந்தையது கவுன்சிலில் கவர்னரின் பொறுப்பிலும், பிந்தையது அமைச்சரவையில் கவர்னரின் பொறுப்பிலும் இருந்தன. மாகாண அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தின் இந்த உறுப்புகளில், “ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட” விஷயங்களுக்குப் பொறுப்பான கவுன்சில், முன்பு போலவே இன்னமும் மாகாண சட்டமன்றத்துக்கு பொறுப்பற்றதாகவும், அதால் நீக்கப்பட முடியாததாகவும், இந்த அர்த்தத்தில் நாடாளுமன்றத்துக்கு அப்பாற்பட்ட அரசு நிர்வாக இயந்திரமாகவும் இருந்தது. மாகாண அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தின் இன்னொரு உறுப்பான, “மாற்றப்பட்ட” விஷயங்களுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சரவையானது மாகாண சட்டமன்றத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் மத்தியிலிருந்து அமைக்கப்பட்டது; மக்களின் வாக்குரிமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட மாகாண சட்டமன்றத்துக்கு இது பொறுப்பானதாகவும், அதால் நீக்கப்படக் கூடியதாகவும், இந்த அர்த்தத்தில் நாடாளுமன்ற அரசு நிர்வாக இயந்திரமாகவும் இருந்தது.

மாகாண அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தின் இரண்டு உறுப்புகளையும் பொருத்தவரையில் மாகாண சட்டமன்றமானது மேலாண்மைபடைத்ததாக இருந்தது. சட்டமியற்றலுக்கான முழு அதிகாரங்கள் மட்டுமின்றி, நடைமுறை நிகழ்ச்சிகளை இடைமறித்து அமைச்சர்களை விளக்கம் கேட்பதற்கு தடையற்ற முழு அதிகாரங்களையும் இது கொண்டிருந்தது. மாகாண பட்ஜெட்டை வாக்கெடுப்புக்கு விட்டு நிறைவேற்றுவதற்கும், அங்கீகரிப்பதற்குமான இதன் அதிகாரங்கள் முழுமையானவையாக இருந்தன; சீர்திருத்தங்கள் சட்டத்தில்,¹

“(பணம் வழங்குவதற்கான) எந்த ஒரு கோரிக்கை தொடர்பாகவும், இதற்கான ஒப்புதலை நிறுத்துதல் அல்லது தொகையைக்

1. இந்திய அரசுச் சட்டம், 1919, பிரிவு II (2), (அ).

குறைத்தல் குறித்து (மாகாண சட்டமன்றத்தின்) ஆய்வுக்கு முன் வைக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், இந்தக் கோரிக்கையானது ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விஷயம் (கவுன்சிலில் கவர்னரின் பொறுப்புக்குரியதாக ஒப்படைக்கப்பட்ட விஷயம்) சம்பந்தமானதாக இருந்து, இந்தக் கோரிக்கைக்காக செய்யப்படுகிற செலவானது அந்த விஷயத்தில் தனது பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்கு அவசியமானது என்று கவர்னர் சான்றளித்திருப்பார் என்றால், இந்தக் கோரிக்கைக்கு இசைவு தெரிவிக்கப்பட்டிருக்குமானால் எப்படி இருந்திருக்குமோ அப்படிச் செயல்பட உள்ளாட்சி அரசுக்கு அதிகாரம் உண்டு'' என்று வழிவகை செய்யப்பட்டிருந்த போதிலும் இவ்விதமாக இருந்தது.

இதுபோன்ற ஓர் அரசாங்கம், வலுவான நிதி சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளைக் கையாள முடியுமா? இந்த இரட்டை ஆட்சி அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தின் இரண்டு உறுப்புகளில் ஒன்று - அதாவது கவுன்சிலில் கவர்னர், - செலவைக் குறைப்பதற்கு அல்லது வரி விதிப்பை அதிகரிப்பதற்கு மிகக் குறைந்த அக்கறையே கொண்டிருந்தது என்பது தெளிவு. இது தனக்குரிய ஆணையை நாடாளுமன்றத்திடம் இருந்து பெற்றது; இந்த வகையில், வரி செலுத்துபவரின் சிறந்த நலன்களைப் பற்றி கவலைப்படாமல், கவர்னரின் சான்றளிப்பு அதிகாரத்தை பின்பலமாகக் கொண்டு, எந்தக் கொள்கையையும் பின்பற்றுவதற்கு அதற்கு சுதந்திரம் இருந்தது. சட்டமன்றத்தின் விருப்பங்களை ஒதுக்கித் தள்ளக்கூடிய இந்தச் சான்றளிப்பு அதிகாரமானது, கவுன்சிலில் கவர்னர் பொறுப்பற்ற முறையில் வரம்பு மீறி செலவு செய்வதற்கு வழிவகுக்கக் கூடும் என்று கூட்டறிக்கையின் ஆசிரியர்கள் கண்டனர்; இதைத் தடுக்கும் வகையில் இதை சம வலுவுடன் எதிர்த்து செயல்படுவதற்கான ஓர் அதிகாரத்தை அமைச்சரவையில் கவர்னருக்கு உரித்தாக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் யோசனை தெரிவித்தனர். அமைச்சரவையின் ஒப்புதல் இல்லாமல், எந்த மாகாணமும், "ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட" விஷயத்தின் நலனுக்காகக் கூட எந்த வரியையும் விதிக்கக் கூடாது என்று வலியுறுத்தும் காப்பு வாசகத்தில் இதற்கான அதிகாரம் அடங்கியுள்ளது. அமைச்சர்களை பலிகடாக்கள் ஆக்கும் நோக்கிலும், மக்கள் மத்தியில் அவர்களுக்கு அவமதிப்பை ஏற்படுத்தும் நோக்கிலும் அமைந்ததே இந்தக் காப்பு வாசகம் என்று தீவிரவாதிகள் - குறைபாடு கொண்டவை என்று சீர்திருத்தங்களை சிறுமைப்படுத்த முயலும் இந்திய அரசியல்வாதிகளில் ஒரு பிரிவினர் - அதை வெறுத்தனர்.

ஆனால் இவர்களின் எதிரிகளான, "மிதவாதிகள்", இப்போது தங்களை "லிபரல்கள்" என்று அழைத்துக் கொள்கின்றவர்கள் இது ஏன் என்பது தெரியவில்லை - இந்தக் காப்பு வாசகத்தின் பொருள் என்ன என்பதைத் தெளிவாகக் காண்கின்றனர். இது நிறைவேற்றப் படும் எனில், ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அல்லது நிராகரிக்கப்படக் கூடிய ஆலோசனைகளை கவுன்சிலுக்கு வழங்குகின்ற வெளி அமைப்பாக அமைச்சரவை இருக்காது என்பதிலும், பட்ஜெட் நிறைவேற்றத்தில் அது சக்தி வாய்ந்த குரலைப் பெற்றிருக்கும் என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விஷயங்கள் சம்பந்தமானவை உள்பட, பட்ஜெட் பிரேரணைகளை நியாயப்படுத்துகிற நிலையில் இல்லாத வரையில், எந்த அமைச்சரும், புதிய வரி விதிப்புக்கான பிரேரணையை ஏற்குமாறு சட்டமன்றத்தை இணங்க வைக்க முடியும் என்று நம்பிக்கை கொள்ள முடியாது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு பார்த்தால், "ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட" விஷயங்களின் மீதான, அதாவது கவுன்சிலின் மீதான, அமைச்சரவையின் செல்வாக்கு என்பது, தவிர்க்க முடியாதபடி சிக்கனம், செலவினக் குறைப்பு என்ற திசைவழியிலேயே இருந்தது. காப்பு வாசகத்துக்கு அளித்த விளக்கத்திலும், புதிய வரிவிதிப்பின்¹ மூலம் நாட்டுக்கு சுமையை ஏற்படுத்தினாலும் பரவாயில்லை அதிகாரத்தைப் பெற வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியதிலும் மிதவாதிகள் முற்றிலும் சரியாகவே இருந்தனர். ஆனால், சீர்திருத்தங்களின் முக்கியத்துவத்தை பொதுமக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு செய்ய வேண்டும் என்ற அவர்களின் விருப்பத்துக்கும், சர்ச்சைக்கும் மத்தியில், காப்பு வாசகத்தின் கீழ் பணியாற்றும் அமைச்சர்கள் எவ்வாறு கவுன்சிலின் போக்கை தடுத்து நிறுத்தினர் என்பதைப் பற்றிய வியப்புக்குரிய சித்திரங்களை அளித்தனர். இது அதிகார வர்க்கத்தை அதிர்ச்சியடைய வைத்தது; "ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட" விஷயங்கள் என்ற வழிவகையை அமைச்சர்களின் கருணைக்குரியதாக விட்டுவைத்திருப்பது அபாயகரமானது என்று அது குரலெழுப்பியது; அந்த விஷயங்களுக்கான போதிய பட்ஜெட் வழிவகையை மறுப்பதால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளுக்கு அமைச்சர்கள் எந்தப் பொறுப்பும் ஏற்காதவர்களாக இருந்தனர் என்பதையும் அது சுட்டிக்காட்டியது. இந்த வாதத்தின் ஆற்றலை கூட்டறிக்கையின் ஆசிரியர்கள்² உணர்ந்திருந்தனர். ஏற்பாடுகளின்

1. வைன்பெர்க். கனடாவில் அரசு மற்றும் உள்ளாட்சி வரிவருவாய்களை தனியாகப் பிரித்தல் பக்கம். 13. உதாரணமாக அதற்கான செலவுக்கு தாமாகவே பணம் செலுத்த முன்வந்ததன் மூலம் கனடாவில் ராணுவ ஆற்றல் விலைக்கு வாங்கப்பட்டது.

2. கூட்டறிக்கை, பத்தி. 257.

வெற்றியானது, நியாயமான முறையில் தங்களை வழிநடத்திக்
 கொண்ட நியாயமான மனிதர்களால் அவை வகுக்கப்பட்டிருக்க
 வேண்டும் என்பதையே சார்ந்திருந்தது. "ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட"
 விஷயங்களின் முறையான நிர்வாகத்துக்கு அவசியம் என்று கவுன்
 சிலால் கருதப்பட்ட செலவை ஈடுகட்டுவதற்காக, தங்களது சொந்தக்
 கோரிக்கைகளை குறைத்துக் கொள்வதற்கு அல்லது வரிகளை விதிப்
 பதற்கு அமைச்சர்கள் ஒத்துழைக்க மாட்டார்கள் என்று கருது
 வதற்கு அவர்கள் மறுத்தது பெரும்பாலும் சரியானதே. மிதவாதிகளின்
 நடைமுறைத் தந்திரமற்ற மகிழ்ச்சி ஆரவாரங்களால் அச்சமடைந்த
 அதிகார வர்க்கமானது, நியாயமான மனிதர்களும் கூட சில நேரங்
 களில் இதர நியாயமான மனிதர்களிடமிருந்து முக்கியமாக வேறுபடு
 வார்கள் என்பதையும், வேலை அளிக்கும் பிரச்சினையின்போது
 ஒருதரப்பு பாதுகாப்பு, வளர்ச்சி ஆகியவற்றுக்கு பொறுப்பாகவும்,
 இன்னொரு தரப்பு பணத்தில் பங்கு பெறுவதில் மட்டுமே அக்கறை
 கொண்டதாகவும் இருக்கும் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டி வலியுறுத்
 தியது. நியாயத்தன்மைக்கு இடமில்லாத சூழ்நிலைமைகளும் நிலவும்
 என்பதையும் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும் என்பது அதனுடைய
 அபிப்பிராயம். ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட சில விஷயங்கள் மீது புதிய,
 மிகப் பெரிய அளவிலான செலவு தவிர்க்க முடியாதது என்று
 கவுன்சிலில் கவர்னர் கண்டறிந்திருக்கலாம்; ஆனால், அமைச்சர்
 களை, அவர்களுடைய விஷயங்களுக்கு குறைவாகப் பெற்றுக்
 கொள்ளுமாறு அல்லது இதற்காக வரிவிதிப்பை மேற்கொள்ளுமாறு
 தூண்டி இணங்க வைப்பதற்கு அவரால் முடியாமல் போகலாம்
 என்று வாதிடப்பட்டது. அப்போது கவர்னர், அவரது விசேஷ அதி
 காரங்களின் கீழ், இந்தச் செலவு அடுத்த பட்ஜெட்டில் இடம்பெற
 வேண்டும் என்று வலியுறுத்த முடியும்; இதன் விளைவு, அமைச்சர்
 களின் மாற்றப்பட்ட விஷயங்களுக்கு பற்றாக்குறையான நிதியையே
 விட்டு வைப்பதாக அமைந்திருக்கும். அப்போது என்ன நடக்கும்?
 அமைச்சர்களின் கோரிக்கைகளை கவுன்சில் தடுக்க மறுத்ததால்
 அவர்களின் விருப்பத்துக்கு எதிராக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தேவை
 யான - அவர்களின் சொந்தத் தேவைக்காக ஒரு வரியை ஏற்படுத்த
 வேண்டும் என்ற கட்டாயத்துக்கு அமைச்சர்கள் தள்ளப்படுவார்
 களா? இதுபோன்ற நடைமுறை, வேதனை தரத்தக்கதாக, ஆத்திர
 மூட்டக்கூடியதாக, எதிர்ப்பைத் தடுக்க முடியாததாக இருக்கும் என்று
 சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. தேவையான பணத்தைத் திரட்டுவதற்கு
 அமைச்சர்கள் ஒப்புதல் அளித்துவிட்டார்கள் என்றும், ஆனால் சட்ட
 மன்றம் அவர்களுடைய வரிவருவாய் நடவடிக்கைகளை நிறை
 வேற்ற மறுத்து விட்டது என்றும் வைத்துக் கொண்டு மறுபடியும்

எண்ணிப் பார்ப்போம். சட்டமன்றத்தின் நம்பிக்கையை இழந்து விட்டதால் அமைச்சர்கள் ராஜினாமா செய்வார்களா? அதிகார வர்க்கமானது கூட்டறிக்கையின் ஆசிரியர்கள் முன்பு இன்னொரு இருதலைவாதக் கேள்வியை முன்வைத்தது அமைச்சர்கள் அவர்களது சொந்த நோக்கங்கள் சிலவற்றுக்காக புதிய வரி ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அடுத்த பட்ஜெட்டில், ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டவற்றின் சில புதிய தேவைகளுக்காக கணிசமான வழிவகையை அளிக்கவும், இதன் மூலம், “மாற்றப்பட்ட விஷயங்களுக்கான” வழிவகையைக் கட்டுப்படுத்தவும் வேண்டிய கட்டாயம் கவர்னருக்கு ஏற்பட்டது. தங்களது புதிய வரி விதிப்பின் வரவுகள் தாங்கள் பொறுப்பாக இல்லாத, தாங்கள் அனுமதி மறுக்கக்கூடிய சில வளர்ச்சிகளுக்கு நிதியுதவியாகச் செல்வதை அமைச்சர்கள் காண நேரிட்டது. அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? இந்த இடர்ப்பாடுகளைத் தவிர்ப்பதற்காக, அதிகாரப் பரவலாக்கல் விதிகளில், இந்தக் காப்பு வாசகம் கைவிடப்பட்டு அதற்குப் பதிலாக பின்வரும் மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டன:

வரிவிதிப்பு, கடன் பெறுதல்

30. வரி விதிப்பதற்கான அல்லது ஒரு மாகாணத்தின் வரி வருவாய்கள் மீது கடன் வாங்குவதற்கான அனைத்துப் பிரேரணைகளும், கவர்னரின் மாகாணம் சம்பந்தப்பட்ட விஷயத்தில், கவர்னரால், அவரது நிர்வாக கவுன்சில் மற்றும் அமைச்சர்களுடன் சேர்ந்து அமர்ந்து பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்; ஆனால் இதன்பிறகு முடிவு, கவுன்சிலில் கவர்னரால் அல்லது கவர்னர் மற்றும் அமைச்சர் அல்லது அமைச்சர்களால், பிரேரணை கவுன்சிலில் கவர்னருடன் தோன்றியதா அல்லது கவர்னர் மற்றும் அமைச்சர்களுடன் தோன்றியதா என்பதற்கு ஏற்ப எட்டப்படும்.

மாற்றப்பட்ட விஷயங்களின் நிர்வாகத்துக்காக வரிவருவாய் ஒதுக்கீடு

31. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட, மாற்றப்பட்ட விஷயங்கள் ஆகிய இரண்டின் நிர்வாகம் என்ற நோக்கத்துக்கான செலவானது, முதலில், ஒவ்வொரு மாகாணத்தின் பொது வரிவருவாய்கள், இருப்புகள் ஆகியவற்றின் மீது பொறுப்பாக சுமத்தப்பட வேண்டும்; மாற்றப்பட்ட, ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விஷயங்கள் தொடர்பான செலவுக்கான பிரேரணைகளை வகுத்தல் என்பது, மாற்றப்பட்ட விஷயங்

452
களின் நிர்வாகத்துக்குப் பொறுப்பான அரசாங்க உறுப்புக்கும் இடையில் உடன்பாட்டுக்குரிய விஷயமாக இருக்க வேண்டும்.

உடன்படத் தவறுகின்றபோது நடைமுறை

32. (1) ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட, மாற்றப்பட்ட விஷயங்களின் துறைகளுக்கு இடையில் நிதிகளைப் பங்கீடு செய்வது குறித்து ஒருபுறம் அவருடைய நிர்வாக கவுன்சில் உறுப்பினர்களுக்கும் மறுபுறம் அமைச்சர்களுக்கும் இடையில் ஒரு நியாயமான காலத்துக்குள் உடன்பாடு ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை என்று, பட்ஜெட் தயாரிக்கும் வேளையில் கவர்னர் கருதுவாரானால், அவர் எழுத்து பூர்வமான ஆணை மூலம், ஒவ்வொரு வகையான விஷயத்துக்கும் ஒதுக்கப்படக்கூடிய வரிவருவாய்கள், இருப்புகளின் பின்ன விகிதத்தை வரையறுத்துக் கூறுவதன் வாயிலாக, மாகாணத்தின் வரிவருவாய்களையும், இருப்புகளையும் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட, மாற்றப்பட்ட விஷயங்களுக்கு இடையில் ஒதுக்கீடு செய்யலாம்.

(2) இந்த விதியின்கீழ் ஒதுக்கீட்டுக்கான ஆணையை கவர்னர், அவரது சொந்த விருப்பத்துக்கு ஏற்ப அல்லது கவர்னரின் விண்ணப்பத்தின் பேரில் இதற்காக கவர்னர்-ஜெனரலால் நியமிக்கப்படுகிற அதிகாரக் குழுவின் அறிக்கைக்கு இணங்க வெளியிடலாம்.

ஒதுக்கீட்டு ஆணைக்கான காலம்

33. இதுபோன்ற ஒவ்வொரு ஆணையும் (விரைவில் ரத்து செய்யப்படாத வரையில்) அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள காலத்துக்கு அமலில் இருக்கும்; அப்போதிருந்த சட்டமன்ற கவுன்சிலின் காலத்தை விட குறையாமலும், அதனுடைய காலத்தை விட ஓராண்டுக்கு மேல் அதிகப்படாமலும் அது இருக்கும்.

கவர்னர் எந்த நேரத்திலும், அவருடைய நிர்வாக கவுன்சிலும், அமைச்சர்களும் விரும்புவார்கள் எனில், ஒதுக்கீட்டு ஆணையை ரத்து செய்யலாம் அல்லது அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிற வேறு ஒதுக்கீட்டைச் செய்யலாம்.

மேலும், இது ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று உத்தேசித்துள்ள

ஆணையானது கவர்னர்-ஜெனரலால் நியமிக்கப்பட்ட ஓர் அதிகாரக் குழுவின் அறிக்கைக்கு இணங்க நிறைவேற்றப்பட்டிருக்குமானால், இதை ரத்து செய்வதற்கு முன்னதாக கவர்னர் - ஜெனரலின் ஒப்புதலை கவர்னர் பெற வேண்டும்.

ஒதுக்கீட்டு ஆணைக்கான நிபந்தனை

34. புதிய வரிவிதிப்பின் காரணமாக ஆணைக் காலத்தின்போது ஏதேனும் வரிவருவாய் அதிகரிப்பு சேருமானால், சட்டமன்றம் வேறு வகையில் உத்தரவிடாதவரையில், அந்த அதிகரிப்பு, அரசின் எந்த உறுப்பால் இந்த வரிவிதிப்பு துவக்கிவைக்கப்பட்டதோ அதன் உதவிக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்று, இந்த விதிகளின் பிறப்பிக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு ஒதுக்கீட்டு ஆணையும் குறிப்பிட்டது.

ஒதுக்கீட்டு ஆணையின் உடன்பாடு தவறுகையில் பட்ஜெட் தயாரிப்பு

35. ஏதேனும் பட்ஜெட் தயாரிக்கின்ற நேரத்தில், இந்த விதிகளால் வகுக்கப்பட்டது போன்ற உடன்பாடு அல்லது ஒதுக்கீடு எதுவும் எட்டப்படவில்லை என்றால், முடிவடையப் போகின்ற அந்த ஆண்டின் பட்ஜெட்டில் முறையே ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விஷயங்கள், மாற்றப்பட்ட விஷயங்கள் ஆகியவற்றுக்காக வழங்கப்பட்ட ஒட்டுமொத்த தொகையின் அடிப்படையில் பட்ஜெட் தயாரிக்கப்பட வேண்டும்.

பெரும்பாலும் சூழ்நிலைமைகள் ஆத்திரமூட்டக்கூடியதாக இருக்கும்போது, நியாயத்தன்மையின் மீது முழு நம்பிக்கை வைத்து சார்ந்து இருப்பதைவிடவும், அமைச்சரவைக்கு எதிராக இந்த விதிகளால் பயனுள்ள முன்னெச்சரிக்கை எடுக்கப்பட்டது; அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தின் இரண்டு உறுப்புகளையும் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய ஓர் ஒதுக்கீட்டைச் செய்ய கவர்னரை அனுமதிப்பதன் மூலம் 'ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட' விஷயங்களுக்கு நிதிகள் ஒதுக்குதல் நிராகரிக்கப்பட்டது; மாகாண பட்ஜெட்டை தீர்மானிக்கும் உரிமை படைத்த மாகாண சட்டமன்றத்தால், ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விஷயத்துக்கான பட்ஜெட் மானியத்தொகை மறுக்கப்பட்டிருக்குமானால் அல்லது குறைக்கப்பட்டிருக்குமானால் அதை மீண்டும் அளிக்க கவர்னரை, இது அவசியம் என்று அவர் கருதுவாரானால், அனுமதிப்பதன் மூலம், மாகாண சட்டமன்றத்தின் மீது அவருக்கு ரத்து அதிகாரத்தை

வழங்குவதன் மூலமும் இதைச் செய்ய முடியும்; மூன்றாவதாக, அதனுடைய சொந்தப் பொறுப்பிலான விஷயங்களின் மேம்பாட்டுக் காக புதிய வரிகளை விதிப்பதற்கு அல்லது புதிய கடன்களைத் திரட்டுவதற்கு அமைச்சரவையில் கவர்னருக்கு இணையாக கவுன்சிலில் கவர்னரை அனுமதிப்பதன் மூலமும் இதைச் செய்ய முடியும். இதனுடைய விளைவு, இரட்டை ஆட்சி அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தின் உறுப்புகளில் ஒன்றான கவுன்சிலில் கவர்னருக்கு சிக்கனத்தில் ஆர்வம் காட்டுவதற்கு அல்லது வரிவிதிப்பு நோக்கங்களால் அதிகம் பாதிக்கப்படுவதற்கு காரணங்கள் எதுவும் இல்லாமல் போனது. இதனுடைய சப்ளை உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்ட நிலையில், மாகாண நிதியின் ஸ்திரத்தன்மை குறித்த இதன் அக்கறை ஓரளவுக்கு தொலைவில் விலகி நிற்பதாக இருந்தது. எனவே, மீண்டும் வலுவான நிதியை ஏற்படுத்தும் பிரச்சினையை சமாளிக்கும் சுமை முழுவதும், “மாற்றப்பட்ட” விஷயங்களுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சரவையில் கவர்னர் மீதே விழுந்தது. வினியோக, சான்றளிப்பு அதிகாரங்களின் கீழ் அவை தேவை என்று கருதுகிற நிதிகள் இல்லாமல் போகக் கூடியவையாக “மாற்றப்பட்ட விஷயங்கள்” இருந்தன; இவற்றுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர்கள்தான்; மாகாண நிதியில் சமநிலையைக் கொண்டு வருவதற்காக, சிக்கனச் சுமையைத் தாங்க வேண்டியவர்களாக அல்லது புதிய வரிவிதிப்பை நாட வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். அவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள விஷயங்களுக்காக, அவர்களுக்கு விரிவான வாய்ப்புகளை வழங்கக்கூடிய வேறு பல வழிகள் திறந்திருக்கும் நிலையில், புதிய வரிகளை விதிக்கிற அல்லது சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடிக்கிற மிகவும் பொறுப்பான கடமையை கவுன்சிலில் கவர்னர் தேர்ந்தெடுப்பார் என்பது சந்தேகமே. அரசாங்கத்தின் இன்னொரு பாதியான அமைச்சரவையில் கவர்னர் சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடிக்க இசைவு தெரிவிப்பாரா? தேவைப்பட்டால் புதிய வரிவிதிப்புச் சுமையை ஏற்றுக்கொள்வாரா? இது சட்டமன்றத்தின் உணர்வையே சார்ந்திருக்கிறது.

சட்டமன்றமானது, வரிவிதிப்பை அதிகரிக்கும் திட்டங்களுக்கு உடனடி ஆதரவு தெரிவிக்காது என்பதை ஆரம்பத்திலேயே குறிப்பிட வேண்டும்.

“அவர்களின் பொதுச் சொத்து சீர்கெட்டதால் அவர்கள் பொறுப்பிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு விட்டனர் என்று மக்களிடம் சொல்லுவது, கொடூரமாகவும், மதிக்காமலும் பேசி ஏமாற்றுகிற

செயலாகும். அவர்களின் வரிவருவாயை அழித்ததன் மூலம் மக்களுக்குத் தந்த நிவாரணத்தைப் பற்றி ராஜியவாதிகள் அவர்களாகவே மதிப்பிட்டுப் பார்க்கும் முன்னர், கணிசமாகப் பணம் செலுத்தி அதற்கு ஏற்ற விகிதத்தில் பலன் பெறுவது அல்லது பலன்கள் எதுவும் பெறாமல் அனைத்துப் பங்களிப்புகளையும் விட்டொழிப்பது இதில் எது மக்களுக்கு மிகவும் ஆதாயமானது என்ற கேள்விக்கு தீர்வு காண்பதில் முதலில் கவனம் செலுத்தட்டும்'' என்று பர்கே¹ கூறியது உண்மையே.

இந்தக் கேள்விக்கு தத்துவவாதிகளின் பதில் எதுவாக இருப்பினும், வரிவிதிப்புச் சூழையைத் தாங்குவதற்கு மிகவும் குறைந்த ஆற்றலைக் கொண்ட இந்தியா போன்ற ஓர் ஏழைநாட்டில், அந்தச் சூழையை அதிகப்படுத்துவதற்கான யோசனை எப்போதுமே, கொடூரமாக இல்லாவிடினும், மிகவும் வருத்தம் அளிப்பதாகவே இருந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதுதவிர, தேர்தல்களில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களின் வாய்ப்புகளுக்கு தீங்கு விளைவிக்கக் கூடும் என்பதால், கூடுதல் வரிவிதிப்புக்கான எந்தப் பிரேரணைகளும் கைவிடப்பட்டு வந்தன. சட்டமன்றத்தில் இடம் பிடிப்பதற்கு நியமனம் என்பதே பொதுவான வழிமுறையாக இருந்த வரையில் வாக்காளர்களால் ஏற்கப்படக் கூடிய பாதிப்பு பற்றி கவலைப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் இருந்தது. ஆனால், சட்டமன்றத்தில் இடம் என்பது வாக்காளரின் கொடை என்று ஆகிவிட்ட நிலையில், அவரின் பாக்டெட்டில் கைவைப்பதற்கு யோசனை தெரிவிக்கக்கூடிய சட்டமன்ற வேட்பாளர் எவருக்கும், புதிய வரிகள் அதிக ஆதாயத்தை அளிப்பதாக இருந்தாலும்கூட, வெற்றி வாய்ப்பு கொஞ்சமே. இது மட்டுமின்றி, கடுமையாக வரிவிதிப்பதாகக் குற்றம் சாட்டி அதிகார வர்க்கத்திடமிருந்து அதிகாரத்தை வென்ற ஓர் அரசியல் கட்சி, அதே கொள்கையை தொடருவதன் மூலம் தனக்குத் தானே அவப்பெயரைத் தேடிக் கொள்ள எளிதில் இசையாது. வரிவிதிப்பு மீதான சட்டமன்றத்தின் இந்த உள்ளார்ந்த வெறுப்பானது, 'ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட', 'மாற்றப்பட்ட' விஷயங்கள் குறித்த சட்டமன்றத்தின் தனித்தன்மையான மனப்பான்மையால் மேலும் வலுவடைந்தது. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விஷயங்கள் என்பவை பெரும்பாலும் அமைதி, ஒழுங்கு சம்பந்தப்பட்டவையாகவும், மாற்றப்பட்ட விஷயங்கள் என்பவை பெரிதும் முன்னேற்றம்

1. பிரெஞ்சுப் புரட்சி குறித்த பிரதிபலிப்புகள்

சம்பந்தப்பட்டவையாகவும் இருந்தன. ஆனால், ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல, சீர்திருத்தங்களுக்கு முன்னர் அதிகார வர்க்கத்தின் கொள்கையானது, ஒழுங்குக்காக முன்னேற்றத்தைப் பலிகொடுக்கும் நோக்கில் அமைந்திருந்தது. எனவே, திருத்தியமைக்கப்பட்ட அரசமைப்பின் கீழ், முன்னேற்றத்துக்கு வழிவகுக்கும் விஷயங்களுக்கு ஆதரவாகத் தீர்மானிப்பதையே மக்கள் ஆதரவு பெற்ற சட்டமன்றங்கள் குறிக்கோளாகக் கொள்ள வேண்டி இருந்தது என்பது தெளிவு. வரி விதிப்பு உயர்வுக்கு அவர்கள் தெரிவித்த வெறுப்பு, மாற்றப்பட்ட விஷயங்களுக்கு அவர்கள் காட்டிய பாகுபாடு ஆகியவை, ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விஷயங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட நிதிகளை வெகுவாகக் குறைப்பதற்கு அமைச்சர்கள் தெரிவித்த பிரேரணைகளை அவை வரவேற்கும்படி செய்தன. மாற்றப்பட்ட விஷயங்களின் நன்மைக்காக, ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விஷயங்களில் அவர்களால் எவ்வளவு தொகையை சிக்கனப்படுத்த முடியும் என்பதே அமைச்சர்கள் தொடர்பான அவர்களின் அணுகுமுறையை பெரிதும் தீர்மானிப்பதாக இருந்தது. எனவே, வரிவருவாய் அதிகரிப்புக்கு மிகப் பெரிய வாய்ப்புகள் ஏதும் இல்லாத நிலையில், அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தின் இந்த இரண்டு பாதிகள், வினியோக, சான்றளிப்பு அதிகாரத்தை பின்பலமாகக் கொண்ட கவுன்சிலில் கவர்னரும், மக்கள் சட்டமன்றத்தின் பொதுவான பட்ஜெட் அதிகாரங்களை பின்பலமாகக் கொண்ட அமைச்சரவையில் கவர்னரும், ஒருவர் மீது ஒருவர் சிக்கனத்தை நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதன் மூலம், அவர்களின் விஷயங்களை மேம்படுத்தும் பிரச்சினையில் போட்டி போடச் செய்தனர். வரி விதிப்பதற்கு சட்டமன்றம் விரும்பாத நிலையில், செலவுக் குறைப்பை எதிர்க்கும் வகையில் கவுன்சிலில் கவர்னர் இருந்த நிலையில், விரிவுபடுத்துவதற்கு அமைச்சரவையில் கவர்னர் அக்கறை கொண்டிருந்த நிலையில் மாகாண நிதியில் சமநிலையை விரைவில் கொண்டு வருவதற்கான வாய்ப்புகள் மிகவும் குறைவானதாகவே இருந்தன.

எனவே, மாகாணங்களில் வலுவான நிதி இல்லையெனில் அதற்கு இரட்டை ஆட்சிமுறை சிறந்த ஆட்சிமுறையாக இல்லை என்பதே காரணமாகும். இரட்டை ஆட்சிமுறை ஏன் சிறந்த ஆட்சி முறையாக இல்லை? இந்தக் கேள்விக்கான விடை மிகவும் எளிமையானது. கூட்டுப் பொறுப்பு என்ற கோட்பாட்டை எதிர்த்த காரணத்தால் இரட்டை ஆட்சிமுறை மோசமான ஆட்சிமுறையாக இருந்தது. ஒரு நிர்வாக இயந்திரமானது சுமுகமாகவும், இணக்கமாகவும் செயல்பட வேண்டும். ஆனால் இதைச் செய்வதற்கு, அரசுப் பணி

பங்கிடத்தகாதது என்ற கோட்பாட்டையும், இதை செயல்படுத்துவதில் நிர்வாகிகளினுடைய கூட்டுப் பொறுப்பையும் அது அங்கீகரிக்க வேண்டியது அவசியம். அரசாங்கத்தின் பணியானது அதனுடைய இயல்பிலேயே பங்கிடத்தகாதது என்பது உண்மை விவரங்களுடன் பொருந்துவதாக இல்லை. ஏனெனில், நடைமுறையில் அரசின் செயல்பாடுகள், உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு இடையில், துறைகளுக்கு இடையில் என்ற வகையில் பொதுவாகப் பங்கிடத் தகுந்ததாகவே இருந்தன. என்றபோதிலும், இவை எல்லாவற்றின் வழியாகவும் ஒரு பொதுவான நூலிழைச் செல்கிறது என்பது உண்மையே. அரசின் எந்தச் செயல்பாடும் உள்ளீடற்றதாகச் செயல்படுவதில்லை; வேறு சில செயல்பாடுகளுக்கான எதிர்வினையாகவே ஒவ்வொரு செயல்பாடும் அமைகிறது. அவற்றுக்கிடையே இணக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு ஒரு சக்தி இல்லாத வரையில், முறைப்படியான முன்னேற்றத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு பல்வேறு செயல்பாடுகளும் செயல்பட முடியாது. இல்லாவிடில், ஒரு துறையால் பின்பற்றக்கூடிய ஒரு கொள்கையானது, இதர துறைகளின் சார்பிலான உதவிகரமான செயல்பாடு இல்லாத காரணத்தால் பலனளிக்கத் தவறக்கூடும். கூட்டுப்பொறுப்பு என்ற கோட்பாட்டில் மட்டுமே இணக்கத்தை உருவாக்கும் அந்தச் சக்தியைக் காணமுடியும். ஹியர்ன் குறிப்பிட்டது போல:¹

“ஒவ்வொரு அமைச்சரும் அவருடைய சொந்தத் துறையில், அந்தக் குறிப்பிட்ட துறையில் அவரது சகாக்களின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஏஜென்ட் போல செயல்படுகிறார்கள்; எனினும், மொத்த அமைப்பின் விசாரணைக்கும், கட்டுப்பாட்டுக்கும் உள்பட வேண்டி இருந்தது. ஆனால், ஏதேனும் இடர்ப்பாடு எழக்கூடிய எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும், வெறும் செயலறிவுத் திறம் காரணமாக மட்டுமின்றி நற்பெயர் வேண்டும் என்பதன் காரணமாகவும், அமைச்சரவையின் கருத்தை ஒவ்வொரு அமைச்சரும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டனர்.”

கூட்டுப் பொறுப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒன்றுபட்ட அரசாங்கத்தை வழிநடத்துவதற்கு, சரியாகவோ, தவறாகவோ ஒரு பொதுவான, ஒருங்கிணைந்த கொள்கை இருந்தது. ஆனால், அரசுப் பணியை பிரித்ததன் மூலம், அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தில்

1. இங்கிலாந்து அரசாங்கம், பக்கம். 204.

வகைப்படுத்தப்பட்ட பொறுப்பு என்ற அம்சத்தை இரட்டை ஆட்சி முறை அறிமுகப்படுத்தியதாகக் கூறப்பட்டது. பிரித்தல் என்பது கிடைநிலையாக இல்லாமல் செங்குத்தானதாக இருந்தது என்பது உண்மையே. இரண்டு பகுதிகளையும் செயல்படுமாறு செய்ததால், இரண்டு தனித்தனியான அரசு நிர்வாக இயந்திரங்களுக்காக இரண்டு தனித்தனியான சட்டமன்றங்கள் இருக்க வேண்டும் என்று வழி செய்யப்படவில்லை; அல்லது ஒவ்வொன்றும் அவற்றின் சொந்தச் சட்டங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும், சொந்த நிதியைக் கட்டுப் படுத்த வேண்டும், சொந்த பட்ஜெட்டை வகுக்க வேண்டும், சொந்த வரிகளை விதிக்க வேண்டும், சொந்தக் கடன்களைத் திரட்ட வேண்டும்; அல்லது ஒவ்வொன்றும் அதற்கென ஒதுக்கப்பட்ட விஷயங்களின் நிர்வாகத்துக்காக தனியாக ஊழியர்களை வைத்துக் கொள்ளவும், அதனுடைய சேவைகளுக்கு ஆள்சேர்ப்பதற்கு, ஊதியம் ஒய்வூதியம் வழங்குவதற்கான சொந்த வழிமுறைகளை வைத்துக் கொள்ளவும் வேண்டும்; அப்போதுதான் இரண்டு அதிகார அமைப்புகளும் அவற்றுக்குள் உண்மையில் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட பகுதிகளை கொண்டிருக்க முடியும். இந்த இரட்டை அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தின் உடன் இயங்குகிற எல்லாவற்றையும் இல்லாவிடினும், சிலவற்றை, மாகாணங்களின் அரசை நடத்திச் செல்வதற்கு பின்பற்றப்பட்ட இரட்டை ஆட்சி முறையில் ஓர் அங்கமாக ஆக்க வேண்டும் என்று இந்திய அரசு உண்மையில் யோசனை தெரிவித்தது. நாட்டின் அதிருஷ்டமாக புதிய அரசமைப்புச் சட்டத்தை வகுத்தவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டனர்:¹

“வெவ்வேறு அம்சங்கள் ஒவ்வொன்றையும் அதனுடைய சொந்த முழுப் பரிவாரத்தைக் கொண்டு செறிவூட்டுவதிலும், போதிய அளவுக்கு விலகியிருக்கும் அவற்றின் சுற்றுப் பாதைகளிடம் மோதல் தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற பொறுப்பை ஒப்படைப்பதிலும் விவேகம் அடங்கியிருக்கவில்லை; மாறாக, கூட்டு நடவடிக்கைப் பழக்கங்களைத் தூண்டும் வகையில் இரண்டு அம்சங்களையும் நெருங்கி வரச் செய்வதற்கான ஒவ்வொரு வாய்ப்பையும் பயன்படுத்துவதில்தான் அது அடங்கியுள்ளது.” கூட்டு அறிக்கையின் ஆசிரியர்கள்,² “தனித்துவமான செயல்பாடுகளுடன் இவ்வகையில் அமைக்கப்பட்ட அரசாங்கமானது, அவற்றை ஒரே அரசாங்கம் போல நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதே எங்கள்

1. கூட்டு அறிக்கை பக்கம் 199.

2. இதே அறிக்கை, பக்கம். 180.

விருப்பம்'' என்றும் "மாகாண பட்ஜெட், நிர்வாக அரசாங்கம் முழுவதாலும் வகுக்கப்படவேண்டும்"¹ என்றும் குறிப்பிட்டனர்.

இரண்டு கோட்பாடுகளின் பரஸ்பர செயல்பாட்டுக்கு உள்படுத்தியதன் மூலம், இரட்டை ஆட்சிமுறையின் செயல்பாட்டை பிரித்தல் என்பதாக மாற்றியமைத்தது சிறந்தது என்பதில் சந்தேகமில்லை. அரசாங்கம் மற்றும் யூனியனின் இரண்டு உறுப்புகளின் பல்வேறு பொறுப்புகளைப் பற்றி இயன்ற அளவுக்குத் தெளிவாக விளக்கம் அளிப்பதற்காகவும், இந்த உறுப்புகளுக்கு இடையில் குறிக்கோள்களிலும் கொள்கையிலும் இணைப்பைக் கொண்டு வருவதற்காகவும் இவ்வாறு செய்யப்பட்டது. அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தின் ஒவ்வொரு உறுப்புக்கும் தனிப் பரிவாரத்தை அளித்தது, பெரும் இடர்ப்பாட்டைத் தருவதாகவே இருக்கும். ஆனால், மாற்றப்பட்ட விஷயங்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளில் அமைச்சர்கள் செயல்படும்போது அவர்களுக்கு கவுன்சிலர்கள் ஆலோசனை வழங்குவார்கள் என்ற, ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விஷயங்கள் தொடர்பான பிரச்சினைகளில் கவுன்சிலர்கள் செயல்படும்போது அவர்களுக்கு அமைச்சர்கள் ஆலோசனை அளிப்பார்கள் என்ற உடன்பாடு இருந்த காரணத்தால், இரட்டை ஆட்சிமுறை என்பது வகைப்படுத்தப்பட்ட பொறுப்புகளின் அமைப்பு என்ற விவரம் மாற்றப்பட முடியாததாக இருந்தது. இது, இணக்கமாகவும், ஒரு பொதுக் கொள்கைக்கு ஏற்பவும் அரசாங்கத்தின் பணியை நடத்துவதை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய அமைப்பாக இல்லை. மாறாக இது திட்டமிட்ட சச்சரவுக்கு வழிவகுக்கின்ற அமைப்பாக இருந்தது. இரட்டை ஆட்சிமுறைக்கும் அராஜகத்துக்கும் இடையிலான எல்லைக்கோடு மிகவும் குறுகியதாக இருந்தது. இதுபோன்ற அமைப்பு நடைமுறையில் பிளவுபடவில்லை என்றால், அதற்கு நிலையற்ற தன்மை கொண்ட இரண்டு சூழ்நிலைமைகள் காரணங்களாக இருந்தன. அரசியல் உள்பூசல்களால் அதனுடைய செயல்திறத்தின் சாரம் உறிஞ்சப்பட்டு பலவீனமடைந்த ஒன்றாக மாகாண சட்டமன்றம் இருந்ததானது இந்தச் சூழ்நிலைமைகளில் ஒன்றாக அமைந்திருந்தது. அமைச்சர்களின் பதவிக் காலம் சட்ட மன்றத்தின் விருப்பப்படி அல்லாமல், சட்டமன்றம் நிலைத்திருக்கின்ற காலம் வரைக்குமானதாகவும், அவர்கள் பதவியில் நீடிப்பது கவர்னரின் விருப்பத்தைப் பொருத்ததாகவும் இருந்தது மற்றொரு சூழ்நிலைமை ஆகும். சட்டமன்றத்தால் தேர்வு

1. இதே அறிக்கை, பக்கம். 207.

செய்யப்படுவோரை அமைச்சர்களாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கவர்னரை கோருவதற்கு பதிலாக சட்டமன்றத்தின் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்கள் மத்தியிலிருந்து அமைச்சர்களைத் தேர்வு செய்ய கவர்னரை அனுமதிப்பது, சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் குறிக்கோள் என்று எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கோட்பாட்டை கடுமையாக இழிவுபடுத்துவதாகும். கவர்னரின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற அமைச்சர் என்பதும், சட்டமன்றத்தின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற அமைச்சர் என்பதும் முற்றிலும் வேறுபட்ட இரண்டு விஷயங்களாகும். சிறந்த அரசாங்கம் என்பதைப் பொருத்த வரையில், இந்த இரண்டுக்கும் இடையிலான வேறுபாடு எவ்வளவு பெரியது என்பது, பதினெட்டு, பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளின் இங்கிலாந்து அரசியல் வரலாற்றின் பக்கங்களில் நன்றாகத் தெரிகின்ற வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இங்கிலாந்தின் அரசமைப்புச் சட்ட வரலாறு முழுவதன் பெரும் எதிர்ப்பை சமாளித்து இந்த அமைப்பு ஏற்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு காரணம் ஏதும் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. வெளித்தோற்றத்துக்கு முன்வைக்கப்பட்ட¹ காரணம் என்பது, சட்டமன்றத்துக்கு “அமைச்சர்களை பதவி நீக்கம் செய்த அதிகார அனுபவம் அல்லது அந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தியதால் ஏற்பட்ட பின்விளைவுகளைச் சந்தித்த அனுபவம் என்பது இல்லை. பிரதிநிதித்துவ சட்டமன்றத்தின் விருப்பப்படி பதவிக் காலத்தால் விதிக்கப்பட்ட கடமைப் பொறுப்புகளுடன் இந்தியாவில் எவரும் இன்னும் பழக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. உண்மையான அனுபவத்தின் வாயிலாக மட்டுமே இந்தப் பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்ள முடியும்... (சட்டமன்றத்தின்) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களில் இருந்து அமைச்சர்களை நியமிக்கின்ற, அவர்களின் இடங்களை விடாது வைத்திருத்தல் என்ற நிபந்தனை கொண்டதாக அவர்களின் பதவிக் காலத்தை ஆக்குகின்ற வழிமுறையின் மூலம், அவர்களின் வாக்காளர்களுக்கு பொறுப்பாக இருத்தல் என்ற வடிவத்தில் ஓரளவு பொறுப்புடைமை (அங்கே) உடனடியாக நிலைநாட்டப்பட்டது; இதன்மூலம், நிர்வாகப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டவர்கள் (சட்டமன்றத்தை) தேர்ந்தெடுக்கும் வாக்காளர்களுக்கு முற்றிலும் பொறுப்பற்றவர்களாக இருக்கின்ற விவகாரங்களின் நிலவரத்துக்கு முடிவு கட்டப்பட்டது.”

இந்த விளக்கத்தின் நம்பவைக்கும் திறத்தை நம்புவது கடினம். எதையும் அனுபவம் இல்லாமல் கற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று

வாதிடுவது அபத்தமானது. ஒரு தனிமனிதன் அல்லது ஒரு குழு முறையாக நடந்து கொள்வதற்கு எது அவசியம் எனில், விஷயங்களின் அர்த்தங்களையும், நற்பண்புகளையும் அவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே. இதற்கு உண்மையான அனுபவத்தைப் பெறவேண்டும் என்பது அவசியமற்றது. பொறுப்பான மனிதர்களைக் கொண்ட ஒரு சட்டமன்றமானது, அமைச்சர் ஒருவரை பதவி நீக்கம் செய்வதால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை, அனுபவத்தின் மூலம் அறிந்து கொள்வதற்காகக் காத்திருக்காமல் ஆரம்பத்திலேயே அறிந்து கொள்ள முடியும் என்று நம்பலாம். மீண்டும், அமைச்சர்கள் அவர்களது வாக்காளர்களுக்கு பொறுப்பானவர்களாக இருப்பதால் இந்த அமைப்பு பொறுப்புக் குறைந்தது அல்ல என்று வாதாடுவதை உள்ளீடற்ற பகட்டு ஆரவாரச் சொற்றொடரின் ஒரு பகுதியாகத் தான் கருதமுடியும். இங்கிலாந்தின் அரசமைப்புச் சட்டம் தொடர்பாக ஆஸ்டின்,¹ காமன்ஸ் சபை என்பது “அவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, நியமிக்கின்ற அமைப்பினுடைய அறங்காவலர் மட்டுமே” என்று குறிப்பிட்டதில் சந்தேகமேயில்லை. எந்தவொரு பிரதிநிதித்துவ அரசாங்க அமைப்பிலும் அவர்களுடைய எண்ணமே இறுதியில் நிச்சயம் கீழ்ப்படிய வைப்பதாக இருப்பதால், அரசியல் ரீதியான அர்த்தத்தில், வாக்காளர்கள், உண்மையில், அரசரிமை அதிகாரத்தின் மிக முக்கியமான பகுதி என்பது உண்மையே. ஆனால், பேராசிரியர் டைலி குறிப்பிட்டது போல²,

“சட்டத்தை உருவாக்கும் நிகழ்வுப் போக்கில் ஒரு சட்டப் பகுதியாக நாடாளுமன்ற வாக்காளர்களை காரணம் காட்டி தெரிவிக்கப்படுகிற எந்தக் கருத்துகளும், ஒரு வாக்காளரின் நிலை குறித்து சட்டம் கொண்டுள்ள பார்வைக்கு முற்றிலும் பொருத்தமற்றதாக இருக்கிறது. இங்கிலாந்து அரசமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வாக்காளர்களின் முழு சட்ட உரிமை என்பது (இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்திலும் இதே போன்றே இருந்தது) நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல் என்பதாக இருந்தது. நாடாளுமன்றத்தின் சட்டத்தைத் தொடங்கி வைக்கிற, அங்கீகரிக்கிற, அல்லது ரத்து செய்கிற சட்ட வழிமுறைகள் எதுவும் வாக்காளர்களுக்கு இல்லை. வாக்காளர்களின் எண்ணத்துக்கு எதிரானது என்பதால் ஒரு சட்டம் செல்லாது என்ற வாதத்தை ஒரு சிறு கணத்துக்குக் கூட எந்த நீதிமன்றமும் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளாது”.

1. ஜூரிஸ்புரூடன்ஸ், தொகுதி I, 4-ம் பதிப்பு, பக்கம். 253.

2. அரசமைப்புச் சட்டத்தின் சட்டம், 8-வது பதிப்பு, 1915 பக்கம். 57.

இந்திய வாக்காளர்களின் அந்தஸ்தை இது மிகச் சரியாக விளக்குவதாக உள்ளது. இதுபோன்ற இல்லாத ஒன்றுக்கு அமைச்சரைப் பொறுப்பாளியாக ஆக்குவது அவரை உண்மையில் பொறுப்பற்றவராக ஆக்கிவிடும். அமைச்சர்களை நியமிக்கும் இந்தக் குறிப்பிட்ட வழிமுறையை யோசனையாகத் தெரிவிக்கையில், அரசமைப்புச் சட்டத்தை வகுத்தவர்கள் இந்தக் கருத்துகளைப் பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பது நம்பமுடியாததாக இருந்தது. ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்ட விஷயங்களுக்குப் பொறுப்பானவர்களுடன் அதிகம் ஒத்துழைக்கக் கூடியவரும், சட்டமன்றத்தால் அகற்றப்பட முடியாதவராக இருந்ததால் அதனுடைய விருப்பங்களால் ஆட்டு விக்கப்பட முடியாதவராகவும் உள்ள ஒருவரைத் தேர்வு செய்ய அனுமதித்த காரணத்தால், அமைச்சர்களை நியமிக்கும் இந்தக் குறிப்பிட்ட வழிமுறை ஏற்கப்பட்டிருப்பதற்கு அதிகம் வாய்ப்புள்ளது. ஆனால் அமைச்சர்கள் சட்டமன்றத்தின் கோடரிக்கு முற்றிலும் தப்பிக்கக் கூடியவர்களாக இருக்க முடியவில்லை. கவுன்சிலருடன் நட்புறவை வளர்த்துக் கொண்டுள்ள, சட்டமன்றத்தின் ஆதரவுக்கு உகந்தவராக ஆக்கிக் கொள்ளத் தவறிய ஓர் அமைச்சரின் நிலைக்கு ஆபத்துகள் பட்ஜெட் சந்தர்ப்பங்களில் அவரை நெருங்கி வரத் தவறியதில்லை. பட்ஜெட்டில் அடங்கியுள்ள அமைச்சரின் பிரேரணைகள், சட்டமன்றத்தின் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிராகரிக்கப்படக் கூடிய வாய்ப்பு இருந்தது; ஆனால் அவரோ, கவர்னரோ இதில் தலையிட முடியாமல் இருந்தது. பதவியை விட்டு விலகுவது மட்டுமே அமைச்சருக்கு ஒரே வழியாக இருந்தது.

எவ்வாறாயினும், தோல்வியிலிருந்து இரட்டை ஆட்சிமுறையைக் காப்பாற்றிய இதுபோன்ற சூழ்நிலைமைகள் தாற்காலிகமானதாக மட்டுமே இருந்தன. அரசியல் பூசல்கள் கடந்து செல்லும் கட்டமாக மட்டுமே இருக்கவில்லை; சீர்திருத்தப்பட்ட சட்டமன்றத்தின் இரண்டாவது பதவிக் காலத்தில் இருந்த அமைச்சர்கள் இந்தப் பூசலுக்கு எளிதில் உள்ளாகக் கூடியவர்களாக இருந்தனர். எனவே, இரட்டை ஆட்சிமுறை நிச்சயம் தோல்வி அடையும் என்றிருந்தபோது, அதிகக் காலத்தைக் கடத்தாமல், சக்திகளை முன்பு இருந்ததை விடவும் சிறந்த முறையில் ஒழுங்கமைக்க வேண்டி இருந்தது.

கலப்பின அரசு நிர்வாகிகள், வகைப்படுத்தப்பட்ட பொறுப்பு, செயல்பாடுகளைப் பிரித்தல், அதிகாரங்களை ஒதுக்கீடு செய்தல் ஆகியவை எல்லாம் சேர்ந்து ஒரு சிறந்த அரசாங்க அமைப்பை

உருவாக்கிவிட முடியாது; சிறந்த அரசாங்க அமைப்பு இல்லாத போது அங்கே வலுவான நிதி அமைப்பு ஏற்படும் என்பதற்கு அறவே நம்பிக்கை இல்லை. கூட்டுப் பொறுப்புடன் கூடிய, வகைப்படுத்தப் படாத ஓர் அரசாங்கம் உருவாக வேண்டும் என்பதே இதற்கு முழுமையான தீர்வாகும். எனினும், மொத்த அரசாங்கமும் அதற்கான கட்டளையை ஒரு பொதுவான ஆதாரத்திலிருந்து பெறுகின்ற போது மட்டுமே இதை அடைய முடியும். இயன்ற அளவுக்கு விரைவாக இது நிறைவேற வேண்டும் என்பது மனமாந்த விருப்பமாகும். இந்த வகையில், இரட்டை ஆட்சி முறை இடைக்கால அமைப்பே என்பதை அறியும்போது ஊக்கம் அளிப்பதாக இருக்கின்றது. ஆனால், இந்த இடைக்காலம் என்பது எவ்வளவு காலம் நீடிப்பதாக இருக்கும் என்பதே ஒரு கேள்வி. கல்வியறிவு, அரசியல் அனுபவம் இல்லாததால், இந்திய வாக்காளர்கள் இல்லை. சிறிது காலத்துக்கு அவர்களது தேவைகளை அறிவுபூர்வமாக வகுத்துக் கூற முடியாதவர்களாக அல்லது அவர்களது பிரதிநிதிகள் மீது பயனுள்ள வகையில் கட்டளை பிறப்பிக்க முடியாதவர்களாக இருப்பார்கள் என்ற காரணத்தாலும், படித்த வகுப்பினரின் மத்தியில் வேரூன்றியிருந்த சமுதாய ரீதியிலான தப்பெண்ணங்களினால் அவர்கள் மக்களைச் சுரண்டுவதற்கு அரசியல் அதிகாரத்தை தவறாகப் பயன்படுத்தக் கூடும் என்ற பேராபத்து இருந்த காரணத்தாலும், ஒரு பொறுப்பு வாய்ந்த அரசாங்க அமைப்பை முழுமையாகப் பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்வதற்கு தற்போது இந்தியா தயாராக இல்லை என்ற கருத்தின் மீதே அரசாங்கத்தின் இரட்டை ஆட்சி முறையை அறிமுகப்படுத்துவதை நியாயப்படுத்துவதற்கான அடிப்படை அமைந்திருந்தது. இந்த முதன்மையான விவரம், தொடக்கத்தில் அறிமுகம் செய்யக் கூடிய பொறுப்புணர்வின் அளவு, வகை ஆகியவற்றை வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாக இருக்க வேண்டும் என்றும், - இது புதிய அமைப்பினுடைய விளைவாக இருக்கும் -, மக்களை இதுவரை ஒன்றாகப் பிணைத்திருக்கும் சக்திகளுக்குப் பதிலாக அந்த இடத்தில் திருப்தி கரமான மாற்று ஏற்பாடுகள் அமர்வதற்குத் தயாராவதற்கு முன்பாக அந்த சக்திகள் முழுமையாக வாபஸ் பெறப்பட மாட்டாது என்பதை உத்தரவாதப்படுத்தும் கடமைப் பொறுப்புகள் விதிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. மாறாக, இந்த அடிப்படையான கருத்து மறையும் வரையில் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று வலியுறுத்தப்பட்டது; ஏனெனில்,

1. cf. இந்திய அரசின் மசோதா மீதான கூட்டுத் தேர்வுக் குழுவின் முன்பாக மாண்புமிகு வி.ஜே.பட்டேல், மாதவரால் அளித்த சாட்சியம். காமன்ஸ் சபை, ரீடர்ன் 203, 1919, பக்கம். 106.

“எல்லா நாடுகளிலும், பொறுப்பு என்பது ஆரம்பத்தில் மக்களில் ஒரு சிறிய பிரிவினரிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது; அரசாங்கமானது சிறிய, படித்த சிறுபான்மையினரின் கைகளிலேயே இருந்தது; கல்வியறிவு பரவி இதன் பயனாக வாக்குரிமை விரிவுபடுத்தப்படும் வரையில், படிப்பறிவு இல்லாத மக்களின் நலன்களை இவர்கள் இயல்பாகவே கவனித்துக் கொண்டனர்”.

இது, இந்தியாவில் அரசியல் முற்போக்காளர்கள், சமூக டோரிகள் ஆகியோர் எடுத்துரைக்கும் வழக்கமான வாதமாகும். இந்தியாவில் உள்ள வர்க்கங்கள் கடுமையான, கொடூரமான, மனிதத் தன்மையற்ற முறையில் மக்களை நடத்திய துயரக் கதையை நாம் ஒதுக்கி வைத்து விடுவோம் என்றால் - உண்மை அவர்களின் பக்கமே உள்ளது - எல்லா நாடுகளிலும் சமூக ஒடுக்குமுறையாலும், சமூக அநீதியாலும் துன்புறுத்தப்பட்ட அடித்தட்டு சமுதாயத்தினர் இருந்துள்ளனர் என்பதால், இந்தக் காரணத்துக்காக எந்த நாடும் அரசியல் அதிகாரம் இல்லாமல் இருந்ததில்லை. ஆனால் இந்த வாதத்தை முன்வைப்பவர்கள், நீக்ரோக்களைக் கொண்ட அமெரிக்கா, ஹிதாக்களைக் கொண்ட ஜப்பான் போன்ற நாடுகள் முதலில் சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வை அகற்றாமலேயே அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றிருந்தன என்றால், இதற்கு அவை ராணுவ அதிகாரத்தை தங்கள் வசம் வைத்திருந்ததே காரணம் என்பதை மறந்து விடுகின்றனர். ராணுவ பலம், தார்மிக பலம் ஆகியவை அரசியல் சுதந்திரத்துக்கான இரண்டு முதன்மையான வழிகளாக இருப்பவை; முந்தைய பலத்தை உருவாக்க முடியாத ஒரு நாடு பிந்தைய பலத்தைக் கண்டிப்பாக வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். எனவே, இந்தியாவில் அரசியல் பிரச்சினை என்பது முற்றிலும் ஒரு சமுதாயப் பிரச்சினையாக இருந்தது; இதற்குத் தீர்வு காண்பதைத் தள்ளிப் போடுதல் என்பது உண்மையில், வேறு யாரையும் விட சொந்த மக்களின் கட்டளையினாலேயே அடையத்தக்க இந்தியா சுதந்திரம் பெறும் நாளைச் சொந்த மக்களே தள்ளிப்போடுவதற்கு ஒப்பானதாகும்.

சிறப்புப் பெயரகராதி

அ

அசாம், 212, 245, 250

அபினி வருவாய், 27

அமெரிக்கா, 70, 129

ஆ

ஆக்ரா, 242

ஆங்கிலேயர், 17

ஆடம்ஸ், பேரா., 32

ஆப்கன் போர்கள், 103

ஆஸ்திரேலியா, 70

இ

இங்கிலாந்து, 45, 51, 54, 58, 63, 284

இந்து, 17

இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம், 353

இந்தியக் கடன், 46, 47

இந்தியக் கவுன்சில், 171

இந்தியப் பத்திரிகைகள் சட்டம், 342

இந்திய வருமான வரிச்சட்டம், 395

இந்தியா, 25, 45, 56, 63, 92

ஏ

ஏகாதிபத்திய முறை, 81

ஐ

ஐக்கிய மாகாணம், 242

ஐரோப்பியர், 105

ஐரோப்பா, 131

ஐரீஸ் நாடாளுமன்றம், 328

க

கத்தோலிக்கம், 338

கர்னாடகப் போர்கள், 103

கல்கத்தா, 21, 25

கவர்னர்-ஜெனரல், 10, 11, 62, 85, 114,
282, 396

கா

காங்கிரஸ்-லீக் திட்டம், 355

காமன்ஸ் சபை, 82

கி

கிரிமியன் யுத்தம், 49

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி, 821, 26, 34, 38,
47, 57, 61

டி

டிஸ்ரேலி, 52

கு

குடியரசுத் தலைவர் ஆட்சி முறை, 325

த

தத், ஆர்.சி., 60

தாலுக்காதாரர்கள், 15

கே

கேனன், பேரா., 69

நா

நாடாளுமன்றம், 345

நாடாளுமன்ற ஆட்சிமுறை, 325

ச

சமுதாயத் தீமைகள், 331

'நாடுகளின் செல்வம்', 94

சயானி, 292

நே

நேப்பியர், லார்டு, 144

சி

சிப்பாய்கலகம், 107

ப

ஐ

பஞ்சாப், 123, 201

ஐக்கியர், 17

பத்தான், 17

சு

பம்பாய், 10, 21, 25, 38, 88, 120, 199,
285, 366

சுதேசி, 339

பர்மா, 211, 212, 229

சுபேதார்கள், 15

பர்மியப் போர்கள், 103

செ

பரோடா மஹாராஜா, 66

செலிக்மான், பேரா., 69, 72, 406

பி

பிராமணர், 338

பிரான்சு, 13, 70

பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம், 14, 54

பிரிட்டிஷ் இந்தியா, 28, 35, 36, 253, 266,
267, 286

பிரிட்டிஷ் நாடாளுமன்றம், 338

பீ

பீகார், 15

போ

போப், 338

ம

மதராஸ், 10, 12, 22, 25, 33, 38, 81

மத்திய இந்தியா, 123

மத்திய நிதி, 397

மத்திய மாகாணம், 245

மராத்தா, 17

மறைமுக வரிகள், 333

மா

மாகாண நிதி, 265, 302, 306, 397

மாண்டேகு-செம்ஸ்பேர்டு, 355

மார்லே பிரபு, 348

மார்லே-மிண்டோ சிந்திருத்தம், 356,
365

மு

முடியரசு ஆட்சி, 90

மை

மைசூர்ப் போர்கள், 103

மொ

மொகல், 17

வ

வங்காளம், 10, 15, 20, 21, 88, 123, 192,
245

வி

விக்டோரியா ராணி, 62

வின்செட் மேஜர், 53

ரா

ரானடே, 76

ராஜபுதனம், 123

ர

ரஷ்யா, 299

ஜர்

ஜாதி அமைப்பு, 339

ஜான் பிரைட், 59

ஜான் லாரன்ஸ், சர்., 417

ஜான் ஸ்டுவர்ட் மில், 50

ஜெ

ஜெர்மனி, 70, 129

ஜேம்ஸ் வில்சன், 132, 138

ஜேம்ஸ் வெஸ்ட் லாண்டு, 292

ஸ்

ஸ்விட்சர்லாந்து, 70

